MĂRTURII BAZATE PE EXPERIENȚE ÎNAINTEA SCAUNULUI DE JUDECATĂ AL LUI HRISTOS

VOLUMUL 3

BISERICA LUI DUMNEZEU ATOTPUTERNIC

MĂRTURII BAZATE PE EXPERIENȚE ÎNAINTEA SCAUNULUI DE JUDECATĂ AL LUI HRISTOS

VOLUMUL 3

BISERICA LUI DUMNEZEU ATOTPUTERNIC

Cuprins

3. Mi-am văzut, în sfârșit, viclenia

5. Părtășia trebuie să fie cu inima deschisă

6. La ce duce reticența față de Dumnezeu

7. Zile de abuz și tortură

8. Lecții învățate din repartizarea bisericilor

9. Adevărul nu poate fi câștigat în religie

10. Trebuie să devii sincer pentru a fi mântuit

11. Ar trebui să trăim după virtuțile tradiționale?

12. Două decenii de greutăți

13. Înfruntând suprimarea unui raport onest

14. Reflectând la felul în care am urmat un om în vreme ce credeam în Dumnezeu

15. Măsluiri în sacrificiile mele pentru Dumnezeu

17. Ce se ascunde în spatele sentimentelor de inferioritate?

18. Când părinții mei au fost îndepărtați din biserică

19. De ce n-am îndrăznit să mă destăinui

20. Invidia este putrezirea oaselor

21. Demascarea „părintelui meu spiritual”

23. O datorie lipsită de principii nu poate da roade

25. Oprimată de familia mea: o experiență de învățare

26. Responsabilitatea este esențială pentru a predica Evanghelia în mod eficient

28. Nu lăsa invidia să te domine

29. De ce mă prefac mereu?

31. Nu am nevoie de supravegherea dumneavoastră

32. Rămâi fidel adevărului, nu emoțiilor

33. Faptul că am făcut Covid m-a dezvăluit
35. De ce am fost atât de arogantă?
37. O lecție dureroasă învățată după ce am fost șireată și înșelătoare
38. Lecții învățate din eșecuri
39. Tranzacția din spatele sacrificiului
40. Încătușată
41. Invidia este un lucru josnic
42. Ce am câștigat din discernerea unei răufăcătoare
43. Cred în Dumnezeu: de ce să adulez oamenii?
44. Zilele în care am fost prizonieră
46. Îndărătnicia îi rănește pe ceilalți și pe tine însuți
47. Am văzut adevăratul chip al pastorului meu
48. Reflecții după ce m-am rătăcit
49. O atitudine potrivită față de datorie
50. Ce se ascunde în spatele refuzului de a fi conducător
51. Cum am renunțat la rivalitate
52. Demiterea: avertismentul de care aveam nevoie
53. Cuvântul lui Dumnezeu mi-a înlăturat atitudinea defensivă și neînțelegerile
54. În mijlocul primejdiei
55. Realitatea din spatele celor care le fac pe plac oamenilor
56. O răscruce de drumuri
57. În sfârșit am îndrăznit să raportez greșeala
58. Scăparea din bârlogul demonilor
59. Importanța atitudinii corecte în datoria voastră
60. Ipocrizia este atât de dureroasă
61. Consecințele faptului de a fi un om care face altora pe plac
62. Cum am denunțat un antihrist
63. Un raport rodnic
64. Este întreaga Biblie insuflată de Dumnezeu?

65. Datoria nu este monedă de schimb pentru binecuvântări
66. Căința unui medic
67. Cum să faci față dificultăților când răspândești Evanghelia
68. Tortura îndurată în spatele gratiilor
69. Cum am devenit o conducătoare falsă
70. De ce nu pot să respect principiile?
71. Lipsa de cunoștințe nu este o scuză
72. Calea spre Împărăția Cerurilor
76. O noapte de tortură brutală
77. Iubirea oarbă este un lucru groaznic
78. Cum mi-a dăunat propria viclenie
79. Să înțelegem ce înseamnă să fii un om bun
80. Cum L-am întâmpinat pe Domnul
81. O experiență de neuitat de împărtășire a Evangheliei
82. Alegerea corectă
83. Lecții învățate prin eșecuri și obstacole
85. Numai fecioarele înțelepte Îl pot întâmpina pe Domnul
87. Un partener nu este un rival
88. De ce mă tem că voi fi întrecută?
89. Reflecțiile unui „lider bun”
90. Poliția cere bani lichizi
92. Să te dezvolți prin eșecuri și greutăți
93. De ce sunt atât de mare și de tare?
94. Să te bazezi pe Dumnezeu este cea mai mare înțelepciune
95. În timpul persecuției, am văzut faptele lui Dumnezeu
96. Reflecții asupra nedemiterii prompte a unei false conducătoare
97. Cum mi-am schimbat comportamentul arogant
98. Persecuția pe care am suferit-o pentru credință
99. Zilele pe care le-am petrecut într-un ospiciu
100. Agonia de a mă preface

3. Mi-am văzut, în sfârșit, viclenia

de Marlena, Hong Kong

Eram responsabilă de udarea noilor credincioși din biserică. Cu ceva timp în urmă, au fost câțiva nou-veniți cu privire la care nu puteam fi sigură că erau potriviți pentru cultivare drept conducători de echipă. Ceea ce mă îngrijora era pierderea de timp și energie dacă se dovedeau a fi nepotriviți după ce îi cultivam. Totuși, dacă nu-i cultivam, supraveghetoarea mea putea spune că aveam cerințe prea mari de la ei și nu acordam suficientă atenție cultivării lor sau că, pur și simplu, îmi lipsea capacitatea de a-i cultiva. Eram blocată într-o situație complicată și nu știam ce să fac. Simțeam că ar trebui să-mi întreb supraveghetoarea despre asta și să o las pe ea să decidă. Atunci nu aș fi singura responsabilă dacă ceva ar merge prost și nu ar trebui să fiu tratată, chiar dacă nou-veniții ar fi într-adevăr nepotriviți. Când am luat legătura cu supraveghetoarea mea, nu am spus direct că nu eram bună la citirea oamenilor și că nu știam ce să fac. În schimb, am pălăvrăgit despre diversele circumstanțe și dificultăți ale acelor nou-veniți: cutare are o conexiune slabă la internet și este dificil de luat legătura cu el, cutare este ocupat cu lucrarea și cutare nu vorbește prea mult în adunări… Apoi, temându-mă că supraveghetoarea va spune că etichetam oamenii, am adăugat: „Însă sunt activi în adunări și dornici în căutarea lor, așa că voi încerca din răsputeri să-i cultiv.” La început, mă gândeam că va spune că acești nou-veniți nu erau potriviți pentru cultivare. În acest fel, ar fi decizia ei. Nu aș fi eu responsabilă și nu aș risca să plătesc un preț pentru cultivarea lor. Prin urmare, am fost surprinsă când ea nu a oferit un răspuns și a întrebat cu severitate: „Ce încerci să spui? Vorbești cu ocolișuri, ceea ce este greu de urmărit. Am observat acest lucru în trecut. Mai întâi vorbești despre problemele nou-veniților, făcând să pară că nu merită cultivați, apoi

spui că vei face tot posibilul cu ei, astfel încât este imposibil de știut ce gândești de fapt.” M-a supărat destul de tare să aud acest lucru: „Vrea să spună că merg în zig-zag, ca un șarpe, în loc să abordez problema direct? Oare chiar sunt atât de rea? Sau pur și simplu se descarcă pentru că este într-o dispoziție proastă?” Mi-am dat seama că era greșit să gândesc în acest fel; că sora nu ar fi spus-o fără motiv și că probabil reflectă ce simțea cu adevărat. Dezvăluisem o fire coruptă fără să fiu conștientă de asta, iar sora mă ajuta semnalând-o. Așa că i-am spus: „Nu prea înțeleg problemele la care te referi, dar sunt dispusă să accept asta și să reflectez pe deplin asupra mea.”

Ulterior, am continuat să meditez la ceea ce spusese supraveghetoarea mea și m-am rugat lui Dumnezeu, cerându-I să mă îndrume ca să mă cunosc mai bine. Mi-am amintit de cuvintele Satanei, care erau deosebit de întortocheate și lipsite de transparență. Iahve Dumnezeu l-a întrebat pe Satana: „**De unde vii?**” Atunci Satana I-a răspuns lui Iahve spunând: „De la cutreierarea și de la plimbarea în sus și în jos pe pământ” (Iov 1:7). Dumnezeu expune și analizează în profunzime maniera în care vorbește Satana aici, spunând: „**Așadar, cum vă simțiți când îl vedeți pe Satana răspunzând în acest fel?** (Simțim că Satana este absurd, dar și înșelător.) **Poți să spui ceea ce simt? De fiecare dată când văd aceste cuvinte ale Satanei, sunt dezgustat, pentru că Satana vorbește, dar totuși, cuvintele lui nu au substanță. A răspuns Satana la întrebarea lui Dumnezeu? Nu, cuvintele rostite de Satana nu au fost un răspuns, nu au dus la nimic. Nu au fost un răspuns la întrebarea lui Dumnezeu. «De la cutreierarea și de la plimbarea în sus și în jos pe pământ.» Care e înțelegerea ta în ceea ce privește aceste cuvinte? De unde exact vine Satana? Ați primit un răspuns la această întrebare?** (Nu.) **Acesta este «geniul» uneltirilor viclene ale Satanei – a nu lăsa pe nimeni să descopere ceea ce spune de**

fapt. După ce ai auzit aceste cuvinte, tot nu poți distinge ceea ce a spus, deși a terminat de răspuns. Totuși, Satana crede că a răspuns perfect. Tu cum te simți atunci? Dezgustat? (Da.) **Acum începi să simți dezgust ca răspuns la aceste cuvinte. Cuvintele Satanei au o anumită caracteristică: ceea ce spune Satana te face să te scarpini în cap, incapabil să înțelegi sursa cuvintelor sale. Uneori, Satana are motive și vorbește în mod intenționat și, uneori, condus de propria esență, de natura lui, astfel de cuvinte ies spontan și vin direct din gura Satanei. Satana nu petrece mult timp cântărind astfel de cuvinte; mai degrabă, ele sunt exprimate fără să se gândească. Când Dumnezeu l-a întrebat de unde vine, Satana a răspuns prin câteva cuvinte ambigue. Te simți foarte nedumerit, fără să știi vreodată de unde anume vine Satana. Există vreunul printre voi care vorbește astfel? Ce mod de a vorbi este acesta?** (Este ambiguu și nu dă un anumit răspuns.) **Ce fel de cuvinte ar trebui să folosim pentru a descrie acest mod de a vorbi? Este diversionist și îndrumă greșit. Să presupunem că cineva nu vrea să-i lase pe ceilalți să știe ce au făcut ieri. Tu îi întrebi: «Te-am văzut ieri. Unde mergeai?» Ei nu-ți spun direct unde au mers. Mai degrabă, ei spun: «Ce zi a fost ieri. A fost foarte obositoare!» Ți-au răspuns la întrebare? Ei au făcut-o, însă nu ți-au dat răspunsul pe care l-ai vrut. Acesta este «geniul» din iscusința vorbirii omului. Tu nu poți niciodată să descoperi ceea ce vor să spună, nici să înțelegi motivul sau intenția cuvintelor lor. Nu știi ce încearcă ei să evite, deoarece, în inima lor, au propria poveste – acesta este un lucru perfid. Există vreunul printre voi care, de asemenea, vorbește deseori în acest fel?** (Da.) **Care este atunci scopul vostru? Uneori, este ca să vă protejați propriile interese, alteori, ca să vă păstrați mândria, poziția și imaginea, să vă protejați secretele vieții private? Oricare ar fi scopul, este indisolubil și legat de interesele**

voastre. Nu este aceasta natura omului?” (Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul IV”). Din ceea ce au dezvăluit cuvintele lui Dumnezeu, am văzut că Satana nutrește mereu motive ascunse și trucuri viclene în cuvintele și în faptele sale. Pentru a-și ascunde intențiile rușinoase, vorbește cu ocolișuri și în echivocuri. Acest lucru îi derutează pe ascultători, care nu sunt în stare să înțeleagă sensul acestora. Am reflectat la felul în care aveam tendința să vorbesc cu frații și surorile mele așa cum o face Satana, derutându-i prin faptul că foloseam un limbaj întortocheat. Când mă întrebau câți nou-veniți ar putea fi cultivați la biserica pe care o supravegheam și cum progresau acei nou-veniți, mi se cereau doar câteva cuvinte despre numărul și situația lor, dar nu dădeam niciodată un răspuns direct. Alegeam exemple de performanță slabă a nou-veniților și menționam diverși factori relevanți, astfel încât frații și surorile să creadă că nou-veniții nu erau potriviți pentru cultivare, mai degrabă decât că exista o problemă cu faptul că eu nu-i cultivam. Și apoi îmi schimbam tonul, spunând: „Dar nou-veniții trebuie cultivați. Să încercăm mai întâi și să vedem.” Tocmai spusesem despre ei că sunt problematici, iar acum spuneam că voi lucra la ei. Acesta nu era un răspuns clar. Era un răspuns atât de ocolit, încât nimeni nu știa ce voiam să spun. Dumnezeu spune că motivul pentru care Satana folosește un limbaj întortocheat, nutrind motive ascunse și trucuri viclene, este pentru a-și proteja interesele. Apoi m-am întrebat ce încercam să obțin vorbindu-le astfel fraților și surorilor. Gândindu-mă bine, am văzut că mereu începeam prin a prezenta probleme, pentru ca ceilalți să știe că nu era vorba de faptul că eu nu mă concentram pe cultivarea oamenilor, ci mai degrabă că ei, din diverse motive, nu erau candidați buni. Apoi încheiam spunând că voi încerca să-i cultiv și să văd cum mergea, pentru a le arăta fraților și surorilor că-mi asumam responsabilitatea cuvenită pentru cultivarea nou-veniților și că aveam o atitudine pozitivă. În acest fel, ei nu

ar spune că etichetam oamenii și că nu voiam să risc să plătesc un preț pentru cultivarea lor. În spatele acestei maniere ocolite de a vorbi se aflau motive josnice. Mă învârteam în jurul problemelor când vorbeam cu supraveghetoarea mea, dorind ca ea să ghicească ce voiam să spun fără să fie sigură și, în cele din urmă, să o fac să decidă ea dacă să-i cultiv sau nu pe acești nou-veniți. În acest fel, finalul avea să fie în beneficiul meu, indiferent de situație. Dacă cineva verifica motivul pentru care nu-i cultivasem, puteam pasa vina fără probleme supraveghetoarei mele. Și dacă nou-veniții progresau, atunci toată lumea vedea că eram capabilă să cultiv astfel de oameni, ceea ce avea să mă pună într-o lumină bună. Felul în care vorbeam era exact felul de a vorbi al Satanei, așa cum era expus de Dumnezeu – îngropându-mi motivele și mergând în zig-zag ca un șarpe, astfel încât să îmi pot atinge scopurile fără ca alții să știe ce puneam la cale. Eram șireată și înșelătoare, la fel ca Satana. Aparent, exploram împreună cu supraveghetoarea dacă nou-veniții ar putea fi cultivați, dar, în realitate, încercam să o dirijez să decidă pentru mine, astfel încât să pot scăpa de responsabilitate. Era un lucru extrem de înșelător din partea mea! O persoană normală aflată în această situație caută principiile relevante, pentru a acționa conform acestora și a cultiva mai bine nou-veniții pentru binele lucrării bisericii. Însă țelul pe care îl urmăream era să scap de responsabilitate, astfel încât să îmi protejez interesele, statutul și reputația. Cum puteam să fiu atât de șireată și înșelătoare? Motivul pentru care supraveghetoarea m-a tratat și m-a dat în vileag era că obișnuiam să vorbesc și să acționez pe baza firii mele înșelătoare, fără să reflectez niciodată asupra mea. Eram respingătoare pentru Dumnezeu și pentru ceilalți. M-am rugat lui Dumnezeu și I-am jurat că, din acel moment, voi acorda mai multă atenție motivelor și scopurilor care stau la baza spuselor și faptelor mele și că voi practica onestitatea. Mai târziu, când frații sau surorile mele m-au

întrebat despre noii credincioși, am vrut uneori să încep din nou cu problemele, astfel încât să nu fie responsabilitatea mea dacă nu ar putea fi cultivați. Când mi-am dat seama că eram din nou înșelătoare și adoptam motivul greșit, m-am rugat în mod conștient, m-am lepădat de mine și am vorbit în mod corect și obiectiv despre nou-veniți. Când am practicat în mod conștient onestitatea, am descoperit că existau multe chestiuni în care puteam să fiu vicleană și înșelătoare și că motivele mele erau uneori adânc ascunse în afara văzului lumii.

Într-o zi, supraveghetoarea a spus că un nou credincios pe care-l udasem participa la adunările organizate de sora Alaina și că îi plăcea părtășia ei. Atunci am început să mă gândesc că acest nou-venit era destul de arogant, avea diverse noțiuni și îi plăceau tendințele laice. Nu participa în mod regulat la adunările mele și să-l ud reprezenta un real efort, așa că m-am gândit că aș avea mai puține pe cap dacă Alaina l-ar putea uda în locul meu. Dacă aș aduce în mod direct în discuție ideea de a-l transfera la Alaina, supraveghetoarea ar putea spune că eram vicleană și voiam să pasez altora noii credincioși care erau dificil de udat. Dar dacă sugera ea însăși să fie transferat, atunci puteam să scap în liniște de povară. Prin urmare, am iscodit-o cu o întrebare menită să o dirijeze: „Nou-venitul a spus că preferă părtășia Alainei?” Supraveghetoarea a spus că da. Am continuat rapid: „Din moment ce așa stau lucrurile, poate ar trebui să ținem cont de ceea ce îi place? Oricum el nu participă des la adunările mele. Ce părere ai?” Așteptam ca ea să spună că acesta ar trebui transferat. Dar ea nu a luat o decizie pe loc. Ulterior, am avut un vag sentiment de neliniște: Oare nu aveam din nou motive ascunse atunci când vorbeam? De ce aveam mereu intenții atât de rușinoase? De ce nu puteam să fiu, pur și simplu, deschisă și directă cu privire la ceea ce gândeam?

Într-o zi, am căutat să mănânc și să beau cuvintele lui Dumnezeu relevante pentru starea mea și am citit aceste cuvinte ale Sale: „**Unii oameni vorbesc mereu într-un mod care este dificil de înțeles de către alții. Uneori, propozițiile lor au un început, dar niciun sfârșit, uneori au un sfârșit, dar niciun început. Nu îți poți da seama deloc ce vor să spună, nimic din ceea ce spun nu are sens pentru tine și, dacă le ceri să îți explice clar, nu o fac. Deseori, folosesc pronume în discursul lor. De exemplu, raportează ceva și spun: «Acel tip credea asta și apoi frații și surorile nu au fost foarte…» Ar putea continua ore în șir și tot nu se exprimă clar, bolborosind și bâlbâindu-se, fără să aibă sens, spunând lucruri care nu au nicio legătură între ele, fără să te facă cu nimic mai înțelept după ce îi auzi – ba chiar te neliniștesc. De fapt, au citit multe cărți și sunt bine educați – așadar, de ce sunt incapabili să rostească o propoziție întreagă? Este o problemă ce ține de fire. Oamenii sunt atât de alunecoși încât trebuie să depună un mare efort ca să spună ceva. Nu se concentrează la nimic din ceea ce spun, există întotdeauna un început, dar niciun sfârșit; după ce deschid gurile și recită începutul, își înghit finalul. De ce îl înghit? Pentru că nu vor să înțelegi ce spun, vor să ghicești. Antihriștii nu se concentrează la nimic din ceea ce spun, există întotdeauna un început, dar niciun sfârșit; scot jumătate de propoziție, apoi înghit cealaltă jumătate și tatonează mereu, deoarece nu vor să înțelegi la ce se referă, vor să ghicești. Dacă îți spun direct, îți dai seama ce spun și vezi cine sunt cu adevărat, nu-i așa? Ei nu vor asta. Ce vor ei? Vor să ghicești singur și sunt fericiți să te lase să crezi ceea ce ghicești tu că este adevărat – în acel caz, nu ei au spus-o, așa că nu au nicio responsabilitate. Mai mult decât atât, ce obțin ei când le spui ce ai ghicit tu din ce voiau să spună? Ceea ce ghicești tu este exact ceea ce vor să audă și le spune ideile și părerile tale despre acea**

chestiune. De acolo, pot să vorbească selectiv, alegând ceea ce să spună și ce nu și cum să o spună și apoi fac pasul următor din planul lor. Fiecare propoziție se termină cu o capcană și, în timp ce îi asculți, dacă vei continua să le pui întrebări suplimentare, vei fi căzut cu totul în capcană. Este obositor pentru ei să vorbească tot timpul așa? Aceasta este firea lor – nu se simt obosiți. Este cu totul firesc pentru ei. De ce vor să creeze aceste capcane pentru tine? Pentru că nu pot să-ți vadă clar părerile și se tem că vei vedea cine sunt cu adevărat. În același timp, încearcă să te împiedice să-i înțelegi, încearcă să te înțeleagă. Vor să smulgă de la tine părerile, ideile și metodele tale. Dacă reușesc, atunci, capcanele lor au funcționat. Unii oameni se blochează, spunând tot timpul «hm» și «ăh»; nu exprimă un punct de vedere concret. Alții se blochează spunând «ca» și «ei bine», ascunzând ceea ce cred cu adevărat, folosind aceste cuvinte în loc de ceea ce vor să spună. Există multe cuvinte de umplutură, adverbe și verbe auxiliare în fiecare propoziție. Dacă le-ai înregistra cuvintele, ai descoperi că niciunul nu le dezvăluie părerile și atitudinile față de acea chestiune. Toate cuvintele lor conțin capcane, teste și ispite ascunse. Cum este această fire? (Rea.) **Foarte rea. Este vorba de duplicitate? Aceste capcane, teste și ispite pe care le creează se numesc duplicitate. Aceasta este o trăsătură comună a oamenilor cu esența rea a antihriștilor. Cum se manifestă această trăsătură comună? Ei dau vestea bună, dar nu și vestea rea, vorbesc exclusiv în termeni plăcuți, vorbesc șovăielnic, își ascund parțial adevăratul înțeles, vorbesc confuz, vag, iar cuvintele lor sunt pline de teste. Toate aceste lucruri sunt capcane și toate sunt mijloace ale duplicității**" [Cuvântul, Vol. 4: Expunerea antihriștilor, „Punctul șapte: Ei sunt ticăloși, perfizi și înșelători (Partea a doua)"]. Dumnezeu ne spune că antihriștii bat mereu câmpii atunci când vorbesc. Vorbesc în ambiguități, lăsându-i pe ascultători în

ceață. Iscodesc și ademenesc mereu, încercând să-i atragă pe ceilalți într-o capcană pentru a-și atinge obiectivele și, în cele din urmă, pentru a evita responsabilitatea. Este exact ca Satana care i-a spus Evei că nu ar muri neapărat dacă ar mânca fructele. Cuvintele Satanei erau pline de iscodire și ademenire, fără a-i dezvălui direct obiectivele, ci ispitindu-i pe alții la păcat fără a-și asuma responsabilitatea. După cum a dezvăluit Dumnezeu: „**În fiecare persoană există o fire satanică; în fiecare inimă există numeroasele otrăvuri cu care Satana îl ispitește pe Dumnezeu și-l ademenește pe om. Uneori, discursul omului se împletește cu vocea și tonul Satanei și cu intenția de a ispiti și ademeni. Ideile și gândurile omului sunt pline de otrăvurile Satanei și îi degajă duhoarea. Uneori, aspectul sau acțiunile oamenilor sunt impregnate de aceeași duhoare a ispitei și ademenirii**” (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Cea mai importantă parte a credinței în Dumnezeu este să alegi calea cea dreaptă”). Eu eram la fel, vorbind mereu într-o manieră ocolită cu frații și surorile, iscodind și ademenind pentru propriile motive josnice. Nu-mi doream să irosesc timp și energie pentru un nou-venit. Voiam să mă folosesc de această ocazie pentru a renunța la el. Dar nu voiam ca supraveghetoarea să știe că etichetasem și respinsesem un nou-venit. Pentru a-mi menține imaginea de persoană conștiincioasă și iubitoare față de nou-veniți, i-am sugerat într-o manieră timidă să luăm în considerare sentimentele nou-venitului și să facem cum dorește el. Încercam să o dirijez spre a sugera să fie transferat la adunările Alainei, ca eu să-mi pot atinge scopul. Felul în care vorbeam era exact așa cum dezvăluia Dumnezeu: „**Dacă le-ai înregistra cuvintele, ai descoperi că niciunul nu le dezvăluie părerile și atitudinile față de acea chestiune. Toate cuvintele lor conțin capcane, teste și ispite ascunse. Cum este această fire?** (Rea.) **Foarte rea**” [Cuvântul, Vol. 4: Expunerea antihriștilor, „Punctul șapte: Ei sunt ticăloși, perfizi și înșelători (Partea a doua)”]. Ori de câte ori se ivea ceva,

nu-mi ieșeau pe gură decât încercări și ispite, fără nici măcar un cuvânt sincer. Nu era aceasta manifestarea unei firi rele? Preferam să bat câmpii, în loc să las pe cineva să vadă ce sugeram cu adevărat. Mă gândeam că ar fi nesăbuit din partea mea să-mi dau în vileag eșecurile scoțând la iveală ceea ce îmi doream. Asta era pentru idioți! Credeam că felul meu viclean de a vorbi era isteț – că eram ingenioasă, inteligentă și că gândeam cu doi pași înaintea tuturor – și că aceasta era modalitatea de a-mi proteja interesele. A fi alunecos și viclean reprezenta principiul după care trăiam și respingeam ceea ce ne spune Dumnezeu despre a fi onest și transparent în cuvânt și faptă. Simțeam că aș avea ceva de pierdut dacă aș trăi astfel. Perspectiva îmi fusese de mult distorsionată. Adoptasem căile Satanei ca normă de comportament, fiind șireată și înșelătoare la fiecare pas. Era puțin înfricoșător să reflectez la asta și să văd cât de întunecată și rea eram. Am văzut cât de profund mă corupsese Satana și că abia mai eram umană. Vorbeam și procedam în acest fel și în viața mea de zi cu zi. Odată, mi-am amintit că îmi plăcea foarte mult o geantă de firmă cumpărată de mătușa mea. Nu puteam să i-o cer direct, dar nu voiam să cheltuiesc o grămadă de bani cumpărându-mi una, așa că am spus cu un glas preocupat: „Nici măcar nu va fi folosită – ce risipă! Ai deja o geantă marca aceea. Pentru ce ai cumpărat-o pe asta?” Pentru mătușa mea, era ca și cum aș fi fost grijulie și nu aș fi vrut să risipească banii pe lucruri de care nu avea nevoie. Dar ce voiam să spun, de fapt, era că geanta se irosea stând, pur și simplu, acolo, așa că de ce să nu mi-o dea mie? Și, desigur, mi-a dat geanta. Folosind câteva cuvinte scurte, am făcut-o să-mi „ofere” geanta. Eram mereu așa, nu spuneam direct ce îmi doream, ci-i făceam pe oameni să-mi dea de bunăvoie ceea ce voiam. Privind în urmă la toate acele lucruri, m-am întrebat cum am putut să fiu atât de înșelătoare. Îmi doream să pot da timpul înapoi și să retrag lucrurile dezgustătoare pe care le spusesem. În acel

moment, mi-am dat seama că felul în care vorbesc și acționează antihriștii și firea lor rea, așa cum a fost expusă de Dumnezeu, erau din abundență în mine. Eram așa de ani de zile și foloseam acel mod viclean de a vorbi fără ca măcar să-mi dau seama. Firea mea coruptă reprezenta o problemă majoră. Ar fi extrem de periculos dacă nu aș trata-o și nu aș face o schimbare.

Am citit cuvintele lui Dumnezeu: „**Faptul că Dumnezeu le cere oamenilor să fie cinstiți dovedește că El îi detestă și îi antipatizează cu adevărat pe oamenii înșelători. Antipatia lui Dumnezeu față de oamenii înșelători este o antipatie față de modul în care aceștia fac lucrurile, față de firile, intențiile și metodele lor de a păcăli; Dumnezeu disprețuiește toate aceste lucruri. Dacă oamenii înșelători sunt capabili să accepte adevărul, să-și recunoască firile înșelătoare și dacă sunt dispuși să accepte mântuirea lui Dumnezeu, atunci și ei au o speranță să fie mântuiți, deoarece Dumnezeu îi tratează pe toți oamenii în mod egal, cum face și adevărul. Și astfel, dacă vrem să devenim oameni care sunt pe placul lui Dumnezeu, primul lucru pe care trebuie să-l facem este să ne schimbăm principiile de comportament. Nu mai putem să trăim după filosofii satanice, nu mai putem să umblăm cu minciuni și tertipuri. Trebuie să ne eliberăm de toate minciunile și să devenim oameni cinstiți. Atunci, opinia lui Dumnezeu despre noi se va schimba. Înainte, oamenii se bazau întotdeauna pe minciuni, prefăcătorie și tertipuri când trăiau printre alții și foloseau filosofii satanice drept bază pentru existența lor, pentru viețile lor și drept fundament pentru comportamentul lor. Era ceva ce Dumnezeu detesta. Printre non-credincioși, dacă vorbești sincer, dacă spui adevărul și ești o persoană cinstită, atunci vei fi defăimat, judecat și părăsit. Așadar, urmezi tendințe lumești și trăiești după filosofii satanice; devii tot mai iscusit la**

minciuni și tot mai înșelător. De asemenea, înveți să folosești mijloace perfide pentru a-ți atinge țelurile și a te proteja. Devii tot mai prosper în lumea Satanei și, drept rezultat, te afunzi tot mai mult în păcat, până când nu mai poți ieși. În casa lui Dumnezeu, lucrurile stau exact invers. Cu cât minți mai mult și faci manipulări înșelătoare, cu atât mai mult li se va face aleșilor lui Dumnezeu lehamite de tine și te vor părăsi. Dacă refuzi să te căiești și continui să fii fidel filosofiilor și logicii satanice, dacă folosești strategii și elaborezi planuri pentru a te deghiza și a «te ambala» frumos, atunci ai toate șansele să fii dezvăluit și eliminat. Și asta, din cauză că Dumnezeu îi detestă pe oamenii înșelători. Numai oamenii cinstiți pot prospera în casa lui Dumnezeu, iar cei înșelători vor fi abandonați și eliminați, în cele din urmă. Toate acestea sunt predestinate de Dumnezeu. Numai oamenii cinstiți pot ocupa un loc în Împărăția Cerurilor. Dacă nu încerci să fii o persoană cinstită și dacă nu experimentezi și practici în direcția urmăririi adevărului, dacă nu îți expui hidoșenia și nu te destăinui, atunci nu vei fi niciodată capabil să primești lucrarea Duhului Sfânt și să obții aprobarea lui Dumnezeu" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Practica fundamentală pentru a fi o persoană cinstită"). Cuvintele lui Dumnezeu m-au învățat că Lui Îi plac oamenii cinstiți și că este dezgustat de cei care sunt înșelători. Numai oamenii cinstiți pot dobândi mântuirea Sa, în timp ce aceia înșelători vor fi dați în vileag și alungați. Printre oamenii pe care i-am văzut înlăturați și alungați din biserică în anii mei de credință erau cei nepăsători cu datoria lor și care nu erau de încredere și cei care, de dragul prestigiului și statutului, se ascundeau în spatele unei măști sau chiar îi păcăleau pe oameni cu diverse uneltiri și trucuri. Dar Dumnezeu vede toate lucrurile și rânduiește împrejurări pentru a-l da în vileag pe fiecare dintre ei. Oamenii înșelători chiar nu-și găsesc loc în casa lui Dumnezeu. Amintindu-mi de vremea când

udam și cultivam noi credincioși, existau o mulțime de abateri și probleme în felul în care mă comportam, dar nu mă concentram pe căutarea adevărului pentru a mă ocupa de ele. Eram mereu vicleană și înșelătoare, găsind motive și scuze pentru a-mi ascunde corupția și neajunsurile și, drept urmare, nou-veniții nu erau cultivați. Dacă lucrurile continuau în acest fel, aveam să fiu și eu respinsă și alungată de Dumnezeu. Privindu-i pe frații și surorile simple și cinstite din jurul meu, puteam să văd că erau multe lucruri pe care ei nu le înțelegeau în îndatoririle lor și existau erori și neglijențe, dar nu se fereau de responsabilitățile lor. Pentru a înțelege adevărul, pentru a pricepe principiile și pentru a-și îndeplini îndatoririle spre mulțumirea lui Dumnezeu, ei erau capabili să lase deoparte mândria personală, să fie simpli și deschiși, să-și mărturisească eșecurile și neajunsurile și să caute de la alții. Era limpede de văzut că Dumnezeu îi lumina și îi îndruma. Chiar dacă erau de calibru mediu sau chiar, uneori, puțin nesăbuiți, Dumnezeu tot îi îndruma, ajutându-i să învețe treptat principiile adevărului și să-și îmbunătățească îndatoririle. Din asta mi-am dat seama că Dumnezeu îi binecuvântează pe cei care sunt simpli și cinstiți. Aceasta este dreptatea Sa. Înțelegând acest lucru, mi-am dat seama că a spune adevărul și a fi sincer ar putea însemna că oamenii văd cine sunt eu cu adevărat, dar acesta nu este un lucru rău. S-ar putea să fie puțin jenant pe moment, dar lui Dumnezeu Îi plac cei care sunt deschiși și sinceri. În plus, deși fiind simplă și deschisă e posibil să-mi expun problemele, frații și surorile mele nu m-ar disprețui niciodată pentru asta. M-ar ajuta să mă corectez și m-ar îndruma împreună cu ei către principii. Și practicarea în acest fel nu ar fi în detrimentul datoriei mele. Evanghelia Împărăției lui Dumnezeu se extinde atât de repede acum și necesită ajutorul multor noi credincioși. Dar eu cultivasem foarte puțini noi credincioși. Oare asta nu împiedica și perturba lucrarea bisericii? Mă împotrivisem lui Dumnezeu! Dumnezeu spune: „**Cu cât minți**

mai mult și faci manipulări înșelătoare, cu atât mai mult li se va face aleșilor lui Dumnezeu lehamite de tine și te vor părăsi. Dacă refuzi să te căiești și continui să fii fidel filosofiilor și logicii satanice, dacă folosești strategii și elaborezi planuri pentru a te deghiza și a «te ambala» frumos, atunci ai toate șansele să fii dezvăluit și eliminat. Și asta, din cauză că Dumnezeu îi detestă pe oamenii înșelători. Numai oamenii cinstiți pot prospera în casa lui Dumnezeu, iar cei înșelători vor fi abandonați și eliminați, în cele din urmă. Toate acestea sunt predestinate de Dumnezeu." Cuvintele lui Dumnezeu sunt atât de clare. Indiferent de calea pe care o alege cineva și de ce fel de persoană caută să fie, acest lucru are o legătură directă cu finalul și soarta lui. M-am gândit la modul în care, de multe ori, pur și simplu am comis gafe în diverse situații fără să caut adevărul sau să reflectez asupra mea pentru a mă cunoaște mai bine. Trăiam după natura mea satanică. Nu am intrat nici măcar în cel mai elementar adevăr cu privire la a fi cinstită sau a face schimbări în firea vieții mele. Am rămas o persoană înșelătoare care îi aparținea Satanei. Cum puteam spera la mântuire? Numai practicând să fiu o persoană cinstită aș fi pe calea cea dreaptă.

Mai târziu, am continuat să caut și, citind cuvintele lui Dumnezeu, calea mea spre practicarea onestității a devenit puțin mai clară. Cuvintele lui Dumnezeu spun: „**Când oamenii se dedau înșelăciunii, ce intenții provoacă asta? Ce scop încearcă ei să atingă? Fără excepție, este pentru a dobândi faimă, câștig și statut; pe scurt, este de dragul intereselor lor. Și ce stă la baza urmăririi intereselor personale? Este faptul că oamenii își văd interesele ca fiind mai importante decât orice altceva. Ei se dedau înșelăciunii pentru a trage foloase, iar firea lor înșelătoare este astfel dezvăluită. Cum ar trebui rezolvată această problemă? Mai întâi trebuie să discerni și să știi care sunt interesele, ce**

aduc ele mai exact oamenilor și care sunt consecințele urmăririi lor. Dacă nu te poți lămuri cu privire la acest lucru, atunci să te lepezi de ele va fi mai ușor de zis, decât de făcut. Dacă oamenii nu înțeleg adevărul, atunci la nimic nu le este mai dificil de renunțat decât la propriile interese. Asta pentru că filosofiile lor de viață sunt: «Fiecare pentru sine și diavolul să-l ia pe cel mai din spate» și «Oamenii mor pentru avere cum păsările mor pentru hrană». În mod clar, ei trăiesc pentru propriile interese. Oamenii cred că fără propriile interese – că dacă ar fi să-și piardă interesele – nu ar fi capabili să supraviețuiască. Este de parcă supraviețuirea lor este inseparabilă de propriile interese, prin urmare, majoritatea oamenilor sunt orbi la toate, mai puțin la propriile interese. Ei își văd propriile interese ca fiind mai presus decât orice altceva, trăiesc pentru propriile interese și a-i face să renunțe la acestea este ca și cum le-ai cere să renunțe la viețile lor. Așadar, ce ar trebui să facă în aceste circumstanțe? Oamenii trebuie să accepte adevărul. Numai când înțeleg adevărul pot să vadă esența propriilor interese; numai atunci pot începe să renunțe la ele și să se răzvrătească împotriva lor și să fie capabili să suporte durerea de-a renunța la ceea ce iubesc atât de mult. Iar când poți să faci asta și să te lepezi de propriile interese, te vei simți mai destins și mai liniștit în inima ta și, procedând așa, îți vei fi biruit trupul. Dacă rămâi fidel intereselor tale și refuzi să renunți la ele și dacă nu accepți câtuși de puțin adevărul – în inima ta s-ar putea să spui: «Ce e rău în a încerca să trag foloase și a refuza să sufăr pierderi? Dumnezeu nu m-a pedepsit și oamenii ce pot să-mi facă?» Nimeni nu-ți poate face nimic, dar cu această credință în Dumnezeu, în cele din urmă, nu vei reuși să dobândești adevărul și viața. Aceasta va fi o pierdere imensă pentru tine – nu vei fi capabil să atingi mântuirea. Există vreun regret mai mare? Asta rezultă în cele

din urmă din a-ți urma interesele. Dacă oamenii urmăresc doar faima, câștigul și statutul – dacă își urmăresc doar interesele – atunci nu vor dobândi niciodată adevărul și viața și, în cele din urmă, vor fi cei care vor suferi o pierdere. Dumnezeu îi mântuiește pe cei care urmăresc adevărul. Dacă nu accepți adevărul și dacă ești incapabil să reflectezi asupra firii tale corupte și să ți-o cunoști, atunci nu te vei pocăi cu adevărat și nu vei avea intrare în viață. Să accepți adevărul și să te cunoști este calea creșterii în viață și a atingerii mântuirii, este șansa ta de a veni înaintea lui Dumnezeu ca să accepți scrutarea, judecata și mustrarea Lui și să dobândești adevărul și viața. Dacă renunți la a urmări adevărul de dragul urmăririi faimei, câștigului și statutului și a intereselor proprii, acest lucru este echivalent cu a renunța la ocazia de a accepta judecata și mustrarea lui Dumnezeu și de a atinge mântuirea. Alegi faima, câștigul și statutul și propriile interese, dar renunți la adevăr și pierzi viața și șansa de a fi mântuit. Care contează mai mult? Dacă alegi interesele tale și renunți la adevăr, nu este un lucru nesăbuit? În termeni simpli, asta înseamnă să suferi o mare pierdere de dragul unui mic avantaj. Faima, câștigul, statutul, banii și interesele sunt temporare toate, efemere toate, în vreme ce adevărul și viața sunt eterne și neschimbătoare. Dacă oamenii înlătură firile corupte care îi determină să urmărească faima, câștigul și statutul, atunci au speranțe să atingă mântuirea. Ba mai mult, adevărurile pe care le dobândesc oameni sunt eterne; Satana nu le poate lua oamenilor aceste adevăruri, nici nimeni altcineva. Renunți la interesele tale, dar ceea ce câștigi sunt adevărul și mântuirea; aceste rezultate sunt ale tale și le câștigi pentru tine. Dacă oamenii aleg să practice adevărul, atunci, chiar dacă și-au pierdut interesele, ei câștigă mântuirea de la Dumnezeu și viața veșnică. Acei oameni sunt cei mai deștepți. Dacă oamenii renunță la adevăr de

dragul intereselor proprii, atunci pierd viața și mântuirea lui Dumnezeu; acei oameni sunt cei mai nesăbuiți. Ceea ce alege o persoană – interesele sale sau adevărul – este incredibil de revelator. Cei care iubesc adevărul vor alege adevărul; vor alege să se supună lui Dumnezeu și să-L urmeze pe El. Ar prefera să-și abandoneze propriile interese, pentru a urmări adevărul. Oricât de mult trebuie să sufere, sunt hotărâți să rămână fermi în mărturia lor, pentru a-L mulțumi pe Dumnezeu. Aceasta este calea fundamentală pentru practicarea adevărului și intrarea în adevărul-realitate" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Cunoașterea firii este temelia schimbării acesteia"). **„Există adesea intenții la baza minciunilor oamenilor, dar unele minciuni nu au nicio intenție la bază și nici nu sunt plănuite în mod deliberat. În schimb, ele sunt spuse în mod firesc. Minciunile de acest fel sunt ușor de înlăturat; minciunile cu intenții la baza lor sunt cele greu de înlăturat. Asta fiindcă aceste intenții vin din natura omului și reprezintă șiretlicurile Satanei și sunt intenții pe care oamenii le aleg în mod voit. Dacă cineva nu iubește adevărul, va fi incapabil să se răzvrătească împotriva trupului – deci ar trebui să se roage lui Dumnezeu, să se bazeze pe El și să caute adevărul, pentru a rezolva problema. Dar mințitul nu poate fi complet înlăturat dintr-o dată. Se va repeta cu câte o ocazie, ba chiar cu mai multe. Aceasta este o situație normală și, atât timp cât înlături fiecare minciună pe care o spui și continui să faci acest lucru, va veni și ziua în care le vei fi înlăturat pe toate. Înlăturarea mințitului este un război prelungit: când spui o minciună, reflectează asupra ta și apoi roagă-te lui Dumnezeu. Când mai spui una, reflectează asupra ta și roagă-te din nou lui Dumnezeu. Cu cât te rogi mai mult lui Dumnezeu, cu atât mai mult îți vei urî firea coruptă și cu atât mai mult îți vei dori să practici adevărul și să-l**

trăiești. Astfel, vei avea puterea de a abandona minciunile. După o perioadă de astfel de experiență și practică, vei putea să vezi că minciunile tale au devenit mult mai puține, că trăiești într-o tihnă mult mai mare și că nu mai ai nevoie să minți sau să-ți acoperi minciunile. Deși poate că nu vorbești mult, zilnic, fiecare propoziție va veni din inimă și va fi adevărată, cu foarte puține minciuni. Cum te vei simți trăind așa? Nu te vei simți descătușat și eliberat? Firea ta coruptă nu te va constrânge și nu vei fi înrobit de ea și cel puțin vei începe să vezi rezultatele faptului de a fi o persoană cinstită. Firește, când întâlnești ocazii speciale, poate că uneori mai lași să scape o mică minciună. Poate sunt momente când te confrunți cu vreun pericol sau vreun soi de problemă, sau vrei să-ți menții siguranța, momente în care nu te poți abține să nu minți. Totuși, trebuie să reflectezi asupra acestui lucru, să-l înțelegi și să rezolvi problema. Ar trebui să te rogi lui Dumnezeu și să spui: «Încă există minciuni și șiretlicuri în mine. Fie ca Dumnezeu să mă mântuiască de firea mea coruptă, odată pentru totdeauna.» Când practici intenționat înțelepciunea, nu se consideră o dezvăluire a corupției. Asta trebuie să experimentezi, ca să fii o persoană cinstită. În acest mod, minciunile tale vor fi tot mai puține. Azi, spui zece minciuni, mâine s-ar putea să spui nouă, după aceea vei spune opt. Mai târziu, vei spune doar două sau trei. Vei spune tot mai mult adevărul și practica ta de a fi o persoană cinstită se va apropia din ce în ce mai mult de intențiile lui Dumnezeu, de cerințele și standardele Lui – și ce bine va fi! Ca să practici onestitatea, trebuie să ai o cale și trebuie să ai un țel. Mai întâi, rezolvă problema de a spune minciuni. Trebuie să cunoști esența care stă în spatele faptului că spui aceste minciuni. Trebuie și să diseci ce intenții și ce motive te împing să spui aceste minciuni, de ce ai astfel de intenții și care este esența lor. Când ai

clarificat toate aceste probleme, vei fi deslușit total problema mințiitului și, când ți se întâmplă ceva, vei avea principii de practică. Dacă vei continua cu o asemenea practică și experiență, atunci cu siguranță vei vedea rezultate. Într-o zi, vei spune: «Este simplu să fii cinstit. Să fii înșelător este atât de obositor! Nu mai vreau să fiu o persoană înșelătoare, să trebuiască mereu să mă gândesc la ce minciuni să mai spun și la cum să mi le acopăr. Este ca și cum aș fi o persoană cu o boală mintală, vorbind în contradicții – cineva care nu merită să fie numit „ființă umană”! O astfel de viață este atât de obositoare și nu mai vreau să trăiesc așa!» În acel moment, vei avea o șansă de a fi cu adevărat cinstit și asta va dovedi că ai început să faci progrese spre a deveni o persoană cinstită. Acesta este un progres major. Sigur, poate că unii dintre voi, atunci când veți începe să practicați, veți fi îngroziți după ce veți rosti cuvinte cinstite și vă veți destăinui. Fața vi se va înroși, vă veți simți rușinați și vă veți teme că ceilalți vor râde de voi. Ce ar trebui să faceți atunci? Încă trebuie să vă rugați lui Dumnezeu și să-I cereți să vă dea putere. Spune: «Dumnezeule, vreau să fiu o persoană cinstită, dar mă tem că oamenii vor râde de mine atunci când spun adevărul. Te rog să mă mântuiești de robia firii mele corupte; lasă-mă să trăiesc după cuvintele Tale și să fiu descătușat și eliberat.» Când te rogi astfel, în inima ta va fi și mai multă lumină și îți vei spune: «Este bine să pun asta în practică. Astăzi, am practicat adevărul. În sfârșit, am fost și eu, o dată, o persoană cinstită.» În timp ce te rogi așa, Dumnezeu te va lumina. El va lucra în inima ta și te va mișca, permițându-ți să prețuiești cum este să fii o persoană cinstită. Acesta este modul în care adevărul trebuie pus în practică. Chiar la început, nu vei avea o cale, dar căutând adevărul, vei găsi una. Când oamenii încep să caute adevărul, nu au neapărat credință. Le este greu

oamenilor să nu aibă o cale, dar odată ce înțeleg adevărul și au o cale de practică, inimile lor se bucură de ea. Dacă sunt capabili să practice adevărul și să se poarte conform principiilor, inimile lor vor găsi alinare, iar ei vor dobândi libertate și descătușare" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Practica fundamentală pentru a fi o persoană cinstită"). În cuvintele lui Dumnezeu, am găsit principiile de practicare pentru a ne ocupa de minciuni și șicane. În primul și-n primul rând, trebuie să renunțăm la interesele personale. Acest aspect al practicării este deosebit de important. Scopul minciunii este de a-ți proteja interesele și de a-ți atinge scopurile, iar când acesta este obiectivul, recurgi la minciuni și la șiretlicuri. Prin urmare, este vital să renunți mai întâi la interesele personale. Acest lucru ajută la abordarea problemei vicleniei. De asemenea, este important să reflectăm frecvent asupra noastră, permițându-I lui Dumnezeu să ne analizeze atent fiecare cuvânt și faptă. Când ne trezim că vrem să vorbim sau să acționăm cu viclenie, trebuie să ne întrebăm ce încercăm să obținem. Dacă devenim conștienți de faptul că nutrim intenții viclene sau dezvăluim o fire rea, atunci trebuie să venim repede înaintea lui Dumnezeu să ne rugăm și să ne schimbăm. Trebuie să practicăm în mod conștient onestitatea și să învățăm să ne destăinuim fraților și surorilor noastre, expunându-ne gândurile, perspectivele, corupția și defectele și căutând adevărul pentru a le rezolva. Acesta reprezintă singurul mod de a curăți treptat o fire înșelătoare, rea și satanică. După ce mi-am dat seama de acest lucru, mi-am căutat supraveghetoarea și m-am destăinuit cu privire la motivele mele josnice când vorbeam cu ea și i-am cerut scuze. Nu numai că nu m-a respins, ci și ea mi s-a destăinuit și am analizat împreună neajunsurile din îndatoririle noastre. Să practic în acest fel m-a făcut să mă simt relaxată. Simțeam că nu mai trăiam în umbră, iar asta mi-a oferit liniște sufletească. Nu sunt complet eliberată de firea mea înșelătoare, rea și coruptă, dar am

credința și voința de a fi o persoană cinstită, pe placul lui Dumnezeu și de a mă concentra pe a fi onestă și deschisă față de examinarea atentă din partea lui Dumnezeu în fiecare lucru pe care îl spun și îl fac în viață.

5. Părtășia trebuie să fie cu inima deschisă

de Julia, Polonia

La începutul lui 2021, am acceptat lucrarea lui Dumnezeu Atotputernic din zilele de pe urmă. Am participat activ la întâlniri și am citit cuvântul lui Dumnezeu, iar după mai bine de două luni, am fost aleasă diacon al udării. Aveam o întâlnire a diaconilor în fiecare weekend pentru a discuta problemele și dificultățile pe care le întâmpinam în îndatoririle noastre și a avea părtășie despre ce am dobândit, ce corupție am dezvăluit și cum am reflectat și am înțeles-o prin cuvântul lui Dumnezeu. Înainte de fiecare întâlnire, eram foarte agitată și mă gândeam îndelung, deoarece nu știam ce să le spun conducătorilor bisericești și celorlalți diaconi. Mă îngrijora să vorbesc despre corupția și neajunsurile mele, pentru că-mi era teamă că ar avea o părere proastă despre mine. De exemplu: abia începusem să ud nou-veniții. Nu știam multe lucruri și-mi lipsea experiența. Îmi făceam griji că nou-veniții nu m-ar plăcea și ar crede că nu puteam să-i ud corespunzător, așa că nu mai voiam această datorie. Dar nu voiam să fiu sinceră cu privire la starea mea la întâlnirea diaconilor, pentru că-mi făceam griji că, dacă o făceam, frații și surorile mele aveau să creadă că nu eram capabilă să am părtășie cu noii credincioși. Totodată, n-aveam răbdare cu unii nou-veniți și nu voiam s-o spun, de teamă că, dacă menționam asta la întâlnire, aveau să creadă că aveam o umanitate rea. Însă dacă nu spuneam nimic, puteau să creadă că eram mai puțin capabilă decât alții. Nu voiam să mă fac de rușine sau să-i fac să mă disprețuiască. După ce m-am gândit la asta, am decis, în final, să le povestesc doar despre ceva neimportant și nu prea jenant, cum că eram lenește, adică o problemă pe care o are majoritatea oamenilor. În acest fel, n-aș părea mai prejos decât ceilalți.

Și astfel, la întâlnire, un conducător bisericesc m-a întrebat despre experiențele mele din această perioadă și ce cunoaștere am dobândit despre firea mea coruptă, iar eu am avut părtășie după cum plănuisem. Când am terminat, am răsuflat ușurată, dar mă simțeam neliniștită, știind că nu spusesem adevărul și că ceea ce am făcut era contrar voii lui Dumnezeu. M-am gândit la cuvintele Domnului Isus: „**Vorbirea voastră să fie astfel: «Da» să fie «Da» şi «Nu» să fie «Nu». Ce trece peste aceste cuvinte vine de la cel rău**” (Matei 5:37). „**Adevărat vă spun că, dacă nu vă schimbaţi şi nu deveniţi ca şi copilaşii, nu veţi intra niciodată în Împărăţia Cerurilor!**” (Matei 18:3). Gândindu-mă la ceea ce spune Dumnezeu, m-am simțit foarte vinovată. Minciunile vin de la Satana și sunt rele. Dumnezeu iubește oamenii onești și doar aceștia pot intra în Împărăția cerurilor. Mincinoșii și ipocriții nu pot intra în Împărăția lui Dumnezeu. Astfel de oameni sunt urâți de Dumnezeu și vor fi, cu siguranță, alungați de El în final. Am fost foarte supărată și-mi era frică să nu fiu detestată de Dumnezeu. M-am rugat Lui și I-am cerut să mă îndrume să fiu o persoană onestă. M-am hotărât să spun adevărul la următoarea întâlnire și să fiu sinceră cu privire la corupția mea. Dar, când a venit momentul, tot n-am avut curajul s-o spun. Îmi făceam griji că, dacă vorbeam despre corupția și neajunsurile mele, frații și surorile mele ar crede că eram mai coruptă decât ei. Simțeam că era prea greu să spun adevărul și chiar am vrut să nu mai particip la întâlnirile diaconilor din acest motiv. Dar eram îngrijorată că frații și surorile mele m-ar întreba de ce n-am venit și atunci n-aș avea nicio idee ce să spun. Cu cât mă gândeam mai mult, cu atât mai încurcată și nefericită mă simțeam. Nu știam ce să fac. La o întâlnire, frații și surorile au avut părtășie despre experiențele și cunoașterea lor ca de obicei și eu n-am știut deloc ce să spun, așa că doar am ascultat tăcută. Eram dezamăgită de mine, m-am prefăcut mereu și am eșuat în practicarea adevărului în repetate

rânduri. Nu puteam spune nici măcar un cuvânt onest. M-am simțit groaznic, așa că m-am rugat la Dumnezeu, cerându-I să mă îndrume să ies din această stare.

Mai târziu, am citit acest pasaj din cuvântul lui Dumnezeu: „**Trebuie să căutați adevărul pentru a rezolva orice problemă care se ivește, indiferent care e aceasta și, sub nicio formă, să nu vă deghizați sau să vă puneți o față falsă pentru alții. Neajunsurile voastre, deficiențele, defectele, firile voastre corupte – să fiți complet deschiși cu privire la ele și să aveți părtășie despre toate. Nu le țineți în voi. A învăța cum să te deschizi este primul pas spre intrarea în viață și e primul obstacol, care este cel mai dificil de depășit. Odată ce l-ai depășit, intrarea în adevăr e ușoară. Ce înseamnă a face acest pas? Înseamnă că tu îți deschizi inima și arăți tot ceea ce ai, bun sau rău, pozitiv sau negativ; te dezvălui pentru ca ceilalți și Dumnezeu să te vadă; fără a ascunde nimic de Dumnezeu, fără a tăinui nimic, fără a deghiza nimic, liber de înșelăciune și șiretlicuri și fiind, totodată, deschis și onest cu alți oameni. În acest fel, trăiești în lumină și nu numai că Dumnezeu te va examina, dar și alți oameni vor fi capabili să vadă că tu acționezi cu principiu și un anume grad de transparență. Nu trebuie să folosești nicio metodă ca să-ți protejezi reputația, imaginea și statutul, nici nu trebuie să-ți acoperi sau ascunzi greșelile. Nu trebuie să întreprinzi aceste eforturi inutile. Dacă poți să renunți la aceste lucruri, vei fi foarte relaxat, vei trăi fără constrângeri sau durere și vei trăi complet în lumină**” (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a). Din cuvântul lui Dumnezeu, am înțeles că n-ar trebui să ne ascundem niciodată stările corupte. Ar trebui să le aducem înaintea lui Dumnezeu și să ne rugăm, să reflectăm, să încercăm să ne înțelegem pe noi înșine, precum și să ne deschidem inimile, ca să ne dezvăluim corupția în fața fraților și

surorilor noastre, pentru a căuta adevărul. Asta ne va ajuta să ne înțelegem mai bine pe noi înșine și să ne înlăturăm firile corupte. Însă, pentru a-mi menține imaginea, nu eram dispusă să fiu sinceră cu privire la corupția și dificultățile mele și nici nu am vrut să caut adevărul cu frații și surorile mele. Mi-am ținut mereu inima închisă pentru ca nimeni să nu vadă cum sunt, dar n-am găsit nicio ușurare trăind în întuneric. Mi-am dat seama că nu mai puteam continua așa și că ar trebui să practic conform cuvântului lui Dumnezeu, să fiu sinceră cu privire la starea mea cu frații și surorile mele și să le caut ajutorul. Imediat ce s-a încheiat întâlnirea, o soră s-a apropiat de mine să-mi vorbească despre experiența ei recentă. M-am gândit că era o șansă bună să fiu deschisă și să caut adevărul, dar eu încă eram puțin jenată, pentru că nu știam ce avea să creadă despre mine. Îmi făceam griji că ar spune că eram o persoană foarte necinstită. Așa că m-am rugat la Dumnezeu: „Dumnezeule, nu mai vreau să mă ascund. Nu vreau să-mi mai ascund adevăratele gânduri. Sunt foarte obosită. Dumnezeule, vreau să fiu o persoană onestă, așa că Te rog să mă îndrumi.” După ce m-am rugat, i-am spus surorii mele toate lucrurile cu privire la care nu îndrăzneam să fiu deschisă în întâlnire. După ce am terminat de vorbit, m-am simțit foarte ușurată. Această soră mi-a împărtășit înțelegerea ei și mi-a trimis un pasaj din cuvintele lui Dumnezeu. „**Principala caracteristică a unei persoane înșelătoare este că nu își deschide niciodată inima pentru a avea părtășie cu nimeni și nu vorbește sincer nici cu cel mai bun prieten de-al său. Este extraordinar de imprevizibilă. De fapt, astfel de persoană poate să nu fie neapărat în vârstă sau să nu fi văzut multe din lume și poate chiar să aibă puțină experiență, dar, totuși, este extrem de imprevizibilă. Este foarte vicleană pentru vârsta ei. Nu este aceasta o persoană înșelătoare din natură? Se ascunde atât de mult, încât nimeni nu o poate citi. Indiferent câte cuvinte rostește, este dificil să-ți dai**

seama care sunt adevărate și care sunt false și nimeni nu știe când spune adevărul sau când minte. În plus, este mai ales pricepută la tăinuire și sofisme. Adesea, ascunde adevărul dându-le oamenilor impresii false, astfel încât tot ceea ce văd aceștia este aparența sa falsă. Se preface a fi o persoană elevată, bună, virtuoasă și inocentă, o persoană care este plăcută și aprobată și, la final, toată lumea o venerează și apreciază. Indiferent cât timp petreci cu o astfel de persoană, nu știi niciodată ce gândește. Părerile sale și atitudinea sa față de tot felul de oameni, evenimente și lucruri sunt ascunse în inima sa. Nu spune niciodată aceste lucruri nimănui. Nu are niciodată părtășie despre aceste lucruri nici cu cel mai apropiat confident al său. Chiar și când se roagă lui Dumnezeu, s-ar putea nici să nu destăinuie ce este în inima sa sau adevărul despre ea. Pe lângă asta, încearcă să pretindă că este o persoană cu o umanitate bună, care este foarte spirituală și dedicată căutării adevărului. Nimeni nu poate să vadă ce fel de fire are și ce fel de persoană este" [Cuvântul, Vol. 4: Expunerea antihriștilor, „Punctul cincisprezece: Ei nu cred în existența lui Dumnezeu și neagă esența lui Hristos (Partea întâi)"]. Din cuvântul lui Dumnezeu, mi-am dat seama că oamenii înșelători nu le vorbesc altora din inimă, nici nu sunt deschiși cu alții cu privire la adevărata lor stare. În schimb, se ascund și se deghizează adesea. Am văzut că eram exact cum a dezvăluit Dumnezeu. De când am devenit un diacon al udării, am înțeles că aveam multe neajunsuri, că dezvăluiam, totodată, numeroase firi corupte și că nu aveam deloc iubire și răbdare față de nou-veniți. Trebuia să-mi deschid inima și să caut soluții la aceste probleme cu frații și surorile mele. Dar mă îngrijoram că, dacă spuneam adevărul, aveau să mă disprețuiască și să mă considere inferioară, așa că n-am vrut să le spun adevărata mea stare. Am evitat lucrurile importante și le-am spus lucruri care nu contau sau probleme pe care credeam că le au mulți oameni.

Am făcut asta ca să-mi ascund latura întunecată și cele mai tainice gânduri. Pentru a-i face pe ceilalți să aibă o părere bună despre mine, mă deghizam și cream o impresie falsă. Îmi înșelam frații și surorile. Eram atât de vicleană și ipocrită!

Mai târziu, sora mea mi-a trimis un alt pasaj din cuvintele lui Dumnezeu: „**De fapt, toți oamenii știu de ce mint. De dragul câștigului personal și al mândriei, sau pentru vanitate și statut, ei încearcă să concureze cu alții și să se dea drept ceea ce nu sunt. Totuși, minciunile lor sunt, în cele din urmă, dezvăluite și expuse de alții, iar ei ajung să fie umiliți și să-și piardă demnitatea și caracterul. Toate acestea sunt provocate de un număr excesiv de minciuni. Minciunile tale au devenit prea numeroase. Fiecare cuvânt pe care îl spui este întinat și nesincer și niciunul nu poate fi considerat adevărat sau onest. Chiar dacă nu simți că ești mai puțin respectat când minți, în adâncul sufletului, te simți rușinat. Conștiința te învinovățește și ai o părere proastă despre tine însuți, gândindu-te: «De ce duc o viață atât de jalnică? Oare este atât de dificil să spun adevărul? Oare trebuie să recurg la minciuni de dragul mândriei mele? De ce este viața mea atât de epuizantă?» Nu trebuie să duci o viață epuizantă. Dacă poți practica onestitatea, vei fi capabil să duci o viață relaxată, liberă și degajată. Totuși, ai ales să-ți susții mândria și vanitatea spunând minciuni. Prin urmare, ai o existență obositoare și nefericită, pe care ți-ai provocat-o singur. S-ar putea să obții un sentiment de mândrie dacă spui minciuni, dar care este sensul mândriei? Este doar un lucru lipsit de conținut și complet inutil. Să spui minciuni înseamnă să-ți vinzi caracterul și demnitatea. Asta te lasă fără demnitate și caracter; Îl nemulțumește pe Dumnezeu, iar el detestă acest lucru. Merită? Nu. […] Dacă ești un om care iubește adevărul, vei îndura diverse greutăți pentru a practica adevărul. Chiar**

dacă asta înseamnă să-ți sacrifici reputația, statutul și să înduri batjocora și umilirea din partea celorlalți, nu te va deranja – atât timp cât ești capabil să practici adevărul și să-L mulțumești pe Dumnezeu, este suficient. Cei care iubesc adevărul aleg să-l practice și să fie onești. Aceasta este calea corectă și este binecuvântată de Dumnezeu. Dacă un om nu iubește adevărul, ce alege? Alege să folosească minciuni ca să-și susțină reputația, statutul, demnitatea și caracterul. Preferă să fie înșelător și să fie detestat și respins de Dumnezeu. Astfel de oameni resping adevărul și pe Dumnezeu. Aleg propria reputație și statutul; vor să fie înșelători. Nu le pasă dacă Dumnezeu este mulțumit sau dacă îi va mântui. Mai pot fi mântuiți de Dumnezeu astfel de oameni? Sigur că nu, pentru că au ales calea greșită. Pot trăi numai mințind și înșelând; pot duce doar vieți dureroase în care spun minciuni și le acoperă și își frământă creierii ca să se apere în fiecare zi. Dacă tu crezi că minciunile pot susține reputația, statutul, vanitatea și mândria pe care le dorești, te înșeli amarnic. De fapt, spunând minciuni, nu numai că nu reușești să-ți menții vanitatea și mândria, demnitatea și caracterul, dar, mai grav, pierzi ocazia de a practica adevărul și de a fi o persoană onestă. Chiar dacă reușești să-ți protejezi reputația, statutul, vanitatea și mândria în acel moment, ai sacrificat adevărul și L-ai trădat pe Dumnezeu. Asta înseamnă că ai pierdut definitiv șansa ca El să te mântuiască și să te desăvârșească, lucru care reprezintă cea mai mare pierdere și un regret pe viață. Cei care sunt înșelători nu vor înțelege niciodată acest lucru" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Doar fiind o persoană onestă poți trăi adevărata asemănare umană"). După ce am citit cuvântul lui Dumnezeu, am reflectat asupra-mi. Ca să-mi păstrez imaginea și statutul și să evit să fiu disprețuită de ceilalți, înainte de fiecare întâlnire, îmi storceam creierii cum să am părtășie pe parcursul întâlnirii. Dacă eram

sinceră cu privire la adevărata mea stare, mă temeam că frații și surorile mele ar avea o impresie proastă despre mine. Dar și dacă nu spuneam nimic, mă îngrijoram că frații și surorile aveau să creadă că eram rea și să mă disprețuiască. Voiam să scap cu disperare din această situație. Am văzut că, pentru a-mi păstra imaginea și statutul, îmi frământam creierii și preferam să mă simt mizerabil în loc să mă deschid, să fiu o persoană onestă și să le spun fraților și surorilor mele care erau adevărata mea stare și dificultățile mele. Eram într-adevăr atât de înșelătoare! Deși mi-am păstrat imaginea în mințile oamenilor pentru o vreme, mi-am pierdut demnitatea, șansa de a fi o persoană onestă și ocazia de a căuta adevărul. Mă simțeam atât de obosită la fiecare întâlnire și nu exista niciun sentiment de ușurare. Eram în totalitate sclava firii mele corupte. Frații și surorile au menirea să mănânce și să bea cuvântul lui Dumnezeu la întâlniri și să aibă părtășie despre experiențe și cunoaștere referitoare la cuvântul Lui. Dacă avem probleme sau dificultăți, putem să le discutăm și să le rezolvăm împreună și să învățăm toți din punctele noastre forte. În acest fel, este ușor să dobândim lucrarea Duhului Sfânt și să înțelegem adevărul. Însă la întâlniri, mă gândeam mereu ce să spun ca să nu fiu disprețuită, astfel încât oamenii să aibă o părere bună despre mine. Toate gândurile mele erau dedicate acestui lucru. Era prea greu și obositor să trăiesc așa.

Mai târziu, am citit asta în cuvântul lui Dumnezeu: „**Sunteți capabili să vă deschideți și să spuneți ce este cu adevărat în inima voastră când aveți părtășie cu ceilalți? Dacă un om spune întotdeauna ce este cu adevărat în inima lui, dacă vorbește cu sinceritate, dacă vorbește pe șleau, dacă este sincer și deloc superficial în timp ce-și îndeplinește datoria și dacă poate să practice adevărul pe care îl înțelege, atunci acea persoană are o speranță să dobândească adevărul. Dacă o persoană se acoperă tot timpul și își ascunde inima, astfel încât nimeni**

să nu o vadă clar, dacă dă o impresie falsă pentru a-i înșela pe ceilalți, atunci este într-un mare pericol, într-o mare încurcătură, îi va fi foarte greu să obțină adevărul. Puteți vedea care sunt perspectivele cuiva după viața sa de zi cu zi și după cuvintele și acțiunile sale. Dacă acea persoană se preface tot timpul, își dă aere, atunci nu este o persoană care acceptă adevărul și, mai devreme sau mai târziu, va fi dezvăluită și eliminată. […] Oamenii care nu își deschid niciodată inimile, care încearcă tot timpul să ascundă și să tăinuiască lucruri, care pretind că sunt respectabili, care vor ca ceilalți să aibă o părere bună despre ei, care nu le permit celorlalți să-și facă o idee deplină despre ei, care vor ca oamenii să-i admire – nu sunt acești oameni nechibzuiți? Astfel de oameni sunt extrem de nechibzuiți! Asta pentru că adevărul despre oameni va fi expus mai devreme sau mai târziu. Pe ce cale merg ei cu acest fel de comportament? Aceasta este calea fariseilor. Sunt ei ipocriții în pericol sau nu sunt? Aceștia sunt oamenii pe care Dumnezeu îi detestă cel mai mult, așadar, crezi că sunt în pericol sau nu? Toți cei care sunt farisei merg pe calea distrugerii!" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Oferindu-ți inima lui Dumnezeu, poți obține adevărul"). Am înțeles din cuvintele lui Dumnezeu că El vrea să fim oameni onești, să vorbim simplu și direct, să nu mințim sau să înșelăm și, când dezvăluim corupție, ar trebui să reușim să fim deschiși și să vorbim despre asta, pentru ca ceilalți să ne vadă adevăratele gânduri. A trăi astfel nu este atât de obositor și este mai ușor să intrăm în adevăr și să mergem pe calea mântuirii. Însă cei care se prefac mereu, se ascund, se acoperă și nu-i lasă pe ceilalți să le vadă starea, merg pe calea greșită. Ei devin doar din ce în ce mai ipocriți și astfel nu-și pot îndrepta niciodată firile corupte. Acesta este drumul către pierzanie. M-am gândit la fariseii de acum două mii de ani. Ei erau evlavioși pe dinafară și își petreceau zilele explicând altora scripturile

în sinagogi. Totodată, au stat în mod deliberat la răscruce de drumuri și s-au rugat ca să-i facă pe oameni să creadă că Îl iubesc pe Dumnezeu. Dar nu se temeau deloc de Dumnezeu, nu-L puneau pe primul loc și nici nu-I ascultau poruncile. Când Domnul Isus a apărut și a lucrat, știau clar că vorbele Lui aveau autoritate și putere și veneau de la Dumnezeu, însă, ca să-și păstreze statutul și venitul, s-au împotrivit lui Dumnezeu și L-au condamnat cu frenezie și, în final, L-au răstignit pe Domnul Isus. Am văzut că fariseii erau evlavioși în aparență, dar prefăcuți și vicleni în esență. Se pricepeau la deghizare și înșelăciune. Tot ce făceau era să înșele și să controleze oamenii și să-i păcălească pe oameni cu privire la stima și venerația lor. Calea pe care au mers era una de împotrivire față de Dumnezeu. În final, au fost blestemați și pedepsiți de Dumnezeu. Am reflectat asupra mea. Ca să am o imagine bună în mintea celorlalți, mi-am ascuns corupția și am vorbit doar despre corupția obișnuită pe care o dezvăluiam. Asta nu numai că mi-a protejat imaginea, ci i-a și făcut pe ceilalți să mă vadă ca pe o persoană simplă, deschisă. Nu eram eu la fel de înșelătoare ca fariseii? Asta m-a înspăimântat. Nu puteam continua să fac asta. Trebuia să fiu o persoană onestă conform cerințelor lui Dumnezeu.

După aceea, sora mea mi-a trimis un alt pasaj din cuvântul lui Dumnezeu. „**În prezent există mulți oameni care se concentrează pe căutarea adevărului și sunt capabili să îl caute când li se întâmplă unele lucruri. Dacă dorești să rezolvi motivele greșite și stările anormale din interiorul tău, trebuie să cauți adevărul. Pentru început, trebuie să înveți să te deschizi în părtășie pe baza cuvintelor lui Dumnezeu. Desigur, ar trebui să alegi destinatarul potrivit pentru o părtășie deschisă, să alegi, cel puțin, pe cineva care iubește și acceptă adevărul, cineva care are o umanitate relativ bună, care este suficient de cinstit și de integru. Desigur, ar fi mai bine dacă ai putea alege pe cineva care**

înțelege adevărul, a cărui părtășie să te poată ajuta. Să găsești genul acesta de persoană față de care să te deschizi în părtășie și să-ți rezolvi dificultățile poate fi un lucru eficient. Dacă vei alege o persoană nepotrivită, care nu iubește adevărul, ci care are un dar sau un talent, aceasta va râde de tine, te va disprețui și te va înjosi. Asta nu ar fi în avantajul tău. Într-o anumită privință, abordarea pe care ar trebui să o adopți atunci când te prezinți înaintea lui Dumnezeu și te rogi Lui este aceea de a te deschide și a te dezvălui; este, de asemenea, modul în care ar trebui să ai părtășie despre adevăr cu ceilalți. Nu ține lucrurile ascunse, gândindu-te: «Am motive și dificultăți. Starea mea interioară nu este bună – este negativă. Nu voi spune nimănui. Voi ține totul în mine.» Dacă ții mereu lucrurile în tine, fără să le rezolvi, vei deveni negativ, iar starea ta se va adânci și mai mult. Nu vei fi dispus să te rogi lui Dumnezeu. Acesta este un lucru greu de îndreptat. Și astfel, oricare este starea ta, indiferent dacă ești negativ sau ai o problemă, indiferent de motivele și planurile tale, indiferent ce ai ajuns să cunoști sau să realizezi prin examinare, trebuie să înveți să te deschizi și să ai părtășie și, având-o, Duhul Sfânt lucrează. Și cum lucrează Duhul Sfânt? Te luminează, te iluminează și îți permite să vezi gravitatea problemei, te face conștient de rădăcina și esența ei și apoi te determină să înțelegi puțin câte puțin adevărul și intențiile Lui și îți îngăduie să vezi calea de practică și adevărul-realitate. Când o persoană poate avea părtășie în mod deschis, asta înseamnă că are o atitudine onestă față de adevăr. Dacă o persoană este onestă se stabilește pe baza atitudinii sale față de adevăr” (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a). După ce am citit cuvântul lui Dumnezeu, sora mea a avut părtășie: „Pentru a fi persoane oneste, mai întâi trebuie să învățăm să ne deschidem inimile în căutare și părtășie. Dacă ascundem și acoperim mereu stările noastre

corupte și nu vrem să ne rugăm sau să ne deschidem în părtășie cu ceilalți, devine dificil să ne rezolvăm problemele. De exemplu, dacă cineva este bolnav, va găsi un doctor sau va întreba pe cineva cu experiență. În acest fel, poate să-și înțeleagă condiția, să ia medicamentul potrivit și să preia controlul asupra bolii din timp. Cu toate acestea, unii oameni își ascund boala, astfel că, din cauza lipsei de tratament la timp, afecțiunea se agravează sau chiar le pune viața în pericol. Dacă vrem să ne înlăturăm stările și dificultățile, trebuie să avem părtășie deschisă și să fim oameni onești. Aceasta este calea corectă de practică." Am putut vedea că e foarte important să fii o persoană onestă și deschisă. Nu credeam de multă vreme în Dumnezeu și nu înțelegeam adevărul. Chiar dacă am recunoscut că dezvăluisem o fire coruptă, n-am putut s-o îndrept. Ar trebui să practic să fiu o persoană onestă, să fiu deschisă cu privire la starea mea și să caut adevărul. Numai așa voi putea dobândi îndrumarea lui Dumnezeu și m-ar ajuta, totodată, să-mi îndrept firea coruptă. Abia începusem să ud nou-veniții, așa că era firesc să nu înțeleg multe lucruri. Când n-am înțeles, trebuia să fiu deschisă spre căutare, cu frații și surorile mele. Astfel, aș putea să stăpânesc treptat principiile în datoria mea și să mi-o îndeplinesc bine. După aceea, i-am povestit unei alte surori starea mea din această perioadă și dificultățile din datoria mea. Nu m-a disprețuit și mi-a trimis cuvântul lui Dumnezeu și a avut părtășie despre experiența ei, pentru a mă ajuta. Acest lucru m-a ajutat să câștig ceva cunoaștere despre starea și corupția pe care le-am dezvăluit și mi-a dat o cale de a practica. Am avut un sentiment grozav de fericire și de ușurare. De atunci înainte, am practicat conștiincios cum să fiu o persoană onestă și să-mi împărtășesc starea.

Într-o noapte, am găzduit o întâlnire de grup. Un conducător bisericesc a aranjat ca o lideră de grup să fie gazdă alături de mine. Această soră înțelegea adevărul mai bine decât mine. Pe durata acestei întâlniri, a avut

părtășie și a rezolvat problemele celorlalți foarte eficient, iar eu eram puțin invidioasă. Îmi făceam griji că ceilalți m-ar crede inferioară ei. După întâlnire, conducătoarea bisericească m-a întrebat dacă aveam vreun gând de împărtășit. Știam că ar trebui să fiu onestă, să mă deschid cu privire la corupția mea și să caut o soluție. Prin urmare, i-am spus ce dezvăluisem în inima mea, iar ea mi-a trimis cuvântul lui Dumnezeu și mi-a spus despre experiența ei. Mi-am dat seama că eram invidioasă pe sora mea, pentru că prețuiam statutul, aveam o fire arogantă și voiam să fiu apreciată. Am realizat, totodată, că, pentru a renunța la invidie, trebuia să mă rog mai mult la Dumnezeu, să văd natura și consecințele invidiei mele, să țin cont de lucrarea bisericii și de datoria mea și să pun interesele bisericii pe primul loc. Asta este în conformitate cu voia lui Dumnezeu. În același timp, trebuia să-mi tratez corespunzător propriile neajunsuri și deficiențe și să învăț mai mult din punctele forte ale celorlalți, pentru a-mi compensa neajunsurile. În acest fel, aș putea înțelege mai mare parte din adevăr. M-am bucurat mult că mi-am dat seama de asta. Am simțit realmente că atunci când mă deschid în fața fraților și surorilor, în loc să mă disprețuiască, ei mă ajută foarte mult.

În urma acestei experiențe, simt cât e de important să fiu o persoană onestă. Numai fiind persoane oneste și deschise putem primi lucrarea Duhului Sfânt și ajunge să-nțelegem adevărul. Văd, totodată, că onestitatea ne poate da un sentiment de ușurare și libertate și ne poate permite să trăim ca oameni. Slavă Ție, Dumnezeule!

6. La ce duce reticența față de Dumnezeu

de Luo Ying, China

În 2013, am fost declarată conducător fals și destituită după ce s-a constatat că nu am căutat principiile în datoria mea și mi-am lăsat firea arogantă să-mi dicteze acțiunile, toate acestea cauzând perturbări și tulburări în lucrarea de evanghelizare a bisericii. După destituire, m-am simțit destul de negativă și am avut remușcări. Am ajuns să-mi cunosc puțin firea coruptă citind cuvintele lui Dumnezeu și reflectând asupra mea, dar în adâncul sufletului mă simțeam încă destul de reticentă față de Dumnezeu și mă gândeam că, din moment ce aveam o fire atât de coruptă și comisesem o fărădelege foarte gravă, categoric nu ar trebui să îndeplinesc o datorie importantă în viitor. Dacă aș comite o altă fărădelege, în cel mai bun caz aș fi destituită, iar într-un scenariu mai grav, aș fi probabil dezvăluită complet, eliminată și aș pierde șansa de a obține mântuirea. Mai ales după ce am văzut cum unii oameni care erau talentați, aveau calibru și îndeplineau îndatoriri importante au fost în cele din urmă dezvăluiți drept conducători falși și destituiți sau chiar declarați antihriști și excluși pentru că nu căutau adevărul, ci se luptau constant pentru statut și reputație, acționând pe baza firilor lor arogante, fără a se pocăi, ceea ce a provocat perturbări și tulburări în lucrarea bisericii, m-am convins că aveam dreptate. Pe viitor, aveam să fac doar îndatoriri care nu implicau responsabilități mari și nu erau la fel de riscante. Astfel, aș mai avea o șansă de supraviețuire atunci când lucrarea lui Dumnezeu se va încheia. Mai târziu, conducătorul meu m-a însărcinat cu lucrarea de curățire a bisericii. Mi-am spus în sinea mea: „În trecut, anumite surori care făceau lucrarea de curățire au fost destituite pentru că au acționat după firile lor corupte, nerespectând principiile, ceea ce a dus la perturbări și tulburări în lucrarea bisericii. Cu toate acestea, eu am mai puțină

cunoaștere a adevărului decât ele și am o fire arogantă atât de gravă; dacă ar fi să fac ceva perturbator sau tulburător, voi fi comis un rău!" După ce m-am gândit bine, am decis să refuz sarcina. După aceea, conducătorul m-a repartizat la lucrarea textuală și am fost destul de mulțumită de sarcină. M-am gândit că lucrarea textuală nu ar necesita să iau decizii majore pentru biserică și nu ar implica nicio situație riscantă, așa că am acceptat-o cu plăcere. În 2017, conducătorul meu m-a căutat din nou, mi-a spus că lucrarea de curățire a bisericii avea mare nevoie de lucrători și și-a exprimat speranța că voi lua în considerare intenția lui Dumnezeu și îmi voi asuma un rol în echipa de curățire. Încă mă simțeam puțin reticentă, dar mi-am dat seama că deja refuzasem sarcina o dată și, dacă aș refuza-o din nou, gândindu-mă la viitorul și perspectivele mele, L-aș trăda pe Dumnezeu. Nu puteam fi atât de lipsită de conștiință! Suferind astfel, m-am rugat lui Dumnezeu și I-am cerut să mă călăuzească pentru a mă elibera de acea stare nepotrivită.

Ulterior, am găsit acest fragment din cuvintele lui Dumnezeu: „**Unii oameni, oricâte firi corupte dezvăluie, nu caută adevărul pentru a le înlătura. Drept urmare, chiar și după ce au crezut în Dumnezeu mulți ani, firile lor rămân neschimbate. Ei se gândesc: «Ori de câte ori fac ceva, îmi dezvălui firile corupte; dacă mă abțin de la a face ceva, atunci nu le voi dezvălui. Nu rezolvă acest lucru problema?» Nu înseamnă asta să te abții de la a mânca de teamă să nu te îneci? Care va fi rezultatul acestui lucru? Nu poate duce decât la înfometare. Dacă cineva dezvăluie firi corupte și nu le rezolvă, este echivalent cu a nu accepta adevărul și a pica mort. Care vor fi consecințele dacă tu crezi în Dumnezeu și nu urmărești adevărul? Îți vei săpa propriul mormânt. Firile corupte sunt dușmanul credinței tale în Dumnezeu; ele îți îngreunează practicarea adevărului, experimentarea lucrării lui**

Dumnezeu și supunerea față de El. Drept urmare, nu vei obține mântuirea lui Dumnezeu în cele din urmă. Nu înseamnă asta să-ți sapi propriul mormânt? Firile satanice te împiedică să accepți și să practici adevărul. Nu le poți evita; trebuie să le înfrunți. Dacă nu le biruiești, ele te vor controla. Dacă le poți birui, nu te vor mai constrânge, iar tu vei fi liber" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a). Meditând asupra cuvintelor lui Dumnezeu, mi-am dat seama că și eu mă abțineam să mănânc de teama de a nu mă îneca. Întrucât fusesem destituită pentru că nu am căutat adevărul, am acționat după firea mea arogantă și am perturbat și tulburat lucrarea de evanghelizare a bisericii, am devenit reticentă și plină de neînțelegeri. Nu eram dispusă să îmi asum o datorie importantă și mă mulțumeam doar să fac orice datorie neînsemnată; tot ce conta pentru mine era să nu fac nicio greșeală sau să nu am nicio problemă. Când m-am confruntat cu o sarcină importantă, am intrat inconștient în modul de autoprotecție. Îngrijorându-mă că, dacă mi-aș lăsa firea arogantă să-mi dicteze acțiunile și aș provoca din nou perturbări și tulburări în lucrarea bisericii, aș fi probabil destituită și eliminată, am vrut mereu să resping sarcina, gândindu-mă că așa aș putea să mă protejez. Am evitat întotdeauna să mă confrunt cu firea mea coruptă și nu am căutat adevărul pentru a o înlătura. Dacă aș continua așa, nu numai că viața-fire a mea nu s-ar transforma câtuși de puțin, dar și capacitatea mea de a obține mântuirea ar fi nesigură. Cuvintele lui Dumnezeu mi-au oferit și o cale de practică, arătându-mi că trebuie să nu mai evit să mă confrunt cu firea mea coruptă și că trebuie să caut adevărul pentru a o înlătura.

Ulterior, am reflectat ca să identific ce natură coruptă mă făcea să fiu mereu în gardă față de Dumnezeu și să resping îndatoririle atribuite. Într-o zi, am găsit acest fragment din cuvintele lui Dumnezeu: „**Îmi găsesc plăcerea în aceia care nu îi suspectează pe alții și Îmi plac aceia care**

acceptă adevărul cu dragă inimă; față de aceste două tipuri de oameni Eu dau dovadă de mare grijă, căci în ochii Mei ei sunt oameni sinceri. Dacă ești înșelător, atunci vei fi precaut și bănuitor cu privire la toți oamenii și toate lucrurile și, astfel, credința ta în Mine se va clădi pe o temelie a suspiciunii. Nu aș putea recunoaște niciodată o astfel de credință. Din cauza lipsei credinței adevărate, ești și mai lipsit de dragostea adevărată. Iar dacă ești predispus să te îndoiești de Dumnezeu și să faci speculații cu privire la El după bunul tău plac, atunci ești, fără îndoială, cel mai înșelător dintre toți oamenii. Tu speculezi dacă Dumnezeu poate fi asemenea omului: păcătos de neiertat, cu un caracter meschin, lipsit de corectitudine și rațiune, fără simțul dreptății, predispus la tactici răutăcioase, trădătoare și viclene, încântat de rău și de întuneric și așa mai departe. Motivul pentru care oamenii au astfel de gânduri nu este acela că nu-L cunosc pe Dumnezeu câtuși de puțin? O astfel de credință este pur și simplu păcat!" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cum să Îl cunoașteți pe Dumnezeul de pe pământ").

Gândindu-mă la cuvintele lui Dumnezeu, mi-am dat seama că aveam o fire înșelătoare și rea; gândurile mele erau ca acelea ale unei persoane nedrepte, speculam mereu despre Dumnezeu și eram în gardă față de El la fel cum aș fi făcut-o față de o persoană rea. Am crezut că mi se atribuise o datorie importantă ca să fiu dezvăluită și eliminată. Întrucât mi se consemnase o fărădelege anterioară, pentru că acționsem după firea mea arogantă și provocasem perturbări și tulburări în lucrarea bisericii, îmi făceam griji că, dacă mi se consemna o altă fărădelege, riscam să fiu eliminată. De aceea, trăiam într-o stare de reticență față de Dumnezeu și de neînțelegere a Lui. Așa că, atunci când conducătorul meu m-a desemnat să supraveghez lucrarea de curățire a bisericii, mi-am făcut griji că voi face greșeli în evaluarea oamenilor. Dacă, din greșeală, acuzam pe nedrept o persoană

bună sau permiteam unei persoane rele sau unui antihrist să rămână în biserică, lăsând astfel biserica expusă unui pericol ascuns, asta ar fi fost considerată o fărădelege majoră și probabil aș fi fost eliminată. Având în vedere aceste considerente, am găsit scuze pentru a mă eschiva și a respinge sarcina. Reflectând acum asupra acestui lucru, am realizat că dacă nu aș fi avut acea experiență a destituirii, nu mi-aș fi dat seama niciodată că am o fire atât de arogantă, cu atât mai puțin că nu am căutat adevărul și am acționat după propria mea voință în lucrarea mea și că mergeam pe calea unui antihrist. Certarea și disciplinarea de la Dumnezeu, la timpul potrivit, au fost cele care m-au făcut să reflectez asupra mea și m-au îndepărtat de calea greșită pe care mergeam. Dacă nu ar fi fost acțiunile lui Dumnezeu, cine știe ce rău teribil aș fi putut comite în timp ce eram controlată de natura mea arogantă și îngâmfată? În ciuda faptului că am suferit puțin în urma destituirii, acesta a fost de fapt modul în care Dumnezeu m-a protejat și salvat și s-a bazat pe intențiile Sale serioase. Acest eșec mi-a lăsat o impresie profundă: mi-a arătat ce consecințe grave există dacă acționez în baza firii mele arogante și mi-a permis să experimentez cum firea dreaptă a lui Dumnezeu nu acceptă nicio ofensă. Mergând mai departe în îndeplinirea datoriei mele, mi-am reamintit să nu-mi las firea arogantă să-mi dicteze acțiunile, ci să am o inimă cu frică de Dumnezeu. Atunci când întâmpin probleme, ar trebui să cer sfatul altora și să caut adevărurile-principii, pentru a evita să fac greșeli mari. Firea lui Dumnezeu este dreaptă și bună, iar dragostea și mântuirea Sa sunt practice și reale, fără cea mai mică falsitate. Atât timp cât reflectam asupra mea și ajungeam la niște descoperiri, Dumnezeu avea să-mi dea șanse de a practica, dar eu speculam mereu în legătură Dumnezeu, ținând garda sus în fața Lui și crezând că El era la fel de meschin și nepăsător ca un simplu om, lipsit de corectitudine și dreptate. Mă gândeam că Dumnezeu folosește această datorie doar pentru a

mă dezvălui și a mă elimina – nu Îl ponegream eu pe Dumnezeu? Cât de înșelătoare eram! Lui Dumnezeu îi plac oamenii cinstiți, iar oamenii cinstiți pot accepta și practica adevărul. În ceea ce mă privește, firea mea înșelătoare m-a făcut suspicioasă și reticentă față de Dumnezeu. Am refuzat în mod repetat îndatoririle care mi-au fost atribuite și am fost incapabilă să-mi îndeplinesc responsabilitățile și datoria cu o inimă deschisă și sinceră. Dacă aș continua în acest fel, nu m-aș distruge singură? Realizând acest lucru, am regretat amarnic și m-am rugat în liniște lui Dumnezeu, dorind să prețuiesc ocazia de a-mi face datoria, să mă bazez pe Dumnezeu pentru a face bine lucrarea de curățare, să nu mai fiu refractară și să nu mai refuz sarcina.

În continuare, am început să îndeplinesc lucrarea de curățare în biserică. Într-o zi, unul dintre cazurile de excludere mi-a atras atenția. Persoana propusă pentru excludere era doamna Li, care îmi fusese gazdă mai demult. Ea slujise mereu drept gazdă și chiar o invidiasem pentru că făcea o datorie mai puțin importantă, crezând că era mai puțin probabil ca ea să comită o fărădelege majoră; practicarea credinței în acest mod era mai puțin riscantă. Cu toate acestea, realitatea m-a contrazis; în ciuda faptului că nu îndeplinea o datorie importantă, firea arogantă a dnei Li nu se schimbase niciodată și chiar și-a folosit și manipulat fiica, lider de biserică, într-o încercare zadarnică de a exercita control asupra bisericii, ceea ce a cauzat haos. De asemenea, mi-am dat seama că majoritatea oamenilor care fuseseră dezvăluiți drept neîncrezători și oameni răi nu făcuseră o datorie importantă, ci fuseseră în cele din urmă eliminați pentru că nu au urmărit adevărul, au acționat nechibzuit și fără discernământ, după firea lor satanică, nereușind să se pocăiască și comițând tot felul de fapte rele. Am fost foarte impresionată de această constatare și, ulterior, am găsit acest fragment din cuvintele lui Dumnezeu: „**Unii oameni se gândesc: «Oricine**

conduce este nesăbuit și ignorant și își provoacă distrugerea, pentru că, acționând în calitate de conducători, oamenii își dezvăluie inevitabil corupția, astfel încât Dumnezeu să o vadă. Ar mai fi dezvăluită atâta corupție dacă nu ar face această lucrare?» Ce idee absurdă! Dacă nu îndeplinești funcția de conducător, nu vei dezvălui corupție? Faptul că nu ești un conducător, chiar dacă arăți mai puțină corupție, înseamnă că ai obținut mântuirea? Conform acestui raționament, toți cei care nu slujesc pe post de conducători sunt cei care pot supraviețui și pot fi mântuiți? Nu este cumva prea ridicolă această afirmație? Oamenii care slujesc în calitate de conducători îi ghidează pe aleșii lui Dumnezeu să mănânce, să bea cuvântul lui Dumnezeu și să experimenteze lucrarea Lui. Această cerință și acest standard sunt înalte, așa că este inevitabil ca liderii să nu arate unele stări de corupție atunci când încep instruirea. Acest lucru este normal, iar Dumnezeu nu îl condamnă. Dumnezeu nu numai că nu condamnă asta, dar, îi și luminează, ilumineză și îndrumă pe acești oameni și le încredințează poveri suplimentare. Atât timp cât se pot supune îndrumării și lucrării lui Dumnezeu, ei vor progresa mai repede în viață decât oamenii obișnuiți. Dacă sunt oameni care urmăresc adevărul, ei pot porni pe calea desăvârșirii de către Dumnezeu. Acesta este lucrul cel mai binecuvântat de Dumnezeu. Unii oameni nu pot vedea asta și denaturează faptele. Conform înțelegerii umane, oricât de mult se va schimba un conducător, lui Dumnezeu nu-i va păsa; El se va uita doar la cât de multă corupție dezvăluie conducătorii și lucrătorii și îi va condamna doar pe baza acestui lucru. Iar legat de cei care nu sunt conducători și lucrători, pentru că dezvăluie puțină corupție, chiar dacă nu se schimbă, Dumnezeu nu îi va condamna. Nu-i așa că este absurd? Nu este o blasfemie împotriva lui Dumnezeu? Dacă te împotrivești atât de

serios lui Dumnezeu în inima ta, poți fi mântuit? Nu poți. Dumnezeu stabilește finalurile oamenilor, în principal, pe baza faptului că aceștia dețin adevărul și mărturie adevărată și depinde, în mare parte, dacă sunt oameni care urmăresc adevărul. Dacă îl urmăresc și se pot căi cu adevărat după ce sunt judecați și mustrați pentru comiterea unei fărădelegi, atunci, atât timp cât nu spun cuvinte sau nu fac lucruri care Îl hulesc pe Dumnezeu, vor fi, cu siguranță, capabili să obțină mântuirea. Conform închipuirilor voastre, toți credincioșii obișnuiți care Îl urmează pe Dumnezeu până la capăt pot obține mântuirea, iar cei care slujesc drept conducători trebuie să fie cu toții eliminați. Dacă vi s-ar cere să fiți conducători, ați crede că nu ar fi în regulă să nu o faceți, dar că, dacă ați sluji în calitate de conducător, ați dezvălui involuntar corupție, iar asta ar fi ca și cum v-ați trimite singuri la ghilotină. Nu cumva toate acestea sunt cauzate de înțelegerile voastre greșite cu privire la Dumnezeu? Dacă finalurile oamenilor ar fi stabilite în funcție de corupția pe care o dezvăluie, nimeni nu ar putea fi mântuit. În acest caz, ce rost ar mai avea ca Dumnezeu să facă lucrarea de mântuire? Dacă într-adevăr ar fi așa, unde ar fi dreptatea lui Dumnezeu? Omenirea ar fi incapabilă să vadă firea dreaptă a lui Dumnezeu. Prin urmare, ați înțeles cu toții greșit intențiile lui Dumnezeu, ceea ce arată că nu aveți o cunoaștere adevărată despre El" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a). Datorită cuvintelor lui Dumnezeu, am învățat că Dumnezeu nu stabilește rezultatele oamenilor în funcție de datoria pe care o fac sau de cât de multă corupție au dezvăluit, ci mai degrabă în funcție de cum urmăresc sau nu adevărul și se concentrează pe înlăturarea firii lor corupte după ce le-a fost dezvăluită corupția. Dumnezeu îi mântuiește pe cei care au fost corupți de Satana; dacă Dumnezeu ar stabili rezultatele oamenilor în funcție de corupția pe care au

dezvăluit-o, atunci cu toții am fi eliminați. Cine ar mai putea obține atunci mântuirea? Convingerea aceasta a mea era pur și simplu prea ridicolă. Mi-am dat seama că deși conducătorilor și supraveghetorilor li se dezvăluie adesea corupția și neajunsurile, atât timp cât ei urmăresc adevărul, reflectează adesea asupra lor înșiși și caută adevărul pentru a-și rezolva problemele, vor ajunge să înțeleagă din ce în ce mai mult adevăr, iar intrarea lor în viață va avansa tot mai rapid. M-am gândit cum acei conducători falși și antihriști care au fost dezvăluiți și eliminați nu au avut acea soartă pentru că slujeau drept conducători și supraveghetori, ci mai degrabă pentru că toți au fost scârbiți de adevăr, au căutat constant reputația și statutul, au comis fapte rele care au tulburat lucrarea bisericii și nu au reușit să se pocăiască nici măcar după ce au fost emondați de mai multe ori. De asemenea, mi-am dat seama că motivul pentru care fusesem demisă anterior din datoria de conducător a fost, de asemenea, că nu am urmărit adevărul și nu am mers pe calea cea dreaptă; nu a avut nimic de-a face cu îndeplinirea unei datorii importante. Totuși, nu am reușit să înțeleg acest lucru, nu am reflectat la cauza principală a căderii și eșecului meu, nu am tras învățăminte de care să țin cont în viitor, și, în schimb, am folosit un punct de vedere fals pentru a specula în legătură cu Dumnezeu și a-L evalua. Nu a fost aceasta o blasfemie la adresa lui Dumnezeu? M-am gândit la Petru, care s-a bucurat de judecata și mustrarea lui Dumnezeu. Se simțea panicat și neliniștit dacă judecata și pedeapsa lui Dumnezeu îl părăseau și simțea că nu mai poate continua să trăiască. Am văzut că Petru iubea adevărul din toată inima sa, tânjea după lucruri pozitive și prețuia judecata, mustrarea, certarea și disciplinarea de la Dumnezeu. În acest context, el a fost capabil să reflecteze asupra neajunsurilor și slăbiciunilor sale, să caute adevărul și să urmărească transformarea. Cât despre mine, după ce am eșuat și am fost dezvăluită, m-am cufundat într-o stare de reticență, neînțelegere,

negativism și rezistență. Mi-a fost teamă că, dacă îmi asumam o altă datorie importantă, aș fi fost dezvăluită din nou, așa că am refuzat în mod repetat sarcinile. Am constatat că eram scârbită de adevăr. Întotdeauna mi-am dorit să-mi ascund firea coruptă, dar, făcând acest lucru, am fost incapabilă să dobândesc cunoașterea de sine, cu atât mai puțin am fost capabilă să caut adevărul pentru a-mi rezolva problemele la timp. În cele din urmă, mi-aș fi pierdut șansa la mântuire, deoarece firea mea nu s-ar fi transformat niciodată. Datorită experiențelor lui Petru, am găsit câteva căi de practică: când dezvăluiam corupție, trebuia să mă concentrez pe cunoașterea de sine și pe căutarea adevărului pentru a o înlătura și trebuia, de asemenea, să învăț din eșecurile altora, ca un avertisment pentru mine.

În august 2021, am fost aleasă de frații și surorile mele pentru a sluji drept conducător de biserică. Încă aveam rezerve cu privire la acceptarea sarcinii, așa că m-am rugat lui Dumnezeu: „O, Dumnezeule, vreau să îmi asum această datorie și să contribui cu partea mea, dar nu pot să nu-mi fac griji. Te rog, călăuzește-mă și îndrumă-mă.” După rugăciune, m-am gândit cum, în timp ce mâncam și beam cuvintele lui Dumnezeu, am învățat că scopul lui Dumnezeu în a-i face pe oameni să-și îndeplinească îndatoririle nu este să îi elimine, ci mai degrabă să le permită să caute adevărul, să obțină transformarea firii și să atingă mântuirea în timpul îndeplinirii îndatoririlor lor. De asemenea, mi-am dat seama că biserica era în acel moment divizată și că era nevoie de mulți oameni pentru lucrarea bisericii; în acel moment crucial, nu puteam să mă gândesc doar la interesele mele personale. Ar fi fost o lipsă incredibilă de umanitate să refuz din nou sarcina! Trebuia să iau în considerare intenția lui Dumnezeu și să fac datoria pe care trebuia să o îndeplinesc. Ulterior, m-am tot întrebat: „De ce deveneam timidă și speriată de fiecare dată când mi se atribuia o datorie importantă? Ce intenții nepotrivite se aflau în spatele acestui lucru?” În

mijlocul căutărilor mele, am găsit acest fragment din cuvintele lui Dumnezeu: „**Antihriștii nu ascultă niciodată de rânduielile casei lui Dumnezeu și întotdeauna leagă strâns datoria, faima, câștigul și statutul lor de speranța de a dobândi binecuvântări și viitoarea lor destinație, de parcă, odată ce și-au pierdut datoria, reputația și statutul, nu vor mai avea nicio speranță să dobândească binecuvântări și recompense, iar acest lucru ar fi de parcă și-ar pierde viața. Ei se gândesc: «Trebuie să fiu atent, nu trebuie să fiu neglijent! Nu pot să mă bazez pe casa lui dumnezeu, pe frați și surori, pe conducători și lucrători și nici măcar pe dumnezeu. Nu pot să am încredere în niciunul dintre ei. Tu însuți ești persoana pe care poți să te bazezi cel mai mult și care e cea mai demnă de încredere. Dacă nu-ți faci planuri pentru tine, atunci cui îi va păsa de tine? Cine se va gândi la viitorul tău? Cine se va gândi dacă vei primi sau nu binecuvântări? Prin urmare, trebuie să fac planuri și calcule atente spre binele meu. Nu pot să comit greșeli sau să fiu nici măcar puțin neglijent, altminteri, ce voi face dacă va încerca cineva să profite de mine?» Prin urmare, ei se păzesc de conducătorii și lucrătorii casei lui Dumnezeu, temându-se că cineva îi va discerne sau îi va vedea așa cum sunt în realitate și că atunci vor fi demiși, iar binecuvântările la care visează vor fi spulberate. Consideră că trebuie să-și păstreze reputația și statutul pentru a avea vreo speranță de a dobândi binecuvântări. Un antihrist vede faptul de a fi binecuvântat ca fiind mai măreț decât cerurile, mai măreț decât viața, mai important decât urmărirea adevărului, schimbarea firii sau mântuirea personală și mai important decât a-și îndeplini bine datoria și de a fi o ființă creată care corespunde standardelor. Ei cred că a fi o ființă creată care e conform așteptărilor, își face bine datoria și e mântuită sunt lucruri neînsemnate care nu**

merită menționate sau remarcate, în timp ce dobândirea binecuvântărilor este singurul lucru din întreaga lor viață ce nu poate fi uitat niciodată. Indiferent ce situație înfruntă, indiferent cât de importantă sau neînsemnată este, ei o pun pe seama faptului că sunt binecuvântați și sunt incredibil de precauți și atenți și-și lasă întotdeauna o cale de scăpare. Așa că, atunci când datoria le este ajustată, dacă e o promovare, un antihrist va crede că are speranță să fie binecuvântat. Dacă este o retrogradare, de la conducător de echipă la asistent de conducător de echipă, de la asistent la membru obișnuit al echipei, ei anticipează că va fi o problemă majoră și că speranța lor de a dobândi binecuvântări este slabă. Ce fel de perspectivă este aceasta? Este una adecvată? Categoric nu. Este o părere absurdă!" (Cuvântul, Vol. 4: Demascarea antihriștilor, „Punctul doisprezece: Vor să se retragă atunci când nu există statut și speranța de a câștiga binecuvântări"). Cuvintele lui Dumnezeu au expus modul în care antihriștii cred în Dumnezeu doar pentru a obține binecuvântări, își consideră propriile interese drept prioritate absolută în datoria lor și cred că obținerea binecuvântărilor are cea mai mare importanță. Reflectând asupra propriului comportament, am văzut că fusesem exact ca un antihrist. Nu m-am gândit cum să-mi fac cel mai bine datoria ca ființă creată, în schimb am prioritizat obținerea de binecuvântări. În datoria mea, am fost mereu timidă și precaută, mereu îngrijorată că, dacă aș greși și mi s-ar consemna o fărădelege, mi-aș pierde șansa de a obține binecuvântări. Mi-am dat seama că purtările mele erau rezultatul unor filosofii satanice precum „Fiecare om pentru el însuși și diavolul să-l ia pe cel mai din spate" și „Să nu căutați meritul, ci să evitați vina", care se înrădăcinaseră adânc în inima mea și funcționau ca principiile mele de viață. Credeam doar că oamenii ar trebui să trăiască pentru ei înșiși și că era corect și potrivit să crezi în Dumnezeu pentru a obține binecuvântări. Când biserica mi-a cerut să îmi îndeplinesc

îndatoririle, am cântărit în mod repetat care datorie mi-ar permite cel mai mult să obțin binecuvântări și, în același timp, să nu risc să-mi dezvălui neajunsurile și corupția și să evit să fiu pusă într-o situație în care aș putea face greșeli mari. Am fost dispusă să fac doar o datorie care îndeplinea aceste condiții. În schimb, m-am opus și am respins orice datorie care nu-mi permitea să obțin binecuvântări. Dobândirea binecuvântărilor a dominat fiecare aspect al îndeplinirii datoriei mele și am fost foarte pretențioasă în privința îndatoririlor pe care le acceptam. Nu am ținut cont deloc de lucrarea bisericii. Unde erau supunerea și loialitatea mea față de Dumnezeu? Trăiam după filosofii satanice pentru interacțiuni lumești, căutând mereu să primesc ceva în schimb de la Dumnezeu și respingând, de dragul perspectivelor și destinației mele, datoria care mi-a fost încredințată. Nu Îl trădam eu pe Dumnezeu? Cu cât reflectam mai mult, cu atât mai mult simțeam că intențiile mele în credința în Dumnezeu erau cu adevărat detestabile. Dacă nu rezolvam această problemă, ea ar fi devenit un obstacol care m-ar fi împiedicat să pășesc pe calea cea dreaptă a credinței în Dumnezeu. Într-adevăr, de continuam așa și viața-fire a mea nu se transforma, Dumnezeu ar fi devenit dezgustat de mine și în cele din urmă aș fi fost eliminată. M-am gândit la Pavel, care și-a petrecut întreaga viață consumându-se pentru Dumnezeu doar pentru a fi încoronat și recompensat. În decursul lucrării sale, el nu a urmărit adevărul sau transformarea firii și, deși a lucrat mulți ani, firea lui satanică a rămas la fel. În cele din urmă, el a fost pedepsit de Dumnezeu pentru că I s-a împotrivit. Mergeam pe aceeași cale ca Pavel și, dacă nu mă pocăiam, Dumnezeu ar fi fost dezgustat de mine pentru că nu urmăream adevărul și aș fi fost eliminată! Am îngenuncheat în fața lui Dumnezeu și m-am rugat: „O, Dumnezeule, abia acum mi-am dat seama cât de egoistă și detestabilă am fost. De când am intrat în credință, am căutat doar binecuvântări. Nu vreau să continui să

merg pe această cale greșită. Vreau doar să îmi fac bine datoria și să merg pe calea urmăririi adevărului.”

Ulterior, am găsit un fragment din cuvintele lui Dumnezeu, care m-a ajutat să înțeleg mai bine sensul și valoarea îndeplinirii îndatoririlor. Dumnezeu Atotputernic spune: **„Indiferent de datoria pe care o îndeplinește cineva, este cel mai potrivit lucru pe care l-ar putea face, cel mai frumos și mai just lucru în mijlocul omenirii. În calitate de ființe create, se cuvine ca oamenii să-și îndeplinească datoria și abia atunci pot primi aprobarea Creatorului. Ființele create trăiesc sub stăpânirea Creatorului și acceptă tot ceea ce este oferit de Dumnezeu și tot ceea ce vine de la Dumnezeu, așa că ar trebui să-și îndeplinească responsabilitățile și obligațiile. Acest lucru este absolut firesc și justificat și a fost predestinat de Dumnezeu. Din asta se poate vedea că, pentru oameni, îndeplinirea datoriei unei ființe create este mai justă, mai frumoasă și mai nobilă decât orice altceva făcut în timpul vieții pe pământ; nimic din omenire nu este mai semnificativ sau mai vrednic și nimic nu aduce un sens și o valoare mai mare vieții unei persoane create decât îndeplinirea datoriei de ființă creată. Pe pământ, doar grupul de oameni care îndeplinesc cu adevărat și sincer datoria unei ființe create sunt cei care I se supun Creatorului. Acest grup nu urmează tendințele lumești; ei se supun conducerii și îndrumării lui Dumnezeu, ascultă doar de cuvintele Creatorului, acceptă adevărurile exprimate de Creator și trăiesc după cuvintele Creatorului. Aceasta este cea mai adevărată, cea mai răsunătoare mărturie și este cea mai bună mărturie a credinței în Dumnezeu. Ca o ființă creată să poată îndeplini datoria unei creaturi a lui Dumnezeu, să-L poată mulțumi pe Creator, este cel mai frumos lucru din omenire și e ceva ce ar trebui să fie răspândit ca o poveste care să fie lăudată de toți oamenii. Orice**

lucru încredințează Creatorul ființelor create ar trebui să fie acceptat necondiționat de acestea; pentru omenire, aceasta este o chestiune care ține atât de fericire, cât și de privilegiu, iar pentru toți aceia care îndeplinesc datoria unei ființe create, nimic nu e mai frumos sau demn de comemorare – este ceva pozitiv. […] Ca ființă creată, când cineva vine înaintea Creatorului, se cuvine să își îndeplinească datoria. Acesta este un lucrul foarte potrivit de făcut și acea persoană ar trebui să îndeplinească această responsabilitate. Datorită faptului că ființele create își îndeplinesc îndatoririle, Creatorul a făcut o lucrare și mai importantă în rândul omenirii și El a săvârșit o etapă suplimentară a lucrării asupra oamenilor. Și ce lucrare este aceasta? Ea oferă omenirii adevărul, permițându-i să câștige adevărul de la El în timp ce își îndeplinește îndatoririle și, astfel, să se lepede de firile sale corupte și să fie purificată. Astfel, oamenii ajung să împlinească intenția lui Dumnezeu și să pășească pe calea cea bună în viață și, în cele din urmă, sunt capabili să se teamă de Dumnezeu și să se ferească de rău, să obțină mântuirea deplină și să nu mai fie supuși chinurilor Satanei. Acesta este efectul pe care Dumnezeu vrea să determine omenirea să-l obțină în cele din urmă prin îndeplinirea îndatoririlor ei" [Cuvântul, Vol. 4: Demascarea antihriștilor, „Punctul nouă (Partea a șaptea)"]. Într-adevăr, așa cum copiii au obligația și responsabilitatea de a le fi devotați părinților, la fel și ființele create au responsabilitatea de a-și îndeplini îndatoririle. Nu ar trebui să existe niciun schimb tranzacțional implicat în îndeplinirea datoriei cuiva. Eu sunt o ființă creată, iar Dumnezeu mi-a dat viață, m-a înzestrat cu tot ceea ce am nevoie și mi-a permis cu grație să mă înfățișez înaintea Lui pentru a primi cuvintele Sale și a îndeplini o datorie; acesta este un semn al iubirii și milei lui Dumnezeu. Dumnezeu speră că voi căuta adevărul și voi urmări intrarea în viață pe parcursul îndeplinirii datoriei mele. El dorește ca,

prin situațiile pe care le orchestrează pentru mine, eu să reflectez asupra mea, să dobândesc cunoașterea de sine, să-mi înlătur firea coruptă, să pășesc pe calea temerii de Dumnezeu și a feririi de rău, să mă eliberez de corupție și să obțin mântuirea Sa. A trebuit să renunț la intenția și dorința mea de a obține binecuvântări, să-mi dăruiesc inima lui Dumnezeu și să-mi îndeplinesc cu sinceritate responsabilitățile și îndatoririle pentru a alina inima lui Dumnezeu. După aceea, m-am simțit mult mai eliberată în ceea ce privea datoria mea. Deși încă mă simțeam reticentă și Îl înțelegeam greșit pe Dumnezeu uneori, am început să caut conștient adevărul, răzvrătindu-mă împotriva mea, prioritizând interesele bisericii, făcându-mi datoria conform adevărurilor-principii și abținându-mă de la a fi timidă și reticentă. Odată ce am început să practic în acest mod, m-am simțit mult mai liniștită și în largul meu.

Gândindu-mă la toată această experiență, fie când lucram drept conducător, fie când am fost destituită, mi-am dat seama că Dumnezeu a orchestrat meticulos toate aceste situații pentru a-mi permite să dobândesc cunoașterea de sine și să mă eliberez de corupție. Luminarea și iluminarea cuvintelor lui Dumnezeu au fost cele care mi-au permis să-mi recunosc părerile greșite și corupția și impuritatea din datoria mea, să înțeleg intenția sinceră a lui Dumnezeu de a mântui omenirea și, în cele din urmă, să mă eliberez de neînțelegerea și reticența mea.

7. Zile de abuz și tortură

de Chen Xinjie, China

Într-o zi din vara anului 2006, în jurul orei 11 dimineața, eram acasă la gazda mea, ascultând câteva imnuri ale cuvintelor lui Dumnezeu, când polițiștii au dat buzna în cameră și m-au luat pe mine, pe gazda mea, sora Zhao Guilan, și pe fiica ei de 6 ani la secția de poliție.

De îndată ce am intrat în secție, câteva polițiste ne-au obligat să ne dezbrăcăm. Când am rămas doar în lenjeria intimă, am încercat instinctiv să mă feresc de ele, astfel încât să nu mai poată lua nimic de pe mine. O polițistă s-a năpustit asupra mea, mi-a smuls toată lenjeria de corp, a strâns-o cu mare grijă și apoi a rupt-o în timp ce o inspecta. După ce au terminat cu percheziția întregului corp, am fost duse într-un birou. Acolo, polițiștii răsfoiau o agendă pe care o găsiseră asupra mea. Văzând că erau multe numere de telefon scrise în ea, s-au gândit că probabil eram conducătoare, așa că au spus că vor raporta cazul meu la Biroul Județean de Securitate Publică. Un șef de secție pe nume Zhu m-a întrebat: „Când ai început să crezi în Dumnezeu Atotputernic? Care este rolul tău în biserică?” Nu am spus absolut nimic, așa că m-a apucat furios de maxilar și mi-a ridicat capul – strângea atât de tare încât nu mă puteam mișca deloc. El a zâmbit obscen și a spus: „Nu arăți rău și ești drăguță și tânără. Ai putea face orice, dar tu vrei să crezi în Dumnezeu!” Ceilalți ofițeri de acolo stăteau într-o parte chicotind. Eram revoltată și indignată. Mă gândeam: „Ce fel de «poliție a poporului» este aceasta? Sunt o haită de bandiți, niște animale!” Șeful Zhu m-a întrebat în repetate rânduri despre datele mele personale și cine era conducătorul bisericii. Când nu am vrut să spun nimic, unul dintre ofițeri a început să mă lovească foarte tare. Am amețit și mi s-a încețoșat vederea din cauza bătăii; tot cădeam, iar el mă tot trăgea înapoi în sus ca să mă

lovească în continuare. În timp ce făcea asta, el a strigat: „Guvernul central a decretat cu mult timp în urmă că uciderea voastră nu este o crimă, nu contează dacă te omorâm în bătaie! Dacă mori, putem să te ducem, pur și simplu, pe dealuri și să te îngropăm. Nimeni nu va ști!” Văzând cât de diabolic și groaznic de rău arăta, am intrat într-o stare de panică și frică – îmi era teamă că într-adevăr aveau să mă omoare în bătaie. Îl strigam la nesfârșit pe Dumnezeu în inima mea, cerându-I să vegheze asupra inimii mele. În acel moment, mi-a venit în minte ceva din cuvintele lui Dumnezeu: **„Cei aflați la putere pot părea răi din afară, dar nu vă temeți, pentru că aceasta se datorează faptului că aveți puțină credință. Atât timp cât credința voastră sporește, nimic nu va fi prea dificil**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvântări ale lui Hristos la început”, Capitolul 75). Este foarte adevărat. Dumnezeu are putere asupra tuturor lucrurilor, așa că oricât de răi și de brutali erau polițiștii, acest lucru era, de asemenea, în mâinile Sale. Dacă Dumnezeu nu permitea ca eu să mor, nici măcar Satana nu-mi putea lua viața. Chiar dacă polițiștii mă omorau în bătaie cu adevărat, sufletul meu avea să fie tot în mâinile lui Dumnezeu. Cuvintele lui Dumnezeu mi-au dat credință și putere și am fost capabilă să mă calmez încetul cu încetul.

Nereușind să obțină răspunsul dorit, șeful Zhu a strigat furios: „Văd că preferi să faci lucrurile pe calea cea grea. Îți voi deschide gura aceea astăzi. Nimeni nu trece de mine – am atârnat alți doi oameni până când au murit în ultimele două zile.” Apoi, doi ofițeri au venit, mi-au încătușat mâinile și m-au suspendat de o poartă de fier, cu picioarele atârnând deasupra pământului și cu toată greutatea corpului sprijinită pe încheieturi. După aceea, au târât-o pe Guilan. Toată fața îi era umflată din cauza loviturilor, iar părul ei era complet răvășit. Polițiștii au atârnat-o și pe ea de poarta de fier. Șeful Zhu a rânjit cu răutate când ne-a văzut privirile pline de durere și a spus:

„Distracție plăcută”, apoi s-a întors și a ieșit. Pe măsură ce trecea timpul, presiunea asupra încheieturilor mele de la felul în care eram încătușată a devenit din ce în ce mai dureroasă și mă simțeam de parcă brațele îmi erau smulse de la locul lor. Era o durere îngrozitoare, care m-a făcut să transpir pe tot corpul. Nu a trecut mult până când îmbrăcămintea mea s-a udat complet. Într-un efort de a atenua durerea, mi-am strâns pumnii și am făcut tot posibilul să-mi pun călcâiele pe barele porții de fier, însă continuam să alunec în jos. Aveam palpitații și mă chinuiam să respir. Simțeam că eram pe cale să mă sufoc. Gândul că șeful Zhu spusese că, în ultimele două zile, a spânzurat doi oameni până când au murit era înfricoșător pentru mine; mă temeam că aveam să mor acolo. M-am tot rugat lui Dumnezeu: „O, Dumnezeule, aproape că nu mai pot să îndur asta. Nu mai pot rezista mult. Te rog, salvează-mă…” După rugăciunea mea, mi-am amintit un imn al cuvintelor lui Dumnezeu. Dumnezeu spune: „**În timpul acestor zile de pe urmă, voi trebuie să fiți mărturie lui Dumnezeu. Indiferent cât de mare este suferința voastră, ar trebui să mergeți chiar până la capăt și, chiar și la ultima suflare, tot trebuie să fiți credincioși lui Dumnezeu și la mila lui Dumnezeu; numai asta înseamnă a-L iubi cu adevărat pe Dumnezeu și doar aceasta e mărturie puternică și răsunătoare**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Doar prin experimentarea încercărilor dureroase poți cunoaște frumusețea lui Dumnezeu”). Cuvintele lui Dumnezeu mi-au dat imediat credință și putere. Viața și moartea mea erau în mâinile lui Dumnezeu și nu aveam să mor decât dacă Dumnezeu permitea acest lucru. Și chiar dacă aveam o singură suflare rămasă, trebuia să-I fiu loială lui Dumnezeu și să rămân fermă în mărturia mea pentru El. Și astfel, am continuat să mă rog lui Dumnezeu și să mă bazez pe El și, înainte să-mi dau seama, am reușit să mă calmez încet și m-a durut mult mai puțin. Întorcându-mi capul, am văzut o expresie foarte hotărâtă pe chipul lui Guilan și L-am slăvit în sinea mea pe

Dumnezeu. Am știut că ajunseserăm până aici numai datorită puterii și credinței oferite nouă de către Dumnezeu.

Polițiștii ne-au lăsat jos în jurul orei 4 dimineața. Mâinile și picioarele ne erau amorțite, lipsite de simțire, așa că ne-am prăbușit, pur și simplu, pe podea, pe jumătate moarte. Văzând durerea în care ne aflam, șeful Zhu m-a întrebat, foarte mulțumit de sine: „Te-ai gândit puțin? Nu te simți atât de bine să stai atârnată de cătușele acelea, nu-i așa?" L-am ignorat. Părea foarte sigur pe el, presupunând că nu puteam îndura tortura și că, în mod cert, aveam să-mi vând frații și surorile. Însă nu știa că, cu cât ne persecutau mai mult, cu atât vedeam mai clar cât de răi și barbari erau, cu atât vedeam mai clar că Partidul Comunist este un demon potrivnic lui Dumnezeu și cu atât deveneam mai hotărâtă în credința mea că trebuie să rămân fermă în mărturia mea și să-l umilesc pe Satana. În acea seară, a fost atât de furios încât nu m-a lăsat să dorm. Îmi era foarte somn, dar în momentul în care închideam ochii, un polițist mă apuca de umeri și mă zgâlțâia cu putere, strigând în același timp: „Vrei să dormi puțin? Vrei să dormi puțin?" Eram atât de speriată încât inima îmi bătea cu putere. Au continuat să mă sperie iar și iar în acest fel și îmi cereau constant informații despre biserică. Au ținut-o așa până în după-amiaza următoare. Atunci, șeful Zhu a primit un telefon și l-am auzit spunând: „Nimic nu funcționează cu această femeie – nici cu binele, nici cu răul. M-am ocupat de cazuri vreme de zeci de ani, dar nu am avut niciodată pe cineva atât de dur!" După ce a închis, a început să mă blesteme: „Voi, credincioșii în Dumnezeu Atotputernic, sunteți mai tari decât cuiele! Refuz să cred că nu te pot face să vorbești. Te ducem în altă parte astăzi, unde nu-ți va fi la fel de ușor. Am metode să te fac să vorbești!" După aceea, el și un alt ofițer au mers în camera de alături. L-am auzit foarte vag spunând: „Du-o la groapa șerpilor și arunc-o goală înăuntru. Asta o va face să vorbească!" Auzind cuvintele „groapa șerpilor"

am tresărit, am fost îngrozită. Gândul la șerpii care se târăsc peste tot mi-a făcut pielea de găină pe tot corpul, așa că m-am rugat repede lui Dumnezeu, cerându-I să-mi dea curaj ca să nu fiu niciodată o iudă și să nu-L trădez, chiar dacă polițiștii m-ar arunca, într-adevăr, într-o groapă cu șerpi. După ce m-am rugat, mi-am amintit că Daniel a fost aruncat în groapa cu lei; aceștia nu l-au mușcat, pentru că Dumnezeu nu a permis acest lucru. Nu eram și eu pe deplin în mâinile lui Dumnezeu? Aceste gânduri mi-au permis să mă calmez încet. Mai târziu, șeful Zhu a primit un apel, a spus că trebuia să se ocupe de un caz urgent și apoi a plecat în grabă cu un alt ofițer pe urmele lui. În momentul în care a plecat, ofițerul care a fost lăsat să mă supravegheze a primit un telefon din partea familiei sale, care spunea că i se întâmplase ceva fiului său, iar acesta se afla în stare critică. M-a încătușat de scaunul de fier și apoi a plecat în grabă. Am știut fără îndoială că Dumnezeu îmi auzise rugăciunea și-mi deschisese o cale de scăpare. Am mai spus o rugăciune: „Dumnezeule, am văzut faptele Tale minunate și Îți mulțumesc!”

Polițiștii m-au torturat timp de patru zile și patru nopți și nu mi-au permis deloc mâncare, apă sau somn. Eram incredibil de slăbită din cauza torturii, aveam dureri ascuțite în stomac, respiram cu dificultate și corpul meu era extrem de epuizat. Însă indiferent în ce fel m-au interogat, nu le-am spus nimic. Când șeful Zhu a văzut că niciuna dintre tehnicile lor nu funcționa, a trântit ușa și a plecat furios. Când s-a întors, a venit cu trei sau patru bucăți de hârtie acoperite de scris. Le-a trântit pe o masă și mi-a ordonat să semnez mărturisirea și să las o amprentă. Am spus: „Nu am spus nimic din toate acestea, așa că nu semnez.” Le-a făcut un semn celorlalți ofițeri și câțiva dintre ei s-au repezit la mine, unii m-au tras de brațe, iar alții mi-au strâns încheieturile foarte tare, făcându-mă să-mi deschid pumnii, apoi mi-au forțat toată amprenta palmei pe acea mărturisire falsă. Șeful Zhu

a luat-o și a spus, foarte mulțumit: „Hm! Încă încerci să te lupți cu mine? Crezi că poți scăpa fără să spui nimic? Tot te pot osândi și condamna la opt până la zece ani!”

În acea seară, polițiștii m-au dus la o fabrică abandonată și mi-au ordonat să-mi scot pantofii și șosetele, așa că am rămas desculță. Apoi, doi au venit lângă mine, fiecare ținându-mă de câte un braț și m-au dus pe un coridor întunecos, care se întuneca și mai tare pe măsură ce înaintam. Mi se ridica părul în cap. M-au dus prin trei porți de fier și apoi m-au aruncat într-o încăpere. Am văzut într-un colț un bărbat legat cu lanțuri grele, mâinile și picioarele îi erau întinse, desfăcute, și gemea slab. Erau multe lanțuri din acelea groase atârnate de perete și erau bastoane electrice și bare de fier. Mă simțeam ca și cum aș fi căzut în iad. Eram îngrozită și simțeam că, de data aceasta, sigur aveam să mor acolo. M-am rugat lui Dumnezeu în repetate rânduri. Apoi, un ofițer a spus amenințător: „Dacă te grăbești, mai ai timp să mărturisești. Ai de gând să vorbești sau nu?” Am spus: „Nu am încălcat nicio lege. Nu am nimic de mărturisit.” El a rânjit rece, a fluturat o mână, iar atunci alți doi ofițeri bărbați au sărit spre mine ca niște lupi și m-au apăsat iute pe podea. M-am zbătut cu furie, dar ei s-au așezat ferm cu genunchii pe picioarele mele și mi-au smuls cămașa și pantalonii, în timp ce eu încercam cu disperare să mă împotrivesc. Mi-au sfâșiat toate hainele și, în cele din urmă, m-au lăsat întinsă cu fața în jos și goală pe podea. După aceea, s-au apăsat foarte tare cu genunchii pe coapsele mele și mi-au răsucit brațele la spate, astfel încât să nu mă pot mișca. Un alt ofițer a luat un baston electric și a început să mă electrocuteze ca un nebun peste tot pe talie, spate și fese. Fiecare șoc mă lăsa umflată și amorțită, iar durerea se simțea de parcă îmi pătrundea direct în oase. Tremuram incontrolabil în întregime și picioarele mele se loveau de pământ. Cu cât mă luptam mai mult, cu atât mă țineau mai strâns. Un ofițer a profitat de situație pentru a-

mi pipăi fesele în timp ce râdea nebunește și spunea niște lucruri vulgare. Un alt ofițer striga în timp ce administra șocurile electrice: „Ai de gând să vorbești sau ce? Pun pariu că te pot face să vorbești!” După ce m-au electrocutat de cinci sau șase ori, m-au întors, s-au apăsat din nou tare cu genunchii pe coapsele mele și au continuat să mă electrocuteze pe piept, stomac și vintre. Când m-au curentat în zona de mijloc, am simțit că stomacul și intestinele îmi erau toate amestecate – era extrem de dureros. Când mi-au curentat pieptul, am simțit că mi se contracta inima și respiram cu mare dificultate. Simțeam că o mână de cuie ascuțite mi se înfigeau brusc în carne când m-au electrocutat în vintre și mi s-a tăiat răsuflarea. Cuvintele, pur și simplu, nu pot descrie acel tip de durere.

După aceea, am leșinat. Nu știu cât timp a trecut până când m-au stropit cu apă rece pentru a mă trezi, iar apoi au continuat să mă electrocuteze. Unul dintre ofițeri chiar m-a ciupit de sfârcuri, le-a tras în sus, apoi le-a apăsat cu putere, făcând asta din nou și din nou timp de patru sau cinci minute. Mi se părea că sfârcurile aveau să-mi fie smulse – era o durere foarte tăioasă. Un alt ofițer mă electrocuta pe sâni în același timp. Cu fiecare șoc, simțeam ca și cum carnea de pe sâni îmi era jupuită, de parcă inima urma să mi se oprească. Transpiram peste tot și nu mă puteam opri din tremurat. Au continuat să mă electrocuteze, să se joace cu mine, spunând încontinuu lucruri revoltătoare. Mi se părea că sunt spiritele rele și diavolii din iad care se specializează în torturarea oamenilor pentru propriul divertisment. Mai târziu, am avut dureri atât de mari încât am ajuns să nu-mi mai pot controla vezica urinară, iar apoi am leșinat din nou. A trecut ceva timp, nu știu cât, până când m-au trezit din nou cu apă rece și au continuat să mă electrocuteze pe piept, stomac și vintre. Mă simțeam ca și cum carnea mea era arsă de toate acele șocuri. Unul dintre ofițeri a strigat în

timp ce mă electrocuta: „Unde este Dumnezeul tău acum? Fă-L să vină să te salveze! Eu sunt Dumnezeul tău!”

Am leșinat în repetate rânduri din cauza șocurilor, iar ei m-au stropit ca să mă trezească din nou și din nou. În cele din urmă, nici nu mai aveam deloc puterea să mă zbat sau să mă mișc. Zăceam pe podea, pe jumătate moartă, simțind o tristețe, o furie și o durere incredibilă. Habar nu aveam câtă vreme mai aveau să mă chinuie și să mă abuzeze. Chiar nu mai puteam suporta și voiam să-mi muște limba și să mă sinucid pentru a scăpa mai rapid de această nefericire. Chiar când eram pe punctul de a ceda, m-am gândit la acest imn: „Satana m-a răvășit peste măsură. Am văzut chipul diavolului. Nu pot uita milenii de ură. Mai bine mor decât să mă închin Satanei! Dumnezeu a devenit trup ca să ne mântuiască, trecând prin chin și umilință. M-am bucurat de multa Lui iubire. Cum mi-aș găsi liniștea fără să I-o răsplătesc? Ca ființă umană, trebuie să mă ridic, viața să mi-o dau pentru El mărturisind. Chiar de trupul mi se frânge, inima mi-e tare. Voi muri pentru Dumnezeu fără regret. Mă voi supune până la moarte, dacă-L pot mulțumi măcar o dată.” M-am gândit la modul în care Dumnezeu S-a întrupat și a îndurat o mare umilință doar pentru a mântui omenirea, cum Își împărtășește cuvintele pentru a ne uda și a ne susține. Dumnezeu a plătit un preț atât de mare de dragul nostru și El fusese mereu acolo, îndrumându-mă și protejându-mă de la arestarea mea. Mă bucurasem atât de mult de harul lui Dumnezeu, dar ce făcusem vreodată pentru El? Sfinții de-a lungul veacurilor au fost capabili să se jertfească și să-și verse propriul sânge, fiind martirizați pentru Dumnezeu, dar eu, după ce am experimentat un pic de suferință, deja voiam să scap de ea prin moarte. Eram atât de lașă! În ce fel era aceasta mărturie pentru Dumnezeu? Oare nu-l lăsam pe Satana să râdă de mine? La acest gând, m-am rugat în sinea mea: „Dumnezeule, oricum m-ar tortura Satana, nu voi ceda niciodată în fața lui. Voi trăi pentru Tine.”

După aceea, au continuat să mă electrocuteze neîncetat, iar eu am strâns din dinți și nu am scos niciun sunet. După ce am leșinat de la ultima electrocutare, m-am trezit stând într-un loc de unde vedeam în depărtare un munte în formă de cioc de vultur, înconjurat de copaci ofiliți și de bambus, flori și iarbă uscată și moartă. Numai muntele era verde. Erau o mulțime de oameni cu buzele uscate, crăpate, urcând spre munte, iar unii mureau de sete pe drum. Eram și eu îngrozitor de însetată, iar când am ajuns la poalele muntelui, am auzit sunetul apei care venea din el. M-am grăbit să încep să-l urc și, după ce m-am chinuit să ajung la jumătatea drumului, am putut să-mi ridic capul și să beau apa care picura din ciocul vulturului. Avea un gust atât de dulce! În timp ce beam, am auzit un cântec. Mi-am întors capul și am văzut două rânduri de oameni îmbrăcați cu toții în alb care cântau un imn; arătau ca niște îngeri. Acestea erau cuvintele cântecului: „**Se cer de la noi credință și dragoste extreme în această etapă a lucrării. S-ar putea să ne împiedicăm din cea mai mică neatenție, căci această etapă a lucrării e diferită de toate cele de dinainte: ceea ce desăvârșește Dumnezeu e credința omului, care este atât invizibilă, cât și intangibilă. Ceea ce face Dumnezeu este să convertească cuvintele la credință, la dragoste și la viață. Oamenii trebuie să ajungă într-un punct în care vor fi îndurat sute de rafinări și în care au o credință mai mare decât cea a lui Iov. Ei trebuie să îndure suferințe incredibile și tot felul de torturi fără a-L părăsi vreodată pe Dumnezeu. Când sunt se supun până la moarte și au credință mare în Dumnezeu, atunci această etapă a lucrării lui Dumnezeu este completă**” [Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Calea… (8)”]. Sunetul cântecului răsuna în vale – era clar, melodios și frumos. Ascultarea lui era atât de plăcută și plină de inspirație pentru mine. Apoi, m-am trezit brusc. Aveam încă dureri foarte mari, dar simțeam pace în inimă. Am văzut un ofițer odihnindu-se pe un scaun, epuizat și respirând

greu. Un alt ofițer a spus: „Sunt impresionat. Această femeie este de fier – nimic nu o poate ucide.” I-am oferit lui Dumnezeu slava și lauda mea când am auzit acest lucru. Dumnezeu a fost Cel care m-a luminat și îndrumat, permițându-mi să am această viziune, dându-mi putere și îndrumându-mă prin această perioadă dificilă. Credința mea în Dumnezeu a crescut. Mai târziu, unul dintre ofițeri mi-a aruncat cămașa și pantalonii și a plecat, descurajat. Fusesem slăbită de șocurile electrice și mă durea prea tare ca să mă ridic în picioare. Cu un efort considerabil, am reușit să-mi îmbrac hainele în timp ce stăteam întinsă pe podea, dar lenjeria mea intimă nu era de găsit și îmi rupseseră îmbrăcămintea. Abia mă puteam acoperi cu ea. Mă simțeam de parcă mi se îndepărtase un strat de piele în urma electrocutării, iar hainele mi s-au lipit dureros de trup. Rănile pe care le căpătasem în urma șocurilor au avut nevoie de mai bine de un an ca să se vindece și am rămas cu simptome reziduale. De atunci, am adesea spasme involuntare în tot corpul – mi se încleștează dinții și întregul corp mi se chircește. Dacă se întâmplă noaptea, nu pot dormi bine, iar a doua zi sunt epuizată și lipsită de energie.

În a cincea zi de arest, polițiștii m-au dus la o casă de detenție. După cinci zile fără să mănânc sau să beau, gâtul îmi era prea uscat ca să înghit. Ceilalți prizonieri mi-au adus o grămadă de orez rece și uscat, mi-au deschis gura cu bețișoare și mi l-au băgat cu forța în gură, strigând: „Grăbește-te și înghite-l, să vezi ce se întâmplă dacă nu o faci!” Era de parcă înghițeam cuie – mă durea atât de tare gâtul încât îmi curgeau lacrimi pe față. Genul acesta de umilire și hărțuire era ceva obișnuit acolo. Într-o zi, prizonierul-șef a luat o foarfecă de undeva, m-a țintuit la pământ și a întrebat alți câțiva deținuți cum să mă tundă. Unul dintre ei a spus: „Este religioasă, așa că fă-i o tunsoare de vrăjitoare!” Prizonierul-șef mi-a tăiat imediat cozile împletite, iar ceilalți au izbucnit în râs, entuziasmați să-mi vadă părul într-o asemenea

dezordine. Unul dintre ei a spus: „Fă-i o coafură de călugăriță!” Prizonierul-șef mi-a tăiat o porțiune mare din păr, astfel încât scalpul era la vedere, iar ceilalți au izbucnit din nou în râs. Această umilință a fost îngrozitoare pentru mine și nu mi-am putut reține lacrimile. Nu puteam să-mi ridic brațele și picioarele după ce am fost atârnată de cătușele acelea și electrocutată, iar încercarea de a merge mă făcea să mă doară foarte tare picioarele. Însă tot trebuia să fac exerciții zilnice cu toți ceilalți, ridicându-mi picioarele sus și așezându-le jos foarte apăsat, făcând zgomote puternice. Aceste mișcări erau cu adevărat dureroase de fiecare dată. Eram slăbită pe de-a-ntregul și lipsită de putere și nu puteam ține pasul, așa că prizonierul-șef mă apuca de corp, lăsând vânătăi. Era deosebit de stânjenitor în timpul menstruației. Nu era deloc hârtie igienică, nu aveam lenjerie intimă, iar prizonierul-șef îmi dăduse doar o uniformă de închisoare, așa că pantalonii îmi erau pătați de sânge și nu-i puteam schimba. Țesătura uniformei era, de asemenea, foarte aspră, așa că se întărea după ce sângele se usca pe ea. Rănile din locurile unde fusesem electrocutată pe vintre nu se vindecaseră, așa că mă durea foarte tare când mergeam, iar de fiecare dată când făceam exerciții, uniforma se freca de acele răni, dându-mi senzația că sunt tăiată cu un cuțit. Partea cea mai rea era că, fără hârtie igienică, nu aveam de ales decât să folosesc apă rece pentru a mă curăța. Avusesem o afecțiune hemoragică înainte de a deveni credincioasă și îmi era teamă că va recidiva din cauza apei reci. În acele zile, de multe ori nu mă puteam abține să nu plâng și simțeam că realmente nu aveam să reușesc. Nu știam când avea să se termine totul și nu voiam să mai stau nicio clipă în acea închisoare a demonilor. Când nefericirea mea a ajuns într-un anumit punct, m-am gândit din nou la moarte. Dându-mi seama că inima mea se depărta de Dumnezeu, am spus o rugăciune, cerându-I lui Dumnezeu să mă îndrume pentru a-mi depăși situația. Apoi, într-o zi, mi-am amintit acest pasaj din cuvintele lui

Dumnezeu: „**Când te confrunți cu suferința, trebuie să poți fi capabil să lași deoparte grija pentru trup și să nu te plângi de Dumnezeu. Când Dumnezeu Se ascunde de tine, trebuie să poți să ai credința de a-L urma, de a-ți păstra iubirea de dinainte fără să o lași să șovăie sau să se risipească. Indiferent ce face Dumnezeu, trebuie să te supui planului Său și să fii pregătit să-ți blestemi trupul, mai degrabă decât să te plângi de El. Când te confrunți cu încercări, trebuie să-L mulțumești pe Dumnezeu, deși s-ar putea să plângi amarnic sau să eziți să te desparți de vreun obiect îndrăgit. Doar aceasta este adevărata iubire și credință**" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cei care urmează să fie desăvârșiți trebuie să se supună rafinării"). Prin cuvintele lui Dumnezeu, am înțeles că El îmi permitea să experimentez persecuția marelui balaur roșu pentru a mă pune la încercare, pentru a vedea dacă aveam credință adevărată în El. Acest lucru m-a făcut să mă gândesc la Iov și la Petru. Iov a fost atacat și torturat de Satana – i-au apărut bube pe tot corpul, făcându-l teribil de nefericit și a stat gol într-un morman de cenușă, zgâriindu-și trupul cu cioburi de oală. Totuși, el nu L-a învinuit pe Dumnezeu, ci I-a slăvit numele. Petru a fost răstignit cu capul în jos pentru Dumnezeu și a fost capabil să se supună până la moarte, dând o mărturie răsunătoare. Amândoi au fost martori pentru Dumnezeu în mijlocul suferinței lor. În comparație cu ei, chiar aveam prea puțină credință. Cu cât mă gândeam mai mult la asta, cu atât mă simțeam mai rușinată, așa că am spus, în gând, o rugăciune: „O, Dumnezeule, indiferent de suferință, vreau să Te urmez! Cu cât mă torturează mai mult marele balaur roșu, cu atât vreau să mă sprijin mai mult pe Tine, să rămân fermă în mărturia mea și să-l umilesc pe Satana!"

Apoi, într-o zi, poliția l-a sunat pe soțul meu. Văzând că fusesem torturată până în punctul în care nici măcar nu arătam a om, a început să plângă pe loc și a spus: „Cum poți îndura acest tip de chin? Șeful Zhu a

spus că dacă le spui, pur și simplu, ceea ce știi, putem merge acasă." Văzând că tot nu aveam de gând să vorbesc, șeful Zhu a sunat-o pe fiica mea. Ea a spus, în lacrimi: „Mamă, unde ești? Profesorii și alți copii de la școală spun cu toții că sunt fiica unei conducătoare de sectă. Toți mă hărțuiesc și mă ignoră. Mă ascund în colțul clasei în fiecare zi, plângând…" Am tras telefonul de lângă ureche, cu adevărat incapabilă să ascult mai departe. M-am simțit de parcă un cuțit mi se răsucea în inimă și nu mă puteam opri din plâns. Șeful Zhu a folosit această ocazie pentru a spune: „Doar vorbește cu noi. Spune-ne o casă care păstrează banii bisericii, doar una, și te vei putea întoarce la familia ta." Mă simțeam destul de slăbită în acel moment. M-am gândit că, dacă nu spuneam niciodată nimic, soțul și fiica mea aveau să fie și ei implicați, așa că poate le-aș putea da câteva informații care nu erau prea importante. Apoi, mi-am dat seama că acest lucru nu era în concordanță cu voia lui Dumnezeu, așa că am spus repede o rugăciune, cerându-I lui Dumnezeu să vegheze asupra inimii mele, ca să pot triumfa asupra acestei ispite din partea Satanei. Apoi, m-am gândit la ceva ce a spus Dumnezeu: „**Poporul Meu ar trebui să fie întotdeauna în alertă împotriva uneltirilor viclene ale Satanei, păzind poarta casei Mele pentru Mine […] ca să evite să cadă în capcana Satanei, moment în care ar fi prea târziu pentru regrete**" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvintele lui Dumnezeu către întregul univers", Capitolul 3). Luminarea cuvintelor lui Dumnezeu a venit exact la timp. Mi-am dat brusc seama că Satana încerca să se folosească de iubirea mea pentru familie pentru a mă ataca, pentru a mă face să-L trădez pe Dumnezeu. Nu puteam să cedez în fața șiretlicului său – nu puteam să vând frații și surorile pentru familia mea. Și atunci mi-am amintit altceva din cuvintele lui Dumnezeu: „**Trebuie să suferi greutăți pentru adevăr, trebuie să te dai pe tine adevărului, trebuie să înduri umilințe pentru adevăr, și pentru a câștiga mai mult**

din adevăr trebuie să înduri mai multă suferință. Aceasta este ceea ce ar trebui să faci. Trebuie să nu renunți la adevăr de dragul unei vieți liniștite de familie și nu trebuie să pierzi demnitatea și integritatea vieții tale de dragul unei desfătări de moment. Ar trebui să urmărești tot ceea ce este bun și frumos și ar trebui să urmărești o cale în viață care este mai plină de înțeles" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Experiențele lui Petru: cunoștințele sale despre mustrare și judecată"). Când am meditat la cuvintele lui Dumnezeu, m-am simțit foarte vinovată și am avut multe remușcări. M-am gândit la Iov ispitit de Satana, pierzându-și copiii și toate bunurile și la faptul că tot nu L-a învinuit pe Dumnezeu. El și-a menținut credința în Dumnezeu și a fost o mărturie minunată și răsunătoare pentru El. Însă eu, în fața ispitelor polițiștilor, fusesem dispusă să-i dau în vileag pe frați și surori și să-I întorc spatele lui Dumnezeu pentru a proteja interesele familiei mele. Chiar îmi lipsea conștiința; eram atât de egoistă și josnică și Îl răneam pe Dumnezeu. De fiecare dată când m-am aflat într-o situație disperată, Dumnezeu a fost acolo, îndrumându-mă și protejându-mă, dându-mi credință și putere prin cuvintele Sale. Iubirea Lui pentru mine este foarte reală, iar acum că era timpul să fac o alegere, nu puteam să-i vând pe ceilalți membri ai bisericii pentru soțul și fiica mea. Soarta tuturor în viață este predestinată de Dumnezeu, iar destinele soțului și fiicei mele se aflau în mâinile lui Dumnezeu, nu putea să le decidă Satana. Știam că ar trebui să-I încredințez totul lui Dumnezeu. Când m-am gândit în acest fel la asta, ceea ce înfrunta familia mea nu a mai fost supărător pentru mine și m-am simțit hotărâtă să mă lepăd de trup și să rămân fermă în mărturia mea pentru Dumnezeu.

În a 28-a zi de la arestarea mea, polițiștii ne-au trimis pe mine și pe Guilan într-un centru de detenție, închizându-ne cu prostituate care contractaseră boli cu transmitere sexuală. Aceea era o celulă de care nici

măcar polițiștii nu doreau să se apropie. Unele dintre prizoniere aveau răni pe tot corpul și pielea li se desprindea de putrezită ce era, iar unele aveau ulcere insuportabil de dureroase pe organele genitale; se acopereau cu așternuturi murdare și săreau în sus și-n jos pe paturile de beton. Nu exista niciun medicament disponibil, așa că tot ce puteau face era să folosească sare și pastă de dinți pentru a atenua durerea. Unele articole de lenjerie intimă pe care le spălaseră și așezaseră afară la uscat aveau chiar și păduchi care se târau prin cusături. M-am gândit în sinea mea: „Acesta nu este un loc pentru oameni; este un focar de infecție! Cum pot continua să trăiesc dacă iau vreo boală sexuală sau SIDA cât sunt aici?" Fiindu-mi destul de frică, m-am rugat lui Dumnezeu, cerându-I să mă protejeze și să mă îndrume. După aceea, m-am gândit la ceva ce a spus El: „**Din tot ce are loc în univers, nu există nimic în care Eu să nu am ultimul cuvânt. Există ceva ce nu se află în mâinile Mele?**" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvintele lui Dumnezeu către întregul univers", Capitolul 1). Da, toate lucrurile se află în mâinile lui Dumnezeu, iar dacă El nu permitea acest lucru, nu aveam să iau nicio infecție în timp ce trăiam cu aceste femei; dacă într-adevăr mă infectam, avea să fie un lucru pe care trebuia să-l experimentez. Aceste gânduri mi-au înăbușit frica și am devenit capabilă să înfrunt cu calm situația. În următoarele șase luni, deși dormeam și mâncam alături de acele deținute, nu am căpătat nicio infecție, datorită protecției lui Dumnezeu.

În timp ce mă aflam în centrul de detenție, poliția a desemnat câțiva spioni care să se dea bine pe lângă mine și să obțină informații despre biserică. La scurt timp după ce am fost dusă în centrul de detenție, o altă deținută a început să încerce să-mi intre în grații, spunând că și ea voia să fie credincioasă și că îi admira cu adevărat pe cei care sunt conducători sau lucrători în biserică, înainte de a mă întreba dacă eram conducătoare. În acel

moment, am devenit imediat precaută și m-am grăbit să schimb subiectul. După aceea, de fiecare dată când aducea în discuție ceva referitor la credința în Dumnezeu, schimbam conversația, astfel încât să nu scoată nimic de la mine. Nu a trecut mult până când a părăsit centrul de detenție. La puțin timp după aceea, când treceam pe lângă celulele bărbaților într-o zi, unul dintre deținuți mi-a aruncat o bucată de hârtie. Scria că fusese arestat pentru că a răspândit Evanghelia și că a fost condamnat la un an și jumătate. Scria și că spera să ne putem ajuta unul pe celălalt și voia să-i răspund la scrisoare. Mă întrebam dacă era într-adevăr credincios. În timp ce ezitam dacă să răspund sau nu la scrisoarea lui, mi-a venit brusc în minte ceva din cuvintele lui Dumnezeu: „**Voi trebuie să fiți treji și să așteptați în fiecare moment și trebuie să vă rugați mai mult înaintea Mea. Trebuie să recunoașteți diferitele uneltiri și planuri viclene ale Satanei, să recunoașteți spiritele, să cunoașteți oamenii și să fiți capabili să deosebiți toate felurile de oameni, evenimente și lucruri**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvântări ale lui Hristos la început”, Capitolul 17). Cuvintele lui Dumnezeu au fost un semnal de alarmă imediat pentru mine. Ar putea fi aceasta una dintre uneltirile Satanei? La momentul respectiv, chiar nu puteam să văd ce era cu adevărat, așa că m-am rugat lui Dumnezeu în repetate rânduri, rugându-L să dezvăluie acest lucru. Aproximativ o săptămână mai târziu, când toți prizonierii erau adunați în curte, s-a întâmplat să-l văd pe acel bărbat. Văzând că nu era ras în cap, am fost nedumerită – toți deținuții trebuie să fie rași în cap când sunt condamnați, așa că de ce avea încă păr? Chiar în timp ce mă gândeam la asta, o deținută de lângă mine m-a bătut pe umăr, l-a arătat cu degetul și a spus pe un ton foarte mulțumit: „Tipul acela este un funcționar în poliție, a plătit pentru serviciile mele cu ceva vreme în urmă.” Mi-am dat seama imediat că era polițist și încerca să se apropie de mine pentru a scoate o mărturisire de la

mine. Am văzut că marele balaur roșu are într-adevăr tot felul de uneltiri – este atât de josnic și detestabil! L-am slăvit pe Dumnezeu în inima mea pentru protecția Sa, care îmi permisese să văd, în repetate rânduri, trucurile Satanei drept ceea ce erau de fapt și m-a împiedicat să mă las înșelată de acestea.

În ianuarie 2007, polițiștii m-au trimis într-un lagăr de muncă cu Guilan și alți trei care fuseseră condamnați pentru infracțiuni legate de droguri. Nu voi uita niciodată umilința pe care am trăit-o în acea zi. Când am ajuns, s-a întâmplat să fie amiază și fulguia; sute de alți prizonieri se aflau în curtea lagărului de muncă, aliniindu-se pentru masă. Ofițerii de poliție s-au apropiat de noi cu o privire întunecată pe chip și le-au spus infractorilor pentru droguri să meargă să ia ceva de mâncare, lăsându-ne doar pe mine și pe Guilan acolo. Apoi, ne-au ordonat să ne scoatem toate hainele. M-am întrebat dacă aveau de gând să ne percheziționeze, cu toți ceilalți prizonieri de acolo privind. Când n-am vrut să-mi dau jos hainele, câțiva ofițeri s-au năpustit asupra noastră și ne-au scos cu forța toate hainele atât de pe mine, cât și de pe Guilan. Pentru mine, să fiu complet dezbrăcată în fața tuturor acelor oameni era chiar mai rău decât dacă m-ar fi ucis, pur și simplu. Rânduri peste rânduri de ochi erau toți ațintiți asupra noastră și mi-am ținut capul în jos, mi-am strâns brațele la piept și m-am ghemuit. Un ofițer m-a tras înapoi în sus și a strigat la mine să-mi pun mâinile la ceafă, să stau cu picioarele depărtate, cu fața spre toți deținuții și să fac genuflexiuni. Guilan a trebuit să facă același lucru și am putut vedea că întregul ei trup tremura. Deja devenise atât de slabă încât era doar piele și os și avea câteva cicatrici pe corp – trebuie să fi fost și ea torturată mult. Polițiștii ne-au arătat cu degetul și au strigat către ceilalți: „Acestea două cred în Dumnezeu Atotputernic. Dacă vreunul dintre voi devine credincios, va ajunge la fel ca ele!” Acest lucru a stârnit multe discuții între prizonieri,

iar unii dintre ei au spus în batjocură: „De ce nu vine Dumnezeul vostru să vă salveze?” A trebuit să continuăm să facem genuflexiuni așa în fața a sute de oameni timp de aproximativ 10 minute. Nu mai suferisem niciodată o asemenea umilință și nu mă puteam opri din plâns. Dacă ar fi existat un zid acolo, aș fi vrut să mă izbesc cu capul de el pentru a-mi pune capăt vieții. Apoi, mi-am amintit de unul dintre imnurile bisericii: „Uneltirile lui sunt viciate și demne de dispreț. Nu voi ceda-n fața Satanei și nu voi trăi fără valoare. Voi îndura toată durerea și voi trăi prin nopțile negre. Voi sta mărturie în victoria totală, voi alina inima lui Dumnezeu” (Urmați Mielul și cântați cântări noi, Ridicarea în mijlocul întunericului și opresiunii).

Gândindu-mă la aceste versuri ale imnului, m-am gândit la Domnul Isus răstignit – soldații romani L-au bătut, L-au umilit și L-au scuipat în față. Dumnezeu este sfânt, așa că nu ar trebui să îndure acest tip de suferință, dar El a suportat durerea și umilința supremă pentru a mântui omenirea și, în cele din urmă, a fost pironit pe cruce pentru noi. A rezistat unei mârșăvii și suferințe incredibile. Însă eu, ca ființă umană coruptă, am vrut să mor când am fost umilită și nu am avut mărturie. Eram umilită de demoni și de Satana pentru că-L urmam pe Dumnezeu – aceasta era persecuție de dragul dreptății și era un lucru glorios! Cu cât Partidul Comunist mă umilea și mă persecuta mai mult, cu atât eram mai capabilă să văd cât de abject și de josnic este și cu atât mai mult puteam să-l resping, să mă lepăd de el și să-mi păstrez hotărârea de a rămâne fermă în mărturia mea pentru Dumnezeu.

După aceea, câțiva gardieni ai închisorii ne-au adus să stăm lângă o scară, iar în acel moment alți doi deținuți s-au repezit și au început să ne lovească cu pumnii și cu picioarele, m-au apucat de păr și m-au trântit cu capul de perete, făcându-mi urechile să țiuie. La scurt timp, nu puteam să aud nimic și simțeam că mi se despicase capul. Guilan sângera din ochi,

nas, gură și urechi. După bătaie, deținuții ne-au târât pe un balcon pentru a ne pune să stăm nemișcate acolo drept pedeapsă. Ningea abundent atunci, bătea un vânt rece, iar temperaturile nocturne coborau cu șapte sau opt grade sub pragul de îngheț. Purtam doar lenjerie intimă lungă, așa că tremuram de frig. Când am ajuns în punctul în care chiar nu mai suportam și am vrut să-mi schimb poziția, mi-am mișcat ușor picioarele, iar prizoniera-șefă s-a apropiat de parcă era pe cale să mă lovească. A doua zi, tot corpul mă durea din cauza frigului și simțeam că inima îmi era pe cale să cedeze. Aveam, totodată, dureri ascuțite în picioare. Acea senzație era mai rea decât moartea însăși și fiecare minut era dificil de suportat. Când durerea a ajuns la o anumită extremă, mi-am dorit realmente să sar de pe balcon și să-mi pun capăt vieții. Dar apoi mi-am dat seama imediat că a gândi astfel nu era în acord cu voia lui Dumnezeu, așa că m-am grăbit să-L strig: „Dumnezeule, aproape că nu mai pot rezista. Chiar nu mai suport – Te rog să-mi dai credință ca să pot rezista acestei suferințe.” M-am gândit la un imn al cuvintelor lui Dumnezeu după rugăciunea mea: „**În timpul acestor zile de pe urmă, voi trebuie să fiți mărturie lui Dumnezeu. Indiferent cât de mare este suferința voastră, ar trebui să mergeți chiar până la capăt și, chiar și la ultima suflare, tot trebuie să fiți credincioși lui Dumnezeu și la mila lui Dumnezeu; numai asta înseamnă a-L iubi cu adevărat pe Dumnezeu și doar aceasta e mărturie puternică și răsunătoare**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Doar prin experimentarea încercărilor dureroase poți cunoaște frumusețea lui Dumnezeu”). Mi-am dat seama că Dumnezeu mă îndruma mereu, avea grijă de mine și veghea asupra mea. Când m-am gândit la chinul și umilința pe care le experimentasem, mi-am dat seama că, dacă nu ar fi fost îndrumarea lui Dumnezeu sau credința și puterea pe care mi le-au dat cuvintele Lui, nu aș fi putut rezista abuzului din partea acelor demoni. Dumnezeu îmi arătase cum să trăiesc până în ziua

aceea și El spera să pot fi martoră pentru El înaintea Satanei. Dar acum, pentru a mă scuti de niște mici dificultăți fizice, voiam să-mi pun capăt vieții. Eram atât de slabă. În ce fel era aceasta mărturie pentru Dumnezeu? Oare a muri nu însemna că picasem pradă uneltirilor Satanei? Nu puteam să mor, trebuia să rămân fermă în mărturia mea și să-l fac de rușine pe Satana. Când m-am gândit în acest fel la asta, înainte să-mi dau seama, nu am mai simțit frigul și îmi era cald peste tot.

Prizoniera-șefă ne-a obligat să stăm în picioare până în după-amiaza celei de-a treia zile. Atât picioarele lui Guilan, cât și ale mele erau incredibil de umflate și aveam impresia că sângele se solidificase în ele. Vasele de sânge erau vizibile pe toată suprafața picioarelor noastre, iar tălpile ne dureau cumplit, dar tot L-am slăvit pe Dumnezeu. Pe frig și zăpadă, Guilan și cu mine stătuserăm pe balcon vreme de două zile și două nopți fără nimic de mâncare sau de băut, dar nu am murit înghețate și nici măcar nu am răcit. Aceasta era protecția lui Dumnezeu.

În timpul petrecut în lagărul de muncă, în fiecare zi a trebuit să rezist peste o duzină de ore sau chiar până la 22 de ore de muncă silnică și, de multe ori, am fost bătută și pedepsită de prizoniera-șefă pentru că nu reușeam să-mi îndeplinesc sarcinile. Însă Dumnezeu a continuat să mă lumineze și să mă îndrume, permițându-mi să rezist un an și jumătate de viață infernală în închisoare. Dumnezeu mi-a fost alături tot timpul, veghind asupra mea și protejându-mă. Am fost torturată și umilită de multe ori, până în punctul în care am vrut să-mi pun capăt vieții, iar cuvintele lui Dumnezeu au fost cele care mi-au dat credință și putere, îndrumându-mă prin fiecare furtună. Dumnezeu mi-a dat această viață! Experimentând asuprirea din partea marelui balaur roșu, am învățat că singurul lucru pe care ne putem baza cu adevărat este Dumnezeu; numai El iubește cu

adevărat omenirea și numai El ne poate mântui de corupția și devastarea Satanei și ne poate conduce să trăim în lumină. Îl slăvesc pe Dumnezeu!

8. Lecții învățate din repartizarea bisericilor

de Reese, SUA

La începutul lui 2021, odată cu înființarea unui număr de noi biserici, conducătoarea a decis să reîmpartă bisericile între mine și conlucrători. Nu aveam o părere despre asta la început, dar când am aflat mai multe despre situație, am văzut că urma să supraveghez unele dintre bisericile mai problematice, unde membrii nu erau încă stabiliți în credință, iar conducătorii și diaconii erau încă în curs de selectare. Pe de altă parte, bisericile pe care le prelua sora Lilly, mergeau mult mai bine decât ale mele. Aveau credincioși noi de calibru bun, care erau destul de bine stabiliți și aveau conducători și diaconi responsabili. Nu puteam să nu o invidiez. Mă întrebam de ce bisericile mai bune îi reveneau ei, în timp ce ale mele erau pline de probleme. Avea să mă coste atât de mult efort! Dacă nu puteam pune lucrurile pe picioare, ce avea să creadă conducătoarea despre mine? Oare avea să spună că nu aveam nicio aptitudine și nu puteam rezolva nimic? Cu siguranță, n-ar avea o părere bună despre mine. Mă simțeam foarte nemulțumită. Mai târziu, ori de câte ori participam la adunările acelor biserici, existau numeroase probleme și era nevoie de mult timp pentru a mă ocupa de ele. Acest lucru însemna că nu aveam prea mult timp liber și mă luptam să-mi îndeplinesc datoria. Mă gândeam că o sarcină de care Lilly se putea ocupa într-o oră, mie îmi lua două sau trei ore. În primul rând, calibrul și abilitățile mele erau limitate, dar aceste biserici aveau atât de multe probleme. Dacă nu făceam progrese vizibile, în ciuda timpului și efortului pe care le depuneam, atunci când conducătoarea venea să-mi compare rezultatele cu cele ale lui Lilly, cu siguranță avea să creadă că eram mediocră, că nu mă descurcam bine și nu mă ridicam la nivelul lui Lilly. Eram într-o stare destul de proastă în acele zile și mă simțeam necăjită și

mâhnită ori de câte ori apăreau probleme. Eram obosită, atât fizic, cât și psihic. Prin urmare, am venit înaintea lui Dumnezeu să mă rog și să caut, spunând: „Dumnezeule, știu că ai permis această repartizare a responsabilităților de lucru și ar trebui să mă supun orchestrărilor Tale, dar încă mă simt potrivnică. Te rog, luminează-mă să înțeleg voia Ta și propria mea corupție.”

Mai târziu, am văzut cuvintele lui Dumnezeu: „**Dacă ai învățat multe și ți s-au oferit multe de către Dumnezeu, ar trebui să ți se dea o povară mai grea – nu pentru a-ți îngreuna viața, ci pentru că ți se potrivește la fix. Este datoria ta, așadar, nu încerca să faci nazuri sau să spui nu și nu încerca să fugi de ea. De ce crezi că este grea? Adevărul e că, dacă ai pune un pic de suflet, ai fi pe deplin la înălțimea sarcinii. Faptul că tu crezi că este grea, că e un tratament nedrept, de parcă s-ar lua de tine dinadins – aceasta este dezvăluirea unei firi corupte. Înseamnă să refuzi să-ți faci datoria, să nu accepți de la Dumnezeu. Acest lucru nu înseamnă să practici adevărul. Când faci mofturi în îndeplinirea datoriei tale, făcând orice e lejer și ușor, făcând doar ce te face să arăți bine, aceasta este o fire coruptă satanică. Faptul că nu ești capabil să-ți accepți datoria sau să te supui dovedește că încă ești răzvrătit față de Dumnezeu, că I te opui, Îl refuzi și Îl eviți. Aceasta este o fire coruptă. Când afli că este o fire coruptă, ce ar trebui să faci? Dacă simți că sarcinile atribuite altora pot fi duse la bun sfârșit cu ușurință, pe când cele ce ți-au fost date ție te țin ocupat mult timp și necesită să depui efortul de a face cercetări, iar acest lucru te face nefericit, e corect din partea ta să te simți nefericit? Categoric nu. Așadar, ce ar trebui să faci când simți că nu e corect? Dacă ești potrivnic și spui: «De fiecare dată când alocă sarcini, mi le dau mie pe cele care sunt grele, murdare și solicitante și le dau altora pe acelea care sunt ușoare, simple și**

atractive. Oare mă consideră doar o persoană pe care o pot trata ca pe un nimic? Nu e o modalitate corectă de a distribui sarcinile!» – dacă așa gândești este greșit. Indiferent dacă există abateri în distribuirea sarcinilor, ori dacă sunt distribuite în mod rezonabil sau nu, ce anume scrutează Dumnezeu? Ceea ce El scrutează este inima unei persoane. El Se uită dacă cineva are supunere în inima sa, dacă poate să-și asume unele poveri pentru Dumnezeu și dacă Îl iubește. După cum rezultă din cerințele lui Dumnezeu, scuzele tale nu sunt valide, nu-ți realizezi datoria la nivelul standardelor și-ți lipsește adevărul-realitate. Nu dai deloc dovadă de supunere și te plângi când faci câteva sarcini solicitante sau murdare. Care e problema aici? În primul rând, mentalitatea ta este greșită. Ce înseamnă asta? Înseamnă că atitudinea ta față de datoria ta este greșită. Dacă te gândești mereu la mândria și la interesele tale, dacă nu ești atent la intențiile lui Dumnezeu și nu ai nicio supunere, atunci aceasta nu e atitudinea corectă pe care ar trebui să o ai față de datoria ta. Dacă te-ai sacrifica sincer pentru Dumnezeu și ai avea o inimă iubitoare de Dumnezeu, cum ai trata sarcinile care sunt murdare, solicitante sau grele? Mentalitatea ta ar fi diferită: ai alege să faci tot ce e dificil și să cauți poveri grele pe care să le iei asupra ta. Ai prelua ceea ce alți oameni nu sunt dispuși să facă și ai face-o numai pentru dragostea față de Dumnezeu și pentru a-L mulțumi. Ai fi copleșit de bucurie să faci asta, fără să te plângi deloc” (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a). Citind cuvintele lui Dumnezeu, am reflectat la ceea ce arătasem despre mine în zilele precedente. Văzând că membrii bisericilor pe care le preluasem nu aveau prea multă pregătire, cu puțini dintre ei gata să îndeplinească o datorie, m-am simțit foarte potrivnică. Nu fuseseră selectați conducători și diaconi pentru toate posturile, iar diferitele proiecte erau dificil de gestionat. Era

nevoie de timp și energie pentru a le rezolva, dar tot se putea ca lucrurile să nu iasă bine, ceea ce nu ar fi dat bine pentru mine. Voiam doar să gestionez biserici bune, în care să nu-mi fac griji și să pot obține rezultate mai ușor, astfel încât ceilalți să mă admire. Mă tot gândeam că nu era corect felul în care fusese reîmpărțită lucrarea; că Lilly a primit o slujbă ușoară care avea să o pună într-o lumină bună, în timp ce eu am primit o slujbă grea și obositoare și la care nu puteam să ies în evidență. Mă simțeam potrivnică față de acest lucru și nu voiam să mă supun pur și simplu. Prin revelația cuvintelor lui Dumnezeu, am văzut că eram capricioasă și mă opuneam unei datorii care nu mă avantaja. Respingeam datoria și nu eram câtuși de puțin ascultătoare. Crezusem mereu că eram conștiincioasă și responsabilă în datoria mea și nu m-am așteptat niciodată să fiu pusă în lumină în acest fel. Am văzut că aduceam în sarcina mea intenții și perspective greșite. În loc să mă supun lui Dumnezeu și să-I răsplătesc iubirea, am vrut admirație și laudă de la ceilalți. Abordarea datoriei mele în acea manieră era detestabilă pentru Dumnezeu.

Am găsit un pasaj din cuvântul lui Dumnezeu. „**Dacă dorești să-ți oferi toată loialitatea în toate lucrurile pentru a mulțumi intențiile lui Dumnezeu, nu poți să faci asta realizând doar o datorie; trebuie să accepți orice însărcinare pe care Dumnezeu ți-o acordă. Fie că ea corespunde gusturilor tale și se potrivește intereselor tale, fie că este ceva de care nu te bucuri, ceva ce n-ai mai făcut niciodată ori e ceva dificil, tot ar trebui să o accepți și să te supui. Nu doar că trebuie să o accepți, ci trebuie și să cooperezi proactiv și să înveți despre ea în timp ce experimentezi și pătrunzi. Chiar dacă înduri greutăți, ești obosit, umilit sau marginalizat, tot trebuie să-ți oferi toată loialitatea. Doar practicând în acest fel, vei reuși să-ți oferi toată loialitatea în toate lucrurile și să mulțumești intențiile lui Dumnezeu. Trebuie să o privești**

ca pe datoria pe care o ai de făcut, nu ca pe o afacere personală. Cum ar trebui să înțelegi îndatoririle? Ca pe ceva ce Creatorul – Dumnezeu – i-l dă cuiva de făcut; așa iau naștere îndatoririle oamenilor. Însărcinarea pe care ți-o dă Dumnezeu este datoria ta și este perfect natural și justificat ca tu să-ți îndeplinești datoria așa cum cere Dumnezeu. Dacă îți este clar că această datorie este însărcinarea dată de Dumnezeu și că reprezintă iubirea lui Dumnezeu și binecuvântarea lui Dumnezeu care vin asupra ta, atunci vei putea să-ți accepți datoria cu o inimă iubitoare de Dumnezeu și vei putea să ții cont de intențiile lui Dumnezeu în timp ce-ți îndeplinești datoria și vei putea depăși toate dificultățile pentru a-L mulțumi pe Dumnezeu. Cei care se sacrifică într-adevăr pentru Dumnezeu nu ar putea refuza niciodată însărcinarea dată de Dumnezeu; nu ar putea refuza nicio datorie. Indiferent de datoria pe care ți-o încredințează Dumnezeu, indiferent ce dificultăți presupune, nu ar trebui să o refuzi, ci să o accepți. Aceasta este calea de practică, care înseamnă să practici adevărul și să-ți oferi toată loialitatea în toate lucrurile pentru a-L mulțumi pe Dumnezeu. Care este miezul aici? Este în cuvintele «în toate lucrurile». «Toate lucrurile» nu înseamnă neapărat lucruri care-ți plac sau la care ești bun, cu atât mai puțin lucruri care îți sunt familiare. Uneori vor fi lucruri la care nu ești bun, pe care e nevoie să le înveți, lucruri dificile sau în care trebuie să suferi. Cu toate acestea, indiferent ce lucru este, atâta vreme cât Dumnezeu ți l-a încredințat, tu trebuie să-l accepți de la El; trebuie să accepți și să îndeplinești bine acea datorie, oferindu-i toată loialitatea ta și mulțumind intențiile lui Dumnezeu. Aceasta este calea de practică. Indiferent ce se întâmplă, trebuie să cauți întotdeauna adevărul și, odată ce ești sigur ce fel de practică este în conformitate cu intențiile lui Dumnezeu, în acel fel ar trebui să practici.

Doar făcând astfel, tu practici adevărul și doar în acest fel poți intra în adevărul-realitate" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a). O datorie este însărcinarea dată nouă de Dumnezeu și reprezintă responsabilitatea și obligația noastră. Oricât de greu ar fi, sau dacă aduce sau nu vreo glorie, suntem obligați să o acceptăm. Acesta este modul în care ar trebui să ne abordăm datoria și reprezintă rațiunea pe care ar trebui s-o aibă o ființă creată înaintea lui Dumnezeu. Bisericile pe care le gestionam atunci nu erau ceea ce voiam, iar dorința mea de statut nu avea să fie îndeplinită, dar trebuia să accept această însărcinare dată de Dumnezeu și să nu-mi mai abordez datoria din perspectiva greșită. Prin urmare, am venit înaintea lui Dumnezeu să mă rog, vrând să mă supun orchestrărilor Sale, să fac tot ce puteam în datoria mea, să-i ud cum se cuvine pe noii credincioși și să-i ajut să se stabilească curând pe adevărata cale. După ce m-am rugat, m-am simțit mai liniștită și nu mai eram atât de necăjită de problemele privind reîmpărțirea lucrării.

Odată cu răspândirea Evangheliei și cu deschiderea tot mai multor biserici, conducătoarea ne-a reîmpărțit, încă o dată, responsabilitățile. Dintre bisericile din sfera mea de activitate, una care mergea puțin mai bine decât celelalte și o soră care se descurca bine în lucrarea ei de udare au fost repartizate altor conlucrători. Am fost supărată și nemulțumită de acest lucru. Mi se părea că înțelegeau bine situația mea, că preluasem bisericile cu cele mai multe probleme și că deja trudisem din greu. Aveam, în sfârșit, o soră care se descurca bine cu udarea, iar acum îmi era luată. Cum aș putea avea vreodată ceva de arătat pentru lucrarea mea? Ce avea să creadă toată lumea despre mine dacă eu continuam să am rezultate slabe? Aveau să creadă că eram ineptă și nu puteam face nimic. Asta ar fi fost îngrozitor! Cum îmi puteam arăta fața la adunările conlucrătorilor după aceea? Tot gândindu-mă la asta, am început să plâng. Mi-am dat seama că mă simțeam

din nou nemulțumită și neascultătoare față de reîmpărțirea lucrării. M-am rugat imediat lui Dumnezeu și am reflectat asupra mea. Apoi am citit un pasaj din cuvintele lui Dumnezeu. „**Indiferent ce lucrare întreprinde, antihriștii nu se gândesc niciodată la interesele casei lui Dumnezeu. Se gândesc doar dacă propriile interese vor fi afectate, doar la puțina lucrare prezentă care e în beneficiul lor. Pentru ei, lucrarea principală a bisericii este doar un lucru făcut în timpul liber. Nu o iau deloc în serios. Se mișcă doar când sunt îndemnați să acționeze, fac numai ceea ce le place și doar lucrarea menită pentru a le păstra statutul și puterea. În ochii lor orice lucrare rânduită de casa lui Dumnezeu, lucrarea de răspândire a Evangheliei și intrarea în viață a aleșilor lui Dumnezeu nu sunt importante. […] Orice datorie fac antihriștii, ei nu se gândesc decât dacă aceasta le va permite să iasă în prim plan; atât timp cât le va crește reputația, ei își vor bate capul să găsească o cale de a învăța cum să o facă, să o ducă la bun sfârșit; îi interesează doar dacă asta îi va face să se distingă. Indiferent ce fac sau ce cred, îi preocupă doar faima, câștigul și statutul lor. Indiferent ce datorie realizează, concurează doar pentru cine e mai sus sau mai jos, cine câștigă și cine pierde, cine are o reputație mai mare. Le pasă doar de câți oameni venerează și îi admiră, câți oameni îi ascultă și câți adepți au. Nu au niciodată părtășie despre adevăr, nici nu rezolvă probleme reale. Nu se gândesc niciodată cum să facă lucrurile conform principiului atunci când își fac datoria, nici nu reflectează asupra dacă au fost loiali, dacă și-au îndeplinit responsabilitățile, dacă au existat devieri sau omisiuni în datoria lor sau dacă există vreo problemă, și cu atât mai puțin nu se gândesc la ceea ce Dumnezeu cere și care sunt intențiile lui Dumnezeu. Nu acordă nici cea mai mică atenție acestor lucruri. Își pun capul la contribuție și fac lucruri doar de dragul faimei, câștigului și statutului,**

ca să-și îndeplinească propriile ambiții și dorințe. Este manifestarea egoismului și a josniciei, nu-i așa? Aceasta expune pe deplin felul în care inimile lor sunt pline de propriile lor ambiții, dorințe și cerințe absurde; tot ceea ce fac ei este dictat de ambițiile și dorințele lor. Indiferent ce fac, propriile lor ambiții, dorințe și cerințe absurde sunt motivația și sursa lor. Aceasta este manifestarea arhetipală a egoismului și abjecției" [Cuvântul, Vol. 4: Expunerea antihriștilor, „Anexa patru: Rezumând caracterul antihriștilor și firea-esență pe care o au (Partea întâi)"]. Cuvintele lui Dumnezeu vorbesc despre cât de egoiști și ticăloși sunt antihriștii, despre faptul că au propriile ambiții și dorințe în datoria lor și că preocuparea lor principală este întotdeauna să-și protejeze interesele. Indiferent de datoria pe care o îndeplinesc, nu se gândesc niciodată cum să fie atenți la voia lui Dumnezeu, cum să-și facă bine datoria sau cum să se asigure că lucrarea bisericii nu are de suferit. Se gândesc doar la prestigiu și statut, fără a ține cont de interesele bisericii. Cât despre ceea ce am dezvăluit eu, primul lucru la care m-am gândit văzând ce multe probleme erau cu bisericile aflate în grija mea, a fost cât de îngrozitor ar fi să-i fac pe ceilalți să mă disprețuiască pentru rezultatele slabe, în loc să mă gândesc cum să mă sprijin pe Dumnezeu și să fac tot posibilul pentru a susține acele biserici. Eram potrivnică și indignată de modul în care lucrarea fusese reîmpărțită și chiar am lăsat-o mai moale în îndeplinirea datoriei mele. Când am aflat că o soră capabilă din domeniul meu de lucru era transferată la o altă biserică, prima mea reacție a fost că acum eram lipsită de un partener puternic și rezultatele aveau să scadă, făcând-o pe conducătoare să creadă că nu eram pregătită pentru această slujbă. Mă gândeam doar cum să-mi protejez reputația și interesele și cum aș putea trece peste probleme fără prea mult efort, dar făcând, totuși, o impresie bună și câștigând admirație în tot acest timp. Nu priveam imaginea de ansamblu a lucrării bisericii. Eram egoistă și ticăloasă,

iar asta trăda în mine firea unui antihrist. Gândindu-mă bine, mi-am dat seama că în spatele numirii mele la conducerea bisericilor cu mai multe provocări se afla voia lui Dumnezeu. Aceste dificultăți – bisericile cu numeroase probleme și nou-veniții care nu erau încă stabiliți – îmi cereau să mă sprijin mai mult pe Dumnezeu și să caut adevărul pentru a le rezolva. De asemenea, trebuia să plătesc un preț mai mare pentru a-i susține și a-i uda pe nou-veniți, astfel încât aceștia să ajungă rapid să cunoască adevărul lucrării lui Dumnezeu și să aibă o bază în ceea ce privește adevărata cale. Era o practică bună pentru mine. Și, cu cât lucrurile deveneau mai dificile, cu atât mai mult mă forțau să caut adevărul și să găsesc soluții, iar în acest fel puteam ajunge să adun o mulțime de adevăruri. Era bine pentru intrarea mea în viață. Atunci mi-am dat seama că această datorie nu însemna că cineva încerca să-mi îngreuneze situația. Avea aprobarea lui Dumnezeu și era benefică. Trebuia să o accept, să mă supun șisă pun suflet în ea. Conștientizarea acestor lucruri m-a ajutat să-mi schimb atitudinea și situația nu m-a mai deranjat așa de mult.

După aceea, am citit un alt pasaj din cuvintele lui Dumnezeu care m-a ajutat să-mi înțeleg mai bine problema. Dumnezeu Atotputernic spune: „**Dacă cineva spune că iubește adevărul și că îl urmărește, dar în esență, țelul urmărit este să iasă în evidență, să se dea mare, să-i facă pe oameni să aibă o părere bună despre el, să-și atingă propriile interese, iar îndeplinirea datoriei sale nu este pentru a se supune lui Dumnezeu sau pentru a-L mulțumi, ci, în schimb, vrea să dobândească faimă, câștig și statut, atunci căutarea lui este nedreaptă. În aceste condiții, când vine vorba de lucrarea bisericii, sunt faptele lui un obstacol sau ajută la progresul acestor lucruri? În mod clar, sunt un obstacol; nu o ajută să progreseze. Unii oameni se laudă că fac lucrarea bisericii, dar totuși urmăresc faima, câștigul și statutul propriu, își desfășoară**

propria activitate, își creează micul lor grup, micul lor regat – își face datoria acest fel de om? Toată lucrarea pe care o face perturbă, tulbură și împiedică în principal biserica. Care este consecința faptului că urmărește faima, câștigul și statutul? Mai întâi, asta afectează modul în care aleșii lui Dumnezeu mănâncă și beau cuvântul lui Dumnezeu în mod normal și cum înțeleg adevărul, le îngreunează intrarea în viață, îi împiedică să intre pe calea cea dreaptă a credinței în Dumnezeu și îi conduce pe drumul greșit – ceea ce le face rău celor aleși și îi duce la ruină. Și, în cele din urmă, ce efecte are asupra lucrării bisericii? Tulbură, păgubește și scindează. Aceasta este consecința faptului că oamenii caută faima, câștigul și statutul. Când își fac datoria în acest mod, nu putem spune că merg pe calea unui antihrist? Când Dumnezeu cere ca oamenii să-și lase la o parte faima, câștigul și statutul nu înseamnă că îi privează de dreptul de a alege; mai degrabă, o face pentru că, în timp ce urmăresc faima, câștigul și statutul, oamenii întrerup și perturbă lucrarea bisericii și intrarea în viață a aleșilor lui Dumnezeu, ba chiar pot influența și modul în care și mai mulți oameni mănâncă și beau cuvintele lui Dumnezeu și înțeleg adevărul, aceștia dobândind prin asta mântuirea lui Dumnezeu. Acesta este un fapt incontestabil. Când oamenii își urmăresc propria faimă, propriul câștig și statut, în mod sigur nu vor urmări adevărul și nu își vor realiza cu fidelitate datoria. Vor vorbi și vor acționa doar de dragul faimei, câștigului și al statutului, și toată lucrarea pe care o fac, fără cea mai mică excepție, va fi de dragul acestor lucruri. A te purta și a acționa în acest fel înseamnă, fără îndoială, a merge pe calea antihriștilor; este o întrerupere și o perturbare a lucrării lui Dumnezeu și toate consecințele ei diferite împiedică răspândirea Evangheliei Împărăției și punerea în aplicare a voii lui Dumnezeu în cadrul

bisericii. Prin urmare, se poate spune cu certitudine despre calea parcursă de cei care urmăresc faima, câștigul și statutul că este calea împotrivirii față de Dumnezeu. Este o împotrivire intenționată față de El, contrazicându-L – înseamnă a coopera cu Satana pentru a te împotrivi lui Dumnezeu și a fi în opoziție cu El. Aceasta este natura căutării faimei, câștigului și a statutului de către oameni. Problema cu oamenii care își urmăresc propriile interese este că țelurile urmate sunt cele ale Satanei – sunt țeluri malefice și nedrepte. Când oamenii urmăresc interese personale, cum ar fi faima, câștigul și statutul, devin fără să știe o unealtă a Satanei, devin un debușeu pentru Satana, ba mai mult, devin întruchiparea Satanei. Ei joacă un rol negativ în biserică; efectul pe care îl au asupra lucrării bisericii și asupra vieții bisericești normale și a căutării normale a aleșilor lui Dumnezeu este să tulbure și să împiedice; au un efect advers și negativ. Când cineva caută adevărul, e capabil să țină seama de intențiile lui Dumnezeu și de povara lui Dumnezeu. Când își face datoria, susține lucrarea bisericii în toate privințele. Este capabil să Îl preamărească pe Dumnezeu și să mărturisească pentru El, le este de folos fraților și surorilor, îi sprijină și aprovizionează, iar Dumnezeu dobândește slavă și mărturie, ceea ce îl rușinează pe Satana. Drept rezultat al căutării lui, Dumnezeu dobândește o ființă creată care este cu adevărat capabilă să se teamă de Dumnezeu și să se ferească de rău, care este capabilă să-L venereze pe Dumnezeu. De asemenea, drept rezultat al căutării lui, voia lui Dumnezeu e îndeplinită, iar lucrarea lui Dumnezeu poate să progreseze. În ochii lui Dumnezeu, o astfel de căutare este pozitivă, cinstită. O astfel de căutare este de un imens folos aleșilor lui Dumnezeu, cât și pe deplin benefică lucrării bisericii, ajută la progresul lucrării și este aprobată de Dumnezeu” [Cuvântul, Vol. 4: Expunerea antihriștilor,

„Punctul nouă (Partea întâi)”]. Cuvintele lui Dumnezeu m-au ajutat să înțeleg mai bine faptul că îmi urmăream interesul personal. Mi-am dat seama că atunci când oamenii își urmăresc interesul personal, ei acționează în numele Satanei, devenind o unealtă prin care acesta să perturbe lucrarea bisericii. Înainte, crezusem că o persoană acționa ca o slugă a Satanei doar dacă făcea lucruri care erau în mod evident rele, cum ar fi obstrucționarea clară a lucrării și a vieții bisericii. Dar acum am văzut că urmărirea intereselor egoiste în datoria noastră și nesocotirea intereselor bisericii au un impact negativ asupra lucrării bisericii, împiedicând-o și perturbând-o. M-am gândit la modul în care mă dădusem în vileag în îndeplinirea datoriei mele. Chiar dacă părea că nu mă lăsam niciodată pe tânjeală, că puteam să îndur suferința și să lucrez toate orele și că nu făceam niciodată nimic în mod clar perturbator, intenția mea era greșită. Nu făceam o treabă bună pentru a-L mulțumi pe Dumnezeu, ci mai degrabă pentru a ieși în evidență și a fi admirată. Atunci când bisericile care mi-au fost alocate n-au fost pe placul meu, am devenit negativă și nemulțumită. Nu puteam să mă supun, pur și simplu, și să mă gândesc cum să-mi îndeplinesc cel mai bine datoria sau cum aș putea să-i sprijin cu promptitudine pe frați și surori. Fără să vreau, împiedicasem deja lucrarea noastră de udare. Adevărul era că aveam mai multă experiență decât conlucrătorii mei. Unele dintre celelalte surori erau noi în această slujbă și nu erau familiarizate cu mare parte din lucrarea bisericii, așa că era corect – din perspectiva generală a bisericii – să le fie repartizate biserici și personal mai bun. Însă eu eram egoistă, dorindu-mi ca bisericile și personalul mai bun să rămână în sarcina mea. În orice caz, a face lucrurile așa cum voiam eu, prin alocarea bisericilor problematice conlucrătorilor mai noi, ne-ar fi afectat lucrarea și ar fi redus eficiența, iar acest lucru ar fi fost în detrimentul bisericii în general. Bisericile mele aveau mai multe probleme, dar asta reprezenta, de fapt, o pregătire bună

pentru mine. Depunând mai mult efort, puteam face o treabă bună, în beneficiul eficienței noastre de ansamblu. Oare nu era aceasta cea mai bună rânduială? Atunci mi-am dat seama de felul în care mentalitatea mea egoistă și josnică fusese dată în vileag de problema reîmpărțirii bisericilor. Am văzut că implicarea interesului personal în datoria mea nu putea decât să perturbe lucrarea bisericii. M-am gândit la modul în care, în trecut, comisesem fărădelegi urmărind prestigiul și statutul și protejându-mi interesele. Dacă nu făceam o schimbare și mă încăpățânam să slujesc propriilor interese, știam că aveam să perturb din nou lucrarea bisericii și aveam să fiu disprețuită de Dumnezeu. Înțelegând acest lucru, m-am speriat. M-am rugat lui Dumnezeu, căindu-mă: „Dumnezeule, în datoria mea, nu am făcut altceva decât să-mi protejez interesele fără să mă gândesc la lucrarea de ansamblu a bisericii sau să fiu atentă la voia Ta. Cu o umanitate ca a mea, nu sunt vrednică să-mi asum o datorie. Dumnezeule, vreau să mă pocăiesc cu adevărat."

După aceea, am găsit o cale de practicare în cuvintele lui Dumnezeu. „**Pentru toți cei care îndeplinesc o datorie, indiferent cât de profundă sau superficială este înțelegerea lor despre adevăr, cel mai simplu mod de a practica intrarea în adevărul-realitate este să se gândească, în toate, la interesele casei lui Dumnezeu și să renunțe la propriile dorințe egoiste, la intențiile personale, la motive, mândrie și statut. Să pună interesele casei lui Dumnezeu pe primul loc – măcar atât ar trebui să facă un om. Dacă o persoană care îndeplinește o datorie nu poate face nici măcar atât, atunci cum se poate spune că își face datoria? Asta nu înseamnă a-ți îndeplini datoria. Ar trebui să te gândești mai întâi la interesele casei lui Dumnezeu, să fii atent la intențiile Sale și să ții seama de lucrarea bisericii. Pune aceste lucruri înainte de toate; abia după aceea poți să te gândești la stabilitatea statutului tău sau la cum te**

privesc alții. Nu simțiți că devine ceva mai ușor atunci când împărțiți asta în doi pași și faceți unele compromisuri? Dacă vei practica astfel o vreme, vei ajunge să simți că a-L mulțumi pe Dumnezeu nu este un lucru atât de dificil. Ba mai mult, ar trebui să poți să-ți îndeplinești responsabilitățile, să-ți onorezi obligațiile și datoria, să lași deoparte dorințele, intențiile și motivele tale egoiste, să dai dovadă de considerație față de intențiile lui Dumnezeu și să pui pe primul loc interesele casei lui Dumnezeu, lucrarea bisericii și datoria pe care ar trebui s-o îndeplinești. După ce vei fi experimentat aceste lucruri o vreme, vei simți că acesta este un mod bun de a te comporta. Înseamnă să trăiești deschis și onest, să nu fii o persoană meschină, josnică; înseamnă să trăiești cu dreptate și onoare, mai degrabă decât să fii josnic, meschin și să nu fii bun de nimic. Vei simți că așa ar trebui să acționeze o persoană. Și că aceasta este înfățișarea pe care ar trebui să o trăiască. Treptat, dorința ta de a-ți satisface propriile interese se va diminua" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Libertatea și eliberarea pot fi dobândite doar prin alungarea firii corupte"). Citirea cuvintelor lui Dumnezeu m-a învățat că interesele bisericii trebuie să fie pe primul loc în toate, nu beneficiul personal. Reputația și statutul sunt temporare, iar urmărirea acestor lucruri este lipsită de sens. Singura modalitate de a câștiga aprobarea lui Dumnezeu este să nu trăiești cu o fire coruptă, să practici adevărul și să împlinești voia lui Dumnezeu. Înțelegerea acestui lucru m-a luminat. Indiferent de modul în care erau împărțite responsabilitățile, nu puteam continua să țin cont de interesele mele și să îmi protejez reputația și statutul. Trebuia să mă supun și să-mi fac bine datoria. Trebuia să mă concentrez pe a trăi înaintea lui Dumnezeu și a accepta examinarea atentă din partea Lui. Indiferent ce ar putea crede ceilalți despre mine, ar trebui să-mi pun inima în datoria mea și să-mi

îndeplinesc responsabilitățile. Acest lucru era în conformitate cu voia lui Dumnezeu.

În zilele care au urmat, m-am cufundat în datoria mea, fără să mă gândesc la propriile interese. Procedând așa, am simțit că nu eram atât de controlată de firea mea coruptă. Într-o zi, când o soră discuta cu mine despre lucrare, mi-a spus că engleza ei vorbită nu era prea bună și avea nevoie de un interpret când verifica una dintre bisericile ei, așa că se chinuia și lucrarea era afectată. Din moment ce eu mă descurcam bine cu engleza, m-am gândit că poate era posibil să facem schimb și puteam să mă ocup de acea biserică. Totuși, imediat, mi-a trecut prin minte că biserica ei era una cu multe probleme și că preluarea acesteia avea să implice, probabil, mult efort pentru puțin progres. Și atunci ce ar crede oamenii despre mine? Mai bine să nu facem schimb, m-am gândit. Dar apoi mi-am dat seama că eram din nou precaută, gândindu-mă la mândria și statutul propriu, așa că m-am rugat lui Dumnezeu, gata să mă lepăd de mine. Știam că nu puteam continua să trăiesc în corupție, gândindu-mă doar la propriile interese ca înainte. Dacă această schimbare ar aduce beneficii lucrării bisericii, atunci trebuia să o fac. Ulterior, m-am gândit puțin la atribuțiile altor conlucrători și am ajuns la concluzia că, într-adevăr, cel mai bine pentru mine era să fac schimb cu acea soră. I-am împărtășit conducătoarei gândurile mele și, după ce au cântărit puțin problema, ea și ceilalți conlucrători au fost de acord. Am fost liniștită după ce am făcut schimbările necesare și am avut un sentiment de bucurie de nedescris. Exact cum spune Dumnezeu: „**Ar trebui să poți să-ți îndeplinești responsabilitățile, să-ți onorezi obligațiile și datoria, să lași deoparte dorințele, intențiile și motivele tale egoiste, să dai dovadă de considerație față de intențiile lui Dumnezeu și să pui pe primul loc interesele casei lui Dumnezeu, lucrarea bisericii și datoria pe care ar trebui s-o îndeplinești. După ce**

vei fi experimentat aceste lucruri o vreme, vei simți că acesta este un mod bun de a te comporta. Înseamnă să trăiești deschis și onest, să nu fii o persoană meschină, josnică; înseamnă să trăiești cu dreptate și onoare, mai degrabă decât să fii josnic, meschin și să nu fii bun de nimic. Vei simți că așa ar trebui să acționeze o persoană. Și că aceasta este înfățișarea pe care ar trebui să o trăiască" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Libertatea și eliberarea pot fi dobândite doar prin alungarea firii corupte").

După aceea, am încetat să fiu negativă în privința bisericilor de care eram responsabilă și am făcut tot posibilul să mă îngrijesc de lucrarea fiecărei biserici. Când udătorii se plângeau de strădaniile lor în lucrare, aveam părtășie cu ei despre cuvintele lui Dumnezeu pentru a le corecta perspectivele greșite, sprijinindu-mă pe Dumnezeu și căutând împreună adevărul pentru a aborda acele dificultăți. Când am văzut că existau o mulțime de probleme cu nou-veniții și că unii dintre ei nu veneau regulat la adunări, am încetat să mă plâng de lucrare și, în schimb, mi-am propus să vorbesc personal cu frații și surorile pentru a înțelege cu ce se confruntau și să am părtășie cu ei despre cuvintele lui Dumnezeu. Cât despre faptul că nu aveam destui conducători și diaconi pe posturi, am lucrat mai mult la cultivarea talentelor. Am avut părtășie cu frații și surorile care aveau calibru să-și asume acele roluri, despre semnificația și principiile îndeplinirii unei datorii și am petrecut timp lucrând alături de ei. Când am observat că unele sarcini destul de complicate din biserici erau neglijate, am făcut un pas în față pentru a mi le asuma. La momentul respectiv, nu știam dacă puteam să fac o treabă bună cu acele sarcini, dar știam în inima mea că nu puteam să las, pur și simplu, lucrurile așa cum erau. În loc să mă gândesc în mod egoist la propria sferă de activitate, trebuia să fiu atentă la voia lui Dumnezeu și să susțin lucrarea de ansamblu a bisericii. După un timp, s-au

înregistrat progrese în lucrare și au fost selectați conducători și diaconi pentru toate bisericile pe care le gestionam. De două ori mai mulți oameni ca înainte și-au asumat o datorie, iar unii dintre membrii nou-cultivați au fost capabili să se ocupe de propriile misiuni. În biserici care nu se descurcaseră prea bine înainte, lucrurile se îmbunătățeau în toate aspectele lucrării. Puteam realmente să văd mâna lui Dumnezeu lucrând. De asemenea, am experimentat cu adevărat că inima și ascultare reprezintă ceea ce vrea Dumnezeu de la oameni, așa că, dacă putem să ținem cont de voia Lui și să ne gândim doar la lucrarea bisericii, mai degrabă decât la propriile interese, atunci putem dobândi îndrumarea lui Dumnezeu. Înțelegerea acestui lucru mi-a întărit credința în Dumnezeu. Slavă Ție, Dumnezeule!

9. Adevărul nu poate fi câștigat în religie

de Millie, Taiwan

De când eram mică, mi-am urmat părinții în credința în Domnul și mi-am urmărit cu zel credința. Am participat activ la toate activitățile bisericii, indiferent care erau acestea. Am oferit a zecea partea din venitul meu drept zeciuială și am participat mereu la slujirea bisericii. Datorită acestui fapt, am devenit diacon și, la 30 de ani, am devenit prezbiter. Însă, chiar și după mulți ani de credință, era mereu ceva care nu-mi dădea pace. Am văzut cuvintele Domnului Isus: „**Nu oricine-Mi spune: «Doamne, Doamne!» va intra în Împărăția Cerurilor, ci doar acela care respectă voia Tatălui Meu, Care e în ceruri. Mulți Îmi vor zice în ziua aceea: «Doamne, Doamne, n-am profețit noi în numele Tău? N-am scos noi demoni în numele Tău? N-am făcut noi multe minuni în numele Tău?» Atunci le voi spune limpede: «Niciodată nu v-am cunoscut! Plecați de la Mine, voi, cei ce săvârșiți fărădelegea!»**” (Matei 7:21-23). Asta m-a derutat. Nu eram noi oamenii care predicau și lucrau în numele Domnului și care strigau „Doamne, Doamne”? De ce a spus Domnul că El nu cunoaște astfel de oameni și că ei sunt răufăcători? Nu era voia Sa ca noi să trudim pentru El în acest fel? Atunci, care era voia Domnului? N-am fost niciodată capabilă să găsesc un răspuns.

Într-o zi din martie 2020, o soră m-a invitat să ascult o predică pe internet. M-am gândit: „În timpul pandemiei, nu putem merge la biserică, deci va fi bine să ascult.” Am fost de acord, bucuroasă. La acea întrunire online, sora Maureen a avut părtășie despre semnificația cuvintelor „fecioare înțelepte și fecioare nesăbuite”, despre ceea ce este Hristos, dacă Împărăția cerurilor este în cer sau pe pământ și altele. M-am gândit că a vorbit foarte bine despre aceste lucruri. Toate acestea erau chestiuni despre

care nu puteam avea părtășie clară în predicile mele, așa că părtășia ei a fost foarte interesantă pentru mine. Ea a spus și că: „Noi, credincioșii în Domnul, sperăm cu toții să intrăm în Împărăția cerurilor, dar ce fel de oameni pot intra acolo?” Apoi a citit aceste versete din Biblie: „**Nu oricine-Mi spune: «Doamne, Doamne!» va intra în Împărăția Cerurilor, ci doar acela care respectă voia Tatălui Meu, Care e în ceruri. Mulți Îmi vor zice în ziua aceea: «Doamne, Doamne, n-am profețit noi în numele Tău? N-am scos noi demoni în numele Tău? N-am făcut noi multe minuni în numele Tău?» Atunci le voi spune limpede: «Niciodată nu v-am cunoscut! Plecați de la Mine, voi, cei ce săvârșiți fărădelegea!»**” (Matei 7:21-23). A zis: „Domnul spune că nu toți credincioșii pot intra în Împărăția cerurilor. Numai cei care fac voia lui Dumnezeu pot intra. Așadar, ce înseamnă să facem voia lui Dumnezeu? Mulți oameni cred că, atât timp cât slujesc mult, citesc Biblia, se roagă și fac multe fapte bune, ei fac voia lui Dumnezeu, iar atunci când Domnul Se va întoarce, ei vor intra în Împărăție. Este corectă această perspectivă? E conform voii lui Dumnezeu? Fariseii din iudaism călătoreau pe tot uscatul și pe mare ca să câștige un singur convertit și făceau multe fapte bune, dar atunci când Domnul Isus a venit și a exprimat atât de multe adevăruri, ei nu L-au recunoscut ca fiind Domnul. I s-au împotrivit frenetic și L-au condamnat și chiar L-au răstignit, devenind, în final, răufăcători. De aici, putem vedea că a face voia Tatălui ceresc nu înseamnă numai să predicăm Evanghelia, să citim Biblia, să ne rugăm și să facem fapte bune, așa cum ne imaginăm. Acesta este doar un aspect ce ține de ceea ce ar trebui să facă un creștin. Așadar, ce anume înseamnă să facem voia Tatălui? Biblia spune: «**Așadar, voi veți fi sfinți, pentru că Eu sunt sfânt**» (Leviticul 11:45). «**Fără sfințire, nimeni nu-L va vedea pe Domnul**» (Evrei 12:14). De aici, putem vedea că cerința lui Dumnezeu de la oameni este ca ei să atingă sfințenia și să se elibereze de

păcat. Asta înseamnă să fie capabili să asculte de Dumnezeu, să-I asculte cuvintele, să nu mai păcătuiască, să nu I se împotrivească lui Dumnezeu sau să-L trădeze și să fie capabili să asculte de lucrarea Lui și să o accepte, chiar și atunci când nu se potrivește noțiunilor umane. Doar acest tip de persoană face voia lui Dumnezeu și va rămâne în Împărăția Lui. Deși credem în Domnul, ne lepădăm și ne sacrificăm pentru El, noi adesea mințim și păcătuim; între colegi există adesea invidie și vrajbă. Când înfruntăm dezastre și boli, tot ne plângem de Dumnezeu, Îl judecăm și chiar Îl trădăm. Oare asta chiar înseamnă să facem voia lui Dumnezeu?" După ce a avut părtășie, am avut o revelație bruscă: să facem voia lui Dumnezeu nu are legătură cu cât de ocupați părem a fi; dacă ascultăm cuvintele Lui, dacă ascultăm de El, nu mai păcătuim și nu I ne mai împotrivim – de aceste lucruri depinde. Însă noi tot păcătuim adesea, trăim într-o stare în care păcătuim ziua și ne spovedim noaptea. Nu am scăpat de păcat și nu putem practica spusele lui Dumnezeu, iar atunci când se întâmplă ceva care ne nemulțumește, Îl dușmănim pe Domnul și ne plângem de El. Nu facem deloc voia lui Dumnezeu.

După aceea, la fiecare adunare, Maureen îmi împărtășea câteva cuvinte. Consideram aceste cuvinte foarte bune, inedite și nemaipomenite. Treptat, am început să îndrăgesc astfel de adunări și mereu am așteptat-o cu nerăbdare pe următoarea. Acela a fost momentul în care am descoperit că predicile mele anterioare, precum și multe dintre predicile pastorilor, erau doar cuvinte doctrinare pe care le foloseam ca să încurajăm oamenii. Cu toată sinceritatea, nu înțelegeam deloc adevărul și pe Dumnezeu. Dar când am avut adunări online cu frații și surorile și le-am ascultat părtășia, chiar mi-a plăcut și m-am simțit aprovizionată, dar și liberă și ușurată. Puteam pune întrebări dacă nu înțelegeam Scriptura sau dacă nu știam ceva și

mereu găseam răspunsuri acolo. Nu câștigasem niciodată atât de multe la întrunirile de la biserica mea.

În timpul unei întruniri, Maureen mi-a trimis un pasaj ca să-l citesc. **„Cândva, am fost cunoscut drept Iahve. Mi s-a spus și Mesia și, odată, oamenii Îmi spuneau Isus Mântuitorul cu iubire și respect. Totuși, astăzi nu sunt Iahve sau Isus pe care oamenii Îl cunoșteau în vremurile trecute; sunt Dumnezeul care S-a întors în zilele de pe urmă, Dumnezeul care va aduce sfârșitul epocii. Sunt Dumnezeu Însuși care Se înalță de la capătul pământului, abundând de întreaga Mea fire și plin de autoritate, onoare și glorie. Oamenii nu M-au băgat niciodată în seamă, nu M-au cunoscut niciodată și au fost mereu neștiutori în privința firii Mele. De la crearea lumii până astăzi, niciun om nu M-a văzut. Acesta este Dumnezeul care Se înfățișează omenirii în zilele de pe urmă, dar Se ascunde printre oameni. El locuiește printre oameni, adevărat și real, ca soarele arzător și focul mistuitor, plin de putere și abundând de autoritate. Nu există nicio persoană sau lucru care nu va fi judecat de cuvintele Mele și nicio persoană sau lucru care nu va fi purificat de flăcările focului. În cele din urmă, toate popoarele vor fi binecuvântate grație cuvintelor Mele și, de asemenea, sfărâmate în bucăți din cauza cuvintelor Mele. Astfel, în zilele de pe urmă, toți oamenii vor vedea că Eu sunt Mântuitorul reîntors și că Eu sunt Dumnezeu Atotputernic care cucerește toată omenirea. Și toți vor vedea că am fost odată jertfă de păcat pentru omenire, dar că, în zilele de pe urmă, Eu voi deveni, de asemenea, flăcările soarelui care incinerează toate lucrurile, precum și Soarele dreptății care dezvăluie toate lucrurile. Aceasta este lucrarea Mea în zilele de pe urmă. Am luat numele acesta și posed firea aceasta pentru ca toți oamenii să poată vedea că sunt un Dumnezeu drept, soarele arzător și focul mistuitor și**

ca toți să poată să Mă venereze pe Mine, singurul Dumnezeu adevărat, și ca să poată să Îmi vadă adevărata față: nu sunt numai Dumnezeul israeliților, și nu sunt doar Răscumpărătorul; sunt Dumnezeul tuturor creaturilor din ceruri, pământ și mări" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Mântuitorul S-a întors deja pe un «nor alb»"). După ce am citit acest pasaj, Maureen m-a întrebat: „Cine crezi că a spus asta?" L-am citit rapid încă o dată, în gând. Am simțit că aceste cuvinte aveau autoritate și putere, iar din cuvintele „**Eu sunt Dumnezeu Atotputernic care cucerește toată omenirea**", am simțit măreția lui Dumnezeu. Eram sigură că Dumnezeu rostise aceste cuvinte, fiindcă nicio ființă umană nu ar putea spune astfel de lucruri. Nicio celebritate, niciun om măreț sau lider religios n-ar fi putut spune asemenea cuvinte. I-am spus lui Maureen: „E clar că Dumnezeu a spus asta, fiindcă numai Însuși Dumnezeu știe ce urmează să facă Dumnezeu și niciun om n-ar îndrăzni să spună **«Cândva, am fost cunoscut drept Iahve. Mi s-a spus și Mesia și, odată, oamenii Îmi spuneau Isus Mântuitorul cu iubire și respect.»**" După ce mi-a ascultat răspunsul, a spus entuziasmată: „Amin! Acesta este glasul lui Dumnezeu! Cei care pot recunoaște glasul lui Dumnezeu sunt fecioare înțelepte și binecuvântați." Nu citisem niciodată aceste cuvinte în Biblie, așa că eram curioasă de unde veniseră. Atunci ea mi-a spus că Domnul Isus Se întorsese drept Dumnezeu Atotputernic, Mântuitorul. Dumnezeu Atotputernic deschisese deja sulul și rupsese cele șapte sigilii; aceste cuvinte erau din sul și erau adevărul exprimat de Dumnezeu în zilele de pe urmă. Am fost foarte entuziasmată când am auzit asta și m-am gândit: „Sulul a fost deschis? Atunci trebuie să mă grăbesc și să citesc cuvântul lui Dumnezeu!" Ea și-a continuat părtășia: „Domnul Isus Se întoarce în zilele de pe urmă. El Se arată și lucrează sub numele de «Dumnezeu Atotputernic». A exprimat multe adevăruri și face lucrarea de judecată începând din casa lui Dumnezeu, adică lucrarea de a

curăți și a mântui cu desăvârșire oamenii. Doar dacă acceptăm judecata și mustrarea din cuvântul lui Dumnezeu putem să ne lepădăm de păcat și de corupție și să fim purificați. Doar atunci putem să fim mântuiți și să intrăm în Împărăția cerurilor. Noul nume al lui Dumnezeu în zilele de pe urmă, Dumnezeu Atotputernic, îndeplinește profețiile din Apocalipsa: «**Eu sunt Alfa și Omega, […] Cel Care este, Care era și Care vine, Cel Atotputernic!**» (Apocalipsa 1:8). «**Aleluia! Pentru că Domnul, Dumnezeul nostru cel Atotputernic împărățește!**» (Apocalipsa 19:6). Iahve, Isus și Dumnezeu Atotputernic sunt numele lui Dumnezeu. Deși Dumnezeu are un nume diferit în fiecare eră, El este un singur Dumnezeu și un singur Duh." Numai după ce am ascultat părtășia ei, mi-am dat seama că noul nume al lui Dumnezeu în zilele de pe urmă a fost profețit acum mult timp în Apocalipsa, dar eu nu observasem. Știam doar că Dumnezeu era, în mod inerent, atotputernic. Nu m-am gândit niciodată că „Dumnezeu Atotputernic" este numele pe care Dumnezeu îl folosește când Se întoarce în zilele de pe urmă. Am fost foarte fericită și încântată. S-a dovedit că Dumnezeu Se întorsese deja, și că e Dumnezeu Atotputernic! Ea mi-a mai spus: „Dumnezeu Atotputernic S-a arătat și a început să lucreze în 1991, acum 30 de ani. Dumnezeu Atotputernic a exprimat milioane de cuvinte de adevăr, toate postate public pe internet. Acum, cuvintele Lui s-au răspândit de la răsărit la apus, în multe dintre țările lumii. Din ce în ce mai mulți oameni aud glasul lui Dumnezeu și acceptă lucrarea lui Dumnezeu Atotputernic în zilele de pe urmă. Asta îndeplinește pe deplin profeția Domnului Isus: «**Căci așa cum iese fulgerul de la răsărit și se vede până la apus, tot așa va fi și venirea Fiului Omului**» (Matei 24:27)." Am fost foarte surprinsă. S-a dovedit că Fulgerul de la Răsărit era arătarea și lucrarea lui Dumnezeu. Cu câțiva ani în urmă, am citit în ziar că Fulgerul de la Răsărit mărturisea întoarcerea Domnului. Dar, pe atunci, cei mai mulți

pastori și prezbiteri îl condamnau și nu le permiteau credincioșilor să asculte predicile Fulgerului de la Răsărit, așa că am crezut că nu era adevărata cale. Nu am căutat și nu am cercetat acest lucru și, bineînțeles, nu am citit cuvântul lui Dumnezeu Atotputernic. Nu mi-am închipuit niciodată că Dumnezeu Atotputernic este Domnul Isus care S-a întors și S-a arătat și care lucrează de 30 de ani. Eram puțin nerăbdătoare și simțeam că am rămas foarte mult în urmă, așa că am vrut să citesc mai mult din cuvântul lui Dumnezeu. Prin întruniri și părtășii despre cuvântul lui Dumnezeu, cu Maureen, am ajuns după ceva timp să înțeleg oarecum de ce Dumnezeu trebuie să vină în trup ca să lucreze în zilele de pe urmă. În plus, am aflat cum Dumnezeu Își folosește cuvintele ca să facă lucrarea de judecată, felul în care trebuie să experimentăm această judecată pentru a fi curățiți și a intra în Împărăția cerurilor și altele. Dumnezeu Atotputernic a revelat toate aceste taine și a exprimat multe adevăruri, lucru care îndeplinește profeția Domnului Isus: „**Când va veni El, Duhul adevărului, vă va călăuzi în tot adevărul**” (Ioan 16:13). Am fost și mai sigură că Dumnezeu Atotputernic este a doua venire a Domnului Isus. După aceea, sora mea mi-a trimis o carte conținând cuvintele lui Dumnezeu. Am citit cuvântul lui Dumnezeu în fiecare zi și am găsit provizii spirituale.

După aceea, am mers la aproape toate întrunirile. Dar adunările se suprapuneau adesea cu slujbele la care încă mă mai duceam, la biserica mea. M-am gândit: „Oare să-mi părăsesc biserica?” Însă eram prezbiter de 18 ani. Fiecare mandat era de patru ani, iar sfârșitul mandatului meu curent era abia peste un an. Ce ar fi crezut frații și surorile mele despre mine dacă aș fi părăsit biserica în mijlocul mandatului meu? Oare ar fi crezut că plecam foarte nepăsătoare și că nu eram deloc loială față de Domnul? Dar apoi m-am gândit că Domnul Se întorsese, deci trebuia să rămân în religie? Știam prea bine că ceea ce spuneau pastorii la amvon nu mai putea

aproviziona credincioșii. Ei discutau, în repetate rânduri, despre semnele și miracolele Domnului Isus și vorbeau adesea despre urmarea exemplului Domnului, a-ți iubi aproapele ca pe tine însuți, a fi răbdător și altele. Timp de zeci de ani, pastorii predicaseră aceste cuvinte doctrinare învechite și demodate, iar eu, la rândul meu, nu-mi mai puteam aproviziona frații și surorile. Știam prea bine că lumea religioasă era pustiită de ceva timp. Cât m-am gândit la asta, m-am rugat lui Dumnezeu: „Dumnezeule, vreau să părăsesc biserica, dar încă am neliniști. Îmi fac griji că frații și surorile mele mă vor bârfi. Dumnezeule, ce ar trebui să fac? Te rog să mă îndrumi.” În timp ce mă rugam, m-am gândit la ce spune Biblia: „**Iată, vor veni zile, […] când voi trimite o foamete în țară, nu o foamete de pâine, nici o sete de apă, ci de a-I auzi cuvintele lui Iahve**” (Amos 8:11). „**Mai mult, tot Eu am oprit ploaia pentru voi, când mai erau încă trei luni până la seceriș. Am dat ploaie peste o cetate, dar peste o alta n-am lăsat să plouă; peste un ogor a plouat, însă alt ogor nu a avut parte de ploaie și s-a uscat**” (Amos 4:7). M-am gândit la cei șapte ani de foamete din Israel, când nu era deloc mâncare, iar frații lui Iosif s-au dus cu toții în Egipt ca să-i ceară mâncare. Acum întreaga lume religioasă suferea de foamete și era lipsită de lucrarea Duhului Sfânt. Dar în Biserica lui Dumnezeu Atotputernic, eu mâncam și beam cuvintele actuale ale lui Dumnezeu, ceea ce câștigam era lumină adevărată și îndrumarea clară a Duhului Sfânt. Dacă nu mă grăbeam să țin pasul, aveam să fiu alungată de lucrarea Duhului Sfânt. Atunci, descoperisem biserica care avea lucrarea Duhului Sfânt, auzisem glasul lui Dumnezeu și Îl întâmpinasem pe Domnul, așa că n-ar fi trebuit să rămân în acea religie dezolată. După aceea, nu m-am mai dus la biserică, dacă nu am avut program de lucru. Însă, întrucât eram prezbiter, mergeam ocazional acolo, să mă închin.

Într-o zi, după șase luni, am urmărit o piesă de teatru pe internet, „O alegere înțeleaptă”. Povestea m-a mișcat profund. Protagonistul, Li Mingzhi, era un funcționar guvernamental al orașului. După ce a acceptat lucrarea lui Dumnezeu Atotputernic în zilele de pe urmă, el a înțeles puțin adevărul. A reflectat asupra anilor săi în slujba PCC și a felului în care l-a urmat, făcând rău. Și-a dat seama că mergea pe calea pierzaniei și a văzut clar că doar urmându-L pe Hristos și sacrificându-se pentru Dumnezeu putea să câștige adevărul și viața. S-a rugat lui Dumnezeu, spunând că era hotărât să-și dea demisia și să se dedice lui Dumnezeu. După ce a aflat soția lui, ea s-a opus vehement și apoi familia lui a încercat să-l forțeze să înceteze să creadă în Dumnezeu. El nu a făcut compromisuri când a fost asaltat astfel, a dezbătut lucrurile cu familia sa și, în cele din urmă, s-a hotărât să-și dea demisia și a ales să-L urmeze pe Dumnezeu. Apoi m-am gândit la mine însămi. Dacă rămâneam în religie și nu-L urmam cu toată inima pe Dumnezeu, nu aveam să câștig niciodată adevărul și urma să fiu alungată de Dumnezeu. În plus, în acest timp, cu ajutorul adunărilor și al părtășiilor despre adevăr, am văzut din ce în ce mai clar realitatea împotrivirii lumii religioase față de Dumnezeu. Am simțit că Dumnezeu mă îndruma și că era timpul să părăsesc religia.

Lucrarea lui Dumnezeu Atotputernic din zilele de pe urmă s-a răspândit în Taiwan acum câțiva ani. Pe atunci, cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic erau publicate în ziare, dar cercurile religioase din Taiwan și-au declarat, împreună, boicotul Fulgerului de la Răsărit, o declarație semnată de mulți pastori. Acești pastori știau demult că Domnul S-a întors, dar nu au căutat sau investigat și nici nu le-au spus celorlalți vestea despre întoarcerea Domnului. Ba chiar s-au unit ca să se împotrivească lui Dumnezeu și să împiedice răspândirea Evangheliei Împărăției lui Dumnezeu în Taiwan. Asta mi-a amintit de preoții cei mai de seamă,

cărturarii și fariseii de acum două mii de ani. Ei au văzut clar cum cuvintele și lucrarea Domnului Isus aveau autoritate și putere, dar nu au recunoscut că Domnul Isus e Mesia, fiindcă își făceau griji că toți credincioșii aveau să-L urmeze, iar ei aveau să-și piardă statutul și venitul. Prin urmare, au inventat zvonuri ca să-L judece și să-L condamne pe Domnul Isus. Același lucru e adevărat în lumea religioasă de azi. Pastorii se tem că, dacă toți oamenii cred în Dumnezeu Atotputernic și nu merg la biserică, nimeni nu va mai oferi jertfe, iar ei nu vor primi un salariu. Așadar, ca să-și păstreze statutul și venitul, s-au unit să condamne lucrarea lui Dumnezeu Atotputernic în zilele de pe urmă și i s-au împotrivit. Asta mi-a amintit de ceea ce a spus Domnul Isus când a blestemat fariseii: „**Vai de voi, cărturari și farisei ipocriți! Căci voi închideți Împărăția Cerurilor în fața oamenilor; nici voi nu intrați, și nici pe cei ce vor să intre nu-i lăsați să intre! […] Vai de voi, cărturari și farisei ipocriți! Căci voi înconjurați marea și uscatul pentru a face un prozelit, dar când devine astfel, faceți din el de două ori mai mult un fiu al Gheenei decât sunteți voi!**” (Matei 23:13-15). Acești pastori ai lumii religioase știu clar că Domnul S-a întors și a exprimat multe adevăruri, dar ei nu caută și nu cercetează acest lucru și îi înșală și împiedică pe ceilalți să exploreze noua lucrare a lui Dumnezeu și îi împiedică pe credincioși să-L întâmpine pe Domnul. Acești lideri credincioși sunt plini de ură! Ei nu sunt oameni care-L urmează sincer pe Domnul, ei sunt fariseii zilelor noastre.

În timpul unei întruniri, am citit aceste cuvinte ale lui Dumnezeu Atotputernic: „**Există cei care citesc Biblia în bisericile grandioase și o recită cât e ziua de lungă și, totuși, niciunul dintre ei nu înțelege scopul lucrării lui Dumnezeu. Niciunul dintre ei nu e capabil să-L cunoască pe Dumnezeu; cu atât mai puțin poate vreunul dintre ei să fie în concordanță cu intențiile lui Dumnezeu. Sunt cu toții oameni fără**

valoare, ticăloși, fiecare crezându-se la înălțime ca să-I dea lecții lui Dumnezeu. Ei I se împotrivesc voit lui Dumnezeu chiar și în timp ce Îi poartă stindardul. Pretinzând credința în Dumnezeu, ei tot mănâncă trupul și beau sângele omului. Toți oamenii ca aceștia sunt diavoli care devorează sufletul omului, demoni șefi care intenționat îi perturbă pe cei care încearcă să umble pe calea cea dreaptă și obstacole care îi împiedică pe cei ce Îl caută pe Dumnezeu. Pot părea să aibă «o constituție zdravănă», dar cum să știe adepții lor că ei nu sunt alții decât antihriști care îi conduc pe oameni să se împotrivească lui Dumnezeu? Cum să știe adepții lor că aceștia sunt diavoli vii dedicați devorării sufletelor umane?" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Toți oamenii care nu-L cunosc pe Dumnezeu sunt oameni care I se împotrivesc lui Dumnezeu"). În vreme ce cântăream cuvântul lui Dumnezeu, mi-am dat seama că pastorii din lumea religioasă sunt plătiți din jertfele pe care frații și surorile le oferă lui Dumnezeu, dar ei împiedică oamenii să se întoarcă spre El și, astfel, distrug șansa oamenilor de a-L întâmpina pe Domnul și de a intra în Împărăția cerurilor. Nu sunt ei doar diavoli care devorează sufletele oamenilor? M-am gândit și la faptul că, din cauza pandemiei, bisericile au suspendat toate slujbele. În timpul unei ședințe, pastorii au vorbit despre scoaterea la vânzare, în afara biroului comitetului nostru, a recoltelor cultivate de fraților și surorii, ca metodă de a-i ajuta să-și sporească veniturile, pentru a putea continua să dea zeciuiala. Când am auzit asta, m-am înfuriat și am obiectat vehement. Am spus: „Ca pastori, ar trebui să aveți grijă de viețile oamenilor. Cum vă pot preocupa numai banii?" Secretarul general mi-a spus: „Când biserica suspendă întrunirile, jertfele de la frați și surori se împuținează, lucru care reduce semnificativ venitul bisericii." Am văzut că pastorilor le păsa numai de salariul și venitul lor, și nu de udarea fraților și surorilor și de întărirea credinței lor. Ei erau fariseii ipocriți despre care

vorbea Domnul Isus. Râvneau la jertfele oferite lui Dumnezeu de frați și surori și nu le păsa de viețile lor. De asemenea, îi împiedicau pe oameni să-L întâmpine pe Domnul și încercau să țină credincioșii în strânsoarea lor. Am văzut mai clar adevărata față a pastorilor. Acești pastori religioși nu erau decât antihriști care Îl negau pe Dumnezeu și I se împotriveau. După mulți ani de credință în Domnul, în sfârșit, îi recunoscusem. În sfârșit mă trezisem. I-am mulțumit lui Dumnezeu pentru mila Lui și pentru că mi-a dat șansa de a-I auzi glasul și de a-I accepta lucrarea în zilele de pe urmă. Altfel, i-aș fi urmat pe pastori și aș fi făcut rău, m-aș fi împotrivit lui Dumnezeu și mi-aș fi pierdut șansa la mântuire.

Ulterior, am văzut un videoclip cu o lectură a cuvântului lui Dumnezeu Atotputernic. „**De acum, înțelegeți într-adevăr ce sunt credința în religie și credința în Dumnezeu? Există o diferență între credința în religie și credința în Dumnezeu? În ce constă această diferență? Ați descoperit esența acestor întrebări? Ce fel de persoană este credinciosul obișnuit în religie? Pe ce se axează? Cum ar trebui definită credința în religie? Credința în religie înseamnă recunoașterea faptului că există un Dumnezeu, iar credincioșii în religie fac anumite schimbări în comportamentul lor: ei nu-i lovesc și nu-i ocărăsc pe oameni, nu fac lucruri rele care le dăunează oamenilor și nu comit diverse infracțiuni sau nu încalcă legea. Duminica, se duc la biserică. Aceștia sunt credincioșii în religie. Asta înseamnă că a se comporta bine și a participa adesea la adunări este dovada că o persoană crede în religie. Când cineva crede în religie, acesta recunoaște că există un Dumnezeu și consideră că a crede în Dumnezeu înseamnă să fii o persoană bună; atât timp cât nu păcătuiește și nu face lucruri rele, va putea să meargă la ceruri când va muri și va avea un final bun. Credința sa îi oferă susținere la nivel spiritual. Ca atare, credința în religie poate fi definită,**

de asemenea, după cum urmează: să crezi în religie înseamnă să recunoști, în inima ta, că există un Dumnezeu; să crezi că vei putea merge la ceruri când mori; să ai un sprijin spiritual în inima ta; să-ți schimbi puțin comportamentul și să fii o persoană bună. Asta este tot. Cât privește faptul că Dumnezeul în care crede există sau nu, dacă El exprimă adevărul, ce îi cere El, habar nu are. Intuiește și își închipuie toate acestea pe baza învățăturilor Bibliei. Aceasta este credința în religie. Credința în religie reprezintă, înainte de toate, urmărirea modificărilor comportamentale și a susținerii spirituale. Însă calea pe care merg asemenea oameni – calea de a urmări binecuvântări – nu s-a schimbat. Punctele lor de vedere, noțiunile și închipuirile lor greșite despre credința în Dumnezeu nu s-au schimbat. Temelia existenței lor, direcția și obiectivele pe care le urmează în viața lor se bazează pe ideile și opiniile culturii tradiționale și nu s-au schimbat deloc. Aceasta este starea tuturor celor care cred în religie. Așadar, ce este credința în Dumnezeu? Care este definiția pe care Dumnezeu o dă credinței în Dumnezeu? (Credință în suveranitatea lui Dumnezeu.) **Este credință în existența lui Dumnezeu și în suveranitatea Sa – acesta e cel mai important lucru. Să crezi în Dumnezeu înseamnă să acorzi atenție cuvintelor Lui, să exiști, să trăiești, să-ți realizezi datoria și să te implici în toate activitățile umanității normale după cum o cer cuvintele lui Dumnezeu. Implicația este că a crede în Dumnezeu înseamnă să-L urmezi pe Dumnezeu, să faci ceea ce Dumnezeu cere, să trăiești după cum cere El; a crede în Dumnezeu înseamnă să urmezi calea lui Dumnezeu. Obiectivele și direcția vieților oamenilor care cred în Dumnezeu nu sunt complet diferite de cele ale oamenilor care cred în religie? Ce presupune credința în Dumnezeu? Implică capacitatea sau incapacitatea oamenilor de a asculta cuvintele lui Dumnezeu, de a**

accepta adevărul, de a se elibera de firile lor corupte, de a renunța la tot pentru a-L urma pe Dumnezeu și de a fi loiali în îndatoririle lor. Aceste lucruri au o legătură directă cu măsura în care ei pot fi mântuiți sau nu. Acum cunoașteți definiția credinței în Dumnezeu; așadar, cum ar trebui să fie practicată credința în El? Ce le cere Dumnezeu credincioșilor Lui? (Să fie oameni cinstiți și să urmărească adevărul, să își schimbe firea și să-L cunoască pe Dumnezeu.) **Care sunt cerințele lui Dumnezeu pentru comportamentul exterior al oamenilor?** (El cere ca oamenii să fie pioși, nu desfrânați, și să trăiască umanitatea normală.) **Oamenii ar trebui să aibă minima decență a unui sfânt și să trăiască umanitatea normală. Prin urmare, cu ce trebuie să fie înzestrată o persoană pentru a avea umanitate normală? Acest lucru se referă la multe adevăruri pe care trebuie să le practice o persoană credincioasă. Doar deținând toate aceste adevăruri-realități are omul umanitate normală. Crede cineva în Dumnezeu dacă nu practică adevărul? Ce consecințe are lipsa practicării adevărului? Cum anume ar trebui oamenii să creadă în Dumnezeu pentru a obține mântuirea și pentru a se supune și a se închina lui Dumnezeu? Toate aceste lucruri au legătură cu practicarea cuvintelor lui Dumnezeu și a multor adevăruri. Așadar, omul trebuie să creadă în Dumnezeu conform cuvintelor și cerințelor Sale și trebuie să practice potrivit cerințelor Sale; doar aceasta este credință adevărată în Dumnezeu. Asta înseamnă să ajungi la miezul problemei. Practicarea adevărului, urmarea cuvintelor lui Dumnezeu și traiul conform cuvintelor lui Dumnezeu: asta este calea dreaptă a vieții umane; credința în Dumnezeu este legată de calea vieții umane. Credința în Dumnezeu este legată de atât de multe adevăruri, iar adepții lui Dumnezeu trebuie să înțeleagă aceste adevăruri. Cum ar putea ei să Îl urmeze pe Dumnezeu dacă nu înțeleg și nu acceptă**

adevărul? Oamenii care cred în religie nu fac decât să admită că există un Dumnezeu și au încredere că există un Dumnezeu – însă ei nu înțeleg aceste adevăruri, nici nu le acceptă, așadar, oamenii care cred în religie nu sunt adepți ai lui Dumnezeu. A crede în religie e bine numai pentru a te comporta bine la exterior, a te stăpâni, a respecta reglementările și a avea hrană spirituală. Dacă un om se comportă bine și are un suport și un sprijin și hrană pentru spiritul lui, se schimbă calea lui în viață? (Nu.) **Unii spun că sunt același lucru credința în religie și credința în Dumnezeu. Atunci, Îl urmează acei oameni pe Dumnezeu? Cred ei în Dumnezeu conform cerințelor Sale? Au acceptat ei adevărul? Dacă cineva nu face niciunul dintre aceste lucruri, atunci nu este credincios în Dumnezeu și nici un adept al Lui. Cel mai evident mod în care credința în religie se manifestă la cineva este lipsa de acceptare a lucrării actuale a lui Dumnezeu și a adevărului pe care El îl exprimă. Aceasta este trăsătura care îi caracterizează pe credincioșii în religie; ei nu sunt deloc adepți ai lui Dumnezeu**" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „O persoană nu poate fi mântuită prin credință în religie sau prin implicarea în ceremonii religioase"). Cuvintele lui Dumnezeu sunt atât de adevărate! M-am gândit la mine, în religie, fără lucrarea Duhului Sfânt și fără udarea și provizia cuvintelor actuale ale lui Dumnezeu. Puteam numai să mă conformez regulilor și riturilor religioase și să par că fac niște fapte bune. Când vedeam că un frate sau o soră era negativă, îi sprijineam și adesea îmi așezam palmele pe ei și mă rugam și luam parte, în mod activ, la slujire, crezând că asta era conform voii lui Dumnezeu. Abia după ce am citit cuvintele lui Dumnezeu, am aflat că eu credeam în religie, nu în Dumnezeu. Acestea erau doar fapte bune aparente, nu practicam cuvintele lui Dumnezeu și nu-L ascultam și nu aveau să-mi schimbe firea. M-am gândit că am putea da la schimb munca asiduă și truda pentru o destinație bună și

mântuirea noastră, însă acest lucru era doar dorința mea deșartă, ce nu era în concordanță cu voia lui Dumnezeu. Mi-am amintit și că adesea le spuneam fraților și surorilor mele să urmărească și să trudească pentru Domnul, că atunci când intram în ceruri, aveam să gestionăm cinci sau zece orașe. Acum, după ce am citit cuvântul lui Dumnezeu, am simțit că predica mea era absurdă și nerealistă. Niciunul dintre noi nu experimentase judecata lui Dumnezeu în zilele de pe urmă, firile noastre corupte nu fuseseră purificate, iar noi nu eram deloc vrednici să intrăm în Împărăția lui Dumnezeu. Ideea potrivit căreia atunci când intram în ceruri aveam să gestionăm cinci sau zece orașe era pură imaginație. Pentru credincioșii în Dumnezeu, a face aparent fapte bune nu este suficient. Cheia este să experimentăm lucrarea și cuvintele lui Dumnezeu, să dobândim o schimbare a firii, să ascultăm de Dumnezeu și să-L venerăm. Asta e conform voii lui Dumnezeu. Am văzut că fusesem confuză în credința mea în Domnul, iar asta nu era un lucru pe care Dumnezeu L-ar lăuda. Dacă eu continuam să cred în Dumnezeu și să particip la adunări religioase, nu aveam să câștig niciodată adevărul. Dar apoi m-am gândit că aveam funcția mea de prezbiter, așa că tot trebuia să merg la biserică. Dacă aș fi părăsit biserica, cu siguranța aș fi fost dată la o parte și disprețuită, ceilalți nu m-ar fi respectat și ar fi crezut că nu eram loială Domnului. Când m-am gândit la asta, am ezitat. M-am gândit și să le spun că Îl întâmpinasem pe Domnul și Îl acceptasem pe Dumnezeu Atotputernic, dar știam că în clipa în care spuneam asta, aveam să fiu persecutată, iar pastorii și ceilalți colegi aveau să-mi pună piedici. M-am tot luptat cu mine. Știam că mai devreme sau mai târziu aveam să părăsesc religia, dar nu știam cum să le înaintez demisia mea. M-am rugat și am căutat adesea cu Dumnezeu în privința asta.

Într-o zi, am citit un alt pasaj din cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic: „**Dumnezeu îi caută pe cei care tânjesc după arătarea Lui. El îi caută pe**

aceia care sunt capabili să audă cuvintele Lui, aceia care nu au uitat trimiterea Lui și care Îi oferă Lui inimile și trupurile lor. El îi caută pe aceia care sunt la fel de supuși precum niște prunci în fața Lui și care nu I se împotrivesc. Dacă Îi ești devotat lui Dumnezeu, neîngrădit de vreo putere sau forță, atunci Dumnezeu te va privi favorabil și îți va dărui binecuvântările Lui. Dacă ești de rang înalt, ai o reputație onorabilă, deții foarte multe cunoștințe, ești proprietarul multor bunuri și ești susținut de multe persoane și totuși toate aceste lucruri nu te împiedică să vii în fața lui Dumnezeu, să accepți chemarea Lui și însărcinarea dată de El și să faci ceea ce îți cere Dumnezeu, atunci tot ceea ce vei face va fi cea mai semnificativă cauză de pe pământ și cel mai just angajament al omenirii. Dacă respingi chemarea lui Dumnezeu de dragul statutului și a propriilor tale obiective, tot ceea ce vei face va fi blestemat și chiar urât de Dumnezeu" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Anexă 2: Dumnezeu conduce destinul întregii omeniri"). Din cuvântul lui Dumnezeu, am înțeles că evitasem de mai multe ori să părăsesc biserica fiindcă nu puteam renunța la funcția mea de prezbiter. Mulțumită statutului meu, frații și surorile mă admirau și mă respectau. Mă tratau diferit și se gândeau mereu la mine când puteam să beneficiez de ceva. Îmi făceam griji că aveam să pierd toate acestea atunci când părăseam biserica. Tânjeam după statut și râvneam la beneficiile lui. Asta nu era calea corectă și nu Îi plăcea lui Dumnezeu. Știam clar că trebuia să mă eliberez din cătușele statutului. Dacă nu schimbam lucrurile, aveam să merg pe calea împotrivirii față de Dumnezeu. Acesta nu era rezultatul pe care mi-l doream. Nu mai puteam să tânjesc după admirația din partea fraților și surorilor mele. Nu conta dacă ceilalți mă admirau sau nu. Ceea ce conta era dacă puteam sau nu să câștig aprobarea lui Dumnezeu. Trebuia să Îi fiu

credincioasă lui Dumnezeu, nu statutului. Știind asta, hotărârea mea de a părăsi biserica a devenit și mai puternică.

Duminică, am mers ca de obicei la biserică și, după slujbă, le-am spus tuturor că-mi dau demisia din funcția de prezbiter. Toți au fost surprinși când au auzit asta și au încercat să mă convingă să rămân. După aceea, câțiva pastori m-au sunat, spunând că a fi prezbiter era un legământ cu Dumnezeu care nu putea fi încălcat. M-am gândit: „Domnul S-a întors, a exprimat multe adevăruri și a făcut o lucrare nouă. Mai trebuie să respect acest legământ și să nu-L întâmpin pe Domnul?" Mi-am amintit cum preoții cei mai de seamă, cărturarii și fariseii L-au slujit pe Dumnezeu în templu tot anul, dar atunci când Domnul Isus a venit să lucreze, ei L-au condamnat, I s-au împotrivit și L-au răstignit. Era asta loialitate față de Dumnezeu? Ei nu erau deloc loiali lui Dumnezeu. De fapt, I se împotriveau. În prezent, Domnul Isus S-a întors și a exprimat cuvinte noi. Dacă respectam acest așa-zis legământ, rămâneam în biserică și nu țineam pasul cu noile cuvinte și noua lucrare a lui Dumnezeu, asta nu era loialitate față de El! M-am gândit cum Domnul Isus a spus: „**Oile Mele ascultă glasul Meu; Eu le cunosc, iar ele Mă urmează**" (Ioan 10:27). Oile lui Dumnezeu ar trebui să-I asculte cuvintele și să-L urmeze fără să ezite. Așadar, oricum au încercat pastorii să mă convingă, am fost de neclintit. Îi sunt foarte recunoscătoare lui Dumnezeu că m-a eliberat de religie, lăsându-mă să mănânc și să beau cuvintele Lui actuale și oferindu-mi lucrarea Duhului Sfânt, lucru care mi-a permis să experimentez o ușurare cum nu am mai simțit niciodată. Fără statutul meu de prezbiter, n-am mai rostit, de la amvon, vorbe doctrinare seci și goale. În schimb, m-am concentrat să mă înzestrez cu cuvântul lui Dumnezeu Atotputernic și în fiecare zi m-am simțit împlinită și bucuroasă.

Curând, s-a răspândit vestea că părăsisem biserica. Două luni mai târziu, o soră a postat un videoclip de la Biserica lui Dumnezeu

Atotputernic pe un grup religios de pe internet, așa că pastorii începuseră să închidă biserica. Ba chiar au publicat un mesaj spunând că, întrucât cineva a părăsit biserica, aceasta trebuia să ia măsuri de precauție împotriva Fulgerului de la Răsărit. M-am supărat la vestea asta și m-am întristat și pentru pastori. Am fost mai sigură ca niciodată că majorității pastorilor din lumea religioasă nu-i place adevărul. Prin natură, sunt sătui de adevăr și îl urăsc. Ei cred că știu Biblia și pe Dumnezeu, dar, de fapt, sunt orbii care îi conduc pe orbi în prăpastie. Încă mai există multe oi ale lui Dumnezeu care rătăcesc afară și nu întâmpină întoarcerea Domnului. Trebuia să le predic Evanghelia Împărăției, să-mi îndeplinesc responsabilitățile și să răsplătesc iubirea lui Dumnezeu, așa că am început să predic Evanghelia lui Dumnezeu din zilele de pe urmă. Am văzut unii oameni care cred cu adevărat în Dumnezeu întorcându-se la El, unul după altul, lucru care mă face să fiu foarte fericită și încântată. De asemenea, simt că fiecare zi e plină și semnificativă. Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru că m-a eliberat de religie și mi-a permis să-I urmez pașii. Pentru asta, mă simt cu adevărat binecuvântată.

10. Trebuie să devii sincer pentru a fi mântuit

de Ariella, Franța

În august 2021, am venit la o biserică pentru a uda nou-veniții. După un timp, am constatat că una dintre nou-venite avea o fire destul de arogantă, insista adesea pe propriile idei și nu putea lucra în armonie cu frații și surorile ei. Când ceilalți o sfătuiau cu privire la problema ei, nu numai că refuza să asculte, se și certa despre ce e bine și rău și îi judeca fără știrea lor și-i condamna, făcându-i să se simtă constrânși și perturbând lucrarea bisericii. În principiu, s-ar fi cuvenit ca ea să fie înlocuită. Cu toate acestea, îmi făceam unele griji, întrucât știam că ar trebui să am părtășie cu ea despre această problemă, dar nu mai fusesem niciodată conducătoare sau lucrătoare, nu avusesem niciodată părtășie cu nimeni pe acest subiect și nu știam cum ar trebui să fac acest lucru. Însă nici nu am vrut s-o întreb pe supraveghetoare, temându-mă că atunci când avea să afle că nu puteam să mă descurc nici măcar cu această problemă, avea să mă creadă incapabilă și să mă vadă așa cum eram, iar după aceea nu mă va mai aprecia sau cultiva. M-am gândit și la faptul că această nou-venită era franțuzoaică și că nu vorbeam foarte bine franceza. Dacă nu mă exprimam clar, acest lucru putea să o facă să devină pasivă și slabă și să se retragă din credința ei, iar aceasta avea să fie vina mea. M-am gândit la acest lucru în repetate rânduri și i-am transmis problema conducătorului bisericii, fratele Claude, ca să se ocupe de ea. Am găsit chiar și o justificare nobilă, cum că a-i permite să învețe cum să rezolve probleme singur era un antrenament pentru Claude. Însă mai târziu, pentru că nu a explicat clar lucrurile în timpul părtășiei sale, nou-venita a devenit negativă, a avut neînțelegeri, s-a retras și a încetat să creadă. Din această cauză, Claude a devenit foarte abătut. A spus că era prea prost pentru a avea părtășie. Știam că această treabă era

responsabilitatea mea, dar nu am reușit să discut deschis problemele mele cu el. Am avut în mod calm părtășie cu el și am recapitulat erorile lui. Nu numai că nu mi-am dezvăluit adevărata situație, dar l-am și lăsat să creadă, în mod eronat, că mă pricepeam foarte bine la rezolvarea problemelor.

Câteva zile mai târziu, la o adunare, în părtășia ei, conducătoarea noastră a semnalat situația mea. A spus că o lucrătoare responsabilă de udare și-a îndeplinit îndatoririle fără a-și asuma responsabilitatea. Când s-a confruntat cu o problemă, nu a rezolvat-o ea însăși, ci a pasat-o unui conducător nou-venit, rezultatul fiind că problema nu a fost rezolvată în mod corespunzător și o nou-venită s-a retras. Când am auzit-o pe conducătoare indicând problema mea atât de răspicat, m-am înroșit până-n vârful urechilor, simțind că pierdusem atât de mult din imaginea mea. Acolo erau conducători și lucrători responsabili de udare din mai multe biserici. Ce avea să creadă toată lumea auzind acestea? Cu siguranță avea să creadă că nu eram de încredere. După ce și-a terminat părtășia, i-a lăsat pe toți să vorbească. M-am gândit: „Conducătoarea a vorbit atât de direct aici, iar eu am fost cea vizată. Oare dacă nu am părtășie acum, nu mă va face acest lucru să par că nu am atitudinea unui om care nu acceptă emondarea și tratarea? Acest lucru i-ar face cu siguranță conducătoarei o impresie foarte proastă.” Pentru a-mi restabili imaginea, am avut părtășie prima și am spus pe un ton ușor plângăreț: „Am mari remușcări pentru faptul că am permis să se întâmple așa ceva. Văd acum că sunt o persoană foarte iresponsabilă.” După ce am dat dovadă de cunoaștere de sine, am început să mă justific, spunând: „Înainte am încercat să aflu despre situația nou-venitei și am avut părtășie cu ea despre cuvântul lui Dumnezeu și am depus mult efort să o ajut și să o sprijin. Însă din pricina barierei lingvistice, când s-a ajuns la a o demite, i-am transmis lui Claude să se ocupe de acest lucru. Nu am ținut cont de consecințele acestui lucru, ceea ce a dus la retragerea nou-venitei.”

După discuție, o soră mi-a trimis un mesaj și, fără menajamente, a spus: „Tonul discursului tău a fost prea blajin, puțin calculat. A părut inconfortabil, exact ca și cum le-ai spune oamenilor că știi deja că ai greșit și nu ar trebui să-ți tot repete acest lucru.” Când am citit mesajul, mi s-a înroșit toată fața și m-am simțit foarte rușinată. Era foarte jenant, de parcă cineva ar fi tras cortina pentru a dezvălui un truc în derulare. Ulterior, am purtat mereu cuvintele surorii în inima mea. M-am gândit că ea mi-a subliniat problemele fără compromisuri și trebuie să existe voia lui Dumnezeu în spatele acestui lucru. Ar trebui să reflectez cum se cuvine și să încerc să mă înțeleg mai bine. Reflectând, mi-am dat seama că ori de câte ori eram emondată și tratată, îmi recunoșteam mereu de bunăvoie problemele și apoi îmi exprimam dificultățile autentice pe un ton trist și îndurerat pentru a câștiga simpatia și înțelegerea celorlalți, astfel încât toată lumea să fie îngăduitoare față de mine și să nu mă mai tragă la răspundere. În același timp, îmi doream ca ceilalți să simtă că pot accepta emondarea și tratarea și să aibă o impresie bună despre mine. Abia atunci mi-am dat seama că vorbele mele fuseseră pline de șiretlicuri. După aceea, m-am concentrat asupra problemei când mâncam și beam cuvântul lui Dumnezeu.

Într-o zi, mi-am amintit dialogul din Biblie dintre Dumnezeu și Satana. „Iar Iahve i-a spus Satanei: «De unde vii?» Atunci Satana I-a răspuns lui Iahve și a zis: «De la cutreierarea și de la plimbarea în sus și în jos pe pământ»” (Iov 1:7). Dumnezeu a analizat atent maniera în care vorbește Satana: „Cuvintele Satanei au o anumită caracteristică: ceea ce spune Satana te face să te scarpini în cap, incapabil să înțelegi sursa cuvintelor sale. Uneori, Satana are motive și vorbește în mod intenționat și, uneori, condus de propria esență, de natura lui, astfel de cuvinte ies spontan și vin direct din gura Satanei. Satana nu petrece mult timp cântărind astfel de cuvinte; mai degrabă, ele sunt exprimate fără să se gândească. Când

Dumnezeu l-a întrebat de unde vine, Satana a răspuns prin câteva cuvinte ambigue. Te simți foarte nedumerit, fără să știi vreodată de unde anume vine Satana. Există vreunul printre voi care vorbește astfel? Ce mod de a vorbi este acesta? (Este ambiguu și nu dă un anumit răspuns.) Ce fel de cuvinte ar trebui să folosim pentru a descrie acest mod de a vorbi? Este diversionist și îndrumă greșit. Să presupunem că cineva nu vrea să-i lase pe ceilalți să știe ce au făcut ieri. Tu îi întrebi: «Te-am văzut ieri. Unde mergeai?» Ei nu-ți spun direct unde au mers. Mai degrabă, ei spun: «Ce zi a fost ieri. A fost foarte obositoare!» Ți-au răspuns la întrebare? Ei au făcut-o, însă nu ți-au dat răspunsul pe care l-ai vrut. Acesta este «geniul» din iscusința vorbirii omului. Tu nu poți niciodată să descoperi ceea ce vor să spună, nici să înțelegi motivul sau intenția cuvintelor lor. Nu știi ce încearcă ei să evite, deoarece, în inima lor, au propria poveste – acesta este un lucru perfid. Există vreunul printre voi care, de asemenea, vorbește deseori în acest fel? (Da.) Care este atunci scopul vostru? Uneori, este ca să vă protejați propriile interese, alteori, ca să vă păstrați mândria, poziția și imaginea, să vă protejați secretele vieții private? Oricare ar fi scopul, este indisolubil și legat de interesele voastre. Nu este aceasta natura omului? Toți cei care au o astfel de natură sunt în strânsă legătură cu Satana, dacă nu chiar familia lui. Putem spune astfel, nu-i așa? General vorbind, această manifestare este detestabilă și dezgustătoare” (Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul IV”). În trecut, când am citit că Dumnezeu a spus că Satana vorbește într-o manieră diversivă și înșelătoare, am simțit întotdeauna că oamenii care puteau să facă aceste trucuri erau cu toții uneltitori și perspicace. Însă când am citit cuvântul lui Dumnezeu, am descoperit că și eu am dezvăluit acest tip de comportament. Când conducătoarea m-a dat în vileag în fața fraților și surorilor mele, la exterior am acceptat acest lucru și am recunoscut că nu acționasem responsabil. De

fapt, nu am acceptat cu adevărat și m-am simțit puțin nedreptățită. Am simțit că nu făceam această datorie de mult timp, așa că aceste probleme erau scuzabile. De ce m-a dat în vileag atât de direct în adunare, fără să-mi protejeze măcar puțin imaginea? După aceea, toată lumea a crezut cu siguranță că nu eram de încredere și că eram iresponsabilă. Pentru a-mi recăpăta imaginea, pentru a-i face pe frați și surori să creadă că puteam accepta emondarea și tratarea, mi-am recunoscut de bunăvoie greșeala și am vorbit pe un ton blajin, cu un scâncet intenționat, întrucât voiam să le spun oamenilor că știam deja că am greșit, că aveam remușcări și-mi părea foarte rău și că nu ar trebui să mă mai învinuiască; că eram o persoană care putea să-și corecteze greșelile și să accepte adevărul. La suprafață, părea că mă cunoșteam, dar, de fapt, am folosit această metodă pentru a le închide gura oamenilor și a-i împiedica să continue să vorbească despre problemele mele sau să mă tragă la răspundere. Aceasta a fost adevărata mea intenție. Abia când am reflectat la acest lucru mi-am dat seama că eram la fel de perfidă și vicleană ca Satana. Cuvintele mele erau pline de uneltiri pentru a-i înșela și a-i deruta pe oameni. Modul iresponsabil în care mi-am făcut datoria a creat probleme și am fost numită de conducătoare. Nu numai că nu m-am pocăit, dar m-am prefăcut în fața fraților și surorilor că am cunoaștere de sine, astfel încât să creadă că eram o persoană care putea să accepte adevărul. Am fost într-adevăr șireată și vicleană! A vorbi deschis și a te cunoaște pe tine însuți ar trebui să fie manifestări ale practicării adevărului, dar mărturisirea mea sinceră conținea șiretlicuri, era justificare de sine pentru a scăpa de responsabilitate. Am fost, într-adevăr, prea perfidă!

După aceea, am văzut un alt pasaj din cuvântul lui Dumnezeu care dezvăluie firea cea rea a oamenilor. Dumnezeu spune: „Viclenia poate fi văzută, de obicei, în exterior: cineva bate câmpii sau folosește un limbaj pompos și nimeni nu poate descifra ce gândește. Aceasta este viclenie. Care

este caracteristica principală a ticăloșiei? Este faptul că vorbele lor sună deosebit de plăcut și totul pare în regulă la suprafață. Nu pare să existe nicio problemă, iar lucrurile arată destul de bine din toate punctele de vedere. Atunci când fac ceva, nu-i vezi că folosesc mijloace deosebite, iar în exterior nu există niciun semn de puncte slabe sau defecte, și totuși își ating scopul. Ei fac lucrurile într-un mod extrem de secretos. Acesta este modul în care antihriștii îi induc în eroare pe oameni. Oamenii și chestiunile de acest gen sunt cele mai greu de discernut. Unii oameni spun adesea lucrurile corecte, folosesc scuze care sună bine și apelează la anumite doctrine, zicale sau acțiuni care se conformează afecțiunii umane pentru a-și păcăli semenii. Ei pretind că fac ceva în timp ce fac altceva pentru a-și atinge scopul ascuns. Aceasta este ticăloșie, dar majoritatea oamenilor consideră aceste comportamente ca fiind viclene. Oamenii au o înțelegere și o analiză relativ limitată a ticăloșiei. De fapt, ticăloșia este mai greu de discernut decât viclenia, deoarece este mai secretă, iar metodele și acțiunile sale sunt mai sofisticate. Dacă cineva are o fire vicleană în interiorul său, de obicei, ceilalți îi pot detecta viclenia în două sau trei zile de la interacțiunea cu acesta sau pot percepe firea vicleană a acestei persoane în acțiunile și cuvintele sale. Cu toate acestea, să presupunem că acea persoană este ticăloasă: acest lucru nu este ceva ce poate fi discernut în câteva zile, deoarece, fără evenimente semnificative sau circumstanțe speciale care au loc într-o perioadă scurtă, nu este ușor să discerni ceva doar ascultând-o vorbind. Ea spune și face întotdeauna lucrurile așa cum trebuie și prezintă doctrine corecte, una după alta. După câteva zile de interacțiune cu ea, ai putea crede că această persoană este destul de bună, că este capabilă să renunțe la lucruri, se sacrifică, are înțelegere spirituală, are o inimă iubitoare de Dumnezeu și are atât conștiință, cât și rațiune în modul în care acționează. Dar, după ce se ocupă de câteva chestiuni, vezi că discursul și

acțiunile sale sunt amestecate cu prea multe lucruri, cu prea multe intenții diavolești. Îți dai seama că această persoană nu este cinstită, ci vicleană – un lucru ticălos. Ea folosește frecvent cuvintele potrivite și expresii plăcute care se aliniază cu adevărul și are afecțiune umană pentru a interacționa cu oamenii. Într-o privință, se impune, iar în alta, îi induce în eroare pe ceilalți, obținând prestigiu și statut printre oameni. Astfel de persoane sunt incredibil de înșelătoare și, odată ce au obținut puterea și statutul, pot induce în eroare și le pot face rău multor oameni. Oamenii cu firi ticăloase sunt extrem de periculoși" (Cuvântul, Vol. 4: Expunerea antihriștilor, „Punctul cinci: Ei îi induc în eroare, îi atrag de partea lor, îi amenință și îi controlează pe oameni"). Cuvântul lui Dumnezeu dezvăluie că principala caracteristică a oamenilor cu firi rele este că sunt secretoși în cuvinte și fapte. Pentru a-și ascunde intențiile față de ceilalți, ei folosesc întotdeauna cuvintele potrivite și utilizează metode care sunt în concordanță cu sentimentele umane și par a fi în conformitate cu adevărul pentru a-și atinge scopul ascuns. M-am gândit la acele lucruri pe care le făcusem; era același șiretlic: nu am putut face față problemelor nou-venitei, așa că, pentru a-mi ascunde adevărata statură față de supraveghetoarea mea, am pasat problema conducătorului nou-venit. Am găsit chiar și o scuză ce părea nobilă: acesta reprezintă un antrenament pentru Claude, pentru a-l învăța cum să rezolve singur problemele. În cele din urmă, nu s-a descurcat bine, iar eu am avut părtășie cu el și i-am rezumat erorile. Nu numai că nu am reușit să-mi dezvălui adevăratul sine, ci i-am prezentat și o imagine bună despre mine, pentru a-l face să creadă că mă descurcam bine cu aceste probleme. Când am fost dată în vileag de conducătoarea mea, pentru a-mi recăpăta imaginea în inima tuturor, mi-am recunoscut greșelile pentru a-i împiedica pe alții să vorbească și chiar am folosit un ton plângăreț pentru a câștiga simpatia și înțelegerea tuturor și pentru a-i face să creadă că pot accepta adevărul, că mă cunoșteam și aveam

o atitudine de pocăință. În felul acesta, nu m-ar mai trage la răspundere. Reflectând la cuvintele și faptele mele în lumina cuvintelor lui Dumnezeu, am văzut că eram într-adevăr groaznică. Am folosit cuvinte care păreau să fie în concordanță cu sensibilitățile oamenilor și cu adevărul pentru a-mi acoperi propriile motive josnice și, prin urmare, pentru a înșela și a deruta oamenii. Eram, de fapt, o persoană sinistră, perfidă și vicleană. Înainte, când am citit cuvintele lui Dumnezeu care dezvăluie firea cea rea a oamenilor, nu mi le-am aplicat niciodată, crezând că nu eram o astfel de persoană. După ce am fost dată în vileag de fapte și după o auto-examinare ulterioară bazată pe cuvintele lui Dumnezeu, am dobândit, în sfârșit, puțină cunoaștere despre firea mea rea.

După o reflecție ulterioară, mi-am dat seama că-mi dezvăluisem firea cea rea în multe domenii. Mi-am amintit că, nu cu mult timp înainte, supraveghetoarea îmi ceruse să-i predau o sarcină surorii Marina și să o las pe ea să o preia în locul meu. Când am auzit de această rânduială, am fost dezamăgită. Fusesem responsabilă de această lucrare pe cont propriu de mai bine de doi ani și credeam că nimeni nu mă putea înlocui în această datorie. Nu credeam că avea să fie dată altcuiva. Mi-am dorit foarte mult s-o întreb pe supraveghetoare dacă puteam continua să fiu responsabilă de această lucrare, dar mi-a fost teamă că ea avea să creadă că eram prea ambițioasă și irațională, așa că nu am spus nimic. La exterior, m-am supus, dar când am predat lucrarea, m-am folosit de prezența supraveghetoarei și a Marinei pentru a menționa în mod deliberat câteva detalii cheie din această lucrare. Am vrut ca ele să vadă că experiența pe care am acumulat-o și principiile pe care le-am învățat în îndeplinirea acestei datorii nu puteau fi preluate în doar câteva zile sau săptămâni, astfel încât supraveghetoarea să mă lase în continuare să îndeplinesc această datorie. Desigur, după predare, supraveghetoarea m-a întrebat dacă aș putea să-i mai fiu mentor Marinei o

vreme. Am fost foarte fericită să aud acest lucru. Deși nu am putut să continui să fiu responsabilă pentru lucrare, ceea ce am spus a servit propriului scop. După aceea, indiferent de problemele și dificultățile pe care le-a întâmpinat Marina în datoria ei, a venit la mine să mă lase să evaluez și să judec lucrurile și, de asemenea, mi-a cerut să revizuiesc fiecare sarcină. În acest fel, am preluat în liniște puterea înapoi în propriile mâini. Privind înapoi în detaliu la comportamentul meu de atunci, evident că nu voiam ca altcineva să-mi ia locul, dar pentru a o împiedica pe supraveghetoare să creadă că eram arogantă și irațională, am folosit ocazia de predare a funcției pentru a-mi etala calificările și am câștigat aprobarea ei. În acest fel, am păstrat cu succes această putere și mi-am ascuns „în mod inteligent" intențiile. Eram prea bună la trucuri și uneltiri! Cu cât reflectam mai mult asupra comportamentului meu, cu atât mi se făcea mai teamă. Chiar nu am îndrăznit să cred că eram genul acesta de persoană.

În timpul unei adunări, am citit două pasaje din cuvintele lui Dumnezeu care dezvăluie firile rele ale antihriștilor, ce mi-au oferit o mai bună cunoaștere de sine. Dumnezeu Atotputernic spune: „**Răul antihriștilor are o caracteristică evidentă, iar Eu vă voi împărtăși secretul discernerii acesteia: este faptul că, în vorbirea și acțiunile lor, nu le puteți înțelege profunzimile și nici să vedeți ce este în inimile lor. Când îți vorbesc, ochii lor se rotesc mereu, iar tu nu-ți poți da seama ce fel de uneltire pun la cale. Uneori, te fac să simți că sunt loiali sau foarte sinceri, dar nu este cazul – nu îi poți vedea niciodată așa cum sunt cu adevărat. Ai un sentiment special în inima ta, o senzație că există o subtilitate profundă în gândurile lor, o profunzime de nepătruns, că sunt prefăcuți**" [Cuvântul, Vol. 4: Expunerea antihriștilor, „Punctul șapte: Ei sunt ticăloși, perfizi și înșelători (Partea a doua)"]. „**Aici, «parșiv» înseamnă sinistru și viclean și se referă la un comportament anormal. Această**

anormalitate se referă la faptul că este profund ascunsă și impenetrabilă pentru o persoană obișnuită, care nu poate vedea ce gândesc sau ce fac astfel de oameni. Cu alte cuvinte, metodele, motivele și punctele de plecare ale acțiunilor acestui tip de persoane sunt deosebit de greu de înțeles, iar uneori comportamentul lor este, de asemenea, șiret și furtiv. Pe scurt, există un termen care poate descrie manifestarea și starea reală de parșivitate a unei persoane, care este «lipsa de transparență», ceea ce o face de nepătruns și de neînțeles pentru ceilalți. Acțiunile antihriștilor au această natură – adică, atunci când îți dai seama și simți că intențiile lor de a face ceva nu sunt directe, ți se pare destul de înspăimântător, dar, pe termen scurt sau dintr-un motiv oarecare, tot nu poți vedea motivele și intențiile lor drept ceea ce sunt de fapt și, în mod inconștient, simți că acțiunile lor sunt parșive. De ce îți dau ei acest tip de sentiment? Într-o anumită privință, pentru că nimeni nu poate să simtă ceea ce spun sau ce fac. Un alt aspect este acela că vorbesc adesea pe ocolite, derutându-te, ceea ce te face să nu fii sigur care dintre afirmațiile lor sunt adevărate și care sunt false și ce înseamnă, de fapt, cuvintele lor. Atunci când mint, crezi că este adevărul; nu știi care afirmație este adevărată sau falsă și simți adesea că ai fost păcălit și înșelat. De ce apare acest sentiment? Pentru că astfel de oameni nu acționează niciodată în mod transparent; nu poți vedea clar ce fac sau cu ce se ocupă, ceea ce te face, inevitabil, să ai suspiciuni față de ei. În cele din urmă, vezi că firea lor este înșelătoare, sinistră și, de asemenea, ticăloasă” (Cuvântul, Vol. 4: Expunerea antihriștilor, „Punctul șase”). Cuvintele lui Dumnezeu au dezvăluit firile extrem de rele ale antihriștilor. Există întotdeauna motive ascunse în spatele vorbelor și faptelor acestora, ceea ce-i face imposibil de deslușit. Pentru a-și atinge propriile obiective, antihriștii folosesc adesea iluzii și metode șirete pentru a

înșela și deruta oamenii. Ei îi fraieresc pe alții până în punctul în care nimeni nu știe care dintre cuvintele lor sunt adevărate sau false. Comportamentul meu era viclean asemenea unui antihrist; tot ce am spus și făcut s-a bazat întotdeauna pe motive personale. Când aveam o problemă în a-mi îndeplini datoria, îmi frământam creierii pentru a găsi modalități de a o evita și, totodată, pentru a preveni ca adevărata mea statură să fie dată în vileag supraveghetoarei mele. Când conducătoarea mea a expus problemele din datoria mea, lucrul la care m-am gândit a fost cum să-i fac pe oameni să simtă că eram o persoană care accepta adevărul și cum să scap de responsabilitatea mea. Când am vrut să preiau puterea și să-mi păstrez funcția, am calculat cum să nu-mi dezvălui ambițiile și cum să mă asigur că supraveghetoarea mă lasă să continuu să fiu implicată în lucrare și să am ultimul cuvânt. Nu m-am gândit niciodată că existau astfel de motive ascunse în spatele cuvintelor și faptelor mele! Pentru a-mi proteja reputația și funcția, nu m-am gândit decât la cum să mă ascund și să-i înșel pe ceilalți. Mai ales în fața conducătoarei și a supraveghetoarei mele, m-am gândit cu atenție înainte de fiecare cuvânt pe care l-am rostit, la ce cuvinte mi-ar atinge scopul și mi-ar ascunde în mod eficient gândirea reală. Dumnezeu spune că astfel de oameni fac lucruri viclene, că reprezintă exact ceea ce fac antihriștii! În timp ce reflectam la acest lucru, mi-a fost puțin frică. Dumnezeu ne cere să fim oameni cinstiți și să spunem ceea ce gândim cu adevărat și să fim deschiși cu privire la corupția pe care o dezvăluim, ceea ce nu înțelegem și ceea ce nu putem face. Dar lucrul la care m-am gândit tot timpul a fost cum să mă deghizez, cum să-i fac pe oameni să mă aprecieze și cum să-mi păstrez imaginea. Tot ceea ce am făcut a fost calculat, insidios și viclean, iar tot ceea ce am expus a fost firea înșelătoare și rea a Satanei. Odată ce mi-am dat seama de acest lucru, au început să-mi ruleze scene în fața ochilor. Mi-am amintit de copilărie – „Caii rapizi nu au

nevoie de bice, tobele zgomotoase nu au nevoie de bețe grele", m-a învățat mama, așa că m-am străduit întotdeauna să fiu un „cal rapid" și o „tobă zgomotoasă" și un copil supus și ascultător. Dacă făceam ceva greșit, recunoșteam imediat, fără a avea nevoie de aduceri aminte. Părinții mei nu m-au certat sau disciplinat aproape niciodată când eram copil, așa că am simțit că a fi conștientă de sine și a-mi recunoaște greșelile ar putea evita multă suferință. De exemplu, dacă picam un examen, pentru a-mi împiedica părinții să mă învinovățească sau să mă certe, înainte ca ei să apuce să vorbească, începeam să plâng și-mi etalam nefericirea. Părinții mei nu suportau când plângeam. Se temeau că nu puteam îndura mai multă presiune, așa că nu mă mai învinuiau. În schimb, mă alinau. Prin urmare, scăpam de reproșul părinților mei, iar respectul de sine îmi rămânea intact. După ce am început să cred în Dumnezeu, am rămas la fel. Când nu reușeam să-mi îndeplinesc bine datoria și trebuia să-mi asum responsabilitatea, mă prefăceam a fi nefericită și-mi argumentam cazul pentru a-mi acoperi comportamentul nepăsător și iresponsabil, astfel încât nimeni să nu mă emondeze sau să mă trateze. A trăi după o filosofie satanică de viață mă făcuse într-adevăr din ce în ce mai vicleană și mai înșelătoare. Eram foarte bună la a mă adapta situațiilor, folosind numeroase trucuri insidioase și devenisem însăși întruchiparea Satanei. Cel mai îngrozitor lucru era că șiretlicurile și înșelăciunea mi se păreau aproape normale. Dacă sora mea nu m-ar fi avertizat și nu m-ar fi dat în vileag, nu aș fi conștientizat nici cel mai mărunt lucru și nici nu aș fi simțit nicio rușine. M-am gândit la cuvântul lui Dumnezeu: „**Dumnezeu mântuiește oamenii cinstiți, iar cei pe care Îi vrea în Împărăția Sa sunt oameni cinstiți. Dacă ești capabil de minciuni și tertipuri, ești o persoană înșelătoare, necinstită și perfidă; nu ești o persoană cinstită. Dacă nu ești o persoană cinstită, atunci nu există nicio șansă ca Dumnezeu să te**

mântuiască și nici nu poți fi mântuit" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Practica fundamentală pentru a fi o persoană cinstită"). **„Dacă vorbele ți-s pline de scuze și justificări fără valoare, atunci spun că tu ești un om care ezită să pună adevărul în practică. Dacă ai multe confidențe pe care nu ești dispus să le împărtășești și dacă nu ești dispus să îți dezvălui secretele – dificultățile tale – înaintea altora, astfel încât să cauți calea luminii, atunci Eu spun că ești un om care nu va dobândi mântuirea cu ușurință și care nu va ieși cu ușurință din întuneric**" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Trei avertismente"). Din cuvântul lui Dumnezeu, putem vedea că Dumnezeu urăște și disprețuiește oamenii înșelători. Oamenii înșelători au prea multe aspecte întunecate în inimile lor. Cuvintele și acțiunile lor înșală și derutează întotdeauna oamenii și nu practică niciodată cuvântul lui Dumnezeu. Indiferent de câți ani cred în Dumnezeu, firile lor corupte nu se schimbă și nu pot dobândi niciodată mântuirea. Recunoscând acest lucru, am simțit că eram într-un real pericol. M-am rugat lui Dumnezeu pentru a-I spune că voiam să mă pocăiesc și I-am cerut să mă îndrume și să mă ajute să fac o schimbare reală.

Într-o zi, am citit în cuvântul lui Dumnezeu: **„Fii o persoană onestă; roagă-te lui Dumnezeu pentru a te elibera de viclenia din inima ta. Purifică-te prin rugăciune de fiecare dată, fii mișcat de Duhul lui Dumnezeu prin rugăciune, și firea ta se va schimba treptat**" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Despre practica rugăciunii"). **„Trebuie să căutați adevărul pentru a rezolva orice problemă care se ivește, indiferent care e aceasta și, sub nicio formă, să nu vă deghizați sau să vă puneți o față falsă pentru alții. Neajunsurile voastre, deficiențele, defectele, firile voastre corupte – să fiți complet deschiși cu privire la ele și să aveți părtășie despre toate. Nu le țineți în voi. A învăța cum să te deschizi este primul pas spre intrarea în viață și e primul obstacol, care este cel**

mai dificil de depășit. Odată ce l-ai depășit, intrarea în adevăr e ușoară. Ce înseamnă a face acest pas? Înseamnă că tu îți deschizi inima și arăți tot ceea ce ai, bun sau rău, pozitiv sau negativ; te dezvălui pentru ca ceilalți și Dumnezeu să te vadă; fără a ascunde nimic de Dumnezeu, fără a tăinui nimic, fără a deghiza nimic, liber de înșelăciune și șiretlicuri și fiind, totodată, deschis și onest cu alți oameni. În acest fel, trăiești în lumină și nu numai că Dumnezeu te va examina, dar și alți oameni vor fi capabili să vadă că tu acționezi cu principiu și un anume grad de transparență. Nu trebuie să folosești nicio metodă ca să-ți protejezi reputația, imaginea și statutul, nici nu trebuie să-ți acoperi sau ascunzi greșelile. Nu trebuie să întreprinzi aceste eforturi inutile. Dacă poți să renunți la aceste lucruri, vei fi foarte relaxat, vei trăi fără constrângeri sau durere și vei trăi complet în lumină. A învăța cum să fii sincer când ai părtășie este primul pas către intrarea în viață. Apoi, trebuie să înveți să îți diseci gândurile și acțiunile ca să vezi care sunt greșite și care nu Îi plac lui Dumnezeu și trebuie să le schimbi și să le rectifici imediat. Care este scopul rectificării lor? Este acela de a accepta și a lua adevărul de partea ta, scăpând în același timp de lucrurile din tine ce aparțin Satanei și înlocuindu-le cu adevărul. Înainte, făceai totul potrivit firii tale viclene, care este mincinoasă și înșelătoare; simțeai că nu puteai face nimic fără să minți. Acum că înțelegi adevărul și urăști felurile Satanei de a face lucrurile, nu mai acționezi așa, ci acționezi cu mentalitatea unei persoane oneste, pure și supuse. Dacă nu ascunzi nimic, dacă nu te prefaci, nu amăgești, dacă nu ascunzi lucrurile, dacă te expui înaintea fraților și surorilor, nu îți ascunzi cele mai tainice idei și gânduri, ci, în schimb, permiți altora să-ți vadă atitudinea cinstită, atunci adevărul se va înrădăcina treptat în tine, va înflori și va rodi, va da rezultate încetul cu încetul. Dacă inima

ta este din ce în ce mai sinceră și din ce în ce mai orientată către Dumnezeu și dacă știi să aperi interesele casei lui Dumnezeu atunci când îți îndeplinești datoria, iar conștiința ta este tulburată atunci când nu reușești să aperi aceste interese, atunci aceasta este dovada că adevărul a avut un efect în tine și a devenit viața ta" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a). Cuvintele lui Dumnezeu mi-au atins inima. Cerințele lui Dumnezeu sunt, de fapt, foarte simple. Acestea sunt ca noi să vorbim și să acționăm pur și cinstit, ca în inimile noastre să nu avem nicio înșelăciune, nicio prefăcătorie sau deziluzie să avem o inimă cinstită față de Dumnezeu și să fim sinceri cu ceilalți. Dacă am făcut ceva greșit sau am mințit, trebuie să recunoaștem acest lucru și să reflectăm asupra noastră și să acceptăm adevărul cu o atitudine sinceră. Numai în acest fel ne putem înlătura treptat firile satanice. M-am gândit la unii frați și surori care au fost emondați și tratați. Deși s-au simțit rușinați la momentul respectiv, au fost capabili să accepte și să se supună. Ulterior, au putut să caute adevărul, să reflecteze asupra lor și să identifice cauza eșecului lor. După un timp, au făcut din ce în ce mai multe progrese, au devenit tot mai buni în îndatoririle lor și au avut îndrumarea lui Dumnezeu. Cât despre mine, pentru a-mi menține imaginea și funcția, am făcut mereu pași pentru a mă eschiva de responsabilități și pentru a evita emondarea și tratarea și m-am gândit în sinea mea că făceam lucrurile într-un mod inteligent. Ce am primit drept rezultat? După ani de credință în Dumnezeu, firea vieții mele nu s-a schimbat. Eram încă atât de vicleană, înșelătoare și rea. Mi-am îndeplinit datoria fără să înțeleg principiile, iar când am întâmpinat probleme, nu am știut cum să le rezolv. Abia atunci mi-am dat seama că, folosind în repetate rânduri șiretlicuri pentru a mă sustrage de la responsabilitate și pentru a evita emondarea și tratarea, respingem, de fapt, mântuirea lui Dumnezeu și-mi distrugeam șansele de a dobândi adevărul. Și

de fiecare dată când foloseam trucuri pentru a mă sustrage de la responsabilitate, a trebuit să-mi frământ creierii ca să mă gândesc ce să spun și ce scuză să folosesc. Se putea să scap o dată cu asta, însă a doua oară când a apărut o amenințare la adresa reputației și imaginii mele, a trebuit să mă gândesc la o altă metodă de a înșela oamenii. Să trăiesc în această stare înșelătoare și necinstită în fiecare zi era foarte obositor, Dumnezeu o urăște și o detestă și, în cele din urmă, aveam să-mi ruinez șansele de a dobândi adevărul și de a fi mântuită. În ce fel era acesta un lucru deștept? Am fost ignorantă și nesăbuită. Când mi-am dat seama de acest lucru, mi-am dorit cu nerăbdare să-mi înlătur firile înșelătoare și rele și să devin o persoană cinstită.

Mi-a trecut prin minte că fratele Claude nu știa încă motivele mele josnice pentru care i-am cerut să aibă părtășie cu nou-venita. Dacă nu mă destăinuiam lui, nu numai că nu ar avea discernământ cu privire la mine, dar avea să mă admire în continuare și încă să se afle într-o stare negativă și să simtă că nu poate face lucrarea. Prin urmare, m-am dus la Claude, m-am destăinuit lui cu privire la motivele mele pentru a-l trimite să aibă părtășie cu nou-venita și i-am spus ce am învățat din această chestiune. I-am spus, totodată, că aveam cea mai mare vină pentru retragerea nou-venitei și că eram egoistă și josnică. Doar pentru a-mi proteja imaginea și interesele, îl înșelasem și-l făcusem să-și asume responsabilitatea. Apoi, mi s-a destăinuit cu privire la propria reflecție de sine, cunoaștere și ceea ce a dobândit în această chestiune. După ce am avut părtășie cu el, m-a cuprins un sentiment grozav de eliberare. Mi-am dat seama că doar practicând adevărul și fiind persoane cinstite putem avea liniște. După aceea, supraveghetoarea mea a organizat o întâlnire pentru a analiza neajunsurile din activitatea noastră. Eficacitatea mea scăzuse foarte mult în acea lună. Voiam să evadez de la această întâlnire de lucru, dar știam clar că Dumnezeu îmi va examina

fiecare cuvânt și faptă pentru a vedea cum m-am comportat – pentru a vedea dacă aveam să recurg din nou la vechile mele trucuri ca să-mi apăr imaginea și funcția și ca să-mi acopăr neajunsurile și problemele, sau dacă aveam să înfrunt problemele din datoria mea, să vorbesc deschis și să fiu o persoană sinceră. Mi-am spus să practic adevărul, chiar dacă acest lucru avea să-mi deterioreze imaginea. Prin urmare, m-am destăinuit cu privire la modul în care am făcut lucrurile de mântuială și am folosit șiretlicuri în lucrarea mea în acea perioadă și am spus că îmi voi rezuma problemele și erorile, îmi voi corecta atitudinea față de datoria mea și mă voi strădui să fiu mai eficientă. După această părtășie, am avut un sentiment grozav de eliberare și voința și motivația de a-mi îndeplini bine datoria. După ce am terminat, frații și surorile mele nu m-au privit cu dispreț. În schimb, au discutat cu mine câteva modalități de practică pentru îndeplinirea îndatoririlor noastre. Am beneficiat foarte mult de pe urma părtășiei lor și, de asemenea, am învățat mai multe modalități de a-mi îndrepta greșelile. După aceea, atunci când îmi îndeplineam îndatoririle, am pus aceste modalități în practică și am devenit încet-încet mai eficientă în lucrarea mea. I-am fost foarte recunoscătoare lui Dumnezeu.

Prin această experiență, simt cu adevărat că, indiferent de greșelile pe care le facem sau de corupția pe care o dezvăluim în îndatoririle noastre, atât timp cât putem să înfruntăm calm lucrurile, să ne deschidem inimile și să căutăm adevărul, nu numai că nimeni nu ne va privi cu dispreț, ci putem, totodată, să reflectăm asupra noastră și să ne îndeplinim mai bine îndatoririle. De asemenea, am simțit că doar cei care practică adevărul și sunt oameni cinstiți au caracter și demnitate și doar ei se simt cu adevărat ușurați și liberi.

11. Ar trebui să trăim după virtuțile tradiționale?

de Xiao Xiang, Franța

Când eram în școala primară, era un text care m-a impresionat profund – povestea lui Kong Rong care renunța la pere. Kong Rong a dat cele mai mari pere fratelui său mai mare și celui mai mic, el luându-le pe cele mai mici, câștigând laudele tatălui său. Povestea lui a fost consemnată în Three Character Classic. Atunci, chiar i-am admirat conduita morală și mi-am propus să fiu și eu un copil ca el. Așa că, încă din copilărie, dacă aveam ceva deosebit de delicios sau distractiv, deși chiar mi-l doream pentru mine, îl imitam pe Kong Rong și îl dădeam surorii mele mai mari și celei mai mici și nu mă certam niciodată pentru el. Surorile mele mă plăceau foarte mult pentru asta și părinții mei mă lăudau chiar mai mult, spunându-le celorlalți copii să învețe de la mine. Asta m-a făcut să mă gândesc la faptul că că acesta era tipul de umanitate și caracter pe care oamenii ar trebui să îl aibă. După ce am crezut în Dumnezeu, tot așa m-am înțeles și cu frații și surorile mele. Atât la datorie, cât și în viață, nu m-am luptat niciodată pentru lucruri. În orice privință, i-am pus mereu pe alții pe primul loc. De aceea, am fost bine primită în rândul fraților și surorilor mele, iar toți spuneau că eram o persoană cu care îți este ușor să te înțelegi, că nu sunt egoistă și că sunt amabilă cu ceilalți. Eram foarte mândră de mine pentru că mă comportam astfel și mereu am crezut că umanitatea mea era bună. Mai târziu, după ce am fost dezvăluită de anumite fapte, mi-am înțeles parțial, în sfârșit, viziunea eronată.

În ianuarie 2022, din cauza necesităților lucrării de evanghelizare, trebuiau găsiți mulți lucrători noi pentru evanghelizare și udare, așa că am fost solicitată să caut în mod constant udători potriviți pentru instruire. Uneori, când găseam frați și surori care erau potriviți pentru udare,

personalul evanghelic ajungea la ei cu un pas înaintea mea. Asta mă făcea foarte nefericită, dar îmi era prea rușine să o spun, pentru că mă gândeam că toată lumea avea să creadă că eram egoistă și competitivă. Așa că am găsit o metodă. Am trimis în mod deliberat un mesaj către diaconul de udare, spunându-i că oamenii potriviți pentru udare erau luați de lucrătorii evanghelici. Acest lucru l-a făcut pe diaconul de udare să aibă prejudecăți față de lucrătorii evanghelici și a făcut imposibilă o cooperare armonioasă între ei. Când o conducătoare de nivel superior a aflat despre acest lucru, m-a tratat cu severitate și m-a dat în vileag pentru că am spus lucruri menite să semene discordie și pentru că am perturbat lucrarea bisericii. Faptul că am fost emondată și tratată m-a întristat, dar nu am reflectat și nu m-am cunoscut în niciun fel.

Mai târziu, am auzit că o soră pe nume Lyse avea un calibru bun și înțelegere, așa că era foarte potrivită pentru lucrarea de udare. M-am dus la conducătoarea de biserică pentru a-i cere să o transfere pe această soră la udarea nou-veniților. Dar, pentru că a fost nevoie urgentă de oameni pentru a predica Evanghelia, conducătoarea bisericii a trimis-o pe Lyse să îndeplinească acea datorie. Când am auzit vestea, m-am simțit foarte nedreptățită și am vrut să discut cu conducătoarea bisericii despre asta, dar m-am gândit că, dacă aș face asta, sigur frații și surorile mele vor crede că sunt egoistă și că-mi place să lupt pentru lucruri. Mi-am spus: „Nu, nu voi face asta. Așa voi părea generoasă și binevoitoare.” Prin urmare, mi-am înăbușit resentimentul, zicând cu ipocrizie că mă bucur pentru Lyse și că atât lucrarea de udare, cât și cea de evanghelizare sunt lucrări ale bisericii. La scurt timp după aceea, am auzit-o pe conducătoarea de biserică spunând: „Fratele Jerome are un calibru bun și o înțelegere pură.” Am vrut ca acest frate să vină să ude nou-veniții, dar, în mod neașteptat, conducătoarea de biserică a spus că îl trimisese deja să fie lucrător evanghelic. Nu am mai

putut suporta. Data trecută, ea o rugase pe Lyse să predice Evanghelia. De ce l-a însărcinat și pe Jerome tot cu lucrarea de evanghelizare? Aveam nevoie de oameni care să facă lucrarea de udare. Așa că i-am spus conducătoarei de biserică despre această situație. După ce m-a ascultat, ea a spus: „Din moment ce este mai multă nevoie de el pentru lucrarea de udare, îl voi lăsa pe Jerome în seama ta.” Dar mi-am dat seama că, din moment ce conducătorul bisericii îl trimisese deja să facă o lucrare de evanghelizare, lucrătorii evanghelici ar fi putut spune că eram egoistă și că insistam să iau oameni buni. Așa că am decis să-l las să predice Evanghelia. Acest lucru avea să arate că am umanitate bună, că nu sunt egoistă și că pot să mă gândesc la ceilalți. În grup, am trimis mesajul că Jerome ar fi un bun lucrător evanghelic și am trimis o serie de emoticoane de sărbătoare și fericire. De fapt, totul era doar o prefăcătorie. Aveam o stare de spirit groaznică și eram plină de nemulțumiri. Cum putea conducătoarea să creadă că doar lucrarea de evanghelizare avea nevoie de personal bun? Ea nu vedea dificultățile noastre reale. Cu cât mă gândeam mai mult, cu atât mă simțeam mai nedreptățită.

După câteva zile, s-a întâmplat altceva – conducătoarea ne-a cerut să facem un raport despre personalul recent instruit. Am văzut că lucrătorii evanghelici instruiau mai mulți oameni decât noi, lucrătorii udători, și nu am mai putut suporta asta. Nemulțumirea și mâhnirea mi-au umplut instantaneu mintea. Nu mă așteptam ca ei să instruiască atâția oameni. Îi lăsasem să-i aibă chiar și pe Lyse și Jerome. Era prea nedrept! Acum, erau mai mulți lucrători evanghelici decât lucrători udători. Mă gândeam la numărul uriaș de viitori nou-veniți și la cât de puțin personal pentru udare aveam, am simțit multă presiune, precum și prejudecăți față de conducătoarea mea. Părea că se gândește doar la lucrarea de evanghelizare și că nimeni nu se gândea la lucrarea de udare. Cu cât mă gândeam mai

mult la asta, cu atât mai tristă mă simțeam și nu m-am putut abține să nu plâng. Privindu-i pe diaconul evanghelic și pe conducătoarea bisericii vorbind cu entuziasm despre nou-veniții din grup, mă simțeam ca o intrusă. Eram atât de frustrată încât am vrut chiar să părăsesc grupul. La prânz, în acea zi, eram atât de nefericită încât nu puteam să mănânc. Stăteam singură în pat și plângeam; simțeam că, dacă voi continua așa, mă voi îmbolnăvi. Când o soră a văzut în ce stare mă aflam, a spus că nu am vorbit direct și m-am prefăcut pentru ca ceilalți să creadă că sunt mărinimoasă și să mă privească cu admirație. După atenționarea surorii mele, am început, în sfârșit, să reflectez asupra mea. În cuvântul lui Dumnezeu, am citit: „**Știți ce este, de fapt, un fariseu? Există farisei în jurul vostru? De ce acești oameni sunt numiți «farisei»? Cum sunt descriși fariseii? Ei sunt oameni care sunt ipocriți, complet falși și care joacă teatru în tot ceea ce fac. Ce pretind ei? Pretind că sunt buni, blânzi și pozitivi. Așa sunt ei într-adevăr? Cu siguranță nu. Dat fiind că sunt ipocriți, tot ce este manifestat și dezvăluit în ei este fals; totul este o prefăcătorie – nu este adevărata lor față. Unde este ascunsă adevărata lor față? Este adânc ascunsă în inimile lor, pentru a nu fi văzută niciodată de alții. Tot ce ține de exterior este o prefăcătorie, totul este fals, dar ei pot să-i păcălească doar pe oameni; nu-L pot păcăli pe Dumnezeu. […] Pentru alții, astfel de oameni par foarte devotați și smeriți, dar, de fapt, totul este fals; par toleranți, îngăduitori și iubitori, dar, de fapt, este o fațadă; ei spun că Îl iubesc pe Dumnezeu, dar, de fapt, este o prefăcătorie. Alții cred că astfel de oameni sunt sfinți, dar, de fapt, este o înșelăciune. Unde poate fi găsită o persoană cu adevărat sfântă? Sfințenia umană este doar falsitate. Totul este teatru, o amăgire. La exterior, ei par devotați lui Dumnezeu, dar, de fapt, ei joacă teatru ca ceilalți să-i vadă. Când nu se uită nimeni, ei nu sunt deloc devotați și tot**

ceea ce fac e superficial. La suprafață, ei se sacrifică pentru Dumnezeu și au renunțat la familiile și carierele lor. Dar ce fac în secret? Își conduc propriile afaceri și operațiuni în biserică, profitând de biserică și furând ofrandele în secret, pretinzând că lucrează pentru Dumnezeu… Acești oameni sunt fariseii ipocriți moderni" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Șase indicatori ai progresului în viață"). **„Dacă ceea ce urmărești este adevărul și ceea ce practici este adevărul, iar baza discursului și acțiunilor tale o reprezintă cuvintele lui Dumnezeu, adevărurile-principii, iar ceilalți pot să profite și să aibă de câștigat de la tine, nu v-ar fi acest lucru de folos amândurora? Dacă, trăind constrâns de gândirea culturii tradiționale, te prefaci în timp ce și ceilalți fac același lucru și oferi amabilități manierate, în timp ce aceștia se înclină și fac reverențe, fiecare prefăcându-se pentru celălalt, atunci niciunul dintre voi nu este bun de nimic. Și tu și el vă înclinați și faceți reverențe și vă angajați în amabilități toată ziua, fără un cuvânt de adevăr, întruchipând în viață doar comportamentul bun, așa cum este promovat de cultura tradițională. Deși un astfel de comportament, văzut din exterior, este convențional, totul reprezintă o ipocrizie, un comportament care îi păcălește și îi induce în eroare pe alții, un comportament care îi acaparează pe oameni și-i trage pe sfoară, fără să fie auzit niciun cuvânt sincer. Dacă te împrietenești cu o astfel de persoană, cu certitudine vei fi, în cele din urmă, acaparat și păcălit. Nu există nimic care să te edifice să fii câștigat ceva de pe urma bunei sale purtări. Tot ce poate să te învețe este falsitatea și înșelăciunea: tu o păcălești pe ea și ea te păcălește pe tine. Ceea ce vei simți, în cele din urmă, este o degradare extremă a integrității și demnității tale, pe care va trebui pur și simplu să o înduri. Tot va trebui să te prezinți curtenitor, într-un mod bine educat și rațional, fără să intri în dispute**

cu ceilalți sau să le ceri prea mult. Tot va trebui să fii răbdător și tolerant, simulând nonșalanță și mărinimie permisivă cu un zâmbet radiant. Câți ani de efort sunt necesari pentru a atinge o astfel de condiție! Dacă îți vei cere să trăiești în acest mod înaintea altora, nu te va epuiza viața ta? Să te prefaci că ai atât de multă iubire, știind foarte bine că nu ai – o asemenea ipocrizie nu este un lucru ușor! Ai simți din ce în ce mai puternic epuizarea faptului de a te comporta astfel ca persoană; ai prefera ca în viața ta viitoare să te naști mai degrabă ca vacă sau cal, porc sau câine, decât ca ființă umană. Ți s-ar părea prea falsă și prea rea" [Cuvântul, Vol. 6: Despre urmărirea adevărului I, „Ce înseamnă să urmărești adevărul (3)"]. Dumnezeu a arătat că oamenii trăiesc în ipocrizie pe baza unor idei culturale tradiționale, care aduce doar durere, depresie și autoizolare. Acest lucru a fost profund emoționant, deoarece aceste idei îmi făcuseră mult rău. Mai ales când am citit: „**Să te prefaci că ai atât de multă iubire, știind foarte bine că nu ai – o asemenea ipocrizie nu este un lucru ușor!**" M-am simțit foarte rușinată – aceste cuvinte mă descriau. Evident, nu eram foarte generoasă, dar pretindeam că sunt generoasă și nu mă gândeam la lucrarea bisericii, dar tot mă prefăceam că mă gândesc la ea. Când lui Lise și lui Jerome li s-a cerut să predice Evanghelia, bineînțeles că fusesem foarte reticentă, dar zâmbisem forțat și chiar trimisesem un mesaj în care spuneam că mă bucur că ei predică Evanghelia. Fusesem foarte falsă și prefăcută. Cuvântul lui Dumnezeu arată că fariseii erau niște ipocriți care se prefăceau mereu. În aparență, ei aveau o bună umanitate și erau toleranți și răbdători, smeriți și pioși. În realitate, foloseau aceste metode pentru a-i înșela și a-i prinde în capcană pe oameni, pentru a-și proteja statutul și pozițiile. Esența lor era să urască adevărul și pe Dumnezeu, motiv pentru care Domnul Isus i-a numit șerpi și le-a vestit nenorocirea. În timp ce contemplam aceste lucruri, m-am simțit speriată. Prefăcătoriile mele erau

exact ca ale fariseilor. În numirea mai multor membri ai personalului, arătasem că nu voiam să mă cert cu alții și că-mi doream, în schimb, aprecierea celorlalți. Am spus că ar trebui să pun pe primul loc interesele bisericii, dar, de fapt, mă gândeam la propria mea imagine. Mă temeam că lucrătorii evanghelici vor spune că sunt egoistă, că am o umanitate precară și că nu am luat în considerare lucrarea bisericii, așa că a trebuit să mă abțin. Deși păream generoasă și mărinimoasă, sufeream foarte mult, aveam foarte multe resentimente și chiar aveam o prejudecată față de conducătoarea de biserică și față de diaconul evanghelic. Dar am ascuns aceste gânduri acolo unde nu le puteau vedea, astfel încât frații și surorile mele să creadă că am o bună umanitate și că pot susține lucrarea bisericii. Am reflectat la intențiile mele și la ceea ce dezvăluisem și m-am simțit dezgustată de comportamentul meu. Înșelasem și atrăsesem oamenii cu faptele mele aparent bune și-mi creasem propria imagine – tot ce spusesem și făcusem a fost dezgustător și detestabil pentru Dumnezeu.

Mai târziu, am ascultat de mai multe ori părtășia lui Dumnezeu ce analiza amănunțit cultura tradițională și virtutea și am început să reflectez asupra mea și a tipurilor de idei culturale tradiționale care mă controlau să trăiesc într-un mod atât de ipocrit și de dureros. Am citit câteva dintre cuvintele lui Dumnezeu: „**Există o poveste în cultura tradițională despre Kong Rong care renunță la perele mai mari. Ce părere aveți: oare oricine nu poate fi asemeni lui Kong Rong nu este o persoană bună? Oamenii obișnuiau să creadă că oricine putea fi asemeni lui Kong Rong avea un caracter nobil și o integritate de neclintit, sacrificându-și interesele de dragul celorlalți – era o persoană bună. Este Kong Rong din această poveste istorică un model pe care l-a urmat toată lumea? Are acest personaj un anumit loc în inimile oamenilor?** (Da.) **Nu numele lui, ci gândurile și practicile sale, moralitatea și**

comportamentul său ocupă un loc în inimile oamenilor. Oamenii apreciază astfel de practici și le aprobă și admiră în inimile lor conduita morală a lui Kong Rong" [Cuvântul, Vol. 6: Despre urmărirea adevărului I, „Ce înseamnă să urmărești adevărul (10)"]. **„Influența culturii tradiționale asupra intelectualilor este deosebit de profundă. Nu numai că acceptă cultura tradițională, dar, de asemenea, în inimile lor, acceptă multe idei și păreri din cultura tradițională și le tratează ca pe lucruri pozitive, chiar până în punctul în care consideră anumite zicale celebre drept mottouri și, făcând asta, păşesc pe calea greșită în viață. Cultura tradițională este reprezentată de doctrina confucianistă. Doctrina confucianistă are un set întreg de teorii ideologice, promovează în principal cultura morală tradițională și, de-a lungul istoriei, a fost venerată de clasele conducătoare ale dinastiilor, care îi venerau pe Confucius și pe Mencius drept sfinți. Doctrina confucianistă susține că o persoană ar trebui să sprijine valorile de bunăvoință, dreptate, corectitudine, înțelepciune și încredere, să învețe mai întâi să fie calmă, liniștită și tolerantă oricând se întâmplă ceva, să rămână calmă și să discute lucrurile, să nu se certe sau să se agite pentru ele și să învețe să fie serviabilă cu politețe și să câștige respectul tuturor – asta înseamnă să se comporte decent. Acești intelectuali s-au plasat într-o poziție mai înaltă decât masele și, în ochii lor, toți oamenii erau obiectele răbdării și toleranței lor. «Efectele» cunoașterii sunt grozave! Acești oameni seamănă cu gentlemenii falși, nu-i așa? Oamenii care dobândesc prea multe cunoștințe devin gentlemeni falși. Dacă acest grup de savanți rafinați este descris într-o singură expresie, aceasta este «eleganță savantă rafinată». […] Se specializează în a învăța și a imita eleganța rafinată afișată de gentlemeni. Pe ce ton și în ce fel vorbesc și discută lucrurile împreună? Expresiile lor faciale sunt deosebit de blânde, iar**

ei vorbesc politicos și rezervat. Exprimă doar propriile păreri și, chiar dacă știu că părerile celorlalți sunt greșite, nu spun nimic. Nimeni nu rănește sentimentele nimănui, iar cuvintele lor sunt extrem de blânde, ca și cum ar fi învelite în vată de bumbac, ca să nu rănească sau să nu irite pe nimeni, lucru care face oamenii să se simtă îngrețoșați, anxioși sau mânioși doar ascultându-i. Realitatea este că nicio părere nu este clară și nimeni nu cedează în fața nimănui. Astfel de oameni se pricep foarte bine să se deghizeze. Atunci când se confruntă chiar și cu cea mai banală problemă, se vor deghiza și se vor ascunde și niciunul dintre ei nu va da o explicație clară. În fața oamenilor obișnuiți, ce fel de postură vor să adopte și ce fel de imagine vor să afișeze? În special, de a lăsa oamenii obișnuiți să vadă că ei sunt gentlemeni modești. Gentlemenii sunt mai presus decât ceilalți și sunt obiectele venerației oamenilor. Oamenii cred că ei au o pătrundere mai bună decât a oamenilor obișnuiți și că înțeleg mai bine lucrurile comparativ cu oamenii obișnuiți, așa că toți îi consultă când au o problemă. Exact acesta este finalul pe care și-l doresc acești intelectuali, toți speră să fie venerați drept sfinți" [Cuvântul, Vol. 4: Expunerea antihriștilor, „Punctul nouă (Partea întâi)"]. Cuvântul lui Dumnezeu descria exact problema mea. De ce vedeam aceste fapte bune ipocrite ca fiind lucruri pozitive pe care să le imit? Pentru că fusesem influențată de ideea culturală tradițională a lui Kong Rong care renunța la perele mai mari. Trăisem după această idee încă de când eram copil. Pentru a-i face pe oameni să creadă că sunt un copil bun, dăruisem multe dintre jucăriile și gustările mele preferate surorilor mele. Când am crescut, am dat și dovadă de generozitate în toate. Deși am făcut-o cu atâta reticență, m-am gândit că o astfel de persoană avea umanitate bună și înțelegea bunele maniere și că aceasta era singura cale de a câștiga respectul și admirația celorlalți, așa că am îndurat de nevoie. După ce am dobândit

credință în Dumnezeu, am practicat în continuare această noțiune tradițională pe post de adevăr. În ceea ce privește aceste două numiri de personal, mă înfrânasem pur și simplu. Era clar că exista o lipsă de personal pentru udare, dar îmi pusesem o mască a altruismului și permisesem ca două persoane potrivite pentru udare să predice în schimb Evanghelia. Acest lucru mă făcuse să par foarte nobilă și generoasă, dar, de fapt, am fost atât de negativă, încât am plâns de câteva ori în secret, din cauza lipsei de personal. Nutrisem prejudecăți față de conducătoarea de biserică și, până la urmă, lucrarea de udare fusese întârziată. Ce rost avea să „dăruiesc" astfel? De dragul bunei mele imagini, adoptasem o postură nobilă, precum Kong Rong, și nu-mi păsase dacă asta afecta lucrarea bisericii. Eram o ipocrită autentică. Dacă aș fi fost cu adevărat preocupată de lucrarea bisericii, aș fi evaluat nevoia noastră de personal în funcție de cerințele reale ale lucrării de udare, dar, pentru a-mi proteja imaginea, nu respectasem deloc principiile. Chiar și atunci când lucrarea de udare fusese afectată de lipsa de personal, tot insistasem să las „cu generozitate" oamenii să plece. Câștigasem laudele celorlalți cu prețul întârzierii lucrării de udare. Nu e de mirare că Dumnezeu spune că astfel de oameni sunt ipocriți. Mi-am dat seama că, într-adevăr, comportamentul meu fusese fals.

Mai târziu, am citit câteva cuvinte ale lui Dumnezeu, care m-au tulburat. Dumnezeu Atotputernic spune: „**Trebuie să știți clar că orice fel de zicală despre conduita morală nu reprezintă adevărul, cu atât mai puțin poate ține locul adevărului. Nici măcar nu reprezintă lucruri pozitive. Așadar, ce sunt, mai exact? Se poate spune cu certitudine că aceste zicale cu privire la conduita morală sunt aberații eretice cu care Satana îi induce în eroare pe oameni. Ele nu sunt în sine adevărul-realitate pe care oamenii ar trebui să îl aibă și nici nu sunt lucruri pozitive pe care umanitatea normală s-ar cuveni să le trăiască. Aceste**

zicale despre conduita morală constituie lucruri contrafăcute, prefăcătorii, falsificări și trucuri – reprezintă comportamente fictive și nu își au deloc originea în conștiința și rațiunea omului sau în gândirea lui normală. Prin urmare, toate zicalele culturii tradiționale cu privire la conduita morală sunt ridicole, erezii și sofisme absurde. Cu aceste câteva părtășii, zicalele pe care le propune Satana despre conduita morală au fost în această zi condamnate, în totalitate, la moarte. Dacă nici măcar nu sunt lucruri pozitive, cum se poate ca oamenii să le accepte? Cum pot oamenii să trăiască după aceste idei și opinii? Motivul este că aceste zicale despre conduita morală se aliniază atât de bine cu noțiunile și închipuirile oamenilor. Acestea trezesc admirație și aprobare, așa că oamenii acceptă aceste zicale despre conduita morală în inimile lor și, deși nu le pot pune în practică, în sinea lor, le îmbrățișează și le venerează cu bucurie. Și astfel, Satana folosește diverse zicale despre conduita morală pentru a induce oamenii în eroare, pentru a le controla inimile și comportamentul, căci, în inimile lor, oamenii venerează și au o credință oarbă în tot felul de zicale despre conduita morală și toți ar dori să folosească aceste afirmații ca să pretindă că simt mai multă demnitate, noblețe și bunătate, atingându-și astfel scopul de a fi foarte apreciați și lăudați. Pe scurt, toate diversele zicale despre conduita morală cer ca, atunci când oamenii fac un anumit lucru, să dea dovadă de un fel de comportament sau calitate umană din sfera conduitei morale. Aceste comportamente și calități umane par destul de nobile și sunt venerate, așa că toți oamenii, în inimile lor, aspiră foarte mult la ele. Însă ceea ce nu au luat în considerare este faptul că aceste zicale despre conduita morală nu reprezintă deloc principiile de comportament pe care ar trebui să le respecte o persoană normală; în schimb, reprezintă o varietate de

comportamente ipocrite pe care cineva le poate simula. Sunt abateri de la standardele conștiinței și ale rațiunii, devieri de la voința umanității normale. Satana folosește zicale false și prefăcute despre conduita morală pentru a-i induce în eroare pe oameni, pentru a-i face să-l venereze pe el și pe acei așa-numiți înțelepți ipocriți, determinându-i astfel pe oameni să vadă umanitatea normală și criteriile pentru comportamentul uman drept lucruri obișnuite, simple și chiar josnice. Oamenii disprețuiesc aceste lucruri și le consideră complet lipsite de valoare. Acest lucru se întâmplă din cauza faptului că zicalele despre conduita morală susținute de Satana sunt foarte plăcute ochiului și foarte aliniate cu noțiunile și închipuirile omului. Totuși, realitatea este că nicio zicală despre conduita morală, oricare ar fi aceasta, nu reprezintă un principiu pe care oamenii ar trebui să-l respecte în comportamentul sau în relațiile lor în lume. Gândește-te bine – nu așa stau lucrurile? În esență, zicalele despre conduita morală sunt doar solicitări ca oamenii să trăiască în mod superficial vieți mai demne și mai nobile, permițându-le să fie venerați sau lăudați de ceilalți, mai degrabă decât să fie priviți cu dispreț. Esența acestor zicală arată că sunt doar solicitări ca oamenii să dea dovadă de o conduită morală bună printr-un comportament bun, acoperind și ținând astfel în frâu ambițiile și dorințele extravagante ale omenirii corupte, ascunzând natura-esență rea și hidoasă a omului, cât și manifestările diverselor firi corupte. Acestea sunt menite să îmbunătățească personalitatea unei persoane prin comportamente și practici superficiale bune, să îmbunătățească imaginea pe care ceilalți o au despre aceasta și aprecierea ei la scară mai largă, de către întreaga lume. Aceste aspecte arată că zicalele despre conduita morală se referă la ascunderea gândurilor, opiniilor, scopurilor și intențiilor lăuntrice ale omului, a

feței lui hidoase și a naturii-esenței lui cu ajutorul comportamentelor și practicilor superficiale. Pot aceste lucruri să fie ascunse cu succes? Oare încercarea de a le ascunde nu le face cu atât mai evidente? Dar Satanei nu-i pasă de asta. Scopul său este să ascundă chipul hidos al omenirii corupte, să ascundă adevărul despre corupția omului. Prin urmare, Satana îi pune pe oameni să adopte manifestările comportamentale ale conduitei morale pentru a se deghiza, ceea ce înseamnă că folosește regulile și comportamentele conduitei morale pentru a ambala frumos înfățișarea omului, îmbunătățind calitățile umane și personalitatea unei persoane, astfel încât aceasta să poată avea stima și lauda celorlalți. Practic, aceste zicale despre conduita morală stabilesc dacă o persoană este nobilă sau josnică pe baza manifestărilor comportamentale și a standardelor ei morale" [Cuvântul, Vol. 6: Despre urmărirea adevărului I, „Ce înseamnă să urmărești adevărul (10)"]. Abia după ce am citit cuvintele lui Dumnezeu am înțeles că întotdeauna am avut o părere eronată, tratând virtuțile culturii tradiționale ca pe un standard pentru a măsura dacă umanitatea unei persoane era bună sau rea. În mod greșit, consideram virtutea un adevăr, crezând că oamenii cu virtute au umanitate bună. De fapt, virtutea nu este principiul de viață pe care oamenii ar trebui să-l urmeze. Este un act de ipocrizie și, în esență, este o tactică și o metodă pe care Satana o folosește pentru a înșela și corupe oamenii. Satana se folosește de cultura tradițională pentru a insufla standarde morale după care oamenii să trăiască. Astfel, aceștia pot să se folosească de fapte aparent bune pentru a se preface și a-și ascunde corupția și urâțenia interioară ca mijloc de a câștiga stima celorlalți – ca urmare, oamenii devin din ce în ce mai ipocriți și înșelători. Am văzut că și eu eram așa. Am considerat virtuțile culturii tradiționale un criteriu pentru acțiunile mele. Deși părea că nu mă luam la întrecere cu ceilalțipentru lucruri și că mă puteam înțelege cu

ei, de fapt, mă forțam să fac fapte bune pentru a-i determina pe oameni să spună că sunt bună și pentru a-mi menține imaginea în inimile lor. Dar spuneam că mă gândesc la lucrarea bisericii. Eram atât de înșelătoare!

Mai târziu, am citit în cuvântul lui Dumnezeu: „**O persoană care înțelege adevărul ar trebui să disece diferitele aserțiuni și cerințe ale culturii tradiționale cu privire la conduita morală. Ar trebui să analizezi pe care dintre ele o prețuiești cel mai mult și de care te agăți mereu, care îți servește întotdeauna drept bază și criteriu pentru modul în care privești oamenii și lucrurile și cum te comporți și acționezi. Apoi, ar trebui să pui lucrurile de care te agăți alături de cuvintele și cerințele lui Dumnezeu pentru a face comparație și să vezi dacă aceste aspecte ale culturii tradiționale sunt în opoziție cu adevărurile pe care le exprimă Dumnezeu sau dacă le contrazic. Dacă într-adevăr găsești o problemă, trebuie să diseci de îndată în ce privință, mai exact, sunt greșite și absurde aceste aspecte ale culturii tradiționale. Când aceste probleme îți vor fi clare, vei ști care este adevărul și care este sofism; vei avea o cale de practică și vei fi în stare să alegi calea pe care ar trebui să mergi. Caută adevărul în acest fel și vei fi capabil să-ți redresezi metodele**” [Cuvântul, Vol. 6: Despre urmărirea adevărului I, „Ce înseamnă să urmărești adevărul (5)”]. Din cuvântul lui Dumnezeu, am înțeles că dacă nu vrei să trăiești după aceste idei tradiționale, mai întâi, trebuie să discerni și să analizezi amănunțit aceste lucruri, să le descoperi erorile și absurdițățile, unde încalcă adevărul și ce consecințe aduce faptul că trăiești după ele. Doar atunci când vezi clar aceste lucruri poți renunța la ele și poți accepta adevărul. Am început să mă întreb: oare „dăruirea” din povestea cu Kong Rong, care dăruiește perele mai mari, este conformă cu principiile adevărului? Este această „dăruire” una dintre cerințele lui Dumnezeu pentru o umanitate normală? Sunt oare cei care rabdă orice cu adevărat oameni

buni? Toleranța mea oarbă cauzase o lipsă gravă de personal în lucrarea de udare. Pentru a da dovadă de generozitate și a îndura orice, spusesem multe minciuni ipocrite. Fiind educată cu aceste idei tradiționale, în loc să devin o persoană bună, am devenit ipocrită și înșelătoare. Când am câștigat stima celorlalți, nu am fost fericită, în schimb, am devenit din ce în ce mai deprimată și mai nefericită. Acestea au fost consecințele venerării culturii tradiționale. Fără ca Dumnezeu să dezvăluie esența culturii tradiționale, aș fi fost orbită toată viața mea. Nu mă puteam opri din a-I mulțumi lui Dumnezeu pentru că a exprimat adevărul și a analizat amănunțit aceste idei tradiționale, permițându-mi să mă trezesc.

După aceea, m-am gândit: „Din moment ce virtutea lui Kong Rong de a dărui perele mai mari era un comportament bun doar în aparență, iar asta nu însemna că avea o bună umanitate, ce este cu adevărat o bună umanitate?" În cuvântul lui Dumnezeu, am citit: „**Trebuie să existe un standard pentru a avea o bună umanitate. Acesta nu presupune a lua calea moderației, a nu respecta principiile, a te strădui să nu jignești pe nimeni, a fi lingușitor oriunde te duci, a fi mieros și versat cu toți cei pe care îi întâlnești și a face pe toată lumea să te vorbească de bine. Nu acesta este standardul. Deci, care este standardul? Este să te poți supune lui Dumnezeu și adevărului. Înseamnă să-ți abordezi datoria și toate tipurile de oameni, evenimente și lucruri în mod principial și cu simțul responsabilității. Acest lucru este ușor de văzut de către toți: toată lumea are clar în inima sa acest lucru. Mai mult, Dumnezeu scrutează inimile oamenilor și le cunoaște situațiile, pe fiecare în parte: indiferent cine sunt, nimeni nu Îl poate păcăli pe Dumnezeu. Unii oameni se laudă întotdeauna că au o bună umanitate, că nu au vorbit niciodată de rău pe nimeni, n-au rănit niciodată interesele altcuiva și pretind că niciodată nu au râvnit la lucrurile altor oameni. Atunci când**

există o dispută asupra intereselor, preferă chiar să sufere ei pierderi, decât să profite de ceilalți și toți ceilalți cred că ei sunt oameni buni. Totuși, atunci când își îndeplinesc îndatoririle în casa lui Dumnezeu, ei sunt vicleni și șireți, uneltind mereu pentru ei înșiși. Nicicând nu se gândesc la interesele casei lui Dumnezeu, nicicând nu tratează ca fiind urgente lucrurile pe care Dumnezeu le tratează ca fiind astfel și nu gândesc așa cum gândește El, neputând nicicând să-și pună deoparte propriile interese pentru a-și îndeplini îndatoririle. Ei nu-și abandonează niciodată propriile interese. Chiar și când îi văd pe oamenii răi săvârșind răul, nu îi dau în vileag; ei nu au niciun fel de principii. Ce fel de umanitate este aceasta? Nu este o umanitate bună. Nu dați nicio atenție la ceea ce spun asemenea oameni; trebuie să vedeți ce trăiesc, ce dezvăluie și care le este atitudinea când își îndeplinesc îndatoririle, precum și care le este starea lăuntrică și ce iubesc. Dacă iubirea lor pentru propria faimă și propriul câștig depășește loialitatea lor pentru Dumnezeu, dacă iubirea lor pentru propria faimă și propriul câștig depășește interesele casei lui Dumnezeu sau dacă iubirea lor pentru propria faimă și propriul câștig depășește considerarea pe care o arată lui Dumnezeu, atunci au umanitate asemenea oameni? Ei nu sunt oameni cu umanitate. Comportamentul lor poate fi văzut de către alții și de către Dumnezeu. Este foarte dificil pentru asemenea oameni să dobândească adevărul” (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Oferindu-ți inima lui Dumnezeu, poți obține adevărul”). Din cuvântul lui Dumnezeu am înțeles că o persoană cu o umanitate cu adevărat bună iubește adevărul și lucrurile pozitive, este responsabilă în îndatoririle sale, se ține de principiile adevărului și susține lucrarea bisericii. Cei care aparent nu ofensează pe nimeni, care îndură orbește și fără principii și care preferă să sufere ei pierderi decât să profite de alții, deși în aparență au un caracter bun, în

îndatoririle lor, ei caută întotdeauna să își protejeze propriile interese, nu practică niciodată adevărul și nu se gândesc niciodată la lucrarea bisericii. Astfel de oameni nu au nicicum o bună umanitate. Nu am mai vrut să trăiesc după cultura tradițională ș bunăfiu o persoană bună în mod superficial. Am vrut să trăiesc o asemănare umană conform cerințelor lui Dumnezeu.

Citind cuvântul lui Dumnezeu, am găsit o cale de practică. Dumnezeu spune: „**Trebuie să căutați adevărul pentru a rezolva orice problemă care se ivește, indiferent care e aceasta și, sub nicio formă, să nu vă deghizați sau să vă puneți o față falsă pentru alții. Neajunsurile voastre, deficiențele, defectele, firile voastre corupte – să fiți complet deschiși cu privire la ele și să aveți părtășie despre toate. Nu le țineți în voi. A învăța cum să te deschizi este primul pas spre intrarea în viață și e primul obstacol, care este cel mai dificil de depășit. Odată ce l-ai depășit, intrarea în adevăr e ușoară. Ce înseamnă a face acest pas? Înseamnă că tu îți deschizi inima și arăți tot ceea ce ai, bun sau rău, pozitiv sau negativ; te dezvălui pentru ca ceilalți și Dumnezeu să te vadă; fără a ascunde nimic de Dumnezeu, fără a tăinui nimic, fără a deghiza nimic, liber de înșelăciune și șiretlicuri și fiind, totodată, deschis și onest cu alți oameni. În acest fel, trăiești în lumină și nu numai că Dumnezeu te va examina, dar și alți oameni vor fi capabili să vadă că tu acționezi cu principiu și un anume grad de transparență. Nu trebuie să folosești nicio metodă ca să-ți protejezi reputația, imaginea și statutul, nici nu trebuie să-ți acoperi sau ascunzi greșelile. Nu trebuie să întreprinzi aceste eforturi inutile. Dacă poți să renunți la aceste lucruri, vei fi foarte relaxat, vei trăi fără constrângeri sau durere și vei trăi complet în lumină**” (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a). Din cuvântul lui Dumnezeu am înțeles că nu ar trebui să mă prefac,

prezentându-le celorlalți o imagine falsă. În schimb, ar trebui să fiu o persoană sinceră, simplă și deschisă și ar trebui să mă deschid și să comunic despre orice problemă sau dificultate pe care o am, astfel încât frații și surorile mele să mă poată ajuta mai bine. Când nu am spus-o răspicat, când pur și simplu am îndurat orbește lucrurile și m-am prefăcut, toată lumea credea că nu duceam lipsă de udători și că lucrarea mergea bine. Totuși, de fapt, eu sufeream, iar lucrarea bisericii era afectată. Așa că am practicat în mod conștient conform cuvântului lui Dumnezeu și am comunicat clar dificultățile cu frații și surorile mele. După aceea, cu toții au pus la dispoziție personal capabil să facă lucrarea de udare. Acest lucru m-a făcut să văd cât de ușor și de plăcut este să practici conform cuvântului lui Dumnezeu. Trăind după cultura tradițională, nu facem decât să devenim din ce în ce mai corupți, din ce în ce mai falși și mai înșelători și din ce în ce mai nefericiți. Doar practicarea adevărului ne permite să trăim o asemănare umană, să devenim oameni cu adevărat buni și să experimentăm adevărata pace și bucurie. Slavă lui Dumnezeu!

12. Două decenii de greutăți

de Wang Qiang, China

Am devenit creștin în 1991 și, după câțiva ani, am devenit predicator în biserică. În 1995, polițiștii de la Secția de Securitate Politică a Biroului județean de Securitate Publică m-au luat, dorind să afle unde predicam și cine era conducătorul meu. Când n-am vrut să răspund, am fost lovit cu pumnii și picioarele și torturat cinci ore, până m-am învinețit tot. Apoi am fost închis în casa județeană de detenție. Polițiștii și ceilalți prizonieri m-au torturat 42 de zile, până-n pragul morții. Ulterior, soția mea s-a folosit de niște relații și a plătit o amendă de aproape 10000 de yuani ca să fiu eliberat. Nu am înțeles. În calitate de credincioși care răspândeau Evanghelia, îi îndrumam pe alții să urmeze învățăturile Domnului, să fie buni, toleranți și să-i iubească pe ceilalți ca pe ei înșiși. De ce ne persecuta atât de brutal Partidul Comunist? Apoi, după ce am câștigat credință în Dumnezeu Atotputernic, datorită revelațiilor din cuvintele lui Dumnezeu și a experienței personale, am dobândit discernământ în privința esenței demonice a PCC care urăște adevărul și I se împotrivește lui Dumnezeu.

Într-o zi din decembrie 1999, în timp ce luam micul dejun cu soția, trei polițiști s-au năpustit în casă. Unul dintre ei era un ofițer care, în trecut, mă arestase din cauza credinței mele în Domnul. M-a măsurat din cap până-n picioare de câteva ori și a spus aspru: „Ai fost denunțat pentru credința ta în Dumnezeu Atotputernic și pentru că predici Evanghelia. Chiar nu ți-ai învățat lecția!” După aceea, au percheziționat toată casa, atât exteriorul, cât și interiorul, căutând peste tot. Asta a durat vreo oră și mi-au lăsat un haos total în casă, dar n-au găsit cărți despre credință. Apoi, m-au urcat într-o mașină ca să mă ducă la secția de poliție. Pe drum, mi-am amintit scene de când am fost arestat prima dată. Mi-a fost teamă. Acei demoni urăsc foarte

mult credincioșii, iar eu n-aveam idee cum urma să mă tortureze. M-am rugat lui Dumnezeu în sinea mea și mi-am amintit un lucru pe care l-a spus: „**Oricui Îmi dăruiesc slava Îmi va fi martor și își va da viața pentru Mine. Acest lucru a fost predestinat de Mine cu mult timp în urmă**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Ce știi despre credință?”). Așa e – am fost arestat cu permisiunea lui Dumnezeu și totul era în mâinile Lui: cât sufeream și dacă aveam să trăiesc sau să mor. Trebuia să fiu martor. Cuvintele lui Dumnezeu mi-au dat credință și putere și m-am mai calmat.

Prima dată m-au dus la secția de poliție ca să mă percheziționeze și să mă interogheze, dar, văzând că nu vorbeam, m-au dus la Biroul județean de Securitate Publică. Acolo, am fost înconjurat de mai mulți polițiști care m-au lovit cu pumnii și picioarele și unii au folosit bastoane. Din cauza bătăii primite, am căzut la pământ. Îmi curgea sânge din nas și din gură, hainele îmi erau rupte și capul mi se învârtea. Nu aveam forță nici măcar să stau în picioare. Apoi, polițistul șef m-a luat de gât și a spus: „Dacă nu-ți dau o lecție, n-o să știi cu cine te pui! Vorbește! Cine e conducătorul tău? Cui i-ai predicat?” Îmi era frică. Dacă nu vorbeam, cu siguranță aveau să mă bată în continuare și mă gândeam că aveau să mă schilodească sau să mă omoare. M-am rugat lui Dumnezeu în sinea mea, cerându-I protecția și îndrumarea. Apoi m-am gândit la aceste cuvintele de la Dumnezeu: „**Dacă oamenii au gânduri sfioase și pline de frică, asta se datorează faptului că Satana i-a păcălit, de teamă că vom traversa podul credinței pentru a pătrunde în Dumnezeu**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvântări ale lui Hristos la început”, Capitolul 6). Mi-am dat seama că timiditatea și frica mea veneau de la Satana și că, oricât de feroce ar fi fost polițiștii, puteau să mă distrugă și să-mi tortureze trupul, dar nu-mi puteau atinge sufletul. Chiar dacă mă omorau în bătaie, sufletul meu ar fi fost în mâinile lui Dumnezeu. Gândul acesta mi-a dat credință și putere; nu L-aș fi trădat pe Dumnezeu și nu aș fi înșelat

încrederea fraților și surorilor mele, chiar dacă asta-mi aducea moartea. Am strâns din dinți și n-am spus nimic. Nu le-am răspuns după ce m-au întrebat de mai multe ori, așa că m-au lovit până am căzut, apoi au luat un baston de polițist, l-au lăsat pe ciment și au pus doi oameni să tragă de mine și să mă forțeze să îngenunchez pe el. Presiunea asupra tibiilor mi-a cauzat o durere pătrunzătoare și-au început să-mi curgă lacrimile. Un polițist m-a călcat brutal pe gambe de mai multe ori, lucru care m-a făcut să plâng și să cad la pământ, ghemuit. Polițistul a strigat: „Ridică-te-n picioare!" Dar nu-mi puteam mișca picioarele – nu aveam forță să mă ridic. Suferind extraordinar de mult, m-am rugat lui Dumnezeu: „O, Dumnezeule, aproape nu mai rezist și nu știu cum mă vor mai tortura. Dumnezeule, nu vreau să Te trădez – Te rog, dă-mi credință și putere!" Tocmai atunci m-am gândit la cuvintele lui Dumnezeu: „**Ați acceptat vreodată binecuvântările care v-au fost date? Ați căutat vreodată făgăduințele care au fost făcute pentru voi? Voi, cu siguranță, sub îndrumarea luminii Mele, veți străpunge încleștarea forțelor întunericului. Cu siguranță, în mijlocul întunericului, nu veți pierde îndrumarea luminii Mele. Voi sigur veți fi stăpânii întregii creații. Veți fi desigur învingători înaintea Satanei. Cu siguranță, la căderea împărăției marelui balaur roșu, vă veți ridica în mijlocul nenumăratelor mulțimi ca dovadă a biruinței Mele. Veți fi desigur hotărâți și de neclintit în ținutul Sinimului. Prin suferințele pe care le îndurați, veți moșteni binecuvântarea care vine de la Mine și, cu siguranță, Îmi veți emana slava în întregul univers**" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvintele lui Dumnezeu către întregul univers", Capitolul 19). Cuvintele lui Dumnezeu mi-au întărit credința și puterea. Trebuia să mă bazez cu adevărat pe Dumnezeu și, cu îndrumarea cuvintelor Lui, puteam cu siguranță să-l biruiesc pe Satana și să rămân ferm în mărturia mea. După șase sau șapte ore de tortură groaznică, eram tot vânăt, iar gamba îmi era

mutilată. De vreme ce nu puteam să merg, polițiștii m-au dus la o casă de detenție. Personalul de acolo a văzut că am răni grave și n-a vrut să mă primească. Abia după ce polițiștii au negociat cu ei o vreme au fost, în cele din urmă, de acord să mă primească.

M-au dus într-o celulă unde era un miros respingător. Era un spațiu mic, de aproximativ 10 metri pătrați, în care erau niște pături murdare și mirositoare și o toaletă. Cincisprezece sau șaisprezece oameni mâncau, beau, dormeau și-și făceau nevoile acolo – era umezeală și dezordine. Ceilalți prizonieri se uitau cu violență la mine. Chiar mi-era teamă și mă rugam continuu lui Dumnezeu. Mi-am amintit un lucru spus de El: „**Nu te teme, căci mâinile Mele te sprijină, iar Eu te voi ține departe de toți răufăcătorii**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvântări ale lui Hristos la început”, Capitolul 28). Cuvintele lui Dumnezeu m-au alinat și mi-au dat credință și m-am liniștit. A doua zi, deținutul șef a sărit intenționat la bătaie și i-a făcut pe ceilalți să mă bată, lăsându-mă să mă rostogolesc pe jos. Am ajuns să mă ghemuiesc de durere, fără să mă pot mișca. După aceea, polițiștii mă interogau din când în când, cerându-mi să vând biserica și, când n-au reușit să mă facă să vorbesc, au trecut la tactici mai puțin directe. Odată, unchiul soției mele, Li, a venit să mă interogheze. El era responsabil cu logistica la Secția de Securitate Politică a Biroului de Securitate Publică. Prefăcându-se îngrijorat, m-a întrebat: „Iei bătaie de la ceilalți prizonieri? Primești suficientă mâncare?” Apoi l-a pus pe un polițist să meargă să-mi cumpere niște chifle și câteva pachete de țigări. A oftat și, părând îngrijorat, mi-a spus: „Dacă nu mărturisești, probabil vei merge la închisoare și nu te voi putea ajuta. Dacă mărturisești, s-ar putea să pleci acasă la timp pentru Anul Nou. Gândește-te la asta!” Auzindu-l, m-am gândit că părinții mei aveau peste 70 de ani, iar soția mea avea grijă singură de trei copii mici. Cum aveau să se descurce dacă într-adevăr eram închis între trei și cinci ani?

Închisorile Partidului Comunist sunt iadul pe pământ, poți fi torturat oricând până la moarte. Ce-aveau să facă dacă muream? Pe măsură ce mă gândeam la asta, mă întristam, așa că m-am rugat lui Dumnezeu, cerându-I să mă vegheze. M-am gândit la acest citat din cuvintele Lui: „**Poporul Meu ar trebui să fie întotdeauna în alertă împotriva uneltirilor viclene ale Satanei, păzind poarta casei Mele pentru Mine; ar trebui să fie capabili să se sprijine unii pe alții și să se aprovizioneze unii pe alții, ca să evite să cadă în capcana Satanei, moment în care ar fi prea târziu pentru regrete**" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvintele lui Dumnezeu către întregul univers", Capitolul 3). Cuvintele lui Dumnezeu m-au trezit. Polițiștii voiau să se folosească de sentimentele față de familia mea și de slăbiciunile mele trupești ca să mă facă să-L trădez pe Dumnezeu. Era o mare prefăcătorie! Aproape mă lăsasem păcălit. Viața îmi fusese dăruită de Dumnezeu și de El depindea dacă trăiam sau muream. Și soarta părinților și a soției mele era în mâinile Lui – El avea ultimul cuvânt. Dacă eram condamnat la închisoare, asta se-ntâmpla cu permisiunea lui Dumnezeu. Trebuia să rămân ferm chiar dacă-mi pierdeam viața! Iar dacă mergeam la închisoare, asta se-ntâmpla cu permisiunea lui Dumnezeu. Trebuia să rămân ferm chiar dacă-mi pierdeam viața! Așa că i-am zis: „Ei bine, am spus tot ce aveam de spus și nu știu nimic altceva." Când nu i-a mers trucul, s-a uitat un pic urât la mine și a plecat furios.

Gardienii închisorii le spuneau mereu celorlalți deținuți să mă chinuie în multe feluri, cu „mănâncă gălușca", „uită-te-n oglindă", „înghite cotul", și să recit regulile închisorii. „Mănâncă gălușca" era atunci când mă legau strâns cu așternuturile, iar apoi ceilalți mă loveau cu pumnii și picioarele, lăsându-mă amețit și dezorientat. „Uită-te în oglindă" era când mă băgau cu capul în toaletă, unde erau urină și fecale, iar eu, dacă nu eram atent, mă înecam cu ele. „Înghite cotul" însemna să mă lovească în spate cu cotul. De

asemenea, mă obligau să recit regulile închisorii și, dacă greșeam un cuvânt, îmi dădeau jos pantalonii și, folosind un pantof cu talpă de plastic, mă băteau până-mi ieșeau bășici însângerate pe fund. Pe deasupra, gardienii închisorii mă puneau deseori să muncesc zi și noapte. Eram rănit, așa că lucram încet, iar ceilalți deținuți îmi dădeau multe sarcini. Dacă nu le terminam, luam bătaie. Era cu adevărat dureros și deprimant să înfrunt o astfel de tortură. Uneori, eram atât de slăbit încât îmi doream să mor, să curm acea suferință. Mă rugam mereu lui Dumnezeu, cerându-I să vegheze asupra inimii mele. Într-o zi, răstignirea Domnului Isus mi-a venit deodată în minte. Dumnezeu e suprem, sfânt și fără de păcat și El personal a devenit trup și a venit să lucreze, ca să mântuiască omenirea, dar a fost răstignit pe cruce. Acum Dumnezeu S-a întrupat din nou, venind să lucreze în China și, la fel, îndură respingerea, calomnierea, condamnarea și blasfemia omenirii. În plus, este urmărit de Partidul Comunist. Totuși, El continuă să exprime adevăruri ca să mântuiască omenirea. Iubirea lui Dumnezeu pentru om este atât de mare! Sunt un credincios care urmărește mântuirea – ce contează această puțină suferință? În plus, să suferi înseamnă să ai o parte în Împărăția lui Hristos și în greutățile Sale. Este un lucru glorios. Există valoare și însemnătate în suferință. Dându-mi seama de asta, credința și puterea mea s-au reînnoit și n-am mai fost la fel de nefericit, indiferent cum mă torturau prizonierii.

Într-o zi, după micul dejun, câțiva ofițeri de poliție m-au dus cu mașina la o piață la vreo 10 kilometri de casă și apoi m-au urcat pe o platformă, împreună cu încă vreo 12 alți deținuți. Mi-am dat seama că era un fel de stâlp al infamiei. Cadrele de la Biroul Județean de Securitate Publică ocupau un rând pe scenă, iar jos era o mulțime compactă de oameni. Mulți dintre ei își vorbeau în șoaptă și mă arătau cu degetul. M-am înroșit, inima mi-a bătut mai repede și n-am îndrăznit să ridic capul. M-am gândit că în

zonă erau destul de multe rude, prieteni și cunoștințe de-ale mele, precum și conlucrători din fosta mea confesiune. Oare ce aveau să creadă, văzându-mă la judecată, cu un semn legat la gât, alături de ceilalți deținuți? Cum aș mai putea da ochii cu ei după aceasta? Cu cât mă gândeam la asta, cu atât mă simțeam mai rău, așa că m-am rugat și I-am cerut putere lui Dumnezeu. M-am gândit la niște cuvinte de la Dumnezeu: „**Sper ca toți oamenii să-Mi poată fi mărturie puternică și răsunătoare în fața marelui balaur roșu, să se poată da pe ei înșiși pentru Mine pentru o ultimă oară și să-Mi îndeplinească cerințele într-o ultimă dată. Puteți face voi cu adevărat acest lucru?**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvintele lui Dumnezeu către întregul univers”, Capitolul 34). Cuvintele lui Dumnezeu mi-au dat credință și putere. În calitate de credincioși, suntem pe calea cea bună. Nu încălcăm legea și nu facem lucruri rele, deci n-avem de ce să ne fie rușine. Umilirea pe care o înfruntam era îndurarea persecuției pentru dreptate. Ar trebui să fiu mândru. Gândul acesta m-a calmat. Au ajuns să mă acuze de „credință ilegală” și „deranjarea ordinii publice” și mi-au dat trei ani de reeducare prin muncă. Văzând pe scenă toate acele fețe de lupi moraliști și îngâmfați, i-am urât cu toată ființa pe acei demoni și am jurat că nu-L voi trăda niciodată pe Dumnezeu, nu mă voi pleca niciodată în fața Satanei, nici dacă mă condamnă la 30 de ani, nu doar la trei!

La două zile după mitingul de denunț, am fost trimis într-un lagăr de muncă. Acolo, m-au repartizat pe un șantier de construcții să sap tranșee și să car ciment și nisip cu roaba. Trebuia să fac această muncă grea douăsprezece ore sau mai mult, în fiecare zi. Uneori lucram încet fiindcă aveam răni la gambă, iar supraveghetorul mă bătea când observa. Am simțit o oarecare slăbiciune la gândul că trebuia să rămân acolo timp de trei ani. Nu știam cum să depășesc situația sau dacă aveam să scap cu viață. În acea perioadă, m-am rugat mult lui Dumnezeu și m-am gândit la iubirea Sa. M-a

emoționat foarte mult gândul la durerea și umilința pe care le-a îndurat ca să mântuiască omenirea coruptă. Asta m-a determinat să mă supun și să vreau să-L urmez pe Dumnezeu până la sfârșit, oricât de mult aș fi suferit.

După o vreme, am aflat că era un deținut pe nume Shang Jin, care era și el credincios în Domnul și, de vreme ce eram amândoi creștini, vorbeam despre credința noastră când aveam ocazia. Am văzut că fratele Shang Jin avea o umanitate bună și tânjea după întoarcerea Domnului, așa că am vrut să-i împărtășesc lucrarea lui Dumnezeu din zilele de pe urmă. Dar și-a ispășit sentința și a fost eliberat înainte să apuc să-i spun. Am considerat că era mare păcat și m-am rugat lui Dumnezeu, cerându-I să deschidă o cale ca să am o șansă de a-i împărtăși Evanghelia lui Shang Jin. Curând după eliberarea lui, lucram, ca de obicei, pe șantier. Într-o zi, m-a durut burta și a trebuit să merg la baie mai des decât de obicei. Am observat că peretele băii nu era foarte înalt și că dincolo de aceasta era o fabrică mare. Când eram la baie, un gardian stătea afară și citea ziarul. Nu eram sigur că Dumnezeu îmi deschidea o cale, așa că am spus o rugăciune. După ce m-am rugat, în inima mea, am fost sigur că Dumnezeu îmi oferea o cale de scăpare, așa că am sărit zidul și am intrat în fabrică atunci când gardianul a fost neatent. Mi-am scos repede uniforma de deținut, mi-am atârnat-o pe umăr, și am ieșit pe ușa principală. N-aș fi visat vreodată că, fiind atât de bine păzit, aș fi putut să evadez. I-am fost foarte recunoscător lui Dumnezeu.

Însă la scurt timp, am auzit sirene în urma mea. M-am ascuns repede într-o pădurice și m-am rugat continuu. Am așteptat până s-a întunecat și am ieșit precaut din pădurice. Am mers pe un mic drum de țară, îndreptându-mă spre casa lui Shang Jin. Târziu în noapte, curând după ce intrasem pe șoseaua care ducea la el acasă, am văzut niște ofițeri de poliție la un punct de control și m-am cam speriat. Dacă mă descopereau? Nu m-ar fi lăsat să scap dacă puneau mâna pe mine. M-am rugat lui Dumnezeu în

sinea mea. Am văzut o căpiță și m-am grăbit să mă ascund în ea, stând acolo mai bine de o oră. Am ieșit cu foarte mare grijă după ce am văzut mașina poliției plecând și apoi am continuat să merg cu greu spre casa lui Shang Jin. Nu ajunsesem departe când gamba a început să mă doară atât de mult, de n-am mai putut să merg, așa că m-am așezat și m-am odihnit și apoi am plecat iar la drum. Mergând, am fredonat imnul „Îmi doresc să văd ziua de slavă a lui Dumnezeu”:

Astăzi accept judecata și purificarea lui Dumnezeu, iar mâine voi primi binecuvântările Sale. Sunt dispus să-mi dau tinerețea și viața pentru a vedea ziua de slavă a lui Dumnezeu. O, iubirea lui Dumnezeu: ea mi-a vrăjit inima! El lucrează și exprimă adevărul, dăruindu-i omului calea vieții. Sunt dispus să sorb din paharul cu amărăciune și să sufăr pentru a câștiga adevărul. Voi îndura umilința fără să mă plâng. Doresc să-mi petrec viața răsplătind harul lui Dumnezeu.

Îmi voi oferi iubirea și loialitatea lui Dumnezeu și voi duce la capăt misiunea de a-L slăvi. Sunt hotărât să rămân neclintit în mărturia mea pentru Dumnezeu și să nu cedez Satanei niciodată. O, chiar dacă putem să avem capul spart și să ne curgă sângele, curajul oamenilor lui Dumnezeu nu poate fi zdruncinat. Cu îndemnările lui Dumnezeu întipărite în inima mea, sunt hotărât să-l umilesc pe diavolul Satana. Durerea și greutățile sunt predestinate de Dumnezeu. Voi fi credincios și ascultător față de El până la moarte. Nu-L voi mai face niciodată pe Dumnezeu să plângă și nu-L voi mai face niciodată să Se îngrijoreze.

[…]

– Urmați Mielul și cântați cântări noi

Fredonându-l, mi-am simțit credința sporind. În cele din urmă, am ajuns acasă la Shang Jin pe la prânz, a doua zi. Am plâns de bucurie când

ne-am revăzut. Având în vedere că poliția urma să vină curând, m-a găzduit la altcineva. După cum era de așteptat, în a treia zi, în jurul prânzului, polițiștii au venit acasă la Shang Jin. Negăsindu-mă, au plecat exasperați. După aceea, i-am împărtășit lui Shang Jin Evanghelia lui Dumnezeu din zilele de pe urmă. Cu îndrumarea lui Dumnezeu, mai mult de o sută de frați și surori din confesiunea lui au venit înaintea lui Dumnezeu Atotputernic.

După ce am evadat din lagărul de muncă, am devenit un criminal căutat. Am călătorit răspândind Evanghelia, neîndrăznind să mă întorc acasă. Zece ani au trecut cât ai clipi și apoi, în septembrie 2010, m-am furișat înapoi în orașul meu și m-am dus la sora mea. Acolo, m-am întâlnit cu soția mea, care mi-a spus că, după ce am evadat din lagărul de muncă, polițiștii au mers la noi acasă și au percheziționat atât casa noastră, cât și pe cele ale rudelor noastre. Ba chiar mi-au amenințat soția, părinții și alte rude, ca ei să le spună unde mă aflam. Timp de câteva zile, polițiștii au supravegheat în secret zona din jurul casei mele. În toți acei ani, polițiștii nu au încetat să mă urmărească. De Anul Nou și de zilele de naștere ale părinților mei, întrebau mereu de mine și dacă mă întorsesem acasă. În 2002, soția mea a fost arestată din cauza credinței ei, iar rudele noastre au fost nevoite să cheltuiască mai mult de 2000 de yuani și să-și folosească relațiile ca să fie eliberată. Situația s-a înrăutățit pentru familia noastră, fiindcă eu și soția mea fuseserăm arestați și amendați. Copiii noștri au fost obligați să abandoneze școala înainte de a absolvi clasele primare și de gimnaziu și au trebuit să părăsească zona ca să muncească pentru a-și câștiga traiul. M-a întristat foarte mult să aud asta. Când au auzit că m-am întors acasă, părinții mei au venit la sora mea ca să mă vadă. Fără să spună un cuvânt, au început să plângă în clipa în care m-au văzut, dar nu au îndrăznit să o facă prea zgomotos, de teamă să nu îi audă altcineva. Au spus că m-au visat adesea și că au plâns râuri de lacrimi. Am izbucnit în lacrimi

când am văzut cât de fragili păreau părinții mei. Câteva zile mai târziu, tatăl meu a căzut de pe bicicletă când a venit să mă vadă acasă la sora mea și și-a fracturat femurul. Când am auzit, am fost foarte îngrijorat și am riscat să merg să-l văd acasă, la miezul nopții. Când m-a văzut, tata a început să plângă și a spus: „Doctorul a spus că n-a putut să-mi fixeze femurul. Nu pot decât să aștept să mor. E probabil ultima dată când ne vedem." L-am consolat, forțându-mă să nu plâng. Nu am îndrăznit să stau mult, de teamă să nu fiu arestat, așa că am plecat după aproximativ o oră. Din cauză că am fost arestat de Partidul Comunist, mai bine de un deceniu am fost un fugar, nu am putut să mă întorc acasă, să-mi văd familia, să fiu loial părinților mei sau să-mi îndeplinesc responsabilitățile de soț și tată a trei copii, iar acum tata era bolnav, iar eu nu puteam să am grijă de el nici măcar o zi. Simțeam că mi-am dezamăgit părinții și eram copleșit de durere. Am venit repede înaintea lui Dumnezeu în rugăciune, cerându-I să mă îndrume, să-mi dea forță și credință. După ce m-am rugat, am citit cuvintele lui Dumnezeu care spun: „**Simt constant că acea cale pe care ne îndrumă Dumnezeu nu este dreaptă, ci un drum șerpuit, plin de gropi; în plus, Dumnezeu spune că, cu cât mai pietroasă este calea, cu atât mai mult ne poate aceasta dezvălui inimile iubitoare. Totuși, niciunul dintre noi nu poate deschide o asemenea cale. În experiența Mea, am mers pe multe căi stâncoase și nesigure și am îndurat mari suferințe; uneori, am fost atât de îndurerat încât am vrut să strig, dar am mers pe această cale până astăzi. Cred că aceasta este calea deschisă de Dumnezeu, deci suport chinul tuturor suferințelor și merg mai departe. Căci asta a poruncit Dumnezeu, deci cine poate scăpa? Nu cer să primesc vreo binecuvântare; nu cer decât să pot fi în stare să merg pe calea pe care s-ar cuveni să merg, potrivit intențiilor lui Dumnezeu. Nu caut să-i imit pe ceilalți, mergând pe calea pe care merg ei; nu caut decât să Îmi pot împlini devotamentul de a**

merge pe calea menită Mie până la sfârșit. […] Asta deoarece am crezut dintotdeauna că măsura în care trebuie să sufere un individ și distanța pe care trebuie să o parcurgă pe calea lui sunt rânduite de Dumnezeu și că nimeni nu poate ajuta cu adevărat pe altcineva" [Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Calea… (6)"]. **„Ce ați moștenit voi în această zi depășește tot ce au avut apostolii și profeții și este mai mare chiar decât ce a avut Moise și Petru. Binecuvântările nu pot fi obținute într-o zi sau în două; ele trebuie câștigate prin mare sacrificiu. Cu alte cuvinte, trebuie să aveți o dragoste care a îndurat rafinarea, trebuie să aveți o mare credință și trebuie să aveți multe adevăruri pe care Dumnezeu vă cere să le obțineți; mai mult, trebuie să vă îndreptați spre justiție și să nu fiți niciodată intimidați sau evazivi și trebuie să aveți o inimă iubitoare de Dumnezeu constantă până la moarte. Trebuie să fiți hotărâți, trebuie să aibă loc schimbări în firea vieții voastre; corupția voastră trebuie vindecată și trebuie să acceptați toate orchestrările lui Dumnezeu, fără cârtire și chiar să fiți supuși până la moarte. Aceasta este ceea ce ar trebui să obțineți, acesta este scopul final al lucrării lui Dumnezeu și este lucrul pe care îl cere Dumnezeu de la acest grup de oameni**" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Este lucrarea lui Dumnezeu la fel de simplă cum și-o imaginează oamenii?"). Pentru mine, a fost iluminator să citesc cuvintele lui Dumnezeu. Dumnezeu a prestabilit cât va suferi un om în timpul vieții lui. Trebuia să-mi las părinții în mâinile lui Dumnezeu și să mă supun suveranității și rânduielilor Lui. M-am gândit și la toți sfinții care au fost mărturie răsunătoare pentru Dumnezeu, trecând prin persecuție și greutăți. Am acceptat lucrarea lui Dumnezeu din zilele de pe urmă și m-am bucurat de adevărurile exprimate de El. Am câștigat mult mai mult decât toți acei apostoli și profeți, dar când am înfruntat persecuția,

am fost nefericit și slab – statura mea era mică. Apoi, am hotărât să urmez exemplul sfinților, să fiu ferm în credința mea și să-L urmez pe Dumnezeu!

În 2011, un frate a adus o scrisoare care spunea că polițiștii s-au întors acasă la mine ca s-o întrebe pe soția mea unde eram. Soția mea și cu mine nu am mai vorbit de atunci.

Într-o zi din decembrie 2012, am ieșit în ploaie să răspândesc Evanghelia unei familii, alături de câțiva frați și surori. Au apărut patru polițiști, au coborât din mașină și m-au prins. Două surori pe biciclete electrice au încercat să fugă, dar trei polițiști le-au urmărit cu mașina. Pe mine m-a prins un polițist care a venit în fugă și m-am luptat cu el. O soră mai în vârstă l-a apucat pe polițist ca să mă apere, dându-mi o șansă să fug. Dar alergasem doar câțiva metri când m-a ajuns și m-a înșfăcat, iar apoi două surori l-au tras de pe mine, permițându-mi să scap. Când am ajuns acasă, inima încă îmi bătea nebunește și mă gândeam numai la ce tocmai se întâmplase. Am scăpat doar pentru că acele surori l-au ținut pe polițist, ca să mă protejeze. Nu știam dacă fuseseră arestate, dacă aveau să fie torturate și dacă ceilalți frați și celelalte surori scăpaseră sau nu. M-am gândit la ultimele două ori când fusesem arestat și torturat. Am simțit că este foarte periculos să răspândești Evanghelia în China, că poți fi arestat și închis în orice clipă, oriunde. Eram destul de deprimat, așa că am venit înaintea lui Dumnezeu și am zis o rugăciune. Dup ce m-am rugat, am deschis cartea mea care conținea cuvintele lui Dumnezeu și am văzut asta: „**Pentru toți oamenii, rafinarea este chinuitoare și foarte greu de acceptat – totuși, în timpul rafinării, Dumnezeu îi clarifică omului firea Sa cea dreaptă și face publice cerințele Lui pentru om și oferă mai multă luminare, precum și emondare mai reale; prin compararea faptelor cu adevărul, El dă omului o mai mare cunoaștere a sa și a adevărului și o mai bună înțelegere a intențiilor Sale, permițându-i astfel omului să aibă o iubire**

adevărată și mai pură față de Dumnezeu. Acestea sunt obiectivele lui Dumnezeu în realizarea rafinării" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Numai prin experimentarea rafinării poate omul să aibă adevărata iubire"). **„În timpul acestor zile de pe urmă, voi trebuie să fiți mărturie lui Dumnezeu. Indiferent cât de mare este suferința voastră, ar trebui să mergeți chiar până la capăt și, chiar și la ultima suflare, tot trebuie să fiți credincioși lui Dumnezeu și la mila lui Dumnezeu; numai asta înseamnă a-L iubi cu adevărat pe Dumnezeu și doar aceasta e mărturie puternică și răsunătoare**" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Doar prin experimentarea încercărilor dureroase poți cunoaște frumusețea lui Dumnezeu"). După ce am citit cuvintele lui Dumnezeu, am început să reflectez asupra mea. Am văzut că iubirea mea pentru Dumnezeu era denaturată și că nu mă supusesem cu adevărat Lui. Ultimele două dăți când fusesem arestat, nu cedasem în fața Satanei când am fost torturat și rămăsesem ferm în mărturia mea, așa că am crezut că aveam statură și ceva credință și supunere față de Dumnezeu. Dar fiind încercat și atacat de Satana în repetate rânduri, adevărata mea statură a fost dezvăluită. Faptul că am putut să rămân ferm înainte nu s-a datorat staturii mele reale, ci credinței și curajului pe care mi le-au dat cuvintele lui Dumnezeu. De data asta, am văzut că înțelepciunea lui Dumnezeu se exercită într-adevăr pe baza înșelăciunii Satanei. Satana s-a folosit de tot felul de trucuri ca să fiu arestat și torturat, ca să mă învingă pe deplin și să mă facă să-L trădez pe Dumnezeu, dar Dumnezeu a folosit acele situații ca să mă ajute să-mi văd defectele și să-mi înțeleg neajunsurile, iar credința și adevărata supunere mi-au fost desăvârșite prin acele încercări îndelungate. După ce am înțeles intențiile sincere ale lui Dumnezeu, n-am mai fost la fel de negativ sau nefericit și am hotărât să urmez exemplul lui Petru, să respect orchestrările lui Dumnezeu în toate și,

indiferent ce persecuții sau greutăți aș înfrunta, să-mi îndeplinesc datoria, să răspândesc Evanghelia și să fiu martor.

De-a lungul a două decenii, am fost arestat, persecutat și torturat cu brutalitate de Partidul Comunist, forțat să-mi părăsesc căminul și să-mi văd familia destrămată și, uneori, am fost slab. Cuvintele lui Dumnezeu mi-au dat putere de nenumărate ori și mi-au îngăduit să ajung până în ziua de astăzi. Am avut parte de ceva suferință fizică în aceste persecuții și greutăți, dar m-am apropiat de Dumnezeu. De asemenea, am dobândit și ceva înțelegere practică privind înțelepciunea, atotputernicia, iubirea și mântuirea lui Dumnezeu. Am văzut clar că Partidul Comunist este un demon satanic, potrivnic lui Dumnezeu. M-am lepădat de el întru totul, l-am abandonat și L-am urmat cu hotărâre pe Dumnezeu. Îi sunt recunoscător din toată inima lui Dumnezeu pentru că a rânduit toate acestea pentru mine, permițându-mi să câștig cele mai valoroase comori din viață.

13. Înfruntând suprimarea unui raport onest

de Liliana, Germania

În timp ce eu conduceam un grup de udare, Marilyn era conducătoarea de biserică ce îmi supraveghea lucrarea. Prin intermediul interacțiunilor noastre, am descoperit că ea tindea doar să vorbească și să nu acționeze atunci când era vorba de implementarea lucrării. Striga lozinci în loc să se concentreze pe obținerea de rezultate și nu era capabilă să rezolve probleme reale. Nu ne conducea spre rezumarea și remedierea problemelor și abaterilor din îndatoririle noastre, nu avea părtășie despre cuvintele lui Dumnezeu și principiile relevante și nici nu indica o cale de practicare. Tot ce făcea era să ne țină morală și să ne certe. De obicei, când frații și surorile îi dădeau sugestii, nu le accepta. Aceste comportamente m-au făcut să simt că ea ar putea fi o conducătoare falsă, așa că voiam să iau legătura cu superioara ei, Jessica, pentru a vorbi despre asta. Dar apoi m-am gândit: „Jessica are deseori adunări cu Marilyn și lucrează mult împreună. Ea sigur trebuie să vadă problemele pe care le văd eu la Marilyn. În plus, Marilyn este responsabilă de lucrarea mai multor grupuri și supraveghează mai bine de doisprezece conducători de grup. Nu văd și ei problemele pe care le are ea? Din moment ce niciunul dintre ei nu a raportat nimic, de ce aș vorbi eu? Ce se întâmplă dacă mă înșel și Jessica spune că sunt părtinitoare împotriva lui Marilyn și că încerc să-i caut nod în papură? Poate că nu ar trebui să-mi asum riscuri, ca să nu dau de necaz.” Dar apoi m-am gândit la felul în care fusesem rănită de falși conducători și antihriști în trecut. Nici atunci nu-i raportasem prompt și făcuseră un dezastru în lucrarea mai multor biserici, iar viețile fraților și surorilor fuseseră afectate. Dacă nu raportam imediat problemele lui Marilyn, nu apăram interesele bisericii. Când mi-a venit acest lucru în minte, m-am simțit puțin neliniștită și m-am gândit că ar

trebui să vorbesc cu ceilalți frați și surori și să văd ce au de spus. M-am dus la fratele Jordan, iar acesta a spus că și el descoperise că Marilyn nu putea să rezolve probleme practice, că nu verifica lucrarea și nu întreba despre aceasta și că, atunci când venea vorba de abilități profesionale, nu îi îndruma sau ajuta pe frați și surori să intre în principii. El a mai spus că ea era autocratică și dezorganizată atunci când repartiza lucrarea și că nu era capabilă să prioritizeze sarcinile. Eficiența și eficacitatea lucrării avuseseră într-adevăr de suferit din această cauză, iar lucrurile fuseseră grav întârziate. Când alții au avertizat-o cu privire la acest lucru, ea nu a luat-o în serios. În timpul adunărilor, avea rareori părtășie cu privire la modul în care reflectase, dobândise cunoaștere de sine și practicase cuvintele lui Dumnezeu în momentele în care se confrunta cu probleme. Ea doar recita doctrine, spunând câteva lucruri care sunau frumos, dar fără să facă vreo lucrare practică. Când am auzit că Jordan vedea aceleași probleme ca mine, am fost destul de sigură că Marilyn era o conducătoare falsă care nu făcea o lucrare adevărată. Dacă rămânea în funcție, avea să provoace un mare rău lucrării bisericii. Mi-am dat seama că problemele lui Marilyn erau grave și că trebuia să i le raportez imediat Jessicăi. Dar apoi mi-am amintit că Marilyn îmi supraveghea în mod direct lucrarea, prin urmare, dacă nu era demisă după ce vorbeam și afla că eu o raportasem, se putea să-mi îngreuneze mult viața sau chiar să mă demită. Aș fi atât de umilită dacă mi-aș pierde funcția la atât de scurt timp după ce am primit-o. Se spune următorul lucru: „Cuiul care iese în evidență e bătut cu ciocanul”, așa că mă gândeam că nu ar trebui să fiu prima care o raportează pe Marilyn. Am decis să vorbesc cu Jordan și să-l pun pe el să aducă subiectul în discuție, iar apoi îi puteam susține raportul. În felul acesta, nu mi-aș pune pielea la bătaie. Dar când am încercat să-i vorbesc, pur și simplu, nu am reușit să scot niciun cuvânt. Mă gândeam că poate ar trebui să aștept și să văd cum

va fi situația. Însă Dumnezeu vede în inimile și mințile oamenilor și mă simțeam puțin neliniștită la gândul de a tăcea. Mă simțeam, pur și simplu, culpabilă și vinovată, așa că m-am rugat lui Dumnezeu, cerându-I să mă lumineze ca să mă cunosc prin această chestiune.

Apoi, am citit un pasaj din cuvintele lui Dumnezeu care mi-a clarificat starea. Dumnezeu spune: „**Majoritatea oamenilor doresc să urmărească și să practice adevărul, dar, în cea mai mare parte a timpului, ei au numai hotărârea și dorința de a proceda așa; adevărul nu a devenit viața lor. Ca urmare, când dau peste forțele răului sau întâlnesc oameni răi și haini care comit fapte rele sau falși conducători și antihriști ce fac lucrurile într-un mod care încalcă principiile – tulburând astfel lucrarea bisericii și rănindu-i pe aleșii lui Dumnezeu – ei își pierd curajul de a se ridica și a vorbi deschis. Ce înseamnă când nu ai curaj? Înseamnă, oare, că ești sfios ori incoerent? Sau că nu înțelegi pe deplin și, în consecință, nu ai încrederea de a vorbi deschis? Nu înseamnă niciuna dintre acestea; aceasta reprezintă, în primul rând, consecința faptului că ești constrâns de firi corupte. Una dintre firile corupte pe care le dezvălui este o fire înșelătoare; când ți se întâmplă ceva, primul lucru la care te gândești îl reprezintă propriile interese, primul lucru pe care îl iei în considerare îl reprezintă consecințele, dacă acest lucru îți va aduce sau nu beneficii. Aceasta este o fire înșelătoare, nu-i așa? O alta este o fire egoistă și abjectă. Te gândești: «Ce legătură are cu mine o pierdere pentru interesele casei lui Dumnezeu? Nu sunt conducător, așadar, de ce mi-ar păsa? Nu are nimic de-a face cu mine. Nu este responsabilitatea mea.» Nu tu te gândești conștient la asemenea idei și cuvinte, ci subconștientul tău le produce – acestea reprezintă firea coruptă pe care o dezvăluie oamenii când întâmpină o problemă. Firile corupte ca aceasta guvernează modul în care gândești, te leagă de**

mâini și de picioare și controlează ceea ce spui. […] Nu ai putere asupra a ceea ce spui și faci. Chiar dacă ai vrea, nu ai putea spune adevărul sau ceea ce crezi cu adevărat; chiar dacă ai vrea, nu ai putea practica adevărul; chiar dacă ai vrea, nu ți-ai putea îndeplini îndatoririle. Tot ceea ce spui, faci și practici este o minciună, iar tu ești doar superficial. Ești în întregime încătușat și controlat de firea ta satanică. Poate vrei să accepți și să practici adevărul, dar asta nu depinde de tine. Când firea ta satanică te controlează, spui și faci orice îți zice ea să faci. Nu ești decât o marionetă din carne coruptă, ai devenit o unealtă a Satanei. […] Tu nici nu cauți adevărul vreodată, darămite să-l practici. Ești doar în permanență în rugăciune, îți stabilești rezoluții, aspirații și te rogi în inima ta. Și care este rezultatul? Rămâi un slugarnic, nu ești deschis în legătură cu problemele pe care le întâmpini, nu-ți pasă de oamenii răi atunci când îi vezi, nu reacționezi când cineva face rău sau creează o tulburare și te ții la distanță atunci când nu ești afectat personal. Te gândești: «Nu vorbesc despre nimic din ceea ce nu mă privește. Atât timp cât nu-mi afectează interesele, vanitatea sau imaginea, nu țin cont de nimic, fără excepție. Trebuie să fiu foarte atent, căci glonțul lovește pasărea care scoate capul afară. Nu am de gând să fac vreo prostie!» Ești complet și ferm controlat de firile tale stricate de ticăloșie, înșelăciune, rigiditate și aversiune față de adevăr. Pentru tine, acestea au devenit mai greu de îndurat decât bentița fixă de aur purtată de Regele Maimuță. Să trăiești sub controlul firilor stricate este atât de obositor și chinuitor!” (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a). Cuvintele lui Dumnezeu au dezvăluit firea mea coruptă, egoistă și vicleană. Am văzut că Marilyn era extrem de iresponsabilă în datoria ei. Nu putea să rezolve probleme, să facă lucrare practică sau să accepte adevărul. Era autocrată în datoria ei și totul trebuia

făcut în felul ei. Toate aceste comportamente confirmau că era o conducătoare falsă. Dacă ar continua în funcția ei, acest lucru ar avea un impact serios asupra lucrării bisericii și ar întârzia intrarea în viață a fraților și surorilor. Știam, în inima mea, că acest lucru trebuia raportat imediat, dar îmi era teamă că, dacă o ofensam, ea mă va face să regret sau mă va demite. Pentru a-mi proteja interesele, am preferat să las răul să se abată asupra lucrării bisericii decât să o raportez. Am ales să fiu vicleană și să fac pe altcineva să-și pună pielea la bătaie, ca să pot urma exemplul mai târziu. În acest fel, dacă cineva intra la necaz, nu eram eu aceea și nu trebuia să-mi asum niciun risc. Trăiam după reguli satanice precum: „Fiecare om pentru el însuși și diavolul îl ia pe cel mai din spate” și „Cuiul care iese în evidență este bătut cu ciocanul”. Mă gândeam doar la cum să-mi protejez interesele personale și nu la interesele bisericii sau la cum ar putea avea de suferit viața fraților și surorilor. Eram atât de egoistă și înșelătoare! Crezusem mereu că aveam simțul dreptății și că puteam susține interesele bisericii, dar această experiență mi-a arătat că eram o persoană vicleană și egoistă care se apleca după cum bătea vântul. Trăiam după filosofii satanice și nu reușisem să raportez o conducătoare falsă. Stăteam de partea Satanei și-i răneam pe aleșii lui Dumnezeu. Eram complicea unei conducătoare false. Nu puteam continua să fiu o lașă, trebuia să raportez problemele pe care le vedeam.

Chiar când mă hotărâsem să o raportez, un conducător ne-a cerut să scriem evaluări cu privire la Marilyn și partenera ei. Am fost foarte bucuroasă, gândindu-mă că asta însemna că liderul recunoscuse problemele lui Marilyn și am descris în detaliu tot comportamentul ei. Dar, spre surprinderea mea, partenera ei a fost demisă, iar Marilyn a continuat să acționeze drept conducătoare. Câteva zile mai târziu, Marilyn a început să plângă în părtășia ei, spunând: „Nu fac lucrare practică, sunt o conducătoare falsă și nu am pic de umanitate. Nu rezolv problemele fraților și surorilor și

chiar îi asupresc pe alții. Acum nimeni nu îndrăznește să-mi dea sugestii. Am fost iresponsabilă în calitate de conducătoare a bisericii și L-am dezamăgit pe Dumnezeu. Am făcut atât de mult rău și sunt lipsită de umanitate. Biserica mi-a dat șansa să-mi fac datoria în continuare, așa că trebuie să mă pocăiesc. Dacă vreunul dintre voi vede că am o problemă, vă rog să-mi spuneți și voi accepta bucuroasă acest lucru." Vărsa lacrimi cu atâta tristețe în timp ce vorbea și părea atât de sinceră. M-am întrebat: „Oare m-am înșelat? Până la urmă, nu este complet incapabilă să accepte adevărul. Nu ar fi trebuit să am așteptări atât de mari de la ea. Dacă este dispusă să se pocăiască, ar trebui să poată face în continuare o treabă bună. Nu mai contează atunci, din moment ce nu a fost demisă, ar trebui să fac tot posibilul să lucrez cu ea." Așa că i-am trimis un mesaj în care am scris: „Noi nu am înțeles luptele tale. Să lucrăm împreună și să ne îndeplinim bine îndatoririle de acum înainte." Ea mi-a răspuns și mi-a cerut să-i dau în continuare sugestii și ajutor pe viitor. Eram atât de încântată gândindu-mă că, dacă ar putea să accepte adevărul și să schimbe lucrurile, ar putea să fie o conducătoare bună.

Am fost foarte surprinsă să văd că ea nu a făcut niciun soi de schimbare. În adunări, încă făcea multă gălăgie, dar nu se ocupa de probleme reale. În acea perioadă, s-au ivit unele probleme în treburile generale ale bisericii, dar ea vorbea doar despre unele chestiuni externe la adunări. Nu avea părtășie despre cum trebuie căutat adevărul într-o astfel de împrejurare. Toate acestea îi țineau pe toți în tensiune și nimeni nu se simțea liniștit în a-și îndeplini datoria, ceea ce tulbura grav viața bisericească. După ce am văzut toate acestea, m-am dus să-i împărtășesc gândurile mele. Spre mirarea mea, ea a spus: „Tu ești cea care are o problemă, toți ceilalți în afară de tine pot să facă exact ce spun eu. Tu ești cea perturbatoare!" M-am simțit negativă când am auzit-o spunând asta. Nu știam cum să-mi continui

datoria și eram foarte stresată. Puteam să o ignor pe Marilyn și să fiu certată de ea sau puteam face ceea ce spunea, ceea ce doar le-ar fi adus necazuri celorlalți frați și surori. Eram cu adevărat neputincioasă – simțeam că mă sufoc. M-am gândit să-i raportez Jessicăi problemele lui Marilyn, dar apoi mi-am amintit cum le povestisem înainte conducătorilor superiori despre Marilyn. Nu se ocupaseră deloc de ea și, în schimb, o demiseseră pe cealaltă conducătoare care chiar făcea lucrare adevărată. Oare dacă o raportam pe Marilyn, aveau să spună că eu provocam conflicte și să creadă că eu eram cea care avea o problemă? Dacă mă acuzau de ceva și mă demiteau? În timp ce mă aflam în acea stare, am simțit doar întuneric și un sentiment de deznădejde în inima mea și nu puteam simți prezența lui Dumnezeu.

Curând după aceea, casa lui Dumnezeu a emis o rânduială de lucru. Se menționa că, dacă în biserică se descoperă conducători și lucrători falși care nu fac lucrare adevărată, oameni răi sau antihriști, aceștia trebuie să fie dați în vileag și raportați pentru a proteja interesele bisericii. Aceasta este o responsabilitate a tuturor aleșilor lui Dumnezeu. Dacă un conducător sau un lucrător suprimă sau pedepsește un frate sau o soră pe motiv că l-a raportat, acesta este un antihrist. Fiecare conducător și lucrător trebuie, de asemenea, să semneze un angajament că nu va suprima nicio persoană care depune un raport în ceea ce-l privește. Am simțit atât bucurie cât și vinovăție când am văzut acea rânduială de lucru. M-am bucurat că Dumnezeu știe cât de mică este statura noastră și că El ne încuraja să dăm în vileag conducătorii falși și antihriștii. De asemenea, m-am simțit vinovată, întrucât știam că în biserică existau conducători și lucrători falși, dar nu am îndrăznit să-i raportez pentru că îmi era frică să nu fiu suprimată sau tratată urât și am preferat să las lucrarea bisericii să aibă de suferit. Nu eram vrednică să fiu unul dintre aleșii lui Dumnezeu. Prin urmare, am vorbit cu alți câțiva conducători de

grup despre problemele lui Marilyn, iar aceștia au fost de acord cu mine. Am avut împreună părtășie cu privire la principiile de deslușire a falșilor conducători și lucrători și, în cele din urmă, am stabilit că Marilyn era într-adevăr o conducătoare falsă și că exista o problemă și cu superiorii care o protejau. Am decis să scriem cu toții un raport comun despre aceștia. Când scrisesem raportul, ceilalți mi-au spus să-l trimit primul și să nu-i aștept. Am început din nou să-mi fac griji că, dacă Marilyn afla despre raport, era posibil să-mi facă zile fripte. M-am rugat lui Dumnezeu și I-am cerut să mă lumineze și să mă îndrume să reflectez asupra mea. După aceea, am citit următoarele în cuvintele lui Dumnezeu: „**Toți spuneți că sunteți atenți la povara lui Dumnezeu și că veți apăra mărturia Bisericii, dar cine dintre voi a fost cu adevărat atent la povara lui Dumnezeu? Întreabă-te: ești cineva care a arătat considerație pentru povara Lui? Poți să practici dreptatea pentru El? Poți să te ridici și să vorbești pentru Mine? Poți să pui statornic adevărul în practică? Ești suficient de îndrăzneț să lupți împotriva tuturor faptelor Satanei? Ai fi capabil să îți dai sentimentele la o parte și să-l expui pe Satana, de dragul adevărului Meu? Poți să permiți ca intențiile Mele să fie îndeplinite în tine? Ți-ai oferit inima în cele mai importante momente? Ești cineva care urmează voia Mea?**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvântări ale lui Hristos la început”, Capitolul 13). Întrebările lui Dumnezeu m-au lăsat fără cuvinte. Vorbeam mereu despre a fi atent la voia lui Dumnezeu și a proteja lucrarea bisericii, dar când am văzut că Marilyn nu făcea lucrare adevărată, că inducea în eroare oamenii cu doctrine, acționa ca un dictator și se comportă greșit în datoria ei și că acest lucru avea un impact grav asupra vieții bisericești, am fost prea precaută și nehotărâtă. Nu o raportasem pentru că voiam să mă protejez și nu îndrăznisem să iau atitudine și să lupt împotriva forțelor întunericului. Nu protejasem deloc lucrarea bisericii. Îmi lipsea și

cea mai mică fărâmă de conștiință sau de rațiune. Cum puteam să dau ochii cu Dumnezeu? Fiecare cuvânt al lui Dumnezeu reprezenta un semnal de alarmă pentru inima mea amorțită și am hotărât să nu mă mai protejez. Trebuia să o dau în vileag și să o raportez, chiar dacă ajungeam într-adevăr să fiu suprimată din cauza asta, așa că am trimis raportul.

Câteva zile mai târziu, într-o întâlnire cu conlucrătorii, Marilyn a plâns din nou și a făcut un alt spectacol de „pocăință". Ea a spus: „Am lucrat zi și noapte, dar nu am reușit să obțin sprijinul nimănui și chiar am fost raportată. Aceasta este iubirea lui Dumnezeu pentru mine și știu că trebuie să mă opresc și să reflectez asupra mea. Frații și surorile mă ajută raportându-mă și am semnat un angajament să nu suprim niciodată pe cineva care scrie un raport despre mine…" Ulterior, a venit să mă întrebe dacă aveam vreo dificultate în lucrarea mea și care era starea mea și nu părea atât de autoritară ca înainte – ba chiar mi-a adus ceva de mâncare. La început, mi-a lipsit discernământul, gândindu-mă că poate chiar se pocăise. Dar apoi m-am gândit: „Nu mă pot lăsa păcălită de un moment de bunătate – trebuie să aștept și să văd ce se întâmplă. A plâns și s-a «pocăit» data trecută, dar după aceea nu s-a schimbat nimic. Poate că e drăguță cu mine pentru că știe că am raportat-o. Poate vrea doar să spun că s-a schimbat, atunci când conducătorul investighează raportul meu. Ea mă înșală și nu pot să cad în capcana Satanei și să fiu din nou păcălită de ea." Când mi-a venit acest lucru în minte, am spus repede o rugăciune către Dumnezeu, rugându-L să vegheze asupra inimii mele ca să nu mă las păcălită de lacrimile ei, ca data trecută. Am fost foarte surprinsă să o văd dându-se de gol din nou atât de repede.

Doar câteva zile mai târziu, noi aveam părtășie despre adevăruri cu privire la cum să deslușim oamenii, iar ea s-a folosit de această ocazie pentru a spune: „Nu putem, pur și simplu, să ne ținem capul plecat și să

dobândim cunoaștere despre noi înșine, trebuie să învățăm să-i deslușim pe alții. Recent, biserica ne-a încurajat să scriem rapoarte, iar câțiva oameni răi au fost dezvăluiți în acest proces. Au găsit ceva de care să-i acuze pe conducători și lucrători, apoi s-au folosit de acel lucru pentru a-i ataca. Trebuie să-i dăm în vileag pe acei oameni răi și pe toate „«musculițele» care îi urmează. Trebuie să tragem la răspundere fiecare persoană rea și fiecare antihrist.” Am fost destul de furioasă când am auzit-o spunând asta. Am văzut că toată așa-zisa ei cunoaștere de sine era falsă. Nu se cunoștea deloc și arăta cu degetul înapoi către oamenii care scriseseră rapoarte despre ea. Acest lucru mi-a amintit de câteva pasaje din cuvintele lui Dumnezeu. „**Antihriștii ar prefera să moară decât să se căiască. Nu au niciun simț al rușinii; sunt malefici și răi din fire și le este lehamite de adevăr până la extrem. Poate cineva căruia îi este lehamite de adevăr să îl pună în practică sau să se căiască? Ar fi imposibil. Lehamitea lor absolută față de adevăr hotărăște că nu se vor căi niciodată**” [Cuvântul, Vol. 4: Expunerea antihriștilor, „Punctul opt: I-au pus pe alții să li se supună numai lor, nu adevărului sau lui Dumnezeu (Partea întâi)”]. „**Acceptă antihriștii să fie emondați? Recunosc ei că au o fire coruptă?** (Nu, nu recunosc.) **Ei nu recunosc că au o fire coruptă, dar după ce sunt emondați, încă se prefac că se cunosc pe ei înșiși. Spun că sunt un diavol și o satană, lipsiți de umanitate și cu un calibru slab și că nu sunt capabili să analizeze lucrurile în profunzime, că nu sunt potriviți pentru sarcinile rânduite de biserică și că nu și-au făcut corect îndatoririle. Atunci, în fața unei majorități de oameni, ei își recunosc firea coruptă, recunosc că sunt un diavol și, în cele din urmă, ei mai spun că acest lucru înseamnă ca Dumnezeu îi rafinează și îi mântuiește, arătând oamenilor cât de capabili sunt să accepte emondarea și cât de supuși sunt față de adevăr. Nu menționează de ce sunt emondați sau răul și pierderile pe care acțiunile lor le-au cauzat lucrării bisericii.**

Evită aceste probleme și rostesc vorbe goale, doctrine, sofisme și remarci explicative pentru a-i face pe oameni să interpreteze greșit emondarea pe care o primesc din partea casei lui Dumnezeu ca fiind nemeritată și inechitabil, ca și cum ar fi suferit o mare nedreptate. După ce au fost emondați, rămân neclintiți în inimile lor, nerecunoscând câtuși de puțin niciuna dintre diferitele lor fapte rele. Așadar, ce sunt toate aceste vorbe pe care le-au rostit în părtășie despre recunoașterea firii lor corupte, despre faptul că sunt dispuși să accepte adevărul și că sunt capabili să se supună emondării? Sunt acestea adevăratele lor sentimente? Categoric nu. Toate acestea sunt minciuni, prefăcătorii și cuvinte diavolești menite să inducă oamenii în eroare și să-i ademenească. Care este scopul inducerii în eroare a oamenilor? (Să-i facă pe oameni să îi venereze și să-i urmeze.) **Exact, este de a-i induce în eroare și de a-i ademeni pe oameni să îi urmeze și să îi asculte, făcându-i pe toți să creadă că ei sunt corecți și buni. În acest fel, nimeni nu îi vede așa cum sunt sau nu li se opune. Dimpotrivă, oamenii cred că ei sunt persoane care acceptă adevărul, acceptă emondarea și se căiesc. Deci, de ce nu își recunosc faptele rele sau nu recunosc pierderile pe care le-au adus lucrării casei lui Dumnezeu? De ce nu scot aceste chestiuni la iveală pentru a avea părtășie despre ele?** (Dacă ar spune aceste lucruri, oamenii i-ar discerne.) **Dacă oamenii i-ar discerne, ar vedea cum sunt, de fapt și le-ar vedea umanitatea și firea-esență așa cum e, s-ar lepăda de ei. Ar mai cădea în continuare în capcana șiretlicurilor lor și s-ar lăsa induși în eroare de ei? I-ar mai prețui atât de mult? I-ar mai ridica în slăvi? I-ar mai venera? N-ar face nimic din toate acestea. Antihriștii pretind că se cunosc pe ei înșiși, dar în realitate, este vorba numai de sofisme și de explicații despre persoana lor, totul pentru a-i induce în eroare pe oameni și a-i face pe**

aceștia să le ia apărarea, acesta fiind motivul lor ascuns. Ei evită chestiunile importante și vorbesc cu ușurință despre cunoașterea de sine și acceptarea emondării pentru a-i induce în eroare pe oameni și a-i ademeni, pentru a-i face să-i prețuiască și să-i venereze. Nu-i așa că această metodă este destul de ticăloasă? Unii oameni se lasă cu adevărat păcăliți de ea și, după ce sunt induși în eroare de antihriști, spun: «Ei vorbesc atât de bine – m-au inspirat foarte mult. Am plâns de câteva ori!» În acel moment, acești oameni îi venerează și îi apreciază foarte mult, dar în cele din urmă se dovedesc a fi antihriști; aceasta este consecința faptului că antihriștii îi induc în eroare pe alții și îi ademenesc" [Cuvântul, Vol. 4: Expunerea antihriștilor, „Anexa cinci: Rezumând caracterul antihriștilor și firea-esență pe care o au (Partea a doua)"]. Antihriștii sunt incredibil de aroganți și îngâmfați din natură și nu acceptă niciodată adevărul. Îl disprețuiesc și îl urăsc. Indiferent câte eșecuri amare experimentează, refuză să se pocăiască sau să se schimbe. Se pricep să înșele oamenii cu iluzii și sunt incredibil de insidioși și vicleni. Înțelegând acest lucru, discernământul meu cu privire la Marilyn a sporit. Când a fost raportată, a plâns și a vorbit despre autocunoaștere, spunând că rapoartele reprezentau iubirea lui Dumnezeu și că ea va reflecta asupra ei. A spus că îi lipsea umanitatea și că Îl dezamăgise pe Dumnezeu și a jurat că se va pocăi. Ba chiar a cerut mai multe păreri. Dar toate acestea erau false, toate erau minciuni menite să înșele oamenii. Se folosea de aceste manifestări exterioare pentru a ne induce în eroare, astfel încât toată lumea să creadă că putea accepta să fie emondată și tratată și că era capabilă să se supună adevărului. Dar ea nu aborda niciodată cu adevărat comportamentele care arătau că era o conducătoare falsă, cum ar fi faptul că nu făcea lucrare adevărată, era autocratică în datoria ei și lezase lucrarea bisericii. Doar spunea câteva cuvinte despre lipsa de umanitate și nu analiza niciodată modurile în care

demonstrase acea lipsă de umanitate. Nu împărtășea niciodată detalii despre modul în care aflase despre propria fire coruptă și nu era martoră pentru dreptatea lui Dumnezeu. Prin urmare, oamenii o admirau și erau solidari cu ea, crezând că avea statură și că îi va trata cum se cuvine pe cei care o raportau. Părtășia ei nu reprezenta în niciun caz o cunoaștere de sine autentică, ea dorea doar să inducă în eroare oamenii și să păstreze sprijinul lor pentru a-și putea menține funcția. Însă acea fațadă a fost de scurtă durată. De îndată ce a avut ocazia, a întors lucrurile împotriva oamenilor care o raportaseră, renunțând la acea mască ipocrită și plină de pocăință a ei. A escaladat lucrurile condamnându-ne public și luându-și revanșa. Acest lucru i-a dat în vileag pe deplin adevăratul sine, ura ei față de adevăr și natura ei vicioasă. Era o persoană rea care, în esență, ura adevărul și căreia îi era lehamite de el. Nu era doar o conducătoare falsă, ci avea esența unui antihrist.

După aceea, am aflat că Marilyn și echipa ei pregăteau materiale pentru a-l îndepărta din biserică pe Jordan, care îi dăduse adesea sugestii lui Marilyn. Când o altă conducătoare a spus că Jordan nu îndeplinea criteriile pentru a fi îndepărtat, ei au susținut că era o conducătoare falsă și au demis-o. De asemenea, au găsit scuze pentru a-i demite pe ceilalți doi conducători de grup care o raportaseră pe Marilyn cu mine. Eu am scăpat de demitere doar pentru că frații și surorile au votat să mă țină în funcție. Imediat după aceea, biserica a organizat alegerile sale anuale și, spre surprinderea mea, oamenii care fuseseră raportați au fost cu toții aleși să fie din nou conducători și lucrători. Cei apropiați lor, inclusiv sora mai mică a lui Marilyn, au primit și ei roluri de conducere. Mă simțeam puțin confuză și nu înțelegeam cum au putut lua lucrurile o asemenea turnură. În mod clar, ei transformaseră lucrarea bisericii într-un dezastru, prin urmare, cum puteau să fie aleși din nou drept conducători și lucrători? Am început chiar să

bănuiesc că biserica era la fel ca lumea seculară, că totul depindea de relații și putere. Când m-am gândit la asta, întunericul mi-a umplut inima și mi-am pierdut motivația de a-mi îndeplini datoria. Voiam doar să mă târăsc într-un colț în care nimeni să nu mă poată vedea. Am început chiar să am îndoieli cu privire la dreptatea lui Dumnezeu. Aproape că am încetat să mai vorbesc la adunări și nu împărtășeam nicio părere. Eram în defensivă față de toți și-mi făceam, pur și simplu, mecanic datoria. Uneori chiar mă întrebam: „Ar trebui să mă dau și eu bine pe lângă ei? Dacă îmi cer scuze, spun că am greșit și aplanez lucrurile, s-ar putea să uite de raportul meu. În felul acesta, măcar nu voi fi îndepărtată din biserică."

Într-o zi, am auzit o lectură din cuvintele lui Dumnezeu: „**Îmi găsesc plăcerea în aceia care nu îi suspectează pe alții și Îmi plac aceia care acceptă adevărul cu dragă inimă; față de aceste două tipuri de oameni Eu dau dovadă de mare grijă, căci în ochii Mei ei sunt oameni sinceri. Dacă ești înșelător, atunci vei fi precaut și bănuitor cu privire la toți oamenii și toate lucrurile și, astfel, credința ta în Mine se va clădi pe o temelie a suspiciunii. Nu aș putea recunoaște niciodată o astfel de credință. Din cauza lipsei credinței adevărate, ești și mai lipsit de dragostea adevărată. Iar dacă ești predispus să te îndoiești de Dumnezeu și să faci speculații cu privire la El după bunul tău plac, atunci ești, fără îndoială, cel mai înșelător dintre toți oamenii. Tu speculezi dacă Dumnezeu poate fi asemenea omului: păcătos de neiertat, cu un caracter meschin, lipsit de corectitudine și rațiune, fără simțul dreptății, predispus la tactici răutăcioase, trădătoare și viclene, încântat de rău și de întuneric și așa mai departe. Motivul pentru care oamenii au astfel de gânduri nu este acela că nu-L cunosc pe Dumnezeu câtuși de puțin? O astfel de credință este pur și simplu păcat! Sunt unii care chiar cred că aceia care sunt pe placul Meu sunt tocmai cei care**

lingușesc și lingăii și că aceia cărora le lipsesc asemenea abilități nu vor fi bineveniți în casa lui Dumnezeu și își vor pierde locul acolo. Sunt acestea singurele cunoștințe pe care le-ați acumulat de-a lungul anilor? Aceasta este ceea ce ați câștigat? Iar cunoașterea voastră despre Mine nu se oprește la aceste înțelegeri greșite; chiar mai rea este blasfemia voastră împotriva Duhului lui Dumnezeu și denigrarea cerului. De aceea spun că o astfel de credință ca a voastră vă va face doar să vă îndepărtați și mai mult de Mine și să-Mi fiți și mai potrivnici. De-a lungul multor ani de lucrare, ați văzut multe adevăruri, dar știți ce au auzit urechile Mele? Câți dintre voi sunt dispuși să accepte adevărul? Voi toți credeți că sunteți dispuși să plătiți prețul pentru adevăr, dar câți dintre voi au suferit cu adevărat pentru adevăr? În inimile voastre nu există decât nedreptate, ceea ce vă face să credeți că oricine, indiferent cine e, este la fel de înșelător și necinstit – până în punctul în care chiar credeți că Dumnezeu întrupat ar putea, ca orice persoană obișnuită, să nu aibă o inimă bună sau o dragoste binevoitoare. Mai mult decât atât, credeți că un caracter nobil și o natură miloasă și binevoitoare se găsesc numai la Dumnezeul din cer. Credeți că un asemenea sfânt nu există, că pe pământ domnesc doar întunericul și răul, în timp ce Dumnezeu este ceva căruia oamenii îi încredințează tânjirea lor după bine și frumos, o imagine de legendă născocită de ei. […] Voi priviți toate faptele lui Hristos din punctul de vedere al celor nedrepți și Îi evaluați toată lucrarea, precum și identitatea și esența Sa, din perspectiva celor răi. Ați făcut o greșeală gravă și ați făcut ceea ce nicicând n-a fost făcut de cei care au venit înaintea voastră. Și anume, voi Îl slujiți doar pe Dumnezeul elevat din cer, cu o coroană pe capul Său, și nu țineți cont niciodată de Dumnezeul pe care Îl considerați atât de neînsemnat încât pentru voi este invizibil. Nu este acesta păcatul

vostru? Nu este acesta un exemplu clasic al ofensei voastre la adresa firii lui Dumnezeu?" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cum să Îl cunoașteți pe Dumnezeul de pe pământ"). Auzind judecata lui Dumnezeu, m-am simțit foarte rușinată. Când s-au întâmplat lucruri care nu erau în acord cu noțiunile mele, nu am căutat adevărul, ci m-am îndoit de dreptatea lui Dumnezeu. Am bănuit că cei puternici se protejau unii pe alții și că întunericul domnea în casa lui Dumnezeu. Oare nu bănuiam eu că Dumnezeu iubea răul și întunericul, la fel ca oamenii? Acesta reprezenta un mod absurd de a privi lucrurile! Dumnezeu este sfânt și drept, așa că sfințenia și dreptatea domnesc în casa Lui. Deși conducătorii falși și antihriștii s-ar putea să-și facă de cap o vreme în biserică și să fie capabili să-i inducă în eroare și să-i controleze pe unii oameni, ei nu vor obține niciodată o influență reală aici – în cele din urmă, Dumnezeu îi va da în vileag și îi va alunga. Dumnezeu le permite acelor oameni să-și facă apariția în biserică, astfel încât aleșii Săi să poată dobândi un discernământ real și să vadă, prin intermediul lor, chipul rău al Satanei care se împotrivește lui Dumnezeu, iar apoi să renunțe la ei și să se elibereze de înșelăciunea și controlul lor. Aceasta este înțelepciunea lucrării lui Dumnezeu. Însă când am văzut că biserica era controlată de conducători falși și antihriști și felul în care aceștia îi pedepseau și suprimau pe ceilalți, am fost precaută și m-am păzit, temându-mă că mă vor suprima și pe mine. Eram prea speriată ca să vorbesc cu frații și surorile, îngrozită că aveam să spun ceva greșit și să le dau antihriștilor ceva de folosit împotriva mea, iar apoi aveam să fiu demisă sau exclusă. Pentru a mă proteja, m-am gândit chiar să folosesc o filosofie lumească de viață și să mă pun bine cu ei. Eram foarte lașă și nu aveam deloc coloană vertebrală. Negam dreptatea lui Dumnezeu, refuzând să cred că adevărul și Hristos domneau în casa Lui. În special aceste cuvinte ale lui Dumnezeu mi-au străpuns inima: „**Iar cunoașterea voastră despre**

Mine nu se oprește la aceste înțelegeri greșite; chiar mai rea este blasfemia voastră împotriva Duhului lui Dumnezeu și denigrarea cerului. De aceea spun că o astfel de credință ca a voastră vă va face doar să vă îndepărtați și mai mult de Mine și să-Mi fiți și mai potrivnici." Îl huleam și Îl defăimam pe Dumnezeu cu părerile mele absurde. Nu aveam nicio înțelegere reală cu privire la Dumnezeu în credința mea. După ce am fost suprimată de acei conducători falși și antihriști, nu am căutat realmente adevărul pentru a dobândi discernământ sau pentru a lua atitudine și a lupta împotriva forțelor rele ale antihriștilor, în schimb, m-am îndoit de dreptatea casei lui Dumnezeu. Era un lucru rău din partea mea! Falșii conducători și antihriștii pot să apară în biserică doar cu permisiunea lui Dumnezeu. El Se folosește de aceștia pentru a ne pregăti o lecție practică, astfel încât să putem să căutam adevărul și să dobândim discernământ. Aveam nevoie să caut adevărul și să-mi învăț lecția prin această împrejurare. Dându-mi seama de asta, am îngenuncheat și m-am rugat lui Dumnezeu. Am spus: „Dumnezeule, vreau să mă pocăiesc în fața Ta. Te rog să-mi dai credință. Indiferent cu ce fel de situație mă confrunt după asta, mă voi baza pe Tine ca să o depășesc." După rugăciunea mea, am avut un sentiment de eliberare.

Într-o zi, sora mai mică a lui Marilyn mi-a spus că fusesem raportată de câțiva frați și surori și că erau nevoiți să mă suspende temporar din datoria mea. Nu a spus pentru ce fusesem raportată, ci doar să reflectez asupra mea. A mai spus că, dacă cineva mă întreba de ce fusesem demisă, nu puteam să zic nimic. Toate acestea s-au întâmplat foarte brusc și m-am simțit cu adevărat copleșită. Eram complet uluită și mi se golise mintea. M-am dus acasă și am stat acolo năucită, gândindu-mă neîncetat. Oare aveau de gând să mă excludă din biserică? Când l-au îndepărtat pe Jordan, mai întâi au folosit ca scuză vârsta lui înaintată pentru a-l determina să nu-și mai

îndeplinească datoria, apoi au adunat materialele necesare pentru a-l îndepărta. Habar n-aveam ce aș face dacă ar folosi acea tactică și împotriva mea. Mi-era atât de frică. Uneori priveam lucrurile mai optimist, gândindu-mă că poate cineva chiar mă raportase și că, după investigația lor, s-ar putea să mă lase să particip la adunări și să îndeplinesc din nou o datorie. Am continuat să oscilez între optimism și pesimism. Simțeam că era pe cale să-mi explodeze capul. Eram nefericită și simțeam o apăsare puternică în piept. Nu știam cum să depășesc acea situație și aveam din nou îndoieli cu privire la suveranitatea lui Dumnezeu. M-am grăbit să mă rog, cerându-I lui Dumnezeu să vegheze asupra mea, ca să nu-mi pierd credința în El sau să mă îndoiesc de lucrarea Lui. Știam că Dumnezeu îngăduia să mi se întâmple asta și că avea să fie un lucru benefic pentru viața mea. Voiam să mă calmez și să caut realmente adevărul. În acea perioadă, am citit multe cuvinte ale lui Dumnezeu despre înțelegerea suveranității Lui și trecerea prin încercări și mi-am dat seama că Dumnezeu permitea ca toate acestea să se întâmple. Oricât de crud ar fi fost un antihrist sau o persoană rea, nu-mi putea face nimic fără permisiunea lui Dumnezeu. Nu puteam să-mi dau seama ce aveau de gând să facă acei conducători falși și antihriști, dar ar trebui să învăț să aștept și să caut și măcar să nu-L învinuiesc pe Dumnezeu sau să-i permit Satanei să-și bată joc de mine. Chiar dacă într-adevăr mă excludeau, nu puteam să renunț la credința mea și tot trebuia să-mi îndeplinesc datoria împărtășind Evanghelia. Când am gândit astfel, nu m-am mai simțit la fel de slabă și temătoare.

După aproximativ două săptămâni, sora mai mică a lui Marilyn mi-a cerut să scriu o evaluare cu privire la sora Jenn, care o raportase împreună cu mine pe Marilyn. Mi-am dat seama că probabil pregăteau materialele pentru a o exclude din biserică, așa că mi-am amintit cu calm, în detaliu, tot ceea ce se întâmplase și toate lucrurile pe care Marilyn și ceilalți le

făcuseră. Simțeam că aveam mai mult discernământ în ceea ce-i privea. Am citit un pasaj din cuvântul lui Dumnezeu: „**Care este principalul obiectiv al unui antihrist atunci când atacă și exclude un dizident? Caută să creeze în cadrul bisericii o situație în care nu există voci care să i se opună, în care puterea, statutul de conducere și toate cuvintele sale sunt absolute. Toată lumea trebuie să asculte de el și, chiar dacă are o părere diferită, nu trebuie să și-o exprime, ci trebuie să o lase să i se stingă în inimă. Oricine îndrăznește fățiș să nu fie de acord cu el devine dușmanul antihristului și acesta se va gândi la toate modurile în care îi poate îngreuna situația și abia așteaptă să-l facă să dispară. Acesta este unul dintre modurile în care antihriștii atacă și exclud un disident pentru a-și consolida statutul și pentru a-și proteja puterea. Ei se gândesc: «Este în regulă să ai păreri diferite, dar nu poți să discuți despre ele, în stânga și în dreapta, după cum vrei, și cu atât mai puțin să-mi compromiți puterea și statutul. Dacă ai ceva de spus, poți să mi-o spui în privat. Dacă o spui în fața tuturor și mă faci să-mi pierd reputația, o cauți cu lumânarea și va trebui să am grijă de tine.» Ce fel de fire este asta? Antihriștii nu le permit altora să vorbească liber. Dacă au o părere – indiferent dacă despre antihrist sau despre orice altceva – nu pot să o aducă întâmplător în discuție; trebuie să țină cont de reputația antihristului. Dacă nu o fac, antihristul îi va eticheta drept dușmani și îi va ataca și-i va exclude. Ce fel de natură este asta? Este natura unui antihrist. Și de ce face asta? Nu îi permite bisericii să aibă și alte voci, nu permite existența vreunui disident în cadrul bisericii, nu le permite aleșilor lui Dumnezeu să aibă părtășie în mod deschis despre adevăr și să discearnă oamenii. Cel mai mult se teme să nu fie expus și discernut de oameni; încearcă în mod constant să-și consolideze puterea și statutul pe care le are în inimile oamenilor, despre care el**

crede că nu trebuie să fie zdruncinate niciodată. Nu ar putea tolera niciodată ceva care îi amenință ori îi afectează mândria, reputația sau statutul și valoarea sa de conducător. Nu este aceasta o manifestare a naturii malițioase a antihriștilor? Nemulțumiți de puterea pe care deja o au, și-o consolidează, și-o asigură și caută dominația veșnică. Nu vor să controleze doar comportamentul altora, ci și inimile lor" (Cuvântul, Vol. 4: Expunerea antihriștilor, „Punctul doi: Ei îi atacă și îi exclud pe dizidenți"). Din cuvintele lui Dumnezeu, am înțeles că, pentru a-și consolida puterea și funcția în biserică, antihriștii vor suprima și vor pedepsi pe oricine nu este de acord cu ei sau îi raportează. Oare nu erau Marilyn și echipa ei exact ca antihriștii pe care i-a descris Dumnezeu? Când unii frați și surori i-au văzut clar și i-au raportat, clica lui Marilyn a găsit ceva de folosit împotriva lor și i-a dat afară. Ei îi monitorizau pe toți cei care aveau discernământ în ceea ce-i privea și condamnau și excludeau pe oricine opunea rezistență față de ei. Aranjaseră chiar ca rudele lor și oamenii pe care îi prețuiau să ocupe funcții de conducători și lucrători. Se uniseră deja pentru a forma o clică. Lucrurile erau chiar mai rele decât atunci când scriseserăm acel raport – erau o veritabilă clică de antihriști! Dacă nu le raportam faptele rele, nu numai că lucrarea bisericii avea de suferit, ci și toți frații și surorile din biserică aveau să fie prejudiciați. Dar gândul de a-i raporta din nou mă speria. Mă gândeam: „Cu toții au roluri de conducere și am fost deja demisă și suspendată de la participarea la adunări. Oare mă vor crede ceilalți dacă îi raportez iar? Dacă pun mâna pe raportul meu, așa cum au făcut-o înainte, nu numai că nu ar ieși nimic bun din asta, dar s-ar putea chiar să mă excludă din biserică. Acesta ar fi sfârșitul meu!" Gândul că aș putea fi exclusă m-a înfiorat. Dar apoi m-am gândit la felul în care ei perturbaseră deja grav lucrarea bisericii și la faptul că încă suprimau și pedepseau cu înverșunare frații și surorile. Dacă-mi era prea frică de ei ca să scriu un raport și îi lăsam

să-și facă de cap în continuare, cine știe câți frați și surori ar mai fi avut de suferit. Aceasta ar fi o fărădelege gravă în fața lui Dumnezeu și cu siguranță El m-ar disprețui și m-ar abandona. În acele câteva zile, cu greu am putut să mănânc sau să dorm. Mai târziu, fratele Max m-a sunat și m-a întrebat ce scriseserăm mai exact în raportul nostru și ce părere aveam despre situație acum. Am spus: „Să așteptăm și să vedem." El a răspuns: „Crezi că Marilyn chiar te va lăsa în pace dacă nu iei atitudine și nu o raportezi acum? Aceasta nu este o chestiune personală, ci implică lucrarea bisericii. Gândește-te puțin." După ce am închis telefonul, nu m-am putut opri să mă gândesc la ceea ce a spus. Mă simțeam realmente sufocată și nu știam ce să fac. Acum voiam să lupt și să scriu un alt raport, iar în clipa următoare, mă gândeam la viitorul și la soarta mea și îmi făceam griji că voi fi exclusă și că viața mea de credință s-ar putea sfârși. Mă frământam foarte tare. Apoi, am văzut un pasaj din cuvintele lui Dumnezeu: „**Înainte ca oamenii să experimenteze lucrarea lui Dumnezeu și să înțeleagă adevărul, natura Satanei este cea care preia controlul în ei și îi domină. Ce lucruri specifice sunt în acea natură? De exemplu, de ce ești egoist? De ce trebuie să îți protejezi propria poziție? De ce ai sentimente atât de puternice? De ce te bucuri de acele lucruri nedrepte? De ce îți plac cele rele? Care este baza preferinței tale pentru aceste lucruri? De unde vin aceste lucruri? De ce ești așa de fericit să le accepți? De pe acum, ați ajuns cu toții să înțelegeți că motivul principal din spatele tuturor acestor lucruri este că otrava Satanei e înăuntrul omului. Așadar, ce este otrava Satanei? Cum poate fi ea exprimată? De exemplu, dacă întrebi: «Cum ar trebui să trăiască oamenii? Pentru ce ar trebui să trăiască ei?», oamenii vor răspunde: «Fiecare pentru sine și diavolul să-l ia pe cel mai din spate.» Această singură frază exprimă sursa problemei. Filosofia și logica Satanei au devenit viața oamenilor. Indiferent ce urmăresc oamenii, o**

fac pentru ei înșiși – și, astfel, trăiesc doar pentru ei înșiși. «Fiecare pentru sine și diavolul să-l ia pe cel mai din spate» – aceasta este filosofia de viață a omului și reprezintă, de asemenea, natura umană. Aceste cuvinte au devenit deja natura omenirii corupte și sunt adevărata zugrăvire a naturii satanice pe care o are omenirea coruptă. Această natură satanică a devenit deja baza existenței omenirii corupte. Vreme de câteva mii de ani, omenirea coruptă a trăit cu acest venin al Satanei, chiar până în zilele noastre" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Cum să mergi pe calea lui Petru"). Meditând la asta, am putut să văd că m-am protejat în repetate rânduri și nu am îndrăznit să o raportez pe Marilyn pentru că trăiam după otrăvuri satanice de tipul: „Cuiul care iese în evidență este bătut cu ciocanul", „Păstrează liniștea pentru auto-protecție și caută doar să nu faci greșeli" și „Fiecare om pentru el însuși și diavolul îl ia pe cel mai din spate". Otrăvurile acelea satanice erau adânc înrădăcinate în oasele și sângele meu; mă gândeam doar la mine în tot ceea ce spuneam și făceam și eram incredibil de egoistă și înșelătoare. Înainte să devin credincioasă, nu voiam niciodată să fac ceva care să jignească pe cineva, fie că era vorba de serviciu sau de viața mea personală. Chiar și după ce m-am alăturat bisericii, am continuat să trăiesc după aceste filosofii satanice, protejându-mă la fiecare pas în loc să practic adevărul. Știam că Marilyn și ceilalți erau o clică de antihriști și că ar trebui să stau de partea lui Dumnezeu și să-i raportez. Cu toate acestea, mă gândeam doar la viitorul și la soarta mea, fără a lua în considerare lucrarea bisericii sau viața fraților și a surorilor. În ce fel însemna aceasta că eram martoră pentru Dumnezeu? Făceam rău!

Mai târziu, am început să mă gândesc la motivele pentru care-mi fusese atât de frică de ei. Îmi puteau decide ei soarta? Oare viitorul și soarta mea nu erau în totalitate în mâinile lui Dumnezeu? Nu era nesăbuit din

partea mea să mă tem atât de tare de forțele rele ale antihriștilor? M-am gândit la cuvintele lui Dumnezeu: „**Exprimarea de către Dumnezeu a mâniei Sale este un simbol al faptului că toate forțele ticăloase vor înceta să existe și simbolizează faptul că toate forțele ostile vor fi distruse. Aceasta este caracterul unic al firii drepte a lui Dumnezeu și al mâniei Sale. Când demnitatea și sfințenia lui Dumnezeu vor fi provocate, când forțele dreptății vor fi obstrucționate și nevăzute de om, atunci Dumnezeu Își va trimite mânia. Din cauza esenței lui Dumnezeu, toate acele forțe de pe pământ care Îl contestă, I se opun și se luptă cu El sunt ticăloase, corupte și nedrepte; acestea provin de la Satana și îi aparțin. Deoarece Dumnezeu este drept și este al luminii și cu desăvârșire sfânt, toate lucrurile ticăloase, corupte și care aparțin Satanei vor dispărea când mânia lui Dumnezeu va fi dezlănțuită**” (Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul II”). Casa lui Dumnezeu nu este ca lumea seculară – este condusă de Dumnezeu. El este adevărul și El este drept, este un simbol pentru tot ceea ce este luminos, bun și frumos. Nicio forță întunecată și malefică a Satanei, precum antihriștii și oamenii răi, nu poate dobândi influență aici, cu toții vor fi blestemați și pedepsiți de Dumnezeu. Nu exista niciun motiv pentru care să fiu atât de speriată și îngrijorată. Falșii conducători și antihriștii sunt și ei în mâinile lui Dumnezeu. Chiar dacă mă excludeau cu adevărat, era un lucru pe care aveam nevoie să-l experimentez. Știam că nu mai trebuia să-mi fie frică de ei, trebuia să practic adevărul, să iau atitudine și să-i raportez. Așa că am sunat-o pe Jenn pentru a discuta despre scrierea unui raport împreună cu ea și mi-a spus că Marilyn și echipa ei adunau materiale pentru a mă exclude chiar în acel moment. Știam deja că probabil vor găsi o modalitate de a mă exclude, dar auzind asta în realitate, am fost atât de șocată încât m-au trecut transpirațiile reci. După acel apel, m-am gândit la un pasaj din cuvintele lui

Dumnezeu: „**Dacă în biserică nu este niciun om dispus să practice adevărul și nimeni care să poată mărturisi ferm pentru Dumnezeu, atunci acea biserică ar trebui să fie complet izolată, iar legătura sa cu alte biserici ar trebui tăiată. Lucrul acesta se numește «îngroparea morții»; înseamnă lepădarea de Satana. Dacă într-o biserică există mai mulți tirani locali, urmați de niște «muște mărunte» care nu au niciun fel de discernământ, și dacă ei, credincioșii din biserică, tot nu pot să respingă constrângerile și manipularea acestor tirani după ce au văzut adevărul, atunci toți acești nesăbuiți vor fi eliminați în final. Deși se poate ca aceste muște mărunte să nu fi făcut nimic teribil, ele sunt și mai înșelătoare, și mai șirete și evazive, și toți cei asemenea lor vor fi eliminați. Nu va rămâne niciunul! Aceia care îi aparțin Satanei îi vor fi înapoiați, în timp ce aceia care aparțin lui Dumnezeu vor merge cu siguranță în căutarea adevărului; lucrul acesta este hotărât de natura lor. Fie ca toți cei care îl urmează pe Satana să piară! Niciun pic de milă nu va fi arătată acestor oameni. Fie ca toți cei care caută adevărul să fie aprovizionați și să se bucure de cuvântul lui Dumnezeu după placul inimii lor. Dumnezeu este drept; El nu ar favoriza pe nimeni. Dacă ești un diavol, atunci ești incapabil să practici adevărul; dacă ești un om care caută adevărul, atunci este sigur că nu vei fi luat captiv de Satana. Acest lucru este de netăgăduit**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Un avertisment pentru cei care nu practică adevărul”). După ce am citit cuvintele lui Dumnezeu, am putut simți cu adevărat firea sfântă și dreaptă a lui Dumnezeu, care nu tolerează nicio ofensă din partea omului. Dumnezeu nu le-ar permite falșilor conducători și antihriștilor să perturbe lucrarea bisericii sau să-i rănească pe aleșii Săi. Dumnezeu îi urăște pe cei care nu practică adevărul sau nu susțin lucrarea bisericii atunci când apar conducători falși și antihriști. Dacă acei oameni nu se pocăiesc, cu siguranță

vor fi alungați și pedepsiți. Dacă nu reușeam să practic adevărul atunci când mă confruntam cu clica de falși conducători și antihriști a lui Marilyn și nu luam atitudine să-i raportez, nu însemna asta că eram de partea Satanei și că îi lăsam să perturbe lucrarea bisericii? Atunci aș juca și eu un rol în răul lor! Mă bucuram de adevărul pe care Dumnezeu ni-l dăruise și mâncam și beam ceea ce-mi oferise El, dar când antihriștii perturbau lucrarea bisericii și-i suprimau pe aleșii lui Dumnezeu, nu am protejat lucrarea bisericii. Eram de partea dușmanului. Aceasta reprezenta o trădare gravă a lui Dumnezeu și un lucru pe care El îl condamnă. Așa cum a spus Dumnezeu: „**Fie ca toți cei care îl urmează pe Satana să piară!**” Abia atunci mi s-a făcut cu adevărat frică. Dacă nu mă pocăiam, atunci chiar dacă nu eram exclusă, aveam să fiu condamnată și alungată împreună cu falșii conducători și antihriștii. Când mi-am dat seama de asta, am venit înaintea lui Dumnezeu să mă rog. Am spus: „Dumnezeule, vreau să mă pocăiesc în fața Ta, să nu mai fiu prea precaută și să nu mă mai protejez. Vreau să practic adevărul și să nu fiu constrânsă de forțele întunecate ale Satanei. Vreau să iau atitudine și să protejez lucrarea bisericii. Știu că trebuie să-i raportez pe acești antihriști și să scriu tot ce știu, chiar dacă sfârșesc prin a fi exclusă.” După aceea, o altă soră m-a ajutat să-i trimit raportul meu direct unui conducător superior. S-a făcut o anchetă și s-a stabilit că Marilyn și ceilalți erau antihriști și au fost suspendați din îndatoririle lor. Nu s-au dat bătuți după aceea și au complotat în secret într-o ultimă încercare disperată. Au încercat să-i păcălească pe frați și surori pentru ca aceștia să ascundă dovezile faptelor lor rele și chiar au spionat-o pe sora care s-a ocupat de raportul cu privire la ei. În cele din urmă, toată acea clică de antihriști a fost exclusă din biserică, iar surorile și frații care fuseseră suprimați și condamnați au putut să ducă o viață bisericească normală și să-și îndeplinească din nou îndatoririle.

De-a lungul acestei experiențe, am simțit cu adevărat firea dreaptă și de neofensat a lui Dumnezeu și am văzut că adevărul, Dumnezeu și dreptatea domnesc în casa Lui. Indiferent cât de crud este Satana sau cât de puternic pare să fie, tot este doar o unealtă de care Dumnezeu Se folosește pentru a-Și desăvârși aleșii. Cuvintele lui Dumnezeu spun: „**Vorbim întotdeauna despre cât de ticălos, rău și maliţios este Satana, despre faptul că este scârbit de adevăr și îl urăște, dar poți să vezi asta? Poți să vezi ce face Satana pe tărâmul spiritual? Cum vorbește și acționează, care este atitudinea lui față de adevăr și Dumnezeu, în ce constă ticăloșia sa – nu poți să vezi niciunul dintre aceste lucruri. Prin urmare, indiferent de modul în care spunem că Satana este ticălos, că I se împotrivește lui Dumnezeu și că este scârbit de adevăr, în mintea ta, aceasta este doar o declarație. Nu există nicio imagine adevărată care să-i corespundă. Este prea seacă și nu este practică; nu poate servi drept referință practică. Însă atunci când o persoană a intrat în contact cu un antihrist, ea vede puțin mai clar firea ticăloasă și haină a Satanei și esența sa de a fi scârbit de adevăr, iar înțelegerea sa cu privire la Satana este puțin mai profundă și mai practică. Fără aceste figuri și exemple reale cu care oamenii să vină în contact și pe care să le vadă, așa-zisa lor înțelegere a adevărului ar fi neclară, seacă și impracticabilă. Însă atunci când oamenii intră în contact real cu acești antihriști și oameni răi, pot să vadă cum fac aceștia rău și cum se împotrivesc lui Dumnezeu și pot să identifice natura-esență a Satanei. Ei văd că acești oameni răi și antihriști sunt Satana întrupat – că sunt satane vii, diavoli pe pământ. Contactul cu antihriștii și oamenii răi poate să aibă un astfel de efect. Când Satana se întrupează într-o persoană rea sau un antihrist, capacitățile trupului său din carne și oase nu sunt atât de grozave, dar poate în continuare să facă foarte**

multe lucruri rele, să provoace foarte multe necazuri și să fie foarte ticălos și perfid în comportament și faptă. Prin urmare, răul pe care îl face Satana pe tărâmul spiritual trebuie să fie de o sută sau de o mie de ori mai mare decât suma celui făcut de toți oamenii răi și de antihriștii care trăiesc în carne și oase. Așadar, lecțiile pe care le învață oamenii intrând în contact cu persoane rele și antihriști le sunt de mare ajutor ca să dobândească discernământ și să vadă clar chipul Satanei. Le permit oamenilor să învețe să discearnă ce lucruri sunt pozitive și ce lucruri sunt negative, ce este detestat de Dumnezeu și ce este plăcut pentru El, ce este adevărul și ce este falsitate, ce e drept și ce e ticălos, ce anume urăște Dumnezeu și ce anume iubește El, pe care oameni îi respinge și elimină și pe care oameni îi aprobă și îi câștigă. Este inutil să încercați să înțelegeți aceste chestiuni doar în termeni de doctrine. Trebuie să experimentați multe lucruri, mai ales inducerea în eroare și tulburarea din partea oamenilor răi și a antihriștilor. Abia atunci când veți avea discernământ adevărat, veți înțelege aceste multe adevăruri și veți ajunge la o înțelegere mai profundă și mai practică a cerințelor lui Dumnezeu și a ceea ce vrea El să câștige. Oare asta nu duce la o înțelegere mai bună a intențiilor lui Dumnezeu? Nu te poate asigura că Dumnezeu este adevărul și Cel mai încântător? (Ba da.) **Dumnezeu îi face pe oameni să învețe lecții și să capete discernământ pe măsură ce experimentează lucruri și, cu siguranță, El și formează oameni, în timp ce dezvăluie, de asemenea, oameni de fiecare fel. Când unii oameni întâlnesc o persoană rea sau un antihrist, nu îndrăznesc să-l expună sau să-l identifice și nu îndrăznesc să intre în contact cu el. Se tem și încearcă să-l evite, ca și cum ar fi văzut un șarpe veninos. Asemenea oameni sunt prea lași ca să învețe lecții și nu vor dobândi discernământ. Unii oameni care întâlnesc o persoană rea sau un**

antihrist nu sunt atenți să învețe lecții sau să dobândească discernământ; se lasă conduși de impulsivitate în felul în care îl tratează și când vine vremea să dea în vileag sau să identifice un antihrist, nu pot fi de niciun folos, nici nu fac nimic practic. Unii oameni văd cum un antihrist face foarte mult rău și, în inima lor, sunt scârbiți, dar simt că nu pot să facă absolut nimic în privința asta, că au mâinile legate. Prin urmare, antihriștii se joacă arbitrar cu ei, iar ei continuă să îndure și se resemnează. Îi permit antihristului să se comporte nechibzuit și să tulbure lucrarea bisericii și nu-l raportează, nici nu-l dau în vileag. Au eșuat în responsabilitatea și datoria lor de oameni. Pe scurt, când oameni răi și antihriști fac ravagii și fac ce vor, asta dezvăluie oameni de toate felurile și, bineînțeles, servește și pentru a-i instrui pe cei care urmăresc adevărul și au simțul dreptății, permițându-le să dobândească mai mult discernământ și mai multă înțelegere, să învețe ceva și să înțeleagă intențiile lui Dumnezeu din asta. Pe care dintre intențiile lui Dumnezeu ajung să le înțeleagă? Sunt făcuți să vadă că Dumnezeu nu îi mântuiește pe antihriști, ci doar îi folosește ca să presteze servicii și că, atunci când aceștia prestează servicii, Dumnezeu îi dezvăluie și îi elimină și, în cele din urmă, îi pedepsește pentru că sunt oameni răi și îi aparțin Satanei. Cei pe care îi mântuiește Dumnezeu sunt un grup de oameni care, deși au firi corupte, iubesc lucrurile pozitive, recunosc faptul că Dumnezeu este adevărul, se supun suveranității și rânduielilor Lui și care, după ce au comis o fărădelege, sunt capabili să se căiască realmente. Acești oameni pot accepta să fie emondați, judecați și mustrați și, mai mult decât atât, pot aborda corect faptul că alți oameni îi dau în vileag sau le arată problemele pe care le au. Cei care, indiferent cum lucrează Dumnezeu, pot să accepte, să se supună și să învețe ceva din asta – acesta este

grupul de oameni care Îl urmează cu adevărat pe Dumnezeu, Îi experimentează lucrarea și sunt câștigați de El” [Cuvântul, Vol. 4: Expunerea antihriștilor, „Punctul nouă (Partea a opta)”]. Prin faptul că am fost suprimată de acei antihriști, am văzut clar cât de răi și cruzi sunt ei din natură. Ei vor condamna și exclude orice persoană care are discernământ în ceea ce-i privește sau care nu îi ascultă, îi raportează sau le amenință funcția. În plus, nu au deloc conștiință sau rațiune. Indiferent cât de mult rău fac sau câți oameni suprimă, indiferent de câte ori sunt tratați și dați în vileag, nu au nicio fărâmă de regret sau căință. Am văzut că, în esența lor, antihriștilor le este lehamite de adevăr și îl urăsc. Sunt dușmani ai lui Dumnezeu, demoni reîncarnați pe pământ. De asemenea, am experimentat personal că, dacă te temi de puterea lor și nu îndrăznești să-i dai în vileag și să-i raportezi, ajungi, pur și simplu, să fii suprimat, pedepsit și rănit. Trebuie să stai de partea lui Dumnezeu și să folosești cuvintele Lui și adevărul pentru a te lupta cu ei. Trebuie să-i raportezi, să renunți la ei și să-i dai afară din biserică. Aceasta reprezintă singura modalitate de a scăpa de puterea și controlul lor și de a triumfa asupra Satanei. În întregime datorită cuvintelor lui Dumnezeu, am putut dobândi toate acestea! Slavă lui Dumnezeu!

14. Reflectând la felul în care am urmat un om în vreme ce credeam în Dumnezeu

de Xiaolu, China

Dintre toate experiențele mele, există una în special care m-a impresionat profund. Într-un an, Li Juan, o conducătoare superioară, a venit în biserica noastră să ne supravegheze lucrarea. Pe atunci, un membru al bisericii răspândea prejudecăți față de conducători și lucrători și forma o clică pentru a tulbura biserica. Am avut părtășie cu el de multe ori, dar nu s-a pocăit. Nu eram siguri dacă să-l definim drept antihrist, așa că am întrebat-o pe Li Juan. Li Juan a folosit adevăruri despre discernerea antihriștilor, ca să aibă părtășie cu noi despre felul în care să stabilim asta, oferindu-ne o cale de urmat. Din discuțiile noastre, am aflat și că atunci când Li Juan era o proaspătă conducătoare, s-a ocupat de haosul din biserică în doar două săptămâni, lucru pe care alții nu l-au rezolvat în două luni. Acum, în calitate de conducătoare superioară, urmărise lucrarea mai multor biserici și le rezolvase multe dintre probleme. Fără să-mi dau seama, am început s-o admir. Ulterior, eu și partenera mea am întâmpinat niște probleme pe care nu le-am înțeles, așa că am așteptat ca Li Juan să vină și să ne îndrume. O lună mai târziu, ea s-a întors în sfârșit în biserica noastră. I-am spus pe loc despre problemele și dificultățile noastre, iar ea, imediat, a îndreptat din nou lucrurile. Chiar o admiram pe Li Juan după câteva întâlniri cu ea. Consideram că merita să fie conducătoare superioară, că înțelegea adevărul și avea discernământ. Îi era ușor să se ocupe de problemele pe care eu pur și simplu nu le puteam rezolva. Speram că putea veni să ne îndrume mai des. Spre surprinderea mea, Li Juan a fost demisă după câteva luni, pentru că era arogantă, despotică în îndatoririle ei, perturbalucrarea bisericii și pentru că nu accepta să fie emondată și tratată.

Demiterea ei era de neconceput pentru mine, dar consideram că putea fi un lucru bun pentru ea. Dacă putea să se cunoască și să se schimbe, atunci putea prelua iar lucrări importante. Așadar, deși fusese demisă, locul pe care îl ocupa în inima mea nu s-a schimbat deloc.

Câteva luni mai târziu, biserica ne-a desemnat, pe Li Juan și pe mine, să fim responsabile de lucrarea de curățenie. Am fost încântată. Voiam să profit de șansa asta ca să învăț mai multe de la ea. Ulterior, când discutam unele probleme, era mereu capabilă să găsească principii relevante pentru a avea părtășie despre acestea și a le rezolva. În plus, a vorbit mult despre cum a devenit conducătoare la scurt timp după ce a început să creadă, cum lucrarea se îmbunătățise datorită trudei ei, cum se cunoscuse după demiterea ei, și că biserica îi dădea iar lucrări importante. Auzind toate astea, am admirat-o și mai mult și am mers mereu la ea cu întrebările mele. A avut mereu un răspuns. Cu timpul, nu m-am mai axat pe rugăciune și pe căutarea lui Dumnezeu în datoria mea și în schimb m-am bazat pe Li Juan în toate, crezând că orice spunea era corect. Atunci o admiram prea mult. O adulam orbește și aproape că am urmat-o în săvârșirea unui mare rău.

Într-o zi, am aflat că, înainte, când Zhang Ping era conducătoare, și-a judecat partenera în fața rudelor ei, fiindcă avea prejudecăți față de ea. Apoi rudele ei au repetat aceste lucruri într-o adunare de grup. Conducătorul de biserică a etichetat-o pe Zhang Ping drept antihristă din cauza acelui unic incident. Rudele ei au considerat că nu s-a ocupat de lucruri conform principiilor, așa că au scris o scrisoare de denunț. Dar, apoi, conducătoarea de biserică a etichetat toată familia lui Zhang Ping drept o bandă de antihriști și a izolat-o. Uitându-mă la actele de excludere a lui Zhang Ping, am văzut că ea doar trăia într-o fire coruptă și că a emis niște judecăți. Nu ar fi trebuit să fie etichetată ca antihristă. Rudele ei au întocmit acel raport doar ca să semnaleze o problemă, n-au format o clică și n-au tulburat

lucrarea bisericii. N-ar fi trebuit să fie numiți antihriști. În plus, interacționasem cu Zhang Ping în urmă cu câțiva ani. Avea o umanitate acceptabilă și nu părea o răufăcătoare. Mă întrebam dacă nu cumva conducătorul a făcut o greșeală numind-o antihristă și excluzând-o. Asta nu-i o chestiune minoră. Voiam ajutorul lui Li Juan ca să analizez iar problema. Dar, surprinzător, a spus foarte hotărât: „Zhang Ping a judecat-o pe partenera ei, iar asta e o faptă rea. Rudele ei i-au ținut partea și au înaintat un raport, deci sunt o bandă de antihriști. Putem să căutăm și să aflăm dacă au făcut și alte fapte rele.” Consideram că nu era corect să fie atât de fermă, dar apoi m-am gândit că dacă era atât de sigură, probabil că avea lucrurile sub control. La urma urmei, slujise drept conducătoare superioară, avea multă experiență și discernământ. Probabil că știe adevărul și vede lucrurile mai bine decât mine. Așa că m-am răzgândit, spunând: „N-am mai interacționat cu Zhang Ping de câțiva ani. Nu știu dacă a comis și alte fapte rele. Să cercetăm și apoi să decidem.” Curând, am obținut mai multe informații despre Zhang Ping. Nu mai făcuse alte fapte rele și, după ce și-a judecat partenera, a reflectat asupra ei și s-a cunoscut. Nici rudele ei nu-i făceau pe alții s-o apere pe Zhang Ping. Pe baza purtării lor, n-ar fi trebuit să fie etichetați drept antihriști și excluși. I-am împărtășit aceste informații lui Li Juan, dar ea a fost foarte disprețuitoare și credea că etichetarea lui Zhang Ping drept antihristă era corectă. A spus: „Dacă lăsăm antihriști în biserică și ei continuă să facă rău și să perturbe, suntem părtași la răul lor!” Altă soră n-a fost nici ea de acord cu Li Juan. De asemenea, a spus că ei nu erau o bandă de antihriști, ci doar dăduseră dovadă de puțină corupție și că ar trebui să-i primim înapoi în biserică. Li Juan tot a spus încrezătoare: „Chiar dacă Zhang Ping nu e o antihristă, ea este o răufăcătoare. Și-a calomniat colega în fața rudelor ei, iar apoi acestea au împărtășit asta într-o adunare și au întocmit un raport. Oare nu au tulburat biserica? Nu-i putem

primi înapoi! Trebuie să aflăm mai multe despre relele lor.” Am ezitat după ce am auzit ce a spus Li Juan. Era atât de sigură că Zhang Ping trebuia exclusă. Oare însemna că eu aveam o perspectivă limitată asupra acestui lucru? Chiar era Zhang Ping o răufăcătoare? Li Juan fusese conducătoare foarte mult timp, așa că sigur avea o perspectivă mai amplă asupra lucrurilor decât aveam noi. M-am gândit că-mi lipsea discernământul și că puteam continua să cercetăm ce făcuse Zhang Ping. Așadar, deși nu mă simțeam complet împăcată, tot m-am oțelit și am pus niște frați și surori să mai cerceteze chestiunea. M-am simțit foarte neliniștită după ce am făcut aceste aranjamente și inima mi s-a întunecat. Nu prea pot descrie cum m-am simțit. M-am rugat lui Dumnezeu, cerându-I să mă îndrume ca să mă cunosc prin asta și să pot acționa conform voii Lui. După rugăciunea mea, am citit asta în cuvintele lui Dumnezeu: „**Fiecare biserică și fiecare individ este observat de Dumnezeu. Oricât de mulți oameni își îndeplinesc datoria sau Îl urmează pe Dumnezeu într-o biserică, în clipa în care se îndepărtează de cuvintele lui Dumnezeu, în clipa în care pierd lucrarea Duhului Sfânt, ei încetează să experimenteze lucrarea lui Dumnezeu și, astfel, ei – și datoria pe care o îndeplinesc – n-au legătură cu lucrarea lui Dumnezeu și nu participă la ea, caz în care această biserică a devenit un grup religios. Spuneți-Mi, care sunt consecințele odată ce o biserică devine un grup religios? Nu ați spune că acești oameni sunt într-un mare pericol? Ei nu caută niciodată adevărul când înfruntă probleme și nu acționează conform adevărurilor-principii, ci sunt supuși rânduielilor și manipulărilor ființelor umane. Ba chiar există mulți care, în timp ce-și îndeplinesc datoria, nu se roagă și nu caută niciodată adevărurile-principii; ei doar îi întreabă pe alții și fac precum spun aceștia, acționând la indiciile celorlalți. Orice le spun alți oameni să facă, ei aceea fac. Ei simt că a se**

ruga la Dumnezeu în legătură cu problemele lor și a căuta adevărul este un lucru vag și dificil, prin urmare caută o soluție simplă, ușoară. Li se pare că a se baza pe ceilalți și a face ceea ce spun ceilalți este ușor și cel mai rezonabil și astfel, ei fac pur și simplu ceea ce le spun alți oameni, întrebându-i pe ceilalți și făcând toate lucrurile așa cum spun aceștia. Drept urmare, chiar și după ce au crezut timp de mulți ani, atunci când au întâmpinat o problemă, nu au venit nici măcar o singură dată înaintea lui Dumnezeu, rugându-se și căutând dorințele Lui și adevărul, iar apoi dobândind o înțelegere a adevărului și acționând și comportându-se conform intențiilor lui Dumnezeu – nu au avut niciodată o astfel de experiență. Astfel de oameni practică într-adevăr credința în Dumnezeu?" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Doar cu frică de Dumnezeu poți păși pe calea mântuirii"). Cuvintele lui Dumnezeu arată că atunci când El nu are un loc în inima cuiva și acel om nu caută principiile adevărului, alegând în schimb să-i asculte și să-i urmeze pe alții și să le respecte planurile, asta nu este practicarea credinței în Dumnezeu; El nu recunoaște o astfel de credință. Oare aceasta nu era întocmai starea mea? În ceea ce le privea pe rudele lui Zhang Ping, Li Juan a spus că era sigură că erau o bandă de antihriști. Consideram că asta nu era conform faptelor, dar o admiram atât de mult, încât nu am căutat principiile adevărului. Eram de acord cu orice-mi spunea să fac. Din rezultatele cercetării, am realizat că familia ei fusese greșit etichetată, dar văzând cât de insistentă era Li Juan, n-am ținut deloc cont de părerea mea. Deși m-am simțit inconfortabil, tot n-am căutat principiile adevărului. Doar m-am forțat să fac ce spunea Li Juan. Dumnezeu nu avea niciun loc în inima mea. Oare aveam credință? Cu cât mă gândeam mai mult la asta, cu atât mă simțeam mai rău. Mereu mă considerasem o credincioasă adevărată. Nu mi-am închipuit că aveam să ador și să urmez un om. Eram neliniștită, ceea ce

însemna că deja Îl dezgustasem pe Dumnezeu. Dacă nu mă pocăiam, puteam fi alungată. M-am speriat gândindu-mă la asta, așa că m-am rugat, cerându-I lui Dumnezeu să mă ajute ca să-mi schimb starea, să caut adevărul și s-o pot trata principial pe Zhang Ping și pe rudele ei.

După aceea, am căutat acele principii ale adevărului care aveau legătură cu problema lui Zhang Ping și am aflat diferența dintre un antihrist și un om cu o fire coruptă obișnuită. Principala trăsătură a antihriștilor este că ei văd puterea drept viață și mereu vor să-i controleze pe aleșii lui Dumnezeu. Ei pedepsesc oamenii ca să câștige putere. Fac atât de mult rău și tulbură grav lucrarea bisericii. În plus, antihriștii sunt sătui de adevăr și-l urăsc. Sunt, în esență, oameni răi și nu au conștiință sau rațiune. Ei nu au niciun regret, indiferent cât de mult rău au făcut și le este imposibil să se pocăiască. Oamenii corupți obișnuiți nu se pot abține să nu spună și să facă lucruri de dragul faimei, câștigului și statutului, dar pot să accepte adevărul și să reflecteze asupra lor. După ce merg pe calea greșită, pot să devină conștienți de ei înșiși și să dea dovadă de pocăință. Este întocmai cum spune Dumnezeu: „**Indiferent cine este, indiferent cât rău a făcut sau cât de grave au fost greșelile sale, dacă un om este hotărât să fie un antihrist sau să aibă firea unui antihrist depinde de faptul dacă este capabil să accepte adevărul și emondarea și dacă are cu adevărat remușcări. Dacă poate accepta adevărul și emondarea, dacă are cu adevărat remușcări și dacă este dispus să-și petreacă toată viața făcând servicii pentru Dumnezeu, atunci asta indică într-adevăr puțină căință. O astfel de persoană nu poate fi clasificată drept antihrist**” [Cuvântul, Vol. 4: Expunerea antihriștilor, „Punctul nouă (Partea a treia)”]. Am știut în inima mea că Zhang Ping nu era o antihristă și nu am putut să mai ezit și să ascult orbește de Li Juan.

Am continuat să caut. De ce atunci când Li Juan și cu mine vedeam lucrurile diferit, nu am căutat principiile și doar m-am luat după ea orbește? Care era esența acestei probleme? Mi-am amintit că Dumnezeu spune: „**Ceea ce admiri tu nu este umilința lui Hristos, ci acei falși păstori cu o reputație proeminentă. Nu adori frumusețea sau înțelepciunea lui Hristos, ci pe acei libertini care se tăvălesc în mizeria lumii. Râzi de durerea lui Hristos care nu are unde să-Și așeze capul, dar admiri acele cadavre care vânează jertfele și trăiesc în depravare. Nu ești dispus să suferi alături de Hristos, dar te arunci cu bucurie în brațele acelor antihriști nesăbuiți, deși ei îți furnizează doar trup, cuvinte și control. Chiar și acum inima ta încă se întoarce către ei, către reputația lor, către statutul și către influența lor. Și, totuși, continui să ai o atitudine prin care percepi lucrarea lui Hristos ca fiind greu de acceptat și o refuzi. Acesta este motivul pentru care spun că îți lipsește credința de a-L recunoaște pe Hristos**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Ești tu oare un adevărat credincios în Dumnezeu?”). Citind cuvintele lui Dumnezeu, am văzut că adoram și urmam un om, fiindcă, în credința mea, Hristos nu era esențial; în schimb, adoram statutul și puterea. Întrucât Li Juan fusese conducătoare superioară și a avut câteva idei bune când a supravegheat lucrarea, credeam că ea știe adevărul și are discernământ, așa că am apreciat-o și admirat-o. De aceea n-am avut propriile idei și opinii când am fost partenere. Făceam orice spunea, considerându-i cuvintele drept adevărul. Chiar și în ceva important ca excluderea lui Zhang Ping și a rudelor ei, tot am urmat-o orbește pe Li Juan. Acest lucru a întârziat reprimirea acelei familii în biserică și intrarea ei în viață. Dumnezeu prețuiește viața fiecărui om. Cei oprimați de conducători falși nu pot trăi mult timp o viață a bisericii. Trăiesc în întuneric și sunt neajutorați și suferă. Dar eu nu țineam cont de voia lui Dumnezeu; nu-mi asumam răspunderea

pentru viețile celorlalți. În ceea ce le privește pe rudele lui Zhang Ping, mereu am ezitat și am ascultat de Li Juan. Eram incredibil de confuză! Fără acea întunecime și durere spirituală, nu m-aș fi trezit; aș fi continuat să greșesc. M-am rugat lui Dumnezeu, pocăindu-mă: „Dumnezeule! Nu vreau să mai ador și să urmez un om. Vreau să Te slăvesc drept măreț și să acționez conform principiilor adevărului.” Mai târziu, i-am spus părerea mea lui Li Juan, iar ea a zis scurt: „Discutăm mai târziu.” Apoi a schimbat subiectul. Vedeam că tot rămânea la părerea ei și nu-i păsa de viețile altora. M-am înfuriat. Am decis că, orice-ar fi, trebuia să-i spun conducătoarei noastre despre situația rudelor lui Zhang Ping. Câteva zile mai târziu, conducătoarea a venit cu treburi și a dezvăluit că Li Juan fusese despotică în lucrarea de curățenie. Etichetase oamenii arbitrar, fără să respecte principiile și tulburase grav lucrarea bisericii. Prin urmare, conducătoarea a demis-o pe Li Juan. Am auzit că, în cazul lui Zhang Ping, Li Juan știa prea bine că greșea, dar nu voia să recunoască. A rânduit personal ca oamenii să obțină informații despre Zhang Ping, ca să-i găsească vină. Era ferm hotărâtă să o excludă pe Zhang Ping și pe rudele ei drept antihriști. Eram foarte furioasă. Ca să-și apere statutul, ei nu i-a păsat de viețile fraților și surorilor. Era incredibil de malefică. Amintindu-mi de timpul petrecut cu Li Juan, ea vorbea mereu de truda ei, așa că am considerat-o un om care urmărește adevărul. N-am folosit adevărul ca să analizez motivele și esența acțiunilor ei. Să împărtășești cu adevărat experiență înseamnă să vorbești despre ce ai ajuns să știi despre tine prin judecata lui Dumnezeu, ce adevăruri ai aflat și cum ai practicat adevărul ca să-L mulțumești pe Dumnezeu. Dar Li Juan nu putea vorbi despre înțelegerea adevărată. Vremurile grele despre care a vorbit aveau scopul de a o preaslăvi și mărturisi pe ea și de a câștiga admirația. Era pe calea unui antihrist. În acel moment, am câștigat discernământ în privința lui Li Juan și m-am urât și

mai mult. Eram de mulți ani credincioasă, dar nu priveam oamenii sau lucrurile prin prisma cuvintelor lui Dumnezeu. Mă uitam doar la darurile și calibrul oamenilor și adoram statutul și puterea. Aproape că am urmat-o pe Li Juan făcând rău, excomunicându-i pe ceilalți pe nedrept și provocând daune ireparabile. Am fost atât de oarbă și nesăbuită! Gândindu-mă la asta, m-am speriat.

Ulterior, am citit alt pasaj din cuvintele lui Dumnezeu: „**Când cineva e ales să fie lider de către frați și surori sau e promovat de casa lui Dumnezeu să facă o anumită lucrare sau să îndeplinească o anumită datorie, acest lucru nu înseamnă că are un statut sau o identitate specială sau că adevărurile pe care le înțelege sunt mai profunde și mai numeroase decât cele ale altor oameni – cu atât mai puțin că această persoană este capabilă să se supună lui Dumnezeu și nu-L va trăda. Cu siguranță, nici nu înseamnă că Îl cunoaște pe Dumnezeu și că e cineva care se teme de Dumnezeu. De fapt, ea nu a atins nimic din toate acestea; promovarea și cultivarea nu sunt decât promovare și cultivare în sensul cel mai direct și nu echivalează cu faptul că persoana respectivă a fost predestinată și aprobată de Dumnezeu. Promovarea și cultivarea sa înseamnă pur și simplu că a fost promovată și așteaptă cultivarea. Iar în ceea ce privește rezultatul final al acestei cultivări, depinde dacă această persoană urmărește adevărul și dacă este capabilă să aleagă calea urmăririi adevărului. Astfel, atunci când cineva din biserică este promovat și cultivat pentru a fi lider, acesta este doar promovat și cultivat în sens direct; nu înseamnă că e deja un lider calificat sau unul competent, că e deja capabil să întreprindă lucrarea unui lider și poate face o muncă reală – nu așa stau lucrurile. Majoritatea oamenilor nu înțeleg clar aceste lucruri și îi admiră pe cei promovați, bazându-se pe închipuirile lor, dar aceasta este o greșeală.**

Indiferent de cât de mulți ani au crezut, oare cei care sunt promovați chiar dețin adevărul-realitate? Nu neapărat. Sunt ei capabili să ducă la bun sfârșit rânduielile lucrării casei lui Dumnezeu? Nu neapărat. Au un simț al responsabilității? Sunt dotați cu angajament? Pot să se supună lui Dumnezeu? Când se confruntă cu o problemă, sunt ei capabili să caute adevărul? Toate acestea sunt necunoscute. Au acești oameni o inimă cu frică de Dumnezeu? Și cât de mare sunt inimile lor cu frică de Dumnezeu? Sunt predispuși să-și urmeze propria voință atunci când fac lucruri? Sunt capabili să-L caute pe Dumnezeu? În timpul în care îndeplinesc lucrarea liderilor, vin frecvent înaintea lui Dumnezeu pentru a căuta voia Lui? Sunt capabili să îndrume oamenii în intrarea în adevărul-realitate? Cu siguranță sunt incapabili de astfel de lucruri din prima. Nu au fost pregătiți și au prea puțină experiență, așa că sunt incapabili de aceste lucruri. De aceea, promovarea și cultivarea unui om nu înseamnă că acesta înțelege deja adevărul, nici nu spune că e deja capabil să își îndeplinească datoria în mod satisfăcător. […] Care e scopul pentru care Eu zic asta? Pentru a le spune tuturor că trebuie să abordeze corect diferitele tipuri de talente promovate și cultivate în casa lui Dumnezeu și nu trebuie să fie duri în cererile lor față de acești oameni. Bineînțeles, oamenii nu trebuie să fie nici nerealiști în opinia lor despre ei. E o prostie să fiți prea apreciativi sau reverențioși față de ei, nici nu e uman sau realist să fiți exagerat de duri în cerințele voastre față de ei. Deci, care e cel mai rațional mod de a acționa față de ei? Să ne gândim la ei ca la oameni obișnuiți și, atunci când există o problemă care trebuie cercetată, să avem părtășie cu ei și să învățăm fiecare din punctele forte ale celuilalt și să ne completăm reciproc” [Cuvântul, Vol. 5: Responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor, „Responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor (5)”]. Cuvintele lui Dumnezeu sunt foarte clare. Să fii

ales conducător sau lucrător nu înseamnă că știi adevărul și-ți pot face datoria corespunzător. Și tu ești corupt. S-ar putea să-ți îndeplinești datoria după mofturile și experiențele tale și să faci lucruri care încalcă principiile. Trebuie să discernem oamenii conform principiilor adevărului, nu să urmăm orbește pe oricine. Pe deasupra, chiar dacă părtășia conducătorilor despre adevăr este iluminătoare, asta e luminare și îndrumare de la Duhul Sfânt și ar trebui primită de la Dumnezeu. N-ar trebui să adorăm și să urmăm orbește un om. Dacă există erori sau omisiuni în lucrarea unui conducător sau lucrător, sau dacă ei încalcă principiile adevărului, ar trebuie să ne ocupăm cum se cuvine de asta. Sfaturile și ajutorul pot fi oferite cu afecțiune, ca să se poată schimba și să facă lucrurile principial. Dar de vreme ce adoram statutul și puterea, am crezut greșit că, dacă Li Juan fusese conducătoare superioară, trebuia să știe adevărul mai bine decât noi. Gândirea mea era complet eronată! Deși fusese conducătoare mulți ani și avea ceva experiență de lucru și putea să vorbească despre doctrine și să rezolve unele probleme, asta nu însemna că înțelegea adevărul. Părtășia și înțelegerea ei sunau grozav de obicei, iar ea spunea că, atunci când nu înțelegem lucrurile, ar trebui să căutăm principiile adevărului, nu să ne agățăm de propriile păreri. Dar, în fața problemelor, mereu făcea cum voia ea. Nu accepta deloc sugestiile altora și nu avea o inimă care căuta. Doar vorbea despre doctrine, fără nicio realitate. Nu reflecta deloc la natura ei arogantă și satanică și n-o înțelegea și era gata să excludă cu ușurință oamenii ca să-și mențină statutul. Privind-o pe Li Juan în lumina tuturor acestor lucruri, era clar că era de aceeași teapă ca falșii conducători și antihriștii.

Zhang Ping și rudele ei au fost reprimite în biserică după aceea. Gândindu-mă la faptul că n-au putut trăi viața bisericească mai bine de două luni și la toată suferința spirituală pe care au îndurat-o, m-am simțit

indescriptibil de îngrozitor. M-am urât pentru că nu am căutat adevărul și doar am ascultat un om. Dacă aș fi căutat principiile adevărului și le-aș fi aplicat imediat în biserică, intrarea lor în viață n-ar fi fost întârziată atât de mult. În acel moment, am realizat că a adora pe cineva orbește ușurează mult săvârșirea răului și împotrivirea față de Dumnezeu. Uram și cât de confuză și oarbă am fost, că am urmat pe cineva făcând un asemenea rău. Mai târziu, am citit în cuvintele lui Dumnezeu: „**Cea mai simplă cale de a descrie credința în Dumnezeu este să ai încredere că există un Dumnezeu și, pe această bază, să-L urmezi, să I te supui, să-I accepți suveranitatea, orchestrările și rânduielile, să dai atenție cuvintelor Sale, să trăiești conform cuvintelor Sale, să faci totul conform cuvintelor Lui, să fii o adevărată ființă creată, să te temi de Dumnezeu și să te ferești de rău; numai aceasta este credința adevărată în Dumnezeu. Asta înseamnă să-L urmezi pe Dumnezeu**" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „O persoană nu poate fi mântuită prin credință în religie sau prin implicarea în ceremonii religioase"). Cuvintele lui Dumnezeu mi-au arătat că frica de Dumnezeu, venerarea Lui drept măreț și căutarea principiilor adevărului când apar probleme reprezintă minimul pe care ar trebui să-l facem în credința noastră în Dumnezeu. Oricine ar fi, atât timp cât ceea ce spune e conform principiilor adevărului, ar trebui să urmezi acel lucru și să respingi ferm orice izvorăște din noțiuni și închipuiri umane. Totul ar trebui să se facă după cuvintele lui Dumnezeu. Asta e credință adevărată și a-L urma cu adevărat pe Dumnezeu. Slavă lui Dumnezeu! Calea de a-L urma pe Dumnezeu în viitor mi-a fost clară.

Într-o zi, când discutam instruirea oamenilor cu liderul de biserică, sora Mingyi, ea a menționat că sora Zhao Xunzhen era capabilă să se cunoască atunci când se întâmpla ceva și că părtășia ei despre adevăr era practică, așa că putea să fie cultivată ca supraveghetor al lucrării de udare.

Dar în interacțiunile mele cu Xunzhen, am descoperit că nu avea calibru și nici o înțelegere pură a adevărului. Era foarte pasivă în datoria ei și de câteva luni în șir nu mai obținuse rezultate bune. Nu era un candidat bun. Dar întrucât Mingyia recomandat-o, m-am întrebat dacă vedeam lucrurile corect. Mingyi fusese conducătoare de biserică ani la rând, așa că ar trebui să aibă mai mult discernământ decât mine. M-am gândit că ar trebui să mă iau după ea. Dar m-am simțit vinovată când am gândit astfel. Mi-am dat seama că mă axam pe statutul lui Mingyi și pe anii în care slujise drept conducătoare. Oare nu adulam statutul și puterea și urmam iar un om? M-am gândit la Zhang Ping și rudele ei. Consecințele faptului că adoram puterea și nu susțineam principiile erau dureroase pentru mine. În spatele faptului că înfruntam iar acest lucru era voia lui Dumnezeu. Dacă tot nu puteam spijini principiile și ajutam la promovarea unui candidat nepotrivit ca supraveghetor, asta ar fi împiedicat intrarea în viață a fraților și surorilor. Mingyi era conducătoare, dar asta nu însemna că știa adevărul sau că înțelegea oamenii perfect. Sugestia ei era doar un lucru de care să țin cont. Trebuia să mă gândesc dacă Xunzhen ar trebui să fie cultivată pe baza principiilor. Ulterior, am strâns câteva evaluări ale lui Xunzhen, care au confirmat că-i lipsea calibrul și nu făcea lucrare practică, așa că nu era un candidat bun. I-am spus ce credeam lui Mingyi, iar ea a fost de acord. În inima mea, am simțit că singura cale de a fi împăcat e să nu urmezi orbește pe oricine, ci să practici adevărul.

Incidentul cu Zhang Ping și rudele ei mi-a rămas întipărit în inimă. Această lecție de neuitat mi-a permis să văd consecințele adulării și urmării unui om în timp ce aveam credință. Am experimentat și că a căuta adevărul și a face lucrurile conform acestuia e singura cale de a-L urma pe Dumnezeu și de a-I câștiga aprobarea.

15. Măsluiri în sacrificiile mele pentru Dumnezeu

de Jiang Ping, China

În aprilie 2020, într-o zi, deodată am simțit o durere de spate groaznică, în dreapta. Am crezut că mi l-am luxat din greșeală, așa că nu i-am dat prea multă atenție, gândindu-mă că aș putea pune acolo un plasture medicinal și va fi bine. Spre uimirea mea, însă, durerea s-a agravat. Parcă eram străpunsă cu un ac – era o durere pătrunzătoare, din piept până în spate. Când se înrăutățea, parcă ceva îmi strângea în gheare carnea și oasele. Durerea a fost atât de intensă, că n-o pot descrie în cuvinte. Câteva nopți, nici n-am putut dormi de durere. Mi se părea că nu mai pot suporta și am vrut să dau fuga la un doctor, dar tocmai fixasem o întâlnire să le predic Evanghelia unor oameni. Mersul la o consultație ar fi întârziat-o, în mod sigur. M-am gândit că voi merge peste câteva zile, după ce mă voi întâlni cu ei, și, în plus, totul era în mâinile lui Dumnezeu. Trebuia doar să-mi fac datoria mai departe și poate că aveam să mă simt mai bine în câteva zile. Așadar, m-am ținut tare ca să suport durerea și m-am dus la spital după ce am răspândit Evanghelia. Doctorul mi-a spus, foarte serios: „De ce ați așteptat până acum să veniți? Nu este un fleac. E zona zoster, provocată de un virus și, dacă se agravează, ar putea fi chiar fatală.” Am fost stupefiată. Nu-mi închipuisem niciodată că era ceva atât de grav, că mă putea costa chiar viața, dacă nu era tratată! Răspândisem Evanghelia în mod activ și-mi făcusem datoria, deci cum aș fi putut lua o boală așa de gravă? În ultimii câțiva ani făcusem sacrificii, mă sacrificasem, suferisem și plătisem un preț. Nu-L trădasem pe Dumnezeu niciodată, nici chiar când am fost arestată și torturată brutal de Partidul Comunist, și continuasem să-mi fac datoria după închisoare. Deci, cum de m-am putut îmbolnăvi, totuși? Gândindu-mă la asta, eram tot mai supărată. Îmi venea să plâng și simțeam un gol în inimă.

În momentul acela era mult de lucru la biserică, așa că am continuat să-mi fac datoria în timp ce primeam tratament. Când ieșeam cu bicicleta, orice zdruncinătură îmi provoca dureri agonizante. Uneori eram lovită de un acces de durere și nu puteam nici măcar să stau jos nemișcată. Când ajungeam acasă de la datorie, mă întindeam pe pat fără strop de vlagă și nu voiam să vorbesc nimic. Știam că asta mi se întâmpla cu permisiunea lui Dumnezeu. Mă rugam, căutam și reflectam dacă nu cumva ceva ce făceam nu era după voia lui Dumnezeu, dar credeam că, atâta vreme cât îmi vedeam greșeala și-mi făceam datoria mai departe, puteam să-mi revin din boală. Însă două luni au trecut zburând și eu nu eram mai bine. Mă îngrijora ce mult dura boala asta. Ce aveam să fac, dacă nu se ameliora? În ultimii ani nu încetasem niciodată să-mi fac datoria. Am continuat să răspândesc Evanghelia chiar și când eram bolnavă – așadar, de ce nu mă însănătoșeam? Cu cât mă gândeam mai mult la asta, cu atât mă simțeam mai nedreptățită și supărată. Mi-am zis: „Dacă nu-mi revin niciodată, s-ar putea să vină ziua când nici nu voi mai îndeplini vreo datorie și nu voi fi capabilă să pregătesc fapte bune. Voi putea fi mântuită, atunci? Tot ce-am oferit de-a lungul anilor a fost în zadar? Ar trebui să-mi cruț energia pentru sănătatea mea și să văd cum merg lucrurile cu boala.” După aceea, n-am mai pus la fel de mult suflet în datoria mea. La adunările noastre de grup, doar întrebam superficial despre potențialele ținte ale Evangheliei și, dacă nu existau, mergeam acasă și mă odihneam puțin. Chiar mă temeam să nu mă epuizez și să nu mă îmbolnăvesc mai tare. În perioada aceea eram total preocupată de boala mea și foarte deprimată. Nu dobândeam nicio luminare din cuvintele lui Dumnezeu, iar părtășia mea la adunări era chiar seacă. Mă simțeam cu adevărat departe de Dumnezeu. În durerea mea, m-am rugat Lui: „O, Dumnezeule! Sunt nefericită din cauza acestei boli, mă plâng întruna și nu am niciun elan în datoria mea. Te rog, luminează-mă să înțeleg

voia Ta! Vreau să mă supun, să reflectez la mine însămi și să trag învățăminte.”

În căutările mele, am citit cuvintele lui Dumnezeu: „**Mai întâi, când oamenii încep să creadă în Dumnezeu, care dintre ei nu are propriile scopuri, motivații și ambiții? Deși o parte dintre ei cred în existența lui Dumnezeu și au văzut-o, credința lor în Dumnezeu tot conține acele motivații, iar scopul lor final în a crede în Dumnezeu este de a primi binecuvântările Sale și lucrurile pe care și le doresc. În experiențele de viață ale oamenilor, ei își spun deseori: «Am renunțat la familie și carieră pentru Dumnezeu și El ce mi-a dat? Trebuie să calculez și să confirm – am primit recent vreo binecuvântare? Am dat foarte mult în acest timp, am tot alergat și am suferit mult – mi-a dat Dumnezeu vreo promisiune, în schimb? Și-a adus aminte de faptele mele bune? Care va fi finalitatea mea? Pot primi binecuvântările lui Dumnezeu?…» Fiecare persoană face constant astfel de calcule în inima sa și Îi cere lui Dumnezeu lucruri care conțin motivațiile, ambițiile și mentalitatea sa de târguială. Adică, în inima sa, omul Îl testează în mod constant pe Dumnezeu, face constant planuri despre Dumnezeu și își susține argumentele pentru propria finalitate cu Dumnezeu și încearcă să obțină o declarație de la Dumnezeu, să vadă dacă Dumnezeu îi poate da ceea ce își dorește. În timp ce Îl caută pe Dumnezeu, omul nu Îl tratează ca pe Dumnezeu. Omul a încercat întotdeauna să facă târguri cu Dumnezeu, cerându-I lucruri neîncetat și chiar presându-L la fiecare pas, încercând să Îi ia toată mâna, după ce i s-a dat un deget. În același timp în care încearcă să se târguiască cu Dumnezeu, omul se și ceartă cu El, și există chiar unii oameni care, când se abat încercări asupra lor sau când se află în anumite situații, deseori devin slabi, negativi și neglijenți în lucrarea lor și plini de plângeri în privința lui**

Dumnezeu. Din momentul în care omul a început prima oară să creadă în Dumnezeu, el L-a considerat un corn al abundenței, un instrument bun la toate, și s-a considerat a fi cel mai mare creditor al lui Dumnezeu, ca și cum obligația și dreptul lui inerent erau să încerce să obțină binecuvântări și promisiuni de la Dumnezeu, în timp ce responsabilitatea lui Dumnezeu era de a proteja și a avea grijă de om și de a-l aproviziona. Așa este înțelegerea de bază a «credinței în Dumnezeu» a tuturor celor care cred în El și astfel e înțelegerea cea mai profundă a conceptului de credință în Dumnezeu" (Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu, firea lui Dumnezeu și Dumnezeu Însuși II"). Chibzuind la cuvintele lui Dumnezeu, m-am simțit foarte vinovată. Am văzut că, în credința mea, pur și simplu nu-L tratam pe Dumnezeu ca Dumnezeu. Eu Îl tratasem pe Dumnezeu ca pe un briceag elvețian, ca pe un corn al abundenței, crezând că, atâta vreme cât continuam să mă sacrific pentru Dumnezeu, El sigur urma să mă păstreze întreagă și nevătămată, că niciodată nu mă voi confrunta cu boli sau tragedii, că voi ajunge să scap de toate felurile de catastrofe, că voi sfârși prin a fi mântuită și a câștiga o destinație bună. În ultimii ani, plecasem de lângă familie și-mi lăsasem cariera pentru a-mi face datoria, suferisem, oferisem mult și niciodată nu dădusem înapoi, nici măcar când am fost arestată și torturată. Când m-am îmbolnăvit, însă, și mai ales când am văzut că problemele mele de sănătate nu se mai sfârșeau, L-am învinovățit pe Dumnezeu și am încercat să-I aduc argumente. Socoteam toate suferințele mele de-a lungul anilor și consideram că tot ceea ce oferisem avea să se irosească dacă nu urma să fiu mântuită și am început să mă las pe tânjeală în datoria mea. Am înțeles că nu pentru a dobândi adevărul și a asculta de Dumnezeu era credința mea, ci pentru a da suferința și truda mea în schimbul harului și binecuvântărilor lui Dumnezeu. Oare nu doar Îl înșelam și-L foloseam pe Dumnezeu? Ca să

mântuiască omenirea, Dumnezeu ne-a dat atâtea cuvinte să ne ude și să ne susțină. Dar eu nu am răsplătit iubirea lui Dumnezeu, ci am încercat să tranzacționez cu El. Când El n-a făcut ce am vrut, am început să-mi fac de mântuială datoria și să nu-mi pese. Nu eram deloc sinceră față de Dumnezeu. Chiar nu aveam nicio conștiință sau rațiune! Am venit înaintea lui Dumnezeu și m-am rugat: „Dumnezeule, Te-am folosit și Te-am înșelat în credința mea. Cu greu mă pot considera om! Vreau să mă pocăiesc înaintea Ta. Călăuzește-mă, Te rog!”

Apoi, am citit cuvântul lui Dumnezeu: „**În multe cazuri, încercările de la Dumnezeu sunt poveri pe care El le dă oamenilor. Oricât de grea este povara dată ție de Dumnezeu, aceea este greutatea poverii pe care ar trebui să ți-o asumi, căci Dumnezeu te înțelege și știe că vei fi capabil să o duci. Povara dată ție de Dumnezeu nu-ți va depăși statura sau limitele rezistenței, așa că nu e nicio îndoială că o vei putea duce. Indiferent ce tip de povară, ce fel de încercare îți dă Dumnezeu, adu-ți aminte un singur lucru: indiferent dacă înțelegi intențiile lui Dumnezeu sau nu și indiferent dacă ești luminat și iluminat de Duhul Sfânt sau nu, după ce te rogi, indiferent dacă această încercare reprezintă faptul că Dumnezeu te disciplinează sau îți dă un avertisment, nu contează dacă tu nu înțelegi. Câtă vreme nu ai întârzieri în îndeplinirea datoriei și poți să-i rămâi loial, Dumnezeu va fi satisfăcut și tu vei rămâne neclintit în mărturia ta. […] Dacă, în credința ta în Dumnezeu și în căutarea adevărului, ești în stare să spui: «Orice boală sau eveniment neplăcut permite Dumnezeu să se abată asupra mea – indiferent de ceea ce face Dumnezeu – trebuie să mă supun și să rămân în locul meu ca o ființă creată. Înainte de orice altceva, trebuie să pun în practică acest aspect al adevărului – supunerea – trebuie să îl implementez și să trăiesc realitatea supunerii față de Dumnezeu. Mai mult decât atât, nu**

trebuie să arunc deoparte ceea ce mi-a încredințat Dumnezeu și datoria pe care ar trebui să o îndeplinesc. Chiar și la ultima mea răsuflare, trebuie să rămân credincios datoriei mele», nu înseamnă acest lucru a fi mărturie? Când ai acest gen de hotărâre și acest tip de stare, mai ești capabil să te plângi de Dumnezeu? Nu, nu ești. Într-un astfel de moment, te vei gândi: «Dumnezeu îmi dă această suflare, El m-a aprovizionat și protejat în toți acești ani, El a luat multă durere de la mine, mi-a dat mult har și multe adevăruri. Am înțeles adevăruri și taine pe care oamenii nu le-au înțeles de generații. Am câștigat atât de mult de la Dumnezeu, așa că trebuie să-L răsplătesc! Înainte, statura mea era prea mică, nu înțelegeam nimic și tot ceea ce făceam era vătămător pentru Dumnezeu. S-ar putea să nu mai am o altă șansă să-L răsplătesc pe Dumnezeu în viitor. Oricât mi-a mai rămas de trăit, trebuie să ofer puțina putere pe care o am și să fac ce pot pentru Dumnezeu, astfel încât Dumnezeu să vadă că toți acești ani de aprovizionare pentru mine nu au fost în zadar, ci au dat roade. Lasă-mă să aduc mângâiere lui Dumnezeu și să nu-L mai rănesc sau să-L dezamăgesc»” (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Numai în citirea frecventă a cuvintelor lui Dumnezeu și în contemplarea adevărului există o cale de urmat”).

Cântărind cuvintele lui Dumnezeu, I-am putut înțelege voia. Indiferent ce fel de greutăți întâmpin, toate sunt îngăduite de Dumnezeu. Boala aceasta însemna că Dumnezeu îmi dădea să port o povară pe care ar trebui s-o accept și căreia să mă supun, și că eu ar trebui să mărturisesc ferm. M-am gândit la Petru, care a căutat să-L mulțumească pe Dumnezeu și să I se supună. A îndurat boli și a trăit în lipsuri, dar a putut mereu să accepte aceste lucruri și nu s-a plâns niciodată. Aceste lucruri nu au schimbat niciodată iubirea lui pentru Dumnezeu. Trebuia să rămân pe locul ființei create, asemenea lui Petru, și să trag cu adevărat învățăminte din situația

asta. Am continuat să iau medicamentele în timp ce-mi făceam și datoria și nu m-am mai simțit la fel de constrânsă de boala mea. După câteva luni de recuperare treptată, afecțiunea mea a dispărut. I-am fost atât de recunoscătoare lui Dumnezeu!

Într-o zi, în septembrie, am venit acasă de la răspândirea Evangheliei, iar soțul mi-a zis, pe un ton sumbru, că fusese la un control de rutină cu o zi înainte și doctorul i-a spus să revină a doua zi pentru un RMN. Auzindu-mi soțul spunând asta, m-am tulburat foarte mult și m-am întrebat dacă avea ceva grav. Noaptea aceea m-am tot zvârcolit și n-am putut dormi deloc. Am încercat să mă consolez, gândindu-mă că probabil nu era mare lucru. Și el era credincios, iar eu îndeplineam o datorie departe de casă, deci Dumnezeu ar trebui să-l apere. A doua zi m-am dus cu el la spital. În mod șocant, s-a dovedit că avea cancer pancreatic. Am fost absolut stupefiată când am auzit vestea. Auzisem că tipul acesta de cancer era realmente greu de tratat și că, dacă nu era tratat la timp, putea avansa foarte rapid; în plus, dacă era grav, putea fi fatal în câteva luni. M-am gândit cum părea el plin de viață, dar că era posibil să nu mai aibă mult de trăit. Mi s-a părut că se prăbușea cerul. Mi-am zis: „De-abia mi-am revenit și acum soțul meu are cancer. De ce se întâmplă asta?” Ori de câte ori mă gândeam la cancerul soțului, plângeam întruna. În durerea mea, m-am rugat lui Dumnezeu, cerându-I să vegheze asupra inimii mele și să mă îndrume să-I înțeleg voia.

În cuvintele lui Dumnezeu, am citit: „**În credința lor în Dumnezeu, ceea ce oamenii caută este să obțină binecuvântări pentru viitor; acesta este țelul pe care îl au în credința lor. Toți oamenii au această intenție și speranță, dar corupția din natura lor trebuie rezolvată prin încercări și rafinare. Trebuie să fiți rafinați în oricare dintre aspectele în care nu sunteți purificați și dezvăluiți corupție – acesta este aranjamentul lui Dumnezeu. El îți creează un mediu, forțându-te să fii rafinat acolo,**

astfel încât să-ți poți cunoaște propria corupție. În cele din urmă, ajungi la un punct în care preferi să mori ca să renunți la planurile și dorințele tale și ca să te supui suveranității și aranjamentului lui Dumnezeu. Prin urmare, dacă oamenii nu au câțiva ani de rafinare, dacă nu îndură o anumită doză de suferință, nu vor putea să se elibereze de constrângerile corupției trupului în gândurile lor și în inima lor. În oricare dintre aspectele în care oamenii sunt încă supuși constrângerilor naturii lor satanice și în oricare dintre aspectele în care au încă propriile dorințe și cerințe, acestea sunt aspectele în care ar trebui să sufere. Numai prin suferință pot să fie învățate lecțiile, ceea ce înseamnă a fi capabil să câștigi adevărul și să înțelegi intențiile lui Dumnezeu. De fapt, multe adevăruri sunt înțelese experimentând încercări dureroase. Nimeni nu poate să înțeleagă intențiile lui Dumnezeu, să recunoască atotputernicia și înțelepciunea Lui sau să aprecieze firea Sa dreaptă, atunci când se află într-un mediu confortabil și relaxat sau atunci când împrejurările sunt favorabile. Acest lucru ar fi imposibil!" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a). Am reflectat la mine însămi în lumina cuvintelor lui Dumnezeu. Înainte, când am fost bolnavă, prin judecata și revelația cuvintelor lui Dumnezeu, îmi recunoscusem perspectiva greșită de a urmări binecuvântări și am fost gata să mă supun, fie că mă însănătoșeam sau nu. M-am gândit că voi renunța la impulsul meu de a urmări binecuvântări, dar, când soțul a avut cancer, n-am putut să nu-L învinovățesc și să nu-L înțeleg greșit pe Dumnezeu. Mi s-a părut că Dumnezeu ar trebui să ne apere, căci suntem credincioși. Am înțeles cât de adânc înrădăcinată era dorința mea de binecuvântări. Dacă Dumnezeu nu m-ar fi dat în vileag în modul acela, mi-ar fi fost greu să-mi recunosc și să-mi înlătur profunda și extravaganta dorință de binecuvântări. Atunci mi-am dat seama că aveam de învățat o

lecție din boala soțului meu și că trebuia să încetez să-L învinovățesc pe Dumnezeu.

Liniștindu-mă, am chibzuit la motivul pentru care nu m-am putut abține să mă plâng și să-L înțeleg greșit pe Dumnezeu când soțul a făcut cancer. În cuvântul lui Dumnezeu, am citit: „**În ochii antihriștilor și în gândurile și perspectivele lor, trebuie să existe unele beneficii în a-L urma pe Dumnezeu; ei nu se vor deranja să facă vreo mișcare fără beneficii. Dacă nu există faimă, câștig sau statut de care să se bucure, dacă niciuna dintre lucrările sau îndatoririle pe care le îndeplinesc nu le aduc admirația celorlalți, atunci nu are niciun sens să creadă în Dumnezeu și să-și facă îndatoririle. Primele beneficii pe care trebuie să le obțină sunt promisiunile și binecuvântările rostite în cuvintele lui Dumnezeu și, de asemenea, trebuie să se bucure de faimă, câștig și statut în cadrul bisericii. Antihriștii consideră că, crezând în Dumnezeu, un om trebuie să fie superior celorlalți, trebuie să fie admirat, trebuie să fie special – credincioșii în Dumnezeu trebuie să se bucure măcar de aceste lucruri. În caz contrar, există îndoieli cu privire la faptul că acest Dumnezeu în care ei cred este adevăratul Dumnezeu. Nu este logica antihriștilor aceea că ei iau drept adevăr cuvintele «Cei care cred în dumnezeu trebuie să se bucure de binecuvântările și harul lui dumnezeu»? Încercați să analizați aceste cuvinte: Sunt ele adevărul?** (Nu sunt.) **Acum este clar că aceste cuvinte nu sunt adevărul, sunt un sofism, sunt logica Satanei și nu au nicio legătură cu adevărul. A spus Dumnezeu vreodată: «Dacă oamenii cred în Mine, ei vor fi cu siguranță binecuvântați și nu vor îndura niciodată greutăți»? Care rând din cuvintele lui Dumnezeu vorbește despre acest lucru? Dumnezeu nu a spus niciodată astfel de cuvinte sau nu a făcut acest lucru**” [Cuvântul, Vol. 4: Expunerea antihriștilor, „Punctul zece: Ei disprețuiesc adevărul, sfidează

principiile cu obrăznicie și ignoră rânduielile casei lui Dumnezeu (Partea a șasea)”]. **„Când vine vorba de binecuvântări și greutăți, există un adevăr de căutat. Care este zicala înțeleaptă la care ar trebui să adere oamenii? Iov a spus: «Să primim de la Dumnezeu doar binele și să nu primim și răul?»** (Iov 2:10). **Sunt aceste cuvinte adevărul? Acestea sunt cuvintele omului; ele nu pot fi ridicate la rang de adevăr, deși se conformează într-un fel adevărului. În ce fel se conformează adevărului? Fie că oamenii sunt binecuvântați sau îndură greutăți, totul este în mâinile lui Dumnezeu, totul se află sun suveranitatea Sa. Acesta este adevărul. Cred antihriștii acest lucru? Nu, ei nu cred. Nu recunosc acest lucru. De ce nu cred sau nu recunosc acest lucru?** (Credința lor în Dumnezeu este pentru a fi binecuvântați – ei vor doar să fie binecuvântați.) (Întrucât sunt prea egoiști și urmăresc doar interesele trupești.) **În credința lor, antihriștii își doresc doar să fie binecuvântați și nu vor să îndure greutăți. Când văd pe cineva care este binecuvântat, care a avut beneficii, care a primit har și mai multe bucurii materiale, mari avantaje, ei cred că acest lucru este făcut de Dumnezeu; iar dacă ei nu primesc astfel de binecuvântări materiale, atunci aceasta nu este ceva ce a făcut Dumnezeu. Acest lucru implică: «Dacă tu chiar ești dumnezeu, atunci poți doar să-i binecuvântezi pe oameni; ar trebui să eviți greutățile oamenilor și să nu le permiți să se confrunte cu suferință. Numai atunci există o valoare și un sens pentru ca oamenii să creadă în tine. Dacă, după ce te urmează, oamenii sunt în continuare asaltați de greutăți, dacă suferă în continuare, atunci ce rost are să creadă în tine?» Ei nu admit faptul că toate lucrurile și întâmplările sunt în mâinile lui Dumnezeu, că El deține suveranitatea asupra tuturor lucrurilor. Și de ce nu admit ei acest lucru? Întrucât antihriștii se tem să nu îndure greutăți. Vor să aibă doar beneficii, să profite, să se bucure de binecuvântări; nu doresc să accepte**

suveranitatea sau orchestrarea lui Dumnezeu, ci doar să obțină beneficii de la El. Acesta este punctul de vedere egoist și josnic al antihriștilor" [Cuvântul, Vol. 4: Expunerea antihriștilor, „Punctul zece: Ei disprețuiesc adevărul, sfidează principiile cu obrăznicie și ignoră rânduielile casei lui Dumnezeu (Partea a șasea)"]. **„Toți oamenii corupți trăiesc pentru ei înșiși. Fiecare pentru sine și diavolul să-l ia pe cel mai din spate – aceasta este sintetizarea naturii umane. Oamenii cred în Dumnezeu pentru binele lor; când se leapădă de lucruri și se sacrifică pentru Dumnezeu, o fac pentru a fi binecuvântați, iar când Îi sunt loiali, o fac pentru a fi răsplătiți. Pe scurt, totul este făcut cu scopul de a fi binecuvântați, răsplătiți și de a intra în Împărăția Cerurilor. În societate, oamenii lucrează pentru beneficiul lor și, în casa lui Dumnezeu, îndeplinesc o datorie pentru a fi binecuvântați. Tocmai pentru a obține binecuvântări, oamenii se leapădă de toate și pot să îndure multă suferință: nu există dovadă mai bună a naturii satanice a omului**" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a). Cuvintele lui Dumnezeu dezvăluie perspectiva antihriștilor asupra binecuvântărilor și necazului. Ei urmăresc binecuvântările în credința lor și consideră că ar trebui să fie binecuvântați datorită credinței lor. Dacă nu se întâmplă asta, ei consideră că e fără noimă să ai credință și Îl pot chiar trăda și părăsi pe Dumnezeu în orice clipă. Am înțeles că eu aveam aceeași perspectivă asupra credinței. Am crezut că, deoarece făcusem toate acele sacrificii, Dumnezeu ar trebui să mă binecuvânteze pe mine și familia mea cu siguranță, să fim sănătoși și feriți de calamități. Așa că, fie că a fost vorba de îmbolnăvirea soțului sau a mea, L-am înțeles greșit și L-am învinovățit pe Dumnezeu. I-am făcut chiar și cereri nerezonabile, vrând ca El să vindece virusul meu și cancerul soțului. De îndată ce Dumnezeu nu mi-a îndeplinit dorințele, n-am mai vrut să mă sacrific pentru datoria mea. Perspectiva mea asupra credinței fusese atât de

absurdă! Adevărul este că Dumnezeu nu a spus niciodată că nu li se vor întâmpla lucruri rele credincioșilor. El stăpânește peste toate. Nașterea, moartea, boala și sănătatea – toate sunt în mâinile Lui. Oamenii nu primesc doar binecuvântări de la Dumnezeu, ci și necazuri, iar credincioșii nu fac excepție. A îndeplini o datorie e lucrul cel mai potrivit și mai natural pe care ar trebui să-l facă o făptură creată și nu are nicio legătură cu faptul de a fi binecuvântat sau nu. Însă eu eram atât de profund coruptă de Satana, că zicale precum „Fiecare om pentru el însuși și diavolul îl ia pe cel mai din spate" și „Niciodată să nu ridici un deget fără recompensă" erau otrăvuri satanice după care îmi duceam viața. Pur și simplu mă gândeam permanent la propriile interese, văzându-L pe Dumnezeu drept ceva de care să mă folosesc. Voiam să-mi folosesc suferința, sacrificiile și truda pentru a-L păcăli pe Dumnezeu să-mi dea binecuvântări. Când Dumnezeu a făcut ceva ce mi-a compromis interesele personale, am fost plină de reproșuri și înțelegeri greșite față de El, ba chiar I-am adus argumente și m-am împotrivit Lui. Ce fel de credincioasă eram? Eram atât de egoistă și demnă de dispreț! M-am gândit la Pavel. Și el a suferit mult pentru Domnul, dar nu a urmărit deloc adevărul sau cunoașterea lui Dumnezeu. Și-a folosit sacrificiile, contribuțiile și truda numai pentru a da aceste lucruri în schimbul unor recompense și a unei cununi. A spus: „M-am luptat lupta cea bună, mi-am sfârşit alergarea, am păzit credinţa. De acum mă aşteaptă cununa dreptăţii" (2 Timotei 4:7-8). Ce a vrut să spună de fapt prin asta era că, dacă Dumnezeu nu-l încununa și nu-l răsplătea, atunci Dumnezeu nu era drept. A vrut să-și folosească propriile eforturi și suferințe ca pe un capital pentru a face presiuni asupra lui Dumnezeu, pentru a I se împotrivi lui Dumnezeu. În cele din urmă, Dumnezeu l-a pedepsit. M-am speriat foarte tare când mi-am dat seama de asta. Am înțeles că nu mă concentrasem pe urmărirea adevărului în credința mea, ci doar pe urmărirea harului și a

binecuvântărilor. Mă aflam pe o cale contra lui Dumnezeu. Așa nu aș câștiga niciodată adevărul și firea mea coruptă nu s-ar schimba. Aș sfârși alungată! Mai târziu, am citit încă un pasaj din cuvântul lui Dumnezeu: „**S-ar putea să consideri că a crede în Dumnezeu înseamnă să suferi sau să faci tot felul de lucruri pentru El; s-ar putea să crezi că scopul credinței în Dumnezeu este ca trupul tău să poată fi împăcat sau ca tot în viața ta să decurgă fără probleme sau ca să te poți simți confortabil și în largul tău din toate punctele de vedere. Totuși, niciunele dintre acestea nu sunt scopuri pe care oamenii să le atașeze credinței lor în Dumnezeu. Dacă pentru aceste scopuri crezi tu, atunci perspectiva ta este incorectă, iar ție îți este pur și simplu imposibil să fii desăvârșit. Acțiunile lui Dumnezeu, firea Sa dreaptă, înțelepciunea Lui, cuvintele Sale, minunăția și caracterul Său de nepătruns sunt toate lucruri pe care oamenii s-ar cuveni să le înțeleagă. Având această înțelegere, ar trebui să o folosești ca să-ți descotorosești inima de toate cerințele, speranțele și noțiunile personale. Numai prin înlăturarea acestor lucruri poți să îndeplinești condițiile cerute de Dumnezeu și numai făcând lucrul acesta poți să ai viață și să-L mulțumești pe Dumnezeu. Scopul credinței în Dumnezeu este de a-L mulțumi și de a trăi firea pe care El o cere, astfel încât acțiunile și gloria Lui să se poată manifesta prin acest grup de oameni nevrednici. Aceasta este perspectiva corectă pentru credința în Dumnezeu și, de asemenea, acesta este țelul pe care ar trebui să-l cauți**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cei care urmează să fie desăvârșiți trebuie să se supună rafinării”). Cuvintele lui Dumnezeu mi-au arătat ce ar trebui să urmăresc. Nu ar trebui să umblu după binecuvântări sau orice fel de avantaj în credința mea, ci ar trebui să caut să-L cunosc și să-L mulțumesc pe Dumnezeu, să fiu ca Iov, fără nicio pretenție sau cerință de la Dumnezeu. Iov a avut credința că tot ce avea a fost dat de Dumnezeu; deci,

fie că Dumnezeu dădea sau lua, fie că el avea parte de binecuvântări sau necaz, a ascultat de Dumnezeu necondiționat și I-a lăudat dreptatea. De aceea, când Satana l-a încercat pe Iov, când toate averile îi fuseseră furate, copiii îi muriseră și el se umpluse de bube peste tot, niciodată nu s-a plâns de Dumnezeu și a continuat să-I laude numele. Orice a făcut Dumnezeu, Iov a rămas pe locul făpturii create, s-a supus lui Dumnezeu și I s-a închinat. Credința lui Iov a fost lăudată de Dumnezeu. Modul acesta de înțelegere mi-a dat o cale de practică. Fie că soțul meu se însănătoșea ori nu, eu trebuia să mă supun lui Dumnezeu și să-mi îndeplinesc datoria.

Mai târziu, am citit asta în cuvintele lui Dumnezeu: „**Dumnezeu deja a plănuit în întregime geneza, apariția, durata de viață și sfârșitul tuturor ființelor create, precum și misiunea vieții lor și rolul pe care-l joacă în toată omenirea. Nimeni nu poate schimba aceste lucruri; aceasta este autoritatea Creatorului. Apariția fiecărei ființe create, misiunea vieții sale, când se va termina durata vieții ei – toate aceste legi au fost rânduite de Dumnezeu cu mult timp în urmă, după cum El a rânduit orbita fiecărui corp ceresc; ce orbită urmează aceste corpuri cerești, timp de câți ani, cum orbitează, ce legi urmează – toate acestea au fost rânduite de Dumnezeu cu mult timp în urmă, fiind neschimbate de mii, zeci de mii, sute de mii de ani. Toate acestea sunt ordonate de Dumnezeu și aceasta este autoritatea Lui**” (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a). Din cuvintele lui Dumnezeu, am văzut că destinul nostru, durata vieții și finalul sunt, toate, în mâinile Domnului Creației. Nașterea noastră, moartea, boala și sănătatea, toate sunt poruncite prin cârmuirea lui Dumnezeu. Dumnezeu poruncește când murim și niciunul dintre noi nu poate să scape de lucrul acesta. Dar dacă timpul pe care l-a hotărât Dumnezeu pentru noi încă nu a sosit, chiar dacă facem cancer, totuși nu vom muri. Aceasta e autoritatea lui Dumnezeu și nimeni

nu poate schimba asta. Înțelegerea acestui lucru m-a ajutat să mă relaxez puțin. Am știut că sănătatea soțului meu era în mâinile lui Dumnezeu și tot ce puteam face era să mă supun celor rânduite de Dumnezeu și să-mi fac propria datorie.

O vreme, soțul meu a continuat să facă ședințe de chimioterapie la spital și, în mod surprinzător, în sângele lui nu au fost celule canceroase. Toți indicatorii erau normali. De asemenea, jumătate din tumoare dispăruse. Doctorul a spus că foarte rar se întâlnește un astfel de caz. Fiul nostru a zis că tatăl colegului lui făcuse același tip de cancer. A făcut chimioterapie o dată, nu a putut-o suporta, apoi a murit peste câteva luni. I-am fost așa de recunoscătoare lui Dumnezeu când soțul meu s-a însănătoșit atât de repede. Ce m-a făcut cel mai fericită a fost că soțul meu, care întotdeauna fusese credincios doar cu numele și umblase mereu după bani, după cancerul lui a dobândit o înțelegere a suveranității atotputernice a lui Dumnezeu și apoi a răspândit Evanghelia și a mărturisit faptele lui Dumnezeu printre prieteni și rude.

Deși a fost dureros să trec prin asta, am dobândit o înțelegere privind dorința mea de binecuvântări și părerile mele incorecte despre căutare și am corectat țelurile căutării mele în credință. Toate acestea sunt învățăminte pe care le-am tras prin această experiență. Am văzut că lucrarea lui Dumnezeu de mântuire a omenirii este atât de practică!

17. Ce se ascunde în spatele sentimentelor de inferioritate?

de Hai Lun, China

Când am început să lucrez în calitate de conducătoare, am fost făcută parteneră cu sora Chen Xiao. Când am văzut că Chen Xiao avea un calibru bun și că își făcea lucrarea cu îndrăzneală și fermitate, în timp ce eu nu aveam elocvență, aveam o personalitate servilă și o înțelegere jenant de limitată a abilităților necesare pentru lucrarea mea, m-am simțit inferioară și necalificată pentru a fi conducătoare. După ce am văzut iscusința cu care Chen Xiao avea părtășie și trata tot felul de probleme, în timp ce eu stăteam deoparte stângace, am fost și mai sigură că n-am calitățile necesare și am devenit tot mai deznădăjduită. Am rămas în acea stare timp de câteva luni. Ulterior, am continuat să slujesc drept conducătoare de biserică, dar mi s-a dat o nouă parteneră pe nume Li Xue. Când am văzut că Li Xue e drăguță, rafinată, capabilă și competentă și că lăsa impresia generală de șefă profesionistă și de succes, în timp ce eu vorbeam fără încredere și-mi lipsea hotărârea, deveneam adesea neliniștită și retrasă în preajma oamenilor pe care nu-i cunoșteam sau în grupuri mari de oameni și nu semănam deloc cu o conducătoare, nu puteam să nu mă simt deznădăjduită. De fiecare dată când Li Xue se întorcea de la o adunare, povestea sincer cum discuta cu frații și surorile despre stările lor actuale și cum avea părtășie folosind cuvintele lui Dumnezeu pentru a le rezolva problemele și menționa cât de mult o respectau toți frații și surorile. Când vorbea despre aceste lucruri, radia mereu de încântare. Deși am observat că Li Xue părea să sufere de preamărire de sine, am simțit că ocazionalele ei dezvăluiri de corupție nu erau o problemă mare, dat fiind că avea un calibru bun și abilitate de lucru și că putea să rezolve probleme. Credeam că nu mă pot compara cu ea, că-

mi lipsea fermitatea ei. Ulterior, când întâmpinam probleme, mă eschivam și mă retrăgeam, crezându-mă incapabilă, neîndrăznind să ofer părtășie. Treptat, starea mi s-a înrăutățit tot mai mult și am devenit și mai convinsă că aveam un calibru slab, că-mi lipsea adevărul-realitate și că nu eram făcută să fiu conducătoare. M-am lăsat copleșită de acea stare emoțională de deznădejde și pur și simplu mi-am făcut datoria mecanic. Cum am continuat să nu caut adevărul și nu am reușit să mă scot din criza mea negativă, în scurt timp, am fost demisă. În anul următor, frații și surorile m-au mai ales o dată să le fiu conducătoare. Am fost făcută parteneră cu sora Wu Fan. În scurt timp, am observat că avea un calibru bun și abilitate de lucru și aproape de fiecare dată când lucram împreună, ea își asuma un rol de îndrumătoare. La un moment dat, când am găzduit împreună o adunare, Wu Fan avea majoritatea părtășiei, iar frații și surorile interveneau și ei entuziasmați cu părtășia lor. Eu, în schimb, voiam să am părtășie, dar m-am temut că nu voi putea să o fac în mod eficient, așa că am sfârșit prin a nu spune nimic, ca să nu mă fac de râs. M-am simțit destul de deznădăjduită după adunare și m-am gândit că pur și simplu, tot nu am stofă de conducătoare. Am vrut să fac doar o datorie legată de aspecte generale ca muncitoare și nu mi-am mai dorit să fiu conducătoare.

Într-o zi, am spus despre starea mea unor surori, iar una dintre ele mi-a amintit că ar fi foarte periculos dacă n-aș depăși rapid acea stare, și că ar trebui neapărat să stau să reflectez o vreme. De-abia atunci am dobândit puțină conștiință de sine: „De ce sunt atât de deznădăjduită? De ce nu am nici măcar puțină hotărâre să mă străduiesc să mă perfecționez?” În zilele care au urmat, m-am rugat neîncetat lui Dumnezeu, implorându-L să mă călăuzească să-mi înțeleg starea și să ies din deznădejdea mea. Mai târziu, am dat peste acest fragment din cuvintele lui Dumnezeu: „**Există unii oameni care, în copilărie, aveau un aspect obișnuit, nu vorbeau clar și**

nu erau foarte isteți, făcându-i pe ceilalți din familiile și mediile lor sociale să-i evalueze destul de nefavorabil, spunând lucruri precum: «Acest copil e nătâng, lent și greoi la vorbă. Uită-te la copiii altora, care sunt atât de iscusiți la vorbă, încât pot juca oamenii pe degete. În timp ce puștiul ăsta pur și simplu stă toată ziua îmbufnat. Nu știe ce să spună când se întâlnește cu oameni, nu știe cum să explice sau să se justifice după ce a făcut ceva greșit și nu poate să-i amuze pe oameni. Copilul acesta e un idiot.» Părinții spun asta, rudele și prietenii spun asta, iar profesorii lor spun și ei asta. Acest mediu exercită o anumită presiune invizibilă asupra unor astfel de indivizi. Prin experimentarea acestor medii, ei își formează inconștient un anumit tip de mentalitate. Ce fel de mentalitate? Ei cred că nu arată bine, că nu sunt foarte simpatici și că ceilalți nu sunt niciodată bucuroși să-i vadă. Cred că nu sunt buni la studiu, că sunt lenți și se simt mereu jenați să deschidă gura și să vorbească în fața altora. Sunt prea stânjeniți să spună mulțumesc când oamenii le dau ceva, gândindu-se în sinea lor: «De ce sunt mereu ca un mut? De ce alții vorbesc atât de bine? Sunt pur și simplu prost!» În subconștient, ei cred că sunt lipsiți de valoare, dar tot nu sunt dispuși să recunoască faptul că sunt atât de lipsiți de valoare, că sunt atât de proști. În inimile lor, se întreabă mereu: «Chiar sunt atât de prost? Chiar sunt atât de neplăcut?» Părinților lor nu le place de ei și nici fraților și surorilor lor, profesorilor sau colegilor lor. Iar ocazional, membrii familiei lor, rudele și prietenii lor spun despre ei: «E scund, ochii și nasul lui sunt mici, iar cu un așa aspect, nu va avea succes când va crește.» Deci, când se uită în oglindă, ei văd că ochii lor sunt într-adevăr mici. În această situație, împotrivirea, nemulțumirea, ezitarea și neacceptarea din adâncul inimii lor se transformă treptat în acceptarea și recunoașterea propriilor neajunsuri, deficiențe și

probleme. Cu toate că pot accepta această realitate, în adâncul inimii lor se naște o emoție persistentă. Cum se numește această emoție? Inferioritate. Oamenii care se simt inferiori nu știu care sunt punctele lor forte. Ei doar cred că sunt neplăcuți, se simt mereu prost și nu știu cum să gestioneze lucrurile. Pe scurt, simt că nu sunt în stare să facă nimic, că nu sunt atractivi, nu sunt inteligenți și au reacții lente. Nu au nimic remarcabil în comparație cu ceilalți și nu obțin note bune la învățătură. După ce au crescut într-un astfel de mediu, această mentalitate de inferioritate preia treptat controlul. Se transformă într-un fel de emoție de durată care ți se înnoadă în inimă și-ți umple mintea. Indiferent dacă ai crescut deja, ai ieșit în lume, ești căsătorit și stabil în cariera ta și indiferent de statutul tău social, acest sentiment de inferioritate care a fost plantat în mediul tău în timp ce creșteai este imposibil de înlăturat. Chiar și după ce începi să crezi în Dumnezeu și te alături bisericii, consideri că ai un aspect mediu, că ai un calibru intelectual slab, că ești neelocvent și nu poți să faci nimic. Te gândești: «O să fac doar ceea ce pot. Nu e nevoie să aspir să fiu un conducător, nu e nevoie să urmăresc adevăruri profunde, mă voi mulțumi doar să fiu cel mai neînsemnat și îi voi lăsa pe ceilalți să mă trateze oricum le place.» Când apar antihriști și conducători falși, simți că ești incapabil să-i discerni sau să-i expui, că nu ești bun la asta. Simți că, atât timp cât nu ești tu însuți un conducător fals sau un antihrist, atunci e suficient, că atât timp cât nu provoci tu tulburări și perturbări, atunci e în regulă și că, atât timp cât poți sta pe propria poziție, e îndeajuns. În adâncul inimii tale, simți că nu ești suficient de bun și că nu ești la fel de bun ca ceilalți oameni, că alții poate sunt obiecte pentru mântuire și că tu, în cel mai bun caz, ești un făcător de servicii și, astfel, simți că nu ești la înălțimea sarcinii de a urmări adevărul. Indiferent cât de mult adevăr

poți înțelege, tot simți că, întrucât Dumnezeu te-a predestinat să ai genul de calibru pe care-l ai și să arăți așa cum arăți, atunci poate că El te-a predestinat să fii doar un făcător de servicii și că nu ai nimic de-a face cu urmărirea adevărului, cu a deveni conducător, a deveni cineva într-o poziție de responsabilitate sau a fi mântuit; în schimb, ești dispus să fii cea mai neînsemnată persoană" [Cuvântul, Vol. 6: Despre urmărirea adevărului I, „Cum să urmărești adevărul (1)"]. Cântărind cuvintele lui Dumnezeu, mi-am dat seama că eram înrobită de sentimente de inferioritate. De când eram mică mi s-a părut mereu că am un aspect fizic comun, că nu am elocvență, că am o personalitate servilă, de multe ori m-am simțit deznădăjduită și inhibată și am avut un mare complex de inferioritate. Aceeași problemă am avut-o și în cariera mea laică; colegii mei vorbeau elevat, se pricepeau la lingușeli, erau fermi în gestionarea subalternilor, unii chiar fiind foarte bine văzuți de superiorii lor. În schimb eu, nu aveam elocvență, nu puteam menține relații bune cu diverse departamente, eram lipsită de încredere și de fermitate în lucrarea mea și, când apăreau probleme de producție, alții își foloseau relațiile și spuneau ce trebuie pentru a rezolva problema, dar nu era și cazul meu. Eu nu reușeam să vorbesc, problema rămânea nerezolvată, iar eu mă închideam într-o toaletă și plângeam. După ce am aderat la credință, am devenit invidioasă pe frații și surorile care erau mai educate decât mine, care aveau calibru bun și își făceau lucrarea cu consecvență și curaj. Am simțit că pur și simplu nu sunt la nivelul lor și am devenit destul de constrânsă. Ca urmare, eram adesea negativă, retrasă, mă eschivam și sufeream de un sentiment de inferioritate. Așa au decurs lucrurile când le-am avut partenere pe Chen Xiao și pe Li Xue; cum ele erau elocvente și aveau un calibru bun și abilitate de lucru, m-am simțit inferioară lor. Nici nu mi-a trecut prin cap că e o problemă când am observat că Li Xue suferă de preamărire de sine. Am tratat acest lucru ca pe un semn de fermitate în

lucrarea sa. Eram blocată în acest sentiment de inferioritate, starea mea s-a tot degradat, nu-mi făceam bine datoria și, în cele din urmă, am fost demisă. Cu toate că am fost din nou aleasă de frații și surorile mele să slujesc drept conducătoare, în sinea mea tot inferioară mă simțeam și mă consideram de un calibru slab, incapabilă să fac ceva bine și sortită să fiu muncitoare și să nu obțin mântuirea. Mi-am dat seama că fusesem profund legată și înrobită de sentimente de inferioritate. M-am gândit la cum S-a întrupat Dumnezeu și a îndurat tot felul de suferințe pentru a mântui omenirea, exprimând necontenit adevărul și udând și aprovizionând omenirea, ca mai mulți oameni să poată primi harul Său mântuitor, să obțină mântuirea și să supraviețuiască nenorocirilor. Dacă oamenii ratează această oportunitate, se vor confrunta inevitabil cu viitoarele nenorociri și cu pedeapsa veșnică. Nu înțelegeam intențiile lui Dumnezeu, eram blocată în negativitate și neînțelegere și capitulasem deja în fața ideii că nu aveam să obțin mântuirea. Nici măcar nu voiam să mă străduiesc și să urmăresc adevărul; pur și simplu eram foarte răzvrătită și faptele mele Îl răneau pe Dumnezeu. Dându-mi seama de toate acestea, m-am simțit destul de vinovată și de îndatorată față de Dumnezeu; nu puteam continua să mă las copleșită de deznădejde, așa că m-am rugat lui Dumnezeu: „O, Dumnezeule! Sunt pregătită să mă căiesc Ție. Te rog, îndrumă-mă să scap de aceste sentimente negative de inferioritate.”

Mai târziu, am dat peste acest fragment din cuvintele lui Dumnezeu: „**În încheiere, aș vrea să vă spun ceva: să nu lași un sentiment minor sau o emoție simplă, nesemnificativă să te țină încurcat pentru tot restul vieții, astfel încât să-ți afecteze dobândirea mântuirii și să-ți distrugă speranța de mântuire, înțelegi?** (Da.) **Această emoție a ta nu e doar negativă – ca să fiu mai precis, ea este, de fapt, în opoziție cu Dumnezeu și cu adevărul. Ai putea crede că este o emoție în cadrul**

umanității normale, dar, în ochii lui Dumnezeu, nu e doar o simplă chestiune de emoție, ci o metodă de opoziție față de El. Este o metodă marcată de emoții negative, pe care oamenii o folosesc pentru a se împotrivi lui Dumnezeu, cuvintelor Lui și adevărului. Așadar, sper că, presupunând că vrei să urmărești adevărul, te vei examina cu atenție pentru a vedea dacă te agăți de aceste emoții negative și te împotrivești cu îndârjire și nesăbuință lui Dumnezeu și te întreci cu El. Dacă ai descoperit răspunsul prin examinare, dacă ai ajuns la o realizare și la o conștientizare clară, atunci îți cer ca, mai întâi, să renunți la aceste emoții. Nu le prețui și nu te agăța de ele, căci te vor distruge, îți vor distruge destinația și vor distruge oportunitatea și speranța pe care le ai în urmărirea adevărului și dobândirea mântuirii" [Cuvântul, Vol. 6: Despre urmărirea adevărului I, „Cum să urmărești adevărul (1)"]. Acest fragment a avut un puternic impact asupra mea. În trecut, nu mă gândisem niciodată că emoțiile negative constituiau o problemă gravă. Citind disecarea de către Dumnezeu, mi-am dat seama că esența faptului de a trăi într-o stare plină de emoții negative se opune lui Dumnezeu și adevărului. Dacă nu rezolvam problema asta, pierdeam orice șansă la mântuire. Am reflectat asupra anilor când trăisem cu acest sentiment de inferioritate: cum întâlneam un frate sau o soră cu mai multe înzestrări, cu un calibru și cu o abilitate de lucru superioare mie, mă simțeam inferioară, cădeam în deznădejde, deveneam potrivnică și nemulțumită de realitatea situației mele, nu eram dispusă să înfrunt și să recunosc situația în care eram și mă simțeam neputincioasă. Nu luam în calcul cum aș putea să învăț din punctele forte ale celorlalți sau cum să conlucrez cu ei ca să-mi fac bine datoria. În schimb, dădeam vina pe Dumnezeu pentru calibrul, darurile și lipsa fermității cu care mă înzestrase. Trăiam într-o continuă stare de negativitate, blamându-L în tăcere pe Dumnezeu. Uneori, nici nu voiam să-mi fac datoria. Fusesem înrobită de un

sentiment de inferioritate în credința mea în acești ani și cădeam adesea în accese de deznădejde și pasivitate. Îmi lipsea dorința de a urmări adevărul și mă mulțumeam doar să depun puțin efort și să mă conformez pasiv. Ca urmare, în ciuda faptului că îmi îndeplinisem întotdeauna îndatoririle crezând în Dumnezeu și că avusesem multe ocazii să practic, progresul vieții mele era minim; rămăsesem la fel de deplorabilă și de sărăcită. Lucrarea lui Dumnezeu se apropiase de sfârșit, iar eu ratasem nenumărate ocazii de a obține adevărul și viața mea suferise pierderi. Dacă nu-mi schimbam starea, aveam să-mi pierd orice șansă de a obține mântuirea. Așa că m-am rugat lui Dumnezeu, căutând să înțeleg ce firi corupte se află în spatele sentimentului meu de inferioritate.

Mai târziu, am dat peste acest fragment din cuvintele lui Dumnezeu: „**În loc să caute adevărul, cei mai mulți oameni au propriile planuri meschine. Interesele lor, renumele și locul sau statutul pe care îl au în mintea altora sunt de mare importanță pentru ei. Acestea sunt singurele lucruri pe care le prețuiesc. Se agață de aceste lucruri cu o prinsoare de fier și le consideră drept viață a lor. Și modul în care sunt priviți sau tratați de Dumnezeu are o importanță secundară; pentru moment, ei ignoră asta; pentru moment, se gândesc doar dacă sunt șefii grupului, dacă alți oameni îi admiră și dacă vorbele lor au greutate. Prima lor grijă este să ocupe acea poziție. Când sunt într-un grup, aproape toți oamenii caută acest tip de statut, astfel de oportunități. Când sunt foarte talentați, bineînțeles că vor să fie cei mai buni; dacă au abilități medii, tot își vor dori să aibă o poziție mai înaltă în grup; iar dacă au o poziție joasă în grup, având un calibru și abilități medii, vor dori și ei să fie respectați de ceilalți, nu vor vrea ca alții să-i privească disprețuitor. Renumele și demnitatea acestor oameni sunt lucrurile care-i fac să stabilească o limită: sunt nevoiți să se țină de**

aceste lucruri. S-ar putea să fie lipsiți de integritate și să nu fie nici aprobați, nici acceptați de Dumnezeu, dar în niciun caz nu pot pierde respectul, statutul sau stima pentru care au muncit din greu printre ceilalți – asta reprezintă firea Satanei. Dar oamenii nu sunt conștienți de acest lucru. Convingerea lor este că trebuie să se agațe de această fărâmă de renume până la capăt. Nu sunt conștienți că numai atunci când aceste lucruri zadarnice și superficiale vor fi pe deplin abandonate și lăsate deoparte vor deveni persoane adevărate. Dacă o persoană păzește ca pe viața sa aceste lucruri care ar trebui înlăturate, viața ei este pierdută. Ei nu știu ce este în joc. Așadar, atunci când acționează, întotdeauna rețin ceva, încearcă mereu să-și protejeze reputația și statutul, le pun pe acestea pe primul loc, vorbind doar pentru propriile scopuri, pentru propria apărare prefăcută. Tot ceea ce fac este pentru ei înșiși. Se grăbesc spre orice strălucește, anunțându-i pe toți că au luat parte la asta. De fapt, nu a avut nimic de-a face cu ei, dar nu-și doresc niciodată să fie lăsați pe plan secund, se tem mereu că alții îi privesc de sus, le este mereu teamă că alți oameni spun că ei sunt un nimic, că sunt incapabili de nimic, că nu au aptitudini. Nu sunt toate acestea îndrumate de firile lor satanice? Când vei putea să renunți la lucruri precum imaginea și statutul, vei fi mult mai relaxat și mai liber; vei fi pășit pe calea sincerității. Dar, pentru mulți, acest lucru nu este ușor de realizat" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a). Citind cuvintele lui Dumnezeu, am realizat că nu sufeream de sentimente de inferioritate din cauza calibrului meu slab sau fiindcă nu aveam elocvență și aveam un aspect comun, ci mai degrabă din cauză că Satana îmi inoculase anumite perspective greșite legate de ceea ce urmăream. Acordam prea multă importanță reputației și statutului. Fusesem influențată inconștient de otrăvuri satanice cum ar fi; „Omul se luptă în sus; apa curge

în jos”, „Oamenii au nevoie de orgoliu așa cum un copac are nevoie de scoarța lui” și „Un om îşi lasă numele în urma oricărui loc unde stă, aşa cum gâsca scoate ţipete oriunde zboară.” Nimic nu era mai important pentru mine decât reputația, statutul și respectul celorlalți; mă gândeam că doar prin obținerea acestor lucruri aș trăi o viață semnificativă și valoroasă. În cariera mea laică, am fost mereu invidioasă pe colegii isteți și ageri, elocvenți, iscusiți în lucrul cu alți oameni și care câștigau recunoașterea și aprecierea superiorilor lor. Și eu voiam să fiu apreciată de către superiori, așa cum erau colegii mei. Dar mă simțeam inferioară fiindcă aveam un aspect fizic comun, nu aveam elocvență și nu mă pricepeam să-mi fac relații. Când dădeam de probleme, nu le spuneam colegilor, optând să mă încui într-o toaletă și să plâng de una singură. Mă temeam că dacă cineva ar fi aflat de problemele mele, m-ar fi desconsiderat și m-ar fi subapreciat; Chiar am suferit mult în acea perioadă. După ce mi-am pus credința în Dumnezeu, am continuat să trăiesc după opiniile non-credincioșilor, crezând că pentru a sluji drept conducător sau supraveghetor trebuie să ai aerul unui conducător, să vorbești cu fermitate, să faci o impresie strălucită, să fii capabil să faci rânduieli și să ai o bună abilitate de lucru și că, astfel, oriunde ai merge, ai fi respectat, te-ai putea face cunoscut și ai fi văzut foarte bine. Când am văzut că frații și surorile cu care am fost parteneră erau mai capabili decât mine, vorbeau convingător și aveau o abilitate de lucru bună, pur și simplu am crezut că eram o dezamăgire din toate punctele de vedere. Fiindcă n-am reușit să obțin respectul celorlalți, nu eram foarte apreciată și dorința mea de a avea reputație și statut era nesatisfăcută, nu am mai vrut să slujesc drept conducătoare și nu-mi mai doream decât să evit acel mediu și să mă alătur unui alt grup de oameni. Am crezut că acest lucru mi-ar permite să evit expunerea slăbiciunilor și a inabilităților mele și n-aș mai fi desconsiderată de către semenii mei. Reflectând asupra tuturor

acestor lucruri, mi-am dat seama că otrăvurile Satanei prinseseră rădăcini adânci în inima mea; căutam statut și respectul și admirația celorlalți, și le consideram ca fiind lucruri pozitive. De îndată ce dorințele mele personale nu au fost satisfăcute, mi-am pierdut interesul de a-mi face datoria, am devenit negativă și potrivnică, nefiind în stare să mă supun suveranității și rânduielilor lui Dumnezeu. Am realizat că fusesem prea profund coruptă de Satana și că dorința mea de a avea statut și reputație era prea puternică. Dacă mai continuam așa, Dumnezeu avea să fie dezgustat de mine și să mă elimine. Nu mai eram dispusă să merg în continuare pe calea greșită și eram pregătită să mă căiesc lui Dumnezeu, să-mi fac datoria în mod practic, conform cerințelor lui Dumnezeu și să mă supun suveranității și rânduielilor Sale.

Mai târziu, am dat de un alt fragment din cuvintele lui Dumnezeu: **„Când sentimentele de inferioritate sunt sădite adânc în inima ta, nu numai că au un efect profund asupra ta, ci îți și domină punctele de vedere asupra oamenilor și lucrurilor, comportamentul și acțiunile. Deci, cum percep oamenii și lucrurile cei care sunt dominați de sentimente de inferioritate? Ei îi consideră pe ceilalți oameni mai buni decât ei înșiși și îi consideră și pe antihriști mai buni decât ei înșiși. Chiar dacă antihriștii au firi rele și o umanitate săracă, ei tot îi tratează ca pe oameni de imitat și ca pe modele de urmat de la care să învețe. Ei chiar își spun: «Uite, deși au o fire rea și o umanitate rea, aceștia sunt înzestrați și sunt mai capabili la muncă decât mine. Își pot afișa confortabil abilitățile în fața celorlalți și pot vorbi în fața atâtor oameni fără să se înroșească sau să aibă palpitații. Chiar au tupeu. Eu nu pot să fiu la fel de bun ca ei. Pur și simplu nu sunt suficient de curajos.» Ce a provocat asta? Trebuie spus că o parte din motiv este că sentimentele tale de inferioritate ți-au afectat judecata asupra esențelor oamenilor,**

precum și perspectiva și poziția când vine vorba de a privi alți oameni. Nu așa stau lucrurile? (Ba da.)" [Cuvântul, Vol. 6: Despre urmărirea adevărului I, „Cum să urmărești adevărul (1)"]. Cântărind cuvintele lui Dumnezeu, mi-am dat seama că sentimentele de inferioritate pot influența felul în care privim oamenii și lucrurile. Am reflectat la modul în care, atunci când eram cufundată în sentimente de inferioritate, mă concentram doar pe înzestrările oamenilor care se văd la exterior, pe calibrul și abilitatea lor de a vorbi și de a acționa cu fermitate. Aceste trăsături erau standardele după care judecam calibrul oamenilor, însă n-am acordat importanță discernerii umanității lor, esenței și căilor pe care merg. M-am gândit că, atunci când am fost parteneră cu Li Xue, am observat doar că era elocventă și fermă în vorbă și comportament, dar n-am acordat importanță discernerii comportamentului ei. Am gândit chiar că, spre deosebire de mine, ea avea capital, așa că era normal să sufere de preamărire de sine. Am fost teribil de confuză!

Mai târziu, am început să mă întreb dacă să evaluezi calibrul oamenilor în funcție de elocvența lor, de înzestrările, fermitatea în vorbire și abilitatea de lucru e modalitatea de evaluare cea mai potrivită. Apoi am dat de acest fragment din cuvintele lui Dumnezeu: **„Cum evaluăm calibrul oamenilor? Modul potrivit de a face asta este să ne uităm la atitudinea lor față de adevăr și dacă pot sau nu să înțeleagă adevărul. Unii pot deprinde o specializare foarte repede, dar când aud adevărul, se zăpăcesc și ațipesc. În inimile lor, devin confuzi, nu asimilează nimic din ce aud și nici nu înțeleg ce aud – asta înseamnă un calibru slab. Unii oameni nu sunt de acord când le spui că au un calibru slab. Ei cred că dacă au studii superioare și cunoștințe, au un calibru bun. Oare o educație bună indică un calibru înalt? Nu. Cum ar trebui să fie evaluat calibrul oamenilor? Ar trebui să fie evaluat pe baza gradului în care ei înțeleg cuvintele lui Dumnezeu și adevărul. Acesta este cel mai**

precis mod de a o face. Unii oameni sunt buni oratori, isteți și mai ales pricepuți la a se ocupa de alții, dar când ascultă predici, nu sunt niciodată capabili să înțeleagă nimic și, când citesc cuvintele lui Dumnezeu, nu le pricep. Când vorbesc despre mărturia lor bazată pe experiență, rostesc mereu cuvinte și doctrine, arătând că sunt doar niște amatori și dându-le celorlalți senzația că nu au nicio înțelegere spirituală. Aceștia sunt oameni cu un calibru slab. Așadar, sunt acești oameni competenți ca să lucreze pentru casa lui Dumnezeu? (Nu.) **De ce?** (Le lipsesc adevărurile-principii.) **Corect, acesta este un lucru pe care ar trebui să-l înțelegeți deja**" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Pentru a-ți îndeplini bine datoria, înțelegerea adevărului este cea mai importantă"). Citind cuvintele lui Dumnezeu, am învățat că nu trebuie să măsori calibrul oamenilor în funcție de cât de educați sunt, ce înzestrări care se observă la exterior au, cât sunt de ageri la minte sau de elocvenți, ci mai degrabă dacă sunt capabili să înțeleagă bine cuvintele lui Dumnezeu și realitatea cuvintelor lui Dumnezeu; adică, dacă înțeleg intențiile lui Dumnezeu prin cuvintele Lui și ajung să-și cunoască firea și esența coruptă prin cuvintele lui Dumnezeu. M-am gândit cum, în ciuda faptului că Li Xue avea anumite înzestrări, era elocventă și fermă în comportament, ea nu a fost în stare să discute ce înțelegea cu adevărat despre ea sau din orice mărturie bazată pe experiență din cuvintele lui Dumnezeu. Frații și surorile îi subliniaseră de multe ori comportamentul de preamărire de sine, dar, deși a recunoscut problema, ea nu a înțeles niciodată natura și consecințele grave ale unui astfel de comportament. În timp ce-și făcea datoria, preamărirea de sine era constantă și chiar îi umilea pe ceilalți în timp ce pe ea se ridica în slăvi și abia a reflectat sau a dobândit cunoștințe despre această problemă chiar și după ce a fost demisă. Din asta, am înțeles că Li Xue avea anumite înzestrări, dar nu avea un calibru bun. M-am gândit la cum a disecat

Dumnezeu personalitatea lui Pavel; Pavel era înzestrat, a scris multe epistole și a răspândit Evanghelia către mulți oameni, însă nu a putut să înțeleagă adevărul și în cele din urmă a fost incapabil să-și recunoască natura satanică și potrivnică lui Dumnezeu. Ca atare, Pavel nu putea fi considerat de un calibru bun. Realizând toate acestea, m-am simțit puțin mai lămurită. Am văzut că n-am înțeles adevărul și am crezut mereu că să fii educat, echivoc și ferm înseamnă să ai calibru bun, iar lipsa acestor trăsături e semn de calibru slab. Ca rezultat, m-am definit adesea ca o persoană de calibru slab, care nu era calificată să slujească drept conducătoare sau lucrătoare. După ce am citit cuvintele lui Dumnezeu, am realizat că, pentru a măsura calibrul cuiva, trebuie să vezi cât de bine înțelege acea persoană cuvintele lui Dumnezeu, dacă înțelege adevărul și dacă își poate face datoria conform principiului. Cel mai corect mod de a privi oamenii și lucrurile este conform cuvintelor lui Dumnezeu.

Mai târziu, am întâlnit alte două fragmente din cuvintele lui Dumnezeu. Dumnezeu Atotputernic spune: „**Deci, cum poți să te evaluezi și să te cunoști cu acuratețe și să te desprinzi de sentimentul de inferioritate? Ar trebui să iei cuvintele lui Dumnezeu ca bază pentru a dobândi cunoașterea de sine, a afla cum sunt umanitatea, calibrul și talentul tău și ce puncte forte ai. De exemplu, să presupunem că îți plăcea să cânți și făceai asta bine, dar unii oameni te criticau și te înjoseau întruna, spunând că ești afon și cânți fals, așa că acum simți că nu poți cânta bine și nu mai îndrăznești să o faci în fața altora. Deoarece acei oameni laici, confuzi și mediocri te-au evaluat și judecat greșit, drepturile pe care le merită umanitatea ta au fost reduse, iar talentul tău a fost înăbușit. Ca urmare, nu îndrăznești nici măcar să cânți un cântec și ești destul de curajos să cedezi și să cânți cu voce tare doar când nu e nimeni prin preajmă sau ești singur. Pentru că de obicei**

te simți atât de oribil de ținut în frâu, când nu ești singur nu îndrăznești să cânți un cântec; îndrăznești să cânți doar când ești singur, bucurându-te de momentul în care poți cânta cu voce tare și limpede, și ce moment minunat, eliberator e acesta! Nu-i așa? Din cauza răului pe care ți l-au făcut oamenii, nu știi sau nu poți vedea clar ce poți să faci de fapt, la ce ești bun și la ce nu ești bun. În acest tip de situație, trebuie să-ți faci o evaluare corectă și să te măsori în mod corect, conform cuvintelor lui Dumnezeu. Ar trebui să stabilești ce ai învățat și în ce constau punctele tale forte și să te duci să faci tot ce poți face; cât despre lucrurile pe care nu le poți face, neajunsurile și lipsurile tale, ar trebui să reflectezi asupra lor și să le cunoști și, de asemenea, ar trebui să evaluezi și să știi cu exactitate cum este calibrul tău și dacă este bun sau rău. Dacă nu poți să-ți înțelegi propriile probleme sau să dobândești o cunoaștere clară în privința lor, atunci cere-le acelora din jurul tău care au înțelegere să-ți facă o estimare. Indiferent dacă ceea ce spun ei este corect, cel puțin îți va oferi un punct de referință și de luat în considerare și îți va permite să ai o judecată sau o caracterizare de bază în ceea ce te privește. După aceea, poți să rezolvi problema esențială a emoțiilor negative precum inferioritatea și să ieși treptat din ele. Astfel de sentimente de inferioritate sunt ușor de rezolvat dacă cineva poate să le discearnă, să se lămurească cu privire la ele și să caute adevărul” [Cuvântul, Vol. 6: Despre urmărirea adevărului I, „Cum să urmărești adevărul (1)”]. **„Ce vrea Dumnezeu să vadă nu este că renunți la urmărirea adevărului, nici nu vrea să vadă atitudinea cuiva care se consideră o cauză pierdută. Vrea să vadă că, odată ce înțelegi toate aceste fapte adevărate, poți urmări adevărul cu mai multă statornicie, îndrăzneală și încredere în sine, recunoscând clar că Dumnezeu este un Dumnezeu drept. Când ajungi la capătul**

drumului, atât timp cât ai atins standardul stabilit de Dumnezeu pentru tine și ești pe drumul spre mântuire, El nu va renunța la tine" [Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Doar prin înlăturarea noțiunilor poți porni pe calea cea dreaptă a credinței în Dumnezeu (2)"]. În cuvintele lui Dumnezeu am găsit o cale de a-mi rezolva sentimentele de inferioritate. A trebuit să privesc lucrurile conform cuvintelor lui Dumnezeu, să-mi înțeleg bine punctele forte și slăbiciunile, să-mi dau silința în ceea ce puteam să fac și să gestionez corect și să caut adevărul pentru a rezolva ceea ce nu înțelegeam sau nu reușeam să fac. M-am gândit la momentul când am început să slujesc drept conducătoare și supraveghetoare: La început, am fost capabilă să fac ceva lucrare cooperând cu sârguință, dar mai târziu am fost demisă fiindcă eram negativă, delăsătoare și aveam rezultate slabe în datoria mea fiindcă trăiam după firea mea coruptă. În mod cert n-am fost demisă doar din cauza calibrului meu slab. De fapt, toți frații și surorile mele au zis că am un calibru mediocru, nu slab. Dacă aș munci sârguincios având ca parteneri alți frați și surori, tot aș putea să am rezultate în lucrare. După ce am realizat toate acestea, am dobândit o atitudine adecvată față de mine; Nu aveam cel mai bun calibru și nu puteam să înțeleg prea bine principiile cu privire la anumite probleme, dar puteam oricând să caut ajutor de la frații și surorile mele pentru a-mi suplini deficiențele și să muncesc din greu pentru a-mi îmbunătăți calibrul. Astfel, am putut să progresez întrucâtva. Făcând aceste realizări, am găsit o cale de practică și m-am simțit mult mai în largul meu. Nu mai eram dispusă să fiu înlănțuită de sentimente de inferioritate și eram gata să-mi fac bine datoria și să mă concentrez pe practicarea adevărului pentru a-L mulțumi pe Dumnezeu.

La un moment dat mai târziu, am participat la o mică adunare de grup cu o soră pe nume Xiaoye, care slujea ca supraveghetoare de lucrare bazată pe text. Xiaoye a putut să comunice intențiile lui Dumnezeu prin părtășia ei

despre cuvintele Lui și să integreze lecții din propria experiență în părtășia ei, toate acestea fiind destul de instructive pentru cei prezenți. Toți frații și surorile au încuviințat și au luat notițe pe parcursul părtășiei ei. Văzând asta, am început din nou să am acel sentiment insidios de inferioritate, simțind că Xiaoye era mai capabilă decât mine și mai calificată să slujească drept conducătoare. Însă, pe măsură ce au apărut aceste sentimente de inferioritate, mi-am amintit un fragment din cuvintele lui Dumnezeu: „**Ar trebui să stabilești ce ai învățat și în ce constau punctele tale forte și să te duci să faci tot ce poți face; cât despre lucrurile pe care nu le poți face, neajunsurile și lipsurile tale, ar trebui să reflectezi asupra lor și să le cunoști și, de asemenea, ar trebui să evaluezi și să știi cu exactitate cum este calibrul tău și dacă este bun sau rău**” [Cuvântul, Vol. 6: Despre urmărirea adevărului I, „Cum să urmărești adevărul (1)”]. Într-adevăr, fiecare are calibru diferit și puncte forte diferite; acesta este rezultatul suveranității și al rânduielilor lui Dumnezeu. Indiferent ce calibru aveam, trebuia să-mi îndeplinesc întotdeauna responsabilitățile și îndatoririle. Nu aveam cel mai bun calibru și nu eram la fel de elocventă ca alții, dar cât timp aveam o oarecare înțelegere și experiență a cuvintelor lui Dumnezeu, trebuia să stabilesc intențiile corecte și să am părtășie despre înțelegerea mea de a-mi îndeplini responsabilitatea. Asta e ce s-ar cuveni să fac. După ce am realizat acest lucru, m-am simțit mult mai bine, nu mai eram influențată de sentimente de inferioritate, eram gata să practic conform cuvintelor lui Dumnezeu, să am părtășie despre tot ce înțelegeam și să-mi îndeplinesc responsabilitatea. După aceea, am avut părtășie despre ce am înțeles și ce știu din cuvintele lui Dumnezeu. Când am văzut că părtășia mea a fost benefică și de ajutor pentru frați și surori, I-am mulțumit lui Dumnezeu! Doar prin iluminarea și îndrumarea cuvântului lui Dumnezeu am făcut progrese și am câștigat ceea ce am.

18. Când părinții mei au fost îndepărtați din biserică

de Ai Yi, China

Într-o zi din octombrie 2018, un conducător mi-a spus: „Părinții tăi au fost înlăturați din biserică.” Am fost șocată – pur și simplu nu-mi venea să cred. Părinții mei făcuseră lucruri perturbatoare, știam, dar sigur nu atât de rele încât să fie înlăturați! Stăteam, pur și simplu, cu inima tulburată. Sora mea mai mare fusese anterior dată afară de biserică pentru că fusese complicele unui antihrist și nu reușise să se pocăiască, în ciuda tuturor eforturilor de a avea părtășie cu ea. Acum erau și părinții mei înlăturați, lăsându-mă singura credincioasă din familia noastră. În acel moment, m-am simțit atât de singură. Trecuseră mai bine de două decenii de când familia noastră se alăturase credinței și înduraserăm asuprirea PCC-ului în tot acel timp. Tatăl meu fusese arestat de două ori pentru că împărtășise Evanghelia și petrecuse cinci ani în închisoare. Mama, sora mea și cu mine trăiserăm fără un domiciliu stabil, mutându-ne de colo-colo pentru a evita arestarea. Trecuserăm prin tot felul de suișuri și coborâșuri, iar acum lucrarea lui Dumnezeu era aproape de final. Prin urmare, cum ar putea fi îndepărtați din biserică? Avuseseră o perioadă foarte grea și suferiseră mult. Oare a fost totul în zadar? La acel gând, nu mi-am putut reține lacrimile. În inima mea, am încercat să-I argumentez lui Dumnezeu: poate că părinții mei nu s-au distins, dar suferiseră din plin. Având în vedere numeroșii lor ani de sacrificiu, oare nu meritau încă o șansă de a se pocăi? Chiar dacă acest lucru însemna să rămână doar ca făcători de servicii! Cu cât gândeam mai mult în acel fel, cu atât era mai dureros și mai sumbru pentru mine și mi-am pierdut motivația de a-mi îndeplini datoria. Sora care-mi era parteneră a oferit un cuvânt de înțelepciune: „Când se întâmplă un astfel de lucru, trebuie să-l

accepți de la Dumnezeu – nu te poți plânge. Orice face Dumnezeu este drept.” Deși la momentul respectiv i-am înțeles raționamentul, pur și simplu, nu mi-am putut schimba gândirea.

Câteva săptămâni mai târziu, am citit documentele cu privire la înlăturarea părinților mei. Scria în ele că tatăl meu era deosebit de arogant, mergând mereu pe drumul lui în gestionarea treburilor generale, în loc să-și îndeplinească datoria conform principiilor. El nu accepta sugestiile fraților și surorilor, ceea ce făcuse ca biserica să sufere pierderi bănești semnificative. Mai mult decât atât, continuase să livreze cărți conținând cuvintele lui Dumnezeu, în ciuda faptului că era pe deplin conștient de preocupările legate de siguranță care-l priveau în mod special. Pur și simplu respinsese sfaturile fraților și surorilor și continuase oricum, așa că a fost arestat și închis, iar cărțile au fost confiscate. Acest lucru avusese consecințe grave pentru biserică. În plus, tatăl meu denaturase lucrurile atunci când sora mea a fost exclusă, spunând că acest lucru s-a întâmplat doar pentru că liderul avea ceva cu ea. De asemenea, exagerase cu privire la corupția afișată de conducătoare, amenințând că o va discredita și o va doborî. Unii dintre ceilalți, fiind păcăliți să-i ia partea, dezvoltaseră prejudecăți față de conducătoare, iar acest lucru o împiedicase pe aceasta să-și îndeplinească datoria în mod normal. Lucrarea bisericii fusese grav perturbată de acțiunile și conduita tatălui meu, iar el nu dăduse dovadă de nicio remușcare sau pocăință pentru răul pe care îl făcuse. În cele din urmă, a fost clasificat drept răufăcător și înlăturat din biserică. La rândul ei, mama mea a fost îndepărtată – tot conform principiului – pentru că nu a încetat să riposteze față de excluderea surorii mele. Ea continuase să se plângă de conducătoare în fața celorlalți frați și surori, provocând neîncredere de ambele părți și denaturase faptele în timpul adunărilor, pledând în favoarea mai multor oameni care fuseseră excluși și spunând despre conducătoare că

le pusese gând rău. Și acest lucru perturbase grav viața bisericească. În ciuda numeroaselor eforturi depuse de frați și surori de a avea părtășie cu ea, refuzase categoric să accepte adevărul. Ea nu văzuse lucrurile în conformitate cu principiile adevărului și luase partea răufăcătorilor în întreruperea lucrării bisericii. Neavând niciun sentiment de pocăință, ea a fost, în cele din urmă, înlăturată din biserică. Având în vedere toate faptele lor rele, știam în principiu că era drept ca mama și tatăl meu să fie înlăturați, dar când mă gândeam că se va întâmpla cu adevărat, nu știam cum aveam să fac față. Era foarte dureros. Citirea materialelor cu privire la înlăturarea lor m-a paralizat și nu mă puteam opri din plâns. Am început să raționez cu Dumnezeu: „Dumnezeule, Tu iubești omenirea. Părinții mei sunt credincioși de mai bine de 20 de ani și au trecut prin atâtea greutăți. Nu li se cuvine o recunoaștere pentru tot ceea ce au sacrificat?" Trăiam în negativitate și neînțelegere. Cu toată familia mea dată afară, rămânând singura credincioasă, mă întrebam cum aș putea continua pe acea cale. Timp de peste doi ani am rămas în această stare confuză și, în cele din urmă, am fost demisă pe motiv că nu realizam nimic în datoria mea. Simțeam o mare suferință și mă rugam, în repetate rânduri, plângând: „O, Dumnezeule! Ți-am purtat ranchiună și Te-am înțeles greșit din cauza înlăturării părinților mei din biserică. Știu că aceasta este o stare periculoasă, dar nu am puterea să scap de ea. Dumnezeule, Te rog, îndrumă-mă și mântuiește-mă."

Apoi, în devoționalele mele, am citit câteva dintre cuvintele lui Dumnezeu. Dumnezeu Atotputernic spune: „**Odată ce oamenii știu că Dumnezeu iubește omenirea, ei Îl definesc drept simbol al iubirii: cred că indiferent ce fac oamenii, indiferent cum se comportă, indiferent cum Îl tratează pe Dumnezeu și indiferent cât de răzvrătiți ar putea fi, nimic din toate acestea nu contează cu adevărat pentru că Dumnezeu**

are iubire, iar iubirea Lui este nelimitată și nemăsurată; Dumnezeu are iubire, așa că poate fi tolerant față de oameni; Dumnezeu are iubire, așa că poate fi milos față de oameni, milos față de imaturitatea lor, milos față de ignoranța lor și milos față de răzvrătirea lor. Chiar așa e oare? Unii oameni, după ce au experimentat o dată sau chiar de câteva ori răbdarea lui Dumnezeu, vor trata aceste experiențe drept capitale în propria înțelegere a lui Dumnezeu, crezând că El va fi veșnic răbdător și milos față de ei, iar apoi, pe parcursul vieții lor, iau această răbdare a lui Dumnezeu și o consideră drept standardul conform căruia îi tratează Dumnezeu. Mai există și aceia care, după ce au experimentat o dată toleranța lui Dumnezeu, Îl vor defini veșnic pe Dumnezeu drept tolerant – și, în mințile lor, această toleranță este nedefinită, necondiționată și chiar total neprincipială. Sunt corecte asemenea credințe?" (Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Cum să cunoaștem firea lui Dumnezeu și rezultatele pe care le va obține lucrarea Sa"). **„Dumnezeu e drept în felul în care tratează pe fiecare om în parte și cinstit în abordarea lucrării de cucerire și mântuire a oamenilor. Aceasta este gestionarea Lui. El tratează fiecare om în mod serios, și nu ca pe un animal de companie cu care să Se joace. Iubirea lui Dumnezeu pentru oameni nu este una care răsfață sau răzgâie, și nici mila și toleranța Lui față de omenire nu sunt indulgente sau neatente. Dimpotrivă, iubirea lui Dumnezeu pentru oameni implică prețuirea, compătimirea și respectarea vieții; mila și toleranța Lui transmit așteptările Lui de la ei și sunt ceea ce îi trebuie omenirii pentru a supraviețui. Dumnezeu este viu și există efectiv; atitudinea Lui față de omenire este principială, deloc un set de reguli dogmatice, și se poate schimba. Planurile Lui pentru omenire se schimbă treptat și se transformă cu timpul, în funcție de împrejurările care apar și odată cu atitudinea fiecărui om în**

parte. Așadar, în inima ta ar trebui să știi cu o claritate deplină că esența lui Dumnezeu este imuabilă și că firea Lui se va manifesta în momente și contexte diferite. S-ar putea să nu crezi că aceasta este o chestiune serioasă și să folosești propriile noțiuni pentru a-ți imagina cum ar trebui să facă Dumnezeu lucrurile. Totuși, există momente în care adevărat e tocmai opusul punctului tău de vedere și, folosind propriile noțiuni pentru a încerca să-L măsori pe Dumnezeu, L-ai mâniat deja. Aceasta pentru că Dumnezeu nu acționează așa cum crezi tu că o face și nici nu va trata această chestiune așa cum spui tu că o va face" (Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Cum să cunoaștem firea lui Dumnezeu și rezultatele pe care le va obține lucrarea Sa"). După ce am citit cuvintele lui Dumnezeu, am înțeles că El este iubitor, dar iubirea Sa pentru om se bazează pe principii. Nu este oarbă și neprincipială, ca iubirea pe care o au oamenii. Dumnezeu este un Dumnezeu drept și El adoptă o poziție fermă cu privire la comportamentul și acțiunile fiecărei persoane. Dumnezeu are iubire și milă pentru cei care iubesc adevărul, dar totuși au comis fărădelegi. Însă în ceea ce-i privește pe oamenii răi, cei cărora le este lehamite de adevăr și perturbă lucrarea bisericii, El îi condamnă și îi alungă. Doar pentru că Dumnezeu este iubitor nu înseamnă că El are compasiune și toleranță pentru răufăcători și le permite să perturbe lucrarea bisericii. Înțelesesem greșit firea și esența lui Dumnezeu și L-am definit conform propriilor noțiuni. Presupusesem că, din moment ce Dumnezeu îi iubește pe oameni, El va continua să ne ofere șanse să ne pocăim, oricât de mult rău am face, cu condiția să-L urmăm și să facem sacrificii pentru El. De aceea nu fusesem capabilă să accept înlăturarea părinților mei și începusem să negociez cu Dumnezeu și să mă împotrivesc Lui. Gândindu-mă în urmă, biserica le oferise părinților mei o mulțime de șanse înainte de a-i înlătura, iar lucrurile au ajuns în acel punct doar pentru că ei nu s-au pocăit

niciodată. Firea lui Dumnezeu este dreaptă și sfântă. Atât timp cât oamenii sunt dispuși să se pocăiască pentru fărădelegile și manifestările corupției lor, Dumnezeu este extrem de milos și tolerant. Însă oamenii asemenea părinților mei, care au făcut atât de mult rău fără să se pocăiască cu adevărat și ale căror fapte rele s-au agravat în realitate sunt, de fapt, răufăcători, iar Dumnezeu nu poate continua să arate milă și toleranță față de aceștia. În special, El nu poate fi îngăduitor cu ei doar pentru că sunt credincioși de multă vreme și au suferit mult pentru credință.

Într-o zi, am citit un alt pasaj din cuvintele lui Dumnezeu. „**Oamenii spun că Dumnezeu este un Dumnezeu drept și că atât timp cât omul Îl urmează până la final, El va fi cu siguranță imparțial față de om, căci El este cel mai drept. Dacă omul Îl urmează până la final, ar putea El oare să îl dea la o parte pe om? Sunt imparțial față de toți oamenii și îi judec cu firea Mea dreaptă, totuși există condiții potrivite pentru cerințele pe care le am pentru om și care cer să fie realizate de toți oamenii, indiferent cine sunt ei. Nu Îmi pasă cum sunt calificările tale sau de câtă vreme le ai; Mie Îmi pasă doar dacă urmezi calea Mea și dacă iubești sau nu și tânjești sau nu după adevăr. Dacă îți lipsește adevărul și în schimb Îmi faci de rușine numele și nu te comporți conform căii Mele, doar urmând fără grijă sau preocupare, atunci, în acel moment, te voi doborî și te voi pedepsi pentru răutatea ta, și ce vei avea de spus atunci? Vei putea să spui că Dumnezeu nu e drept? Astăzi, dacă ai respectat cuvintele pe care le-am rostit, atunci ești tipul de persoană pe care o aprob. Spui că ai suferit mereu în timp ce Îl urmai pe Dumnezeu, că L-ai urmat la bine și la rău și ai împărtășit cu El vremurile bune și cele rele, însă nu ai trăit cuvintele rostite de Dumnezeu; îți dorești doar să alergi pentru Dumnezeu și să te sacrifici pentru Dumnezeu în fiecare zi și nu te-ai gândit niciodată să trăiești o**

viață plină de semnificații. Spui, de asemenea: «În orice caz, cred că Dumnezeu este drept. Am suferit pentru El, am umblat de colo colo pentru El și m-am dedicat Lui și am lucrat din greu, deși nu am primit recunoaștere; cu siguranță El Își va aminti de mine.» E adevărat că Dumnezeu este drept, totuși această dreptate nu este întinată de nicio impuritate: nu conține voință umană și nu este întinată de trup sau de tranzacții umane. Toți cei care sunt răzvrătiți și potrivnici, toți cei care nu sunt în conformitate cu calea Lui vor fi pedepsiți; nimeni nu e iertat și nimeni nu e cruțat!" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Experiențele lui Petru: cunoștințele sale despre mustrare și judecată"). Din cuvintele lui Dumnezeu am aflat că dreptatea lui Dumnezeu nu este așa cum credeam – că ceea ce primim înapoi depinde de cât de mult investim. Dumnezeu nu este obligat să-i favorizeze pe cei care aleargă de colo-colo sacrificându-se, suferind pentru lucrarea lor. Pentru Dumnezeu, nu există niciun merit în „a munci din greu, indiferent de contribuție". Dumnezeu nu stabilește finalul unei persoane în funcție de cât de mult suferă aceasta pentru lucrare sau de vechimea sa. El nu Se uită la cât de mult se sacrifică aceasta la exterior. Ceea ce contează este dacă urmărește adevărul și îl pune în practică și dacă există o schimbare în firea sa. Ea nu va dobândi niciodată aprobarea lui Dumnezeu dacă nu pune cuvintele Sale în practică, indiferent cât de experimentată ar fi sau cât de multe a îndurat pentru lucrare. Va fi pedepsită pe drept de Dumnezeu pentru răul pe care l-a făcut. Cântărisem dreptatea lui Dumnezeu cu o mentalitate tranzacțională. Mă gândisem că, întrucât părinții mei sacrificaseră și înduraseră multe în anii lor de credință, s-ar cuveni să aibă mai multe șanse să se pocăiască și să rămână în biserică, indiferent cât de mult rău au făcut. Altminteri, nu ar fi corect față de ei. Dar modul meu de a gândi era complet greșit. M-am gândit la Pavel, străbătând Europa pentru a răspândi Evanghelia Domnului. A fost arestat de mai multe

ori și a suferit din plin, dar oriunde mergea făcea lucrurile cu fală și era martor pentru el însuși. În cele din urmă, el a spus că trăia ca Hristos și că moartea ar fi un câștig. Drept urmare, a fost venerat timp de două mii de ani. În mintea oamenilor, el ocupa un loc mai înalt decât cel al Domnului Isus și, în cele din urmă, a fost pedepsit de Dumnezeu pentru că I s-a împotrivit. Am văzut din asta că Dumnezeu nu Se uită la cât de mult lucrează și suferă oamenii pe dinafară. El îi pedepsește pe cei care fac rău și Îi ofensează firea fără a se pocăi, conform faptelor acestora. Părinții mei, de exemplu, au suferit și au sacrificat mult pentru lucrarea lor, dar nu au acceptat niciodată adevărul. Tot ceea ce au făcut a servit pentru a perturba lucrarea bisericii și a submina viața bisericească normală, dăunând vieților fraților și surorilor și prejudiciind interesele bisericii. Înlăturarea lor din biserică respecta principiile și reprezenta dreptatea lui Dumnezeu. Neînțelegând firea cea dreaptă a lui Dumnezeu, mă agățasem de noțiunea tranzacțională potrivit căreia „a munci din greu, indiferent de contribuție" era un lucru merituos. Încercasem să negociez cu Dumnezeu cu privire la acest lucru și să fac mare caz, trăind în tot acest timp într-o stare negativă și fiind sfidătoare față de Dumnezeu. Eram atât de răzvrătită! Dându-mi seama de acest lucru, m-am simțit îngrozitor, am avut remușcări și m-am rugat, plângând: „Dumnezeule! Am avut credință în Tine în toți acești ani fără să Te cunosc deloc. Am măsurat iubirea și dreptatea Ta în funcție de propriile mele noțiuni și închipuiri, mergând mereu împotriva Ta și încercând să raționez cu Tine. O, Dumnezeule, acum pot vedea că înlăturarea părinților mei reprezenta dreptatea Ta." M-am simțit foarte ușurată după ce am spus acea rugăciune.

Ulterior, am reflectat asupra faptului că, din cauza sentimentelor mele puternice față de părinți, fusesem atât de supărată cu privire la înlăturarea lor de către biserică. Acest lucru m-a făcut să mă gândesc la câteva dintre

cuvintele lui Dumnezeu: „**Dumnezeu a creat această lume și a adus în ea omul, o ființă vie căreia El i-a dăruit viață. Mai departe, omul a ajuns să aibă părinți și rude și nu a mai fost singur. Încă de când omul a zărit prima oară această lume materială, a fost menit să existe sub predestinarea lui Dumnezeu. Suflarea vieții de la Dumnezeu susține fiecare ființă vie în parte pe parcursul creșterii sale și până la maturitate. În acest proces, nimeni nu simte că omul crește sub îngrijirea lui Dumnezeu; mai degrabă, el consideră că omul face asta sub dragostea grijulie a părinților săi și că este propriul său instinct al vieții cel care îi dirijează creșterea. Acest lucru e cauzat de faptul că omul nu știe cine i-a dăruit viața sau de unde a venit aceasta, cu atât mai puțin felul în care instinctul vieții creează miracole. El știe doar că hrana este baza pe care viața sa continuă, că perseverența este sursa existenței sale și că acele credințe din mintea lui sunt capitalul de care depinde supraviețuirea lui. Cu privire la harul și aprovizionarea lui Dumnezeu, omul e total uituc, și astfel el își irosește viața oferită lui de Dumnezeu… Nimeni din această omenire, de care Dumnezeu are grijă zi și noapte, nu ia hotărârea de a I se închina. Dumnezeu doar continuă, așa cum a plănuit, să lucreze asupra omului, de la care El nu are nicio așteptare. El face acest lucru în speranța că, într-o zi, omul se va trezi din visul lui și va realiza brusc valoarea și semnificația vieții, prețul pe care Dumnezeu l-a plătit pentru tot ce i-a dat și bunăvoința sârguincioasă cu care Dumnezeu așteaptă ca omul să se reîntoarcă la El**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Dumnezeu este sursa vieții omului”).

„**Niciun non-credincios nu are credință că există un Dumnezeu sau că El a creat cerul, pământul și toate lucrurile sau că omul este creat de Dumnezeu. Ba chiar există unii care spun: «Viața îi este dată omului de către părinții lui, iar el ar trebui să-i cinstească.» De unde vine un**

asemenea gând sau o asemenea părere? De la Satana? Multele milenii de cultură tradițională au educat și au indus în eroare omul în acest fel, făcându-l să nege creația și suveranitatea lui Dumnezeu. Fără înșelăciunea și controlul Satanei, omenirea ar investiga lucrarea lui Dumnezeu și ar citi cuvintele Lui și ar ști că este creată de Dumnezeu, că viața ei este dată de Dumnezeu; ar ști că tot ceea ce are este dat de Dumnezeu și că lui Dumnezeu ar trebui să-I mulțumească. Dacă ne-ar ajuta cineva cu ceva, ar trebui să acceptăm acest lucru de la Dumnezeu – în special părinții noștri, care ne-au adus pe lume și ne-au crescut; toate acestea sunt rânduite de Dumnezeu. Dumnezeu are suveranitate peste toate; omul este doar o unealtă pentru servicii. Dacă cineva poate să-și lase deoparte părinții, sau soțul (sau soția) și copiii, ca să se sacrifice pentru Dumnezeu, atunci, respectiva persoană va fi mai puternică și va avea un simț mai mare al dreptății înaintea Lui" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Doar prin recunoașterea propriilor păreri nechibzuite se poate obține cu adevărat o transformare"). Din cuvintele lui Dumnezeu am înțeles că El este sursa vieții umane și tot ceea ce avem ne este dăruit de Dumnezeu; că am ajuns acolo unde suntem astăzi doar prin grija și protecția lui Dumnezeu, iar cei care sunt milostivi sau de ajutor față de noi sunt astfel datorită rânduielii lui Dumnezeu. Ar trebui să acceptăm acest lucru de la Dumnezeu și să-I fim recunoscători pentru iubirea Sa. Mi-am dat seama că, în loc să mă ghidez după cuvintele lui Dumnezeu, mă gândisem doar la bunătatea pe care mi-o arătaseră părinții mei. Nu văzusem felul în care domnia și rânduielile lui Dumnezeu se aflau în spatele a tot ceea ce făceau părinții mei și că grija, protecția și îndrumarea lui Dumnezeu au fost cele care m-au adus până în ziua de azi. Nu-L slăvisem pe Dumnezeu pentru grija și protecția Sa și nu-I răsplătisem iubirea. În schimb,

Îl sfidasem. Cu cât reflectam mai mult la asta, cu atât mai mult simțeam că fusesem lipsită de inimă. Îl dezamăgisem pe Dumnezeu!

Mai târziu, am citit un alt pasaj din cuvintele lui Dumnezeu. „**Cine este Satana, cine sunt demonii și cine sunt dușmanii lui Dumnezeu, dacă nu cei ce se împotrivesc și care nu cred în Dumnezeu? Nu sunt ei acei oameni care sunt răzvrătiți împotriva lui Dumnezeu? Nu sunt aceia care pretind că au credință și, totuși, sunt lipsiți de adevăr? Nu sunt ei aceia care doar caută să obțină binecuvântări, în timp ce nu sunt în stare să fie martori pentru Dumnezeu? Tu tot te amesteci cu acei demoni astăzi și îi tratezi cu conștiință și iubire, dar, în cazul acesta, nu ai intenții bune față de Satana? Nu complotezi cu demonii? Dacă oamenii au ajuns până în acest punct și sunt încă incapabili să distingă între bine și rău și continuă orbește să fie iubitori și miloși fără nicio dorință de a căuta intențiile lui Dumnezeu și fără a fi capabili în vreun fel de a considera intențiile lui Dumnezeu ca pe ale lor, atunci sfârșiturile lor vor fi cu atât mai jalnice. Cine nu crede în Dumnezeul întrupat este un dușman al lui Dumnezeu. Dacă tu poți să acorzi importanță conștiinței și iubirii față de un dușman, nu îți lipsește un simț al dreptății? Dacă tu ești compatibil cu aceia pe care Eu îi detest și îi dezaprob, și tot îi iubești sau ai sentimente personale față de ei, atunci nu ești tu răzvrătit? Nu te împotrivești intenționat lui Dumnezeu? Are o astfel de persoană adevărul? Dacă oamenii acordă importanță conștiinței față de dușmani, iubirii pentru demoni și îndurării față de Satana, atunci nu întrerup ei în mod intenționat lucrarea lui Dumnezeu?**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Dumnezeu și omul vor intra în odihnă împreună”). Cuvintele lui Dumnezeu mi-au dezvăluit întocmai starea. Dumnezeu ne cere să iubim ceea ce iubește El și să urâm ceea ce urăște El. Cei care urăsc adevărul și I se împotrivesc lui Dumnezeu sunt, în

esență, oameni răi pe care Dumnezeu îi disprețuiește și îi urăște, așa că ar trebui să-i urâm și noi. Nu deslușisem esența părinților mei conform cuvintelor lui Dumnezeu. Oricât de mult au dăunat lucrării bisericii, eu le ținusem partea, raționând cu Dumnezeu și împotrivindu-mă Lui. Ba chiar îmi pierdusem dorința de a-mi îndeplini datoria. Însă acum am înțeles de ce Dumnezeu a spus: „**Sentimentele sunt dușmanul Său.**" Din cauza atașamentului emoțional, nutrisem iubire și milă față de răufăcători. Chiar sperasem ca Dumnezeu să le mai dea o șansă să se pocăiască și să rămână în biserică. Fusesem atât de nesăbuită! Oamenii răi nu se pocăiesc niciodată cu adevărat, orice ar fi. Acesta este un lucru determinat de esența lor. A le permite părinților mei să rămână în biserică ar fi însemnat să tolerăm răul pe care continuau să-l facă și tulburarea lucrării bisericii. Ar fi însemnat să stăm alături de răufăcători împotriva lui Dumnezeu!

Un alt pasaj din cuvintele lui Dumnezeu, pe care l-am citit mai târziu, m-a luminat întrucâtva. Cuvintele lui Dumnezeu spun: „**Într-o zi, când vei înțelege o parte din adevăr, nu vei mai crede că mama ta este cea mai bună persoană sau că părinții tăi sunt cei mai buni oameni. Îți vei da seama că și ei sunt membri ai coruptului neam omenesc și că firile lor corupte sunt toate la fel. Singurul lucru care îi deosebește este legătura de sânge cu tine. Dacă nu cred în Dumnezeu, atunci sunt la fel ca non-credincioșii. Nu îi vei mai privi din perspectiva unui membru al familiei sau din perspectiva legăturii tale trupești, ci prin prisma adevărului. Care sunt principalele aspecte pe care ar trebui să le cercetezi? Ar trebui să cercetezi părerile lor despre credința în Dumnezeu, despre lume, părerile lor despre cum să se ocupe de lucruri și, cel mai important, atitudinile lor față de Dumnezeu. Dacă vei evalua cu acuratețe aceste aspecte, vei putea să vezi clar dacă sunt oameni buni sau răi. Într-o zi e posibil să vezi clar că sunt oameni cu firi corupte,**

exact ca tine. E posibil să fie și mai clar că nu sunt oamenii inimoși care au o iubire adevărată pentru tine pe care ți i-ai imaginat tu, și nici nu sunt capabili deloc să te conducă spre adevăr sau pe calea cea dreaptă în viață. E posibil să vezi clar că ceea ce au făcut pentru tine nu îți este de mare folos și că nu îți folosește în a o lua pe calea cea dreaptă în viață. E posibil să descoperi și că multe dintre practicile și opiniile lor sunt contrare adevărului, că ei aparțin trupului și că asta te face să-i disprețuiești și să simți repulsie și scârbă. Dacă vei ajunge să vezi aceste lucruri, atunci vei fi capabil să îți tratezi corect părinții în inima ta și nu îți va mai fi dor de ei, nu-ți vei mai face griji pentru ei și nu vei mai fi incapabil să trăiești separat de ei. Ei și-au terminat misiunea de părinți, deci nu îi vei mai trata ca pe cele mai apropiate persoane ție, nici nu-i vei mai idolatriza. În schimb, îi vei trata ca pe niște oameni obișnuiți și, atunci, vei scăpa cu totul de robia sentimentelor și te vei desprinde cu adevărat de sentimentele tale și de afecțiunea familiei" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Numai înlăturarea firii corupte poate produce o transformare adevărată"). Citirea acestora a fost profund emoționantă. Din cauza puterii sentimentelor mele față de părinți, văzusem doar cât de buni erau cu mine, și nu atitudinea lor față de adevăr și față de Dumnezeu. Nu fusesem capabilă să văd clar esența lor sau calea pe care se aflau și de aceea nu tratasem corect problema înlăturării lor. Stăpânită de emoții, încercasem să-L conving pe Dumnezeu cu argumente și, mai bine de doi ani, fusesem negativă și sfidătoare. Viața îmi fusese grav afectată și comisesem fărădelegi. Încetul cu încetul, prin udarea și susținerea cuvintelor lui Dumnezeu, inima mea împietrită și răzvrătită fusese trezită, iar înțelegerea mea greșită cu privire la Dumnezeu fusese ștearsă. Acum mă simt mult mai liberă și mi-am recăpătat energia de a-mi îndeplini datoria. Slavă lui Dumnezeu pentru mântuirea Sa!

19. De ce n-am îndrăznit să mă destăinui

de Kristina, Statele Unite

În 2021, pe la mijlocul lunii mai, lidera noastră, Jen, m-a rugat să scriu o evaluare despre Laura. A spus că Laura era arogantă, neprihănită de sine și că mereu îi judeca pe conducători și lucrători. Nu era o persoană dreaptă. Evaluarea lui Jen despre Laura era diferită de a mea. Când interacționasem cu Laura în trecut, nu fusese așa cum spusese Jen. Însă mă îngrijoram că dacă aș fi spus adevărul, Jen ar fi crezut că-mi lipsea discernământul și i-aș fi lăsat o impresie proastă. Apoi, poate că nu mi-ar mai fi atribuit proiecte importante. Așa că m-am supus voinței lui Jen, i-am acceptat evaluarea și am spus că Laura îi judeca pe ceilalți în mod arbitrar. La scurt timp după aceea, Laura a fost înlocuită. Ulterior, am aflat că Laura o raportase pe Jen pentru că nu reușea să facă lucrare practică și era o conducătoare falsă, ceea ce a determinat-o pe Jen să o suprime și să o pedepească, pretinzând că judeca pe conducători și lucrători. În cele din urmă, Jen a fost expusă ca fiind o conducătoare falsă și înlocuită. După ce-am aflat asta, m-am gândit la cum m-am purtat când am scris evaluarea și am regretat. Citind cuvântul lui Dumnezeu și reflectând asupra mea, mi-am dat seama că fusesem dispusă să mint și să iau parte la condamnarea Laurei, pentru a-i face o impresie bună conducătoarei. Chiar n-aveam umanitate! Pe măsură ce reflectam, pe atât mai dezgustată eram de mine însămi și mă uram. M-am gândit să scriu un eseu despre acest eșec pentru a-l împărtăși cu frații și surorile, ca un avertisment. Dar aveam neliniștile mele. Mi-am zis: „Dacă descriu pe larg corupția și motivele mele greșite din timpul evaluării, ce vor crede frații și surorile despre mine? Dacă mă privesc de sus și mă disprețuiesc, reputația mea va fi redusă la zero și-mi va fi prea rușine să mai apar în fața lor.” M-am gândit și la faptul că Laura obișnuia să fie destul de

apropiată de mine, confesându-mi-se adesea când avea probleme. Ce-ar crede dacă ar afla că evaluarea făcută de mine a fost scrisă cu o fire coruptă? Ar fi dezamăgită și ar întrerupe legătura cu mine? Dacă ar afla conducătorii superiori, oare ar spune că am un caracter slab și mi-ar atribui altă datorie? Gândindu-mă la toate acestea, m-am simțit groaznic. Făcusem ceva cu adevărat rușinos și-mi era greu să vorbesc despre asta. Nu voiam să fiu confruntată cu fapta mea, ci doar să depășesc momentul. Nu voiam să scriu despre asta.

După aceea, am început să reflectez la problemă. De ce nu eram dispusă să vorbesc despre acest eșec, să mă destăinui și să mă demasc? Ce fire coruptă mă împiedica? Într-o zi, când urmăream o mărturie video, am văzut un pasaj din cuvintele lui Dumnezeu. „**Indiferent de context, indiferent ce datorie face, un antihrist va încerca să dea impresia că nu este slab, că e mereu puternic, plin de credință și niciodată negativ, astfel încât oamenii să nu-i vadă niciodată statura reală sau atitudinea reală față de Dumnezeu. De fapt, în adâncul inimii lui, chiar crede că nu există nimic ce nu poate face? Crede cu adevărat că e lipsit de slăbiciuni, negativitate sau dezvăluiri de corupție? Categoric nu. Se pricepe să se prefacă, e specialist în a ascunde lucruri. Îi place să le arate oamenilor latura sa puternică și splendidă; nu vrea ca aceștia să-i vadă partea slabă și adevărată. Scopul lui este evident: este, pur și simplu, să-și păstreze imaginea, să protejeze locul pe care îl are în inimile oamenilor. El crede că, dacă se deschide în fața altora în ceea ce privește propria negativitate și slăbiciune, dacă-și dezvăluie acea parte care este răzvrătită și coruptă, asta va fi o deteriorare gravă la adresa statutului și reputației lui – e mai multă bătaie de cap decât merită. Așadar, ar prefera să moară decât să admită că există momente când este slab, răzvrătit și negativ. Și, dacă vine o zi când toată lumea îi vede**

partea slabă și răzvrătită, când vede că este corupt și că nu s-a schimbat deloc, el se va preface în continuare. El crede că, dacă recunoaște că are o fire coruptă, că e o persoană de rând, cineva care este insignifiant, atunci își va pierde locul în inimile oamenilor, va pierde închinarea și adorația tuturor și, așadar, va fi eșuat total. Și astfel, orice s-ar întâmpla, pur și simplu nu se va deschide înaintea oamenilor; orice s-ar întâmpla, nu își va da puterea și statutul nimănui altcuiva; în schimb, încearcă tot ce se poate ca să concureze și nu va renunța niciodată" [Cuvântul, Vol. 4: Expunerea antihriștilor, „Punctul nouă (Partea a zecea)"]. Am învățat din cuvintele lui Dumnezeu că antihriștii se pricep să disimuleze. Nu vor să le vadă nimeni latura întunecată și nu-și destăinuie corupția și răzvrătirea. Totodată, evită mereu să vorbească despre eșecurile și greșelile lor, afișând o imagine pozitivă, puternică și impresionantă, pentru a câștiga respectul oamenilor și un loc în inima lor. Am înțeles că faptele mele și ceea ce dezvăluisem nu erau cu nimic diferite de cele ale unui antihrist. Ajunsesem să-mi recunosc firea coruptă acceptând, împreună cu falsa conducătoare, s-o condamn pe Laura, dar nu eram dispusă să mă destăinui nimănui pentru că acesta era un eșec. Dacă îmi dezvăluiam public motivele e și caracterul corupt de atunci, toată lumea ar fi văzut că-mi lipsea discernământul și cedam ușor. Mă temeam că mă vor privi cu toții de sus și mă vor disprețui și că s-ar putea să-mi pierd până și datoria. Am văzut cât de mult prețuiam reputația și statutul, în detrimentul practicării adevărului și onestității. Pur și simplu nu iubeam adevărul sau lucrurile pozitive. În schimb, iubeam reputația și statutul și mă pricepeam să disimulez, exact ca un antihrist. Eram o persoană înșelătoare.

Ulterior, am descoperit încă două pasaje din cuvintele lui Dumnezeu: „**Toată lumea greșește. Toată lumea are defecte și lipsuri. Și, de fapt, toată lumea are aceeași fire coruptă. Nu te considera mai nobil,**

desăvârșit și mai bun decât ceilalți; asta înseamnă să fii complet irațional. Odată ce firile corupte ale oamenilor și esența și adevărata față a corupției lor îți sunt clare, nu vei încerca să îți acoperi propriile greșeli, nici nu le vei reproșa altor oameni greșelile lor – vei fi capabil să înfrunți ambele situații în mod corect. Abia atunci vei deveni perspicace și nu vei face lucruri nesăbuite, ceea ce te va face înțelept. Cei care nu sunt înțelepți sunt oameni nesăbuiți și se opresc mereu asupra greșelilor lor minore în timp ce se furișează în culise. Este dezgustător să asiști la așa ceva" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Principiile care ar trebui să ghideze conduita unei persoane"). **„Ce fel de fire e aceea când oamenii se prefac mereu, se scot basma curată întotdeauna, își dau mereu aere, astfel încât ceilalți să aibă o părere bună despre ei și să nu poată să le vadă defectele sau neajunsurile, când încearcă veșnic să le prezinte oamenilor cea mai bună parte a lor? Aceasta este aroganță, falsitate, ipocrizie, este firea Satanei, este ceva ticălos. Gândiți-vă la membrii regimului satanic: indiferent cât de mult se luptă, se ceartă sau ucid în întuneric, nimeni nu are voie să îi raporteze sau să îi expună. Se tem că oamenii le vor vedea fața demonică și fac tot ce le stă în putință ca să o ascundă. În public, fac tot posibilul să se scoată basma curată, spunând cât de mult iubesc oamenii, cât de măreți, glorioși și infailibili sunt. Aceasta este natura Satanei. Tertipurile și înșelăciunea sunt trăsătura cea mai proeminentă a naturii Satanei. Și care este scopul acestei înșelăciuni și al acestor tertipuri? Să-i păcălească pe oameni, să-i împiedice să-i vadă esența și adevărata față și, astfel, să atingă scopul de a-și prelungi domnia. S-ar putea ca oamenii obișnuiți să nu aibă o astfel de putere și un asemenea statut, dar și aceștia își doresc să-i determine pe alții să-și facă o părere favorabilă despre ei și ca oamenii să-i stimeze și să îi ridice la un statut**

înalt în inimile lor. Aceasta este o fire coruptă, iar dacă oamenii nu înțeleg adevărul, sunt incapabili să o recunoască" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Principiile care ar trebui să ghideze conduita unei persoane"). Am înțeles din cuvintele lui Dumnezeu că nimeni nu e perfect; cu toții avem neajunsuri, putem greși și ne dezvăluim firile corupte. Cei care chiar au umanitate și raționalitate își pot confrunta adecvat neajunsurile și problemele. După ce greșesc, pot să-și înfrunte greșelile și caută adevărul pentru a-și înlătura stricăciunea. Cei lipsiți de sinceritate și perfizi sunt cei care, după ce fac greșeli sau își dezvăluie corupția, nu-și pot înfrunta problemele și nu-și pot recunoaște greșelile, mereu disimulând ca să-și ascundă adevărata identitate, făcându-și caracterul să pară neîntinat. Fusesem profund coruptă de Satana și am fost cuprinsă de tot felul de firi corupte. E normal să deviezi și să dezvălui corupție. Chiar dacă nu m-aș fi destăinuit acele firi corupte tot ar fi fost ascunse în interior, prin urmare, nu aș fi fost tot o persoană coruptă? Când am scris evaluarea Laurei, am susținut-o pe falsa conducătoare, judecând-o și condamnând-o pe Laura, pentru a-mi păstra imaginea bună în ochii conducătoarei; nu aveam cum să neg asta. Dacă aș fi fost o persoană cu umanitate și raționalitate, aș fi înfruntat această problemă, dezvăluindu-le celorlalți cum manifestasem stricăciune, cum fusesem expusă și judecată de cuvintele lui Dumnezeu și ce învățasem despre firea mea coruptă, astfel încât toți să vadă cine eram cu adevărat. Însă mereu mă prefăceam după ce dădeam dovadă de stricăciune, sperând să-mi salvez reputația și imaginea în mintea celorlalți. Cât eram de nerușinată și dezgustătoare! Am crezut mereu că dacă stricăciunea pe care o dezvăluisem era minoră – o fire evident coruptă, obișnuită în rândul multor oameni – atunci chiar dacă m-aș fi destăinuit, probabil nu mi-ar fi stricat prea mult reputația, așa că mă puteam demasca. Dar de data asta, fusesem de acord cu o falsă conducătoare să condamn pe cineva. Era o fărădelege

gravă, nu era ceva ușor de recunoscut. Le-ar fi arătat oamenilor că aveam un caracter slab și că eram nedemnă, iar asta mi-ar fi stricat grav reputația. De aceea nu eram dispusă să mă destăinui. În schimb, mă jucam cu mintea celorlalți, păstrând tăcerea în privința asta – chiar eram înșelătoare! Doar atunci am înțeles că refuzul meu de a-mi destăinui stricăciunea nu era doar o dovadă a vanității și mândriei mele, ci îmi trăda și firile ascunse care erau înșelătoare și satanice.

După aceea, am continuat să reflectez asupra acestei probleme și am citit următorul pasaj din cuvintele lui Dumnezeu: „**Când se întâmplă ceva, se poate ca ei să nu vorbească sau să nu-și exprime vreo părere cu ușurință, ci să rămână mereu tăcuți. Asta nu înseamnă că sunt rezonabili; dimpotrivă, arată că sunt destul de bine deghizați, că ascund lucruri, că șiretenia lor este profundă. Dacă nu te destăinui altcuiva, te poți destăinui lui Dumnezeu? Și dacă nu ești autentic nici măcar cu Dumnezeu și nu I te poți destăinui, poți atunci să-I oferi inima ta? Cu siguranță, nu. Nu poți avea aceeași inimă cu Dumnezeu, ci îți păstrezi inima departe de a Lui! Sunteți capabili să vă deschideți și să spuneți ce este cu adevărat în inima voastră când aveți părtășie cu ceilalți? Dacă un om spune întotdeauna ce este cu adevărat în inima lui, dacă vorbește cu sinceritate, dacă vorbește pe șleau, dacă este sincer și deloc superficial în timp ce-și îndeplinește datoria și dacă poate să practice adevărul pe care îl înțelege, atunci acea persoană are o speranță să dobândească adevărul. Dacă o persoană se acoperă tot timpul și își ascunde inima, astfel încât nimeni să nu o vadă clar, dacă dă o impresie falsă pentru a-i înșela pe ceilalți, atunci este într-un mare pericol, într-o mare încurcătură, îi va fi foarte greu să obțină adevărul. Puteți vedea care sunt perspectivele cuiva după viața sa de zi cu zi și după cuvintele și acțiunile sale. Dacă acea persoană se preface tot**

timpul, își dă aere, atunci nu este o persoană care acceptă adevărul și, mai devreme sau mai târziu, va fi dezvăluită și eliminată" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Oferindu-ți inima lui Dumnezeu, poți obține adevărul"). Dumnezeu a dezvăluit cum aceia care se prefac nu sunt capabili să-și înfrunte problemele, nu se destăinuie atunci când greșesc și mereu se ascund înșelându-i pe ceilalți. Inima lor este închisă. Astfel de oameni sunt deosebit de răi; sunt de-a dreptul înșelători. Dumnezeu apreciază oamenii sinceri și îi detestă pe cei înșelători. Oamenii înșelători vor fi, într-un final, dați în vileag și alungați. Înainte, credeam că atunci când te prefaci era doar un semn că ții la reputație și statut și că asta nu însemna că ești ca un răufăcător sau antihrist care comite fapte rele, perturbă lucrarea bisericii și-i rănește pe ceilalți. Nu credeam că ar conduce la alungare. Dar am înțeles din cuvântul lui Dumnezeu că toate acestea erau doar noțiunile și închipuirile mele și că vedeam lucrurile distorsionat. Îmi ignorasem conștiința condamnând-o pe Laura, susținând conducătoarea falsă și, astfel, devenind complicea unei răufăcătoare. Dumnezeu era deja conștient de fărădelegea mea, dar eu nu am fost dispusă să vorbesc după aceea despre ea și am încercat să mă prefac pentru a câștiga admirația celorlalți. Asta a dezvăluit că nu iubeam adevărul și că nu mă pocăisem cu adevărat. N-am practicat adevărul și chiar m-am comportat duplicitar și înșelător. Ce motiv ar avea Dumnezeu să nu mă deteste? Dacă aș fi continuat așa, cu siguranță aș fi fost dată în vileag și alungată. Prin reflecție, am înțeles că eșecul de a fi onestă și de a mă destăinui are consecințe grave. Acest lucru m-a speriat, așa că am vrut să schimb repede situația.

Mai târziu, am găsit mai multe cuvinte de-ale lui Dumnezeu: „**Trebuie să fii capabil să reflectezi și să te cunoști. Trebuie să ai curajul să te deschizi și să te destăinui în prezența fraților și a surorilor și să ai părtășie despre starea ta adevărată. Dacă nu îndrăznești să-ți destăinui**

sau să-ți analizezi firea coruptă; dacă nu îndrăznești să-ți recunoști greșelile, atunci nu urmărești adevărul și cu atât mai puțin ești o persoană care se cunoaște pe sine" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Practica fundamentală pentru a fi o persoană cinstită"). **„Indiferent ce datorie îndeplinesc sau ce fac oamenii, ce este oare mai important – vanitatea și mândria lor sau gloria lui Dumnezeu? Ce ar trebui să aleagă oamenii?** (Gloria lui Dumnezeu.) **Care sunt mai importante – responsabilitățile tale sau propriile tale interese? Împlinirea responsabilităților tale este cea mai importantă și ești legat de ele prin datorie. […] Când practici conform principiilor adevărului, va exista un efect pozitiv și vei fi mărturie pentru Dumnezeu, ceea ce reprezintă o modalitate de a aduce rușine asupra Satanei și de a fi mărturie pentru Dumnezeu. Folosind diferite metode pentru a fi mărturie pentru Dumnezeu și pentru a-l face pe Satana să vadă hotărârea ta de a te lepăda de el și de a-l respinge: acest lucru înseamnă a-l face pe Satana de rușine și a-L mărturisi pe Dumnezeu – este un lucru pozitiv și în conformitate cu voia lui Dumnezeu**" (Părtășia lui Dumnezeu). Din cuvintele lui Dumnezeu, am aflat cum să practic. Orice corupție dezvăluim sau orice greșeli facem, ar trebui să fim destul de curajoși pentru a le recunoaște, a ne și a ne analiza firile corupte în părtășie cu ceilalți. Aceasta e calea de a rupe legăturile cu Satana, de a acționa pentru a-l rușina și de a fi mărturie pentru Dumnezeu. Demonstrează adevărata pocăință. Indiferent dacă în urma destăinuirii, vanitatea, mândria, reputația și statutul nostru sunt afectate, ar trebui să ne lepădăm de noi înșine pentru a practica adevărul și a face o prioritate din a fi mărturie pentru Dumnezeu. În evaluarea mea despre Laura, contrazisesem faptele și fusesem complicea unei conducătoare false în condamnarea ei. Prin această experiență, am dobândit o anumită înțelegere a firii mele corupte. Știam că ar trebui să mă destăinui, să mă dezvălui în

fața fraților și surorilor. Asta ar trebui să fac. Dacă n-aș reuși să mă destăinui în fața tuturor pentru a-mi proteja vanitatea și reputația și nu aș putea să fiu martoră pentru lecțiile învățate citind cuvântul lui Dumnezeu, aș fi înșelată de uneltirile Satanei și mi-aș pierde mărturia. Totodată, înainte aveam o noțiune ridicolă, și anume că a discuta despre eșecurile mele era rușinos și nu reprezenta vreo mărturie. Mai apoi, am înțeles că, atât timp cât voi putea să renunț la vanitatea și mândria mea, să nu mai fiu înrobită de firea mea coruptă, să-mi destăinui prin părtășie eșecul și să mă pocăiesc cu adevărat, aceasta ar fi fost, într-adevăr, o mărturie. Odată ce am înțeles asta, toate grijile au dispărut.

După aceea, le-am destăinuit tuturor, în părtășie, experiența mea și, spre surprinderea mea, frații și surorile au spus: „A fost de mare ajutor să auzim despre experiența ta. Și noi dezvăluim adesea aceeași fire coruptă, numai că nu o observăm prompt și trece neobservată. Părtășia ta despre modul în care ți-ai identificat corupția și ai înțeles care este esența ei prin judecata și revelația cuvintelor lui Dumnezeu a fost foarte edificatoare pentru noi.” Mai târziu, frații și surorile au avut părtășie cu mine despre două pasaje din cuvintele lui Dumnezeu. M-au ajutat să înțeleg mai în profunzime esența și consecințele faptului că nu am evaluat oamenii obiectiv. Să nu reușești să evaluezi obiectiv oamenii este exact același lucru cu a-i acuza pe nedrept sau a le înscena diverse; este o formă de excludere și suprimare. Dacă eu condamn pe cineva în mod arbitrar, iar asta îl demoralizează sau dacă un conducător fals folosește acea condamnare ca justificare pentru a pedepsi pe cineva, împiedicând acea persoană să-și continue datoria și îi stinghерește intrarea în viață, atunci am comis un rău. Totodată, am înțeles clar ce principii trebuie practicate când evaluăm oamenii. Ulterior, când Laura a aflat despre toate acestea, n-a gândit rău despre mine; dacă o abordam cu întrebările mele, îmi răspundea la fel de

sincer ca înainte. Nici biserica nu m-a relocat și nici nu m-a demis. Aceste rezultate mi-au desființat complet toate noțiunile și închipuirile. Mi-a fost incredibil de rușine. Toate acestea m-au făcut mult mai conștientă de loialitatea și dreptatea lui Dumnezeu. Atât timp cât practicăm conform cuvintelor lui Dumnezeu, vom avea o cale. Slavă lui Dumnezeu!

20. Invidia este putrezirea oaselor

de Su Wan, China

În noiembrie 2020, am fost aleasă conducătoare de echipă responsabilă de lucrarea de udare. La acea vreme eram atât de fericită și simțeam că a fi aleasă conducătoare de echipă însemna că, în ceea ce privește acceptarea adevărului și intrarea în viață, eram mai avansată decât ceilalți frați și surori. Voiam să-mi îndeplinesc bine datoria, astfel încât toată lumea să aibă o părere bună despre mine. După ceva timp, eforturile de a uda nou-veniții au dus la unele rezultate, iar majoritatea nou-veniților participau în mod regulat la adunări și își îndeplineau datoria. Frații și surorile au spus că părtășia mea despre adevăr era clară și că puteam să rezolv unele probleme practice. Auzind pe toată lumea lăudându-mă, am fost foarte mulțumită de mine. Însă o lună mai târziu, sosirea surorii Xiang Zhen a schimbat totul în mod neașteptat.

Xiang Zhen fusese conducătoare de biserică și avea părtășie clară despre adevăr. Era o persoană de calibru înalt și o lucrătoare capabilă. Ea a văzut unele probleme și abateri în lucrarea noastră de cum a venit și a găsit rapid cuvintele lui Dumnezeu pentru părtășie și rezolvarea lucrurilor. Treptat, am observat că frații și surorile o căutau pe Xiang Zhen pentru părtășie în problemele lor și am început să mă simt enervată. M-am gândit în sinea mea: „Sunt conducătoarea echipei. Dacă părtășia mea despre adevăr și capacitatea de a rezolva problemele nu sunt la fel de bune ca ale lui Xiang Zhen, ce vor crede toți despre mine? Oare vor crede că nu sunt o conducătoare de echipă capabilă și că nu pot rezolva probleme?” Când am gândit astfel, m-am simțit cu adevărat umilită și am dezvoltat o antipatie împotriva lui Xiang Zhen. Mi se părea că se dădea în spectacol semnalând abaterile din lucrarea noastră și rezolvând problemele fraților și surorilor.

Mi se părea că nu mă respecta pe mine – conducătoarea echipei – și că mă făcea de rușine și mă umilea în mod intenționat. Mă gândeam în sinea mea: „Chiar dacă ai fost conducătoare înainte și ai o oarecare experiență de lucru, calibrul meu nu este inferior celui pe care îl ai tu și cred că sunt exact la fel de bună ca tine.” Pentru a-mi salva imaginea, în adunări mă străduiam din greu să meditez la cuvintele lui Dumnezeu și voiam să am părtășie mai bine decât ea. Când frații și surorile întâmpinau probleme și dificultăți, petreceam timp să găsesc cuvintele lui Dumnezeu ca să am părtășie și să le rezolv și mă gândeam cum aș putea vorbi despre câteva experiențe bune, astfel încât frații și surorile să poată vedea cine avea cu adevărat realitatea adevărului.

Odată, la o adunare, o soră a adus în discuție o dificultate cu care se confrunta în îndeplinirea datoriei și voia să afle cum să o rezolve. M-am gândit în sinea mea: „Trebuie să mă grăbesc și să găsesc câteva pasaje relevante din cuvântul lui Dumnezeu pentru a rezolva problema surorii. De data aceasta, cu siguranță trebuie să recuperez terenul pierdut și s-o depășesc pe Xiang Zhen.” Dar cu cât voiam să fac mai repede acest lucru, cu atât eram mai confuză. Am răscolit textul pe toate părțile, fără să știu ce pasaj din cuvântul lui Dumnezeu ar fi potrivit. În cele din urmă, Xiang Zhen a avut părtășie cu ea și i-a rezolvat problema. M-am simțit atât de frustrată și, în timp ce fața îmi ardea de rușine, voiam doar să găsesc o gaură și să mă târăsc înăuntru. Cu cât voiam să mă afirm, cu atât mă făceam de râs mai mult. Mi se părea că nu mă puteam compara cu Xiang Zhen, indiferent cât de mult lucram. Sufeream și eram deprimată cu adevărat și simțeam că, în încercarea de a-mi îndeplini datoria, fusesem umilită. Mi se părea, totodată, că toată lumea mă văzuse exact așa cum eram de fapt, iar pe Xiang Zhen, frații și surorile o vedeau, cu siguranță, drept o conducătoare de echipă mai calificată decât mine. Așa stând lucrurile, poate că trebuia să-mi dau

demisia cât mai curând posibil, ca măcar să evit umilința. Știam că nu ar trebui să fiu invidioasă pe Xiang Zhen, dar nu puteam să controlez acest lucru. Sufeream și eram negativă și nu știam cum să scap de lanțurile reputației și statutului. Chiar mă etichetam și consideram că, din moment ce urmărisem mereu acele lucruri, poate că aceasta era, pur și simplu, natura mea și nu o puteam schimba. Voiam să mă destăinui fraților și surorilor și să caut o soluție la problema mea, dar îmi era teamă că mă vor privi cu dispreț. De asemenea, nu voiam să recunosc în fața fraților și surorilor că nu eram la fel de bună precum Xiang Zhen. Prin urmare, am fost mereu pasivă și am dezvoltat o antipatie din ce în ce mai profundă față de Xiang Zhen. Când am văzut cât de activă era în adunări, mă gândeam că se dădea în spectacol, concurând cu mine pentru statut. Dorința de a o ignora a devenit tot mai puternică. M-am gândit chiar să mă destăinui altei surori cu privire la nemulțumirea mea și să o fac să fie de partea mea și să o judece pe Xiang Zhen. Eram vag conștientă de faptul că făcând acest lucru, mă aliam împotriva lui Xiang Zhen. Însă nu am reflectat asupra mea. Într-o seară, i-am spus unei surori cât de demoralizată eram. La adunări, de obicei, Xiang Zhen era cea care sugera despre ce cuvinte ale lui Dumnezeu să avem părtășie, așa că mi se părea că nu mă respecta. Mă simțeam inhibată și nici măcar nu mai voiam să fiu conducătoare de echipă. Am crezut că acea soră avea să fie de partea mea, însă ea m-a sfătuit s-o tratez cum se cuvine pe Xiang Zhen și să reflectez mai mult la propriile mele probleme. Câteva zile mai târziu, când am văzut că se înțelegea bine cu Xiang Zhen, m-am simțit stânjenită. Mi-am spus: „Ți-am împărtășit atâtea! Cum poți să nu-i porți pică lui Xiang Zhen?” Gândul acela m-a surprins. „Cum puteam să gândesc asta, măcar? Nu cumva încerc să formez o clică și s-o exclud pe Xiang Zhen?” Cu cât mă gândeam mai mult, cu atât mă temeam mai tare și am început să reflectez asupra mea. Atunci mi-am amintit cuvintele lui

Dumnezeu: „**Ce fel de fire este atunci când o persoană vede pe cineva care este mai bun decât ea și încearcă să-l doboare, răspândind zvonuri despre el sau folosind mijloace josnice pentru a-l denigra și a-i submina reputația – chiar călcându-l în picioare – pentru a-și proteja propriul loc în mintea oamenilor? Aceasta nu este doar aroganță și îngâmfare, este firea Satanei, este o fire răutăcioasă. Faptul că această persoană poate să atace și să înstrăineze oameni care sunt mai buni și mai puternici decât ea este insidios și ticălos. Și faptul că nu se va da în lături de la nimic pentru a doborî oameni arată că în ea sunt mulți diavoli! Trăind după firea Satanei, această persoană e predispusă să înjosească oameni, să încerce să le însceneze lucruri, să le îngreuneze situația. Nu este aceasta o faptă rea? Și trăind așa, continuă să creadă că este în regulă, că este o persoană bună – totuși, când vede pe cineva mai bun decât ea, este predispusă să îi facă viața grea, să-l calce în picioare. Care este problema aici? Nu sunt oamenii care sunt capabili să comită astfel de fapte rele lipsiți de scrupule și încăpățânați? Astfel de oameni se gândesc doar la propriile interese, iau în considerare doar sentimentele lor și vor doar să-și îndeplinească dorințele, ambițiile și scopurile proprii. Nu le pasă cât de multe daune provoacă lucrării bisericii și ar prefera să sacrifice interesele casei lui Dumnezeu pentru a-și proteja statutul în mintea oamenilor și propria reputație. Oare oamenii ca aceștia nu sunt aroganți și neprihăniți de sine, egoiști și josnici? Astfel de oameni nu sunt doar aroganți și neprihăniți de sine, ci sunt și extrem de egoiști și josnici. Nu sunt deloc atenți la intențiile lui Dumnezeu. Au asemenea oameni inimi cu frică de Dumnezeu? Nu au deloc inimi cu frică de Dumnezeu. Acesta este motivul pentru care acționează fără rost și fac tot ce vor, fără niciun sentiment de vinovăție, fără nicio frământare, fără vreo teamă sau îngrijorare și fără să se**

gândească la consecințe” (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Cele cinci condiții care trebuie îndeplinite pentru a porni pe calea cea dreaptă a credinței în Dumnezeu”). Înainte, când am citit acel pasaj din cuvântul lui Dumnezeu, nu m-am gândit niciodată că se aplica în cazul meu. Apoi am văzut, în sfârșit, că acesta îmi dezvăluia propria situație. Nu mi-am imaginat niciodată că aș putea fi atât de perfidă și răutăcioasă. Să văd că Xiang Zhen avea părtășie despre adevăr mai bine decât mine și că rezolva problemele practice ale fraților și surorilor nu numai că m-a făcut nefericită, ci și plină de resentimente și invidioasă pe ea. Mi se părea că superioritatea ei mă umilea. Pentru a-mi salva imaginea și a-mi proteja statutul, încercam constant să mă gândesc la modalități de a o întrece. Dacă nu reușeam, asta ducea la antipatie față de ea și o judecam ca dându-se în spectacol și încercând să-mi fure statutul. Încercam să formez o clică fără știrea ei și să răspândesc antipatie față de ea, ca s-o izoleze toți. Eram cu adevărat arogantă. Nu puteam permite nimănui să fie mai bun decât mine și nu mă dădeam în lături de la nimic pentru a mă agăța de statutul de conducătoare de echipă. Făcând acest lucru, eram eu diferită de acei antihriști care-i atacau și-i excludeau pe alții doar pentru statut? Înțelegerea mea cu privire la adevăr era superficială și nu puteam rezolva probleme practice. Dar nu o lăsam pe Xiang Zhen să aibă părtășie și să-i ajute pe toți. Deci nu le făceam rău fraților și surorilor, oare? Nu aveam pic de umanitate! Când mi-am dat seama de asta, m-am simțit vinovată. Îi dezamăgisem pe frați și pe surori. Atunci, mi-am făcut curaj să mă destăinui și să am părtășie despre competiția mea cu Xiang Zhen pentru reputație și i-am cerut scuze. Ea a spus că și-a dat seama că nu eram foarte fericită când avea părtășie în timpul adunărilor, de aceea s-a simțit inhibată și nu a îndrăznit să împărtășească prea multe, de teamă să nu mă afecteze. Atunci mi-am dat seama că lupta mea pentru reputație îi făcuse rău și m-am simțit vinovată.

După aceea, am continuat să caut calea de practicare și am citit aceste cuvinte ale lui Dumnezeu: „**În calitate de conducător de biserică, nu trebuie doar să înveți să folosești adevărul pentru rezolvarea problemelor, trebuie, de asemenea, să înveți să descoperi și să cultivi oameni talentați, pe care categoric nu trebuie să-i invidiezi sau să-i suprimi. A practica în acest fel este în avantajul lucrării bisericii. Dacă poți cultiva câțiva urmăritori ai adevărului pentru a coopera cu tine și a face bine toată lucrarea și, în cele din urmă, toți aveți mărturii despre experiențe, atunci ești un conducător sau un lucrător calificat. Dacă ești capabil să te ocupi de toate conform principiilor, atunci te dedici cu loialitate. Unii oameni se tem întotdeauna că alții sunt mai buni decât ei sau deasupra lor, că alți oameni vor fi recunoscuți, în timp ce ei sunt trecuți cu vederea, iar asta îi determină să-i atace și să-i excludă pe ceilalți. Nu este un caz de invidie față de persoanele talentate? Nu este un lucru egoist și detestabil? Ce tip de fire este aceasta? Este pizmă! Cei care se gândesc doar la propriile interese, care își satisfac doar propriile dorințe egoiste, fără să se gândească la alții sau să țină cont de interesele casei lui Dumnezeu au o fire rea, iar Dumnezeu nu are deloc dragoste pentru ei. Dacă vei fi cu adevărat capabil să dai dovadă de considerație pentru intențiile lui Dumnezeu, vei putea să tratezi în mod corect alți oameni. Dacă recomanzi o persoană bună și îi permiți să se pregătească și să îndeplinească o datorie, adăugând astfel o altă persoană talentată casei lui Dumnezeu, nu-ți va ușura acest lucru munca? Nu vei da dovadă atunci de loialitate în datoria ta? Aceasta este o faptă bună înaintea lui Dumnezeu; reprezintă conștiința și rațiunea minimă pe care ar trebui să le aibă cei care slujesc drept conducători. […] Nu face mereu lucrurile de dragul tău și nu lua constant în considerare propriile interese; nu ține cont de interesele**

omului și nu te gândi la mândria, reputația și statutul tău. Mai întâi trebuie să te gândești la interesele casei lui Dumnezeu și să faci din ele prioritatea ta. S-ar cuveni să ții seama de intențiile lui Dumnezeu și să începi prin a contempla dacă au fost sau nu impurități în îndeplinirea datoriei tale, dacă ai fost loial, ți-ai îndeplinit responsabilitățile și dacă ai dat totul pentru asta, precum și dacă te-ai gândit sau nu din inimă la datoria ta și la lucrarea bisericii. Trebuie să te gândești la aceste lucruri. Dacă te gândești la ele frecvent și le înțelegi, îți va fi mai ușor să-ți îndeplinești bine datoria" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Libertatea și eliberarea pot fi dobândite doar prin alungarea firii corupte"). Din cuvântul lui Dumnezeu, am înțeles că liderii și lucrătorii trebuie să învețe cum să identifice și să cultive oamenii talentați. Ei nu au voie să-i invidieze sau să-i oprime pe oamenii talentați pentru a-și proteja reputația și statutul, ceea ce Dumnezeu detestă. Xiang Zhen avea părtășie clară despre adevăr și putea rezolva probleme practice. Acest lucru era în beneficiul lucrării bisericii și îi ajuta pe frați și pe surori să intre în viață. Trebuia să respect voia lui Dumnezeu și să renunț la reputația și statutul propriu, să lucrez în armonie cu Xiang Zhen și să-mi îndeplinesc bine datoria. Faptul că am fost aleasă conducătoare de echipă reprezenta harul lui Dumnezeu, dându-mi șansa de a practica. Nu însemna că înțelegeam totul sau că eram calificată pentru această datorie. Înțelegerea mea cu privire la adevăr era superficială, iar incapacitatea mea de a-mi da seama de probleme era normală, așa că ar fi trebuit să învăț de la Xiang Zhen. Eu, însă, m-am văzut mereu conducătoare de echipă, crezând că ar trebui să fiu capabilă să văd și să rezolv fiecare problemă și că în niciun caz nu aș putea fi mai puțin capabilă decât oricine altcineva. Așa că mă luptam și concuram în mod constant cu Xiang Zhen și, dacă nu mă puteam descurca mai bine decât ea, deveneam pasivă și sufeream. Am fost atât de nesăbuită! De fapt, Dumnezeu nu a cerut

niciodată ca liderii și lucrătorii să fie capabili să rezolve fiecare problemă. Dumnezeu speră că voi fi sinceră, voi avea părtășie doar cu privire la ceea ce înțeleg și mă voi întruni cu frații și surorile pentru a discuta orice nu înțeleg. Aceasta e practicarea în conformitate cu voia lui Dumnezeu. După ce am înțeles voia lui Dumnezeu, am încetat să mă mai simt atât de invidioasă pe Xiang Zhen și am fost capabilă să accept și să pun în aplicare orice idei bune pe care le avea. Când frații și surorile au adus în discuție dificultățile lor în adunări, Xiang Zhen și cu mine am lucrat în tandem pentru a avea părtășie și a-i ajuta și multe probleme au fost rezolvate.

După acea experiență, am crezut că mă schimbasem și că nu mai acordam atât de multă atenție reputației și statutului. Însă eram atât de profund coruptă de Satana încât, atunci când am întâlnit situația potrivită, am revenit la vechile mele obiceiuri. În iulie 2021, am fost demisă pentru că nu am reușit să fac lucrare practică, iar Xiang Zhen a fost aleasă drept noua conducătoare de echipă. În fața acestui deznodământ, am acceptat că ea era într-adevăr mai bună decât mine din toate punctele de vedere și că alegerea ei avea să fie benefică pentru intrarea în viață a fraților și surorilor. Însă după o vreme, am văzut că, în îndeplinirea datoriei ei, Xiang Zhen își asuma o povară. Când frații și surorile întâmpinau dificultăți și probleme, ea putea să aibă părtășie cu ei și să le rezolve problemele în timp util. Era capabilă și să rezume abaterile din viața noastră bisericească. Acest lucru mi-a stârnit unele sentimente: „Dacă Xiang Zhen este mai eficientă decât am fost eu în calitate de conducătoare de echipă, nu mă va pune acest lucru într-o lumină și mai proastă? Ce vor crede toți despre mine? Cu siguranță, vor crede că îmi lipsesc abilitățile și că am un calibru slab.” Gândind astfel la momentul respectiv, nu speram ca viața bisericească să se îmbunătățească. În trecut, în timpul adunărilor, fie că aveam părtășie despre cunoașterea cuvântului lui Dumnezeu sau rezumam problemele din lucrarea

noastră, luam întotdeauna inițiativa de a avea părtășie și a inspira tuturor entuziasmul de a face același lucru. Însă în adunările din acea perioadă, eram mereu ultima care vorbea. Uneori, când aveam o mică intuiție, nu eram dispusă să vorbesc despre ea și spuneam, fără tragere de inimă, câteva cuvinte chiar la final. Când Xiang Zhen îmi cerea să detaliez, nu voiam să mai spun nimic altceva. În perioada aceea, frații și surorile întâmpinau dificultăți în îndeplinirea datoriei și trăiau în stări negative, dar Xiang Zhen era prea ocupată cu lucrarea pentru a gestiona imediat problemele. Nu numai că nu am oferit ajutor, dar chiar m-am bucurat de situația ei dificilă, gândindu-mă: „Vezi, chiar nu ești o conducătoare de echipă atât de grozavă. Nu ești cu nimic mai bună decât mine!” Am văzut că problemele fraților și surorilor nu erau rezolvate imediat, iar viața bisericească era ineficientă. Însă nu am ajutat-o pe Xiang Zhen și chiar am sperat ca situația aceea să continue. Apoi am văzut că Xiang Zhen și-a ajustat rapid programul și a rezolvat acele probleme. Acest lucru m-a făcut din nou foarte nefericită și am invidiat-o și mai mult. Treptat, a început să-mi displacă din ce în ce mai mult. S-a ajuns, în cele din urmă, la punctul în care nici nu voiam să aud nimic din ce spunea sau vreun punct de vedere exprimat de ea. În timpul adunărilor, mă întorceam și priveam în direcția opusă când avea părtășie. Știam că deveneam tot mai invidioasă și că firea mea era răutăcioasă, ceea ce avea să o rănească pe ea și să afecteze, totodată, viața bisericească. Nu voiam ca asta să continue, dar nu puteam să mă eliberez din situația mea. În durerea mea, m-am rugat lui Dumnezeu: „O, Dumnezeule! Nu vreau s-o invidiez pe Xiang Zhen, dar nu mă pot abține. Te rog, mântuiește-mă, ca să pot vedea pericolele și consecințele urmăririi reputației și statutului și să nu mai fiu legată de firea mea coruptă.” După aceea, mi-am împărtășit în mod deschis starea greșită fraților și surorilor. După ce a auzit ce am spus, Xiang Zhen a zis că nu și-a imaginat niciodată că aveam să-i fac asta și a fost

rănită. Când a spus acest lucru, m-am simțit foarte vinovată. Ne cunoșteam de atât de mult timp și o invidiasem adesea și o judecasem fără știrea ei, dar ea nu s-a certat cu mine. M-a iertat și a avut părtășie despre adevăr pentru a mă ajuta. Fusesem atât de răutăcioasă și inumană să o tratez în acest fel.

O dată, la o adunare, am citit aceste cuvinte de la Dumnezeu: „**Antihriștii își consideră statutul și reputația ca fiind mai importante decât orice altceva. Acești oameni nu sunt doar înșelători, vicleni și ticăloși, ci și extrem de vicioși. Ce fac ei atunci când descoperă că statutul lor este în pericol sau când își pierd locul în inimile oamenilor, când pierd sprijinul și afecțiunea acestor oameni, când oamenii nu-i mai venerează, nu-i mai respectă și au căzut în josnicie? Se schimbă brusc. De îndată ce își pierd statutul, devin reticenți la a îndeplini orice datorie, tot ceea ce fac este superficial și nu au niciun interes de a face vreun lucru. Dar aceasta nu este cea mai gravă manifestare. Care este cea mai gravă manifestare? De îndată ce acești oameni își pierd statutul și nimeni nu îi respectă și nimeni nu este indus în eroare de ei, ies la suprafață ura, gelozia și răzbunarea. Nu numai că nu au inimi cu frică de Dumnezeu, dar sunt lipsiți și de orice fărâmă de supunere. În plus, în inima lor, sunt predispuși spre a urî casa lui Dumnezeu, biserica, conducătorii și lucrătorii; ei năzuiesc ca lucrarea bisericii să întâmpine probleme sau să se oprească; vor să râdă de biserică și de frați și de surori. De asemenea, ei urăsc pe oricine urmărește adevărul și se teme de Dumnezeu. Ei atacă și batjocoresc pe oricine este loial în datoria sa și este dispus să plătească un preț. Aceasta este firea antihriștilor – și nu este vicioasă? Aceștia sunt, în mod clar, oameni răi; antihriștii sunt, în esența lor, oameni răi**” [Cuvântul, Vol. 4: Expunerea antihriștilor, „Punctul nouă (Partea a doua)”]. Dumnezeu dă în vileag viclenia, răutatea și natura răuvoitoare a antihriștilor. De îndată ce își pierd statutul sau sprijinul celorlalți, devin

invidioși și răzbunători. Nu numai că-și fac doar de mântuială datoria, ci speră, totodată, că există erori în lucrarea bisericii, astfel încât să poată ridiculiza casa lui Dumnezeu și pe frați și surori. Cuvintele lui Dumnezeu au dezvăluit situația mea. După ce am fost demisă, mi-am dat seama că Xiang Zhen purta o povară în îndeplinirea datoriei sale și că putea rezolva în mod activ problemele fraților și surorilor. Mi-a fost teamă că, dacă ea făcea o treabă bună și viața bisericii se îmbunătățea, acest lucru avea să demonstreze că nu eram la fel de bună ca ea. Pentru a-mi proteja statutul și imaginea în inimile fraților și surorilor, speram ca viața bisericească să fie ineficientă. De aceea, deși aveam în mod clar intuiții, nu eram dispusă să am părtășie despre ele. Dacă Xiang Zhen nu a putut rezolva rapid problemele fraților și surorilor pentru că era ocupată cu lucrarea, eu nu am ajutat-o, ci m-am bucurat de situația ei dificilă, așteptând să râd de ea. O invidiam pentru că, la lucru, era mai capabilă decât mine. Nu-mi plăcea nimic la ea și o respingeam complet. Exprimam firea răuvoitoare a unui antihrist! Eficacitatea vieții bisericești este direct legată de intrarea în viață a fraților și surorilor, iar aceștia își pot îndeplini bine datoria doar atunci când situația lor este normală și ei au intrat în viață. Însă pentru a-mi menține statutul în ochii oamenilor, nu numai că nu am reușit să sprijin viața bisericii, dar am sperat ca problemele fraților și surorilor să rămână nerezolvate și ca ei să fie ineficienți în a-și îndeplini datoria. Am fost atât de perfidă și răutăcioasă! Dacă casa lui Dumnezeu promovează sau demite pe cineva, acest lucru se bazează pe cerințele lucrării. Eu nu mi-am putut face treaba, așa că am fost demisă, iar apoi o persoană mai potrivită a preluat-o. Nu numai că nu am lucrat bine cu Xiang Zhen, chiar am subminat-o în culise. Am provocat tulburări și perturbări și am rănit-o. Oare eram măcar umană? La gândul acesta, m-am umplut de regret și nu mi-am putut opri lacrimile să curgă. M-am urât pentru că am fost atât de răutăcioasă și nu

meritam să trăiesc înaintea lui Dumnezeu. Mi-am amintit că Biblia spune: „Invidia este putrezirea oaselor” (Proverbe 14:30). Acest lucru este atât de adevărat. Invidia îi poate face pe oameni să urască și chiar să facă lucruri irațională.

În acea noapte, am citit un alt pasaj din cuvântul lui Dumnezeu: „**Dacă tulburi, perturbi și subminezi mereu lucrurile pe care Dumnezeu vrea să le apere, dacă ești mereu disprețuitor față de astfel de lucruri și ai mereu noțiuni și opinii despre ele, atunci Îl contrazici pe Dumnezeu și I te împotrivești. Dacă nu consideri lucrarea lui Dumnezeu și interesele casei lui Dumnezeu ca fiind importante și vrei mereu să le subminezi, vrei mereu să provoci distrugere sau vrei mereu să profiți de pe urma lor, să înșeli sau să delapidezi, nu cumva Dumnezeu Se va mânia atunci pe tine?** (Ba da.) **Care sunt consecințele mâniei lui Dumnezeu?** (Vom fi pedepsiți.) **Cu siguranță. Dumnezeu nu te va ierta, categoric nu! Pentru că lucrurile pe care le faci dărâmă și distrug lucrarea bisericii, iar acest lucru este contrar lucrării și intereselor casei lui Dumnezeu. Acesta este un rău teribil, înseamnă să intri în rivalitate cu Dumnezeu și este un lucru care ofensează direct firea lui Dumnezeu. Cum să nu Se mânie Dumnezeu pe tine? Dacă unii oameni, pentru că au un calibru slab, nu sunt competenți în lucrarea lor și, fără să vrea, fac lucruri care provoacă perturbări și tulburări, acesta este un lucru scuzabil. Totuși, dacă, din cauza intereselor tale personale, devii invidios, intri în conflicte și, intenționat, perturbi, tulburi și distrugi lucrarea casei lui Dumnezeu, aceasta se consideră o încălcare voită și ține de ofensarea firii lui Dumnezeu. Oare te va ierta Dumnezeu? Dumnezeu face lucrarea planului Său de gestionare de 6000 de ani și toate eforturile Lui minuțioase sunt concentrare în aceasta. Dacă cineva I se opune lui Dumnezeu, prejudiciază voit interesele casei lui Dumnezeu și își**

urmărește voit interesele personale, prestigiul personal și statutul prejudiciind interesele casei lui Dumnezeu și nu ezită să dărâme lucrarea bisericii, obstrucționând-o și distrugând-o, și chiar provocând daune materiale și financiare enorme casei lui Dumnezeu, credeți că asemenea oameni ar trebui să fie iertați? (Nu, nu ar trebui.)" [Cuvântul, Vol. 4: Expunerea antihriștilor, „Punctul nouă (Partea întâi)"]. Din cuvântul lui Dumnezeu, mi-am dat seama că firea Lui nu tolerează ofense. Pentru a-mi păstra statutul cu toată lumea, m-am opus lui Xiang Zhen fără motiv. Speram mereu că avea să fie umilită, ceea ce a afectat lucrarea bisericii. Eram dispusă să sacrific interesele bisericii ca preț pentru atingerea propriilor obiective. Aceasta înseamnă împotrivire față de Dumnezeu. Gândiți-vă, numai: Dumnezeu a plătit un preț atât de mare pentru a mântui omenirea, sperând că omenirea poate să dobândească adevărul, să-și schimbe firile de viață și să primească mântuirea lui Dumnezeu. Numai atunci când frații și surorile au o viață bisericească bună și oameni buni drept conducători pot să înțeleagă adevărul, să intre în realitatea adevărului și să primească mântuirea lui Dumnezeu. Însă eu nu am ținut cont deloc de voia lui Dumnezeu. Când am văzut că viața bisericească era ineficientă, am fost surprinzător de fericită și chiar am sperat ca acea situație să continue. Cum am putut să fiu atât de vrednică de dispreț și răutăcioasă? Diavolul Satana speră ca lucrarea lui Dumnezeu de a mântui omenirea să eșueze și ca lucrarea casei lui Dumnezeu să fie paralizată. Satana speră ca frații și surorile să piardă mântuirea lui Dumnezeu și, în cele din urmă, să coboare în iad cu el și să fie distruși. Dacă aș putea gândi și acționa astfel astăzi, oare nu aș perturba și nu aș tulbura lucrarea bisericii exact ca diavolul Satana? Firea dreaptă a lui Dumnezeu nu tolerează ofense și, dacă eu continuam pe acea cale și nu mă pocăiam, cu siguranță aveam să fac un rău și mai mare, aveam să ofensez firea lui Dumnezeu și să fiu disprețuită, respinsă și alungată de El. Atunci

am știut cu adevărat în inima mea că urmărirea renumelui și statutului nu reprezintă o cale bună. Mi-am amintit ce spune cuvântul lui Dumnezeu: **„Satana folosește faima și câștigul pentru a controla gândurile omului, până când oamenii nu se pot gândi decât la faimă și câștig. Ei se luptă pentru faimă și câștig, suferă greutăți, îndură umilirea pentru faimă și câștig și sacrifică tot ceea ce au pentru faimă și câștig și vor judeca și hotărî orice de dragul faimei și al câștigului. În acest fel, Satana îi leagă pe oameni cu lanțuri invizibile, iar ei nu au nici puterea și nici curajul de a se debarasa de ele. Fără să știe, ei poartă aceste lanțuri și se târăsc mereu înainte, cu mare dificultate. De dragul acestei faime și a câștigului, omenirea se ferește de Dumnezeu și Îl trădează și devine din ce în ce mai nemernică. Așadar, în acest fel, o generație după alta este distrusă în mijlocul faimei și câștigului Satanei**” (Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul VI”). Înainte, nu am luat în serios faptul că urmăream faima și statutul. Am simțit întotdeauna că voiam doar ca ceilalți să aibă o părere foarte bună despre mine și că nu le-aș face niciodată rău fraților și surorilor sau nu aș pune în pericol interesele bisericii. Însă acum, revelația cuvântului lui Dumnezeu și faptele au arătat că lucrurile nu sunt atât de simple pe cât credeam. Reputația și statutul sunt instrumente pe care Satana le folosește pentru a răni oamenii și a le face rău, cătușe pe care mi le-a pus Satana, care m-au controlat, ca să nu ascult de Dumnezeu și să mă împotrivesc Lui tot timpul. Dacă nu urmăream adevărul și nu acceptam judecata și mustrarea din partea lui Dumnezeu, ci continuam să alerg după acele lucruri, aveam să fiu ruinată. Din cele mai vechi timpuri, urmărirea statutului și a puterii a făcut ca prietenii buni să devină dușmani, iar rudele apropiate să devină calculate și crude unele cu altele. La fel am tratat-o eu pe Xiang Zhen. Pentru a-mi păstra reputația și statutul, nu am putut să o suport. Am concurat cu ea atât în mod deschis, cât

și în secret, iar când nu o puteam depăși, formam clici pe la spatele ei pentru a o judeca. Când am văzut că viața bisericească dădea rezultate slabe, nu am încercat să o susțin. Am adoptat o poziție detașată, dorind să o văd pe Xiang Zhen eșuând, ca să pot râde de ea. Eram chiar dispusă să văd lucrarea bisericii suferind pentru a-mi satisface dorința de statut. Am văzut că a merge pe calea urmăririi reputației și a statutului înseamnă a mă opune lui Dumnezeu. Îmi era teamă și știam că, dacă nu mă pocăiam și continuam să urmăresc reputația și statutul, perturbând și tulburând lucrarea bisericii, puteam să devin un antihrist și să fiu exclusă din biserică, pierzându-mi șansa de a fi mântuită. I-am fost foarte recunoscătoare lui Dumnezeu odată ce am înțeles asta. Fără să vreau, urmăream mereu reputația și statutul. De data aceasta, Dumnezeu punea la cale o situație reală, astfel încât să pot vedea urâțenia concurenței mele pentru acele lucruri și, în sfârșit, am înțeles din experiența personală suferința și consecințele periculoase ale urmăririi reputației și statutului. Prin judecata și revelația cuvintelor lui Dumnezeu, am realizat, totodată, că firea Lui dreaptă nu tolerează ofense și, în inima mea, am vrut să rup lanțurile reputației și ale statutului. Am vrut să mă pocăiesc și să mă schimb. Înainte, m-am simțit mereu pasivă și slabă, întrucât credeam că dorința mea de reputație și statut era prea gravă pentru a fi schimbată și nu aveam încrederea de a urmări adevărul. Acum înțeleg că, deși sunt coruptă, atât timp cât sunt dispusă să urmăresc adevărul și să mă schimb, Dumnezeu mă va îndruma să înțeleg adevărul, să scap de cătușele reputației și statutului și să pornesc pe calea spre mântuire.

Mai târziu, am citit acestea în cuvântul lui Dumnezeu: „**Nu te gândi mereu să îi depășești pe toți, să faci totul mai bine decât ceilalți și să ieși în evidență în toate felurile. Ce fel de fire este aceasta?** (O fire arogantă.) **Oamenii au întotdeauna o fire arogantă și, chiar dacă vor să lupte pentru adevăr și să-L mulțumească pe Dumnezeu, dau greș. A fi**

controlați de o fire arogantă îi face pe oameni cât se poate de predispuși să se rătăcească. De exemplu, există unii oameni care vor întotdeauna să se dea în spectacol, exprimându-și bunele intenții în locul cerințelor lui Dumnezeu. Ar aproba Dumnezeu acest tip de exprimare a bunelor intenții? Pentru a fi atent la intențiile lui Dumnezeu, trebuie să urmezi cerințele lui Dumnezeu și, pentru a-ți îndeplini datoria, trebuie să te supui rânduielilor lui Dumnezeu. Oamenii care își exprimă bunele intenții nu sunt atenți la intențiile lui Dumnezeu, ci încearcă mereu să facă noi trucuri și să spună cuvinte răsunătoare. Dumnezeu nu îți cere să fii conștient în acest fel. Unii oameni spun că asta înseamnă că sunt competitivi. În sine, a fi competitiv este ceva negativ. Este o dezvăluire – o manifestare – a firii arogante a Satanei. Când ai o fire ca aceasta, încerci mereu să-i ții pe ceilalți jos, încerci mereu să-i întreci, încerci mereu să-i înșeli, încerci mereu să iei de la oameni. Ești foarte invidios, nu cedezi în fața nimănui și încerci întotdeauna să ieși în evidență din mulțime. Asta îți va aduce necazuri; așa acționează Satana. Dacă vrei cu adevărat să fii o ființă creată acceptabilă, atunci nu-ți urmări visurile. Să încerci să fii superior și mai capabil decât ești pentru a-ți atinge scopurile e un lucru rău. Ar trebui să înveți să te supui orchestrărilor și rânduielilor lui Dumnezeu și să nu te ridici mai presus decât se cuvine; doar aceasta este o dovadă de rațiune” (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Principiile care ar trebui să ghideze conduita unei persoane”). **„Care sunt principiile după care vă comportați? Ar trebui să vă comportați conform funcției voastre, să găsiți locul potrivit pentru voi și să îndepliniți datoria pe care se cuvine să o îndepliniți; doar o astfel de persoană e una cu rațiune. De exemplu, sunt oameni cu anumite abilități profesionale pe care le stăpânesc și care pot să înțeleagă principiile, iar ei ar trebui să își asume responsabilitatea și să**

facă ultimele verificări în acest domeniu; există oameni care pot oferi idei și perspective, inspirându-i pe ceilalți și ajutându-i să își îndeplinească mai bine îndatoririle – atunci ei ar trebui să ofere idei. Dacă poți să găsești locul potrivit pentru tine și să lucrezi în armonie cu frații și surorile tale, îți vei îndeplini datoria și te vei comporta conform funcției tale" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Principiile care ar trebui să ghideze conduita unei persoane"). În cuvântul lui Dumnezeu, am găsit căi de practicare. Dumnezeu oferă diferite daruri și calibre fiecărei persoane. El speră că ne vom supune suveranității și rânduielilor Sale și că ne vom folosi pe deplin abilitățile în propria poziție. Xiang Zhen are un calibru mai bun decât mine și poate rezolva probleme practice. Lucrarea beneficiază de pe urma faptului că o are drept conducătoare de echipă, iar acesta este un lucru bun. Eu nu am intrat foarte profund în viață, așa că ar trebui să lucrez din greu pentru a progresa și să fac tot posibilul pentru a-mi îndeplini bine datoria. Așa ar fi trebuit să gândesc. Mi-a fost întotdeauna teamă că oamenii aveau să spună că sunt incompetentă și de calibru slab. Acest lucru era din cauză că natura mea era prea arogantă, nu mă înțelegeam și nu adoptam poziția corectă. Xiang Zhen era concentrată pe intrarea în viață și avea iubire pentru frați și surori. Când a văzut problemele mele, a fost capabilă să dea sfaturi și să mă ajute. Ar trebui să prețuiesc șansa de a lucra cu ea, de a învăța din punctele ei tari și să mă concentrez pe propria intrare în viață în mediul pe care Dumnezeu l-a oferit. Practicarea în acest fel ar fi în beneficiul intrării mele în viață. Cu o astfel de atitudine, am dobândit un sentiment de libertate. După aceea, nu am mai invidiat-o pe Xiang Zhen. În adunări, puteam să am părtășie și să cooperez în mod activ cu ea, să am părtășie despre ceea ce înțelegeam și să fac tot posibilul pentru a-i ajuta pe frați și surori. După ce am practicat în acest fel, am avut un sentiment de împăcare și ușurare pe care nu l-am mai simțit niciodată.

Trecerea prin această experiență m-a ajutat să înțeleg mai bine natura mea coruptă. Am văzut că eram atât de profund coruptă de Satana încât nu mă dădeam în lături de la nimic pentru a-mi proteja reputația și statutul și eram cu adevărat sinistră și răutăcioasă. Când luptam pentru statut și invidiam abilitățile altor oameni, era cu adevărat dureros. Judecata și revelația cuvântului lui Dumnezeu m-au făcut să văd clar esența urmăririi reputației și a statutului, eliberându-mă de lanțurile invidiei, astfel încât să fiu mai relaxată și mai liberă. Îl slăvesc pe Dumnezeu din adâncul inimii!

21. Demascarea „părintelui meu spiritual”

de Alyssa, South Korea

Am fost credincioasă în Domnul Isus vreme de 11 ani și, înainte, mergeam la adunări doar la biserica pastorului Ben. Pastorul Ben era un predicator foarte cunoscut în zona noastră. Era evlavios și bun, Îl slujea pe Domnul de mulți ani și cunoștea bine Biblia. El conducea toată pregătirea biblică a bisericii, așa că-l admiram cu adevărat. Mă duceam să-l întreb de fiecare dată când era ceva ce nu înțelegeam. Se ruga pentru noi ori de câte ori familia noastră se confrunta cu dificultăți. Fără să-mi dau seama, am ajuns să-l văd ca pe un părinte spiritual în credința mea.

În 2017, am auzit Evanghelia lui Dumnezeu Atotputernic din zilele de pe urmă și, în cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic, am văzut că El dezvăluie tainele planului de gestionare de 6000 de ani al lui Dumnezeu pentru a mântui omenirea, povestea lăuntrică a celor trei etape ale lucrării lui Dumnezeu, tainele întrupărilor lui Dumnezeu, modul în care îi corupe Satana pe oameni, felul în care Dumnezeu lucrează pas cu pas pentru a mântui omenirea, maniera în care Dumnezeu sortează pe fiecare după felul acestuia, cum ne determină finalul și destinația și cum ar trebui să urmărim pentru a dobândi mântuirea și a intra în Împărăție. Toate aceste adevăruri și taine erau lucruri pe care nu le auzisem niciodată după toți anii mei în calitate de creștină. Era o reală desfătare pentru ochii mei! Am devenit sigură în inima mea că Dumnezeu Atotputernic este Domnul Isus reîntors și mi-am adus și cei doi copii înaintea lui Dumnezeu. M-am gândit la pastorul Ben, care fusese predicator atât de mulți ani. Ne spunea mereu să privim și să așteptăm, să nu ne ratăm șansa de a fi răpiți de Domnul. Dacă ar ști că Domnul S-a întors, cu siguranță ar accepta cu bucurie acest lucru. Am decis să mă echipez cu adevărul cât de repede puteam, pentru a fi capabilă să-i

împărtășesc Evanghelia. Însă, la scurt timp, pastorul Ben a venit să mă caute primul.

În acea zi, el a vizitat standul de fructe al familiei noastre și m-a întrebat, zâmbind: „Diacone Alyssa, a trecut ceva timp. Am auzit că mergi la o altă biserică și am crezut că te duci la una mai mare. Am fost surprins că mergi la Biserica lui Dumnezeu Atotputernic. Acea biserică mărturisește că Domnul Isus S-a reîntrupat. Acest lucru este imposibil! Aceasta este erezie, iar credința ta este greșită. Întoarce-te la Domnul și pocăiește-te imediat.” Am fost uimită să-l aud spunând acestea. M-am gândit: „Nu știi nimic despre acea biserică și nu ai cercetat lucrarea lui Dumnezeu Atotputernic din zilele de pe urmă. Cum poți să o condamni cu dezinvoltură?” Dar apoi m-am gândit: „Bănuiesc că nu a auzit cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic, așa că nu are de unde să știe că acestea reprezintă adevărata cale. El a slujit Domnului ani de zile și tânjește după venirea Lui. Dacă citește cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic și vede că toate reprezintă adevărul, cu siguranță le va accepta.” Prin urmare, am fost martoră pentru lucrarea lui Dumnezeu din zilele de pe urmă. I-am spus: „Pastore Ben, tocmai ai spus că Domnul nu Se poate reîntoarce în trup. Se bazează acest lucru pe cuvintele Domnului?” El a răspuns încrezător: „Scrie în Matei 24:30: «**Atunci se va arăta în cer semnul Fiului Omului şi atunci toate seminţiile pământului se vor jeli şi-L vor vedea pe Fiul Omului venind pe norii cerului cu putere şi mare slavă**.» Domnul Isus a spus clar că, atunci când Se va întoarce, El Se va arăta cu mare slavă pe un nor, pentru ca toată lumea să-L vadă. Prin urmare, nu este posibil ca Domnul să Se întoarcă în formă întrupată. Îndrăznesc să spun că orice predică ce susține că Domnul vine întrupat reprezintă o cale falsă, o erezie. Nu voi crede niciodată în aceasta!” Am răspuns în grabă: „Pastore, în Biblie există numeroase profeții despre întoarcerea Domnului. Există profeții

despre Domnul venind pe un nor, dar sunt și multe despre venirea Domnului în secret, cum ar fi: «**Dacă însă nu te trezeşti, voi veni ca un hoţ**» (Apocalipsa 3:3). «**Iată, Eu vin ca un hoţ**» (Apocalipsa 16:15). «**La miezul nopţii a răsunat un strigăt: „Iată mirele! Ieşiţi-i în întâmpinare!”**» (Matei 25:6). Domnul Isus a spus, de asemenea: «**Căci aşa cum iese fulgerul şi luminează de la o margine a cerului la cealaltă, tot aşa va fi şi cu Fiul Omului (în ziua Sa)! Dar mai întâi trebuie să sufere multe şi să fie respins de această generaţie**» (Luca 17:24-25). «**Căci aşa cum iese fulgerul de la răsărit şi se vede până la apus, tot aşa va fi şi venirea Fiului Omului**» (Matei 24:27). Aceste versete menționează că Domnul Se întoarce «**ca un hoț**» și «**venirea Fiului Omului**». Oare un hoț care vine să fure comori ar sosi cu un spectacol măreț? Bineînțeles că nu. S-ar furișa noaptea și majoritatea oamenilor nu ar ști. Prin urmare, venirea Domnului ca un hoț se referă la faptul că El vine în secret, iar acesta este Dumnezeu care Se întrupează ca Fiul Omului. Dacă insiști că Domnul vine doar fățiș pe un nor, cum se vor îndeplini profețiile cu privire la venirea Lui în secret, ca un hoț? Dacă Domnul ar veni pe un nor, toată lumea L-ar vedea. Ar trebui cineva să strige «**Iată mirele! Ieşiţi-i în întâmpinare!**»? Așadar, pe baza profețiilor Domnului, putem fi siguri că întoarcerea Sa va avea loc în două etape. Mai întâi, El vine întrupat, în secret, apoi Se arată fățiș. În acest fel, aceste profeții despre venirea Domnului corespund.” Pastorul Ben avea o privire ciudată când i-am spus acest lucru. Am continuat: „Pastore, Dumnezeu Atotputernic exprimă toate adevărurile pentru a curăți și a mântui omenirea, săvârșește lucrarea de judecată începând din casa lui Dumnezeu și a înfăptuit deja un grup de biruitori. Lucrarea întrupării secrete a lui Dumnezeu este pe cale să se încheie, apoi El va dezlănțui marile dezastre, îi va răsplăti pe cei buni și îi va pedepsi pe cei răi, arătându-Se deschis tuturor oamenilor. În acel moment, toți cei care se împotrivesc lui Dumnezeu

Atotputernic și Îl condamnă vor pica în dezastre, plângând și scrâșnind din dinți. Acest lucru îndeplinește ce se spune în Apocalipsa 1:7: «**Iată, El va veni pe nori şi orice ochi Îl va vedea, chiar şi cei care L-au străpuns. Toate neamurile pământului se vor jeli din pricina Lui.**»" Auzind acestea, pastorul Ben mi-a aruncat o privire disprețuitoare și a spus: „Nu știi prea multe despre Biblie, dar îmi ții mie predici?" Am fost atât de dezamăgită să văd că aceasta era atitudinea lui. Acesta era pastorul Ben pe care-l cunoscusem? Crezusem mereu că era un om umil. El ne-a spus adesea să fim fecioare înțelepte și să stăm de veghe pentru a întâmpina venirea Domnului. Cum se putea ca el să nu aibă dorința să caute și să cerceteze vestea întoarcerii Domnului? L-am sfătuit: „Pastore, a avea multe cunoștințe biblice este același lucru cu a-L cunoaște pe Dumnezeu? Garantează că o persoană nu se va împotrivi lui Dumnezeu? Fariseii evrei știau Scripturile pe de rost și credeau că Îl cunosc pe Dumnezeu. Însă când Domnul Isus S-a arătat și a lucrat, au văzut că ale Sale cuvinte aveau putere și autoritate, dar ei nu au căutat sau cercetat acest lucru. S-au agățat de Scripturile literale și au insistat că El nu era Dumnezeu dacă nu Se numea Mesia. Ei chiar L-au hulit, spunând că El a alungat demonii bazându-Se pe Belzebut. Au condamnat lucrarea Domnului Isus și s-au împotrivit acesteia pe baza noțiunilor pe care le aveau și, în cele din urmă, au făcut să fie răstignit. Au ofensat firea lui Dumnezeu și au suportat pedeapsa și blestemele Sale. Pastore Ben, trebuie să învățăm o lecție din eșecul fariseilor." Pentru o clipă, a amuțit, apoi a spus enervat: „Din moment ce ai fost o căutătoare înfocată în toți acești ani în credința ta, mă voi ruga pentru tine. Părăsește de îndată Biserica lui Dumnezeu Atotputernic!" Apoi, s-a îndepărtat.

După ce a plecat, m-am gândit că, pe baza atitudinii Lui față de venirea Domnului, nu părea că el tânjește cu adevărat după aceasta. De ce nu ar

asculta cuvântul lui Dumnezeu Atotputernic, nu l-ar cerceta, pentru ca apoi să ajungă la o concluzie? În toți acei ani, el fusese un credincios, făcând sacrificii, consumându-se și muncind din greu. Ar fi mare păcat dacă ar rata șansa de a fi răpit. Am decis să aștept o altă ocazie și să-i vorbesc din nou despre lucrarea lui Dumnezeu din zilele de pe urmă. Probabil că ar accepta-o odată ce părtășia va fi clară. Câteva zile mai târziu, pastorul Ben a apărut din nou la standul nostru de fructe. Am crezut că trebuie să fi studiat Biblia și să fi înțeles cum Se întoarce Domnul și că era gata să cerceteze acest lucru. Spre surprinderea mea, el a spus: „Diacon Alyssa, ultima dată ai zis că Domnul vine mai întâi întrupat, în secret, iar apoi Se arată fățiș. Nu sunt de acord. Biblia spune: «Bărbaţi galileeni, de ce staţi şi vă uitaţi spre cer? Acest Isus, Care a fost luat în cer de la voi, va veni în acelaşi fel în care L-aţi văzut mergând spre cer» (Faptele Apostolilor 1:11). Domnul Isus S-a urcat la cer pe un nor alb sub forma unui evreu, așa că Se va întoarce pe un nor alb sub forma unui evreu. Ai fost păcălită. Trebuie să te întorci.” Pastorul Ben a tot continuat în acest fel, aparent hotărât să mă convingă. Văzându-l agățându-se cu încăpățânare de ideea că Domnul Se întoarce pe un nor, judecând și condamnând lucrarea lui Dumnezeu Atotputernic, nu am înțeles până la capăt. Există atât de multe profeții biblice despre întoarcerea Domnului în trup, în secret. De ce nu o căuta sau nu o cerceta deloc? Cum ar trebui să am părtășie cu el? Am spus o rugăciune în sinea mea, cerându-I lui Dumnezeu îndrumare. Chiar atunci, mi-a venit în minte un pasaj din cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic. I l-am citit pastorului Ben. Dumnezeu Atotputernic spune: „**Multor oameni poate să nu le pese de ceea ce spun, dar Eu tot vreau să-i spun fiecărui așa-zis sfânt care Îl urmează pe Isus că, atunci când Îl veți vedea cu ochii voștri pe Isus coborând din ceruri pe un nor alb, aceasta va fi arătarea publică a Soarelui dreptății. Poate că acela va fi un moment de mare entuziasm pentru tine, și totuși, ar**

trebui să știi că timpul când asiști la coborârea lui Isus din cer este și timpul când tu cobori în iad pentru a fi pedepsit. Acela va fi momentul sfârșitului planului de gestionare (planului de mântuire) al lui Dumnezeu și va fi momentul când Dumnezeu îi răsplătește pe cei buni și îi pedepsește pe cei răi. Căci judecata lui Dumnezeu va fi încheiată înainte ca omul să vadă semne, atunci când nu există decât exprimarea adevărului. Cei care acceptă adevărul și nu caută semne, și astfel au fost purificați, se vor fi întors în fața tronului lui Dumnezeu și vor fi intrat în îmbrățișarea Creatorului. Numai cei care persistă în credința că «Isus care nu vine pe un nor alb este un hristos mincinos» vor fi supuși pedepsei eterne, pentru că ei cred doar în Isus care face semne, dar nu Îl recunosc pe Isus Cel care proclamă judecata aspră și care oferă adevărata cale și viața. Și astfel, se poate doar ca Isus să Se ocupe de ei atunci când Se reîntoarce, în mod deschis, pe un nor alb. Sunt prea încăpățânați, prea încrezători în ei înșiși, prea aroganți. Cum ar putea astfel de degenerați să fie răsplătiți de Isus? Întoarcerea lui Isus este o mare mântuire pentru cei care sunt capabili să accepte adevărul, dar pentru cei care nu pot să accepte adevărul, este un semn al condamnării. Ar trebui să vă alegeți calea proprie și să nu blasfemiați împotriva Duhului Sfânt și să respingeți adevărul. Nu ar trebui să fiți persoane ignorante sau arogante, ci cineva care se supune călăuzirii Duhului Sfânt, care tânjește după adevăr și îl caută; numai în acest fel veți beneficia" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Când vei vedea trupul spiritual al lui Isus, Dumnezeu va fi făcut din nou cerul și pământul"). Citind acestea, mă gândeam cât de clare sunt cuvintele lui Dumnezeu. Pastorul Ben ar trebui să înțeleagă acum. Dar, în clipa în care am terminat, înainte de a putea spune ceva, el a zis, cu un aer sumbru: „Orice ar fi, eu cred doar că Domnul Isus va veni pe un nor. Acest lucru nu poate fi greșit! Sunt pastor și L-am slujit

mulți ani pe Domnul. Oare chiar ai putea să știi mai multe decât mine? În plus, tot clerul din lumea religioasă condamnă Biserica lui Dumnezeu Atotputernic. Asta înseamnă că este imposibil ca Dumnezeu Atotputernic să fie Domnul Isus reîntors. Îți sugerez să te întorci imediat!" Să-l văd atât de îndărătnic, fără nicio intenție de a căuta, era îngrijorător. Am spus: „Pastore Ben, clerul lumii religioase Îl reprezintă pe Dumnezeu? Oare orice viziune a lumii religioase reprezintă adevărul? Când Domnul Isus a venit ca să lucreze, a fost condamnat nebunește și întreaga religie iudaică I s-a opus. Poți să spui că lucrarea Lui nu reprezenta adevărata cale? Pentru a-L întâmpina pe Domnul, trebuie să ne concentrăm pe ascultarea glasului Său, nu să urmăm orbește tendințele religioase. Ar trebui să asculți cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic și să vezi dacă reprezintă adevărul, dacă sunt glasul lui Dumnezeu…" Însă el m-a întrerupt înainte să termin și a spus pe un ton disprețuitor: „Am citit cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic cu ani în urmă. Nu cred că sunt glasul lui Dumnezeu și nu ar trebui să le mai citești." Am fost dezgustată de privirea lui disprețuitoare. M-am gândit: „Dumnezeu Atotputernic a exprimat atât de multe adevăruri care depășesc tot ceea ce a spus Dumnezeu în Epoca Legii și Epoca Harului. De asemenea, toate cuvintele Lui sunt atât de autoritare – o persoană își poate da seama imediat că acestea reprezintă glasul lui Dumnezeu. În mod surprinzător, pastorul Ben pur și simplu nu pricepe. Oare este el, cu adevărat, una dintre oile lui Dumnezeu?"

Pastorul Ben a continuat să vină ca să-mi vorbească din când în când în următoarele două săptămâni, spunându-mi să părăsesc Biserica lui Dumnezeu Atotputernic. Într-o zi, s-a năpustit furios la standul de fructe și nu mi s-a adresat cu diacon Alyssa, ca înainte, ci doar mi-a spus imediat pe un ton poruncitor: „Nu ai voie să mai crezi în Dumnezeu Atotputernic sau să-i duci pe cei doi copii ai tăi acolo! În special, nu poți să predici acest

lucru fraților și surorilor din biserică. În caz contrar, voi anunța că acum crezi în erezie și te voi exclude. Îi voi face pe toți să te evite și să te respingă!" Am fost realmente furioasă. Mă gândeam că a accepta adevărata cale reprezenta libertatea mea și el nu avea niciun drept să mă oprească. Noi, toți credincioșii, am sperat la întoarcerea Domnului și acum ar trebui să împărtășesc vestea minunată că-L întâmpinasem pe Domnul cu ceilalți. De ce-mi tot stătea în cale? În mod just și aspru, i-am spus: „Oile lui Dumnezeu aud glasul Lui și nimeni nu poate opri asta. Copiii mei au citit cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic, au recunoscut glasul lui Dumnezeu și vor să-L urmeze. Aceasta este libertatea lor. Pe ce bază încerci să le restricționezi libertatea de credință?" A amuțit pentru o clipă, apoi m-a blestemat cu furie și a plecat năvalnic. După ceva timp, am predicat Evanghelia lui Dumnezeu Atotputernic din zilele de pe urmă la două surori din vechea mea biserică. Au fost fericite să audă cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic și m-au contactat în mod regulat. Curând după aceea, pastorul Ben a aflat despre acest lucru, le-a indus în eroare și le-a ținut în loc. Au încetat să mă mai contacteze și au început să mă evite. Am fost foarte supărată și furioasă. Nu m-am putut abține să nu mă gândesc la ce le-a spus Domnul Isus fariseilor: „**Vai de voi, cărturari şi farisei ipocriţi! Căci voi închideţi Împărăţia Cerurilor în faţa oamenilor; nici voi nu intraţi, şi nici pe cei ce vor să intre nu-i lăsaţi să intre!**" (Matei 23:13). Pastorul Ben nu a căutat și nu a cercetat lucrarea lui Dumnezeu din zilele de pe urmă și a făcut tot ce a putut pentru a-i împiedica pe alții să o cerceteze și să-L întâmpine pe Domnul. Nu distrugea acest lucru șansa oamenilor de a intra în Împărăție? Cu ce se diferența acest lucru de ceea ce au făcut fariseii? Pur și simplu, nu puteam să înțeleg. Pastorul Ben era de multă vreme un credincios care părea devotat și aștepta întoarcerea Domnului. De ce nu a

căutat deloc atunci când a auzit vestea sosirii Domnului, ci s-a împotrivit ei și a condamnat-o?

Ulterior, la o adunare, le-am spus fraților și surorilor mele ce se întâmplase. Ei au citit câteva pasaje din cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic și atunci am putut să văd rădăcina problemei. Dumnezeu Atotputernic spune: „**Doriți să cunoașteți motivul pentru care fariseii I se împotriveau lui Isus? Vreți să cunoașteți esența fariseilor? Ei erau plini de fantezii cu privire la Mesia. Mai mult decât atât, ei credeau numai că Mesia va veni și, cu toate acestea, nu au urmărit viața-adevăr. Și astfel, chiar și astăzi ei încă Îl mai așteaptă pe Mesia, pentru că nu au nicio cunoaștere despre calea vieții, și nu știu care este calea adevărului. Cum, spuneți voi, ar putea asemenea oameni nesăbuiți, încăpățânați și ignoranți să câștige binecuvântarea lui Dumnezeu? Cum ar putea ei să-L vadă pe Mesia? Ei I s-au împotrivit lui Isus pentru că nu cunoșteau direcția lucrării Duhului Sfânt, pentru că nu cunoșteau calea adevărului rostită de Isus și, mai mult decât atât, pentru că nu L-au înțeles pe Mesia. Și, din moment ce ei nu-L văzuseră niciodată pe Mesia și nu fuseseră niciodată în compania lui Mesia, ei au făcut greșeala de a se agăța de simplul nume al lui Mesia, în timp ce se opuneau esenței lui Mesia, prin orice mijloace posibile. Acești farisei, în esență, erau încăpățânați, aroganți și nu se supuneau adevărului. Principiul credinței lor în Dumnezeu era: indiferent cât de profundă e predicarea Ta, indiferent cât de înaltă e autoritatea Ta, Tu nu ești Hristos decât dacă ești numit Mesia. Nu este această credință absurdă și ridicolă?**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Când vei vedea trupul spiritual al lui Isus, Dumnezeu va fi făcut din nou cerul și pământul”). **„Există cei care citesc Biblia în bisericile grandioase și o recită cât e ziua de lungă și, totuși, niciunul dintre ei nu înțelege scopul lucrării lui Dumnezeu. Niciunul dintre ei nu**

e capabil să-L cunoască pe Dumnezeu; cu atât mai puțin poate vreunul dintre ei să fie în concordanță cu intențiile lui Dumnezeu. Sunt cu toții oameni fără valoare, ticăloși, fiecare crezându-se la înălțime ca să-I dea lecții lui Dumnezeu. Ei I se împotrivesc voit lui Dumnezeu chiar și în timp ce Îi poartă stindardul. Pretinzând credința în Dumnezeu, ei tot mănâncă trupul și beau sângele omului. Toți oamenii ca aceștia sunt diavoli care devorează sufletul omului, demoni șefi care intenționat îi perturbă pe cei care încearcă să umble pe calea cea dreaptă și obstacole care îi împiedică pe cei ce Îl caută pe Dumnezeu. Pot părea să aibă «o constituție zdravănă», dar cum să știe adepții lor că ei nu sunt alții decât antihriști care îi conduc pe oameni să se împotrivească lui Dumnezeu? Cum să știe adepții lor că aceștia sunt diavoli vii dedicați devorării sufletelor umane?" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Toți oamenii care nu-L cunosc pe Dumnezeu sunt oameni care I se împotrivesc lui Dumnezeu"). Cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic au fost luminătoare pentru mine. De ce se împotrivesc pastorii și prezbiterii atât de tare lucrării lui Dumnezeu din zilele de pe urmă și o condamnă? În principal, pentru că sunt foarte încăpățânați și aroganți de la natură. Nu numai că nu acceptă adevărul, ba chiar îl disprețuiesc. Exact la fel ca fariseii evrei explicau întotdeauna Scripturile în sinagogi. Însă când Domnul Isus a venit și a lucrat, deși ei știau despre cuvintele Lui că aveau autoritate și putere, au refuzat totuși să le cerceteze. S-au agățat cu încăpățânare de Scripturile literale și s-au folosit de legea Vechiului Testament pentru a-L condamna. Pentru a-și proteja statutul și viața, chiar au inventat zvonuri și au fost martori falși pentru a-L înscena pe Domnul Isus și, în cele din urmă, L-au pironit pe cruce. Am văzut că pastorul Ben era exact așa. El știa că Dumnezeu Atotputernic exprimă o mulțime de adevăruri și face lucrare de judecată și nu numai că nu a cercetat-o, ci s-a împotrivit nebunește și a condamnat-o. Se agăța de

cuvintele Bibliei și de propriile noțiuni și închipuiri. El credea că, dacă nu este Domnul Isus care vine pe un nor, nu este înfățișarea și lucrarea lui Dumnezeu. Răspândea tot felul de erezii pentru a-i împiedica pe credincioși să cerceteze adevărata cale. Îi ținea pe credincioși ferm sub controlul său. Cu cât mă gândeam mai mult la asta, cu atât mi se părea mai înfricoșător. Ce fel de pastor era acela? Cum era el slujitorul Domnului? El era un fariseu modern, un demon în viață care îi ținea pe oameni departe de Împărăție! Lucrarea lui Dumnezeu Atotputernic din zilele de pe urmă dezvăluie fețele ipocrite ale acestor pastori și prezbiteri. Ei nu sunt deloc credincioși adevărați și nici nu așteaptă să întâmpine apariția Domnului. Ei cred în Domnul Isus numai cu numele, doar acele două cuvinte „Domnul Isus", dar nu-I cunosc deloc esența divină și chiar nu cred că El este calea, adevărul și viața. De aceea nu se supun niciodată adevărului și nu caută atunci când aud calea adevărului. Ba chiar Îl urăsc și Îl condamnă pe Hristos care exprimă adevărul. Ei sunt fariseii, antihriștii dați în vileag prin lucrarea lui Dumnezeu din zilele de pe urmă. Înainte nu înțelegeam adevărul și îmi lipsea discernământul, așa că am fost captivată de prezentarea devotată a clerului și chiar i-am văzut drept părinții mei spirituali. Am fost atât de oarbă! Slavă lui Dumnezeu Atotputernic pentru că mi-a permis să le văd adevăratele fețe ipocrite și esența lor antihristă de a urî adevărul și de a se împotrivi lui Dumnezeu. Am scăpat, în sfârșit, de înșelăciunile și legăturile fariseilor și ale antihriștilor din lumea religioasă și m-am întors înaintea tronului lui Dumnezeu. Slavă lui Dumnezeu Atotputernic pentru mântuirea Sa!

23. O datorie lipsită de principii nu poate da roade

de Shu Qin, China

În 2021, am fost aleasă conducătoare. Din cauza cerințelor de lucru, ulterior, am preluat răspunderea la o altă biserică. Observând că lucrarea bisericii nu era foarte eficientă, m-am gândit: „Conducătorii care au aranjat să vin la această biserică sigur mă prețuiesc foarte mult și cred că pot schimba lucrarea acestei biserici, așa că trebuie să mă descurc bine și să-i fac să vadă că pot face o oarecare lucrare practică.” Apoi, am mers la fiecare grup din biserică, să aflu despre situația lucrării și să rezolv dificultățile și problemele din îndatoririle fraților și surorilor. Unii frați și surori erau într-o stare proastă, așa că i-am ajutat și sprijinit cu afecțiune. Când am găsit oameni nepotriviți în anumite slujbe, am discutat cu partenera mea și i-am transferat sau înlocuit conform principiilor. După o vreme, lucrarea bisericii se îmbunătățise într-o oarecare măsură. Eram foarte fericită și nu mă puteam abține să nu mă gândesc: „Se pare că încă pot face puțină lucrare practică. Așadar, trebuie să continui să trudesc și să obțin rezultate mai bune, ca frații și surorile mele să vadă că am capacitatea de a lucra și să spună că sunt o conducătoare bună.”

Într-o zi, în timp ce discutam o parte a lucrărilor, am observat că eficiența celei de udare scăzuse semnificativ. Mai mulți nou-veniți nu veneau la adunări. M-am gândit: „Toate celelalte lucrări sunt mai eficiente acum, dar eficiența celei de udare a scăzut. Nu pot lăsa lucrarea de udare să afecteze rezultatele globale, altfel toată lumea va spune că sunt o conducătoare incapabilă și nu mă vor mai privi cu aceiași ochi.” Așadar, am mers repede la personalul de udare ca să cercetez problema. Atunci am aflat că liderul de grup, sora Wu Wen, nu ținea cont de dificultățile reale ale nou-veniților atunci când le rânduia adunările și îndatoririle. A organizat adunări

când unii nou-veniți trebuiau să lucreze, așa că aceștia nu au putut să participe. Câțiva nou-veniți aveau dificultăți în datoria lor, credeau că nu erau capabili de ea, și se simțeau negativi. Când am auzit asta, m-am înfuriat puțin. M-am gândit: „I-am spus clar că trebuie să ținem cont de situațiile nou-veniților, atunci când rânduim adunări și îndatoriri pentru ei. De ce nu poate să fie flexibilă? Se pare că nu are calibru pentru a uda nou-veniți. Rezultatele slabe ale lucrării pe care le-am avut au toate legătură cu ea. N-o pot lăsa să afecteze ea singură întreaga lucrare a bisericii. Trebuie demisă imediat. Dacă nu o demit, rezultatele lucrării nu se vor îmbunătăți niciodată. Nu numai că asta va împiedica lucrarea bisericii, dar superiorii, frații și surorile mele vor crede că sunt incapabilă să lucrez sau să rezolv probleme reale. Nu pot permite ca oamenii să-mi pună la îndoială competența.” Așadar, le-am menționat conlucrătorilor demiterea lui Wu Wen. Diaconul de udare a spus: „În trecut, Wu Wen a fost eficientă la udarea nou-veniților. S-ar putea ca, în ultimul timp, să fie într-o stare proastă și să fi fost puțin prea pripită când a instruit nou-veniții. Ar trebui să aflăm despre situația ei și apoi să avem părtășie ca s-o ajutăm. Dacă trece un timp și ea nu se schimbă, o putem demite atunci.” Dar nu am ascultat deloc. Doar m-am gândit: „Nu-i ca și cum Wu Wen abia a început să ude nou-veniți. I-am amintit de asta și înainte. Cred că nu acceptă să i se amintească sau să fie ajutată. Dacă nu o demitem prompt și există o întârziere sau lucrarea este afectată, eu voi fi cea trasă la răspundere. Orice-ar fi, de data asta trebuie să-i fac să fie de acord cu mine și s-o demită pe Wu Wen.” Așadar, am spus furioasă: „Wu Wen este ineficientă în datoria ei – asta demonstrează că e incompetentă și nepotrivită pentru această datorie. Dacă o păstrați și rezultatele lucrării noastre nu se îmbunătățesc, care dintre voi își poate asuma răspunderea? O puteți ajuta fără mine!” Când au văzut ce atitudine aveam, conlucrătorii nu au spus nimic.

Ulterior, am auzit că Wu Wen a fost foarte negativă după ce a fost înlocuită. Simțea că mulți ani udase cu rezultate decente nou-veniții. Pe parcursul acelei perioade, îi instruia pe nou-veniții care erau la începutul în credinței, fiindcă biserica nu avea suficient personal pentru udare. Combinase mai multe locuri de adunare și apăruseră probleme când nu putuse să se ocupe de dificultățile tuturor nou-veniților. Nu credea că putea fi demisă astfel – a simțit că o demisesem pe baza unui comportament de moment, mai degrabă decât pe baza unei evaluări echilibrate a comportamentului său consecvent și că acest gen de demitere contravenea principiilor. Totuși, nu doar că nu am căutat adevărul și nu am reflectat asupra mea, ci am simțit și că statura lui Wu Wen era prea mică și că nu putea să se cunoască sau să învețe lecții, așa că nu am luat deloc în serios problema.

După ce Wu Wen a fost demisă, am ales-o pe sora Zhen Xin drept lider de grup. M-am gândit bucuroasă: „Acum lucrarea de udare ar trebui să fie mai eficientă.” Dar, după o vreme, am aflat că abilitatea de a lucra a lui Zhen Xin era cam slabă și nu era la fel de responsabilă c Wu Wen. Nu putea înțelege la timp stările nou-veniților și nu știa cum să aibă părtășie pentru a le rezolva problemele. Drept urmare, după un timp, lucrarea de udare tot nu s-a îmbunătățit. Am început să mă simt neliniștită și m-am întrebat dacă demiterea lui Wu Wen nu fusese o greșeală. Cum lucrurile ajunseseră în acest punct, am decis, totuși, să am părtășie cu Zhen Xin și să îi mai acord ajutor, ca să văd dacă rezultatele ei puteau fi îmbunătățite.

Cum mai mulți nou-veniți veneau la biserică, prioritatea era să instruim repede mai mulți oameni pentru udare. Așa că am început să caut candidați rapid. M-am gândit la sora Chen Chen, care a fost suspendată recent. Predicase Evanghelia înainte și avusese câteva rezultate. Era prietenoasă și se pricepea să comunice cu oamenii, așa că, dacă o instruiam,

lucrarea de udare avea să se îmbunătățească, iar superiorii mei aveau să spună cu siguranță că aveam calibru bun și eram competentă. Așadar, i-am cerut diaconului de udare să se axeze pe cultivarea lui Chen Chen. Diaconul de udare a spus: „Ne-am gândit să rânduim lucrurile în acest fel, dar am văzut că Chen Chen tot nu avea cunoaștere de sine după ce a fost suspendată. Când predica Evanghelia, concurase pentru faimă și câștig, semănase invidie și dispute, făcându-i pe ceilalți să nu-și poată îndeplini normal îndatoririle. Dacă o instruim acum să ude nou-veniți, oare nu va face mai multe răutăți și nu va provoca mai multe perturbări? Udarea este una dintre cele mai importante sarcini – cei instruiți pentru asta trebuie să aibă umanitate bună și să nu perturbe lucrarea bisericii. Trebuie să facem lucrurile conform principiului!” Cuvintele ei m-au neliniștit. M-am gândit: „Chen Chen este prietenoasă și are calibru. Dacă o instruim să ude nou-veniți, cu siguranță asta va face rapid lucrarea mai eficientă. Dacă decidem să n-o instruim fiindcă pare să îi lipsească adevărata căință, conducătorii mei nu-mi vor putea vedea capacitatea de lucru. Asta nu e bine. Trebuie să-i conving să facă ce vreau eu. Nu pot ceda pur și simplu.” Așadar, i-am spus diaconului de udare: „Oare acum e momentul să urmăm orbește regulile? Principiile spun și că ar trebui să li se dea șansa de a se căi celor care au comis fărădelegi în trecut. Chen Chen este prietenoasă și are calibrul pentru a uda nou-veniți, așa că o putem instrui. Trebuie doar s-o supraveghem îndeaproape și să n-o lăsăm să provoace tulburări. Chen Chen are calibru bun și învață repede. Să avem încă o persoană pricepută la udare va rezolva multe probleme pentru biserică.” Când diaconul de udare mi-a văzut atitudinea încăpățânată, nu a mai spus nimic.

Dar, câteva zile mai târziu, diaconul de udare a raportat că Chen Chen nu a cunoscut noțiunile și confuzia nou-veniților înainte să-i ude și nu a oferit părtășie țintită și soluții. În schimb, a insistat să aibă părtășie pe baza

propriilor idei. Asta făcuse ca doi nou-veniți să devină conflictuali, potrivnici și să nu mai creadă. M-am simțit puțin neliniștită. Cu un asemenea calibru, Chen Chen n-ar fi trebuit să facă așa ceva. Ulterior, când am vorbit cu ea, mi-am dat seama că numai la exterior era proactivă în îndatoririle ei. Nu-și înțelegea deloc fărădelegile din trecut și, după ce în lucrarea ei de udare apăruse o problemă atât de gravă, nu a reflectat asupra ei și nu a învățat o lecție din asta. Era amorțită. Abia atunci am conștientizat puțin că poate fusesem prea pripită cultivând-o și că poate trebuia să continue să reflecteze. Dar, gândindu-mă mai bine, Chen Chen avea calibru bun și fusese conducătoare, așa că, dacă o ajutam mai mult, ar trebui să poată să se înțeleagă și să schimbe lucrurile rapid. Tot ce trebuia să fac era s-o instruiesc și să îmbunătățesc rezultatele lucrării de udare, iar conducătorii mei aveau să mă aprobe.

Exact pe când mă așteptam la rezultate bune, partenera mea mi-a spus într-o dimineață: „Frații și surorile au scris ca să spună că nu ți-ai făcut datoria conform principiilor. Ai rânduit forțat ca Chen Chen, care era încă în izolare și reflecție, să facă lucrarea de udare. În perioada aceasta, Chen Chen a avut multe probleme când a udat nou-veniții și nu a reflectat asupra ei, nici nu a fost deloc conștientă de ea însăși. Având în vedere comportamentul ei consecvent, este complet nepotrivită pentru cultivare, iar ei recomandă să continue să se izoleze și să reflecteze.” Când am auzit ce a spus partenera mea, mi-a tresărit inima. „S-a terminat. Asta nu e doar o evaluare, este raportarea și expunerea mea pentru că nu mi-am făcut datoria conform principiilor. Cred în Dumnezeu de ani buni și nimeni nu m-a raportat niciodată. Ce vor crede frații și surorile despre mine acum?” Mi-a fost foarte rușine atunci. Am ridicat cana și am luat câteva înghițituri de apă, încercând să mă calmez, dar inima îmi era zbuciumată ca marea în timpul furtunii: „Dacă liderii mei află despre conținutul acelei scrisori, cu

siguranță vor spune că nu-mi fac datoria conform principiilor și că perturb lucrarea bisericii. Oare mă vor demite din cauza asta?" Mintea îmi era tulburată. În final, m-am prăbușit pe scaun, ca o minge dezumflată. Când partenera mea a văzut în ce stare eram, a spus: „Ne este de ajutor să fim supravegheați și expuși de frații și surorile noastre. Ar trebui să primești asta de la Dumnezeu." Am promis că voi primi de la Dumnezeu, dar nu mi-am putut liniști mintea. Întreaga zi, nu am putut să mănânc, nici să dorm. Gândul la felul în care informațiile despre purtarea mea au fost dezvăluite în această scrisoare îmi străpungea inima. Am căzut în genunchi și m-am rugat lui Dumnezeu: „Dumnezeule! Știu că ai intenții bune când permiți să mi se întâmple asta. Te rog să mă îndrumi ca să-Ți înțeleg voia și să învăț lecții din asta."

În timp ce reflectam și căutam, am dobândit o oarecare cunoaștere a stării mele, citind cuvintele lui Dumnezeu. Dumnezeu Atotputernic spune: „**Orice fac, antihriștii au mereu propriile ținte și intenții, acționează întotdeauna conform propriului plan, iar atitudinea lor față de rânduielile și de lucrarea casei lui Dumnezeu este: «Poate că tu ai o mie de planuri, dar eu am o singură regulă»; toate acestea sunt determinate de natura antihriștilor. Pot ei să-și schimbe mentalitatea și să acționeze conform adevărurilor-principii? Ar fi absolut imposibil […]. Indiferent de datoria pe care o îndeplinesc antihriștii, ei rămân întotdeauna la același principiu: trebuie să obțină un oarecare câștig în ceea ce privește reputația, statutul sau interesele lor și nu trebuie să sufere nicio pierdere. Tipul de lucrare care le place antihriștilor cel mai mult este aceea pentru care nu trebuie să sufere sau să plătească niciun preț și care aduce un beneficiu pentru reputația și statutul lor. Pe scurt, indiferent ce fac, antihriștii iau mai întâi în considerare propriile interese și acționează doar după ce s-au gândit la toate; nu se supun cu**

adevărat, sincer și absolut adevărului fără compromisuri, ci o fac selectiv și condiționat. Ce condiție este aceasta? Este că statutul și reputația lor trebuie să fie protejate și nu trebuie să sufere nicio pierdere. Abia după ce această condiție este îndeplinită, vor hotărî și vor alege ce să facă. Adică, antihriștii se gândesc serios la modul în care să trateze adevărurile-principii, însărcinările date de Dumnezeu și lucrarea casei lui Dumnezeu sau la cum să gestioneze lucrurile cu care se confruntă. Nu se gândesc la cum să mulțumească voia lui Dumnezeu, cum să nu aducă prejudicii intereselor casei lui Dumnezeu, cum să-L mulțumească pe Dumnezeu sau cum să fie de folos fraților și surorilor; acestea nu sunt lucruri la care se gândesc. Ce iau în considerare antihriștii? Dacă statutul și reputația lor vor fi sau nu afectate și dacă prestigiul lor va fi știrbit. Dacă a face un lucru conform adevărurilor-principii aduce beneficii lucrării bisericii și fraților și surorilor, dar ar face ca reputația lor să aibă de suferit și i-ar determina pe mulți oameni să-și dea seama de adevărata lor statură și să știe ce fel de natură-esență au, atunci cu siguranță nu vor acționa conform adevărurilor-principii. Dacă a face lucrare reală îi va face pe mai mulți oameni să aibă o părere bună despre ei, să-i respecte și să-i admire, le va îngădui să dobândească un prestigiu și mai mare sau va permite cuvintelor acestora să aibă autoritate și să determine mai mulți oameni să li se supună, atunci vor alege să o facă în acel mod; altfel, nu vor alege să-și ignore interesele din considerație pentru interesele casei lui Dumnezeu sau pentru frați și surori. Aceasta este natura-esență a antihriștilor” [Cuvântul, Vol. 4: Expunerea antihriștilor, „Punctul nouă (Partea a treia)”]. Din lucrurile dezvăluite în cuvântul lui Dumnezeu, am înțeles că tot ceea ce fac antihriștii este să-și apere reputația și statutul. În chestiuni care nu le implică reputația și statutul, ei pot acționa conform principiilor adevărului,

dar dacă a acționa conform principiilor adevărului le amenință reputația și statutul, antihriștii vor încălca flagrant principiile și se vor purta arbitrar, conform propriilor idei. Ar prefera să prejudicieze interesele bisericii pentru a și le apăra pe ale lor. Am reflectat la tot ce făcusem de când am devenit conducătoare și am văzut că semăna perfect cu purtarea antihriștilor dezvăluiți de cuvântul lui Dumnezeu. Am vrut întotdeauna să realizez ceva repede, ca să demonstrez că eram competentă și puteam face lucrare practică – în acest fel, superiorii, frații și surorile mele ar vedea că a fost alegerea corectă să mă facă lider. Așadar, când am selectat și folosit oameni, nu am căutat deloc principiile adevărului, nu m-am gândit cum să ajut lucrarea bisericii, n-am ascultat sfaturile celorlalți și am insistat să decid de una singură. Când văzusem că Wu Wen nu rânduia adunări și îndatoriri pentru nou-veniți pe baza situațiilor lor reale, nu o întrebasem despre starea și dificultățile ei, nici nu lucrasem cu ea ca să găsesc sursa problemelor și să pătrund principiile, ca ea să poată evita să facă aceleași greșeli. Văzând că nu avea rezultate în datoria ei și modul în care acest lucru avea să-mi afecteze reputația și statutul, o etichetasem pe nedrept, am exclus-o și vrusesem s-o demit. Pentru a-mi proteja reputația și statutul, ignorasem principiile și sfaturile conlucrătorilor și am demis-o forțat. Nu avusesem deloc iubire sau răbdare pentru ea și nu avusesem părtășie despre adevăr ca s-o ajut. Doar o demisesem direct. Eram cu adevărat inumană! După ce am demis-o, noua soră pe care o alesesem nu a putut face lucrarea, ceea ce a afectat în mod direct rezultatele lucrării de udare. Chiar și atunci, nu am reflectat asupra mea. Pentru o îmbunătățire rapidă a rezultatelor lucrării și pentru a avea aprobarea conducătorilor, încălcasem principiile din nou – promovând și cultivând pe cineva care tulburase lucrarea bisericii. Ba chiar scosesem lucrurile din context și am spus, în mod absurd, că ar trebui să-i dăm o șansă să se căiască. Îl criticasem pe diaconul de udare pentru că urma

orbește regulile, făcând-o să se teamă să mă contrazică. Rezultatul a fost că Chen Chen nu era deloc potrivită și prejudiciase lucrarea de udare. Am văzut că, de dragul reputației și statutului meu, am urmărit succesul rapid în datoria mea și am ignorat principiile casei lui Dumnezeu și aluziile celorlalți. Chiar și după ce am fost raportată și expusă, nu am reflectat asupra motivelor eșecurilor mele – mi-am făcut griji pentru felul în care mă vor privi conducătorii. Mi-am apărat cu încăpățânare reputația și statutul și am preferat să las interesele bisericii să aibă de suferit pentru a le apăra pe ale mele. Ceea ce arătam era firea unui antihrist!

Ulterior, am citit alt pasaj din cuvântul lui Dumnezeu, care m-a făcut să întrevăd natura acțiunilor mele: „**Dacă cineva spune că iubește adevărul și că îl urmărește, dar în esență, țelul urmărit este să iasă în evidență, să se dea mare, să-i facă pe oameni să aibă o părere bună despre el, să-și atingă propriile interese, iar îndeplinirea datoriei sale nu este pentru a se supune lui Dumnezeu sau pentru a-L mulțumi, ci, în schimb, vrea să dobândească faimă, câștig și statut, atunci căutarea lui este nedreaptă. În aceste condiții, când vine vorba de lucrarea bisericii, sunt faptele lui un obstacol sau ajută la progresul acestor lucruri? În mod clar, sunt un obstacol; nu o ajută să progreseze. Unii oameni se laudă că fac lucrarea bisericii, dar totuși urmăresc faima, câștigul și statutul propriu, își desfășoară propria activitate, își creează micul lor grup, micul lor regat – își face datoria acest fel de om? Toată lucrarea pe care o face perturbă, tulbură și împiedică în principal biserica. Care este consecința faptului că urmărește faima, câștigul și statutul? Mai întâi, asta afectează modul în care aleșii lui Dumnezeu mănâncă și beau cuvântul lui Dumnezeu în mod normal și cum înțeleg adevărul, le îngreunează intrarea în viață, îi împiedică să intre pe calea cea dreaptă a credinței în Dumnezeu și îi conduce pe drumul greșit – ceea ce le face**

rău celor aleși și îi duce la ruină. Și, în cele din urmă, ce efecte are asupra lucrării bisericii? Tulbură, păgubește și scindează" [Cuvântul, Vol. 4: Expunerea antihriștilor, „Punctul nouă (Partea întâi)"]. După ce am citit cuvântul lui Dumnezeu, am înțeles că atunci când urmărim reputația și statutul personal sub pretextul că ne facem datoria, în esență, ne purtăm ca slujitorii Satanei și întrerupem lucrarea bisericii. Cuvântul lui Dumnezeu a dezvăluit esența acțiunilor mele. Dumnezeu mi-a arătat slavă dându-mi oportunitatea de a fi conducătoare de biserică și a sperat că voi ține cont de voia Lui și îi voi uda bine pe frații și surorile mele, că le voi rezolva dificultățile și problemele din intrarea în viață și voi promova și instrui oameni potriviți ca să facă diferitele lucrări ale bisericii și că voi asigura demersul normal al lucrării bisericii. Dar nu am ținut cont de voia și cerințele lui Dumnezeu și nu mi-am îndeplinit responsabilitățile de conducătoare. Când am selectat și am folosit oameni, am ținut cont doar de propriile interese. Drept urmare, persoana pe care o promovasem și o cultivasem pentru udare nu era potrivită pentru lucrare. Nu numai că nu reușisem să ud nou-veniții, dar am împiedicat lucrarea de udare, ceea ce i-a făcut pe nou-veniți să se retragă. Cum îmi îndeplineam prin asta datoria? Perturbam lucrarea bisericii și făceam rău! Chiar și așa, nu eram deloc conștientă – eram prea egoistă și amorțită! M-am gândit la antihriști și la oamenii răi care erau excluși din biserică. Ei complotau mereu pentru beneficiul propriu, ignorau principiile adevărului ca să-și mențină reputația și statutul, își făceau îndatoririle arbitrar și absurd, perturbau grav lucrarea bisericii și, în cele din urmă, din cauza numeroaselor lor fapte rele, ei erau urâți și alungați de Dumnezeu. Exista vreo diferență de substanță între faptele mele și cele ale antihriștilor? Când am recunoscut asta, am fost îngrozită și m-am rugat lui Dumnezeu: „Dumnezeule, am fost neglijentă în datoria mea. Am urmărit faima,

statutul, succesul rapid și am mers pe calea greșită. Dumnezeule, vreau să mă căiesc înaintea Ta. Te rog să mă conduci și să mă îndrumi.”

Ulterior, prin reflecție și căutare, am realizat că, pentru a fi eficienți în datoria noastră, trebuie să avem intențiile corecte, să ne axăm pe căutarea adevărului și să acționăm conform principiilor. Abia atunci putem primi îndrumarea lui Dumnezeu și ne putem îmbunătăți continuu rezultatele. Dumnezeu spune: „**Atunci când primești o însărcinare dată de Dumnezeu și scopul este să-ți îndeplinești datoria și să-ți închei misiunea, trebuie mai întâi să înțelegi intenția lui Dumnezeu. Trebuie să știi că această însărcinare este dată de Dumnezeu, este intenția Sa, iar tu ar trebui să o accepți, să ții cont de ea și, mai important, să i te supui. În al doilea rând, ar trebui să cauți care sunt adevărurile pe care este nevoie să le înțelegi pentru a îndeplini această datorie, ce principii ar trebui să respecți și cum să practici într-o manieră benefică pentru aleșii lui Dumnezeu și lucrarea casei Sale. Acestea sunt principiile de practică. După ce înțelegi intenția lui Dumnezeu, ar trebui să cauți cu promptitudine și să înțelegi adevărurile care au legătură cu îndeplinirea acestei datorii, iar după ce înțelegi adevărurile, să stabilești principiile și calea de practică a acestor adevăruri. La ce se referă «principiile»? În mod specific, un principiu se referă la ceva pe care trebuie să se bazeze atingerea unui obiectiv sau obținerea unor rezultate atunci când se practică adevărul. […] O persoană trebuie să înțeleagă principiile pentru a practica adevărul: principiile sunt cheia, cel mai important element. Odată ce ai înțeles principiile fundamentale de îndeplinire a datoriei tale, acest lucru arată că înțelegi standardele cerute pentru îndeplinirea acelei datorii. Stăpânirea acestor principii este echivalentă cu a ști cum să practici adevărul. Prin urmare, pe ce bază s-a stabilit această abilitate de practică? Pe baza înțelegerii**

intenției lui Dumnezeu și a adevărului. Dacă știi doar o propoziție din ceea ce cere Dumnezeu, se consideră acest lucru ca fiind înțelegerea adevărului? Nu. Ce standarde trebuie îndeplinite pentru se considera că ai înțeles adevărul? Trebuie să înțelegi semnificația și valoarea îndeplinirii datoriei tale și, odată ce-ți sunt clare aceste două aspecte, ai înțeles adevărul cu privire la îndeplinirea datoriei tale. Mai mult, după ce înțelegi adevărul, trebuie să pricepi și principiile de îndeplinire a datoriei tale și căile de practică. Odată ce poți să înțelegi și să pui în aplicare principiile de îndeplinire a datoriei tale și investești uneori puțină înțelepciune, poți să asiguri eficacitatea îndeplinirii datoriei tale. Înțelegând aceste principii și acționând în conformitate cu ele, poți să ajungi să practici adevărul. Dacă îți îndeplinești datoria fără să amesteci nicio intenție umană, dacă faci acest lucru supunându-te pe deplin cerințelor lui Dumnezeu și conform rânduielilor de lucru ale casei lui Dumnezeu, întru totul conform cuvintelor Sale, atunci ți-ai îndeplinit datoria într-o manieră complet calificată și, chiar dacă s-ar putea să existe unele discrepanțe în rezultate prin comparație cu cerințele lui Dumnezeu, tot se consideră îndeplinirea cerințelor Sale. Dacă îți îndeplinești datoria pe deplin în conformitate cu principiile, dacă ești loial, toate în măsura posibilităților tale, atunci îndeplinirea datoriei tale se aliniază complet la intenția lui Dumnezeu. Ți-ai îndeplinit datoria de ființă creată cu toată inima, mintea și puterea, ceea ce reprezintă rezultatul obținut prin practicarea adevărului” (Cuvântul, Vol. 4: Expunerea antihriștilor, „Punctul unu: Ei încearcă să tragă oamenii de partea lor”).

Cuvintele lui Dumnezeu sunt foarte clare. Pentru a accepta însărcinarea dată de Dumnezeu, trebuie să căutăm mai întâi voia lui Dumnezeu, ar trebui să pătrundem în datoria noastră, să dobândim o înțelegere a a adevărului, să ascultăm de Dumnezeu și să urmăm cu strictețe principiile adevărului în

datoria noastră. În plus, când ne facem datoria, trebuie să ținem cont de interesele bisericii, să ne analizăm adesea pe noi înșine și să nu complotăm pentru câștigul personal. Asta reduce denaturarea propriilor idei și erorile pe care le facem în îndatoririle noastre. M-am gândit la felul în care acționasem doar pentru faimă și statut în datoria mea – am căutat rar principiile adevărului și, chiar când am știut puțin, nu am ascultat. În alegerea personalului de udare, calitățile esențiale necesare sunt părtășia clară despre adevăr, răbdarea și responsabilitatea. Wu Wen era responsabilă în datoria ei, iubitoare și răbdătoare cu nou-veniții. Orice stări sau dificultăți aveau nou-veniții, ea putea să aibă părtășie în mod activ și să rezolve probleme. De asemenea, pricepuse câteva principii ale udării nou-veniților. În trecut, fusese eficientă în datoria ei și făcuse câteva greșeli doar recent, din cauza unor dificultăți reale pe care nu le-a putut gestiona. În această situație, ar fi trebuit să ofer părtășie și să ajut din iubire – fie asta, fie să o tratez, să o emondez, să o expun și să o mustru, mai degrabă decât să o demit cu nepăsare. De asemenea, când văzusem că Chen Chen era entuziastă și prietenoasă la exterior, îmi imaginasem că era potrivită pentru cultivare. Acum am realizat că asta nu era conform principiilor. Cei care sunt izolați pentru auto-reflecție pot fi repartizați să răspândească Evanghelia și să ude nou-veniți dacă nu provoacă perturbări sau întreruperi, dar oamenii cu o umanitate rea, care fac rău și perturbă lucrarea bisericii nu pot fi deloc cultivați. Dorința lui Chen Chen de renume și statut era puternică și se luptase adesea pentru ele în trecut, perturbând lucrarea bisericii. După ce a fost demisă și izolată pentru auto-reflecție, nu a arătat niciodată vreo înțelegere reală a fărădelegilor ei din trecut. Astfel de oameni nu pot fi ținte ale cultivării importante. Încălcasem principiul, promovând-o și cultivând-o pe Chen Chen, provocând întârzieri ale lucrării de udare. Nu înțelegeam principiile demiterii și folosirii oamenilor, și lucrasem pentru

faimă și statut. Asta perturbase și împiedicase lucrarea bisericii și prejudiciase intrării în viață a fraților și surorilor mele. Gândindu-mă la asta, am fost copleșită de regret. Ulterior, am citit un pasaj din cuvântul lui Dumnezeu. „**În casa lui Dumnezeu, indiferent ce faci, nu lucrezi la propria-ți întreprindere; este lucrarea casei lui Dumnezeu, este lucrarea lui Dumnezeu. Trebuie să ai în permanență în minte această cunoaștere și conștientizare și să spui: «Nu e afacerea mea personală; îmi fac datoria și-mi îndeplinesc responsabilitatea. Fac lucrarea bisericii. E o sarcină pe care mi-a încredințat-o Dumnezeu și o fac pentru El. Este datoria mea, nu e afacerea mea personală.» Acesta e primul lucru pe care oamenii ar trebui să-l înțeleagă. Dacă tratezi o datorie ca pe o afacere personală și nu cauți adevărurile-principii când acționezi, ci o îndeplinești conform motivelor, opiniilor și planurilor proprii, atunci e foarte probabil să faci greșeli. Așadar, cum ar trebui să acționezi dacă faci o distincție foarte clară între datoria ta și afacerile tale personale și ești conștient că aceasta este o datorie?** (Să caut ceea ce Dumnezeu cere și să caut principiile.) **Așa e. Dacă ți se întâmplă ceva și nu înțelegi adevărul, și ai o oarecare idee, dar lucrurile tot nu-ți sunt clare, atunci trebuie să găsești frați și surori care înțeleg adevărul, cu care să ai părtășie; aceasta este căutarea adevărului și, înainte de toate, aceasta e atitudinea pe care ar trebui să o ai față de datoria ta. Nu ar trebui să decizi lucrurile pe baza a ceea ce crezi tu că e potrivit, iar apoi să dai verdictul și să spui «caz închis» – asta duce cu ușurință la probleme. O datorie nu este o afacere personală; indiferent dacă sunt majore sau minore, chestiunile din casa lui Dumnezeu nu sunt afacerea personală a nimănui. Atât timp cât are legătură cu datoria, atunci nu este o chestiune privată, nu e o afacere personală – ea privește adevărul și privește principiul. Așadar, care este primul**

lucru pe care ar trebui să-l faceți? Ar trebui să căutați adevărul și să căutați principiile. Iar dacă nu înțelegeți adevărul, trebuie să căutați mai întâi principiile; dacă înțelegeți deja adevărul, identificarea principiilor va fi ușoară" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Ce înseamnă îndeplinirea adecvată a datoriei?"). Cuvântul lui Dumnezeu mi-a oferit o cale de practică. Îndatoririle sunt însărcinări date de Dumnezeu, nu afaceri personale, așa că nu le putem face cum ne place, pentru a ne satisface interesele personale. În toate, trebuie să căutăm principiile adevărului și să practicăm conform cerințelor lui Dumnezeu. Dacă nu înțelegi, ar trebui să ai părtășie și să cauți mai mult cu ceilalți. Orice cred ceilalți, tu nu trebuie decât să accepți examinarea atentă a lui Dumnezeu și să faci tot ce poți. Chiar dacă, uneori, există abateri și greșeli în lucrarea ta și nu obții rezultate bune rapid, dacă lucrezi ca să-L mulțumești pe Dumnezeu și nu ca să vadă ceilalți, mergi pe calea cea dreaptă, iar Dumnezeu te va îndruma. Ulterior, m-am destăinuit fraților și surorilor mele, dezvăluind cum îmi făcusem datoria pentru reputație și statut, dorința mea de succes rapid, încălcările principiilor în selectarea și folosirea oamenilor, precum și modul în care mă purtasem arbitrar și mă folosisem de funcția mea ca să-i cert pe ceilalți, lucru care le-a făcut rău. Le-am cerut scuze solemn și i-am rugat să mă supravegheze mai mult. Când am practicat astfel, frații și surorile mele nu m-au desconsiderat, ci m-au încurajat, au spus că ne-am putea supraveghea reciproc și am putea lucra împreună, ca să ne îndeplinim bine îndatoririle.

Curând, s-a întâmplat altceva. Diaconul evanghelic nu a putut temporar să-și facă datoria, din cauza piedicilor din partea familiei sale. După ce am auzit vestea, am fost puțin neliniștită. M-am gândit: „Acum, fiecare biserică face tot ce poate ca să predice Evanghelia – în acest moment, dacă diaconul evanghelic nu-și va putea îndeplini datoria, lucrarea noastră va fi grav afectată! Dacă nu o înlocuiesc la timp, rezultatele noastre

nu se vor îmbunătăți niciodată. Superiorii mei vor crede, cu siguranță, că sunt.” Așadar, am discutat cu partenera mea dacă să transferăm diaconul evanghelic și să găsim pe cineva să-i ia locul. Partenera mea a spus: „Diaconul evanghelic a fost mereu o lucrătoare responsabilă și capabilă, iar rezultatele lucrării evanghelice au fost bune. Dacă o transferi doar pentru că nu poate scăpa de constrângerile familiei sale pentru o vreme, asta ar fi împotriva principiilor.” Tocmai când eram pe cale să-mi susțin punctul de vedere, m-am gândit imediat la felul în care o înlocuisem forțat pe Wu Wen. Nu acționam iarăși ca să-mi apăr reputația și statutul? Partenera mea mi-a amintit că ar trebui să-mi îndeplinesc datoria conform principiilor. Aproape că făcusem altă greșeală gravă. În vreme ce-I mulțumeam lui Dumnezeu în inima mea, i-am spus partenerei mele: „Intențiile mele sunt greșite. Aș transfera-o neprincipial și aș lucra din nou pentru faimă și statut. Ea chiar este responsabilă și o persoană corectă. Dacă nu-și poate face lucrarea în momentul de față, atunci vom prelua noi surplusul de muncă și vom face lucrarea evanghelică. Hai să și aflăm mai multe despre situația ei și să încercăm s-o sprijinim și s-o ajutăm!” După ce m-a ascultat, partenera mea a aprobat din cap, iar eu m-am simțit în largul meu practicând astfel.

Acum, când îmi fac datoria, mă întreb adesea: „Oare astăzi mi-am îndeplinit-o conform principiilor adevărului? Am făcut lucrurile cu o fire coruptă în interacțiunile mele cu oamenii?” Dacă fac un lucru care nu este conform principiilor și voii lui Dumnezeu, mă rog Lui să-l rectific cu promptitudine. Când practic astfel, văd îndrumarea lui Dumnezeu, lucrarea bisericii se îmbunătățește puțin, iar frații și surorile mele își pot îndeplini îndatoririle în mod activ. Slavă lui Dumnezeu!

25. Oprimată de familia mea: o experiență de învățare

de Wilma, Canada

Am acceptat Evanghelia lui Dumnezeu Atotputernic din zilele de pe urmă în 2016 și i-am împărtășit-o soțului meu. După ce am dobândit credință în Dumnezeu, el a observat că mi s-a schimbat întreaga purtare și că temperamentul îmi era mult mai echilibrat. Așa că soțul meu a considerat că era un lucru foarte bun credința în Dumnezeu și mi-a sprijinit-o. Însă a spus că el nu avea timp să creadă în Dumnezeu și voia doar să câștige bani. Apoi, într-o zi, când a venit acasă de la serviciu, m-a întrebat: „Crezi în «Fulgerul de la Răsărit», nu-i așa? Astăzi l-am dus pe Mike acasă cu mașina și mi-a spus că toți pastorii și prezbiterii de la biserica lui spun că Fulgerul de la Răsărit nu este adevărata cale, că are predici elevate și este ușor să fii dus în eroare. Mike m-a îndemnat să-ți reamintesc să nu asculți predicile Fulgerului de la Răsărit.” Mike era șeful soțului meu, credincios în Domnul de mult timp și foarte talentat. Soțul meu îl admira sincer. Am văzut că soțul meu credea ce i-a spus Mike, așa că i-am răspuns: „Tu nu înțelegi credința în Dumnezeu, așa că nu poți doar repeta papagalicește ce spun alți oameni.” A ezitat un moment și apoi nu a spus nimic.

După un timp, soțul meu a devenit foarte serios într-o zi și mi-a spus: „Am făcut unele cercetări online, iar Dumnezeu Atotputernic în care crezi tu este acel Fulger de la Răsărit pe care îl reprimă Partidul Comunist Chinez (PCC). Există multe păreri online despre Dumnezeu Atotputernic conform cărora El este doar o persoană, nu Dumnezeu, și că oamenii sunt aduși în Biserica lui Dumnezeu Atotputernic pentru a-i stoarce de bani. Așa că, de acum înainte, nu ai voie să te întâlnești cu oamenii din Biserica lui Dumnezeu Atotputernic. Mă tem că vei fi înșelată.” Când mi-am auzit soțul

spunând asta, m-am supărat foarte tare și am spus: „Multe dintre acele zvonuri online sunt fabricate și răspândite de PCC. Tu nu ai citit cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic și nu înțelegi Biserica lui Dumnezeu Atotputernic, așa că nu ar trebui să emiți judecăți arbitrare bazate pe zvonuri online. Știi că toți creștinii cred în Domnul Isus și recunosc că El este Dumnezeu adevărat. Însă, acum două mii de ani, când Domnul Isus a venit să-Și săvârșească lucrarea, mulți oameni L-au condamnat și L-au contestat. Au spus că era doar o persoană obișnuită, fiul unui tâmplar. Deși Domnul Isus părea o persoană obișnuită la exterior, El avea o esență divină, precum și capacitatea de a exprima adevărul și de a răscumpăra omenirea. Era Duhul lui Dumnezeu îmbrăcat în trup, Răscumpărătorul omenirii. Conform PCC, oricine arată precum o persoană obișnuită la exterior nu este Dumnezeu. Nu Îl contestă asta pe Domnul Isus Hristos? Precum Domnul Isus, Dumnezeu Atotputernic este o persoană obișnuită la exterior, dar poate exprima adevărul, glasul lui Dumnezeu. El este Mântuitorul care a coborât pe pământ. Am citit mult din cuvântul lui Dumnezeu Atotputernic. El dezvăluie numeroase taine din Biblie și arată cum Satana corupe oamenii, cum Dumnezeu mântuiește omenirea, originea a toată întunecimea și răul din lume și adevărul despre corupția omenirii. Cuvântul Lui ne arată, de asemenea, calea spre izbăvirea de păcat, primirea mântuirii de la Dumnezeu și intrarea în Împărăția Cerurilor. Nicio persoană faimoasă ori măreață nu poate exprima aceste adevăruri. Din întreaga omenire, cine poate exprima adevărul? Cine poate răscumpăra și mântui omenirea? Nimeni. Asta dovedește că Dumnezeu Atotputernic chiar este Duhul lui Dumnezeu întrupat venit în lumea oamenilor și că El este singurul Dumnezeu adevărat. Online, unii spun că Dumnezeu Atotputernic este o persoană și nu Dumnezeu. Însă toate aceste lucruri sunt zvonuri și minciuni care Îl blasfemiază pe Dumnezeu.” I-am spus, de asemenea, soțului meu că

Biserica lui Dumnezeu Atotputernic nu a făcut niciodată cereri pentru contribuții. Toate cărțile care cuprind cuvântul lui Dumnezeu pe care le citim sunt distribuite gratuit. Afirmațiile PCC că Biserica lui Dumnezeu Atotputernic extorchează bani de la oameni sunt toate zvonuri și calomnii. I-am spus să nu creadă în aiurelile acelea înșelătoare. Însă, după ce a ascultat ce am avut de spus, a plecat fără un cuvânt.

Odată, când m-am întors de la împărtășirea Evangheliei, soțul meu părea nefericit și mi-a spus: „Am făcut unele cercetări online și am văzut că oamenii care cred în Dumnezeu Atotputernic își abandonează familiile. Tu ești plecată mult în ultimul timp. Ai de gând să pleci de tot?" I-am spus: „Am atât de multă grijă de căminul nostru. Cum l-aș putea abandona? Plec să împărtășesc Evanghelia, ca oamenii să știe că Mântuitorul a venit și să-I poată accepta mântuirea. Cum ar putea asta să însemne că-mi voi abandona familia? Ai văzut că oamenii devin mereu mai corupți, urmează tendințe malefice și trăiesc în păcat. Uită-te la prietenii tăi – cu toții fie pariază, fie merg la prostituate. Lumea a devenit atât de rea. Omenirea Îl contestă și I se opune lui Dumnezeu, iar corupția este la cel mai înalt nivel de până acum. Biblia profețește că, în zilele de pe urmă, vor fi mari dezastre care vor distruge omenirea coruptă. În epoca de acum, dezastrele devin din ce în ce mai grave. Omenirea poate fi protejată de Dumnezeu, poate supraviețui în mijlocul dezastrelor și poate intra în Împărăția Lui doar acceptând judecata și mustrarea lui Dumnezeu Atotputernic și lepădându-se de păcat și corupție. Aceia dintre noi care credem în Dumnezeu Atotputernic Îi înțelegem sentimentul de urgență în a mântui omenirea; noi renunțăm la plăcerile trupului, răspândim Evanghelia Împărăției lui Dumnezeu și suntem martori acesteia. Acest lucru este drept și just! Însă PCC nu le permite oamenilor să creadă în Dumnezeu, să împărtășească Evanghelia sau să Îi fie martori lui Dumnezeu. PCC arestează și persecută creștinii

nebunește, făcându-i pe mulți creștini să-și părăsească familiile, fără a se mai putea întoarce înapoi, iar unii chiar sunt arestați, duși la închisoare sau persecutați până la moarte. Nu sunt toate acestea rezultatele persecuției creștinilor de către PCC? Însă PCC emite acuzații false despre victime, spunând că oamenii care cred în Dumnezeu își abandonează familiile. Nu înseamnă asta să distorsionezi faptele și să denaturezi adevărul? PCC este malefic și spune doar minciuni. Tu nu doar că nu disprețuiești PCC, ba chiar îi crezi minciunile. Doar ești de acord cu PCC, spunând că aceia dintre noi care credem în Dumnezeu ne părăsim familiile. Asta înseamnă să confunzi binele și răul." Însă soțul meu a fost înșelat de minciunile PCC și nu a vrut să asculte nimic din ce i-am zis. S-a supărat foarte tare și mi-a spus: „Nu-mi pasă. Poți crede în orice vrei, dar nu ai voie să crezi în Dumnezeu Atotputernic." Văzând cât de aspră îi era atitudinea, am intrat în panică. Eram căsătoriți de peste un deceniu și trecuserăm prin multe încercări și necazuri împreună. Cu orice probleme ne-am confruntat, le-am discutat împreună și ne-am sprijinit unul pe celălalt, fără dispute majore. Însă acum era atât de supărat pe mine din cauza credinței mele în Dumnezeu Atotputernic. M-am simțit atât de tristă și am spus o rugăciune în gând, sperând că Dumnezeu mă va îndruma să-I înțeleg voia. După ce m-am rugat, mi-am adus aminte acestea din cuvântul lui Dumnezeu: „**În fiecare stadiu al lucrării pe care Dumnezeu o face în interiorul oamenilor, la exterior pare că sunt interacțiuni între oameni, ca și cum s-ar fi născut din aranjamente sau perturbări umane. Dar, în spatele scenei, fiecare etapă a lucrării și tot ceea ce se întâmplă reprezintă un pariu făcut de Satana în fața lui Dumnezeu și cere oamenilor să rămână fermi în mărturia lor față de Dumnezeu**" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Numai iubirea față de Dumnezeu este credința adevărată în Dumnezeu"). Cuvântul lui Dumnezeu m-a ajutat să înțeleg că, la exterior, părea că soțul

meu îmi obstrucționa credința în Dumnezeu. Însă, în realitate, interferența Satanei se afla în spatele tuturor acestora. Satana vrea să domnească asupra oamenilor și să-i posede pentru totdeauna și a făcut tot posibilul să mă împiedice să cred în Dumnezeu și să-L urmez. Satana a folosit zvonuri și neadevăruri pentru a-l deruta pe soțul meu, ca el să mă obstrucționeze și să mă persecute; drept urmare, aș fi constrânsă de sentimentele față de soțul meu, m-aș lepăda de adevărata cale și L-aș trăda pe Dumnezeu. Satana este atât de înșelător și răuvoitor! După ce am ajuns să înțeleg acel lucru, m-am hotărât că, indiferent cum s-ar amesteca Satana, voi rămâne dedicată în a crede în Dumnezeu și a-L urma și nu voi face niciodată compromisuri cu Satana! Așa că i-am spus soțului meu: „Eu cred în Dumnezeu și Îl urmez. Este calea corectă a vieții. Aceasta este alegerea mea, iar tu nu ai niciun drept să te amesteci!” Soțul meu n-a putut spune nimic. S-a înfuriat și a ieșit.

Într-o zi, când soțul meu m-a văzut ascultând imnuri despre cuvântul lui Dumnezeu, s-a întristat imediat și mi-a spus nervos: „Nu ți-am spus că nu ai voie să crezi în Dumnezeu Atotputernic? De ce nu asculți niciodată? Mike crede în Domnul de mulți ani și este un creștin evlavios. El mi-a spus că Fulgerul de la Răsărit nu este adevărata cale. Așa că, dacă vrei să crezi în Dumnezeu, poți merge la biserica lui Mike. Este mare și are o reputație bună. Dacă vrei să mergi, te pot însoți. Putem merge împreună în fiecare săptămână, iar Mike îl poate ruga pe pastorul lui să discute cu tine.” I-am spus: „De ce crezi ceea ce spune Mike și îl venerezi pe acel pastor atât de mult? Tu vezi doar că pastorul are referințe și o reputație bună, dar nu te uiți la ceea ce predică în realitate. El discută doar despre cunoștințe biblice și doctrine, aceleași vechi platitudini. Însă, când vine vorba despre a pune cuvintele Domnului în practică sau despre a rezolva problema traiului în păcat al oamenilor, el nu are nimic de spus, de fapt. Nu voi obține nimic din

frecventarea acelei biserici. Obțin desfătare și susținere din adunările de la Biserica lui Dumnezeu Atotputernic, pot înțelege mai mult despre adevăr și știu cum să trăiesc o umanitate normală. Tu însuți ai spus că, după ce am găsit credința în Dumnezeu, m-am schimbat puțin. Așa că de ce nu discuți în baza faptelor și nu încetezi să crezi în zvonuri și să mă împiedici să cred în Dumnezeu Atotputernic?" Nu a avut niciun contraargument la spusele mele, așa că doar m-a amenințat, spunând: „Eu încerc să te conving, dar tu nu vrei să asculți. Dacă insiști să crezi în Dumnezeu Atotputernic, dă-mi mie toți banii tăi și economiile tale bancare și transferă pe numele meu casa, care este pe numele tău." Să-l aud spunând acestea a fost ca și cum un cuțit mi-ar fi străpuns inima. În toți anii noștri de căsnicie, am fost mereu cumpătată și am muncit din greu pentru a câștiga bani. Nu a fost ușor să strâng banii pentru avans și să cumpăr o casă. Ba chiar ezitam să-mi cumpăr haine noi. Eram în întregime devotată căminului nostru și nu am crezut niciodată că soțul meu mi-ar putea spune asemenea lucruri crude. Cum putea să ignore toți anii noștri împreună ca soț și soție doar din cauza credinței mele în Dumnezeu? Fără bani sau o proprietate, dacă mă dădea afară, ce-aveam să fac? Când m-am gândit la toate aceste lucruri, era de parcă un cuțit îmi străpungea inima. M-am dus în dormitor și am început să plâng, rugându-mă la Dumnezeu printre lacrimi: „O, Dumnezeule, sunt slabă și îndurerată. Nu știu cum să trec prin așa ceva. Te rog, îndrumă-mă să-Ți înțeleg voia." După ce m-am rugat, m-am gândit la cuvântul lui Dumnezeu: „**În trecut, toți oamenii veneau înaintea lui Dumnezeu ca să ia hotărâri și spuneau: «Chiar dacă nimeni altcineva nu-L iubește pe Dumnezeu, eu trebuie să-L iubesc.» Dar, acum, rafinarea vine asupra ta și, de vreme ce nu corespunde noțiunilor tale, îți pierzi credința în Dumnezeu. Este aceasta iubire adevărată? Ai citit de multe ori despre faptele lui Iov – le-ai uitat? Dragostea adevărată poate să se**

materializeze doar din credință. Dezvolți o dragoste adevărată pentru Dumnezeu prin rafinările la care te supui și prin credința ta ești capabil să fii atent la intențiile Sale în experiențele tale practice și tot prin credință te răzvrătești împotriva trupului tău și cauți viața; asta ar trebui să facă oamenii. Dacă faci acest lucru, vei putea să vezi acțiunile lui Dumnezeu, dar, dacă ești lipsit de credință, nu vei fi în stare să-I vezi acțiunile sau să-I experimentezi lucrarea" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cei care urmează să fie desăvârșiți trebuie să se supună rafinării"). Cuvântul lui Dumnezeu mi-a dat tărie. În fața opresiunilor și a greutăților, ceea ce Dumnezeu dorește este credință și dragoste sinceră. Indiferent prin ce trecem sau cât suferim, nu ne putem îndepărta de El. Am fost foarte norocoasă să-I aud glasul lui Dumnezeu în zilele de pe urmă, să întâmpin întoarcerea Domnului, să fiu martoră arătării lui Dumnezeu și să mă bucur de susținerea atât de multor adevăruri. Aceasta era mântuirea lui Dumnezeu. Suferința pentru a-L urma pe Hristos are valoare și înțeles. Aceasta reprezintă persecuție de dragul dreptății. M-am gândit la apostolii și discipolii Domnului Isus, care L-au urmat pe Dumnezeu și I-au fost martori. Aceștia au fost persecutați brutal de guvernul roman, au fost condamnați și oprimați de liderii religioși și chiar au fost transformați în martiri pentru Domnul, sacrificându-și viețile. În comparație cu sfinții din trecut, suferința mea de astăzi nici nu merită menționată. Nu ar trebui să-mi plâng singură de milă, ci ar trebui să învăț de la ei și să-L urmez pe Dumnezeu până la capăt, indiferent cât de mare ar fi suferința. Gândindu-mă la aceste lucruri, mi-am șters lacrimile, am ieșit din dormitor și i-am spus soțului meu: „Suntem căsătoriți de peste un deceniu și am fost devotată căminului nostru. Acum tu vrei să-mi iei toți banii și proprietatea, să mă controlezi financiar pentru a mă forța să renunț la adevărata cale. Dar eu nu te voi asculta. Trebuie să am credință!" Când soțul meu m-a auzit

spunând asta, a fost cuprins de furie, ca și cum și-ar fi ieșit din minți. Mi-a smuls MP3 player-ul și apoi mi-a răvășit toate lucrurile. Mi-a luat toate actele de identitate, bijuteriile din aur și argint, cardurile bancare și banii. Mi-a înhățat și telefonul, l-a aruncat pe podea, apoi a luat un scaun și a zdrobit telefonul, făcându-l bucăți. A făcut asta pentru a-mi tăia legătura cu lumea exterioară. Apoi, a chemat la noi acasă părinții, surorile și cumnatul și cu toții s-au unit împotriva mea.

Membrii familiei mele se uitau cu regularitate la știrile din mass-media chineză și nu aveau discernământ despre PCC. Ei doar înghițeau pe nemestecate retorica PCC. Surorile mele găsiseră online multe zvonuri calomnioase pe care PCC le scornise despre Biserica lui Dumnezeu Atotputernic și mi-au arătat lucrurile pe care PCC le inventase despre cazul Zhaoyuan. Le-am spus: „Știu toate acestea. Cazul Zhaoyuan a fost judecat de o instanță a PCC, iar infractorii au negat cu toții că ar fi făcut parte din Biserica lui Dumnezeu Atotputernic. În instanță, au spus clar că nu au avut niciodată vreun contact cu Biserica lui Dumnezeu Atotputernic, însă judecătorul PCC a insistat să spună că erau membri ai bisericii. Nu înseamnă asta să-i înscenezi acest lucru bisericii și să o învinuiești? Nu este acesta un caz juridic fals fabricat de PCC? Cu toții știți că PCC este un partid politic ateu și că a persecutat credințele religioase încă de când a ajuns la putere. Așadar, cum puteți crede orice spune PCC împotriva Bisericii lui Dumnezeu Atotputernic?” Însă cele două surori ale mele fuseseră înșelate de PCC și nu au folosit niciun pic de discernământ cu privire la zvonurile pe care acesta le răspândea. Ele mi-au spus: „Dacă multe canale renumite de știri spun asta, cum poate fi greșit?” Le-am spus: „Toate canalele de știri chineze sunt controlate de guvernul PCC – sunt purtători de cuvânt ai PCC. Trebuie să spună orice le pune PCC și nu îndrăznesc să prezinte faptele reale. De asemenea, PCC a mituit mai multe

canale media străine și inclusiv acestea vorbesc în numele PCC. Nu vă este clar nimic din toate aceste lucruri? Faptele sunt mai clare decât cuvintele și vă îndemn să vă deschideți ochii și să încetați să credeți orbește zvonurile pe care le auziți." Când am terminat, nu au avut nimic de spus. Mama s-a înfuriat și a spus: „Atât de mulți dintre noi am încercat să vorbim cu tine, dar nu vrei să asculți. Îți este chiar atât de greu să renunți la Dumnezeu Atotputernic? Întreaga familie este îngrijorată pentru tine din cauza credinței tale. De ce refuzi să ne asculți sfatul?" Apoi a început să plângă. Mi-a fost greu să o văd pe mama atât de tristă. Ne-a crescut singură pe toate trei și a suferit mult. Acum era bătrână și tot o făceam să se îngrijoreze. Acel gând aproape că m-a făcut să-mi dea lacrimile. Apoi, sora mea mai mică a spus: „Încerci să o înfurii pe mama noastră? O alegi pe ea sau pe Dumnezeu Atotputernic?" Cealaltă soră a mea mi-a spus rece: „Dacă insiști să crezi în Dumnezeu Atotputernic, să nu dai vina pe noi dacă nu te tratăm ca fiind parte din familie. Te vom raporta la poliție și vom spune că ai păcălit oameni și le-ai luat banii. Atunci te vor deporta în China. Nu uita, singurul mod în care ai putut depune cererea de a veni în Canada a fost pentru că te-am sponsorizat eu." Când am auzit acest lucru, m-am supărat extrem de tare. Nu m-am gândit niciodată că vor născoci astfel de tactici rău intenționate, josnice, pentru a mă amenința și a mă forța să-mi abandonez credința în Dumnezeu. Însă nu m-au putut păcăli. Eram deja cetățean canadian naturalizat, așa că nu puteau face să fiu acuzată în mod arbitrar de o infracțiune și deportată. A fost atât de dureros să văd cum propria mea familie mă oprima astfel și nu mi-am putut reține lacrimile. Însă, chiar atunci, mi-am adus aminte de un imn bisericesc: „Până la capăt în compania Ta": „Cuvintele Tale și a Ta lucrare mă călăuzesc, Iubirea Ta mă face să Te urmez. Mă delectez zi după zi prin cuvintele Tale, Tu mi-ești însoțitor constant. Când sunt negativist și slab, cuvintele Tale îmi sunt subzistența și

tăria. Când sufăr obstacole și eșecuri, cuvintele Tale sunt mâna ce mă ajută să mă ridic la loc. Când sunt asaltat de Satana, cuvintele Tale îmi dau curaj și înțelepciune. Când întâmpin încercări și rafinare, cuvintele Tale mă călăuzesc să mărturisesc ferm. Cuvintele Tale mă însoțesc și mă călăuzesc, inima mi-e caldă și tihnită. Iubirea ta este atât de reală, inima plină mi-este de recunoștință" (Urmați Mielul și cântați cântări noi). Deși familia mea nu mă înțelegea și mă oprima, Dumnezeu era întotdeauna alături de mine, folosindu-Și cuvântul pentru a mă lumina și a mă îndruma, și mă ajuta să văd dincolo de trucurile Satanei. Dumnezeu Și-a folosit cuvintele și pentru a mă alina, pentru a-mi da încredere și tărie. Gândind astfel, nu m-am mai simțit atât de nefericită. Mi-am amintit, de asemenea, cuvântul lui Dumnezeu: „**Nu fi descurajat, nu fi slab, iar Eu îți voi lămuri lucrurile. Drumul spre Împărăție nu este atât de neted; nimic nu e atât de simplu! Vrei ca binecuvântările să vină ușor, nu-i așa? Astăzi, toți vor avea încercări amare de înfruntat. Fără astfel de încercări, inima iubitoare pe care o aveți pentru Mine nu se va întări și nu veți avea iubire adevărată față de Mine. Chiar dacă aceste încercări constau numai în circumstanțe minore, fiecare trebuie să treacă prin ele; doar că dificultatea încercărilor va fi diferită de la persoană la persoană. […] Cei ce-Mi împărtășesc amărăciunea, Îmi vor împărtăși cu siguranță și dulceața. Aceasta este promisiunea și binecuvântarea Mea pentru voi**" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvântări ale lui Hristos la început", Capitolul 41). Chibzuind la cuvântul lui Dumnezeu, am înțeles că este plină de dificultăți calea spre Împărăția Cerurilor și nimeni nu le poate evita. Opresiunea și atacurile familiei mele mi-au dat șansa să Îi fiu martoră lui Dumnezeu înaintea Satanei, să câștig îndrumarea și luminarea lui Dumnezeu, să am credință și discernământ. Acestea sunt lucruri pe care nu le-aș fi obținut niciodată de la un mediu confortabil. Acea suferință avea

valoare și înțeles! Întrucât cred cu tărie că aceasta este adevărata cale și lucrarea lui Dumnezeu, indiferent cu câtă opresiune și suferință mă confrunt, voi continua să-L urmez.

Văzând că nu voiam să ajung la un compromis, soțul meu era negru de furie. A devenit foarte agresiv și mi-a zis: „Știu că prietena ta a fost cea care te-a convins să crezi în Dumnezeu Atotputernic. Ea te-a târât în biserică, să te poată înșela și să-ți ia banii. O disprețuiesc. Mă crezi sau nu, o voi omorî, chiar dacă asta înseamnă să merg la închisoare." A fost șocant și înspăimântător să-l aud spunând asta și nu m-am putut opri să nu încep să tremur. De fapt, nu mi-am imaginat niciodată că bărbatul cu care trăiam de peste 10 ani putea să se schimbe deodată și să devină atât de răuvoitor. Cum putea acesta să fie soțul meu? Evident, era un diavol care Îl ura pe Dumnezeu și ura adevărul! Putea spune chiar și astfel de lucruri rău intenționate pentru a mă împiedica să cred în Dumnezeu. Văzând partea malefică a soțului meu, mă temeam că avea într-adevăr să-mi omoare prietena. Înainte să-mi pot reveni, mama mi-a spus: „Mi se pare că voi doi vă veți certa. Ia-ți niște haine și hai să stai la mine câteva zile. Nu lua contact cu exteriorul și nu te duce la serviciu. Doar stai acasă și gândește-te la ce ai făcut." M-am îngrijorat s-o aud pe mama spunând asta. Soțul meu înnebunise, așa că nu se putea ști ce avea să facă. Telefonul meu era zdrobit și inutil și, la mama acasă, nu puteam contacta pe nimeni și nici măcar nu puteam merge la serviciu. Nu însemna asta să fiu pusă sub arest la domiciliu? Cum puteam să-mi avertizez prietena, să iau legătura cu biserica sau să-mi desfășor viața bisericească? L-am strigat imediat pe Dumnezeu, rugându-L să mă îndrume. Apoi, mi-am adus aminte că, în țările vestice, credințele religioase sunt protejate și nu se intervine asupra libertății de credință a oamenilor. Familia mea a spus că voia să mă raporteze poliției și să mă denigreze. Dar și eu puteam depune o plângere la poliție, care mi-ar

proteja prietena și ar implica poliția, astfel încât familia mea să nu îndrăznească să facă ceva necugetat. Așa că i-am spus mamei mele: „Nu vreau să merg acasă la tine. Vreau să mă duc să depun o plângere la poliție.” Au rămas înmărmuriți când au auzit acest lucru. Am plecat imediat, m-am dus la secția de poliție și le-am spus polițiștilor că eram persecutată de familia mea din cauza credinței mele în Dumnezeu. După ce polițiștii mi-au auzit relatarea, nu le-a venit să creadă că așa ceva s-ar putea întâmpla într-o țară vestică. Au fost plini de compătimire și m-au dus înapoi acasă. Polițiștii i-au avertizat pe soțul meu și pe rudele mele, spunând: „În țările vestice avem libertate în ceea ce privește credințele religioase. Nu vă puteți amesteca în credința ei și nu-i puteți restricționa libertatea personală. Dacă vrea să se ducă la serviciu, nu o puteți opri. Mai mult decât atât, actele de identitate sunt proprietate personală și trebuie să i le înapoiați.” După ce au auzit ce au spus polițiștii, nu au mai îndrăznit să încerce să mă oblige. I-am fost atât de recunoscătoare lui Dumnezeu și I-am mulțumit pentru că mi-a dat o cale de scăpare.

Soțul meu a fost supus unor restricții legale, așa că nu îndrăznea să mă oblige sau să mă împiedice direct să cred în Dumnezeu. Însă era neînduplecat și se tot gândea la moduri în care să mă forțeze să renunț la credința mea în Dumnezeu. Două zile mai târziu, a făcut presiuni asupra mea să transfer casa pe numele lui. Când a spus asta, m-am îngrijorat puțin. Cu doar două zile înainte, îmi confiscase toți banii în numerar și bijuteriile de aur și de argint, iar acum voia să transfer casa pe numele lui. Așa că, dacă m-ar forța să plec din căminul nostru, n-aș avea nimic. Iar părinții și surorile mele nu m-ar primi la ei. Gândindu-mă la toate acestea, era greu de suportat, dar apoi mi-am adus aminte cuvântul lui Dumnezeu: „**Când Dumnezeu lucrează, Se îngrijește de o persoană și o apreciază și când o favorizează și o aprobă, Satana se ține și el îndeaproape în urma**

acesteia, încercând să o inducă în eroare și să-i facă rău. Dacă Dumnezeu dorește să câștige această persoană, Satana, pentru a-și atinge obiectivul ascuns, ar face orice-i stă în putere să-L împiedice pe Dumnezeu, folosind diferite vicleșuguri ticăloase ca să ispitească, să perturbe și să submineze lucrarea lui Dumnezeu. Care este acest obiectiv? El nu vrea ca Dumnezeu să câștige pe nimeni; vrea să pună stăpânire pe toți cei pe care vrea Dumnezeu să-i câștige, vrea să-i controleze, să preia controlul asupra lor pentru ca ei să i se închine și să i se alăture în a comite fapte rele și să I se împotrivească lui Dumnezeu. Nu este acesta motivul sinistru al Satanei?" (Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul IV"). **„Dacă doresc să fie mântuiți și doresc să fie câștigați complet de Dumnezeu, atunci toți cei care Îl urmează pe Dumnezeu trebuie să se confrunte cu ispite și atacuri atât mari, cât și mici din partea Satanei. Aceia care ies din aceste ispite și atacuri și sunt capabili să îl învingă pe deplin pe Satana sunt cei care au fost mântuiți de Dumnezeu. Adică, aceia care au fost mântuiți prin Dumnezeu sunt cei care au trecut prin încercările Lui și care au fost ispitiți și atacați de Satana de nenumărate ori. Cei care au fost mântuiți prin Dumnezeu înțeleg intențiile și cerințele lui Dumnezeu, sunt capabili să se supună suveranității și rânduielilor Lui și nu abandonează calea de a se teme de Dumnezeu și de a se feri de rău în mijlocul ispitirilor Satanei. Cei care sunt mântuiți prin Dumnezeu au onestitate, sunt buni, fac diferența dintre iubire și ură, au simțul dreptății și sunt raționali și capabili de a-L iubi pe Dumnezeu și de a prețui tot ceea ce este al lui Dumnezeu. Astfel de oameni nu sunt legați, spionați, acuzați sau abuzați de Satana; ei sunt complet liberi, au fost eliberați și descătușați pe deplin. Iov a fost tocmai un astfel de om al libertății și aceasta este exact semnificația motivului pentru care Dumnezeu îl predase Satanei**"

(Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu, firea lui Dumnezeu și Dumnezeu Însuși II”). Iov a avut credință sinceră în Dumnezeu, a fost ascultător și s-a temut de El, de aceea a putut rămâne ferm în mijlocul ispitelor Satanei și s-a eliberat de legăturile și acuzațiile Satanei. Iov a crezut că Dumnezeu domnește asupra tuturor și că tot ceea ce avea el i-a fost oferit de Dumnezeu. Așa că, indiferent dacă Dumnezeu dădea sau lua, Iov era capabil să accepte și să se supună. Când Iov și-a pierdut bunurile și copiii, ba chiar când întreg trupul i-a fost acoperit de bube, el tot nu I s-a plâns lui Dumnezeu, ci I-a slăvit numele ca mai înainte. Soția lui Iov i-a zis: „Încă rămâi neclintit în curăţia ta? Blestemă-L pe Dumnezeu şi mori!” (Iov 2:9). Iar Iov a mustrat-o, spunând: „Vorbeşti ca o femeie nebună. Ce?! Să primim de la Dumnezeu doar binele şi să nu primim şi răul?” (Iov 2:10). Mărturia lui Iov m-a inspirat cu adevărat și am vrut să-l imit. Indiferent cât mă oprima soțul meu sau câte proprietăți îmi lua și chiar dacă mă dădea afară din casă și nu-mi lăsa nimic, eu tot mă voi baza pe credința mea pentru a-L urma pe Dumnezeu, voi rămâne fermă în mărturia mea și-l voi umili pe Satana.

A doua zi, când am mers la bancă să transferăm ipoteca pusă asupra casei noastre, angajatul băncii ne-a explicat că ipoteca noastră era un credit nou. Așa că, dacă voiam să obținem o ipotecă nouă, procesul ar fi foarte complicat și am suferi o pierdere considerabilă. Angajatul băncii a sugerat că, dacă este posibil, ar trebui să mai așteptăm cinci ani și să facem transferul când expira perioada de plată a ipotecii inițiale. Soțul meu nu a avut încotro, așa că a renunțat. Mai târziu, am reluat legătura cu frații și surorile mele. Când soțul meu a aflat, m-a întrebat: „Ai de gând să participi în continuare la adunări?” I-am răspuns: „Încă mai vrei să mă împiedici să particip la adunări? Dacă da, mă pot muta și pot locui în altă parte. Nu ești tu îngrijorat mereu că, dacă cred în Dumnezeu Atotputernic, cineva mă va

escroca, iar eu îmi voi abandona familia? În tot timpul în care am fost credincioasă, Biserica lui Dumnezeu Atotputernic mi-a luat vreodată bani prin înșelăciune? Am abandonat eu familia noastră, așa cum pretind zvonurile despre credincioși?" Soțul meu a fost uluit. După un timp, a spus: „Ai dreptate. Nu am văzut ca Biserica lui Dumnezeu Atotputernic să-ți fi luat vreun ban prin înșelăciune, iar tu nu ai abandonat familia noastră. Am fost prea credul cu privire la toate acele zvonuri și am vrut să te opresc doar pentru că m-am temut că vei fi înșelată. De acum înainte, poți să crezi în orice vrei tu." Am fost atât de fericită că soțul meu nu va mai încerca niciodată să-mi controleze credința în Dumnezeu sau să mă împiedice să particip la adunări. Mai târziu, a început să simtă că gestionarea banilor nu era punctul său forte și că a avea grijă de finanțele noastre cerea mult timp și efort, așa că mi-a predat mie toate fondurile noastre și m-a lăsat să le gestionez. Și nu a mai menționat niciodată transferul ipotecii pe numele lui.

Având experiența opresiunii din partea familiei mele, am văzut cât de malefic este PCC cu adevărat. PCC nu doar că este de necontrolat, suprimând, persecutând și arestând creștinii în China, dar și inventează absurd zvonuri online pentru a denigra Biserica lui Dumnezeu Atotputernic. PCC vrea să păcălească întreaga lume să devină ostilă Bisericii lui Dumnezeu Atotputernic, să se alăture PCC și să I se opună lui Dumnezeu, să fie condamnată la iad și pedepsită alături de el. PCC este un diavol, un duh malefic care I se opune lui Dumnezeu, înșală și devorează oamenii. Deși Satana este malefic și demn de dispreț, Dumnezeu Își face cunoscută înțelepciunea prin planurile Satanei. Satana a vrut să folosească opresiunea familiei mele pentru a mă face să-L trădez pe Dumnezeu și să-mi pierd șansa de a fi mântuită, dar nu și-a închipuit niciodată că voi folosi acea experiență pentru a dezvolta discernământ și a vedea cu adevărat urâțenia

Satanei. În inima mea, l-am blestemat pe Satana și m-am lepădat de el, iar credința mea în Dumnezeu este chiar și mai puternică. Slavă lui Dumnezeu!

26. Responsabilitatea este esențială pentru a predica Evanghelia în mod eficient

de Marie, Coasta de Fildeș

Înainte nu-mi luam îndatoririle în serios și eram destul de leneșă și făceam adesea lucrurile de mântuială. Invitam oameni potențiali destinatari ai Evangheliei să asculte predici, dar nu eram dispusă să discut cu ei sau să-i întreb ce părere au despre ce se vorbise. Credeam că dacă invit mulți oameni să asculte, înseamnă că-mi fac bine treaba. În plus, așa era mai ușor pentru mine. Îmi era greu să discut cu ei; nu doar că îmi lua timp, dar era dificil și să le răspund la întrebări, așa că nu voiam să interacționez cu ei. Mă gândeam că personalul evanghelic va discuta cu ei și că asta e de ajuns, că nu contează dacă nu cunosc eu însămi situația lor. La o adunare, conducătoarea a spus: „Atunci când invităm oameni să asculte predicile, trebuie să știm ce se întâmplă cu ei după aceea, să vedem dacă mai vin la adunări, dacă înțeleg ce s-a spus și dacă au vreo noțiune. Trebuie să facem tot posibilul să îi ajutăm din iubire; și asta este, de asemenea, responsabilitatea noastră.” Dar mi se părea o bătaie de cap, așa că nu făceam prea mari sacrificii și nu eram dispusă să îndur multe greutăți. Alegeam calea ușoară și nu mă preocupa dacă am rezultate sau nu. O dată, conducătoarea a zis că unele persoane invită mulți ascultători, dar foarte puțini dintre ei cercetează sau se interesează de aceștia. Știam că eram una dintre acei oameni; mă concentram doar pe munca superficială, fără să am rezultate tangibile. Apoi, conducătoarea a venit să-mi verifice lucrarea și m-a întrebat: „Ce mai fac potențialii destinatari ai Evangheliei?” Mi s-a făcut rușine și n-am știut ce să răspund. Nu țineam legătura cu mulți dintre ei și nu mă interesasem de cei care nu veneau să asculte predicile. Pur și simplu îi abandonasem.

Am început să reflectez după ce am discutat cu lidera. Am văzut că Dumnezeu spune: „**Tot ceea ce le cere Dumnezeu oamenilor să facă și toate tipurile diferite de lucrare din casa lui Dumnezeu – toate acestea au nevoie să fie făcute de oameni, toate sunt considerate îndatoririle oamenilor. Orice lucrare fac oamenii, aceasta este datoria pe care ar trebui să o îndeplinească. Îndatoririle acoperă o sferă foarte largă și implică numeroase domenii – însă, indiferent ce datorie îndeplinești, pur și simplu, aceasta este obligația ta, este ceva ce ar trebui să faci. Atât timp cât te străduiești să o faci bine, Dumnezeu te va lăuda și te va recunoaște drept o persoană care crede cu adevărat în Dumnezeu. Indiferent cine ești, dacă încerci mereu să îți eviți datoria sau să te ascunzi de ea, atunci este o problemă: pentru a ne exprima cu blândețe, ești prea leneș, prea înșelător, ești trândav, iubești timpul liber și detești munca; pentru a ne exprima cu mai multă seriozitate, nu ești dornic să îți îndeplinești datoria, nu îți iei niciun angajament, nu ești ascultător. Dacă nici măcar nu poți să depui efort în această sarcină minoră, ce poți să faci? Ce ești capabil să faci în mod corespunzător? Dacă o persoană este cu adevărat devotată și are un simț al responsabilității față de datoria sa, atunci, atât timp cât aceasta îi e cerută de Dumnezeu și atât timp cât este necesară casei lui Dumnezeu, ea va face orice i se cere, fără să aleagă. Nu este unul dintre principiile îndeplinirii propriei datorii ca o persoană să întreprindă și să isprăvească orice este în stare și s-ar cuveni să facă?** (Ba da.)” [Cuvântul, Vol. 4: Expunerea antihriștilor, „Punctul zece: Ei disprețuiesc adevărul, sfidează principiile cu obrăznicie și ignoră rânduielile casei lui Dumnezeu (Partea a patra)”]. **„Dacă ești ascultător și sincer, atunci când îndeplinești o sarcină nu ești neglijent și superficial și nu cauți modalități de a te relaxa, ci îi dedici tot trupul și sufletul tău. A avea lăuntric o stare greșită produce negativitate, ceea ce îi face pe oameni**

să-și piardă dorința și, astfel, ei devin nepăsători și neglijenți. În inima lor, știu foarte bine că starea lor nu este corectă și totuși nu încearcă să rezolve acest lucru căutând adevărul. Asemenea oameni nu au dragoste pentru adevăr și sunt doar puțin dispuși să-și îndeplinească datoria; nu sunt înclinați să depună vreun efort sau să îndure greutăți și caută mereu modalități de a se relaxa. De fapt, Dumnezeu a văzut deja toate acestea – așadar, de ce nu acordă atenție acestor oameni? Dumnezeu așteaptă doar ca aleșii lui să se trezească și să îi identifice așa cum sunt într-adevăr, pentru a-i da în vileag și a-i alunga" [Cuvântul, Vol. 4: Expunerea antihriștilor, „Punctul zece: Ei disprețuiesc adevărul, sfidează principiile cu obrăznicie și ignoră rânduielile casei lui Dumnezeu (Partea a patra)"]. Din cuvintele lui Dumnezeu, am înțeles că oamenii responsabili în datoria lor nu trebuie supravegheați de alții ca să-și ducă lucrarea la bun sfârșit; ei pun suflet în datoria lor. Dar oamenii care nu-și iau datoria în serios doar fac totul de fațadă, în mod automat. Chiar dacă în ochii altora pare că au lucrat mult, e totul superficial și nu conduce la rezultate reale. Aceștia îi înșală pe ceilalți. Cuvintele lui Dumnezeu au dezvăluit starea în care mă aflam. Eram bucuroasă când invitam potențiali destinatari ai Evangheliei să vină la predici pentru că, atunci când ceilalți vedeau câți oameni am invitat, mă considerau o persoană responsabilă. Dar în realitate, când trebuia să aflu ce se întâmpla apoi cu ei, nu voiam să plătesc prețul sau să dedic mai mult timp și efort. Voiam doar să pasez lucrarea personalului evanghelic. Îmi plăcea să aleg calea ușoară. Alegeam calea care presupunea mai puține greutăți și era cea mai comodă. Mă eschivam când situația devenea dificilă. Voiam să renunț când ceva părea greu sau presupunea prea mult efort din partea mea. Eram foarte leneșă! Nici nu mă deranjam să aflu ce întrebări ar fi putut avea potențialii destinatari ai Evangheliei după ce ascultau predicile, dacă aceștia veneau în continuare la adunări, iar dacă nu, care erau motivele lor etc.

Eram foarte iresponsabilă în ceea ce privește datoria mea și nu mă dedicam cu totul, însă, cu toate acestea, voiam să par eficientă în îndeplinirea datoriei mele. Eram atât de vicleană și înșelătoare, că nu meritam încredere. Mi-am amintit de o altă experiență din trecut. Când eram la școală și luam note mici, trebuia să repet materia, dar nici atunci nu învățam cu sârguință. Mereu am preferat munca ușoară în detrimentul celei dificile, și am fost leneșă. Face parte din natura mea. După ce am înțeles acest lucru, am început să reflectez mai mult la lucrarea mea, să-mi schimb metodele și să comunic cu potențialii destinatari ai Evangheliei. Am discutat și cu personalul evanghelic și le-am cerut ajutorul. După ce am făcut asta, am devenit puțin mai eficientă.

Mai târziu, pe cei pregătiți să accepte adevărata cale îi lăsam pe mâna udătorilor, însă tot nu erau mulți oameni care să continue să vină la adunări. Era o persoană care era prea ocupată să vină la adunări. De asemenea, mama ei decedase recent. Avea inima frântă și era închisă în sine. Nu știam cum să am părtășie cu ea, altfel decât prin câteva cuvinte simple. Iar când unii oameni se confruntau cu probleme, nu reușeam să găsesc cuvintele potrivite ale lui Dumnezeu ca să am părtășie cu ei și să le rezolv problemele. Acest lucru a fost dificil pentru mine. Preferam doar să invit oamenii să vină să asculte predicile, pentru că era mai simplu. Nu prea îmi plăcea să discut cu ei; mă temeam că vor pune întrebări la care nu voi putea răspunde, așa că am ales să-i evit sau să-i abandonez. Cam după jumătate de an, am observat că doar șase dintre cei pe care îi invitasem au acceptat lucrarea lui Dumnezeu din zilele de pe urmă, în timp ce alți frați și surori convertiseră mulți oameni. Îmi era rușine și regretam enorm. Fusesem neglijentă în îndeplinirea datoriei mele în decursul celor șase luni. Dacă aș fi putut da timpul înapoi, n-aș mai fi fost neglijentă. Faptul că alții aduseseră atât de mulți oameni înaintea lui Dumnezeu demonstra că

răspândirea Evangheliei nu era dificilă, că era nevoie doar de puțină osteneală și că era posibil să obții rezultate pentru această datorie. Am văzut ce spun cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic: **„Când răspândesc Evanghelia, oamenii trebuie să-și îndeplinească responsabilitatea și să-i trateze cu seriozitate pe toți potențialii destinatari ai Evangheliei. Dumnezeu mântuiește omul în cea mai mare măsură posibilă, iar oamenii trebuie să fie atenți la intențiile Sale, nu trebuie să rateze cu nepăsare pe nimeni care caută și investighează adevărata cale. În plus, când răspândești Evanghelia, trebuie să pricepi principiile. Pentru fiecare persoană care investighează calea adevărată, trebuie să observi, să înțelegi și să pricepi lucruri precum fondul lor religios, dacă este bun sau slab calibrul lor și calitatea umanității lor. Dacă găsești o persoană care este însetată de adevăr, care poate pricepe cuvintele lui Dumnezeu și care poate accepta adevărul, atunci acea persoană a fost predestinată de Dumnezeu. Ar trebui să încerci cu toată puterea să ai părtășie despre adevăr cu aceasta și s-o câștigi. Însă dacă are o umanitate slabă și un caracter îngrozitor, iar setea sa este o prefăcătorie, iar ea continuă să se certe și să se agațe de noțiunile ei, ar trebui să o lași deoparte și să renunți la ea. Unii oameni care investighează adevărata cale au capacitate de înțelegere și sunt de un calibru foarte bun, dar sunt aroganți și neprihăniți de sine. Respectă cu strictețe noțiunile religioase, așa că ar trebui să ai părtășie cu ei despre adevăr cu dragoste și răbdare pentru a-i ajuta la rezolvarea acestui lucru. Ar trebui să renunți doar dacă ei nu acceptă adevărul, indiferent de felul în care ai părtășie cu ei – atunci, tu vei fi făcut tot ce poți. Pe scurt, nu renunța cu ușurință la nimeni care poate să recunoască și să accepte adevărul. Atât timp cât ei sunt dispuși să investigheze calea adevărată și sunt capabili să caute adevărul, ar trebui să faci tot ce poți pentru a**

le citi mai multe din cuvintele lui Dumnezeu și pentru a avea mai multă părtășie cu ei despre adevăr, pentru a fi mărturie despre lucrarea lui Dumnezeu și pentru a le înlătura noțiunile și întrebările, ca să-i poți câștiga și aduce înaintea lui Dumnezeu. Acest lucru este în conformitate cu principiile răspândirii Evangheliei. Prin urmare, cum pot fi câștigați? Dacă, în procesul de interacționare cu ei, te asiguri că această persoană este de calibru bun și are o umanitate bună, trebuie să faci tot ce îți stă în putință pentru a-ți îndeplini responsabilitatea; trebuie să plătești un anumit preț și să folosești anumite căi și mijloace și nu contează ce modalități și mijloace folosești atât timp cât le folosești pentru a o câștiga pe acea persoană. Pe scurt, pentru a-i câștiga, trebuie să-ți îndeplinești responsabilitatea și să folosești iubirea și să faci tot ce stă în puterea ta. Trebuie să ai părtășie despre toate adevărurile pe care le înțelegi și să faci toate lucrurile pe care ar trebui să le faci. Chiar dacă această persoană nu este câștigată, vei rămâne cu o conștiință curată. Vei fi făcut tot ceea ce poți. Dacă nu ai părtășie în mod clar despre adevăr, iar persoana continuă să se agațe de noțiunile ei și dacă îți pierzi răbdarea și renunți la ea din proprie inițiativă, asta înseamnă că ești neglijent în datoria ta, iar pentru tine, aceasta va fi o fărădelege și o pată. Unii oameni spun: «A avea această pată înseamnă că am fost condamnat de Dumnezeu?» Astfel de chestiuni depind de măsura în care oamenii fac aceste lucruri în mod intenționat și în mod obișnuit. Dumnezeu nu condamnă oamenii pentru fărădelegi ocazionale; trebuie doar să se pocăiască. Dar când fac rău cu bună știință și refuză să se pocăiască, ei sunt condamnați de Dumnezeu. Cum ar putea Dumnezeu să nu-i condamne când ei sunt perfect conștienți de adevărata cale și totuși păcătuiesc în mod intenționat? Privit conform adevărurilor-principii, acest lucru înseamnă a fi iresponsabil și

superficial și, cel puțin, acești oameni nu și-au îndeplinit responsabilitatea; acesta este modul în care Dumnezeu judecă greșelile lor. Dacă refuză să se pocăiască, vor fi condamnați. Și, prin urmare, pentru a reduce sau a evita astfel de greșeli, oamenii ar trebui să facă tot ce le stă în putință pentru a-și îndeplini responsabilitățile, încercând în mod activ să abordeze toate întrebările pe care le au oamenii care investighează adevărata cale și, în niciun caz, să nu amâne sau să întârzie întrebările cruciale" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Răspândirea Evangheliei este datoria morală a tuturor credincioșilor"). Cuvintele lui Dumnezeu chiar m-au pus pe gânduri și m-au mișcat profund. Răspândirea Evangheliei era responsabilitatea mea și voia lui Dumnezeu și ar fi trebuit să mă dedic acesteia întru totul, însă eu nu eram dispusă să fac sacrificii în datoria mea pentru a-i aduce pe oameni la Dumnezeu. Eram foarte leneșă și mult prea neglijentă în îndeplinirea datoriei mele. Nu procedam așa cum spunea Dumnezeu, acordându-le atenție cu seriozitate celor care căutau adevărata cale și nu-mi îndeplineam responsabilitățile. Credeam că e de ajuns să invit mulți oameni să vină și să asculte, iar ce urma nu mai era treaba mea. După părerea mea, oamenii aceia erau responsabilitatea udătorilor, și dacă veneau sau nu la adunări nu era problema sau responsabilitatea mea. De aceea, când nu veneau la adunări, nu încercam din răsputeri să găsesc cuvintele lui Dumnezeu ca să-i ajut. Consideram că era greu să le rezolv problemele, așa că voiam să renunț la ei. Dar, de fapt, atât timp cât ei îndeplinesc principiile pentru predicarea Evangheliei, ar trebui să le acord atenție cu seriozitate. În plus, eu eram cea care îi invitase să vină și să asculte. În împrejurări obișnuite, ar fi trebuit să comunic în continuare cu ei, însă nu făceam asta. Îi pasam către udători și atât. Nu aveam absolut deloc simțul responsabilității și nici respect față de voia lui Dumnezeu. Odată ce mi-am identificat problema, am fost hotărâtă să-mi

schimb atitudinea, dar știam că nu pot singură. Trebuia să mă rog și să caut ajutorul lui Dumnezeu. Apoi, când întâlneam potențiali destinatari ai Evangheliei, adesea mă rugam la Dumnezeu să mă ajute să-i îndrept către El și să am hotărârea de a munci din greu și de a face sacrificii cu adevărat, să nu mai fiu neglijentă cu datoria mea, cum eram înainte. Am întrebat-o și pe conducătoarea mea cum pot convinge oamenii să accepte lucrarea lui Dumnezeu din zilele de pe urmă. Mi-a împărtășit câteva modalități și am început să reflectez, ca să văd ce nu făceam încă. Mi-am dat seama că nu căutam adevărul în lucrarea mea și nu învățam de la frații și surorile mele. Când unii oameni nu veneau la adunări, nu voiam să știu de ce și alegeam să renunț la ei, pur și simplu. Atitudinea pe care o aveam față de datoria mea era mult prea neglijentă.

Dându-mi seama de aceste lucruri, m-am gândit la ce spun cuvintele lui Dumnezeu: „**Felul în care privești însărcinările date de Dumnezeu este extrem de important și este o chestiune foarte serioasă. Dacă nu poți duce la bun sfârșit ceea ce a încredințat Dumnezeu oamenilor, atunci nu ești vrednic de a trăi în prezența lui Dumnezeu și ar trebui să fii pedepsit. Este perfect natural și justificat faptul că oamenii ar trebui să ducă la bun sfârșit orice însărcinări le încredințează Dumnezeu. Aceasta este responsabilitatea supremă a omului și este la fel de importantă ca propria viață. Dacă nu iei în serios însărcinările de la Dumnezeu, atunci Îl trădezi în modul cel mai cumplit. Făcând asta, ești mai jalnic decât Iuda și ar trebui să fii blestemat. Oamenii trebuie să dobândească o înțelegere temeinică despre cum să trateze ceea ce le încredințează Dumnezeu și, cel puțin, ei trebuie să înțeleagă că însărcinările pe care El le dă omenirii sunt înălțări și favoruri speciale de la Dumnezeu și că ele sunt cele mai glorioase lucruri. Orice altceva poate fi abandonat. Chiar dacă o persoană trebuie să își sacrifice**

propria viață, tot trebuie să îndeplinească însărcinarea dată de Dumnezeu” (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Cum să cunoști natura omului”). După ce am citit cuvintele lui Dumnezeu, mi-a fost rușine. Ca una dintre creațiile lui Dumnezeu, ar trebui să-mi îndeplinesc bine datoria. Aceasta e misiunea mea și motivul pentru care sunt în viață. Dacă nu pot face asta, atunci pierd funcția pentru care am fost creată și nu voi fi demnă să trăiesc în fața lui Dumnezeu. În cele din urmă, voi ajunge să fiu disprețuită și alungată de către Dumnezeu. Să împărtășim Evanghelia Împărăției e cea mai urgentă dorință a lui Dumnezeu, iar El vrea să ne dedicăm întru totul răspândirii Evangheliei și să-I fim martori. Nu putem să fim neglijenți când facem aceste lucruri. M-am gândit la momentul când Dumnezeu l-a chemat pe Noe să construiască arca. Deși era o sarcină extraordinar de grea, Noe nu a renunțat. Nu L-a întrebat pe Dumnezeu când va fi gata arca sau când va veni potopul. Pur și simplu a urmat instrucțiunile lui Dumnezeu și a construit arca. După ce mi-am dat seama de asta, am înțeles că trebuie să-mi schimb atitudinea față de datoria mea, să urmez exemplul lui Noe și să dau tot ce pot când îmi îndeplinesc datoria. Odată, în timpul unei adunări, ceilalți își împărtășeau experiențele de predicatori și spuneau cum au folosit cuvintele lui Dumnezeu pentru a rezolva problemele potențialilor destinatari ai Evangheliei. Am fost foarte impresionată după ce i-am ascultat. Nu mai voiam să fiu leneșă. Îmi doream să devin responsabilă și să-mi îndrept toată energia spre datoria mea.

După aceea, observam adesea cine nu venea la adunări, îi contactam imediat pe cei care lipseau și aveam părtășie cu ei despre cuvintele lui Dumnezeu. Când mă ocupam din tot sufletul de fiecare în parte, majoritatea veneau în mod regulat la adunări. Îmi amintesc de cineva care nu venise mai multe zile la rând. I-am trimis un mesaj, iar când nu a răspuns, am început să mă îngrijorez. L-am sunat pe fratele Derly, un udător, să-l întreb

ce se întâmplă și am aflat că persoana respectivă întâmpina greutăți la locul de muncă, așa că el îi împărtășise câteva dintre cuvintele lui Dumnezeu. După ce am auzit asta, am simțit că nu e de ajuns, așa că l-am rugat pe fratele Derly să o sune ca să avem părtășie la telefon. Spre surprinderea mea, după părtășie, a fost de acord să vină la adunare chiar în ziua aceea și s-a scuzat că nu venise mai repede. Nu după mult timp, s-a alăturat bisericii. Inima mea era plină de bucurie. Îi eram foarte recunoscătoare lui Dumnezeu! Am văzut că Dumnezeu, prin cuvintele Sale, spune: „**Dacă ești realmente înzestrat cu rațiune și conștiință, atunci când faci lucruri, vei pune ceva mai multă inimă în ele, precum și ceva mai multă bunătate, responsabilitate și considerație și vei fi capabil să depui mai mult efort. Când poți să depui mai mult efort, rezultatele îndatoririlor pe care le îndeplinești se vor îmbunătăți. Rezultatele tale vor fi mai bune, iar lucrul acesta îi va mulțumi deopotrivă pe oameni și pe Dumnezeu**” (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Pătrunderea în viață începe cu îndeplinirea datoriei”). „**Trebuie să dobândești intrarea din partea pozitivă. Dacă aștepți pasiv, atunci încă ești negativ. Trebuie să fii proactiv în cooperarea cu Mine; să fii sârguincios și niciodată leneș. Să ai mereu părtășie cu Mine și să ajungi la o intimidate și mai profundă cu Mine. Dacă nu înțelegi, nu fi nerăbdător după rezultate rapide. Nu este că nu îți voi spune; vreau să văd dacă te bazezi pe Mine atunci când ești în prezența Mea și dacă depinzi de Mine cu încredere. Trebuie să rămâi întotdeauna aproape de Mine și să pui toate lucrurile în mâinile Mele. Nu te întoarce în zadar. După ce o vreme, fără să îți fi dat seama, ai fost aproape de Mine, intențiile Mele îți vor fi dezvăluite. Dacă le înțelegi, atunci vei ajunge cu adevărat față în față cu Mine și Îmi vei fi găsit într-adevăr chipul. În tine, vei avea multă claritate și statornicie și ceva pe care să te bazezi. De asemenea, vei avea putere, cât și încredere, și**

vei avea o cale înainte. Totul îți va fi ușor" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvântări ale lui Hristos la început", Capitolul 9). Dumnezeu ne cere să fim activi în îndeplinirea îndatoririlor noastre. Nu putem fi pasivi. Când întâmpinăm problema sau dificultăți, trebuie să ne rugăm lui Dumnezeu și să căutăm și mai mult adevărul, iar Dumnezeu ne va ajuta și ne va îndruma să înțelegem principiile adevărului. Înainte, aveam o atitudine pasivă față de datoria mea și-mi lipsea inițiativa. Îi abandonam fără să-mi pese pe potențialii destinatari ai Evangheliei. Îndrumarea oferită de cuvintele lui Dumnezeu m-a făcut să înțeleg că este foarte important ce e în inima noastră. Când îi tratăm pe oameni cu iubire și avem părtășie cu sinceritate, vom vedea îndrumarea lui Dumnezeu. După ce am înțeles asta, m-am rugat la Dumnezeu, cerându-I să mă ajute să-mi fac datoria bine și să pun în practică spusele Lui în mod conștient.

După aceea, am început să discut proactiv cu acei potențiali destinatari ai Evangheliei și am continuat să mă interesez de situația lor și să le comunic cuvintele lui Dumnezeu cu răbdare, până au acceptat lucrarea lui Dumnezeu din zilele de pe urmă. Când am făcut asta, L-am simțit pe Dumnezeu îndrumându-mă pas cu pas, ajutându-mă să înțeleg cum să-mi fac datoria, și, în inima mea, m-am simțit foarte liniștită. Slavă lui Dumnezeu!

28. Nu lăsa invidia să te domine

de Li Fang, China

În vara lui 2017, slujeam ca lideră de biserică. Datorită nevoilor lucrării, lidera de rang superior a rânduit ca sora Yang Guang și sora Cheng Xin să lucreze alături de mine și mi-a spus să le ajut. După o vreme, am văzut că aceste două surori purtau o povară în datoria lor și făceau progrese rapide. Nu trebuia să-mi fac griji în privința unor lucruri – surorile erau capabile să le discute și să le rezolve singure în mod corespunzător. La început, asta m-a bucurat foarte mult, dar, cu timpul, a început să-mi lase un gust amar. Mi-am zis în sinea mea: „Eu sunt lidera, așa că se înțelege de la sine că problemele bisericii, fie că sunt importante sau mărunte, chiar ar trebui să fie discutate mai întâi cu mine. Dar acum, aceste două surori rânduiesc unele lucruri fără să se consulte cu mine. Nu mă iau în serios! Dacă lucrurile continuă așa, nu voi fi lideră doar cu numele?”

La o adunare, diaconul de udare le-a menționat pe Yang Guang și Cheng Xin. Ea a spus: „Ele chiar poartă o povară în datoria lor. Înainte, duceam mereu lipsă de udători, dar de când au venit ele, pe lângă că transferurile se fac rapid, lucrarea de udare a fost, la rândul ei, destul de eficientă.” După ce am auzit asta, I-am mulțumit cu voce tare lui Dumnezeu, dar în inima mea nu eram atât de mulțumită și simțeam că-mi arde fața. Mi-am zis în sinea mea: „Se pare că ceilalți le admiră mai mult pe cele două surori decât pe mine. Eu sunt lideră de mai mulți ani, iar cele două surori fac asta doar de câteva zile. Sunt ele mai bune decât mine?” Nu voiam să accept asta și n-am mai auzit nimic din ce a spus supraveghetoarea după aceea. După întrunire, m-am dus fără vlagă spre casă. În noaptea aceea, m-am zvârcolit în pat, fără să pot dormi. De fiecare dată când mă gândeam la ce spusese diaconul de udare, mă supăram foarte tare. Fusesem

lideră atâția ani, dar nici nu mă puteam compara cu cele două surori care abia începuseră instruirea. Ce avea să creadă despre mine lidera de rang superior, dacă afla? Oare avea să spună că eram incompetentă și nepotrivită să fiu lideră? Înainte, ceilalți mă admirau, oare acum aveau să creadă că acele surori erau mai bune decât mine? Oare pe viitor aveau să le sprijine pe ele în locul meu? Simțeam că Yang Guang și Cheng Xin mă eclipsau și eram foarte invidioasă și plină de ranchiună față de ele. Imaginația mea o lua razna în perioada aceea, temându-mă că funcția nu-mi era asigurată. M-am încurajat în sinea mea să fac o treabă bună, să mă străduiesc să mă descurc mai bine cu toate proiectele noastre și să-i fac pe ceilalți să vadă că nu eram cu nimic mai prejos decât acele surori. După aceea, mă trezeam devreme și rămâneam trează până târziu în fiecare zi; eram înaintea tuturor cu proiectele importante și rezolvam rapid orice probleme apăreau, de teamă că surorile mele aveau să ajungă acolo înaintea mea. Uneori chiar speram să greșească și să se facă de râs. Într-o zi, în timp ce verificam cărțile bisericii, noi am găsit inconsecvențe între numărul celor trimise și al celor primite. Surorile se ocupaseră de distribuția și primirea cărților și, în timp ce ele căutau neliniștite cauza, nu numai că nu am ajutat, chiar m-am bucurat de nenorocul lor, gândindu-mă: „Parcă erați foarte capabile voi două – ce aveți de gând să faceți acum?” Pe un ton dojenitor, le-am spus că e grav dacă sunt probleme cu cărțile. Asta le-a stresat și mai tare și a avut impact asupra stărilor lor. În sinea mea eram foarte bucuroasă: „Ia să vedem dacă lidera de rang superior mai crede că sunteți mai bune decât mine acum, după ce ați făcut o greșeală atât de mare! Dacă rămâneți în starea asta negativistă, nu va trebui să-mi fac griji că îmi puneți în pericol funcția.” La momentul acela, m-am simțit puțin vinovată și mi-am dat seama că încălcam o limită, dar n-am mai reflectat cu adevărat la asta.

Mai târziu, datoria lui Cheng Xin a fost schimbată, iar eu am rămas să lucrez cu Yang Guang. Într-o zi, în timpul unei discuții despre lucrare, am observat că lidera de rang superior îi cerea mereu părerea lui Yang Guang, în vreme ce eu stăteam deoparte, simțindu-mă umilită. Nu m-am putut abține să nu mă întreb dacă nu cumva lidera intenționa s-o instruiască, pentru că era mai tânără și avea calibru mai bun. M-am simțit foarte dezamăgită. Înainte, lidera discuta mereu lucrurile cu mine, dar acum avea o părere foarte bună despre Yang Guang. Oare asta nu arăta că Yang Guang era mai bună decât mine? Invidia mea ieșea la iveală din nou. În perioada aceea, o certam pe Yang Guang ori de câte ori observam abateri în lucrarea ei și uneori pur și simplu o ignoram. La fiecare adunare mă grăbeam să prezidez și să rezolv problemele celorlalți, fără să-i dau ei șansa să aibă părtășie. Starea i s-a tot înrăutățit și n-a mai purtat o povară pentru lucrarea bisericii; n-a gestionat la timp niște sarcini, iar asta a făcut ca lucrarea bisericii să sufere unele pierderi. La momentul acela chiar m-am simțit oarecum vinovată. Am simțit că avusesem o mare contribuție la starea ei negativistă, dar n-am reflectat asupra mea. Nu mi-am înțeles deloc starea până ce nu am fost disciplinată de Dumnezeu.

Într-o zi m-am simțit brusc rău și am făcut febră, iar apoi am început să tușesc. Am crezut că mi se activase iar astmul, dar mai târziu tusea mi s-a tot înrăutățit și niciun medicament n-o ameliora. Oricât de mult îmi doream, nu puteam să am părtășie în adunări. M-am dus la doctor să văd ce am și mi s-a spus că am bronșiectazie severă și tuberculoză. Doctorul a spus că era o boală gravă și că e nevoie de peste un an de tratament ca să fie ținută sub control. Când am auzit asta, am rămas șocată și m-am simțit chiar groaznic. Mai avusesem tuberculoză și fusese foarte greu de vindecat. Cum de revenise și de ce era un caz atât de grav de data asta? De vreme ce tuberculoza e contagioasă, nu puteam intra deloc în contact cu frații și

surorile. Asta însemna că nu puteam să-mi fac datoria. În toți anii mei de credință, îndeplinisem mereu o datorie. Chiar îmi lăsasem în urmă familia și slujba, ca să mă sacrific. Mai ales în perioada aceea, era foarte multă lucrare bisericească, iar eu mă ocupam de toate. De ce făcusem o boală atât de gravă? Care era voia lui Dumnezeu? Cu cât mă gândeam mai mult la asta, cu atât mai rău mă simțeam și mă ascundeam deseori plângând sub pătură. Odată, m-am rugat lui Dumnezeu cu lacrimi în ochi: „Dumnezeule! Sufăr atât de mult! Nu știu cum să depășesc situația. Te rog să mă luminezi ca să-Ți înțeleg voia astfel încât să pot trage învățăminte din această boală."

Într-o zi, în devoțiunile mele, am citit aceste cuvinte ale lui Dumnezeu. Dumnezeu spune: „**În mod normal, când înfrunți o boală gravă sau o maladie ciudată care te face să suferi foarte mult, asta nu este o întâmplare. Fie că ești bolnav sau sănătos, intenția lui Dumnezeu este acolo, în acel lucru**" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „În credința în Dumnezeu, dobândirea adevărului este cea mai importantă"). Chibzuind la asta, am realizat că nu era deloc întâmplător faptul că Dumnezeu permisese să mă îmbolnăvesc grav, cu siguranță voia lui Dumnezeu era în asta. Trebuia să-mi fac o examinare serioasă. M-am rugat și am căutat de la Dumnezeu în repetate rânduri. În timpul reflecției mele, am realizat brusc că invidia mea permanentă față de Yang Guang și Cheng Xin din perioada aceea și lupta mea neclintită pentru renume și câștig personal o făcuseră să se simtă constrânsă și că asta afectase lucrarea bisericii. Când mi-am dat seama de asta, m-am simțit vinovată și plină de regrete. Am citit următoarele în cuvintele lui Dumnezeu: „**Omenire crudă! Complicitatea și intriga, smulsul și înșfăcatul de la alții, fuga disperată după faimă și avere, măcelul reciproc – când se vor încheia toate acestea? În ciuda sutelor de mii de cuvinte rostite de Dumnezeu, nimănui nu i-a venit mintea la cap. Oamenii acționează de dragul familiei, al fiilor și al fiicelor lor,**

pentru carieră, perspective, poziție, orgoliu și bani, de dragul mâncării, hainelor, și trupului. Dar există vreun om ale cărui acțiuni să fie cu adevărat de dragul lui Dumnezeu? Chiar și printre cei care acționează de dragul lui Dumnezeu, există foarte puțini care Îl cunosc. Câți oameni nu acționează pentru propriile interese? Câți nu-i persecută sau ostracizează pe alții pentru a-și apăra poziția?" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cei răi cu siguranță vor fi pedepsiți"). **„Unii oameni se tem întotdeauna că alții sunt mai buni decât ei sau deasupra lor, că alți oameni vor fi recunoscuți, în timp ce ei sunt trecuți cu vederea, iar asta îi determină să-i atace și să-i excludă pe ceilalți. Nu este un caz de invidie față de persoanele talentate? Nu este un lucru egoist și detestabil? Ce tip de fire este aceasta? Este pizmă! Cei care se gândesc doar la propriile interese, care își satisfac doar propriile dorințe egoiste, fără să se gândească la alții sau să țină cont de interesele casei lui Dumnezeu au o fire rea, iar Dumnezeu nu are deloc dragoste pentru ei**" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Libertatea și eliberarea pot fi dobândite doar prin alungarea firii corupte"). Ceea ce dezvăluia Dumnezeu era tocmai starea mea. De când le văzusem pe cele două surori făcându-și datoria cu pricepere, progresând rapid și ocupându-se de únele lucruri fără să se consulte cu mine, începusem să nu mă mai simt în largul meu și am crezut că nu mă respectau. Când diaconul de udare le-a lăudat că erau eficiente în datoria lor, am simțit și mai mult că erau o amenințare la adresa funcției mele și că mă eclipsau. Ca să dovedesc că eram mai bună decât ele și ca să-mi consolidez funcția, le-am luat-o înainte ca să am părtășie și să rezolv problemele celorlalți la adunări și nu le-am dat nicio șansă să aibă părtășie. Când n-a ieșit la socoteală numărul cărților bisericii, în loc să le ajut să găsească motivul, m-am bucurat de necazul lor și am făcut remarci răutăcioase, ceea ce le-a făcut să trăiască în negativism. Am fost atât de

malițioasă! La gândul acesta, m-am simțit vinovată și plină de regrete și, în lacrimi, m-am rugat lui Dumnezeu: „O, Dumnezeule! Datorită harului Tău pot să supraveghez lucrarea bisericii, dar am fost foarte nesupusă. Nu numai că nu mi-am făcut bine datoria și nu Ți-am răsplătit iubirea, dar am și fost invidioasă pe cei mai pricepuți și m-am luptat pentru renumele și câștig personal. Comportamentul meu a fost dezgustător și detestabil pentru Tine. Dumnezeule, vreau să mă căiesc și să mă schimb."

După aceea, am citit aceste cuvinte ale lui Dumnezeu. **„Când se confruntă cu o problemă, unii oameni caută un răspuns de la alții, însă, când cealaltă persoană vorbește conform adevărului, aceștia nu-i acceptă spusele, nu sunt capabili să le asculte și, în inimile lor, își spun: «În mod normal, sunt mai bun decât el. Dacă îi ascult sugestia de această dată, nu va părea că îmi este superior? Nu, nu pot să-l ascult în legătură cu această problemă. Am să fac după cum cred eu.» Apoi, găsesc un motiv și o scuză pentru a discredita punctul de vedere al celeilalte persoane. Ce fel de fire este atunci când o persoană vede pe cineva care este mai bun decât ea și încearcă să-l doboare, răspândind zvonuri despre el sau folosind mijloace josnice pentru a-l denigra și a-i submina reputația – chiar călcându-l în picioare – pentru a-și proteja propriul loc în mintea oamenilor? Aceasta nu este doar aroganță și îngâmfare, este firea Satanei, este o fire răutăcioasă. Faptul că această persoană poate să atace și să înstrăineze oameni care sunt mai buni și mai puternici decât ea este insidios și ticălos. Și faptul că nu se va da în lături de la nimic pentru a doborî oameni arată că în ea sunt mulți diavoli! Trăind după firea Satanei, această persoană e predispusă să înjosească oameni, să încerce să le însceneze lucruri, să le îngreuneze situația. Nu este aceasta o faptă rea? Și trăind așa, continuă să creadă că este în regulă, că este o persoană bună – totuși, când vede pe cineva**

mai bun decât ea, este predispusă să îi facă viața grea, să-l calce în picioare. Care este problema aici? Nu sunt oamenii care sunt capabili să comită astfel de fapte rele lipsiți de scrupule și încăpățânați? Astfel de oameni se gândesc doar la propriile interese, iau în considerare doar sentimentele lor și vor doar să-și îndeplinească dorințele, ambițiile și scopurile proprii. Nu le pasă cât de multe daune provoacă lucrării bisericii și ar prefera să sacrifice interesele casei lui Dumnezeu pentru a-și proteja statutul în mintea oamenilor și propria reputație. Oare oamenii ca aceștia nu sunt aroganți și neprihăniți de sine, egoiști și josnici? Astfel de oameni nu sunt doar aroganți și neprihăniți de sine, ci sunt și extrem de egoiști și josnici. Nu sunt deloc atenți la intențiile lui Dumnezeu. Au asemenea oameni inimi cu frică de Dumnezeu? Nu au deloc inimi cu frică de Dumnezeu. Acesta este motivul pentru care acționează fără rost și fac tot ce vor, fără niciun sentiment de vinovăție, fără nicio frământare, fără vreo teamă sau îngrijorare și fără să se gândească la consecințe. Asta e ceea ce fac ei adeseori și este modul în care s-au comportat întotdeauna. Care este natura unui astfel de comportament? Ca s-o spunem delicat, astfel de oameni sunt mult prea invidioși și au o dorință prea puternică de reputație și statut personal; sunt prea înșelători și perfizi. Pentru a o spune mai dur, esența problemei este asemenea oameni nu au deloc inimi cu frică de Dumnezeu. Nu sunt înspăimântați de Dumnezeu, se cred din cale-afară de importanți și privesc fiecare aspect al ființei lor ca fiind mai presus decât Dumnezeu și decât adevărul. În inimile lor, Dumnezeu nu merită să fie amintit și este neînsemnat; El nu deține niciun statut în inimile lor. Pot cei care nu au inimi cu frică de Dumnezeu și care nu-L slăvesc să pună adevărul în practică? Categoric nu. Așadar, când de obicei își tot găsesc fericiți ceva de făcut și cheltuiesc destul de multă energie, ce

fac ei? Astfel de oameni chiar pretind că au abandonat totul ca să se sacrifice pentru Dumnezeu și că au suferit foarte mult, dar, de fapt, motivul, principiul și obiectivul tuturor acțiunilor lor e de dragul propriului statut și prestigiu, de a-și proteja toate interesele. Ați spune sau nu că o astfel de persoană este îngrozitoare? Ce fel de oameni cred în Dumnezeu de mulți ani, dar nu au inimi cu frică de El? Nu sunt aroganți? Nu sunt satane? Și ce lucruri sunt cele mai lipsite de o inimă cu frică de Dumnezeu? În afară de fiare, e vorba de cei răi și de antihriști, de diavoli și de tagma Satanei. Ei nu acceptă deloc adevărul; nu au o inimă cu frică de Dumnezeu. Sunt capabili de orice rău; sunt dușmanii lui Dumnezeu și ai aleșilor Lui" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Cele cinci condiții care trebuie îndeplinite pentru a porni pe calea cea dreaptă a credinței în Dumnezeu"). Parcă Dumnezeu era în fața mea și mă judeca. Am crezut că, după ce fusesem lideră mulți ani, ar trebui să fiu superioară și mai bună decât ceilalți, așa că am fost invidioasă pe oricine era mai capabil decât mine și l-am respins. Știam că acele două surori aveau calibru, că purtau o povară și că erau eficiente în datoria lor – acest fapt era benefic pentru lucrarea bisericii și pentru intrarea în viață a fraților și surorilor. Dar eu n-am ținut cont de nimic din tóate astea, îmi păsa doar de reputația și statutul meu. M-am luptat cu ele pe ascuns, căutând abateri și omisiuni în lucrarea lor, ca să le supăr și să le fac de râs. Asta le-a dus într-o stare proastă și nu au mai purtat o povară în datoria lor, fapt care a afectat și lucrarea bisericii. Ca să-mi păstrez propriul statut, invidioasă pe cei mai talentați decât mine, le-am constrâns pe cele două surori până într-acolo încât au devenit negativiste. Făcând asta, perturbam lucrarea bisericii și prejudiciam interesele bisericii. N-am avut deloc umanitate. Tot ce scoteam la iveală era o fire satanică. Satana nu suportă să vadă că oamenilor le merge bine și vrea cu disperare ca ei să devină negativiști, degenerați și să-

L trădeze pe Dumnezeu. Mă purtam ca lacheul Satanei, perturbând lucrarea bisericii. Ca lider de biserică, ar fi trebuit să țin cont de voia lui Dumnezeu, să cultiv oameni și să-i ajut pe frații și surorile mele să-și îndeplinească îndatoririle. Însă, în schimb, nu numai că n-am reușit să cultiv oameni talentați, dar am și fost invidioasă pe ei și i-am oprimat. Cum se putea numi asta că-mi făceam datoria? Eu doar făceam rău și mă împotriveam lui Dumnezeu.

Într-o zi, m-am destăinuit unei surori și am avut părtășie despre starea mea de invidie. M-a ascultat și apoi mi-a vorbit despre pilda cu invidia lui Saul față de David. A spus: „Când Saul a văzut că Dumnezeu îl folosea pe David ca să câștige războaie și că toți israeliții îl sprijineau, a devenit invidios pe David și a tot încercat să-l ucidă. Până la urmă Saul a fost detestat și respins de Dumnezeu și pedepsit.” M-au trecut fiori când am auzit asta. M-am gândit la întreg comportamentul meu recent. Când cele două surori obțineau rezultate în datoria lor, am devenit invidioasă pe ele și le-am constrâns și reprimat la fiecare pas. Pe lângă că le făceam zile fripte, făceam din mine un dușman al lui Dumnezeu. Nu eram la fel ca Saul? Această perspectivă era destul de înfricoșătoare și mi-am dat seama că asta a fost disciplinare oportună de la Dumnezeu, care m-a oprit din fărădelegile mele. De continuam să acționez așa, consecințele ar fi fost inimaginabile. Mai târziu, am reflectat mult la asta: de ce, știind prea bine că lui Dumnezeu nu-I place invidia, n-am putut să mă abțin să fac lucruri care să-i marginalizeze pe ceilalți? Am citit un pasaj din cuvintele lui Dumnezeu care spunea: „**Una dintre cele mai evidente caracteristici ale esenței unui antihrist este aceea că ei monopolizează puterea și își conduc propria dictatură: nu ascultă de nimeni, nu respectă pe nimeni și, indiferent de punctele forte ale oamenilor sau de punctele de vedere corecte ori opiniile înțelepte pe care le-ar putea exprima sau ce metode potrivite ar**

putea propune, nu le acordă nicio atenție; este ca și cum nimeni nu ar fi calificat să coopereze cu ei sau să ia parte la orice fac. Acesta este tipul de fire pe care o au antihriștii. Unii oameni spun că asta înseamnă să ai o umanitate rea – dar cum ar putea fi doar o banală umanitate rea? Este în întregime o fire satanică, iar o astfel de fire este extrem de feroce. De ce spun că firea lor este extrem de feroce? Antihriștii expropriază totul din casa lui Dumnezeu și proprietatea bisericii și tratează aceste lucruri ca fiind proprietăți personale care trebuie să fie gestionate doar de ei și nu permit să se amestece în asta. Singurele lucruri la care se gândesc atunci când fac lucrarea bisericii sunt propriile interese, propriul statut și propria mândrie. Ei nu permit nimănui să le prejudicieze interesele, cu atât mai puțin permit cuiva de calibru sau oricui este capabil să vorbească despre mărturia sa bazată pe experiență să le amenințe reputația și statutul. […] Când cineva se distinge cu o mică lucrare sau când cineva este capabil să vorbească despre o mărturie adevărată bazată pe experiență și aleșii lui Dumnezeu au parte de beneficii, edificare și sprijini, iar aceasta câștigă multe laude din partea tuturor, invidia și ura cresc în inimile antihriștilor, și încearcă să excludă și să suprime acea persoană. Nu permit, în niciun caz nu, unor asemenea oameni să-și asume vreo lucrare, pentru a-i împiedica să le amenințe statutul. […] Antihriștii gândesc în sinea lor: «Nici vorbă să suport așa ceva. Vrei să ai un rol în domeniul meu, să concurezi cu mine. Este imposibil; nici să nu te gândești la asta. Ești mai educat decât mine, te exprimi mai clar decât mine, ești mai popular decât mine și urmărești adevărul mai sârguincios decât mine. Dacă aș coopera cu tine și tu mi-ai fura strălucirea, ce aș face eu atunci?» Iau ei în considerare interesele casei lui Dumnezeu? Nu. La ce se gândesc ei? Se gândesc doar cum să-și

păstreze statutul. Cu toate că antihriștii știu că sunt incapabili să facă o lucrare reală, ei nu cultivă și nu promovează oamenii de calibru bun care urmăresc adevărul; singurii oameni pe care îi promovează sunt aceia care îi măgulesc, care sunt apți să îi venereze pe alții, care îi aprobă și îi admiră în inimile lor, care știu să-și urmeze interesul, care nu înțeleg adevărul și sunt incapabili să aibă discernământ" [Cuvântul, Vol. 4: Expunerea antihriștilor, „Punctul opt: I-au pus pe alții să li se supună numai lor, nu adevărului sau lui Dumnezeu (Partea întâi)"]. Dumnezeu dezvăluie că antihriștii nu țin cont deloc de lucrarea bisericii și vor doar să monopolizeze puterea. Ei aduc biserica sub controlul lor și nu vor să lase pe altcineva să se implice. Ei exclud și oprimă pe oricine reprezintă o amenințare pentru statutul lor și lucrează intens ca să acopere calitățile și meritele celorlalți. Mă purtam întocmai ca un antihrist. Ca să-mi consolidez statutul, am vrut continuu să monopolizez puterea și să fiu singura la comandă în biserică. Susțineam idei ca: „Nu pot fi doi stăpâni într-o casă" și „În tot universul, doar eu domnesc suveran" și nu voiam să las pe nimeni să mă întreacă. Le-am tratat pe acele surori ca pe rivalii mei, profitând de șansa de a le ataca, bucurându-mă de greșelile lor. Aveam o fire foarte vicioasă și mergeam pe calea antihristului. Dacă nu mă căiam și nu mă schimbam, n-aveam să sfârșesc în același mod ca un antihrist? În clipa aceea, am văzut că fără disciplinare de la Dumnezeu și judecata și revelațiile din cuvintele Sale, n-aș fi văzut niciodată cât de gravă era natura acțiunilor mele. În perioada aceea, am simțit multe regrete și vinovăție. Am regretat că n-am prețuit înainte șansa de a-mi face datoria și m-am simțit foarte îndatorată lui Dumnezeu.

După aceea, am citit mai mult din cuvintele lui Dumnezeu. „**În calitate de conducător de biserică, nu trebuie doar să înveți să folosești adevărul pentru rezolvarea problemelor, trebuie, de asemenea, să înveți să descoperi și să cultivi oameni talentați, pe care categoric nu trebuie**

să-i invidiezi sau să-i suprimi. A practica în acest fel este în avantajul lucrării bisericii. Dacă poți cultiva câțiva urmăritori ai adevărului pentru a coopera cu tine și a face bine toată lucrarea și, în cele din urmă, toți aveți mărturii despre experiențe, atunci ești un conducător sau un lucrător calificat. Dacă ești capabil să te ocupi de toate conform principiilor, atunci te dedici cu loialitate. […] Dacă vei fi cu adevărat capabil să dai dovadă de considerație pentru intențiile lui Dumnezeu, vei putea să tratezi în mod corect alți oameni. Dacă recomanzi o persoană bună și îi permiți să se pregătească și să îndeplinească o datorie, adăugând astfel o altă persoană talentată casei lui Dumnezeu, nu-ți va ușura acest lucru munca? Nu vei da dovadă atunci de loialitate în datoria ta? Aceasta este o faptă bună înaintea lui Dumnezeu; reprezintă conștiința și rațiunea minimă pe care ar trebui să le aibă cei care slujesc drept conducători" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Libertatea și eliberarea pot fi dobândite doar prin alungarea firii corupte"). Din cuvintele lui Dumnezeu, am aflat că liderii și lucrătorii trebuie să se axeze pe descoperirea și cultivarea oamenilor talentați. Faptul că îi reprimi și ești invidios pe ei, de dragul propriilor interese, Îl dezgustă pe Dumnezeu. M-am gândit la regretele pe care le-am avut după ce am lucrat cu cele două surori și am luat o hotărâre. Indiferent cu cine voi lucra în viitor, voi pune pe primul loc interesele bisericii și voi recomanda imediat orice oameni talentați voi descoperi și îmi voi îndeplini responsabilitățile. Mai târziu, într-o adunare mi-am dezvăluit și analizat corupția în fața celorlalți și, în timp ce lucram alături de toți ceilalți, mi-am amintit constant să cooperez cu ei, să învăț din punctele lor forte și să nu fac nimic care să perturbe lucrarea bisericii.

După ce a trecut o vreme, mi-am mai revenit puțin din boală, iar biserica a rânduit să mă ocup de producția video. Curând după aceea,

biserica mi-a cerut să-i ofer pregătire tehnică unei alte surori. Avea un calibru bun și învăța repede. M-am gândit: „Dacă învață tóate tehnicile astea, oare îmi va lua locul? Oare lidera mă va desconsidera dacă vede că sora asta învață mai rapid decât mine?” După ce m-am gândit la asta, n-am vrut să fiu prea sârguincioasă în instruirea ei. Apoi mi-am dat seama că nu eram în starea potrivită, așa că m-am grăbit să mă rog, cerându-I lui Dumnezeu să-mi vegheze inima. Mi-am amintit ceva din cuvintele lui Dumnezeu: „**Ar trebui să te gândești mai întâi la interesele casei lui Dumnezeu, să fii atent la intențiile Sale și să ții seama de lucrarea bisericii. Pune aceste lucruri înainte de toate; abia după aceea poți să te gândești la stabilitatea statutului tău sau la cum te privesc alții**” (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Libertatea și eliberarea pot fi dobândite doar prin alungarea firii corupte”). Cuvintele lui Dumnezeu mi-au servit ca un memento oportun, m-am lepădat de gândurile mele greșite și mi-am dat silința s-o instruiesc pe sora aceea. Peste câteva zile, ea putea să facă videouri singură. Lucrând împreună, îndatoririle noastre au devenit ceva mai productive. După ce am experimentat asta, mi-am dat seama că a coopera armonios aduce bucurie și pace în inimile noastre. Doar prin cooperare armonioasă avem șanse să obținem luminare și ghidare de la Duhul Sfânt și să obținem rezultate bune în îndatoririle noastre. Această schimbare a mea a fost obținută în întregime de către cuvintele lui Dumnezeu. Slavă lui Dumnezeu!

29. De ce mă prefac mereu?

de Christine, Filipine

În august 2021, am început să mă pregătesc pentru udarea noilor credincioși. Îmi era teamă că ei aveau să mă disprețuiască atunci când aveam părtășie cu ei, pentru că pronunția mea în limba engleză nu era foarte bună, așa că, la început, am comunicat doar prin mesaje scrise. Totuși, făcând asta mereu, progresul udării a fost afectat. În timpul unei adunări, o soră a împărtășit faptul că engleza ei nu era grozavă, dar ea voia să fie capabilă să aibă verbal părtășie cu nou-veniții și să se ocupe de noțiunile și dificultățile lor în timp util, așa că a folosit o aplicație de traducere sau le-a cerut fraților și surorilor să ajute cu traducerea. În acest fel, putea avea părtășie verbală cu ei cât de mult posibil. M-am simțit rușinată când am comparat acest lucru cu propria atitudine față de datoria mea. Nu putea vorbi engleza foarte bine, dar a găsit metode pentru a comunica oral cu nou-veniții, în timp ce problema mea era că vorbeam cu accent, dar mă descurcam în conversația de zi cu zi. Mi-era teamă că aveau să creadă că nu știu engleză, așa că nu am vrut să vorbesc cu ei. Acest lucru a afectat direct ceea ce puteam realiza în lucrarea de udare. Erau din ce în ce mai mulți noi credincioși care acceptau lucrarea lui Dumnezeu din zilele de pe urmă, așa că trebuia să ne intensificăm lucrarea de udare și să-i ajutăm, cât mai repede, să stabilească o bază pe calea cea adevărată. Însă eu țineam cont doar de propria reputație și statut, nu de felul în care să ud nou-veniții cum se cuvine. Nu am ținut cont câtuși de puțin de voia lui Dumnezeu! Așa că am spus o rugăciune, pregătită să mă bazez pe Dumnezeu și să încerc să comunic cu ei într-o conversație reală. După aceea, am început să-mi exersez engleza vorbită, începând cu nou-veniții pe care îi cunoșteam deja și după puțin timp, nu mi-a mai fost atât de frică să port conversații reale.

Îmi amintesc că, odată, eram într-o conversație cu un nou credincios și, nu numai că am putut să mă exprim fluent, dar și problema lui a fost rezolvată. Îmi era greu să cred; nu mă gândisem niciodată că o singură discuție verbală ar putea fi mai eficientă decât mai multe zile de comunicare prin mesaje.

Pe măsură ce tot mai mulți noi membri s-au alăturat bisericii, liderul ne-a pus pe mine și pe sora Zheng responsabile de lucrarea de udare. Am fost foarte surprinsă să aud asta. Abia învățam cum să fac lucrarea de udare, mai erau încă o mulțime de adevăruri despre lucrarea lui Dumnezeu pe care nu le înțelegeam, iar nivelul englezei mele era mediu. Cum aș putea să-mi asum o astfel de responsabilitate? Sora Zheng udase nou-veniți de mai mult timp decât mine, așa că avea mai multă experiență în toate privințele. De asemenea, vorbea destul de bine engleza. Dacă făceam echipă cu ea, ținând cont de capacitățile mele reale, nu ar fi văzut cât de multe lipsuri aveam din clipa în care-mi deschideam gura? Ar fi putut spune că părtășia mea despre adevăr nu era clară, că nu eram potrivită pentru acea datorie. Chiar când mă îngrijoram de asta, sora Zheng a venit să discute cu mine despre lucrarea noastră și m-a întrebat cum stăteam cu limba engleză. Fără a sta pe gânduri, am spus: „Engleza mea nu e bună de nimic. Pot să înțeleg, dar n-o pot vorbi foarte bine. Prefer comunicarea scrisă.” Ea a răspuns: „Atunci poți fi responsabilă de programarea adunărilor cu noii credincioși, iar eu voi fi responsabilă de părtășia cu ei. Putem lucra împreună.” Am simțit că am scăpat ca prin urechile acului și m-am gândit că a spune că nu știu să vorbesc engleza foarte bine era o scuză grozavă; atunci n-aș mai fi nevoită să vorbesc la adunări. Atât timp cât îmi țineam gura închisă, greșelile și neajunsurile mele n-ar fi devenit niciodată vizibile. În acest fel, când sora Zheng uda nou-veniții, eu puteam fi acolo ascultând și învățând și, după un

timp, de îndată ce mă pricepeam, puteam comunica verbal cu aceștia. Atunci ei nu m-ar mai fi văzut așa cum sunt.

Prima dată când eu și sora Zheng am udat împreună nou-veniți, am observat că interacționa cu ei cu o engleză fluentă, dar eu am spus doar „Bună!” și n-am mai îndrăznit să spun altceva. Ne puseserăm de acord ca, atunci când se încheiau adunările și părtășia, eu să vorbesc cu noii credincioși pentru a mă familiariza cu problemele și dificultățile lor ca să le rezolv cât mai repede posibil, dar eu eram reticentă. Am avut senzația că, în prima lor interacțiune cu sora Zheng, văzuseră cât de bună era engleza ei și că putea avea părtășie clară despre adevăr, așa că, dacă vorbeau cu mine după aceea și mă auzeau poticnindu-mă în cuvinte, aveau să-și dea seama ce diferență uriașă era între noi. Ce ar fi crezut atunci despre mine? M-am tot gândit la asta și am hotărât să continui cu scrierea mesajelor. După aceea, pe lângă o oarecare comunicare verbală cu noii credincioși pe care îi știam puțin mai bine, am interacționat doar prin scris cu ceilalți noi credincioși. Totuși, aceasta era o manieră mai lentă de a comunica. Destul de des, aceștia nu erau online când le trimiteam mesaje și apoi nu observam când îmi răspundeau. Unele probleme ar putea fi rezolvate în doar câteva minute de stat de vorbă, dar mesajele ar putea să nu dea niciun rezultat chiar și după câteva zile. Abia când am verificat lucrarea pe care o făcuserăm noi, am văzut că aproape jumătate dintre noii credincioși de care eram responsabilă nu participau în mod normal la adunări. Eram șocată. Cum se putea întâmpla asta? Sora Zheng m-a întrebat: „De ce scrii mereu mesaje noilor credincioși? De ce nu le vorbești niciodată direct?” M-am fâstâcit, nevrând să-i spun. Știam că, dacă le-aș fi vorbit direct pentru a le rezolva problemele și dificultățile, unii dintre ei ar fi început să participe la adunări în mod normal. Însă îmi era teamă să-mi arăt slăbiciunile și mă bazam pe mesaje scrise, ceea ce a condus la această consecință.

În acea noapte nu am putut să dorm, ci m-am zvârcolit și sucit pe toate părțile și m-am simțit tot mai rău pe măsură ce mă gândeam la asta. Dacă noțiunile și confuziile noilor credincioși nu erau rezolvate imediat, ei ar fi putut renunța în orice moment. Aceasta era o neglijare gravă a datoriei! De ce am insistat pe mesajele scrise cu privire la ceva ce putea fi rezolvat în trei minute de conversație? Nu era vorba de faptul că nu puteam vorbi engleza și fusesem capabilă să comunic verbal cu puțin timp în urmă. De ce nu mai făceam asta? Mă învinovățeam cu adevărat, gândindu-mă la felul în care unii nou-veniți nu participau la adunări în mod normal, pentru că eu nu-i udasem cum se cuvine. Eram atât de plină de regret. M-am rugat lui Dumnezeu, cerându-I să mă îndrume să mă cunosc. Apoi, am citit acest fragment din cuvintele lui Dumnezeu: „**Oamenii înșiși sunt ființe create. Pot ființele create să dobândească omnipotență? Pot ele să dobândească desăvârșirea și să fie fără cusur? Pot ele să dobândească excelența în toate, să ajungă să înțeleagă toate lucrurile, să vadă totul așa cum este de fapt și să fie capabile de orice? Nu pot. Însă, în oameni, sunt firi corupte și o slăbiciune fatală: de îndată ce deprind o meserie sau o profesie, oamenii au sentimentul că sunt capabili, că au poziție și valoare personală, că sunt profesioniști. Oricât de obișnuiți sunt, toți vor să pară altfel, niște indivizi faimoși sau excepționali, să devină niște mici celebrități și să-i facă pe oameni să creadă că ei sunt perfecți și fără niciun defect; în ochii celorlalți, își doresc să devină cunoscuți, puternici, sau niște figuri mărețe, și vor să devină grandioși, capabili de orice, fără să existe niciun lucru pe care ei să nu-l poată face. Ei simt că, dacă ar căuta ajutorul altora, ar părea incapabili, slabi și inferiori și că oamenii i-ar privi de sus. Din acest motiv, ei doresc întotdeauna să păstreze aparențele. Unii oameni, când li se cere să facă ceva, spun că știu cum să facă acel lucru, când, de fapt, nu știu. După aceea, în secret,**

cercetează și încearcă să învețe cum să îl facă, dar după ce l-au studiat câteva zile, tot nu înțeleg cum să facă. Când sunt întrebați cum se descurcă cu asta, ei spun: «În curând, în curând!» Însă, în inimile lor, se gândesc: «Nu am ajuns încă acolo, habar n-am, nu știu ce să fac! Nu trebuie să mă dau în vileag, trebuie să continui să păstrez o aparență, nu pot lăsa oamenii să-mi vadă neajunsurile și ignoranța, nu îi pot lăsa să mă privească cu dispreț!» Ce problemă este aceasta? Este iadul pe pământ în încercarea de a păstra imaginea cu orice preț. Ce fel de fire este aceasta? Aroganța unor astfel de oameni nu cunoaște limite, și-au pierdut complet rațiunea. Ei nu își doresc să fie ca toți ceilalți, nu vor să fie oameni obișnuiți, oameni normali, ci supraoameni, indivizi de excepție sau mari șefi. Aceasta este o problemă atât de uriașă! În ceea ce privește slăbiciunile, neajunsurile, ignoranța, nesăbuința și lipsa de înțelegere în cadrul umanității normale, ei le vor împacheta pe toate și nu-i vor lăsa pe alții să vadă aceste lucruri, iar apoi vor continua să se deghizeze. […] Nu trăiesc oamenii de felul acesta cu capul în nori? Oare nu sunt ei niște visători? Nu știu cine sunt ei înșiși și nici cum să trăiască umanitatea normală. Ei nu au acționat nici măcar o dată ca niște ființe umane practice. Dacă îți petreci zilele cu capul în nori, lucrând de mântuială, nefăcând nimic cu picioarele pe pământ, trăind mereu după propria-ți imaginație, atunci e de rău. Drumul în viață pe care îl alegi nu este corect” (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Cele cinci condiții care trebuie îndeplinite pentru a porni pe calea cea dreaptă a credinței în Dumnezeu”). Meditând la cuvintele lui Dumnezeu, am putut vedea că mă prefăcusem și mă deghizasem. Îmi era teamă că noii credincioși aveau să mă disprețuiască fiindcă engleza mea conversațională nu era grozavă, așa că n-am îndrăznit să mă lansez în discuții cu ei. După ce sora Zheng și cu mine am început să lucrăm împreună, am văzut că engleza ei era foarte bună și

părtășia sa despre adevăr era mai clară decât a mea. Mă temeam că, prin comparație, aș părea foarte nepricepută și că ea avea să mă vadă cum eram de fapt, așa că m-am prefăcut și mai mult. Când sora Zheng m-a întrebat despre engleza mea, am spus intenționat că nu era bună, găsind o scuză ca să nu am părtășie verbală. De câte ori făceam noi două lucrare de udare împreună, eu nu contribuiam. Nu-mi făceam propria datorie. Iar când udam nou-veniți, doar le dădeam mesaje în loc să am o conversație reală, ceea ce însemna că multe dintre problemele lor nu erau rezolvate pe cât de repede ar fi trebuit, așa că ei au rămas, pur și simplu, negativi și nu au participat la adunări. Împiedicam lucrarea noastră. Nu eram niciodată eu însămi cu adevărat, de teamă că slăbiciunile mele aveau să fie dezvăluite. Voiam să învăț în secret lucruri, în culise, iar apoi să intru pe scenă și să fiu uimitoare. Ce arogantă eram! Nu puteam să-mi înfrunt cum se cuvine defectele și neajunsurile, ci a trebuit să mă prefac că sunt excepțională și diferită de toți ceilalți. Este exact ca acest lucru dezvăluit de Dumnezeu: „**Ei nu își doresc să fie ca toți ceilalți, nu vor să fie oameni obișnuiți, oameni normali, ci supraoameni, indivizi de excepție sau mari șefi. Aceasta este o problemă atât de uriașă!**” Aptitudinile mele de vorbire în limba engleză nu erau grozave și nu făceam de mult timp lucrarea de udare, așa că nu aveam multă experiență. Șansa de a uda noi credincioși străini era Dumnezeu care mă înălța, dar, în loc să-mi fac datoria bine, am vrut doar să-mi acopăr defectele și să mă comport de parcă puteam face orice, pentru ca celilalți să mă aprecieze, să mă admire. N-aveam pic de rațiune sau conștiință de sine. Am știut că trebuia să încetez să mă prefac și să mă deghizez. Indiferent ce credeau ceilalți, trebuia să renunț la orgoliul meu, să-mi duc la bun sfârșit datoria și responsabilitățile. Asta era ceea ce trebuia să pun în practică.

Am citit încă două pasaje din cuvintele lui Dumnezeu care mi-au oferit o cale de a practica. Dumnezeu Atotputernic spune: „**Trebuie să căutați adevărul pentru a rezolva orice problemă care se ivește, indiferent care e aceasta și, sub nicio formă, să nu vă deghizați sau să vă puneți o față falsă pentru alții. Neajunsurile voastre, deficiențele, defectele, firile voastre corupte – să fiți complet deschiși cu privire la ele și să aveți părtășie despre toate. Nu le țineți în voi. A învăța cum să te deschizi este primul pas spre intrarea în viață și e primul obstacol, care este cel mai dificil de depășit. Odată ce l-ai depășit, intrarea în adevăr e ușoară. Ce înseamnă a face acest pas? Înseamnă că tu îți deschizi inima și arăți tot ceea ce ai, bun sau rău, pozitiv sau negativ; te dezvălui pentru ca ceilalți și Dumnezeu să te vadă; fără a ascunde nimic de Dumnezeu, fără a tăinui nimic, fără a deghiza nimic, liber de înșelăciune și șiretlicuri și fiind, totodată, deschis și onest cu alți oameni. În acest fel, trăiești în lumină și nu numai că Dumnezeu te va examina, dar și alți oameni vor fi capabili să vadă că tu acționezi cu principiu și un anume grad de transparență**” (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a). „**În prezența lui Dumnezeu, indiferent cum te deghizezi, cum te ascunzi sau ce născocești pentru tine însuți, Dumnezeu are o înțelegere clară a tuturor gândurilor tale cele mai adevărate și a lucrurilor ascunse în părțile tale cele mai profunde, cele mai lăuntrice; nu există vreo persoană ale cărei lucruri ascunse, lăuntrice, să poată scăpa de controlul lui Dumnezeu**” (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Șase indicatori ai progresului în viață”). Meditând la cuvintele lui Dumnezeu, mi-am dat seama că primul pas spre înlăturarea firii mele corupte era să învăț să mă destăinui, să nu mai joc teatru, să nu mă mai prefac și să scot la lumină neajunsurile, eșecurile și corupția pe care le-am dezvăluit. Trebuia să fiu o persoană simplă și onestă înaintea fraților și

surorilor mele și înaintea lui Dumnezeu. Atunci aș fi capabilă să mă relaxez și să fiu liberă în datoria mea. Faptul că am înțeles acest lucru mi-a dat încrederea și curajul de a pune adevărul în practică, așa că am căutat liderul și pe sora Zheng și le-am vorbit deschis despre starea și înțelegerea mea. Nu m-au disprețuit, ci au avut, cu răbdare, părtășie cu mine despre propria lor experiență și m-au ajutat să-mi înțeleg problema. După aceea, când udam nou-veniți, nu mai eram reținută de orgoliul meu, ci am început să mă concentrez pe comunicarea verbală cu ei ca să pot ajuta mai repede cu rezolvarea confuziilor pe care le aveau. Când dădeam de ceva ce era dificil de exprimat sau de pronunțat, puneam mâna pe un dicționar sau foloseam o aplicație de traducere. Cu timpul, engleza mea vorbită s-a îmbunătățit. Am experimentat că, prin părtășie deschisă cu frații și surorile mele și fiind sinceră, aș putea să învăț despre corupția și greșelile mele și să mă îndrept repede când mă aflam într-o stare proastă. Exact cum spune Dumnezeu: „**A învăța cum să te deschizi este primul pas spre intrarea în viață și e primul obstacol, care este cel mai dificil de depășit. Odată ce l-ai depășit, intrarea în adevăr e ușoară**.” Am crezut că, după ce am trecut prin toate acestea, am devenit capabilă să mă destăinui și am experimentat o oarecare schimbare. Am fost surprinsă când aceeași problemă s-a ivit din nou, mai târziu.

Odată, câțiva noi credincioși au vrut să împărtășească Evanghelia cu câțiva membri ai familiei și prieteni, așa că liderul de echipă și cu mine le-am explicat principiile după care să facă acest lucru. Abia terminasem să mă prezint când una dintre noile credincioase a spus că nu mă putea înțelege, așa că liderul de echipă s-a grăbit să ajute cu explicații, spunând că pronunția mea nu era foarte bună, apoi a început să vorbească cu nou-veniții. M-am simțit realmente ca o străină în timp ce-i ascultam conversând fluent; îmi puteam simți fața înroșindu-se. Era atât de stânjenitor și o rușine

uriașă. Am vrut ca liderul de echipă să aibă ocazia de a învăța de la mine și de a dobândi o oarecare practică, dar eu nici măcar nu mă puteam prezenta bine; ce ar fi crezut liderul de echipă și acei nou-veniți despre mine? Ar fi putut crede că engleza mea era groaznică și că eu eram, de asemenea, incompetentă în munca mea. Cine m-ar fi ascultat după aceea când urmăream lucrurile? Aceste gânduri m-au lăsat cu un sentiment de frustrare și m-am simțit foarte dezamăgită. Conducătoarea de biserică era și ea membră a grupului și îmi era teamă că ar fi intrat online și ar fi văzut ce se întâmpla, ar fi crezut că engleza mea era slabă și că nu puteam face lucrarea, iar apoi m-ar fi demis. Nu am vrut ca ei să mă descopere, așa că am început să-mi ascund din nou neajunsurile, comunicând prin mesaje scrise și transformând discuțiile de grup în conversații unu-la-unu. După ceva timp, am început să mă simt realmente extenuată. Îmi era teamă că toți aveau să afle cât de slabă era pronunția mea și aveau să mă disprețuiască. Am trăit zilnic în acea stare și n-am avut timpul și energia de a mă gândi cum să-mi fac bine datoria. Am simțit tot mai multă întunecime în sufletul meu și nu I-am putut simți deloc îndrumarea lui Dumnezeu. De asemenea, nu am avut nicio direcție în datoria mea. Știam că eram într-o stare periculoasă, însă n-o puteam depăși. Așa că am spus o rugăciune în inima mea, cerându-I lui Dumnezeu să mă îndrume să ies din ea.

Într-o zi, m-am uitat la o mărturie video numită „În spatele prefacerii” și unele dintre cuvintele lui Dumnezeu care au apărut în ea m-au impresionat profund. Dumnezeu Atotputernic spune: „**Ce fel de fire e aceea când oamenii se prefac mereu, se scot basma curată întotdeauna, își dau mereu aere, astfel încât ceilalți să aibă o părere bună despre ei și să nu poată să le vadă defectele sau neajunsurile, când încearcă veșnic să le prezinte oamenilor cea mai bună parte a lor? Aceasta este aroganță, falsitate, ipocrizie, este firea Satanei, este ceva ticălos.**

Gândiți-vă la membrii regimului satanic: indiferent cât de mult se luptă, se ceartă sau ucid în întuneric, nimeni nu are voie să îi raporteze sau să îi expună. Se tem că oamenii le vor vedea fața demonică și fac tot ce le stă în putință ca să o ascundă. În public, fac tot posibilul să se scoată basma curată, spunând cât de mult iubesc oamenii, cât de măreți, glorioși și infailibili sunt. Aceasta este natura Satanei. Tertipurile și înșelăciunea sunt trăsătura cea mai proeminentă a naturii Satanei. Și care este scopul acestei înșelăciuni și al acestor tertipuri? Să-i păcălească pe oameni, să-i împiedice să-i vadă esența și adevărata față și, astfel, să atingă scopul de a-și prelungi domnia. S-ar putea ca oamenii obișnuiți să nu aibă o astfel de putere și un asemenea statut, dar și aceștia își doresc să-i determine pe alții să-și facă o părere favorabilă despre ei și ca oamenii să-i stimeze și să îi ridice la un statut înalt în inimile lor. Aceasta este o fire coruptă. […] A face greșeli sau a te deghiza: care dintre acestea se referă la fire? Deghizarea este o chestiune care ține de fire, implică o fire arogantă, ticăloșie și înșelătorie; este detestată mai ales de Dumnezeu. […] Dacă nu încerci să te prefaci sau să te justifici, dacă îți poți recunoaște greșelile, toată lumea va spune că ești sincer și înțelept. Și ce te face înțelept? Toată lumea greșește. Toată lumea are defecte și lipsuri. Și, de fapt, toată lumea are aceeași fire coruptă. Nu te considera mai nobil, desăvârșit și mai bun decât ceilalți; asta înseamnă să fii complet irațional. Odată ce firile corupte ale oamenilor și esența și adevărata față a corupției lor îți sunt clare, nu vei încerca să îți acoperi propriile greșeli, nici nu le vei reproșa altor oameni greșelile lor – vei fi capabil să înfrunți ambele situații în mod corect. Abia atunci vei deveni perspicace și nu vei face lucruri nesăbuite, ceea ce te va face înțelept. Cei care nu sunt înțelepți sunt oameni nesăbuiți și se opresc mereu asupra greșelilor lor minore

în timp ce se furișează în culise. Este dezgustător să asiști la așa ceva. De fapt, ceea ce faci este imediat evident pentru alți oameni și totuși joci în continuare un spectacol în mod ostentativ. Pentru alții, are aparența reprezentației unui clovn. Nu este ceva nesăbuit? Chiar este. Oamenii nesăbuiți nu au pic de înțelepciune. Oricâte predici aud, ei tot nu înțeleg adevărul și nu văd niciun lucru așa cum este de fapt. Ei nu coboară niciodată de pe propriul piedestal, crezând că sunt diferiți de toți ceilalți și mai respectabili; aceasta este aroganță și neprihănire de sine, aceasta este nesăbuință. Cei nesăbuiți nu au înțelegere spirituală, nu-i așa? Chestiunile în privința cărora ești nesăbuit și imprudent sunt cele cu privire la care nu ai o înțelegere spirituală și nu poți înțelege adevărul ușor. Aceasta este realitatea chestiunii" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Principiile care ar trebui să ghideze conduita unei persoane"). M-am gândit un timp la cuvintele lui Dumnezeu – acest lucru era un adevărat șoc pentru mine. A afișa o mască și a face o greșeală sunt două lucruri, în esență, diferite. Nu aveam un nivel avansat în engleză, așa că atunci când greșeam, puteam să învăț și să exersez. Ascunderea în spatele falsității și deghizării pentru ca alții să nu-mi vadă abilitățile reale reprezenta firile corupte ale aroganței, vicleniei și răului. Acest lucru este dezgustător și odios pentru Dumnezeu. Încă mai exersam cum să fac acea datorie, așa că erorile, scăpările și expresiile corupției erau inevitabile. Acelea nu erau lucruri de care să-mi fie rușine și puteau fi rezolvate prin căutarea adevărului. Însă de când preluasem responsabilitatea pentru lucrarea de udare, mă pusesem într-o poziție de supraveghetoare, gândindu-mă că trebuia să fiu mai bună decât o persoană obișnuită, altminteri nou-veniții aveau să mă disprețuiască. Când acea nouă credincioasă a spus că nu putea înțelege ceea ce spuneam, m-am simțit de parcă neajunsurile mele fuseseră expuse și imaginea mea fusese distrusă, așa că noii credincioși aveau să mă

disprețuiască și să nu mă asculte. Eram chiar și mai îngrijorată că liderul avea să-mi vadă lipsurile și să creadă că eram incapabilă, că nu-mi puteam asuma acea sarcină și apoi să mă demită. M-am gândit la o cale de a-mi ascunde eșecurile pentru a-mi proteja statutul și imaginea, mergând până într-acolo încât să împiedic lucrarea casei lui Dumnezeu. Amm schimbat conversația verbală într-una bazată pe texte și o adunare de grup pentru a comunica despre lucrare în discuții unu-la-unu, ceea ce a întârziat lucrarea noastră de udare. Trăiam totodată într-o stare de alertă și mă îndepărtam tot mai mult de Dumnezeu. Eram atât de vicleană! Citirea unei părți din cuvintele lui Dumnezeu care judecă și expune o natură satanică m-a făcut, în mod deosebit, să tremur. Dumnezeu spune că cel mai proeminent aspect al naturii satanice îl reprezintă șiretenia și înșelăciunea, că acest lucru este deosebit de rău. Marele balaur roșu este deosebit de priceput la afișarea unei măști și la înșelăciune și își laudă mereu imaginea „grozavă, glorioasă și corectă” ca să-i facă pe oameni să-l adore și să-l urmeze, totul în încercarea de a-și asigura dictatura. Însă face totul pentru a acoperi toate lucrurile rele pe care le face în culise, inducând în eroare și înselând, în acest fel, oamenii din lume. Reflectând asupra mea, am văzut că afișam o mască pentru ca ceilalți să aibă o imagine pozitivă despre mine, ca ei să-mi vadă doar partea bună. Era un lucru foarte șiret și rău și am văzut că eu dezvăluiam fix același tip de fire ca marele balaur roșu. La ce bun să câștigi respectul și admirația celorlalți prin înșelăciune și afișarea unei măști? Ascunzându-mi neajunsurile și lipsurile, jucând feste pentru a-L înșela pe Dumnezeu și pe alți oameni, nu numai că eu însămi n-am progresat, dar am întârziat grav lucrarea bisericii. Acest lucru era incredibil de nesăbuit. Mulți dintre noii credincioși citeau cuvintele lui Dumnezeu și învățau despre voia Sa de a mântui omenirea. Ei puteau să vadă dezastrele crescând și pandemia agravându-se tot mai mult și știau că acceptarea lucrării lui Dumnezeu din

zilele de pe urmă este singura cale de supraviețuire a oamenilor. Voiau să împărtășească Evanghelia cu prietenii și familia lor, să-i aducă înaintea lui Dumnezeu pentru ca aceștia să poată dobândi mântuirea. Însă eu nu eram câtuși de puțin preocupată de viețile lor. Nu am abordat prompt întrebările fraților și surorilor despre împărtășirea Evangheliei, doar pentru a-mi menține propriul orgoliu lipsit de valoare. Astfel, foarte mulți oameni au cercetat adevărata cale și s-au întors mai târziu spre Dumnezeu. Nu mă făcea asta un obstacol, o piatră de poticnire pentru lucrarea de evanghelizare? Reflectând la asta, mi-am dat seama că trăisem prin firea mea coruptă și deși părea că îmi făceam datoria, de fapt, mă împotriveam lui Dumnezeu, împiedicând lucrarea casei lui Dumnezeu și făcând rău fraților și surorilor. Mă uram și eram scârbită de mine din adâncul inimii. Simțeam că Îi datoram lui Dumnezeu atât de multe și totodată îi rănisem pe frați și pe surori. Am spus o rugăciune lui Dumnezeu ca să mă căiesc și m-am avertizat să urmăresc neabătută adevărul și să-mi fac datoria.

Odată, am citit acest fragment din cuvintele lui Dumnezeu în devoționalele mele spirituale: „**Nu trebuie să folosești nicio metodă ca să-ți protejezi reputația, imaginea și statutul, nici nu trebuie să-ți acoperi sau ascunzi greșelile. Nu trebuie să întreprinzi aceste eforturi inutile. Dacă poți să renunți la aceste lucruri, vei fi foarte relaxat, vei trăi fără constrângeri sau durere și vei trăi complet în lumină. A învăța cum să fii sincer când ai părtășie este primul pas către intrarea în viață. Apoi, trebuie să înveți să îți diseci gândurile și acțiunile ca să vezi care sunt greșite și care nu Îi plac lui Dumnezeu și trebuie să le schimbi și să le rectifici imediat. Care este scopul rectificării lor? Este acela de a accepta și a lua adevărul de partea ta, scăpând în același timp de lucrurile din tine ce aparțin Satanei și înlocuindu-le cu adevărul. Înainte, făceai totul potrivit firii tale viclene, care este mincinoasă și**

înșelătoare; simțeai că nu puteai face nimic fără să minți. Acum că înțelegi adevărul și urăști felurile Satanei de a face lucrurile, nu mai acționezi așa, ci acționezi cu mentalitatea unei persoane oneste, pure și supuse. Dacă nu ascunzi nimic, dacă nu te prefaci, nu amăgești, dacă nu ascunzi lucrurile, dacă te expui înaintea fraților și surorilor, nu îți ascunzi cele mai tainice idei și gânduri, ci, în schimb, permiți altora să-ți vadă atitudinea cinstită, atunci adevărul se va înrădăcina treptat în tine, va înflori și va rodi, va da rezultate încetul cu încetul. Dacă inima ta este din ce în ce mai sinceră și din ce în ce mai orientată către Dumnezeu și dacă știi să aperi interesele casei lui Dumnezeu atunci când îți îndeplinești datoria, iar conștiința ta este tulburată atunci când nu reușești să aperi aceste interese, atunci aceasta este dovada că adevărul a avut un efect în tine și a devenit viața ta" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a). Cuvintele lui Dumnezeu mi-au dat o cale specifică de a practica. Trebuia să-mi fac datoria cu o inimă simplă, onestă și, indiferent cât de mare sau mică era statura mea, sau ce defecte și neajunsuri aveam, nu puteam să mă prefac. Trebuia să le arăt tuturor adevărata mea față și să mă destăinui chiar dacă greșeam. A trăi în acest fel nu e atât de obositor și Dumnezeu aprobă acest lucru. De fapt, problemele și neajunsurile mele n-aveau să dispară doar pentru că am încercat să le ascund, așa că ar trebui să le înfrunt cu calm, să conștientizez ce-mi lipsea și să fiu o persoană onestă. Dacă nu înțelegeam ceva, trebuia să pun întrebări și să învăț mai mult ca să pot să evoluez treptat. În plus, faptul că liderul a rânduit ca eu să fiu supraveghetoare ar trebui să fie o însărcinare și o responsabilitate pe care să le accept de la Dumnezeu, nu un statut. Trebuia să renunț la acea identitate de persoană la conducere și să-mi pun datoria pe primul loc. Indiferent ce gândeau sau spuneau alți oameni,

trebuia să-mi corectez motivele, să-mi cunosc locul și să fac datoria unei ființe create.

De atunci înainte, aveam să renunț la mândria mea și să caut nou-veniții pentru comunicare verbală, ca să-i ajut să-și rezolve problemele pe care le aveau în îndatoririle lor. Mi-am exersat, totodată, mai mult abilitățile de conversație în engleză și am lucrat la pronunție, iar când am întâmpinat lucruri pe care nu le-am înțeles, am întrebat alți frați și surori și am învățat din punctele lor forte. Odată, când eram într-o adunare online cu câțiva noi credincioși, chiar când începeam să ne salutăm unii pe alții, m-am blocat asupra numelui unuia dintre ei, chiar dacă mi-a corectat pronunția în repetate rânduri. M-am simțit destul de rușinată și m-am întrebat de ce lua acest lucru atât de în serios. E în regulă să corectezi asta doar o dată, cu toți acei oameni ascultând! Atunci mi-am amintit ceva ce spune Dumnezeu: „**Nu trebuie să folosești nicio metodă ca să-ți protejezi reputația, imaginea și statutul, nici nu trebuie să-ți acoperi sau ascunzi greșelile. Nu trebuie să întreprinzi aceste eforturi inutile. Dacă poți să renunți la aceste lucruri, vei fi foarte relaxat, vei trăi fără constrângeri sau durere și vei trăi complet în lumină**” (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a). Este adevărat; când greșesc, greșesc. De ce vreau mereu să ascund acest lucru? În loc să mă axez pe datoria mea, mă concentram pe orgoliul meu și nu era nicio cale de a-mi face bine datoria cu o asemenea grijă pe cap. Așadar, m-am calmat și am spus o rugăciune, cerându-I lui Dumnezeu să mă îndrume să renunț la mândria mea și să rămân concentrată pe datoria mea. După rugăciune, nu m-am mai simțit așa rușinată și atât de constrânsă de faptul că pronunția mea nu era foarte bună. Apoi am renunțat la mândria mea și i-am cerut nou-venitei să mă ajute cu pronunția. Puțin mai târziu, o soră care-mi fusese parteneră înainte a spus: „Ce faci pentru a-ți exersa engleza? Comunici foarte ușor cu noii credincioși. Ai făcut atât de

multe progrese în aceste câteva luni în care nu ne-am văzut!” Acest lucru a fost foarte emoționant pentru mine și am știut că era în întregime îndrumarea și binecuvântarea lui Dumnezeu. Cu cât am mai mult acest gen de experiențe, cu atât mai mult simt că destăinuindu-mi adevărata stare, în loc să mă prefac sau să mă deghizez, ci doar să-mi fac statornic datoria, este o practică ce-mi liniștește inima. Slavă Ție, Dumnezeule!

31. Nu am nevoie de supravegherea dumneavoastră

de Zhang Jing, Malaysia

La scurt timp după ce am ajuns să accept lucrarea din zilele de pe urmă a lui Dumnezeu Atotputernic, pastorul Li a aflat. Într-o zi, m-a sunat și mi-a cerut să trec pe la biserică. M-am gândit că era un bun cunoscător al Bibliei, Îl slujise pe Domnul mulți ani și era cu adevărat devotat în viața lui. În plus, ne spunea întotdeauna să așteptăm vigilenți întoarcerea Domnului, iar eu voisem să-i împărtășesc Evanghelia și să-i spun că Domnul Isus Se întorsese. Am crezut că aceasta era o ocazie bună. Însă, când ne-am întâlnit, spre surpriza mea, m-a privit plin de reproș și a cerut să știe: „Diacone Zhang, cum de ai putut să crezi în Dumnezeu Atotputernic? De ce nu ai venit să te consulți cu mine înainte să accepți acest lucru? Aș fi putut să-l verific pentru tine! În mod clar, îți lipsesc cunoștințele biblice și, dacă noi nu veghem, poți fi indusă în eroare foarte ușor.” M-am simțit cu adevărat stânjenită să-l aud pe pastorul Li spunând aceasta. Mi-am spus: „Cercetarea adevăratei căi este libertatea mea personală – de ce ar trebui să fie supusă aprobării sau supravegherii dumneavoastră? În plus, cred în Domnul de peste două decenii și, chiar dacă nu știu atât de multe despre Biblie ca dumneavoastră, nu este ca și cum nu am propriile idei și opinii! Am cercetat sârguincios acest lucru timp de trei luni, am citit multe din cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic și am acceptat doar odată ce am fost sigură că aceste cuvinte ale lui Dumnezeu Atotputernic sunt glasul lui Dumnezeu.” Așa că am răspuns: „Pastore Li, trebuie doar să citiți cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic pentru a ști dacă El este Domnul Isus întors sau nu.” Apoi, am deschis din telefonul meu aplicația Bisericii lui Dumnezeu Atotputernic și am citit cu glas tare un pasaj din cuvintele lui Dumnezeu

Atotputernic. Dumnezeu Atotputernic spune: „Îmi fac lucrarea de-a lungul universului, iar în Răsărit, trosnetele tunetelor se propagă fără sfârșit, zguduind toate națiunile și confesiunile. Este glasul Meu cel care i-a dus pe toți oamenii în prezent. Eu fac ca toți oamenii să fie cuceriți de glasul Meu, să cadă în acest curent și să se predea înaintea Mea, căci de mult Mi-am revendicat slava de pe tot pământul și am eliberat-o din nou în Răsărit. Cine nu tânjește să-Mi vadă slava? Cine nu-Mi așteaptă cu nerăbdare reîntoarcerea? Cine nu este însetat de reapariția Mea? Cui nu îi este dor de frumusețea Mea? Cine n-ar veni la lumină? Cine nu ar privi la bogăția din Canaan? Cine nu tânjește după întoarcerea Răscumpărătorului? Cine nu-L adoră pe El, a cărui putere este măreață? Glasul Meu se va răspândi pe tot pământul; voi sta cu fața la aleșii Mei și le voi spune mai multe cuvinte, ca un tunet puternic care scutură munții și râurile. Eu rostesc cuvintele Mele întregului univers și omenirii. De aceea, cuvintele din gura Mea au devenit comoara omului și toți oamenii Îmi prețuiesc cuvintele. Fulgerul luminează dinspre Răsărit către Apus. Cuvintele Mele sunt de așa natură încât omul ezită să renunțe la ele, însă, în același timp, le găsește de nepătruns, dar se bucură și mai mult de ele. Ca un nou-născut, toți oamenii sunt mulțumiți și bucuroși, sărbătorindu-Mi venirea. Prin vocea Mea, voi aduce pe toți oamenii înaintea Mea. De atunci, voi intra în mod oficial în rasa oamenilor, pentru ca ei să vină să Mă slăvească. Cu slava pe care o radiez și cuvintele din gura Mea, voi face astfel încât toți oamenii să vină înaintea Mea și să vadă că fulgerul luminează de la Răsărit și că am coborât și pe «Muntele Măslinilor» din Răsărit. Ei vor vedea că sunt deja de mult timp pe pământ, nu ca Fiul evreilor, ci ca Fulgerul din Răsărit. Deoarece de mult am înviat și am plecat din mijlocul omenirii, iar apoi am reapărut cu slavă printre oameni. Eu sunt Cel ce a fost adorat în urmă cu nenumărate veacuri și Eu sunt și copilul părăsit de israeliți în urmă cu nenumărate epoci. Mai mult,

Eu sunt Dumnezeul Atotputernic plin de glorie al acestei epoci!” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cele șapte tunete răsună – Prorocind că Evanghelia Împărăției se va răspândi în tot universul”). Nici măcar nu m-a așteptat să termin, ci m-a întrerupt, spunând nerăbdător: „Nu este nevoie să continui. Am descărcat această aplicație cu mult timp în urmă și am citit cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic. Ele sunt mărturie că aceste cuvinte ale Sale sunt cuvintele lui Dumnezeu, dar asta nu este posibil! Toate cuvintele lui Dumnezeu se află în Biblie. Nu pot exista cuvântări ale lui Dumnezeu în afara acesteia. Chiar dacă aceste cuvinte ale lui Dumnezeu Atotputernic conțin autoritate, eu tot nu voi crede în El!” Am fost foarte surprinsă să-l aud spunând asta. Ca pastor, cum putea să spună că nu va crede în cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic chiar dacă era autoritate în cuvintele Sale? Nu era un credincios? Am contracarat, spunând: „Pastore Li, îndrăzniți să fiți sigur că toate cuvintele lui Dumnezeu se află în Biblie? Chiar dumneavoastră ați împărtășit deseori versetul următor: «Mai sunt multe alte lucruri pe care le-a făcut Isus, care, dacă ar fi fost scrise fiecare, cred că nici chiar în lumea aceasta n-ar fi încăput cărțile scrise» (Ioan 21:25). Domnul Isus a lucrat și a predicat pe pământ timp de trei ani și jumătate. Cât credeți că a rostit în fiecare zi? Cât credeți că a spus în fiecare predică pe care a rostit-o? În decursul acelor trei ani și jumătate, Domnul Isus trebuie să fi rostit atât de multe predici, să fi spus atât de multe lucruri – ar fi nenumărate! Ce este consemnat în cele Patru Evanghelii poate reprezenta doar o porțiune mică, limitată, vârful aisbergului. De aceea, a pretinde că nu există cuvinte de-ale lui Dumnezeu în afara Bibliei pur și simplu nu este conform realității. În plus, Domnul Isus a profețit cu mult timp în urmă: «Mai am să vă spun multe lucruri, dar acum nu le puteți purta. Însă când va veni El, Duhul adevărului, vă va călăuzi în tot adevărul» (Ioan 16:12-13). De asemenea, se profețește în Apocalipsa că Domnul Se va întoarce în zilele de pe urmă și

va deschide sulul, că Se va adresa bisericilor. Toate acestea vor fi cuvinte noi rostite de Dumnezeu în zilele de pe urmă și în niciun caz nu ar fi putut fi consemnate în Biblie dinainte. Așa că, dacă nu ar exista lucrări sau cuvinte de-ale lui Dumnezeu în afara Bibliei, cum ar putea fi împlinite acele profeții? În zilele de pe urmă, Dumnezeu Atotputernic a exprimat toate adevărurile care purifică și mântuiesc omenirea și acesta este exact sulul despre care Apocalipsa a profețit că va fi deschis de Miel. Este acel lucru la care se face referire prin: «Cel ce are urechi, să audă ce zice bisericilor Duhul!» (Apocalipsa 2:7). Ar trebui să căutăm cu o inimă deschisă. Acesta este singurul mod în care să întâmpinăm întoarcerea Domnului." Când am terminat de vorbit, pastorul Li a spus disprețuitor: „Ai destule cunoștințe despre subiect și se pare că ai citit destul de multe din cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic! Dar nu ne putem îndepărta de Biblie în credința noastră. Dacă te îndepărtezi, cum te mai poți numi un credincios în Domnul? Indiferent cât de minunate sunt cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic, chiar dacă ele sunt adevărul, nu voi recunoaște ori accepta nimic care depășește Biblia. Te îndemn să renunți la credința ta în Dumnezeu Atotputernic. Altfel, permisiunea ta de a sluji în biserică va fi revocată și vei ajunge să regreți acest lucru!" Așa că i-am spus: „Pastore Li, credincioși fiind, nu așteptăm ca Domnul să vină și să ne primească? Acum că Domnul S-a întors și a exprimat atât de multe adevăruri, nu ar trebui să cercetăm acest lucru amănunțit? Dacă nu căutăm cu o minte deschisă, dacă doar ne agățăm de propriile noastre noțiuni și închipuiri și ne ratăm șansa de a întâmpina întoarcerea Domnului, va fi prea târziu pentru regrete!" Spre surprinderea mea, a răspuns furios: „Destul! Nu am de gând să cred în Dumnezeu Atotputernic. Îți voi mai da puțin timp să te gândești și, dacă îți păstrezi credința în Dumnezeu Atotputernic, te voi exclude din biserică." Apoi a plecat fără să se uite înapoi. Am fost cu adevărat șocată să-l văd pe

pastor comportându-se astfel. Întotdeauna ne spunea că doar aceia care caută cu o minte deschisă vor fi acceptați de Domnul. Nu mi-am imaginat niciodată că, în fața a ceva atât de monumental precum venirea Domnului, el nu doar că nu va vrea să caute deloc, ba ne va și opri să cercetăm acest lucru și chiar mă va amenința cu excluderea din biserică. Nu înseamnă asta să spui ceva și să faci altceva, să fii un ipocrit? O astfel de persoană nu este cineva care tânjește după arătarea Domnului!

Duminică, m-am dus la biserică, iar pastorul Hong m-a căutat și mi-a spus: „Am auzit că ai investigat Biserica lui Dumnezeu Atotputernic? Modul în care aceștia predică este în afara Bibliei, iar credința noastră este bazată pe Scriptură. Să te abați de la Biblie înseamnă să-L trădezi pe Domnul. Trebuie să renunți la credința asta a ta în Dumnezeu Atotputernic!" Așa că l-am întrebat: „Când Domnul Isus a venit să lucreze, a urmat Vechiul Testament? A predicat calea pocăinței, a vindecat bolnavii și a izgonit diavolii. A fost răstignit drept jertfa de păcat a omenirii. Toate aceste lucruri pe care Domnul Isus le-a spus și le-a făcut au fost în întregime în afara Scripturii și nu erau cuprinse în Vechiul Testament. Ai spune că Domnul Isus nu este Dumnezeu adevărat, că lucrarea Sa nu este adevărata cale? Ai spune că a crede în Domnul Isus înseamnă să-L trădezi pe Iahve Dumnezeu? Ai îndrăzni să pretinzi că lucrarea și cuvintele lui Dumnezeu nu pot depăși Biblia? Nu înseamnă asta să te folosești de Biblie pentru a încerca să-L delimitezi pe Dumnezeu și să I te împotrivești?" M-a întrerupt nervos: „Destul! Dacă insiști să crezi în Dumnezeu Atotputernic, nu-ți mai bate capul cu regretele." Spunând acestea, a chicotit batjocoritor și a plecat supărat. M-am speriat puțin să-i văd expresia – nu știam ce avea să facă în continuare. Spre surprinderea mea, după ce a început slujba, pastorul Hong a rulat niște materiale video care denigrau Biserica lui Dumnezeu Atotputernic – aceste materiale video nefondate, pline de născociri, m-au

revoltat. Pastorii și prezbiterii L-au slujit pe Domnul timp de mulți ani și, în general, au părut să fie cu adevărat evlavioși, însă nu mi-am imaginat niciodată că le-ar lipsi chiar și cea mai de bază inimă cu frică de Dumnezeu. Asta înseamnă să fii o persoană credincioasă? Dumnezeu Atotputernic a exprimat atât de multe adevăruri și toate sunt disponibile public online, puse la dispoziția tuturor să caute și să cerceteze. Indiferent dacă le accepți sau nu, nu ar trebui să te implici niciodată în ponegriri sau în emiterea de pretenții false și, în special, nu ar trebui să-i împiedici pe alții să investigheze adevărata cale. Cum se deosebea comportamentul pastorilor de cel al fariseilor care I s-au opus Domnului Isus în trecut? După materialele video, pastorul Hong s-a ridicat în picioare în amvon și a citit un pasaj din cuvintele lui Pavel din Biblie: „Mă uimește cât de repede v-ați îndepărtat de cel care v-a chemat în harul lui Hristos, către o altă evanghelie: Căci nu există alta; însă există unii care vă fac neplăceri și care ar răstălmăci evanghelia lui Hristos. Însă, chiar dacă noi sau un înger din cer v-ar vesti o altă Evanghelie decât cea pe care v-am vestit-o, să fie blestemat!” (Galateni 1:6-8). Apoi, a spus: „Noi suntem deja credincioși în Domnul Isus și trebuie să rămânem fideli numelui Domnului și căii Sale. Nu putem ieși și asculta orice lucru învechit se predică și, mai mult decât atât, nu putem accepta orice altă Evanghelie. Chiar acum, nu putem asculta Biserica lui Dumnezeu Atotputernic care este martoră că Domnul Isus S-a întors deja. Aceasta ar însemna să ne îndepărtăm de credința noastră și să ne împotrivim ei. Oricine este descoperit a-L fi acceptat pe Dumnezeu Atotputernic va fi dat afară din biserică imediat! Să-mi raportați imediat dacă cineva vă împărtășește Evanghelia lui Dumnezeu Atotputernic, altfel Îl trădați pe Domnul!” După ce a spus toate acestea, s-a uitat explicit la mine. Văzând cât de mulțumit de el însuși părea, m-am gândit la fariseii din templu, care induceau în eroare credincioșii și îi incitau să-L respingă pe Domnul Isus.

Am fost cu adevărat furioasă să văd că toată lumea de acolo părea înspăimântată de ceea ce spusese pastorul Hong. Pastorul Hong cunoștea foarte bine Biblia – oare chiar nu știa ce se ascundea în spatele acestor spuse ale lui Pavel? Realitatea este că Pavel spunea că există doar o Evanghelie pentru Epoca Harului, și anume Evanghelia lucrării de răscumpărare a Domnului Isus. Să asculți orice altă Evanghelie în Epoca Harului ar fi însemnat să-L trădezi pe Domnul. Însă, când Pavel a spus acest lucru, Dumnezeu nu-Și săvârșise încă lucrarea din zilele de pe urmă și nimeni nu împărtășea Evanghelia Împărăției. De aceea, a spune „o altă Evanghelie" în acest caz, categoric nu s-ar fi putut referi la Evanghelia întoarcerii Domnului în zilele de pe urmă. Pavel nu a spus niciodată că era greșit să predici Evanghelia Împărăției când Se întoarce Domnul și, mai mult decât atât, nu a îndrăznit niciodată să spună că acceptarea Evangheliei întoarcerii Domnului Isus însemna să-L trădezi. Pastorul Hong aplica în mod arbitrar ceea ce a spus Pavel la lucrarea lui Dumnezeu Atotputernic din zilele de pe urmă. Nu înseamnă asta să scoți fragmentul din context și să interpretezi Biblia în mod eronat pentru a conduce oamenii pe căi greșite? După slujbă, pastorul Hong m-a avertizat încă o dată să nu împărtășesc Evanghelia lui Dumnezeu Atotputernic cu vreunul dintre frați sau surori. Mi-am spus: „Frații și surorile aparțin cu toții turmei lui Dumnezeu, iar oile lui Dumnezeu Îi aud glasul. Pastorul Hong îmi spune să nu le împărtășesc Evanghelia, făcând tot ce îi stă în putere să-i împiedice să audă glasul lui Dumnezeu și să se întoarcă spre El. Nu înseamnă asta că le blochează calea de intrare în Împărăția Cerurilor?" Asta m-a făcut să mă gândesc la ceva ce a spus Domnul Isus, condamnând fariseii: „Vai de voi, cărturari și farisei ipocriți! Căci voi închideți Împărăția Cerurilor în fața oamenilor; nici voi nu intrați, și nici pe cei ce vor să intre nu-i lăsați să intre!" (Matei 23:13). „Vai de voi, cărturari și farisei ipocriți! Căci voi înconjurați marea și uscatul pentru

a face un prozelit, dar când devine astfel, faceți din el de două ori mai mult un fiu al Gheenei decât sunteți voi!" (Matei 23:15). Auzind mărturia întoarcerii Domnului, clericii nu doar că nu au căutat ei înșiși, dar au și oprit oile lui Dumnezeu să-I audă glasul și să-L întâmpine pe Domnul. Erau întru totul precum fariseii – erau cu toții slujitori răi, împiedicându-i pe alții să intre în Împărăția Cerurilor. Nu puteam fi constrânsă de pastori, trebuia să profit de orice șansă pentru a împărtăși Evanghelia fraților și surorilor mele, să-i împiedic să fie duși în eroare și mai mult de pastori și să-și rateze șansa de a întâmpina întoarcerea Domnului.

La puțin timp după aceasta, pastorul Li m-a sunat din senin și mi-a cerut să trec pe la biserică. Când am ajuns, erau alte cinci persoane prezente, inclusiv el, diaconii și administratorii. Pastorul Li m-a întrebat, tot numai zâmbete: „Așadar, te-ai mai gândit?" Am răspuns cinstit: „Dumnezeu Atotputernic a exprimat multe adevăruri și săvârșește lucrarea de judecată în zilele de pe urmă. Citindu-I cuvintele, deja am stabilit că Dumnezeu Atotputernic este întoarcerea Domnului Isus. Singurul mod de a lepăda cătușele păcatului și de a fi curățit este să acceptăm lucrarea de judecată a lui Dumnezeu din zilele de pe urmă. Doar atunci vom fi demni să intrăm în Împărăția Cerurilor. Întotdeauna voi crede în Dumnezeu Atotputernic, indiferent ce s-ar întâmpla." Abia am rostit cuvintele, când un diacon s-a ridicat în picioare, arătând cu degetul spre mine furios: „Drept credincioasă în Dumnezeu Atotputernic, începând de mâine, nu ți se mai permite să predai la Școala de duminică sau să te ocupi de finanțele bisericii!" Pastorul Li s-a întors spre acel diacon și a fluturat din mână spre el, apoi mi-a spus: „Păcatele noastre au fost deja iertate prin credința noastră în Domnul Isus. Nu este absolut nicio nevoie ca Domnul să facă lucrarea de judecată și curățire a omenirii. El ne va lua direct în Împărăția Cerurilor când va veni." Am răspuns: „Este adevărat că Domnul Isus ne-a

iertat păcatele când a fost răstignit, dar faptul că ne-au fost iertate păcatele înseamnă că noi nu mai păcătuim, că am fost purificați? Iertarea păcatelor se referă la a primi răscumpărarea din partea Domnului Isus, astfel încât să nu mai fim condamnați conform legii. Nu înseamnă că nu mai păcătuim sau că merităm să intrăm în Împărăția Cerurilor. Noi credem în Domnul și în iertarea păcatelor, dar firile noastre păcătoase nu au fost eliminate – ceea ce înseamnă că noi încă păcătuim în mod constant, mărturisim și păcătuim din nou, dezvăluim firi satanice precum aroganța și viclenia, ne luptăm pentru faimă și avere, înșelăm pentru putere, ne răzvrătim împotriva lui Dumnezeu și ne opunem Lui. Nu putem scăpa din robia păcatului. Biblia spune: «Fără sfințire, nimeni nu-L va vedea pe Domnul» (Evrei 12:14). Domnul este sfânt, așa că, având în vedere că noi abundăm de aspecte sordide și suntem pe deplin nevrednici de a vedea chipul Domnului, cum am putea fi vrednici de Împărăția Cerurilor? Din această cauză, Domnul Isus ne-a promis că Se va întoarce în zilele de pe urmă pentru a exprima adevăruri și pentru a săvârși o altă etapă a lucrării pentru a judeca și curăți omenirea. Noi nu merităm să intrăm în Împărăția lui Dumnezeu decât dacă acceptăm judecata lui Dumnezeu din zilele de pe urmă și corupția noastră este curățită.” Atunci, pastorul Li a spus disprețuitor: „Îl așteptăm pe Domnul Isus cu urme de cuie pe mâinile Sale, care vine pe un nor pentru a ne primi în Împărăția Cerurilor. Chiar dacă tot ceea ce spune Dumnezeu Atotputernic este adevărul, eu tot nu voi accepta aceste lucruri!” Diaconii și-au exprimat și ei acordul, spunând: „Da, noi Îl așteptăm pe Domnul Isus să coboare pe un nor și să ne ia în Împărăția Cerurilor.” Apoi, au spus unele lucruri care Îl ponegreau și Îl blasfemiau pe Dumnezeu Atotputernic. M-a înfuriat cu adevărat să-i văd cât de rigizi și încăpățânați erau. Am spus: „Voi sunteți conducători în cadrul bisericii, dar, când auziți mărturia că Domnul S-a întors, nu doar că refuzați să căutați și să cercetați acest lucru cu o minte

deschisă, ci îndrăzniți să răspândiți minciuni, vă împotriviți lucrării lui Dumnezeu Atotputernic și o condamnați. Faceți tot ce puteți pentru a ne împiedica să cercetăm și să acceptăm adevărata cale. V-ați gândit la natura acestui comportament și la care vor fi rezultatul și consecințele? Fariseii s-au agățat de propriile noțiuni și închipuiri, L-au sfidat și L-au condamnat cu frenezie pe Domnul Isus. Au pus să fie răstignit, ofensând firea lui Dumnezeu și, astfel, au fost condamnați și pedepsiți de Dumnezeu. Această lecție învățată din eșecul fariseilor chiar nu vă servește drept avertisment? Ar trebui cel puțin să ascultați cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic înainte să ajungeți la o decizie!" Apoi, le-am citit un pasaj din cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic: „Cei care doresc să dobândească viața fără să se bazeze pe adevărul rostit de Hristos sunt cei mai ridicoli oameni de pe pământ, iar cei care nu acceptă calea vieții adusă de Hristos sunt pierduți în fantezie. Și astfel, spun că aceia care nu-L acceptă pe Hristos al zilelor de pe urmă vor fi mereu detestați de Dumnezeu. Hristos este poarta omului către Împărăție în timpul zilelor de pe urmă și nu există nimeni care să-L poată ocoli. Nimeni nu poate fi desăvârșit de Dumnezeu dacă nu prin Hristos. Crezi în Dumnezeu și astfel, trebuie să accepți cuvintele Lui și să te supui căii Lui. Nu poți să te gândești doar la a obține binecuvântări în timp ce ești incapabil să accepți adevărul și incapabil să accepți provizia vieții. Hristos vine în timpul zilelor de pe urmă, astfel încât toți cei care cred cu adevărat în El să poată fi aprovizionați cu viață. Lucrarea Lui este de dragul închiderii vechii epoci și intrării în cea nouă și lucrarea Lui este cărarea ce trebuie luată de către toți cei care vor intra în noua epocă. Dacă nu ești capabil să-L recunoști și, în schimb, Îl condamni, blasfemiezi sau chiar Îl persecuți, atunci ești sortit să arzi pentru eternitate și nu vei intra niciodată în Împărăția lui Dumnezeu. Căci acest Hristos este Însuși expresia Duhului Sfânt, expresia lui Dumnezeu și Cel căruia Dumnezeu I-a încredințat

săvârșirea lucrării Lui pe pământ. Și astfel spun că, dacă nu poți accepta tot ceea ce este săvârșit de Hristos al zilelor de pe urmă, atunci blasfemiezi Duhul Sfânt. Pedeapsa care trebuie primită de toți cei care Îl blasfemiază pe Duhul Sfânt este evidentă pentru toată lumea" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Doar Hristos din zilele de pe urmă îi poate oferi omului calea vieții veșnice"). Înainte ca măcar să pot termina să citesc, unul dintre administratori s-a ridicat și a răcnit la mine, roșu la față de furie: „Destul cu astea! Nu voi accepta niciodată acest lucru, indiferent cât de mult adevăr este în cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic!" Am spus: „Sunteți cu toții incredibil de aroganți! Toate acestea sunt cuvinte de la Duhul Sfânt, cuvinte din gura lui Dumnezeu Însuși. Nu vă puteți da seama? Chiar sunteți capabili să recunoașteți glasul lui Dumnezeu? Chiar sunteți oile lui Dumnezeu?" Pastorul Li a răspuns la fel de disprețuitor ca mai înainte: „Nu cred în nimeni altcineva decât în Domnul Isus!" Am văzut cât incredibil de nerezonabili erau cu toții și nu am vrut să le mai spun altceva. Când mă pregăteam să plec, pastorul Li m-a amenințat: „Îți voi da încă o lună să te răzgândești. Dacă încă mai crezi în Dumnezeu Atotputernic, vei fi exclusă!" I-am spus nervoasă: „Nu e nevoie să așteptați încă o lună – mă puteți da afară acum. Nu mă tem să fiu îndepărtată din biserică. Lucrul de care mă tem este să nu cumva să nu aud glasul lui Dumnezeu sau să nu văd arătarea Domnului, să nu-L pot întâmpina pe Domnul și să nu primesc binecuvântările intrării în Împărăția Cerurilor pentru întreaga vecie. Acum am auzit glasul lui Dumnezeu, am fost dusă înaintea tronului Lui și particip la ospățul de nuntă al Mielului. Chiar dacă nu mă excludeți, eu tot nu voi mai veni vreodată la slujbe aici!" Spre surprinderea mea, pastorul Li a râs cu răceală și a spus: „Nu te putem îndepărta acum, altfel frații și surorile vor spune că nu te tratăm cu iubire. După ce mai trece o lună, le vom spune că L-ai trădat pe Domnul și că ești hotărâtă să părăsești biserica, că noi am

muncit din greu să-ți dăm sfaturi, dar tu tot insiști să crezi în Dumnezeu Atotputernic. Vom spune că nu avem altă opțiune decât să te excludem din biserică.” M-am înfuriat când l-am auzit spunând asta. Era așa de ipocrit! Pastorul Li era, de obicei, foarte grijuliu față de enoriașii săi, dar s-a dovedit că totul era doar o prefăcătorie. Făcea asta doar pentru a-și păstra imaginea, pentru a-și consolida funcția și pentru a crea o imagine falsă despre el însuși. Mi-a reamintit de ceva ce a spus Domnul Isus, blestemându-i pe farisei: „Vai de voi, cărturari și farisei ipocriți! Căci voi vă asemănați cu mormintele văruite, care pe dinafară arată frumos, dar înăuntru sunt pline de oasele celor morți și de orice fel de necurăție! Tot așa și voi, pe dinafară vă arătați drepți oamenilor, dar pe dinăuntru sunteți plini de ipocrizie și de fărădelege!” (Matei 23:27-28). M-am gândit că frații și surorile fuseseră credincioși timp de ani de zile, așteptând de la început să întâmpine întoarcerea Domnului, dar erau duși în eroare și înșelați de pastori. Crezând în zvonurile și cuvintele lor diavolești, își ratau șansa de a întâmpina întoarcerea Domnului. Asta chiar era tragic. Nimeni nu s-ar fi gândit vreodată că adevărații antihriști și cei care conduc oamenii pe căi greșite vor fi acei clerici care ne atenționau constant să fim atenți la falșii hristoși și antihriști. Sunt precum hoții care strigă: „Hoțul!” – cât de detestabil! Gândind acestea, am plecat, nevrând să mai schimb alte cuvinte cu ei. Pastorul Li m-a avertizat din nou, spunând: „Este treaba ta dacă vrei să crezi în Dumnezeu Atotputernic, însă nu îți voi permite să împărtășești această Evanghelie cu frații și surorile.”

Ori de câte ori mă întâlneam cu frații și surorile alături de care participasem la slujbe înainte, erau foarte reci față de mine și unii încercau să mă evite. Acest lucru era cu adevărat supărător pentru mine, însă știam că asta era în totalitate din cauza pastorilor care îi conduceau pe căi greșite, îi provocau și îi agitau. M-am gândit la un pasaj din cuvintele lui Dumnezeu

pe care îl citisem anterior la o adunare: „Există cei care citesc Biblia în bisericile grandioase și o recită cât e ziua de lungă și, totuși, niciunul dintre ei nu înțelege scopul lucrării lui Dumnezeu. Niciunul dintre ei nu e capabil să-L cunoască pe Dumnezeu; cu atât mai puțin poate vreunul dintre ei să fie în concordanță cu intențiile lui Dumnezeu. Sunt cu toții oameni fără valoare, ticăloși, fiecare crezându-se la înălțime ca să-I dea lecții lui Dumnezeu. Ei I se împotrivesc voit lui Dumnezeu chiar și în timp ce Îi poartă stindardul. Pretinzând credința în Dumnezeu, ei tot mănâncă trupul și beau sângele omului. Toți oamenii ca aceștia sunt diavoli care devorează sufletul omului, demoni șefi care intenționat îi perturbă pe cei care încearcă să umble pe calea cea dreaptă și obstacole care îi împiedică pe cei ce Îl caută pe Dumnezeu. Pot părea să aibă «o constituție zdravănă», dar cum să știe adepții lor că ei nu sunt alții decât antihriști care îi conduc pe oameni să se împotrivească lui Dumnezeu? Cum să știe adepții lor că aceștia sunt diavoli vii dedicați devorării sufletelor umane?” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Toți oamenii care nu-L cunosc pe Dumnezeu sunt oameni care I se împotrivesc lui Dumnezeu”). M-a făcut să mă gândesc la pastori și prezbiteri. Sunt familiarizați cu Biblia, la exterior par devotați și iubitori și pare că stau în alertă, tânjind după venirea Domnului. Însă, când chiar aud pe cineva care este martor că Domnul S-a întors, nu doar că refuză să caute și să investigheze, ci își păstrează încăpățânați noțiunile religioase și distorsionează Scriptura. Ei știu foarte bine că Dumnezeu Atotputernic a exprimat tot felul de adevăruri, însă continuă să refuze să-L accepte, în schimb opunându-I-se și condamnându-L intenționat, chiar mergând atât de departe încât să răspândească tot felul de erezii și sofisme. Ei fac tot ce este posibil pentru a înălța Biblia și a-i fi martori, spunând că întreaga lucrare a lui Dumnezeu și toate cuvintele Lui sunt cuprinse în aceasta, că orice altceva este erezie și o trădare a Domnului, făcând oamenii să venereze și să

idolatrizeze orbește Biblia. Este o tentativă de a folosi Biblia pentru a păstra credincioșii ferm sub controlul lor. Întotdeauna sunt foarte vehemenți privind faptul că sunt responsabili pentru viețile credincioșilor, deși, în același timp, fac tot ce pot pentru a-i împiedica să caute și să cerceteze lucrarea lui Dumnezeu Atotputernic din zilele de pe urmă. Ei se folosesc până și de faptul că ne împiedică să slujim și ne dau afară din biserică drept tactici josnice pentru a ne amenința și a ne speria, pentru a ne presa să renunțăm la adevărata cale. Ar prefera să vadă oamenii rămași abandonați într-un pustiu religios fără lucrarea Duhului Sfânt, astfel încât aceștia să le dea lor ofrande, să le asigure traiul și să-și vadă distrusă șansa de a întâmpina întoarcerea Domnului. Ei nu le permit oamenilor să citească din cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic, să audă glasul lui Dumnezeu sau să se întoarcă spre Dumnezeu. Este incredibil de răuvoitor! Ei sunt slujitorii cei răi, antihriștii și fariseii din epoca modernă dați în vileag de lucrarea lui Dumnezeu din zilele de pe urmă. Ei sunt diavolii care împiedică intrarea oamenilor în Împărăția Cerurilor. Am văzut adevărata față a ipocriziei lor și am luat o decizie: indiferent ce fac pentru a-mi sta în cale sau a mă perturba, nu voi fi niciodată constrânsă de ei și voi continua să mă rog lui Dumnezeu, să mă bazez pe El și să caut fiecare șansă pentru a continua să împărtășesc Evanghelia cu acei frați și acele surori care cred sincer în Domnul. Astfel, oile lui Dumnezeu Îi pot auzi glasul mai curând, se pot elibera de inducerea în eroare și controlul antihriștilor din lumea religioasă și pot păși pe urmele Mielului.

32. Rămâi fidel adevărului, nu emoțiilor

de Jiaming, China

Într-o zi, în iulie 2017, am primit o scrisoare de la conducătoarea bisericii mele. Biserica îi înlătura pe non-credincioși și-mi cerea să evaluez în scris comportamentul fratelui meu. Am fost surprins și un pic neliniștit. Oare urma ca biserica să îl îndepărteze pe fratele meu? Altfel, de ce mi-ar cere să scriu despre comportamentul lui? Știam că nu citea cuvântul lui Dumnezeu, nici nu mergea la adunări în timpul liber, ci, în schimb, ieșea mereu cu prietenii să se distreze, urmând tendințele lumești, fără să afișeze vreun interes față de chestiunile legate de credință. Ba chiar îmi spunea să nu fiu atât de axat pe credință, ci să ies mai mult în lume, ca el. Am încercat să am părtășie cu el despre cuvântul Domnului, dar nu voia să asculte, ba chiar se enerva, spunând: „Ajunge! Nu are sens să-mi zici toate lucrurile astea. Nu-mi pasă!” Apoi, pleca să se culce. Frații și surorile au avut părtășie cu el de multe ori, sfătuindu-l să citească din cuvântul lui Dumnezeu și să meargă la adunări, dar el nu voia să accepte. A spus că era constrângător să creadă în Dumnezeu, că trebuia să găsească mereu timp să participe la adunări și că faptul că se alăturase bisericii nu fusese, de la bun început, alegerea lui – o făcuse doar să-și liniștească mama. Așa era dintotdeauna. Judecând după asta, era într-adevăr un non-credincios și ar fi în conformitate cu principiile dacă ar fi înlăturat din biserică. Dar tot timpul fusesem apropiați. De mici, mereu îmi punea deoparte mâncare în plus când primea ceva bun și-mi dădea jumătate din orice sumă de bani primită de la oameni. Odată, un profesor m-a reținut la școală după terminarea orelor, iar fratele meu s-a supărat atât de mult, încât a plâns. În satul nostru, majoritatea fraților nu erau atât de apropiați ca noi. Gândindu-mă la toate acestea, nu m-am îndurat să scriu despre problemele lui; nu voiam să ne rup

legătura. Dacă eram sincer în privința comportamentului său și biserica îl îndepărta, atunci n-avea nicio șansă la mântuire, nu? N-ar fi fost crud și nemilos din partea mea? Dacă ar fi aflat ce scrisesem despre el și nu mi-ar mai fi vorbit niciodată? Am decis să scriu ceva mai pozitiv, menționând că uneori citea cuvântul lui Dumnezeu și că, deși nu mergea la adunări, în inima lui tot credea în Dumnezeu. Asta i-ar fi asigurat un oarecare răgaz. Când conducătoarea ar fi citit-o, probabil ar fi avut mai multă părtășie cu el, iar el poate n-ar fi fost îndepărtat. Și, totuși, dacă nu eram sincer în privința comportamentului său, ar fi însemnat că mințeam și ascundeam adevărul. Asta i-ar fi indus în eroare pe frații și surorile noastre și ar fi perturbat lucrarea bisericii. Pe de o parte era lucrarea bisericii și, pe cealaltă, fratele meu. Nu știam cui să țin partea. Eram foarte supărat și nu mă puteam calma suficient cât să-mi fac datoria. Gândul de a lua pixul și hârtia și de a scrie despre comportamentul lui mi-a golit mintea; nu știam cum să încep. Gândindu-mă la asta, m-am simțit tot mai pierdut, așa că m-am rugat în tăcere: „Dumnezeule, vreau să fiu corect în evaluarea fratelui meu, dar acum sunt constrâns de emoții, așa că nu pot să o fac. Te rog, îndrumă-mă să nu fie condus de emoții în abordarea mea, ci, în schimb, să-Ți urmez cuvântul.”

După rugăciune, am citit acest pasaj din cuvântul lui Dumnezeu: „**Toți aceia care își târâie copiii și rudele complet non-credincioase la biserică sunt extrem de egoiști și pur și simplu își arată bunătatea. Acești oameni se concentrează doar la a fi iubitori, indiferent dacă ei cred sau nu și indiferent dacă este sau nu intenția lui Dumnezeu. Unii își aduc soțiile în fața lui Dumnezeu sau își târâie părinții înaintea lui Dumnezeu și, chiar dacă Duhul Sfânt este sau nu de acord cu asta sau lucrează asupra lor, ei continuă orbește să «adopte oameni înzestrați» pentru Dumnezeu. Ce beneficiu poate fi câștigat din oferirea**

generozității către acești necredincioși? Chiar dacă ei, cărora le lipsește prezența Duhului Sfânt, se străduiesc să Îl urmeze pe Dumnezeu, tot nu pot fi mântuiți așa cum s-ar putea crede. Aceia care pot să primească mântuire nu sunt atât de ușor de obținut. Oamenii care nu au trecut prin lucrarea și încercările Duhului Sfânt și care nu au fost desăvârșiți de Dumnezeul întrupat, nu pot nici în ruptul capului să fie făcuți completi. De aceea, din momentul în care încep să Îl urmeze convențional pe Dumnezeu, acei oameni sunt lipsiți de prezența Duhului Sfânt. Ținând cont de condițiile și stărilor lor actuale, ei pur și simplu nu pot fi făcuți completi. Prin urmare, Duhul Sfânt decide să nu consume multă energie asupra lor și nici nu le oferă luminare și nu îi călăuzește în vreun fel; El doar le permite să urmeze și, în cele din urmă, le va dezvălui finalurile – lucrul acesta este suficient" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Dumnezeu și omul vor intra în odihnă împreună"). Citind cuvântul lui Dumnezeu, am înțeles că faptul că voiam să spun lucruri frumoase despre fratele meu pentru a-l păstra în biserică și a-i da o șansă la mântuire era propria mea dorință deșartă. Cuvântul lui Dumnezeu ne spune clar că aceia care nu Îl urmează cu adevărat, dar care cred în El doar cu numele, nu pot fi mântuiți. Dumnezeu îi mântuiește doar pe cei care iubesc și acceptă adevărul. Doar acel fel de om poate să câștige prezența și lucrarea Duhului Sfânt, să înțeleagă și să dobândească adevărul și, în cele din urmă, să fie mântuit de Dumnezeu și să supraviețuiască dezastrelor. În esență, non-credincioșilor le este lehamite de adevăr. Nu pot să accepte niciodată adevărul și, indiferent de cât de mult timp cred, perspectivele, viziunile asupra vieții și valorile lor nu se schimbă niciodată. Sunt exact ca necredincioșii. Dumnezeu nu îi recunoaște și ei nu vor câștiga niciodată luminarea sau îndrumarea Duhului Sfânt. Pot urma până la sfârșit, dar nu-și vor schimba firile vieții – nu pot fi mântuiți. Gândindu-mă la

comportamentul fratelui meu, el nu iubea adevărul, ci îi era lehamite de acesta. Prețuia plăcerile lumești, întocmai ca un non-credincios, nu citea cuvântul lui Dumnezeu, nici nu mergea la adunări și cu siguranță nu-și făcea datoria. Ba chiar spunea deseori: „A crede în Dumnezeu este inutil. Nu contează dacă tu crezi sau nu.” Nu asculta de părtășia nimănui și prea multă îl enerva. Judecând după comportamentul general al fratelui meu, era non-credincios, iar Dumnezeu nu l-ar fi recunoscut deloc. N-ar fi câștigat niciodată lucrarea Duhului Sfânt și nu ar fi dobândit înțelegerea adevărului. Oricât de frumos aș fi scris despre el pentru a-l păstra în biserică, n-ar fi fost niciodată mântuit. Cum în acel moment stabilisem deja că era un non-credincios, dacă mă lăsam pradă emoțiilor și îl acopeream ca să rămână în biserică, oare nu încălcam clar principiile? Dacă nu scriam corect și cu acuratețe evaluarea fratelui meu, bazându-mă pe fapte, ci, în schimb, îmi înșelam frații și surorile pentru a păstra în biserică persoană care ar fi trebuit înlăturată, oare nu împiedicam lucrarea bisericii? Dându-mi seama de gravitatea consecințelor, am știut că trebuia să renunț la emoțiile mele, să respect principiile și să ofer bisericii informații precise despre fratele meu – doar asta ar fi urmat voia lui Dumnezeu. Știind asta, am scris evaluarea fratelui meu și i-am înmânat-o conducătoarei, simțind că făcusem, în sfârșit, ceea ce trebuia. În cele din urmă, potrivit principiilor, biserica l-a îndepărtat, iar eu am reușit să accept cu calm acel final. Datorită îndrumării cuvântului lui Dumnezeu, nu am acționat în baza sentimentelor și nu mi-am protejat fratele, ci, în schimb, l-am evaluat corect și obiectiv. I-am fost foarte recunoscător lui Dumnezeu.

Apoi, în iulie 2021, conducătoarea bisericii mi-a cerut să scriu o evaluare despre mama mea. M-am gândit la faptul că, în ultima vreme, nu împărtășea Evanghelia potrivit principiilor, ceea ce mai că a făcut ca niște frați și surori să fie arestați. Când alții îi atrăgeau atenția asupra problemei,

nu voia să accepte, contestând la infinit ce se întâmplase de fapt. După asta, frații și surorile nu au îndrăznit să mai aducă în discuție niciuna dintre problemele ei. De fapt, nu era prima dată când mama mea provocase probleme. O dată, în timpul unei adunări, un conducător i-a cerut altei sore să citească din cuvântul lui Dumnezeu, și nu mamei mele. Mama a început să spună că acel conducător o oprima și că era unul fals. O soră a observat câtă zarvă făcea și a rugat-o să nu ridice tonul și să fie conștientă de mediu. Mama mea a acuzat-o pe acea soră că încerca să-i găsească defecte și i-a zis să nu se mai întoarcă data viitoare. Ea se certa la infinit pentru orice lucru mărunt și era o instigatoare la adunări. Devenise deja o tulburare pentru viața bisericească. Frații și surorile avuseseră părtășie cu ea și o emondaseră de multe ori, sperând că avea să mediteze și să se pocăiască, dar ea nu acepta. Ba chiar distorsiona faptele, spunând că, pentru orice mic lucru găsit zicea, oamenii făceau mare caz. Nu accepta adevărul. Potrivit principiilor, o persoană cu un astfel de comportament ar trebui izolată pentru a reflecta asupra sa, pentru a o împiedica să perturbe și să afecteze adunările fraților și surorilor. Știam că ar trebui să scriu cu acuratețe despre comportamentul eicât mai curând posibil, pentru biserică, însă apoi m-am gândit la cât de mult ura să-și știrbească imaginea și la cât de exploziv era temperamentul ei. Avea tendința să întoarcă spatele oricui o critica. Dacă ar ști că scrisesem despre problemele ei, ar fi capabilă să accepte? N-ar fi umilitor pentru ea dacă ar afla că am spus acele lucruri despre ea? Oare s-ar deprima și ar renunța la credința ei? Cu gandul la asta, m-am tot supărat și m-am gândit la toate modurile în care îmi arătase iubirea și grija ei în trecut. Odată, când eram mic și am făcut febră mare în miezul nopții, m-a dus în spate până la medicul dintr-un sat vecin. Febra era atât de mare încât medicul s-a temut prea mult să mă consulte, așa că, în aceeași noapte, m-a cărat și mai departe, până la spitalul din oraș. M-a ajutat întotdeauna cu tot ce a ținut de

viața mea, gândindu-se la fiecare mic detaliu. Mi-a dat naștere și m-a crescut, mi-a împărtășit Evanghelia, m-a adus înaintea lui Dumnezeu și m-a sprijinit în datoria mea. A fost atât de bună cu mine – dacă aș fi dat-o în vileag, nu ar fi fost o cruzime? Nu ar fi fost dureros pentru ea? Dacă ar fi aflat ceilalți că eu însumi expusesem felul în care perturba viața bisericească, m-ar fi criticat pentru că eram prea necruțător și fără inimă față de propria mamă? Ar fi spus că eram un fiu netrebnic și nerecunoscător? Știam că mama mea nu era cineva care accepta adevărul, dar fusese foarte grijulie cu mine. La urma urmei, era mama mea. Așadar, deși conducătorul mă tot presa să-i scriu evaluarea, am continuat să amân acest lucru. În trecut, fusesem o familie de credincioși. Cântam imnuri și ne rugam împreună, citeam cuvântul lui Dumnezeu și vorbeam despre ce simțeam. A fost o perioadă foarte fericită și, uneori, acele amintiri îmi reveneau în minte. Dar acum, fratele meu fusese înlăturat și era posibil ca mama să fie izolată astfel încât să se poată dedica meditației asupra propriei persoane. Eram nefericit și nu știam cum să fac față situației. N-aveam chef să-mi fac datoria și nu simțeam nicio povară să caut adevărul ca să-mi ajut frații și surorile cu problemele lor. La adunări, făceam pur și simplu totul mecanic, distras și incapabil să am părtășie despre niciun subiect. Nu făceam decât să mă târâi de la o zi la alta, suferind cu adevărat. Știam că nu eram într-o stare bună, așa că am venit înaintea lui Dumnezeu și m-am rugat, cerându-I să mă îndrume să ies din negativitatea mea, astfel încât să nu mă împiedic de emoții.

Mai târziu, am citit cuvântul lui Dumnezeu: „**Ce chestiuni sunt legate de emoții? Numărul unu este cum îți evaluezi propria familie, cum reacționezi la lucrurile pe care le fac. «Lucrurile pe care le fac» includ situațiile în care perturbă și tulbură lucrarea bisericii, în care judecă oamenii pe la spate, fac lucrurile necredincioșilor și așa mai departe. Ai**

putea fi imparțial față de aceste lucruri pe care le face familia ta? Dacă ți s-ar cere să-ți evaluezi familia în scris, ai face-o în mod obiectiv și corect, lăsându-ți deoparte emoțiile? Acest lucru are legătură cu modul în care ar trebui să-ți privești membrii familiei. Și ești sentimental față de cei cu care te înțelegi sau care te-au mai ajutat? Ai fi obiectiv, imparțial și precis în privința acțiunilor și comportamentului lor? I-ai raporta sau expune dacă ai descoperit că perturbă și tulbură lucrarea bisericii?" [Cuvântul, Vol. 5: Responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor, „Responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor (2)"]. **„Să spunem, de exemplu, că rudele sau părinții tăi sunt credincioși în Dumnezeu și, din cauza faptelor rele, a tulburărilor create sau a neacceptării adevărului, ei sunt îndepărtați. Totuși, tu nu ai discernământ în ceea ce-i privește, nu știi de ce au fost îndepărtați, ești deosebit de supărat și te plângi mereu că nu are iubire casa lui Dumnezeu și că nu este corectă față de oameni. Ar trebui să te rogi lui Dumnezeu și să cauți adevărul, apoi să evaluezi exact, pe baza cuvintelor lui Dumnezeu, ce fel de oameni sunt aceste rude. Dacă realmente înțelegi adevărul, vei fi capabil să-i definești cu precizie și, vei vedea că tot ce face Dumnezeu este corect și că este un Dumnezeu drept. Atunci, nu vei avea nicio nemulțumire, vei fi capabil să te supui rânduielilor lui Dumnezeu și nu vei încerca să-ți aperi rudele sau părinții. Aici, ideea nu este să rupi legăturile de rudenie, ci doar să definești ce fel de oameni sunt și să procedezi astfel încât să ai discernământ în ceea ce-i privește și să afli motivul pentru care au fost eliminați. Dacă aceste lucruri sunt cu adevărat clare în inima ta și punctele tale de vedere sunt corecte și în conformitate cu adevărul, atunci vei putea sta de aceeași parte cu Dumnezeu, iar punctele tale de vedere asupra chestiunii vor fi pe deplin compatibile cu cuvintele lui Dumnezeu. Dacă nu ești capabil să accepți adevărul și să privești**

oamenii conform cuvintelor lui Dumnezeu și ești încă de partea relațiilor și perspectivelor trupești când îi privești pe oameni, atunci nu vei fi niciodată capabil să te lepezi de această relație trupească și îi vei trata în continuare pe acești oameni ca pe rudele tale, mai apropiați chiar decât frații și surorile tale din biserică, situație în care va exista o contradicție între cuvintele lui Dumnezeu și punctele tale de vedere în ceea ce privește familia ta în această chestiune – chiar un conflict și, în astfel de circumstanțe, ți-ar fi imposibil să stai de partea lui Dumnezeu și ai avea noțiuni și neînțelegeri cu privire la Dumnezeu. Prin urmare, dacă oamenii vor să ajungă să fie compatibili cu Dumnezeu, în primul rând, viziunile lor asupra lucrurilor trebuie să fie conforme cuvintelor lui Dumnezeu; ei trebuie să fie capabili să privească oamenii și lucrurile pe baza cuvintelor lui Dumnezeu, să accepte că aceste cuvinte ale lui Dumnezeu sunt adevărul și să poată lăsa deoparte noțiunile tradiționale ale omului. Indiferent de persoana sau problema cu care te confrunți, trebuie să poți menține aceleași perspective și viziuni ca Dumnezeu, iar acestea trebuie să fie în armonie cu adevărul. Astfel, perspectivele tale și felul în care îi abordezi pe oameni nu vor fi ostile față de Dumnezeu, iar tu vei putea să I te supui și să fii compatibil cu El. Astfel de oameni nu s-ar mai putea împotrivi vreodată lui Dumnezeu; ei sunt exact oamenii pe care Dumnezeu Își dorește să-i câștige" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Cum să identificăm natura-esență a lui Pavel"). Cuvântul lui Dumnezeu m-a ajutat să înțeleg că nu putem evalua lucrurile sau oamenii dintr-o perspectivă emoțională. Trebuie să rămânem fideli adevărului din cuvântul lui Dumnezeu pentru a discerne natura cuiva și ce fel de persoană este. Acesta este modul adecvat de a evalua pe cineva, asigurându-ne că nu cădem pradă emoțiilor. Mereu analizam situația mamei dintr-o perspectivă emoțională, gândindu-mă că

mi-a dat naștere și m-a iubit și îngrijit. Lucrul acesta a făcut să-mi fie greu să iau stiloul și să scriu o evaluare sinceră. Dar Dumnezeu spune să avem discernământ asupra oamenilor pe baza naturii și esenței lor; a putea să le discernem esența și natura e singura cale de a ne elibera de emoții și de a-i trata corect, potrivit principiilor. Ce fel de om era, de fapt, mama mea? Era entuziasmată și grijulie față de ceilalți în viața ei de zi cu zi, dar asta înseamnă că era inimoasă. A avut mare grijă de mine, dar asta înseamnă doar că și-a îndeplinit responsabilitatea de mamă. Totuși, prin natură, era arogantă și nu accepta adevărul deloc. Devenise critică și potrivnică oricui îi evidenția problemele sau o trata și se bosumfla din cauza asta. Când era grav, intra în conflicte cu alții și îi necăjea la nesfârșit, ceea ce îi constrângea pe ceilalți. Pe baza comportamentului său, dacă ea continua să meargă la adunări cu frații și surorile, sigur avea să perturbe viața bisericească și să întârzie intrarea celorlalți în viață. Dacă ar fi fost izolată ca să reflecteze asupra ei, conform principiilor, toți ar fi putut să aibă din nou adunări cuvenite și acea rânduială ar fi fost un avertisment pentru ea. Dacă ar fi reflectat cu adevărat asupra ei și ar fi învățat despre ea, ar fi fost benefic pentru viața ei. Dar dacă s-ar fi împotrivit acestui lucru și l-ar fi respins, sau chiar și-ar fi abandonat credința, ar fi fost dată în vileag și alungată. Atunci i-aș fi văzut mai clar natura și esența și nu aș mai fi avut niciun motiv să încerc să o păstrez în biserică. În acel moment, am înțeles voia lui Dumnezeu. Dumnezeu a creat această situație sperând ca eu să dobândesc discernământ și să învăț să văd natura și esența oamenilor conform cuvântului Său, ca să pot să renunț la emoții în ceea ce fac și să-i tratez pe oameni conform principiului.

După asta, am citit alt pasaj din cuvântul lui Dumnezeu: „**Cine este Satana, cine sunt demonii și cine sunt dușmanii lui Dumnezeu, dacă nu cei ce se împotrivesc și care nu cred în Dumnezeu? Nu sunt ei acei**

oameni care sunt răzvrătiți împotriva lui Dumnezeu? Nu sunt aceia care pretind că au credință și, totuși, sunt lipsiți de adevăr? Nu sunt ei aceia care doar caută să obțină binecuvântări, în timp ce nu sunt în stare să fie martori pentru Dumnezeu? Tu tot te amesteci cu acei demoni astăzi și îi tratezi cu conștiință și iubire, dar, în cazul acesta, nu ai intenții bune față de Satana? Nu complotezi cu demonii? Dacă oamenii au ajuns până în acest punct și sunt încă incapabili să distingă între bine și rău și continuă orbește să fie iubitori și miloși fără nicio dorință de a căuta intențiile lui Dumnezeu și fără a fi capabili în vreun fel de a considera intențiile lui Dumnezeu ca pe ale lor, atunci sfârșiturile lor vor fi cu atât mai jalnice. Cine nu crede în Dumnezeul întrupat este un dușman al lui Dumnezeu. Dacă tu poți să acorzi importanță conștiinței și iubirii față de un dușman, nu îți lipsește un simț al dreptății? Dacă tu ești compatibil cu aceia pe care Eu îi detest și îi dezaprob, și tot îi iubești sau ai sentimente personale față de ei, atunci nu ești tu răzvrătit? Nu te împotrivești intenționat lui Dumnezeu? Are o astfel de persoană adevărul? Dacă oamenii acordă importanță conștiinței față de dușmani, iubirii pentru demoni și îndurării față de Satana, atunci nu întrerup ei în mod intenționat lucrarea lui Dumnezeu?" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Dumnezeu și omul vor intra în odihnă împreună"). Cuvântul Său dezvăluia starea mea exactă. Știam că mama mea credea în Dumnezeu de mulți ani, dar nu accepta adevărul, iar când ceilalți încercau s-o ajute cu problemele ei, să o emondeze și să o trateze, nu putea accepta asta de la Dumnezeu. Contesta tot timpul orice lucru mărunt și perturba viața bisericească, slujind ca lacheu al Satanei. Dar eu n-am luat atitudine și n-am dat-o în vileag, ci doar am continuat să ascund lucrurile și s-o protejez. Credeam că era cinstit să nu o dau în vileag sau să nu scriu o evaluare sinceră. De fapt, dădeam dovadă de iubire și

conștiință pentru Satana, fără să mă gândesc la lucrarea bisericii sau dacă intrarea în viață a fraților și surorilor mele ar fi putut avea de suferit. Eram de partea Satanei și vorbeam în numele lui. Nu asta numea Dumnezeu: „**te împotrivești intenționat lui Dumnezeu**”? Iubirea mea era lipsită de principii și nu deosebeam binele de rău – era o iubire confuză. O protejam pe mama mea, permițându-i să tot perturbe viața bisericească. Aveam un rol în răul ei. Acționând astfel, nu îi răneam pe ceilalți și pe mine? Eram orbit, paralizat de emoțiile mele. Conducătorul m-a îndemnat de multe ori să scriu o evaluare a mamei mele, dar eu am tot amânat-o, întârziind lucrarea bisericii. Dându-mi seama de asta, inima mea a fost mistuită de vină. Nu știam de ce nu mă puteam abține să nu fiu constrâns de emoții în fața acestei situații. Care era adevărata problemă? Am venit înaintea lui Dumnezeu să mă rog și să caut, cerându-I să mă îndrume să-mi înțeleg problemele.

Am citit un pasaj din cuvântul lui Dumnezeu, care m-a ajutat să mă înțeleg și mai mult. Cuvintele lui Dumnezeu spuneau: „**Pe baza cărui principiu cuvintele lui Dumnezeu le cer oamenilor să-i trateze pe ceilalți? Să iubească ce iubește Dumnezeu și să urască ce urăște El: acesta este principiul la care ar trebui să se adere. Dumnezeu îi iubește pe cei care urmăresc adevărul și care-I pot respecta voia; aceștia sunt oamenii pe care și noi ar trebui să-i iubim. Cei care nu pot urma voia lui Dumnezeu, cei care-L urăsc pe Dumnezeu și se răzvrătesc împotriva Lui – acești oameni sunt detestați de Dumnezeu și ar trebui să-i detestăm și noi. Asta le cere Dumnezeu oamenilor. […] Dacă o persoană este o ființă care Îl tăgăduiește pe Dumnezeu și I se împotrivește, care este blestemată de Dumnezeu, dar este un părinte sau o rudă de-a ta și, din câte știi tu, nu pare să fie o persoană rea și te tratează bine, atunci s-ar putea să te trezești incapabil să urăști acea persoană și chiar să**

păstrezi strâns legătura, iar relația voastră să rămână neschimbată. Te va tulbura să auzi că Dumnezeu urăște astfel de oameni și nu ești capabil să fii de partea lui Dumnezeu și să-i respingi fără milă. Ești tot timpul constrâns de sentimente și nu poți renunța pe deplin la ei. Care este motivul acestui lucru? Se întâmplă pentru că sentimentele tale sunt prea puternice și te împiedică să practici adevărul. Acea persoană este bună cu tine, așa că nu poți să o urăști. Ai putea să o urăști numai dacă te-ar răni. Ar fi acea ură în acord cu adevărurile-principii? De asemenea, ești constrâns de noțiuni tradiționale, crezând că este un părinte sau o rudă, așa că, dacă o urăști, vei fi disprețuit de societate și ponegrit de opinia publică, condamnat ca fiind lipsit de sentimente filiale, de conștiință, ca nefiind nici măcar uman. Crezi că vei îndura condamnarea și pedeapsa divină. Chiar dacă vrei să o urăști, conștiința ta nu te va lăsa. De ce funcționează conștiința ta în acest mod? Fiindcă un mod de gândire ți-a fost imprimat încă din copilărie, prin moștenirea familiei tale, prin educația pe care ți-au dat-o părinții și prin îndoctrinarea culturii tradiționale. Acest mod de gândire este foarte adânc înrădăcinat în inima ta și te face să crezi, în mod greșit, că pietatea filială este absolut firească și justificată și că orice este moștenit de la strămoșii tăi este întotdeauna bun. Ai învățat mai întâi acest mod de gândire și el rămâne dominant, creând un mare obstacol și o mare tulburare în credința ta și în acceptarea adevărului, făcându-te incapabil să pui cuvintele lui Dumnezeu în practică și să iubești ce iubește Dumnezeu, să urăști ce urăște Dumnezeu. În inima ta știi că viața ta a venit de la Dumnezeu, nu de la părinții tăi, și știi, de asemenea, că părinții tăi nu numai că nu cred în Dumnezeu, ci I se împotrivesc, că Dumnezeu îi urăște și că ar trebui să I te supui, să stai de partea Sa, dar pur și simplu nu te poți decide să-i urăști, chiar dacă

vrei asta. Nu poți să faci acel pas, nu poți să-ți oțelești inima și nu poți să practici adevărul. Care este sursa acestui lucru? Satana folosește acest fel de cultură tradițională și aceste noțiuni de moralitate pentru a-ți înrobi gândurile, mintea și inima, făcându-te incapabil să accepți cuvintele lui Dumnezeu; ai fost stăpânit de aceste lucruri ale Satanei și făcut incapabil să accepți cuvintele lui Dumnezeu. Când vrei să practici cuvintele lui Dumnezeu, aceste lucruri provoacă tulburări în tine, te fac să te opui adevărului și cerințelor lui Dumnezeu și te fac incapabil să scapi de jugul culturii tradiționale. După ce te lupți o vreme, faci un compromis: preferi să crezi că noțiunile tradiționale ale moralității sunt corecte și în acord cu adevărul, așa că respingi cuvintele lui Dumnezeu sau te lepezi de ele. Nu accepți cuvintele lui Dumnezeu drept adevărul și nu ți se pare ceva neobișnuit să fii mântuit, simțind că încă trăiești în această lume și poți supraviețui doar bazându-te pe acești oameni. Incapabil să înduri acuzațiile societății, ai alege mai degrabă să renunți la adevăr și la cuvintele lui Dumnezeu, abandonându-te noțiunilor tradiționale ale moralității și influenței Satanei, preferând să-L ofensezi pe Dumnezeu și să nu practici adevărul. Nu este deplorabil omul? Nu are el nevoie de mântuirea de la Dumnezeu?" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Doar prin recunoașterea propriilor păreri nechibzuite se poate obține cu adevărat o transformare"). Am înțeles din cuvântul lui Dumnezeu că El ne cere să iubim ce iubește El și să urăm ce urăște El. Și Domnul Isus a spus odată: „**Cine este mama Mea și cine sunt frații Mei? […] Căci oricine respectă voia Tatălui Meu, Care este în ceruri, acela Îmi e frate, soră și mamă**" (Matei 12:48, 50). Dumnezeu îi iubește pe cei care caută adevărul și sunt capabili să-l accepte. Aceștia sunt singurul tip oameni cărora ar trebui să le spun frați și surori; singurii pe care ar trebui să-i iubesc și ajut din iubire. Cei care disprețuiesc adevărul și nu-l practică niciodată sunt toți non-

credincioși, nu frați și surori. Chiar dacă sunt părinții sau rudele noastre, ar trebui să-i deosebim și să-i dăm în vileag, potrivit principiilor adevărului. Asta nu înseamnă că nu ar trebui să fim filiali față de părinții noștri sau că nu ne va păsa de ei în viitor, ci că ar trebui să-i tratăm rațional și corect, conform naturii și esenței lor. Totuși „Sângele apă nu se face” și „Omul nu este neînsuflețit; cum poate el să fie lipsit de emoții?” erau otrăvuri satanice în care eram cufundat. Nu eram principial în modul în care tratam oamenii și-mi protejam mereu familia și-i țineam partea, în baza emoțiilor. Când scriam evaluarea fratelui meu, știam că se dezvăluise deja ca fiind non-credincios și că ar trebui înlăturat din biserică, dar m-am lăsat pradă emoțiilor mele și n-am vrut să scriu adevărul. Am vrut să tăinuiesc faptele și să-mi înșel frații și surorile. Când conducătorul mi-a cerut să scriu evaluarea mamei, știam că ea perturba viața bisericească și că ar trebui să scriu o evaluare exactă și obiectivă, ca să-l ajut pe conducător să o dea în vileag și să o constrângă. Dar gândindu-mă la ea ca la mama mea și la cât de bună a fost cu mine, m-am temut că, dacă aș scrie cinstit despre comportamentul ei, m-aș simți mereu vinovat și n-aș putea trăi cu asta. M-am temut și să nu creadă ceilalți că eram necruțător și cu sânge rece. Plin de îndoieli și anxietate, am tot amânat să scriu. Am văzut că aceste otrăvuri satanice erau adânc înrădăcinate în inima mea, legându-mă de emoțiile mele. Mă făceau să fiu neprincipial în modul în care-i abordam pe ceilalți și mă împiedicau să sprijin lucrarea bisericii. Eram de partea Satanei, răzvrătindu-mă și împotrivindu-mă lui Dumnezeu. Realitatea era că mama și fratele meu erau non-credincioși și că era drept să le dau în vileag comportamentul. Însemna să protejez lucrarea bisericii și să respect cerințele lui Dumnezeu. Însemna să iubesc ce iubește Dumnezeu și să urăsc ce urăște El și era o mărturie a practicării adevărului. Dar eu am văzut practicarea adevărului și expunerea Satanei ca pe ceva negativ; credeam că

era un lucru nemilos, lipsit de scrupule și trădător. Ce confuz eram! Confundam negrul cu albul, binele cu răul. Eram constrâns de emoțiile mele și mistuit de negativitate din cauza acestui lucru, lipsit de motivația de a-mi face datoria. Fără îndrumarea și luminarea oportună a lui Dumnezeu, emoțiile mele m-ar fi terminat. Faptul că am trăit condus de emoțiile mele era să fie sfârșitul meu. Chiar mă jucam cu focul.

Mai târziu, am reflectat mai mult asupra mea, dându-mi seama că reticența mea de-a scrie despre mama izvora dintr-o altă concepție greșită, și anume că a o da în vileag ar fi fost nemilos din partea mea, căci ea m-a crescut cu multă blândețe. Am citit un pasaj din cuvântul lui Dumnezeu care mi-a schimbat perspectiva asupra acestui lucru. Cuvântul lui Dumnezeu spune: „**Dumnezeu a creat această lume și a adus în ea omul, o ființă vie căreia El i-a dăruit viață. Mai departe, omul a ajuns să aibă părinți și rude și nu a mai fost singur. Încă de când omul a zărit prima oară această lume materială, a fost menit să existe sub predestinarea lui Dumnezeu. Suflarea vieții de la Dumnezeu susține fiecare ființă vie în parte pe parcursul creșterii sale și până la maturitate. În acest proces, nimeni nu simte că omul crește sub îngrijirea lui Dumnezeu; mai degrabă, el consideră că omul face asta sub dragostea grijulie a părinților săi și că este propriul său instinct al vieții cel care îi dirijează creșterea. Acest lucru e cauzat de faptul că omul nu știe cine i-a dăruit viața sau de unde a venit aceasta, cu atât mai puțin felul în care instinctul vieții creează miracole. El știe doar că hrana este baza pe care viața sa continuă, că perseverența este sursa existenței sale și că acele credințe din mintea lui sunt capitalul de care depinde supraviețuirea lui. Cu privire la harul și aprovizionarea lui Dumnezeu, omul e total uituc, și astfel el își irosește viața oferită lui de Dumnezeu… Nimeni din această omenire, de care Dumnezeu are grijă**

zi și noapte, nu ia hotărârea de a I se închina. Dumnezeu doar continuă, așa cum a plănuit, să lucreze asupra omului, de la care El nu are nicio așteptare. El face acest lucru în speranța că, într-o zi, omul se va trezi din visul lui și va realiza brusc valoarea și semnificația vieții, prețul pe care Dumnezeu l-a plătit pentru tot ce i-a dat și bunăvoința sârguincioasă cu care Dumnezeu așteaptă ca omul să se reîntoarcă la El" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Dumnezeu este sursa vieții omului"). Din cuvântul lui Dumnezeu, am aflat că, din afară, părea că mama mea mi-a dat naștere și m-a crescut și că ea a fost cea care a avut grijă de mine în viață. Totuși, în realitate, sursa vieții umane este Dumnezeu și toate lucrurile de care mă bucurasem mi-au fost dăruite de El. Dumnezeu mi-a dat viață și mi-a rânduit o familie și o casă. Tot rânduielile lui Dumnezeu au fost cele care mi-au permis să-I aud glasul și să vin înaintea Lui. Ar trebui să-I mulțumesc lui Dumnezeu și să practic adevărul în toate lucrurile care mi se întâmplă pentru a-I răsplăti iubirea. N-ar trebui să fiu de partea familiei mele și să acționez pentru Satana, împiedicând lucrarea bisericii. Dându-mi seama de asta, m-am trezit la realitate. Trebuia să vin înaintea lui Dumnezeu ca să mă pocăiesc și nu mai puteam să-mi urmez emoțiile. După aceea, am descris cu acuratețe comportamentul mamei mele, perturbator pentru viața bisericii.

O lună mai târziu, am fost ales conducător de biserică. Am aflat că unii membri ai bisericii încă nu deslușiseră întru totul comportamentul mamei mele. M-am gândit: „Ar trebui să le spun despre modul în care mama mea a perturbat viața bisericească, astfel încât ei să poată învăța să o discearnă și să o trateze conform principiilor adevărului." Dar chiar când să o fac, m-am simțit contrariat. Dacă în timpul părtășiei frații și surorile ar fi dobândit, într-adevăr, discernământ asupra comportamentului mamei mele, oare ar fi abandonat-o? Oare asta ar fi supărat-o pe mama? Am simțit că nu mă lasă

inima să spun ceva. Mi-am dat seama că iar eram constrâns de emoții și mi-am amintit cuvântul lui Dumnezeu, pe care-l citisem înainte, și anume că ar trebui să iubesc ce iubește El și să urăsc ce urăște El. Mama mea provocase probleme în viața bisericească, iar Dumnezeu urăște asta. Nu puteam să continuu să o protejez din afecțiune. Era responsabilitatea mea să expun și să analizez situația, potrivit principiilor adevărului, ca frații și surorile să poată dobândi discernământ. Așadar, am avut părtășie în mod detaliat despre felul în care perturbase mama mea viața bisericească, iar ceilalți au dobândit puțin discernământ și au învățat câteva lecții. Majoritatea au fost de acord că ar trebui să fie izolată ca să reflecteze asupra ei. După ce am pus acest lucru în practică, m-am simțit relaxat și împăcat. Îi mulțumesc lui Dumnezeu din adâncul inimii pentru îndrumarea și luminarea din cuvântul Lui care m-au ajutat să înțeleg adevărul, să găsesc principiile de practică și să înțeleg cum să-mi tratez membrii familiei. Fără asta, aș fi și acum constrâns de emoții, făcând lucruri ca să mă împotrivesc lui Dumnezeu. Aceste experiențe mi-au arătat că, în ceea ce privește tratarea oamenilor și gestionarea situațiilor din biserică, totul trebuie făcut conform principiilor adevărului. Doar acest lucru este în acord cu voia lui Dumnezeu. Este singura cale de te simți liber și de a dobândi un sentiment de pace interioară. Slavă Ție, Dumnezeule!

33. Faptul că am făcut Covid m-a dezvăluit

de Jiang Ping, China

În ultimii ani, pe măsură ce pandemia de coronavirus s-a răspândit în toată lumea, tot mai mulți oameni s-au infectat cu virusul, iar mulți au și murit de la el. Mi-am spus: „Sfârșitul lucrării lui Dumnezeu va fi urmat de o mare calamitate, iar toți cei ce fac rău și se împotrivesc lui Dumnezeu se vor adânci în dezastru și vor fi distruși. Doar cei ce acceptă judecata și mustrarea cuvintelor lui Dumnezeu și sunt purificați pot primi protecția Lui și pot intra în Împărăția Lui. Trebuie să fac progrese în răspândirea Evangheliei și în îndeplinirea datoriei și să pregătesc mai multe fapte bune. Abia atunci voi avea un final și o destinație bună.” Am mai gândit: „După ce am acceptat lucrarea din zilele de pe urmă a lui Dumnezeu, am renunțat la lucrarea mea de evanghelizare. Am fost arestată de câteva ori, dar n-am trădat niciodată frații, surorile sau biserica. Apoi, am continuat să răspândesc Evanghelia ca înainte și am câștigat câțiva oameni în anii aceștia. Deși am deja 70 de ani, încă mă ocup de lucrarea de evanghelizare pentru mai multe biserici și rezultatele lor nu sunt rele. Sunt convinsă că, dacă-mi îndeplinesc în continuare datoria cum trebuie, Dumnezeu mă va mântui!” Gândindu-mă la asta, m-am bucurat în sufletul meu și am fost foarte activă în datoria mea.

Într-o zi din decembrie 2022, când m-am trezit dimineața, am simțit că am puțină febră, gât iritat și tuse. Intrasem de curând în contact cu cineva care avea Covid, așa că am bănuit că mă infectasem și eu. Însă simptomele nu erau puternice la momentul respectiv și eu încă le puteam tolera, așa că nu le-am luat prea în serios. După ce m-am odihnit acasă câteva zile, m-am simțit puțin mai bine. La momentul acela, eram destul de fericită și gândeam că, întrucât crezusem în Dumnezeu și îmi făcusem mereu datoria

în biserică în anii aceștia, Dumnezeu îmi permisese să mă recuperez repede, așa că trebuie mai ales să răspândesc Evanghelia și să pregătesc mai multe fapte bune. Dar, pe neașteptate, boala mea s-a agravat apoi. Într-o zi, mă întorsesem acasă după răspândirea Evangheliei, când, deodată, mi-am simțit întreg corpul slăbit, aveam febră mare și mă simțeam amețită. În ziua următoare, tot aveam febră mare care nu ceda. Atunci, m-am speriat puțin, gândindu-mă: „Când m-am îmbolnăvit, nu m-am plâns și mi-am făcut datoria în continuare, ca de obicei. Ar fi trebuit să primesc protecția lui Dumnezeu. Atunci de ce mă simt brusc mai rău? De la izbucnirea epidemiei de coronavirus, mulți oameni au murit în toată lumea, mulți fiind vârstnici. Dacă o să mă simt mai rău, oare o să mor și eu?" În acele câteva zile, am luat medicamente care să-mi reducă febra, dar a rămas tot mare. Mă simțeam surmenată și tușeam constant. Mai ales când am auzit că vârstnici pe care-i cunoșteam au murit de Covid, m-am cam speriat și m-am îngrijorat la gândul acesta: „Lucrarea lui Dumnezeu se va sfârși în curând. Dacă mor acum, mai pot să fiu mântuită? Oare tot ce-am sacrificat în anii aceștia se va irosi? Unii oameni din biserică nu fac îndatoriri; cum de nu s-au infectat încă? Pe de altă parte, eu am renunțat la familie și la carieră și mi-am făcut mereu datoria, am suferit mult și am plătit un preț mare. De ce nu m-a protejat Dumnezeu?" Gândindu-mă la asta, n-am putut să nu mă simt deznădăjduită. Deși n-am zis nimic și mi-am făcut datoria în continuare, îmi pierdusem entuziasmul și nu voiam să sufăr sau să plătesc un preț în datoria mea. Când conducătorul mi-a zis că vrea să mă ocup de lucrarea de evanghelizare de la alte câteva biserici, nu m-am bucurat prea tare. Am gândit că era mai important să am grijă de sănătatea mea. Dacă aș fi avut prea multe griji, trupul meu nu le-ar fi tolerat. În plus, încă nu-mi revenisem complet din ultimul meu atac de Covid. Dacă m-aș infecta iar, chiar s-ar putea să nu mai scap. Făcându-mi datoria după aceea, de câte ori

aveam frisoane și tușeam, mă temeam că se va agrava și eram adesea îngrijorată și speriată. Mi-am dat seama că starea mea era incorectă și m-am rugat la Dumnezeu: „Dumnezeule! Mi-ai permis să am această boală, dar am cerințe de la Tine și nu reușesc niciodată să mă supun. Te rog să mă îndrumi să mă supun orchestrărilor și rânduielilor Tale, să caut adevărul și să învăț lecții din el!”

După rugăciune, am citit câteva dintre cuvintele lui Dumnezeu: **„Atunci când oamenii nu reușesc să vadă clar lucrurile, să înțeleagă, să accepte sau să se supună mediilor orchestrate de Dumnezeu și suveranității Sale și când înfruntă diverse dificultăți în viețile lor cotidiene sau când acestea depășesc ceea ce pot suporta oamenii normali, în subconștient, ei simt tot felul de griji și anxietăți și chiar tulburare. Nu știu cum va fi ziua de mâine sau cea de după, sau cum vor sta lucrurile peste câțiva ani, sau cum va fi viitorul lor și, astfel, se simt tulburați, anxioși și îngrijorați în legătură cu tot felul de lucruri. În ce context se simt oamenii tulburați, anxioși și îngrijorați în legătură cu tot felul de lucruri? Acela în care nu cred în suveranitatea lui Dumnezeu – adică sunt incapabili să creadă în ea și s-o înțeleagă. Chiar dacă ar vedea-o cu ochii lor, nu ar înțelege-o sau nu ar crede-o. Nu cred că Dumnezeu deține suveranitatea asupra sorții lor, că viețile lor sunt în mâinile lui Dumnezeu și, astfel, în inimile lor, apare neîncrederea față de suveranitatea și rânduielile lui Dumnezeu, iar atunci apare învinovățirea și ei sunt incapabili să se supună**” [Cuvântul, Vol. 6: Despre urmărirea adevărului I, „Cum să urmărești adevărul (3)”]. **„Oamenii care suferă de o boală se gândesc adesea: «O, sunt hotărât să-mi îndeplinesc bine datoria, dar am boala aceasta. Îi cer lui Dumnezeu să mă ferească de rău și, cu protecția Lui, nu trebuie să-mi fie teamă. Însă dacă mă epuizez când îmi îndeplinesc îndatoririle, oare boala mea nu se va**

agrava? Ce o să fac în cazul în care boala se va agrava? Dacă este nevoie să mă internez ca să mă operez, nu am bani să plătesc pentru asta, așa că, dacă nu împrumut bani ca să-mi achit tratamentul, oare starea mea se va agrava și mai mult? Și dacă se agravează foarte tare, oare voi muri? Poate o astfel de moarte să fie considerată o moarte normală? Dacă eu chiar mor, oare Dumnezeu Își va aminti îndatoririle pe care le-am îndeplinit? Oare se va considera că am făcut fapte bune? Oare voi obține mântuirea?» […] Ori de câte ori se gândesc la aceste lucruri, în inimile lor apare un sentiment profund de anxietate. Deși nu se opresc niciodată din a-și îndeplini datoria și fac mereu ceea ce trebuie să facă, se gândesc constant la boala lor, la sănătatea lor, la viitorul lor și la viața și moartea lor. În cele din urmă, ajung la concluzia, care este doar o dorință deșartă, că: «Dumnezeu mă va vindeca, mă va ține în siguranță. Nu mă va abandona și nu va sta cu mâinile în sân, fără să facă nimic, dacă va vedea că mă îmbolnăvesc.» Astfel de gânduri nu au nicio bază și chiar pot fi numite un fel de noțiuni. Oamenii nu vor fi niciodată capabili să-și înlăture dificultățile practice cu astfel de noțiuni și închipuiri și, în adâncul inimii lor, se simt vag tulburați, anxioși și îngrijorați în legătură cu sănătatea și boala lor; nu au idee cine își va asuma răspunderea pentru aceste lucruri sau dacă o va face cineva” [Cuvântul, Vol. 6: Despre urmărirea adevărului I, „Cum să urmărești adevărul (3)”]. Dumnezeu ne-a dezvăluit că oamenii nu înțeleg cu adevărat atotputernicia și suveranitatea Lui și mereu se tem de moarte. Din această cauză, trăiesc în emoții negative de grijă și preocupare. Starea mea era exact ca cea expusă de Dumnezeu. M-am infectat cu Covid, dar mi-am revenit repede la început, așa că m-am bucurat și i-am mulțumit lui Dumnezeu pentru grija și protecția Sa. Mai apoi, când starea mea s-a agravat și aveam febră mare, m-am speriat și m-am temut că sunt bătrână și

pot să mor din cauza acestui virus dacă boala mi se înrăutățea. Trăiam în deznădejde și nu aveam putere să-mi îndeplinesc datoria. Îndeosebi, când conducătorul a vrut să mă facă responsabilă cu lucrarea de evanghelizare la alte biserici, m-am temut că, dacă îndatoririle mă oboseau prea tare, starea mea se putea înrăutăți și puteam să mor de Covid, așa că n-am îndrăznit să accept. Am trăit adesea în anxietate și teamă pe parcursul acestei boli, fără să am starea de spirit necesară să-mi fac datoria cuvenită. Dumnezeu este Creatorul care deține suveranitatea peste tot și controlează tot. Când mă îmbolnăvesc, când mă fac bine, când se sfârșește viața mea… Toate aceste lucruri sunt în mâinile lui Dumnezeu, iar eu trebuie să mă supun orchestrărilor și rânduielilor Sale. Cu toate acestea, n-am avut credință în suveranitatea lui Dumnezeu și n-am crezut că El controlează totul, trăind mereu în teamă și îngrijorare. Ce nesăbuită am fost! Dumnezeu îmi permisese să sufăr de această boală, iar eu trebuia să caut adevărul și să învăț lecții din el. Dacă trăiam mereu în acest sentiment de negativitate, când aș fi dat ochii cu moartea într-o zi, tot m-aș fi plâns, neînțelegându-L și învinuindu-L pe Dumnezeu, rostind chiar cuvinte potrivnice Lui, cuvinte pe care El le-ar detesta și le-ar condamna. Gândindu-mă la asta, m-am speriat, dar am simțit și nevoia de acțiune, dorind să caut adevărul și să rezolv această situație.

Căutând, am citit un pasaj din cuvintele lui Dumnezeu: „**Pe ce bază, tu – o ființă creată – Îi ceri ceva lui Dumnezeu? Oamenii nu sunt calificați să Îi ceară nimic lui Dumnezeu. Nu există nimic mai irațional decât a cere de la Dumnezeu. El va face ceea ce se cuvine să facă, iar firea Sa este dreaptă. Dreptatea nu înseamnă nicidecum echitate sau justețe; nu înseamnă egalitarism și nici a-ți aloca ceea ce meriți în funcție de cât de multe lucrări ai dus la bun sfârșit, a-ți plăti pentru vreo lucrare pe care ai făcut-o sau a-ți da ce ți se cuvine în funcție de**

eforturile depuse. Aceasta nu este dreptate, înseamnă doar a fi corect și rațional. Foarte puțini oameni sunt capabili să cunoască firea dreaptă a lui Dumnezeu. Să presupunem că Dumnezeu l-ar fi eliminat pe Iov după ce Iov a fost martor pentru El: ar fi asta drept? De fapt, ar fi. De ce se numește aceasta dreptate? Cum văd oamenii dreptatea? Dacă un lucru este în conformitate cu noțiunile oamenilor, atunci lor le este foarte ușor să spună că Dumnezeu este drept; totuși, dacă nu văd acel lucru ca fiind în concordanță cu noțiunile lor – dacă este ceva ce nu sunt capabili să înțeleagă – atunci le-ar fi greu să spună că Dumnezeu este drept. Dacă Dumnezeu l-ar fi distrus pe Iov pe atunci, oamenii nu ar fi spus că El este drept. De fapt, totuși, indiferent dacă oamenii au fost sau nu corupți și dacă au fost profund corupți sau nu, trebuie Dumnezeu să Se justifice atunci când îi distruge? Ar trebui să fie nevoit să le explice oamenilor pe ce bază face acest lucru? Trebuie oare Dumnezeu să le spună oamenilor regulile pe care El le-a poruncit? Nu este nevoie. În ochii lui Dumnezeu, cineva care este corupt și care este pasibil să se împotrivească lui Dumnezeu nu are nicio valoare; orice mod în care Se va ocupa Dumnezeu de el va fi potrivit și toate sunt rânduielile lui Dumnezeu. Dacă ai fi neplăcut în ochii lui Dumnezeu și dacă El ar spune că nu Îi mai ești de niciun folos după mărturia ta și, prin urmare, te-ar distruge, ar fi și aceasta dreptatea Lui? Ar fi. […] Tot ceea ce face Dumnezeu este drept. Deși s-ar putea ca oamenii să nu poată să perceapă dreptatea lui Dumnezeu, ei nu ar trebui să emită judecăți după bunul plac. În cazul în care ceva din ce face El li se pare nerezonabil oamenilor sau dacă aceștia au vreo noțiune privind acest lucru, iar asta îi determină să spună că El nu este drept, atunci sunt extrem de nerezonabili” (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a). Gândindu-mă la cuvintele lui Dumnezeu, mi-am dat seama că,

în trecut, nu înțelesesem cu adevărat dreapta fire a lui Dumnezeu. Crezusem mereu că, din moment ce m-am sacrificat pentru Dumnezeu îndeplinindu-mi datoria, treabuia să primesc grija și protecția Lui, nu să mă confrunt cu boli sau chiar cu moartea. M-am gândit că aceasta era dreptatea lui Dumnezeu. Sub influența acestei viziuni greșite, credeam tot timpul că, din moment ce crezusem în Dumnezeu atâția ani, suferisem mult și plătisem un preț mare și chiar perseverasem în datoria mea după ce m-am infectat cu Covid, Dumnezeu trebuie să mă ferească sau să mă ajute să mă însănătoșesc cât mai repede. Însă, când lucrurile n-au mers cum m-am așteptat, L-am înțeles greșit și m-am plâns de Dumnezeu, făcându-mi îndatoririle fără tragere de inimă. Mai ales când am văzut că unii frați și unele surori care nu îndepliniseră îndatori nu luaseră Covid, pe când eu m-am sacrificat cu entuziasm și mi-am făcut datoria, dar m-am infectat, am simțit că nu e corect și L-am considerat nedrept pe Dumnezeu, nu m-am mai dedicat datoriei mele și n-am mai fost dispusă să supraveghez lucrarea mai multor biserici. Inițial mi-am zis că, după ce am crezut în Dumnezeu mulți ani și mi-am îndeplinit mereu îndatoririle, mă supusesem lui Dumnezeu, dar, când am dat ochii cu moartea, răzvrătirea și împotrivirea mea s-au dezvăluit și nu mai eram deloc supusă. Mă bucurasem prea mult de udare și de cuvintele lui Dumnezeu; să îmi îndeplinesc îndatoririle și să mă sacrific puțin erau lucruri pe care trebuia să le fac. Cu toate acestea, am ajuns atât de departe încât să le folosesc ca să cad la învoială și să fac tranzacții cu Dumnezeu, plângându-mă de El când dorințele nu-mi erau îndeplinite. Eram cu adevărat absurdă! Dumnezeu este Creatorul; orice ar face Dumnezeu și oricum s-ar purta cu oamenii, totul este drept și totul conține intențiile Lui. Nu trebuie să judec ce face Dumnezeu în funcție de noțiunile și imaginația mea. M-am gândit la un pasaj din cuvintele lui Dumnezeu: „**Nu este o nesăbuință să te simți tulburat, anxios și îngrijorat de lucruri pe care**

nu le poți decide singur? (Ba da.) **Oamenii ar trebui să se apuce să rezolve lucrurile pe care le pot rezolva singuri, iar pentru acele lucruri pe care nu le pot face singuri, ar trebui să-L aștepte pe Dumnezeu; oamenii ar trebui să se supună în tăcere și să-I ceară lui Dumnezeu să-i protejeze – aceasta este mentalitatea pe care ar trebui s-o aibă oamenii. Atunci când boala chiar lovește și moartea e aproape, oamenii ar trebui să se supună, să nu se plângă și să nu se răzvrătească împotriva lui Dumnezeu sau să spună lucruri care Îl hulesc sau Îl atacă. În schimb, oamenii ar trebui să ia postura de ființe create și să experimenteze și să aprecieze tot ce vine de la Dumnezeu – nu ar trebui să încerce să aleagă lucruri pentru ei înșiși**" [Cuvântul, Vol. 6: Despre urmărirea adevărului I, „Cum să urmărești adevărul (4)"]. Gândindu-mă la cuvintele lui Dumnezeu, m-am autoincriminat și mai mult și m-am simțit umilită. Nu întruneam nici pe departe cerințele lui Dumnezeu. Sănătatea mea, moartea mea și tot ce ține de mine era orchestrat de Dumnezeu. Dacă aș muri de Covid, ar fi ceva permis de Dumnezeu și, fie că aș trăi, fie că aș muri, trebuie să mă supun suveranității și rânduielilor Lui. Aceasta era rațiunea minimă pe care ar trebui să o aibă o ființă creată. Așadar, am îngenunchiat și m-am rugat lui Dumnezeu: „Dumnezeule, sunt foarte răzvrătită! Fie că mă însănătoșesc, fie ca nu, sunt dispusă să mă supun rânduielilor Tale. N-o să mă mai plâng de Tine și n-o să-Ți mai cer lucruri absurde."

Mai apoi, am reflectat asupra mea, gândind: „Când nu mă confrunt cu boala sau nenorocirea, pot să fiu activă în datoria mea și să am părtășie cu frații și surorile că orice ni s-ar întâmpla, trebuie să ne supunem mereu orchestrărilor și rânduielilor lui Dumnezeu. Atunci de ce am înțeles greșit și m-am plâns de Dumnezeu când boala s-a agravat, pierzându-mi chiar și energia de a-mi face datoria? De ce am dezvăluit această răzvrătire și împotrivire?" Căutând, am citit unele dintre cuvintele lui Dumnezeu:

„Înainte să decidă să-și facă datoria, în adâncul inimilor lor, antihriștii debordează de așteptări față de perspectivele lor, de câștigarea binecuvântărilor, a unei destinații bune și chiar a unei cununi și au încredere deplină că vor obține aceste lucruri. Vin în casa lui Dumnezeu ca să-și facă datoria cu astfel de intenții și aspirații. Așadar, îndeplinirea datoriei lor conține sinceritatea, credința adevărată și loialitatea pe care le cere Dumnezeu? În acest moment, încă nu se pot vedea loialitatea, credința sau sinceritatea lor adevărată, pentru că toți au o mentalitate întru totul tranzacțională înainte să-și facă datoria; toți iau decizia de a-și face datoria în funcție de interese și, de asemenea, pe baza ambițiilor și dorințelor debordante pe care le aveau deja. Care este intenția antihriștilor când își fac datoria? De a face o înțelegere, de a face un schimb. Se poate spune că acestea sunt condițiile pe care le stabilesc pentru a-și face datoria: «Dacă îmi fac datoria, atunci trebuie să obțin binecuvântări și să am o destinație bună. Trebuie să obțin toate binecuvântările și beneficiile despre care dumnezeu a spus că sunt pregătite pentru omenire. Dacă nu le pot obține, atunci nu voi face această datorie.» Vin în casa lui Dumnezeu ca să-și facă datoria cu astfel de intenții, ambiții și dorințe. Se pare că au o oarecare sinceritate și, desigur, pentru cei care sunt credincioși noi și care abia încep să-și facă datoria, se poate numi și entuziasm, dar nu există deloc credință sau loialitate reală în asta; există doar acel grad de entuziasm. Nu se poate numi sinceritate. Judecând după această atitudine pe care antihriștii o au față de datoria lor, aceasta este una complet tranzacțională și plină de dorințele lor de beneficii, precum a câștiga binecuvântări, a intra în Împărăția Cerurilor, a câștiga o cunună și a primi recompense. Așadar, din exterior, pare că mulți antihriști, înainte să fie excluși, își fac datoria și chiar s-au lepădat de

mai multe lucruri și au suferit mai mult decât o persoană obișnuită. Lucrurile pe care le sacrifică și prețul pe care îl plătesc sunt egale cu cele sacrificate și plătite de Pavel și nici nu aleargă de colo colo mai puțin decât Pavel. Acesta este un lucru pe care îl poate vedea toată lumea. În ceea ce privește comportamentul lor și dorința lor de a suferi și de a plăti prețul, nu se cuvine să primească nimic. Cu toate acestea, Dumnezeu nu apreciază o persoană pe baza comportamentului ei exterior, ci pe baza esenței și a firii ei, a lucrurilor pe care le dezvăluie și a naturii și esenței fiecărui lucru pe care îl face. Când oamenii îi judecă și îi tratează pe alții, determină cine sunt doar pe baza comportamentului lor exterior, a cât de mult suferă și a prețului pe care îl plătesc, iar aceasta este o greșeală gravă" [Cuvântul, Vol. 4: Demascarea antihriștilor, „Punctul nouă (Partea a șaptea)"]. Prin ce a expus Dumnezeu, am înțeles în sfârșit că, atunci când îmi făceam datoria și mă consumam cu entuziasm în acești ani, n-am fost cu adevărat atentă la intențiile lui Dumnezeu, nu mi-am făcut datoria de ființă creată și nici n-am îndeplinit-o din sinceritate sau loialitate față de Dumnezeu. Mai degrabă, am transformat-o într-un instrument și monedă de schimb pentru a-mi satisface dorința de a primi binecuvântări, am făcut asta ca să supraviețuiesc în viitor și să mă bucur de binecuvântări eterne. Văzând că au loc dezastre unul după altul și că lucrarea lui Dumnezeu se apropia de sfârșit, m-am felicitat, gândindu-mă că, fiindcă m-am lepădat și m-am consumat pentru Dumnezeu și mi-am îndeplinit datoria, o să primesc cu siguranță protecția Lui și o să supraviețuiesc. Însă, când am făcut Covid și starea mi s-a agravat, m-am temut că sunt bătrână și pot să mor de la virus, așa că m-am simțit demoralizată și dezamăgită și mi-am pierdut credința. Chiar am început să-mi folosesc așa-zisul capital ca să cad la învoială cu Dumnezeu, gândind că, fiindcă am suferit atât în datoria mea și am avut rezultate în răspândirea

Evangheliei, Dumnezeu ar trebui să mă protejeze. Când dorințele mele extravagante n-au fost îndeplinite, am gândit că Dumnezeu nu mă proteja și mă trata incorect și nu-mi mai făceam datoria cu energie. Când faptele au fost dezvăluite, în sfârșit am realizat că, de când am început să cred în Dumnezeu, o făcusem ca să primesc binecuvântări. Am tot spus că eu cred în Dumnezeu, că îndeplinirea datoriei mele e absolut firească și justificată, dar, în realitate, mă foloseam de Dumnezeu și-L înșelam. Eram foarte egoistă și înșelătoare! M-am gândit la Pavel, care a mers în toată Europa ca să răspândească Evanghelia în Epoca Harului, îndurând multă suferință și convertind mulți oameni. Însă s-a consumat și a suferit ca să intre în Împărăția Cerurilor și să primească recompense. A fost o tranzacție și o înșelăciune, iar Dumnezeu nu doar că n-a fost de acord cu consumarea lui, ci chiar a detestat-o profund. Până la urmă, în loc să fie binecuvântat de Dumnezeu, Pavel a fost pedepsit. Firea lui Dumnezeu este dreaptă și sfântă și când El hotărăște finalul și destinația noastră, nu judecă după cât de mult suferim și lucrăm în aparență sau cât de mult comportament pozitiv arătăm, ci dacă am câștigat adevărul și dacă firea noastră s-a schimbat. Dacă, alergând și consumându-mă, aș vrea mereu să primesc un final și o destinație bună, fără să caut adevărul sau să mă curățesc de corupție, atunci finalul meu ar fi același ca al lui Pavel; aș fi eliminată și pedepsită de Dumnezeu. Eșecul lui Pavel îmi servește drept memento și avertisment! Atunci, m-am gândit că Dumnezeu încearcă din tot sufletul să mântuiască omenirea, depunând toate eforturile și plătind toate prețurile, fără să aștepte și să ceară nimic de la noi. Dumnezeu este foarte altruist! Pe de altă parte, eu mă bucurasem de tot ce mi-a oferit Dumnezeu fără să țin cont de intențiile Lui. Chiar făcusem tranzacții cu Dumnezeu când mi-am făcut datoria, pentru a primi o destinație bună. Am fost foarte egoistă și detestabilă! Am considerat că Dumnezeu poate fi folosit și înșelat. Având în

vedere cum mă consumasem, cum să nu urască și să deteste asta Dumnezeu? Înțelegând asta m-a mustrat conștiința și m-am simțit îndatorată față de Dumnezeu și m-am rugat Lui în inima mea, spunând că nu mai vreau să fac tranzacții cu El ca să câștig binecuvântări și că vreau să urmăresc adevărul cum se cuvine, să-mi fac datoria de ființă creată și să-L mulțumesc.

Apoi, am mai citit un pasaj din cuvintele lui Dumnezeu, care mi s-a părut foarte emoționant. Dumnezeu Atotputernic spune: „**Indiferent de datoria pe care o îndeplinește cineva, este cel mai potrivit lucru pe care l-ar putea face, cel mai frumos și mai just lucru în mijlocul omenirii. În calitate de ființe create, se cuvine ca oamenii să-și îndeplinească datoria și abia atunci pot primi aprobarea Creatorului. Ființele create trăiesc sub stăpânirea Creatorului și acceptă tot ceea ce este oferit de Dumnezeu și tot ceea ce vine de la Dumnezeu, așa că ar trebui să-și îndeplinească responsabilitățile și obligațiile. Acest lucru este absolut firesc și justificat și a fost predestinat de Dumnezeu. Din asta se poate vedea că, pentru oameni, îndeplinirea datoriei unei ființe create este mai justă, mai frumoasă și mai nobilă decât orice altceva făcut în timpul vieții pe pământ; nimic din omenire nu este mai semnificativ sau mai vrednic și nimic nu aduce un sens și o valoare mai mare vieții unei persoane create decât îndeplinirea datoriei de ființă creată. Pe pământ, doar grupul de oameni care îndeplinesc cu adevărat și sincer datoria unei ființe create sunt cei care I se supun Creatorului. Acest grup nu urmează tendințele lumești; ei se supun conducerii și îndrumării lui Dumnezeu, ascultă doar de cuvintele Creatorului, acceptă adevărurile exprimate de Creator și trăiesc după cuvintele Creatorului. Aceasta este cea mai adevărată, cea mai răsunătoare mărturie și este cea mai bună mărturie a credinței în Dumnezeu. Ca o ființă creată să poată**

îndeplini datoria unei creaturi a lui Dumnezeu, să-L poată mulțumi pe Creator, este cel mai frumos lucru din omenire și e ceva ce ar trebui să fie răspândit ca o poveste care să fie lăudată de toți oamenii. Orice lucru încredințează Creatorul ființelor create ar trebui să fie acceptat necondiționat de acestea; pentru omenire, aceasta este o chestiune care ține atât de fericire, cât și de privilegiu, iar pentru toți aceia care îndeplinesc datoria unei ființe create, nimic nu e mai frumos sau demn de comemorare – este ceva pozitiv. […] Ca ființă creată, când cineva vine înaintea Creatorului, se cuvine să își îndeplinească datoria. Acesta este un lucrul foarte potrivit de făcut și acea persoană ar trebui să îndeplinească această responsabilitate. Datorită faptului că ființele create își îndeplinesc îndatoririle, Creatorul a făcut o lucrare și mai importantă în rândul omenirii și El a săvârșit o etapă suplimentară a lucrării asupra oamenilor. Și ce lucrare este aceasta? Ea oferă omenirii adevărul, permițându-i să câștige adevărul de la El în timp ce își îndeplinește îndatoririle și, astfel, să se lepede de firile sale corupte și să fie purificată. Astfel, oamenii ajung să împlinească intenția lui Dumnezeu și să pășească pe calea cea bună în viață și, în cele din urmă, sunt capabili să se teamă de Dumnezeu și să se ferească de rău, să obțină mântuirea deplină și să nu mai fie supuși chinurilor Satanei. Acesta este efectul pe care Dumnezeu vrea să determine omenirea să-l obțină în cele din urmă prin îndeplinirea îndatoririlor ei” [Cuvântul, Vol. 4: Demascarea antihriștilor, „Punctul nouă (Partea a șaptea)”]. După ce am citit cuvintele lui Dumnezeu, am înțeles că ființele create care își îndeplinesc îndatoririle înaintea Creatorului sunt cel mai însemnat și mai frumos lucru care există. E ca atunci când copiii își respectă părinții: e o responsabilitate și o obligație care trebuie îndeplinite de oameni fără tranzacții sau cereri. Și mai important, în timp ce ne facem îndatoririle, Dumnezeu așterne anumite

circumstanțe care ne dezvăluie corupțiile și neajunsurile, permițându-ne să căutăm adevărul, să ne înțelegem, să ne rezolvăm firile corupte, să judecăm oamenii și lucrurile pe baza cuvintelor Lui, să nu mai suferim de corupția și vătămarea din partea Satanei și, în cele din urmă, să obținem mântuire; aceasta e intenția lui Dumnezeu. De-a lungul anilor, fusesem arestată de multe ori și, în suferința mea, cuvintele lui Dumnezeu m-au luminat și m-au călăuzit, oferindu-mi credință și putere și permițându-mi să depășesc cruzimea acelor demoni. În plus, când m-am ridicat în slăvi și m-am dat mare în datoria mea, dezvăluind o fire arogantă, Dumnezeu a creat circumstanțele pentru a mă certa și disciplina. Prin cuvintele dezvăluite de El, am reușit să mă înțeleg și să mă căiesc Lui imediat. Totul a fost mântuirea lui Dumnezeu! Dumnezeu depusese mult efort cu mine, iar eu n-am urmărit adevărul și nu I-am răsplătit iubirea, ci m-am gândit doar la binecuvântări când îmi făceam datoria. N-am avut niciun pic de conștiință. Când m-am îmbolnăvit de data aceasta, după ce am căutat adevărul și am reflectat asupra mea, am văzut clar motivul meu detestabil de a-mi face datoria ca să câștig binecuvântări în toți acești ani și, de asemenea, mi-am înțeles firea coruptă. Totul a fost mântuirea lui Dumnezeu. Acum, Dumnezeu îmi dăduse suflare și mă lăsase să trăiesc, iar acestea au fost mila și harul Lui. A trebuit să renunț la intenția mea de a obține binecuvântări și să-mi fac datoria bine.

Mai apoi, am citit mai multe dintre cuvintele lui Dumnezeu: „**Pentru orice persoană născută pe această lume, nașterea este necesară și moartea inevitabilă; nimeni nu se poate înălța peste acest curs al lucrurilor. Dacă cineva își dorește să se despartă de această lume fără durere, dacă își dorește să fie în stare să înfrunte momentul critic final al vieții fără reticență sau îngrijorare, singura modalitate este să plece fără regrete. Și singura modalitate de a pleca fără regrete este să**

cunoască suveranitatea Creatorului, să Îi cunoască autoritatea și să li se supună. Numai așa se poate ține cineva la distanță de vrajba omenească, de rău, de robia Satanei și numai așa poate cineva să trăiască o viață ca a lui Iov, călăuzită și binecuvântată de către Creator, o viață liberă și eliberată, o viață cu valoare și sens, o viață care este sinceră și deschisă. Numai așa se poate cineva supune, ca Iov, încercărilor și lipsei de către Creator, orchestrărilor și aranjamentelor Creatorului. Numai așa poate cineva să-L venereze pe Creator toată viața sa și să câștige lauda Lui, așa cum a făcut Iov, și să-I audă vocea, să-L vadă apărând. Numai așa poate cineva să trăiască și să moară fericit, ca Iov, fără durere, fără griji, fără regrete. Numai așa poate cineva să trăiască în lumină, ca Iov, și să treacă de fiecare dintre momentele critice ale vieții în lumină, să-și termine lin călătoria în lumină, să-și încheie cu succes misiunea – să experimenteze, să învețe și ajungă să cunoască suveranitatea Creatorului în calitate de ființă creată – și să se stingă în lumină și să stea pe vecie alături de Creator, ca ființă umană creată, lăudată de El" (Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul III"). După ce am citit cuvintele lui Dumnezeu, inima mi s-a limpezit. Înainte, gândeam mereu că, fiind bătrână și boala agravându-se tot mai mult, eram în pericol să-mi pierd viața în orice clipă și că, dacă aș fi murit de Covid, n-aș avea un final și o destinație bună. Din cuvintele lui Dumnezeu, am înțeles că, de fapt, toți oamenii mor, însă morțile lor sunt de naturi diferite. Morțile unor oameni arată că au fost dezvăluiți și eliminați de Dumnezeu, în timp ce alte trupuri poate că par moarte, însă sufletele lor au fost mântuite. Să ne gândim la Iov, de exemplu, care a crezut cu adevărat în Dumnezeu și a putut să-I laude numele și să aibă mărturie adevărată înaintea Lui, chiar și în toiul încercărilor, înfăptuindu-și misiunea de ființă creată. Când a murit, Iov n-a avut neliniști

sau frici, în schimb, a fost mulțumit și recunoscător când a părăsit lumea. Trupul său a murit, însă sufletul i-a fost mântuit. A mai fost și Petru, care toată viața a căutat să-L iubească și să-L satisfacă pe Dumnezeu și a putut să se supună până la moarte în fața încercărilor și necazurilor. În final, a fost răstignit cu capul în jos pentru Dumnezeu, fiind martor bun și câștigând aprobarea lui Dumnezeu. Acum, înțeleg că moartea trupească a cuiva nu presupune un final sau o destinație rea. Mai important e dacă reușește, în timpul vieții, să urmărească adevărul și să-și facă datoria de ființă creată. Aceasta e adevărata cheie care determină dacă cineva are un final și o destinație bună. Ce trebuia eu să fac era să rămân fermă în poziția mea de ființă creată și să mă supun suveranității și rânduielilor lui Dumnezeu. Cât timp eram în viață, trebuia să mă bazez pe Dumnezeu și să-mi fac datoria bine, urmărind adevărul și făcând lucruri după principii pe parcursul datoriei mele, îndeplinindu-mi-o astfel adecvat și alinând inima lui Dumnezeu. Înțelegând asta, m-am simțit mult mai calmă și nu m-am mai simțit constrânsă de boala mea. Însă nu m-am așteptat ca, după câteva zile, să mă simt mai bine.

Această experiență de infectare cu Covid m-a ajutat să văd că aveam păreri incorecte în credința mea, că făceam totul ca să câștig binecuvântări și ca să fac tranzacții cu Dumnezeu. Faptul că am reușit să renunț la o parte din dorința mea de a câștiga binecuvântări și să-mi îndrept motivele pentru care-mi fac datoria a fost doar modul lui Dumnezeu de a mă mântui.

35. De ce am fost atât de arogantă?

de Joanne, Coreea de Sud

Într-o zi, două conducătoare de biserică au discutat cu mine despre o problemă. Au spus că Isabella, care era responsabilă cu evanghelizarea, nu avea principii în acțiunile ei și nu discuta lucrurile cu liderii de biserică. Au spus că ea a numit la întâmplare oameni pentru evanghelizare, afectând lucrarea de care se ocupau în acel moment frații și surorile și perturbând lucrarea bisericii. Fără niciun pic de considerație, am spus: „Isabella sigur a schimbat îndatoririle oamenilor pentru a răspunde nevoilor lucrării.” Una dintre conducătoare a spus: „Isabellei îi lipsește calibrul și nu este competentă în slujba ei. Rânduielile personalului nu sunt făcute cum se cuvine, iar ceilalți sunt nemulțumiți. Le-a indus unor oameni o stare negativă și a afectat evanghelizarea. Nu e cumva nepotrivită pentru gestionarea acestei lucrări?” M-a deranjat foarte tare când am auzit că voiau să o înlocuiască și am răspuns: „Poftim? Dacă Isabella nu se ocupă de evanghelizare, credeți că veți găsi pe cineva mai bun? Avem pe cineva potrivit? Problemele menționate există, desigur, dar nu sunt atât de grave. Ea are rezultate în lucrarea de evanghelizare – nu o putem suspenda pentru lucruri atât de mărunte! Trebuie să protejăm lucrarea bisericii.” În vreme ce le combăteam pe conducătoarele de biserică, mă gândeam că ele căutau nod în papură și că nimeni nu era perfect. Toți suntem corupți și imperfecți, așadar, este corect să criticăm pe cineva pentru că nu face totul bine? De ce nu pun pe primul loc rezultatele lucrării? Și dacă am suspenda-o, iar rezultatele lucrării de evanghelizare ar dispărea? Ar părea că nu pot face lucrare practică, ca o conducătoare falsă. Ce ar crede ceilalți despre mine? Iar conducătorul nostru suprem m-ar înlocui când ar afla? Cele două conducătoare de biserică cu care vorbeam au fost surprinse de răspunsul

meu În cele din urmă, una dintre ele a spus: „Ei bine, s-o ținem în funcție deocamdată.” După câteva zile, conducătorul suprem m-a contactat și m-a întrebat cum se descurca Isabella în datoria ei. Am spus: „Se descurcă bine. Are unele realizări în lucrarea ei și chiar își face treaba.” Apoi, conducătorul m-a întrebat: „Care sunt aceste realizări despre care vorbești? Ai examinat în detaliu câți oameni a câștigat, de fapt, prin lucrarea de evanghelizare? Știi că își măsluia cifrele? Calibrul ei este slab și îi lipsește abilitatea. Nu poate rezolva probleme. Știai asta? Știi că a numit oameni fără să urmeze principiile, perturbând lucrarea de evanghelizare?” Confruntată cu atâtea întrebări, inima îmi bătea tare și mintea mi s-a întunecat. Văzând că nu pot răspunde la nicio întrebare, conducătorul a continuat: „Ești foarte convinsă că ai dreptate! Oamenii care sunt așa sunt lipsiți de conștiință de sine. Dacă te cunoști cu adevărat, de ce nu vrei să te lepezi de tine? De ce nu vrei să te negi? Alți oameni au ridicat în mod clar problema asta, dar tu n-ai acceptat-o. Ești cam arogantă, nu crezi? Ai realitatea adevărului? Cei care au cu adevărat realitatea adevărului nu cred că au întotdeauna dreptate. Ei sunt capabili să asculte când ceilalți au dreptate. Ei pot accepta și se pot supune adevărului. Ei sunt cei cu o umanitate normală. Dar cum rămâne cu tipul de persoană care este incredibil de arogantă? Poate ea să accepte adevărul? Oamenii care sunt aroganți nu acceptă adevărul și nu i se vor supune niciodată. Ei nu se cunosc, nu sunt capabili să se lepede de ei și nu pot să pună adevărul în practică ori să susțină principiile lui. Ei nu se pot înțelege cu ceilalți. Sunt oameni ale căror firi nu s-au schimbat. Din toate astea, putem vedea că oamenii aroganți sunt vechi Satane nereconstruite. Trebuie să reflectezi dacă ești acel tip de persoană.” Am fost năucită în acel moment, iar după aceea, doar am stat acolo, rederulând minte ceea ce spusese el: nu acceptă adevărul, nu i se vor supune niciodată, nu se pot înțelege cu ceilalți, firile

lor nu s-au schimbat și sunt vechi Satane nereconstruite. Cu cât mă gândeam mai mult la asta, cu atât mai rău mă simțeam, iar lacrimile îmi curgeau șiroaie. În durerea mea, m-am rugat printre lacrimi: „Dumnezeule! Nu m-am gândit niciodată că sunt tipul de persoană care este arogantă și nu vrea să accepte adevărul. Te rog, îndrumă-mă să reflectez asupra mea și să mă cunosc."

Apoi, într-o zi, la devoționalele mele, am citit asta în cuvintele lui Dumnezeu: „**Aroganța este rădăcina firii corupte a omului. Cu cât oamenii sunt mai aroganți, cu atât sunt mai nerezonabili și, cu cât sunt mai nerezonabili, cu atât sunt mai predispuși să I se împotrivească lui Dumnezeu. Cât de gravă este această problemă? Nu numai că oamenii cu o fire arogantă îi consideră pe toți ceilalți inferiori, dar cel mai grav este că sunt chiar condescendenți față de Dumnezeu și nu au deloc inimi temătoare de Dumnezeu. Chiar dacă e posibil ca unii să pară că ei cred în Dumnezeu și că Îl urmează, nu Îl tratează deloc ca pe Dumnezeu. Simt întotdeauna că au adevărul și au o părere foarte bună despre ei înșiși. Acestea sunt rădăcina și esența firii arogante și vin de la Satana. Prin urmare, problema aroganței trebuie rezolvată. A crede că unul este mai bun decât ceilalți este o chestiune banală. Problema esențială este că firea arogantă a omului îl împiedică pe acesta să se supună lui Dumnezeu, suveranității Lui și rânduielilor Sale; o astfel de persoană se simte mereu înclinată să concureze cu Dumnezeu pentru puterea și controlul asupra altora. Acest tip de persoană nu are deloc o inimă temătoare de Dumnezeu, ca să nu mai spunem că nu-L iubește și nici nu I se supune. Persoanele care sunt arogante și vanitoase, mai ales cele care sunt atât de arogante încât și-au pierdut rațiunea, nu se pot supune lui Dumnezeu în credința lor în El și chiar se preamăresc și sunt martore pentru ele însele. Astfel de oameni se împotrivesc cel mai mult**

lui Dumnezeu și nu au deloc teamă de Dumnezeu. Dacă oamenii își doresc să ajungă să Îl slăvească pe Dumnezeu, atunci trebuie mai întâi să-și înlăture firea arogantă. Cu cât mai temeinic îți înlături firea arogantă, cu atât mai mult vei avea o inimă temătoare de Dumnezeu și numai atunci poți să I te supui și să dobândești adevărul și să-L cunoști. Doar cei care dobândesc adevărul sunt cu adevărat oameni" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a). Cuvintele lui Dumnezeu au fost luminătoare pentru mine. E adevărat. Aroganța este rădăcina corupției. Fiind arogantă, m-am considerat mai bună decât alții, ba mai rău decât atât, am fost oarbă în fața lui Dumnezeu. Când au apărut probleme, nu am venit înaintea lui Dumnezeu să-I caut voia, nici nu am căutat principiile adevărului, ci am cerut în mod imperios ca toți să mă asculte pe mine. Mi-am amintit de comentariile conducătorilor de biserică despre problemele Isabellei. Am combătut tot ce au spus, fără să mă gândesc deloc la asta. Au zis că Isabella n-avea principii, că a numit oameni la întâmplare, fără să se consulte cu liderii de biserică, perturbând lucrurile într-atât încât oamenii n-au mai știut ce datorie să facă. Am negat complet această problemă și n-am vrut să ascult deloc. Am apărat-o pe Isabella, spunând că a procedat așa fiindcă lucrarea de evanghelizare avea nevoie urgentă de oameni și că era necesar. Conducătoarele de biserică au spus că era de calibru slab și că îi lipsea abilitatea pentru acea slujbă și nu era potrivită pentru gestionarea lucrării noastre de evanghelizare. N-am aflat situația reală și nu m-am gândit dacă ar trebui suspendată pe baza principiului. În schimb, m-am opus și m-am enervat. Am pus la îndoială de ce să nu conducă Isabella și le-am întrebat pe conducătoarele de biserică dacă ar putea găsi un supraveghetor mai bun decât ea și, astfel, le-am redus la tăcere. Punând această problemă, conducătoarele s-au dovedit responsabile și au susținut lucrarea bisericii, totuși, eu am simțit tot timpul

că înțelegeam adevărul mai bine decât ele. Am simțit că aveam o viziune mai bună, în vreme ce ele înțelegeau doar superficial adevărul și nu vedeau corect lucrurile și, prin urmare, nu trebuia să le ascult. Eram atât de arogantă și de poruncitoare! M-am ambiționat prostește, refuzând să accept adevărul – n-am acceptat nici măcar o singură afirmație corectă. Am combătut absolut tot ce au spus, argumentând până când nu și-au mai exprimat opiniile. Am fost peste măsură de arogantă și nu am avut pic de venerație pentru Dumnezeu. Nu-i foloseam pe oameni conform principiului și afectasem deja lucrarea bisericii. Nu doar că nu mi-am recunoscut greșelile, ci, în schimb, am criticat aspru, acuzându-le pe conducătoare că îi căutau nod în papură Isabellei și că o tratau pe nedrept. Nu cumva eram doar o veche Satană nereconstruită, a cărei fire nu suferise nici cea mai mică transformare? Cum aș putea să mă înțeleg normal cu alți oameni și să cooperez în armonie? M-am simțit foarte prost privind lucrurile astfel și m-am rugat lui Dumnezeu, dispusă să mă căiesc și să preiau prompt frâiele situației cu Isabella. După ce am analizat cu adevărat lucrurile, am aflat că Isabella nu era sinceră când raporta despre lucrarea ei și încurca lucrurile și că mulți credincioși noi nu mai participau la adunări fiindcă ea nu numise udători. În primul rând, calibrul Isabellei era slab, dar era și arogantă și dictatorială și nu discuta cu nimeni despre lucrarea ei. Când apăreau probleme, ea nu le putea rezolva și nu accepta sugestiile altora, astfel că multe au rămas nerezolvate multă vreme, împiedicând progresul evanghelizării. Date fiind toate acestea, am recunoscut în sfârșit că am ales persoana greșită. Când conducătoarele de biserică au sugerat să o înlocuiască, eu nu am fost de acord și le-am forțat să se supună. Cu cât mă gândeam mai mult la asta, cu atât mai rău mă simțeam, urându-mă pentru că am fost atât de arogantă și am presupus mereu că aveam dreptate. Am venit

în fața lui Dumnezeu în rugăciune, cerându-I să mă îndrume pentru a înțelege esența problemei mele.

Ulterior, am citit un pasaj din cuvintele lui Dumnezeu care aborda problema aroganței mele. Dumnezeu Atotputernic spune: „**Aroganța și neprihănirea de sine constituie cea mai evidentă fire satanică a omului și, dacă oamenii nu acceptă adevărul, nu vor avea nicio posibilitate de-a o curăți. Toți oamenii au firi arogante și neprihănite de sine și mereu sunt îngâmfați. Indiferent ce gândesc, ce spun sau cum văd lucrurile, totdeauna consideră că propriile puncte de vedere și atitudini sunt corecte și că ceea ce spun alții nu e la fel de bun sau de corect precum ceea ce spun ei. Întotdeauna se agață de opiniile lor și, indiferent cine vorbește, nu vor să-l asculte. Chiar dacă ceea ce spune altcineva este corect sau în acord cu adevărul, ei nu vor accepta; doar vor părea că ascultă, dar nu vor adopta realmente ideea, iar când va veni timpul să acționeze, tot vor face lucrurile așa cum doresc, gândindu-se mereu că ceea ce spun ei este corect și rezonabil. Poate că ceea ce spui este, într-adevăr, corect și rezonabil sau poate că ceea ce ai făcut este corect și ireproșabil, însă ce fel de fire ai dezvăluit? Nu una arogantă și neprihănită de sine? Dacă nu te vei lepăda de firea asta arogantă și neprihănită de sine, nu-ți va afecta ea îndeplinirea datoriei? Nu-ți va afecta practicarea adevărului? Dacă nu vei înlătura firea ta arogantă și neprihănită de sine, oare nu va fi cauza unor piedici serioase în viitor? În mod sigur vei avea parte de piedici, asta e inevitabil. Spuneți-Mi, poate Dumnezeu să vadă un astfel de comportament al omului? Dumnezeu e mai mult decât capabil să-l vadă! El nu doar examinează atent adâncurile inimilor oamenilor, ci le și observă fiecare cuvânt și faptă oricând și oriunde. Ce va spune Dumnezeu când va vedea acest comportament al tău? Va spune: «Ești intransigent! E de înțeles că s-ar**

putea să te agăți de ideile tale când nu știi că greșești, dar când știi clar că greșești și totuși te agăți de ideile tale și ai prefera să mori, decât să te căiești, nu ești decât un nesăbuit încăpățânat și ai o problemă. Dacă, indiferent cine face o sugestie, întotdeauna adopți o atitudine negativă, de împotrivire față de ea, și nu accepți nici măcar un strop din adevăr, iar inima îți e total potrivnică, închisă și refractară, atunci ești foarte ridicol, ești un om absurd! Ești prea dificil!» În ce sens ești dificil? Ești dificil întrucât ceea ce afișezi nu este o abordare eronată sau un comportament eronat, ci o dezvăluire a firii tale. O dezvăluire a cărei firi? A unei firi în care ești scârbit de adevăr și urăști adevărul. Odată ce ai fost identificat ca persoană care urăște adevărul, în ochii lui Dumnezeu ai o problemă și El te va disprețui, te va respinge și te va ignora. Din punctul de vedere al oamenilor, cel mult ei vor spune: «Firea acestei persoane e rea, este incredibil de încăpățânată, împietrită și arogantă! E greu să te înțelegi cu persoana asta și nu iubește adevărul. N-a acceptat niciodată adevărul și nu-l pune în practică.» Cel mult, toți te vor evalua astfel, dar poate această evaluare să-ți decidă soarta? Evaluarea pe care ți-o fac oamenii nu poate să-ți decidă soarta, dar există un lucru pe care nu trebuie să-l uiți: Dumnezeu examinează atent inimile oamenilor și, în același timp, El le observă fiecare cuvânt și faptă. Dacă Dumnezeu te definește în felul acesta și spune că urăști adevărul, dacă El nu spune doar că firea ta e puțin coruptă sau că ești puțin neascultător, nu e asta o problemă foarte gravă? (Este gravă.) **Asta înseamnă necaz, iar necazul acesta nu constă în modul în care te văd oamenii sau cum te evaluează ei, ci în modul în care Dumnezeu vede firea ta coruptă de-a urî adevărul. Cum o vede Dumnezeu, deci? Oare Dumnezeu doar a stabilit că urăști, și nu iubești adevărul, și asta-i tot? Oare e atât de simplu? De unde vine adevărul? Pe cine reprezintă**

adevărul? (Îl reprezintă pe Dumnezeu.) **Reflectați asupra acestui lucru: dacă o persoană urăște adevărul, atunci, din punctul lui Dumnezeu de vedere, cum o va privi El?** (Ca fiind dușmanul Său.) **Nu e asta o problemă gravă? Când o persoană urăște adevărul, ea Îl urăște pe Dumnezeu!**" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Numai trăind adesea înaintea lui Dumnezeu se poate obține o relație normală cu El"). Revelația cuvintelor lui Dumnezeu a avut un impact mare asupra mea. Am văzut corupția urâtă a aroganței mele. Două surori oferiseră câteva sugestii despre cineva ales de mine, dar pur și simplu nu le-am acceptat – pentru că simțeam că eu aveam dreptate. Nu le-am dat nicio șansă să vorbească, doar am continuat să le dojenesc și să le înăbuș. Am spus atâtea lucruri arogante, până când ele au trebuit să dea înapoi. Nu a fost doar o eroare în abordarea și în comportamentul meu. Asta provenea de la firea satanică de lehamite și de ură față de adevăr. M-am simțit revoltată – era ca și cum aș fi înghițit ceva foarte dezgustător – când m-am gândit la modul în care vorbisem și mă purtasem când m-am opus acelor conducătoare. M-am simțit incredibil de rușinată, ca un clovn nesăbuit. În ochii lui Dumnezeu, lehamitea și ura față de adevăr înseamnă să-L urăști pe Dumnezeu și să-I fii dușman iar toți dușmanii lui Dumnezeu sunt diavoli. Liderul suprem a fost foarte corect când m-a expus drept veche Satană nereconstruită. Asta e natura și esența mea. Să înfrunt probleme cu împotrivire și negare; să nu accept adevărul; să-mi fac datoria în conformitate cu firea mea coruptă, satanică. Cum să nu fie asta împotrivire față de Dumnezeu și cum aș putea să nu fiu tratată pentru asta? În acel moment am realizat că a fi emondată și a fi tratată în acest fel erau dreptatea lui Dumnezeu. Deși mi-a fost greu, iar expunerea și critica mi-au rănit mândria, asta m-a ajutat să îmi văd natura arogantă și mi-a adus venerație pentru Dumnezeu.

Ulterior, am citit mai multe cuvinte ale lui Dumnezeu, care mi-au adus o înțelegere mai bună a stării mele și discernământ asupra ei. Dumnezeu Atotputernic spune: „**Orice fac, antihriștii au mereu propriile ținte și intenții, acționează întotdeauna conform propriului plan, iar atitudinea lor față de rânduielile și de lucrarea casei lui Dumnezeu este: «Poate că tu ai o mie de planuri, dar eu am o singură regulă»; toate acestea sunt determinate de natura antihriștilor. Pot ei să-și schimbe mentalitatea și să acționeze conform adevărurilor-principii? Ar fi absolut imposibil, cu excepția cazului în care Cel de mai sus le cere să facă asta, caz în care vor fi capabili, fără tragere de inimă, să o facă puțin, din necesitate. Dacă nu ar face nimic, ar fi expuși și înlocuiți. Doar în aceste circumstanțe sunt capabili să facă puțină lucrare reală. Aceasta este atitudinea pe care antihriștii o au față de îndeplinirea îndatoririlor; de asemenea, aceasta este atitudinea pe care o au față de practicarea adevărului: când practicarea adevărului este benefică pentru ei, când toată lumea îi va aproba și îi va admira pentru asta, cu siguranță se vor conforma și vor face niște eforturi simbolice care par aproape acceptabile pentru ceilalți. Dacă practicarea adevărului nu le aduce niciun beneficiu, dacă nu o vede nimeni și dacă liderii superiori nu o văd, atunci, în astfel de momente, nu se pune problema să practice adevărul. Ei practică adevărul în funcție de context și de situație și se gândesc cum pot să facă asta într-un mod vizibil pentru ceilalți și cât de mari vor fi beneficiile; au o înțelegere ingenioasă a acestor lucruri și se pot adapta la diferite situații. Se gândesc tot timpul la faima, câștigul și statutul lor și nu țin deloc cont de voia lui Dumnezeu și, astfel, nu reușesc să practice adevărul și să susțină principiile. Antihriștii dau atenție doar propriei faime, câștigului, statutului și intereselor personale și nu pot accepta să nu câștige niciun beneficiu sau să nu se**

etaleze, iar practicarea adevărului este supărătoare pentru ei. Dacă eforturile lor nu sunt recunoscute și, chiar dacă lucrează în fața celorlalți, lucrarea lor nu este văzută, atunci nu vor practica adevărul deloc. Dacă lucrarea este aranjată direct de casa lui Dumnezeu și nu au de ales decât să o facă, ei iau totuși în considerare dacă acest lucru va fi benefic statutului și reputației lor. Dacă este bună pentru statutul lor și le poate îmbunătăți reputația, ei investesc tot ce au în această lucrare și fac o treabă bună din ea; simt că lovesc două păsări cu o singură piatră. Dacă nu aduce niciun beneficiu faimei, câștigului și statutului lor și dacă a o face rău i-ar putea discredita, se gândesc la o modalitate sau o scuză pentru a scăpa de aceasta. Indiferent de datoria pe care o îndeplinesc antihriștii, ei rămân întotdeauna la același principiu: trebuie să obțină un oarecare câștig în ceea ce privește reputația, statutul sau interesele lor și nu trebuie să sufere nicio pierdere. Tipul de lucrare care le place antihriștilor cel mai mult este aceea pentru care nu trebuie să sufere sau să plătească niciun preț și care aduce un beneficiu pentru reputația și statutul lor. Pe scurt, indiferent ce fac, antihriștii iau mai întâi în considerare propriile interese și acționează doar după ce s-au gândit la toate; nu se supun cu adevărat, sincer și absolut adevărului fără compromisuri, ci o fac selectiv și condiționat. Ce condiție este aceasta? Este că statutul și reputația lor trebuie să fie protejate și nu trebuie să sufere nicio pierdere. Abia după ce această condiție este îndeplinită, vor hotărî și vor alege ce să facă. Adică, antihriștii se gândesc serios la modul în care să trateze adevărurile-principii, însărcinările date de Dumnezeu și lucrarea casei lui Dumnezeu sau la cum să gestioneze lucrurile cu care se confruntă. Nu se gândesc la cum să mulțumească voia lui Dumnezeu, cum să nu aducă prejudicii intereselor casei lui Dumnezeu, cum să-L mulțumească pe

Dumnezeu sau cum să fie de folos fraților și surorilor; acestea nu sunt lucruri la care se gândesc. Ce iau în considerare antihriștii? Dacă statutul și reputația lor vor fi sau nu afectate și dacă prestigiul lor va fi știrbit. Dacă a face un lucru conform adevărurilor-principii aduce beneficii lucrării bisericii și fraților și surorilor, dar ar face ca reputația lor să aibă de suferit și i-ar determina pe mulți oameni să-și dea seama de adevărata lor statură și să știe ce fel de natură-esență au, atunci cu siguranță nu vor acționa conform adevărurilor-principii. Dacă a face lucrare reală îi va face pe mai mulți oameni să aibă o părere bună despre ei, să-i respecte și să-i admire, le va îngădui să dobândească un prestigiu și mai mare sau va permite cuvintelor acestora să aibă autoritate și să determine mai mulți oameni să li se supună, atunci vor alege să o facă în acel mod; altfel, nu vor alege să-și ignore interesele din considerație pentru interesele casei lui Dumnezeu sau pentru frați și surori. Aceasta este natura-esență a antihriștilor" [Cuvântul, Vol. 4: Expunerea antihriștilor, „Punctul nouă (Partea a treia)"]. Cuvintele lui Dumnezeu mi-au arătat că atunci când m-am împotrivit și m-am enervat când alții au menționat problemele Isabellei și am refuzat înlocuirea ei, nu am făcut-o doar din cauza unei firi arogante. În spate se aflau motivele mele egoiste, josnice. Am refuzat să accept sugestiile celor două conducătoare doar ca să-mi pot proteja poziția în biserică. Dar ele aveau dreptate în legătură cu problemele Isabellei. Ea nu era potrivită să fie supraveghetoare și ne îngreuna deja lucrarea de evanghelizare. Ar fi trebuit să o suspend imediat, dar am găsit în schimb tot soiul de motive ca să împiedic acea conduită, pentru a-mi păstra statutul. Ca urmare, cele două conducătoare n-au știut cum să rânduiască lucrurile în mod corespunzător, iar asta ne-a frânat în continuare lucrarea de evanghelizare. Aroganța mea, eșecul meu de a susține lucrarea bisericii și faptul că am pus pe primul loc statutul personal,

toate au avut un impact asupra lucrării noastre de evanghelizare și asupra intrării în viață a fraților și surorilor. Perturbam lucrarea bisericii. Am susținut din gură lucrarea bisericii, însă, de fapt, era vorba numai de susținerea statutului meu. Cât timp puteam să-mi protejez poziția în biserică, chiar dacă cineva ales de mine avea probleme și lucrarea bisericii era împiedicată, eu mă făceam că nu văd. Interesele bisericii puteau să sufere dacă asta însemna să-mi protejez statutul. Nu este asta purtarea unui antihrist? Prin judecata și revelația cuvintelor lui Dumnezeu, mi-am văzut propria natură și esență anti-Dumnezeu și mi-am văzut clar motivele josnice. În acel moment, m-am înfricoșat și am fost dispusă să mă căiesc în fața lui Dumnezeu, să nu mai fac rău și să mă împotrivesc Lui din aroganță.

Odată, în devoționalele mele, am citit un pasaj din cuvintele lui Dumnezeu. Dumnezeu Atotputernic spune: „**Când alte persoane dau voce unor păreri contrare – cum poți practica astfel încât să te abții de la a fi arbitrar și pripit? Mai întâi, trebuie să ai o atitudine smerită, să lași deoparte ceea ce ți se pare că este corect și să le permiți tuturor să aibă părtășie. Chiar dacă tu crezi în corectitudinea căii tale, nu ar trebui să tot insiști în acest sens. Acesta este un tip de pas înainte; arată atitudinea celui care caută adevărul, care se neagă pe sine și care mulțumește intențiile lui Dumnezeu. Odată ce ai această atitudine, în același timp în care nu-ți respecți părerile, ar trebui să te rogi, să cauți adevărul de la Dumnezeu și apoi o bază în cuvintele lui Dumnezeu – să stabilești cum să acționezi bazându-te pe cuvintele Lui. Aceasta este cea mai potrivită și precisă practică. Când cauți adevărul și ridici o problemă pentru ca toți să aibă părtășie și să caute un răspuns împreună, atunci e momentul în care Duhul Sfânt oferă iluminare. Dumnezeu îi luminează pe oameni conform principiilor, El le cântărește atitudinea. Dacă tu îți păstrezi cu încăpățânare atitudinea,**

indiferent dacă perspectiva ta este corectă sau greșită, Dumnezeu Își va ascunde chipul de tine și te va ignora; te va face să te lovești de un perete pentru a te dezvălui și a-ți expune starea urâtă. Dacă, pe de altă parte, atitudinea ta este corectă, iar tu nici nu insiști pe propriile căi și nici nu ești neprihănit de sine, nici capricios și pripit, ci ai atitudinea să cauți și accepți adevărul, dacă ai părtășie cu toată lumea, iar Duhul Sfânt va începe să lucreze printre voi și poate El te va conduce spre înțelegere prin intermediul cuvintelor cuiva. Uneori, când Duhul Sfânt te luminează, El te conduce să înțelegi cel mai important aspect al unei chestiuni cu doar câteva cuvinte sau fraze sau oferindu-ți o idee. Îți dai seama, în acea clipă, că orice lucru de care te-ai agățat este eronat și, în aceeași clipă, înțelegi cel mai potrivit mod de a acționa. Ajuns la un astfel de nivel, nu ai evitat cu succes să faci răul și, totodată, să suporți consecințele unei greșeli? Nu este asta protecția din partea lui Dumnezeu? (Ba da.) **Cum se realizează un astfel de lucru? Acest lucru se realizează doar atunci când ai o inimă cu frică de Dumnezeu și când cauți adevărul cu o inimă supusă. Odată ce ai primit luminarea Duhului Sfânt și ai stabilit principiile practicii, practica ta va fi în linie cu adevărul și vei fi capabil să satisfaci intențiile lui Dumnezeu**" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a). Cuvintele lui Dumnezeu mi-au oferit o cale de practică. Pentru a nu face rău în datoria mea și a nu perturba lucrarea bisericii, e important să am o atitudine de căutare a adevărului în fața problemelor și un sentiment de venerație față de Dumnezeu, și să fiu capabilă să cooperez cu ceilalți, iar când întâlnesc opinii diferite, să mă las deoparte, să mă rog și să caut. E singura cale de a câștiga lucrarea Duhului Sfânt, să fac lucrurile corect și să reduc greșelile. A fost luminător pentru mine să înțeleg asta și am știut cum să procedez. Ulterior, am suspendat-o pe Isabella și a fost aleasă o nouă supraveghetoare.

După puțin timp, lucrarea de evanghelizare s-a îmbunătățit vizibil. Am avut și mai multe remușcări văzând aceste rezultate. Eram dezgustată de aroganța mea anterioară și de faptul că o păstrasem cu bună știință pe Isabella, perturbând lucrarea bisericii și comițând o fărădelege. Am spus o rugăciune, afirmând că eram gata să caut adevărul în toate lucrurile, să nu mai acționez în felul meu poruncitor și să nu mai trăiesc cu o fire atât de arogantă.

La scurt timp, m-am lovit de o altă situație. Într-o discuție despre lucrare cu mai mulți diaconi de evanghelizare, am făcut unele sugestii care au fost imediat respinse de toți ceilalți. Mă simțeam puțin umilită și mă întrebam dacă tot ce spusesem era complet deplasat. Era corect tot ce au spus ceilalți? Ce ar crede ceilalți despre mine, în calitate de conducătoare, dacă toate opiniile mele ar fi pe deplin respinse? Ar crede cu siguranță că nu înțelegeam adevărul și că îmi lipsea realitatea. M-ar mai asculta după aceea? Aș mai avea prestigiul unei conducătoare în ochii oamenilor? La acest gând, am simțit din nou dorința de a combate ceea ce spuseseră ceilalți, ca să-mi pot păstra imaginea. Apoi m-am simțit foarte vinovată, realizând că nu eram în starea corectă. M-am rugat în tăcere lui Dumnezeu: „O, Dumnezeule, știu că au dreptate, dar simt că mândria mea este rănită și vreau să-mi protejez din nou poziția. Te rog, păzește-mă și ajută-mă să accept sugestiile corecte ale fraților și surorilor, urmând principiile adevărului și nemaitrăind după corupția mea.” După rugăciune, am citit aceste cuvinte de la Dumnezeu: „**O persoană trebuie să discute cu ceilalți despre orice face. Ascultă mai întâi ce au de spus toți ceilalți. Dacă opinia majorității este corectă și este în conformitate cu adevărul, ar trebui să o accepți și să îi dai ascultare. Orice ai face, nu declama păreri răsunătoare. A face asta nu e niciodată un lucru bun, în niciun grup de oameni. […] Ar trebui să ai deseori părtășie cu ceilalți, să faci sugestii**

și să-ți exprimi propriile opinii – acest lucru reprezintă datoria și libertatea ta. Însă, în cele din urmă, atunci când trebuie luată o decizie, dacă tu singur ești cel care dă verdictul final, punându-i pe toți să facă ceea ce spui și să urmeze voia ta, atunci încalci principiile. […] Dacă nimic nu-ți este clar și nu ai nicio opinie, învață să asculți și să te supui și să cauți adevărul. Aceasta este datoria pe care ar trebui să o realizezi; aceasta este o atitudine de bună-purtare. Dacă nu ai propriile opinii și ți-e mereu teamă că pari nesăbuit, că nu te poți evidenția și că ești umilit – dacă ți-e teamă că ești desconsiderat de către ceilalți și nu ai niciun loc în inimile lor și, astfel, încerci întotdeauna să te impui în centrul atenției și vrei mereu să debitezi idei răsunătoare, propunând niște afirmații absurde care nu corespund realității, pe care ai vrea ca alții să le accepte – îți realizezi tu datoria? (Nu.) **Ce faci? Ești distructiv**" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a).

Cuvintele lui Dumnezeu au fost luminătoare. Părtășia cu ceilalți și exprimarea opiniilor și a sugestiilor făceau parte din datoria și din responsabilitățile mele, dar era doar aroganță să îi determin pe toți să mă asculte și să facă ce vreau eu. În discuțiile despre lucrare, toți au dreptul să-și exprime opinia și ar trebui să alegem ceea ce este în acord cu principiile adevărului și în beneficiul lucrării bisericii. Aceasta e o atitudine de acceptare a adevărului. Ulterior, am început să mă concentrez asupra practicării adevărului și, când apăreau opinii diferite în discuțiile despre lucrare, cercetam mai mult ideile oamenilor, ca s-ajungem la un consens pe care să-l implementăm. Îmi amintesc că, odată, am finalizat ceva ce făcusem singură și m-am simțit neliniștită. Prin rugăciune și reflecție, am realizat că nu vorbisem cu partenerii meu pentru a ajunge la un consens și că aceasta nu era abordarea corectă. M-am deschis în fața tuturor în părtășie, spunând că am fost arogantă, că nu discutasem lucrurile înainte de

a lua o decizie și că fusesem irațională în privința asta. Am spus că mă voi schimba și că nu voi mai proceda așa. De asemenea, le-am cerut tuturor să ajute la supravegherea mea. Am simțit că mi-a adus liniște sufletească să mă las deoparte în acest fel și să practic adevărul.

Am practicat asta în următoarele discuții despre lucrare și am aflat că gestionam lucrurile mai bine, fără să apară nicio problemă deosebită. I-am mulțumit lui Dumnezeu. Am experimentat că dacă nu ești arogant în datorie și cooperezi bine cu ceilalți, poți câștiga lucrarea Duhului Sfânt și e mai probabil să faci treaba bine. Acum îmi înțeleg oarecum firea coruptă, arogantă. Pot practica adevărul și m-am schimbat puțin. Acesta este rodul cuvintelor lui Dumnezeu.

37. O lecție dureroasă învățată după ce am fost șireată și înșelătoare

de An’na, Italia

În 2020, făceam lucrări de proiectare la biserică, în special schițe. După un timp, am văzut că elaborarea schițelor era mai lentă decât alte lucrări. Supraveghetoarea mea avea și alte lucrări și nu le urmărea îndeaproape pe ale noastre. Am început să lenevesc. Nimeni nu mă grăbea și-mi făceam doar îndatoririle de rutină. M-am gândit că dacă nu trândăveam și terminam câteva schițe zilnic era în regulă. Oricum, era o muncă relaxantă. Nu trebuia să mă grăbesc sau să sufăr fizic deloc. Eram forța principală a echipei noastre; cunoșteam toate principiile și lucrarea, așa că am crezut că sigur voi fi păstrată în această datorie și mântuită în final. Cu o astfel de perspectivă, n-aveam niciun obiectiv sau plan zilnic în datoria mea. Pur și simplu, făceam cât puteam și mă mulțumeam cu oricât făceam. N-am părut niciodată leneșă, dar eram perfect relaxată. Când desenam, îmi era foarte greu să mă concentrez. Verificam imediat toate mesajele care apăreau pe chat răspunzând și rezolvând lucrurile indiferent de importanța sau urgența lor. Pierdeam destul de mult timp fără să-mi dau seama. Uneori aveam adunări dimineața, iar dacă-mi foloseam bine timpul în acea zi terminam trei schițe, dar mă simțeam foarte mulțumită după ce o terminam pe prima, gândindu-mă că adunarea de dimineață îmi luase deja jumătate de zi și era destul să fac două schițe. Așa că trăgeam de timp și ajungeam să termin doar două. Ba mai mult, îmi foloseam timpul liber pentru a mă uita la știri. Nu mă gândeam la intrarea mea în viață, nici la ce probleme ar putea fi în datoria mea. În acea perioadă, doar trudeam în datoria mea, fără să m-axez pe citirea cuvintelor lui Dumnezeu sau pe auto-reflecție. Am arătat corupție, dar n-am căutat adevărul pentru a o înlătura.

M-am gândit că n-aveam dificultăți deosebite în lucrare și că făcusem un număr decent de schițe, așa că mă descurcam bine în datorie.

Volumul de muncă a continuat să crească, dar noi făceam schițele prea lent, așa că lucrarea a rămas în urmă. Unul dintre proiecte a fost întârziat o lună întreagă. Când supraveghetoarea a aflat și ne-a verificat producția zilnică, și-a dat seama ce productivitate scăzută aveam și ne-a tratat aspru pentru c-am fost lenețe și neglijente în datorie. N-aveam niciun simț al urgenței, nici când am văzut cât de întârziată era lucrarea, și nimeni nu a raportat asta. Am fost neglijente, n-am purtat o povară și am tărăgănat datoria. A fost un impediment pentru lucrarea de evanghelizare. Am fost surprinsă s-o aud pe supraveghetoare spunând asta. În general, simțeam că eram destul de ocupată și că făceam multe. De ce era atât de puțin când se calcula cu atenție? Nu mă făcea asta un parazit care profita de pe urma bisericii? Aș fi suspendată și alungată dacă aș continua așa. Apoi, sub monitorizarea supraveghetoarei, eficiența mea în datorie s-a îmbunătățit oarecum. Dar văzând toate proiectele în așteptare, m-am îngrijorat. Mai ales că supraveghetoarea urmărea mai îndeaproape lucrarea, uneori punând întrebări detaliate și analizând unde aveam dificultăți. Când a observat că iar lucram de mântuială, a folosit un ton mai dur cu noi. M-am enervat. E ușor de spus, dar greu de făcut. Am simțit că ne cerea prea mult. Credea că era ușor să faci acele proiecte? Eu deja munceam din greu. Dacă va continua să aibă astfel de pretenții? Nu eram supraom. Eram într-o stare de împotrivire. Nu mă simțeam dispusă să mai sufăr sau să plătesc un preț. Eforturile mele superficiale de a mă grăbi erau doar de ochii supraveghetoarei. Mi-era teamă că voi fi tratată dacă eram prea lentă. Mă simțeam împinsă de la spate și zilnic eram super obosită. Deseori visam ce bine ar fi dacă aș putea termina toate schițele într-o clipă și chiar le invidiam pe celelalte surori, gândindu-mă că au îndatoriri relaxante spre

deosebire de ale mele, cu nenumărate schițe de făcut zilnic. Era greu și obositor și aș fi fost tratată dacă lucram încet. M-am gândit că sarcina nu era bună. Cum nu eram în starea potrivită, o vreme am fost mereu somnoroasă. Noaptea dormeam suficient de mult, dar ziua eram pe jumătate adormită. Trebuia să-mi adun energia pentru a lucra la schițe. Apoi am văzut că cele două surori cu care lucram aveau unele probleme în lucrarea lor. Una dintre ele nu înțelegea principiile, iar criticile ei cu privire la mici probleme ne împiedicau progresul. Cealaltă lucra mereu de mântuială, dar eu doar subliniasem aceste lucruri și apoi n-am mai urmărit și nu-i spusesem conducătoarei despre asta. Conducătoarea de echipă a descoperit problemele și le-a rezolvat, dar lucrarea fusese deja întârziată.

Într-o zi, conducătoarea m-a căutat pe neașteptate și mi-a spus: „Ești superficială, șireată, înșelătoare și iresponsabilă în datorie. Faci un efort doar atunci când ești presată. Nu te sacrifici cu adevărat pentru Dumnezeu. Din cauza comportamentului tău, ești suspendată. Dar, dacă vrei, poți să faci proiectare cu jumătate de normă. Te vom primi înapoi dacă vei da sincer semne de căință.” Am rămas fără cuvinte când am fost demascată de ea. Chiar așa îmi făcusem datoria, dar acea situație mi s-a părut foarte neașteptată. N-am putut accepta imediat această realitate. Am recunoscut că întârziasem lucrarea noastră și că asta adusese un prejudiciu real. Eram nefericită, plină de regrete și de remușcări și-am simțit că firea dreaptă a lui Dumnezeu nu tolerează nicio ofensă umană. Dumnezeu nu se uită la cât de bine pare cineva să se comporte, la cât de ocupat pare. El se uită la atitudinea lui față de adevăr și datoria lui. Dar eu avusesem o atitudine foarte neglijentă față de datoria mea, lucram de mântuială, tărăgănând, și mereu a trebuit să fiu presată de alții. Nu m-am schimbat după ce am fost tratată și Îl dezgustasem pe Dumnezeu cu mult înainte. Suspendarea mea a fost mustrarea și disciplina lui Dumnezeu. Doar eu eram de vină; culegeam

ce semănasem. Eram gata să mă supun, să reflectez cu adevărat asupra mea și să mă căiesc pentru a-mi compensa fărădelegile. Dar nu înțelegeam un lucru. La început am vrut să fac treabă bună, atunci, de ce am ajuns să-mi fac datoria în acest fel? Care a fost motivul? M-am rugat lui Dumnezeu în confuzia mea, să mă lumineze ca să-mi înțeleg problema.

Apoi, am citit în devoționalele mele aceste cuvinte ale lui Dumnezeu: **„De fapt, dacă v-ați îndeplini datoria în mod conștiincios și responsabil, nu ar dura nici măcar cinci sau șase ani până când ați putea să vorbiți despre experiențele voastre și să mărturisiți pentru Dumnezeu, iar diferitele lucrări ar fi realizate cu un mare efect – însă voi nu sunteți dornici să fiți atenți la intențiile lui Dumnezeu și nici nu tindeți spre adevăr. Sunt unele lucruri pe care nu știți cum să le faceți, așa că vă dau instrucțiuni exacte. Nu trebuie să vă gândiți, trebuie doar să ascultați și să-i dați drumul. Aceasta este singura și puțina responsabilitate pe care trebuie să v-o asumați – dar chiar și aceasta vă depășește. Unde este loialitatea voastră? Nu se vede nicăieri! Tot ceea ce faceți este să spuneți lucruri care sună plăcut. În inimile voastre, știți ce ar trebui să faceți, dar pur și simplu nu practicați adevărul. Aceasta este răzvrătire împotriva lui Dumnezeu și, la bază, stă o lipsă de iubire pentru adevăr. În inimile voastre, știți foarte bine cum să acționați în conformitate cu adevărul – pur și simplu nu îl puneți în practică. Aceasta este o problemă gravă; vă uitați la adevăr fără să-l puneți în practică. Nu sunteți deloc persoane care I se supun lui Dumnezeu. Pentru a îndeplini o datorie în casa lui Dumnezeu, trebuie măcar să căutați și să practicați adevărul și să acționați conform principiilor. Dacă nu poți practica adevărul în îndeplinirea îndatoririlor tale, atunci unde poți să-l practici? Iar dacă nu practici nimic din adevăr, atunci ești un neîncrezător. Care este scopul tău, cu adevărat, dacă nu accepți**

adevărul – cu atât mai puțin îl practici – și, pur și simplu, faci lucrurile de mântuială în casa lui Dumnezeu? Vrei să faci din casa lui Dumnezeu căminul tău de bătrâni sau o casă de caritate? Dacă da, te înșeli – casa lui Dumnezeu nu are grijă de profitori, de risipitori. Orice persoană cu o umanitate slabă, care nu își îndeplinește cu bucurie datoria, care este nepotrivit să îndeplinească o datorie, trebuie să fie înlăturat; toți neîncrezătorii care nu acceptă deloc adevărul trebuie să fie eliminați. Unii oameni înțeleg adevărul, dar nu pot să îl pună în practică atunci când își realizează îndatoririle. Când văd o problemă, ei nu o rezolvă și, chiar dacă știu că este responsabilitatea lor, nu se dedică în totalitate acelui lucru. Dacă nici măcar nu duci la îndeplinire responsabilitățile de care ești capabil, atunci ce valoare sau efect ar putea avea realizarea datoriei tale? Are sens să crezi în Dumnezeu astfel? Cineva care înțelege adevărul, dar nu îl poate practica și care nu poate suporta greutățile pe care ar trebui să le suporte – o astfel de persoană nu este aptă să realizeze o datorie. Unii oameni care îndeplinesc o datorie o fac într-adevăr doar pentru a fi hrăniți. Sunt cerșetori. Ei cred că, dacă îndeplinesc câteva sarcini în casa lui Dumnezeu, casa și masa le vor fi asigurate și vor fi aprovizionați fără a fi nevoie să-și ia un loc de muncă. Există un astfel de chilipir? Casa lui Dumnezeu nu aprovizionează trântorii. Dacă o persoană care nu practică adevărul câtuși de puțin și care este în mod constant superficială în îndeplinirea datoriei sale spune că are credință în Dumnezeu, o va recunoaște Dumnezeu? Toți oamenii de acest fel sunt neîncrezători și, după cum îi vede Dumnezeu, răufăcători” (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Pentru a-ți îndeplini bine datoria, trebuie măcar să fii înzestrat cu o conștiință și cu rațiune”).

Gândindu-mă la cuvintele Lui, am simțit că El mă dezvăluia în mod direct. El a descris exact cum mi-am făcut datoria. Mi-am amintit de lucrurile care

se întâmplaseră. Când am văzut că supraveghetoarea nu prea urmărea lucrarea, am început să profit de asta, fiind vicleană și șireată. Nu păream leneșă, dar nu făceam mare lucru. În timpul meu liber, nu mă gândeam la ce probleme erau în datoria mea sau la intrarea mea în viață, ci mă uitam la știri din curiozitate; nu era nimic bun în inima mea. Nu eram deloc conștientă că întârziam progresul lucrării. Mi-am îmbunătățit puțin randamentul după ce-am fost emondată și tratată de supraveghetoare, dar mă forțam să fac acest efort doar pentru a nu fi suspendată. Eram potrivnică și idignată de supravegherea și controlul ei și chiar mă enervam când îmi făceam datoria. Simțeam că era o muncă ingrată și dificilă. Știam că una dintre surori făcea treabă de mântuială și întârzia lucrarea, dar am închis ochii. Mi-am dat seama că nu eram deloc sinceră în datoria mea. Nu practicam deloc adevărul, nici nu țineam cont de voia lui Dumnezeu. Îmi păsa doar de confortul meu fizic și de relaxare. Eram un parazit care căuta o masă gratuită de la biserică. Nu aveam conștiință sau rațiune! Nu mă comportam diferit de acei non-credincioși preocupați doar să mănânce pe săturate și să obțină binecuvântări. Nu-mi făceam datoria în acest fel pentru că nu-mi înțelegeam sarcina sau n-aveam abilitățile necesare, ci pentru că eram lipsită de umanitate și nu urmăream adevărul și pentru că râvneam la confortul trupului. Nu eram deloc vrednică să îndeplinesc o datorie în biserică.

Reflectând asupra mea, am citit câteva cuvinte ale lui Dumnezeu. „**Toți aleșii lui Dumnezeu practică acum îndeplinirea îndatoririlor, iar Dumnezeu Se folosește de faptul că oamenii își îndeplinesc îndatoririle pentru a desăvârși un grup de oameni și a elimina pe altul. Prin urmare, îndeplinirea datoriei este cea care dezvăluie fiecare tip de persoană și fiecare tip de persoană înșelătoare, neîncrezătoare și rea este dezvăluită și eliminată în îndeplinirea datoriei sale. Cei care își**

îndeplinesc îndatoririle cu loialitate sunt oameni cinstiți; cei care sunt în mod constant superficiali sunt oameni înșelători, ageri și sunt neîncrezători; iar cei care provoacă perturbări și tulburări în îndeplinirea îndatoririlor sunt oameni răi și antihriști. […] Toți oamenii sunt dezvăluiți în îndeplinirea îndatoririlor lor – doar numește o persoană responsabilă de o datorie și nu va dura mult până când se va dezvălui dacă este o persoană cinstită sau una înșelătoare și dacă este sau nu iubitoare de adevăr. Cei care iubesc adevărul își pot îndeplini îndatoririle cu sinceritate și susține lucrarea casei lui Dumnezeu; cei care nu iubesc adevărul nu susțin deloc lucrarea casei lui Dumnezeu și sunt iresponsabili în îndeplinirea îndatoririlor. Acest lucru este imediat limpede pentru cei care văd clar. Nicio persoană care își îndeplinește prost datoria nu este iubitoare de adevăr sau o persoană cinstită; toți oamenii ca aceștia vor fi dezvăluiți și eliminați. Pentru a-și îndeplini bine îndatoririle, oamenii trebuie să aibă simțul răspunderii și simțul poverii. În felul acesta, lucrarea sigur va fi făcută cum se cuvine. Este îngrijorător doar când cineva nu are simțul poverii sau al răspunderii, când trebuie să fie îndemnat să facă orice, când este mereu superficial și încearcă să dea vina pe altcineva când apar probleme, lucru care duce la întârzieri în rezolvarea acestora. Atunci mai poate fi făcută bine lucrarea? Îndeplinirea datoriei lui poate da rezultate? El nu-și dorește să facă niciuna dintre aceste sarcini care sunt rânduite pentru el și, când îi vede pe alții că au nevoie de ajutor cu lucrarea lor, îi ignoră. Face o mică parte din lucrare numai atunci când i se ordonă, numai când îi ajunge cuțitul la os și nu are de ales. Asta nu înseamnă că îndeplinește o datorie – asta e muncă plătită! Un muncitor plătit lucrează pentru un angajator, lucrând o zi pentru a fi plătit o zi, muncind o oră pentru o oră de plată; așteaptă să fie plătit. Unor astfel

de oameni le este frică să facă orice lucrare pe care șeful lor nu o vede, le este frică să nu rămână fără răsplată pentru orice fac, lucrează întotdeauna doar de dragul aparențelor – ceea ce înseamnă că sunt lipsiți de loialitate" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Doar fiind o persoană onestă poți trăi adevărata asemănare umană"). **„A crede în Dumnezeu înseamnă a merge pe calea cea dreaptă în viață și a urmări adevărul. Aceasta este o chestiune de suflet și de viață și este un lucru diferit de căutarea bogăției și gloriei de către non-credincioși, de a deveni celebri. Acestea sunt căi separate. La slujbele lor, non-credincioșii se gândesc la cum pot să lucreze mai puțin și să câștige mai mulți bani, la trucurile dubioase pe care le-ar putea face pentru a câștiga mai mult. Se gândesc toată ziua la cum să se îmbogățească și să sporească averea familiei și chiar inventează mijloace fără scrupule pentru a-și atinge scopurile. Aceasta este calea răului, calea Satanei și este calea pe care merg non-credincioșii. Calea parcursă de credincioșii în Dumnezeu este cea a urmăririi adevărului și a dobândirii vieții; este calea urmăririi lui Dumnezeu și a dobândirii adevărului**" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Doar fiind o persoană onestă poți trăi adevărata asemănare umană"). Am văzut din cuvintele lui Dumnezeu că munca necredincioșilor e o tranzacție, pentru a face bani și pentru interesul personal. Ei doresc chiar să facă bani fără să facă absolut nimic. Când li se inspectează lucrarea, pretind că lucrează, dar sunt alunecoși și înșelători când nu-i vede nimeni. Nu sunt neliniștiți, indiferent de starea în care se află lucrarea lor. Ei își vor doar banii. Mi-am dat seama că eram exact la fel. Când nu era presiune sau dificultate, când nu trebuia să sufăr sau să plătesc un preț, simțeam că acea datorie chiar nu era rea. Mă gândeam că dacă nu leneveam și terminam unele sarcini, nu voi fi alungată, că voi fi calificată să rămân în biserică și mântuită în final, împușcând doi iepuri dintr-un foc. Nu păream deosebit de

leneșă, iar ceilalți nu vedeau nicio problemă, dar nu depuneam toate eforturile, mă mulțumeam doar cu puțină muncă. În restul timpului, mă uitam la informații neînsemnate, căutând lucruri neimportante pentru a afla unele noutăți. Pierdeam vremea în mod constant. Eram ca un necredincios care lucrează pentru un șef. Când lucrarea noastră a fost întârziată, nu mi s-a părut mare lucru și n-am avut simțul urgenței. Când am fost tratată și demascată, am depus mai mult efort pentru a-mi salva imaginea și a nu fi suspendată, dar imediat ce standardele au fost ridicate, am fost potrivnică, m-am plâns și am vrut să trec la o datorie mai ușoară, mai relaxantă. Părea că îmi făceam datoria, dar eu îndeplineam o sarcină doar de ochii supraveghetoarei. N-aveam nicio sinceritate față de datoria mea sau de Dumnezeu. Am vrut să plătesc un preț mic pentru binecuvântările Împărăției cerurilor. Adică încercam să fac o tranzacție cu Dumnezeu. Nu mi-am imaginat că, după atâția ani de datorie, voi fi demascată drept o persoană atât de alunecoasă și șireată. Mă bucurasem de tot ce-mi dăduse Dumnezeu și de hrana cuvintelor Sale, dar am căutat doar ușurință și confort în datoria mea, făcând orice mă ferea de suferință, fără să mă gândesc deloc la lucrarea bisericii sau la voia urgentă a lui Dumnezeu. Nu aveam nicio venerație pentru Dumnezeu. Îmi făceam eu oare datoria? În mod clar, întârziam lucrarea bisericii și eram o oportunistă care profita de pe urma bisericii. În reflecția mea, mi-am dat seama că eram foarte egoistă pentru că susținusem filozofii satanice, cum ar fi: „Fiecare om pentru el însuși și diavolul îl ia pe cel mai din spate.” „Să devii funcționar de dragul mâncărurilor și hainelor rafinate” și „Viața e scurtă; bucură-te de ea cât mai poți.” Aceste lucruri deveniseră chiar modul meu de viață. Trăind după aceste idei, am acționat doar pentru interesele mele trupești. Am simțit că, în viața noastră, trebuie să fim buni cu noi înșine, că nu merită să ne epuizăm și să muncim prea mult. E grozav să fii liber și fără griji și o

pierdere să te îngrijorezi și să te epuizezi. Mereu am avut această atitudine în datorie, fiind superficială și leneșă, ceea ce a dus la întârzierea lucrării bisericii și la ruinarea caracterului meu. Eram credincioasă, dar nu practicam cuvintele lui Dumnezeu, trăind în schimb conform sofismelor Satanei, devenind din ce în ce mai egoistă, vicleană și coruptă. Nu aveam caracter sau demnitate și nu eram vrednică de încredere. Până și un necredincios la locul de muncă, dacă ar aborda lucrurile cu o astfel de mentalitate oportunistă, ar putea scăpa cu bine o vreme, dar după un timp, ceilalți și-ar da seama cine e de fapt. Și, în plus, făceam o datorie în biserică, chiar în fața lui Dumnezeu, care vede în inimile și mințile noastre. Făceam jocuri și șiretlicuri și, chiar dacă o vreme n-am fost descoperită, Dumnezeu a văzut totul foarte clar. A văzut că nu mă sacrificam cu adevărat pentru El, ci doar făceam față. În acel moment mi-am dat seama că nu întâmplător eram somnoroasă și apatică când lucram și nu puteam simți prezența lui Dumnezeu. Se întâmpla fiindcă eram șireată și înșelătoare, lucru dezgustător și odios pentru Dumnezeu. El Își ascunsese fața de mine cu mult înainte. Fără lucrarea Duhului Sfânt, am devenit foarte amorțită, așa că, indiferent cât de bine cunoșteam lucrarea sau cât de experimentată eram, nu făceam treabă bună.

Ulterior, am citit mai multe cuvinte ale lui Dumnezeu care mi-au clarificat natura superficialității într-o datorie și am putut vedea și că firea lui Dumnezeu este intangibilă. Dumnezeu spune: „**Felul în care privești însărcinările date de Dumnezeu este extrem de important și este o chestiune foarte serioasă. Dacă nu poți duce la bun sfârșit ceea ce a încredințat Dumnezeu oamenilor, atunci nu ești vrednic de a trăi în prezența lui Dumnezeu și ar trebui să fii pedepsit. Este perfect natural și justificat faptul că oamenii ar trebui să ducă la bun sfârșit orice însărcinări le încredințează Dumnezeu. Aceasta este responsabilitatea**

supremă a omului și este la fel de importantă ca propria viață. Dacă nu iei în serios însărcinările de la Dumnezeu, atunci Îl trădezi în modul cel mai cumplit. Făcând asta, ești mai jalnic decât Iuda și ar trebui să fii blestemat. Oamenii trebuie să dobândească o înțelegere temeinică despre cum să trateze ceea ce le încredințează Dumnezeu și, cel puțin, ei trebuie să înțeleagă că însărcinările pe care El le dă omenirii sunt înălțări și favoruri speciale de la Dumnezeu și că ele sunt cele mai glorioase lucruri. Orice altceva poate fi abandonat. Chiar dacă o persoană trebuie să își sacrifice propria viață, tot trebuie să îndeplinească însărcinarea dată de Dumnezeu" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Cum să cunoști natura omului"). **„Odată, i-am încredințat cuiva să facă un lucru. În timp ce i-am explicat sarcina, a notat-o cu atenție în caietul său. Am văzut cât de atent era în consemnarea acesteia – părea să aibă un sentiment de povară pentru lucrare și să aibă o atitudine atentă și responsabilă. După ce i-am transmis ce are de făcut, am început să aștept să mă pună la curent; au trecut două săptămâni și, totuși, nu a răspuns. Prin urmare, Mi-am luat responsabilitatea de a găsi persoana și am întrebat cum decurge sarcina pe care i-o dădusem. Aceasta a spus: «O, nu – am uitat de asta! Mai spune-mi o dată despre ce era vorba.» Ce părere aveți de răspunsul său? Acesta era genul de atitudine pe care o avea atunci când îndeplinea o sarcină. M-am gândit: «Această persoană chiar nu este de încredere. Pleacă de lângă Mine, și repede! Nu vreau să te mai văd!» Așa am simțit Eu. Așadar, vă voi spune o realitate: nu trebuie să asociați niciodată cuvintele lui Dumnezeu cu minciunile unui șarlatan – a face acest lucru este detestabil pentru Dumnezeu. Sunt unii care spun că sunt la fel de buni precum cuvântul lor, că se țin mereu de cuvânt. Dacă așa este, atunci, când vine vorba de cuvintele lui Dumnezeu, pot ei**

să facă așa cum spun acele cuvinte când le aud? Pot ei să le ducă la bun sfârșit la fel de atent ca atunci când se ocupă de treburile personale? Fiecare propoziție a lui Dumnezeu este importantă. Nu vorbește în glumă. Oamenii trebuie să îndeplinească și să execute ceea ce spune El. Când Dumnezeu vorbește, Se sfătuiește cu oamenii? Cu siguranță, nu. Îți adresează El întrebări cu variante multiple de răspuns? În niciun caz. Dacă îți poți da seama că însărcinarea și cuvintele de la Dumnezeu reprezintă porunci, că omul trebuie să facă ceea ce spun acestea și să le ducă la bun sfârșit, atunci ai obligația să le îndeplinești și să le execuți. Dacă tu crezi că sunt doar o glumă cuvintele lui Dumnezeu, doar remarci ocazionale care pot fi făcute sau nu, după bunul plac, și le tratezi ca atare, atunci ești lipsit de rațiune și nu ești vrednic să fii numit o persoană. Dumnezeu nu-ți va mai vorbi niciodată. Dacă o persoană face întotdeauna propriile alegeri când vine vorba de cerințele lui Dumnezeu, de poruncile Sale și de însărcinarea dată de El și tratează aceste lucruri cu o atitudine superficială, atunci este un tip de persoană pe care Dumnezeu o detestă. În lucrurile pe care ți le poruncesc și ți le însărcinez direct, dacă ai întotdeauna nevoie de Mine să te supraveghez și să te îndemn, să te urmăresc, făcându-Mă să Mă îngrijorez și să pun întrebări mereu, fiind nevoie să te verific la fiecare pas, atunci ar trebui să fii alungat” [Cuvântul, Vol. 4: Expunerea antihriștilor, „Anexa trei: Cum Noe și Avraam au auzit cuvintele lui Dumnezeu și I s-au supus (Partea a doua)”]. Am învățat din cuvintele lui Dumnezeu că orice spune El, orice cere El trebuie să fie îndeplinit, trebuie să fie respectat de o ființă creată. Dacă nu luăm în serios cuvintele lui Dumnezeu, ci trebuie să fim mereu supravegheați și atenționați de alții în lucrarea noastră sau doar facem cu reticență câte ceva atunci când cineva ne obligă, asta înseamnă, în esență, că-L înșelăm și-L păcălim pe Dumnezeu, ceea ce este dezgustător pentru El. Acest tip de

persoană nu merită să audă cuvintele lui Dumnezeu sau să rămână în biserică, ci ar trebui să fie alungată. M-am simțit foarte speriată când m-am gândit la cuvintele Lui, mai ales la partea în care spune: „**Această persoană chiar nu este de încredere. Pleacă de lângă Mine, și repede! Nu vreau să te mai văd!**” Am simțit regret și vină pentru răul făcut înainte în datoria mea și lacrimile îmi curgeau pe față. Privind în urmă, atitudinea mea față de datorie era exact cum a dezvăluit Dumnezeu: incredibil de nepăsătoare. E o perioadă crucială pentru extinderea Evangheliei Împărăției, iar toți ceilalți frați și surori tânjesc să facă o datorie. Dar eu râvneam la confortul meu trupesc, relaxată și superficială în datoria mea, mulțumită doar să fac un serviciu, fără să încerc să fiu eficientă, ceea ce a afectat rezultatele lucrării mele. Eram leneșă, neglijentă în datorie, trândăvind, gândindu-mă doar la propria mulțumire. Biserica mi-a încredințat o sarcină atât de importantă, dar nu am apreciat-o niciodată și n-am luat-o în serios. O vedeam ca pe un capital, ca pe o monedă de schimb pentru a trăi de pe urma bisericii, fără să sufăr sau să plătesc vreun preț, sau să mă gândesc cum să-mi îmbunătățesc lucrarea. Făceam doar strictul necesar. Nu-mi păsa cât de lent era progresul meu sau cât de urgentă era voia lui Dumnezeu. Îmi păsa doar să nu mă epuizez. Am fost neglijentă și nepăsătoare în datoria mea, vrând doar să mă descurc, tărăgănând oricând era posibil. Dumnezeu n-avea niciun loc în inima mea și n-aveam nicio reverență respect pentru El. Oare nu eram chiar mai josnică decât un câine fiind nepăsătoare în datorie? Câinii sunt loiali stăpânilor lor. Indiferent dacă stăpânul lor este alături de ei sau nu, ei își îndeplinesc responsabilitățile și veghează asupra casei lui. După cum m-am comportat, nu eram demnă să continui această datorie. Mi-am jurat că, din acea zi, mă voi căi și mă voi revanșa pentru ceea ce datoram.

Apoi, în devoționalele mele, am citit un pasaj din cuvintele Lui care mi-a dat o cale de urmat cum să-mi fac datoria pe viitor. Cuvintele lui

Dumnezeu spun: „**Ce a gândit Noe în sinea lui, odată ce Dumnezeu a dat porunca de a construi o arcă? El s-a gândit: «De astăzi înainte, nimic nu contează la fel de mult precum construirea arcei, nimic nu este la fel de important și urgent. Am auzit cuvintele din inima Creatorului, I-am simțit voia urgentă, așa că nu trebuie să amân; trebuie să construiesc arca despre care a vorbit Dumnezeu și pe care a cerut-o El cu toată graba.» Care a fost atitudinea lui Noe? Aceea de a nu îndrăzni să fie neglijent. Și în ce fel a dus arca la bun sfârșit? Fără întârziere. El a îndeplinit și a dus la bun sfârșit degrabă și cu toată energia lui fiecare detaliu a ceea ce a fost rostit și instruit de Dumnezeu, fără să fie deloc neglijent sau superficial. În concluzie, atitudinea lui Noe față de porunca Creatorului a fost ascultarea. Nu a fost nepăsător față de aceasta și nu a existat nicio împotrivire în inima lui, nici indiferență. În schimb, el a încercat cu sârguință să înțeleagă voia Creatorului în timp ce consemna fiecare detaliu. Când a înțeles voia urgentă a lui Dumnezeu, a hotărât să accelereze ritmul, să ducă la bun sfârșit cu toată graba ceea ce i-a încredințat Dumnezeu. Ce însemna «cu toată graba»? Însemna a finaliza, în cât mai puțin timp posibil, o lucrare care înainte ar fi durat o lună, a o duce la bun sfârșit, poate cu trei sau cinci zile înainte de termen, fără a trage deloc de timp și fără cea mai mică amânare, ci a merge mai departe cu întregul proiect cât mai bine cu putință. Firește, în timpul îndeplinirii fiecărei sarcini, el avea să încerce din răsputeri să minimizeze pierderile și erorile și să nu facă nicio lucrare astfel încât să trebuiască să fie repetată; de asemenea, el avea să fi terminat fiecare sarcină și procedură la timp și să le fi făcut bine, garantând calitatea acestora. Aceasta a fost o adevărată manifestare a eficienței. Prin urmare, care a fost condiția prealabilă pentru ca el să nu tragă de timp?** (Auzise porunca lui Dumnezeu.) **Da,**

aceasta a fost condiția prealabilă și contextul pentru realizarea acestui lucru. Acum, de ce a putut Noe să nu tragă de timp? Unii oameni spun că Noe avea ascultare adevărată. Așadar, ce avea el care i-a permis să obțină o astfel de ascultare adevărată? (Era atent la voia lui Dumnezeu.) **Așa este! Asta înseamnă să ai inimă! Oamenii care au inimă sunt în stare să fie atenți la voia lui Dumnezeu; cei lipsiți de inimă sunt cochilii goale, bufoni, nu știu să fie atenți la voia lui Dumnezeu: «Nu mă interesează cât de urgent este acest lucru pentru Dumnezeu, voi face ceea ce vreau – în orice caz, nu sunt trândav sau leneș.» Acest gen de atitudine, acest tip de negativitate, lipsa completă a caracterului întreprinzător – aceasta nu este o persoană atentă la voia lui Dumnezeu și nici nu înțelege cum să fie atentă la voia Lui. În acest caz, are ea credință adevărată? Cu siguranță, nu. Noe a avut în vedere voia lui Dumnezeu, a avut credință adevărată și a putut, astfel, să ducă la bun sfârșit însărcinarea dată de Dumnezeu. Așadar, nu este suficient să accepți, pur și simplu, însărcinarea dată de Dumnezeu și să fii dispus să faci un oarecare efort. Trebuie, totodată, să fii atent la voia lui Dumnezeu, să dai totul și să fii devotat – ceea ce necesită ca oamenii să aibă conștiință și rațiune; este ceea ce oamenii ar trebui să aibă și ceea ce s-a regăsit în Noe**" [Cuvântul, Vol. 4: Expunerea antihriștilor, „Anexa trei: Cum Noe și Avraam au auzit cuvintele lui Dumnezeu și I s-au supus (Partea a doua)"]. Am văzut din cuvintele lui Dumnezeu că Noe a obținut aprobarea Lui pentru că a avut credință adevărată în Dumnezeu și a luat aminte la voia Lui. Când a primit însărcinarea de la Dumnezeu, a făcut din construirea arcei prioritatea sa. Nu s-a gândit la suferința sa fizică sau la cât de greu va fi. În acea epocă preindustrială, construirea unei arce atât de mari sigur a necesitat mult efort fizic și mental, iar el a trebuit să-ndure batjocura celorlalți. În aceste circumstanțe, Noe a rămas puternic 120 de ani pentru a termina însărcinarea

de la Dumnezeu, mângâind în cele din urmă inima lui Dumnezeu. Noe s-a sacrificat cu adevărat pentru Dumnezeu și a meritat încrederea Lui. Cât despre mine, nefiind nimeni care să mă preseze și să mă supravegheze, am exploatat șansa de a fi leneșă și vicleană, de a râvni la confortul meu trupesc, tărăgănând lucrarea, fără să mă îngrijoreze deloc cât de mult am întârziat lucrurile. Chiar nu aveam umanitate și nu meritam mântuirea lui Dumnezeu. Acum știam că îndeplinirea unei datorii ar trebui să fie precum construirea arcei de către Noe, că trebuie să existe o acțiune reală. Trebuie să fac fiecare secundă să conteze pentru a avansa, pentru a lucra mai eficient. Chiar dacă nimeni nu mă presează sau nu mă verifică, trebuie să fiu responsabilă și să fac tot ce pot. Doar așa puteam fi o persoană cu conștiință și umanitate.

După aceea, am început să-mi programez timpul. Când nu făceam proiectare, în timpul liber ajutam într-o altă datorie și-mi urmăream îndeaproape starea. Programul meu era încărcat zilnic, dar mă simțeam foarte împăcată și eram mai implicată în datoria mea decât înainte. Uneori, când o sarcină era aproape gata și simțeam nevoia să lenevesc din nou sau schițele erau întârziate pentru că nu coordonasem bine lucrurile voiam să mă răsfăț, gândindu-mă că nu eram membră a echipei și că nimeni nu mă împingea de la spate, plus că ajutam într-o altă sarcină, așa că era justificat să fiu puțin mai lentă în lucrarea de proiectare. Gândindu-mă la asta, mi-am dat seama că nu eram în starea potrivită și m-am grăbit să caut adevărul pentru a o înlătura. Am citit asta în cuvintele lui Dumnezeu: „**Când oamenii își realizează datoria, aceștia fac, de fapt, ceea ce se cuvine să facă. Dacă o faci înaintea lui Dumnezeu, dacă-ți realizezi datoria și te supui lui Dumnezeu cu o atitudine de onestitate și cu inimă, nu va fi cu mult mai corectă această atitudine? Așadar, cum ar trebui să aplici această atitudine vieții tale de zi cu zi? Trebuie să faci din a te «închina**

la Dumnezeu cu inima și cu onestitate» realitatea ta. Ori de câte ori vrei să fii delăsător și să execuți mecanic mișcările, ori de câte ori vrei să acționezi folosind tertipuri și să fii leneș și ori de câte ori ești neatent sau ai prefera să te distrezi, ar trebui să iei în considerare următoarele: «Comportându-mă astfel, sunt eu nedemn de încredere? Asta înseamnă să-mi pun inima în îndatorirea mea? Nu cumva sunt neloial procedând astfel? Nu cumva dezamăgesc însărcinarea pe care Dumnezeu mi-a încredințat-o?» Iată cum ar trebui să reflectezi asupra ta. Dacă ajungi să îți dai seama că ești mereu superficial în datoria ta, că ești neloial și că L-ai rănit pe Dumnezeu, ce ar trebui să faci? Ar trebui să spui: «Pe moment, am simțit că era ceva în neregulă aici, dar n-am tratat acest lucru ca pe o problemă; doar am trecut peste el cu nepăsare. Nu mi-am dat seama până acum că am fost cu adevărat superficial, că nu mi-am îndeplinit responsabilitatea. Chiar sunt lipsit de conștiință și rațiune!» Ai găsit problema și ai ajuns să te cunoști puțin – așa că acum trebuie să te întorci! Atitudinea ta față de îndeplinirea datoriei era greșită. Ai fost nepăsător cu ea, de parcă ar fi fost o slujbă în plus și nu ți-ai pus inima în asta. Dacă mai ești superficial în acest fel, trebuie să te rogi lui Dumnezeu și să-L lași să te disciplineze și să te mustre. Trebuie să ai o astfel de voință în realizarea datoriei tale. Numai atunci te poți pocăi cu adevărat. Poți să te schimbi numai atunci când conștiința ta este limpede și atitudinea ta față de realizarea datoriei tale este transformată" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Numai în citirea frecventă a cuvintelor lui Dumnezeu și în contemplarea adevărului există o cale de urmat").

Citirea cuvintelor lui Dumnezeu mi-a elucidat o cale de practică. O datorie e o însărcinare dată Dumnezeu. Fie că suntem sau nu supravegheați, ar trebui s-acceptăm examinarea lui Dumnezeu și să dăm totul. Faptul că cineva trebuia să mă împingă mereu să fac ceva era lipsă de devotament, și

chiar și altora li se pare rușinos. Nu puteam să continui să fiu așa, ci trebuia s-am reverență pentru Dumnezeu și să-I accept examinarea. Ar trebui să fiu proactivă în datoria mea, fără să am nevoie de îndemnul altora. Când lucrurile au fost agitate în ambele îndatoriri și a trebuit să plătesc un preț, mi-am aranjat programul din timp și am făcut tot ce am putut, încercând să nu fac treabă de mântuială. Când am abordat lucrurile așa, la scurt timp, am văzut unele rezultate în datoria mea. A trebuit să mă implic mai mult decât înainte și am cheltuit ceva energie, dar nu m-am simțit deloc obosită, ci calmă și împăcată. Când am întâmpinat dificultăți în datoria mea, prin căutarea adevărului, am obținut câștiguri neașteptate. Abilitățile mele tehnice au progresat, la fel și intrarea mea în viață.

Într-o zi, în iunie 2021, conducătoarea a venit să-mi vorbească și mi-a spus că am fost redesemnată să fac lucrări de proiectare. De entuziasm, nici n-am știut ce să spun și I-am mulțumit din suflet lui Dumnezeu. Acea schimbare în datoria mea mi-a arătat cât de leneșă, egoistă și josnică eram și chiar m-am urât și am căpătat reverență pentru Dumnezeu. Uneori, încă mă simt leneșă, iar atunci mă rog Lui să vegheze asupra inimii mele și să mă demaște, să mă mustre și să mă disciplineze imediat când devin superficială, șireată și vicleană. De când am pus asta în practică, am devenit mult mai puțin șireată și înșelătoare și-am avut rezultate mai bune în datoria mea. Este un pic mai obositor, dar mă simt foarte împlinită. Conducătoarea mi-a spus ulterior că-mi făceam datoria mult mai bine decât înainte. Am fost foarte emoționată să aud asta, dar și motivată. Știam că încă nu făceam suficient și că trebuia să continui să lucrez din greu. Sunt recunoscătoare că Dumnezeu m-a certat și disciplinat; m-a ajutat să-mi schimb atitudinea față de datorie.

38. Lecții învățate din eșecuri

de Jiang Ping, China

Înainte, când credeam în Domnul Isus, adesea citeam Biblia și răspândeam Evanghelia Domnului. Crezând în Dumnezeu Atotputernic și citindu-I cuvintele, am învățat că Dumnezeu Atotputernic exprimă adevărul în zilele de pe urmă pentru a face lucrarea de judecată a oamenilor, pentru a-i curăți și pentru a-i mântui. Așadar, am devenit și mai activă în datoria mea de a răspândi Evanghelia. Prin practică, am devenit mai clară cu privire la adevărul de a da mărturie despre lucrarea lui Dumnezeu, am înțeles principiile propovăduirii Evangheliei și am câștigat ceva experiență, așa că predica mea era destul de eficientă. Toți frații și surorile au zis că mă pricep foarte bine la asta și că aș putea să înțeleg noțiunile candidaților la evanghelizare și să am părtășie ca să le rezolv. Problemele pe care le considerau dificile nu erau o mare provocare pentru mine. Mai târziu, în timp ce predicam Evanghelia, am fost arestată și condamnată la un an de închisoare. Când am ieșit, am început imediat să predic Evanghelia din nou. Mulți frați și surori tocmai învățaseră cum să predice Evanghelia și nu aveau rezultate grozave, așadar, conducătoarea m-a însărcinat cu lucrarea de evanghelizare. Împreună cu frații și surorile mele, am analizat niște noțiuni pe care candidații la evanghelizare le nutreau în mod normal și le-am explicat cum să le rezolve prin părtășie. Uneori întâlneam candidați la evanghelizare cu multe noțiuni religioase, iar frații și surorile aveau părtășie cu ei de multe ori, fără niciun efect. Dar, când eu aveam părtășie cu ei, le rezolvam repede noțiunile. Cu trecerea timpului, lucrarea de evanghelizare a bisericii noastre a obținut rezultate tot mai bune. Și, încet-încet, am început să mă admir. Credeam că am un calibru înalt și că pot să rezolv cu ușurință probleme pe care ceilalți frați și surori nu le-ar putea rezolva. Mă

consideram un talent rar. Am început să mă admir tot mai mult și îi disprețuiam pe ceilalți pentru neatenția lor și pentru calibrul slab.

Într-o zi, o soră care uda nou-veniții a venit la mine. A zis că un nou-venit a pus anumite întrebări și voia să avem părtășie împreună. M-am enervat foarte tare pe ea. M-am gândit: „Cum de nu poți să rezolvi o problemă atât de simplă? Ești atât de neatentă în datoria ta, atât de neîmpovărată? E calibrul tău atât de rău încât nici nu poți rezolva noțiunile unui nou-venit?" Așa că am mustrat-o, spunându-i: „Dacă nici nu poți să uzi bine un nou-venit, la ce ești bună?" Sora mea doar și-a plecat capul, lacrimi curgându-i pe obraji, și nu a zis nimic. Știam că n-a fost corect să spun asta. Dar m-am gândit: „Dacă nu sunt dură cu ea, n-o să pună la suflet și n-o să se perfecționeze." După aceea, n-a mai îndrăznit să vină la mine când a mai avut o problemă. Era negativă și constrânsă. Simțea că avea un calibru prea slab ca să-și facă datoria și să ude nou-veniți. Știam cum se simțea, dar n-am reflectat asupra mea. N-am avut părtășie și n-am încercat s-o ajut. În sinea mea, am desconsiderat-o: Oare nu tărăgănam lucrurile punând-o să facă lucrarea asta, când nu putea să rezolve probleme atât de simple? Așadar, după aceea, n-am mai lăsat-o să ude acel nou-venit. Altă dată, am ținut o adunare pentru nou-veniți împreună cu o conducătoare de biserică. Dar, după părtășia conducătoarei, problemele nou-veniților n-au fost rezolvate. M-am gândit: „Ești conducătoare, dar nici nu poți să-i uzi pe nou-veniți." Așa că am preluat inițiativa și i-am întrebat: „Ați înțeles ce a spus sora adineauri?" Au dat din cap și au zis că tot nu înțeleg. După aceea, am vorbit cu ei pe îndelete despre cele trei etape ale lucrării lui Dumnezeu. Au ascultat fericiți și mulți dintre ei au zis: „Acum, că ai explicat așa, înțelegem." M-a bucurat mult să văd că au această atitudine față de mine. Am simțit că sunt mai bună decât conducătoarea la predicat Evanghelia și la udare.

Apoi, adesea m-am dat mare și i-am desconsiderat pe ceilalți. Firea mea a devenit tot mai arogantă. Mi-am impus voia în toate chestiunile legate de lucrare, fie mici, fie mari. Pur și simplu mă consideram mai bună decât frații și surorile mele și credeam că, chiar dacă discutam cu ei, tot eu decideam până la urmă, așa că mai bine decid eu și nu mai pierd timpul. Și legat de lucrarea de predicare și de udare, simțeam că toți ceilalți îmi sunt inferiori și că e mai bine dacă fac totul singură. Așadar, am început să predic și să ud în același timp. Am preluat tot felul de sarcini singură. Nu îmi vedeam capul de treabă. Însă apoi conducătoarea a aflat că nu pregăteam pe nimeni, că nu-i lăsam pe ceilalți să practice și m-a emondat. A zis: „Te ocupi singură de toate. Nu crezi că e arogant din partea ta?” Chiar și după emondare și reproș, tot nu mi s-a părut mare lucru. În fiecare zi, de dimineață până seara, eram ocupată să predic și să-i ud pe nou-veniți, ceea ce, în opinia mea, arăta că purtam o povară pentru datoria mea. Mai credeam și că am un calibru și abilități de lucru bune și că, atât timp cât aveam rezultate, aroganța mea nu era o problemă. După aceea, am continuat să procedez în felul meu. Orice situație apărea, o rezolvam singură, fără să vorbesc cu ceilalți. Unii dintre frații și surorile mele s-au simțit constrânși. Credeau că nu sunt îndeajuns de buni și trăiau în negativitate. Alții au devenit în mod deosebit dependenți de mine. Nu-și asumau nicio povară în îndatoririle lor, așteptând mereu instrucțiunile mele, iar acest lucru afecta lucrarea de evanghelizare și de udare. La scurt timp după toate astea, ochii au început să-mi lăcrimeze cronic. Uneori era atât de grav, încât nu puteam să văd. Doctorul a zis că am canalele lacrimale înfundate și că am nevoie de operație. Mergând spre casă, am început să mă gândesc: „Am făcut dintr-odată această boală la ochi. Sigur e intenția lui Dumnezeu. L-am ofensat cumva pe Dumnezeu?” Atunci am început să reflectez asupra stării în care

mi-am făcut datoria. M-am rugat lui Dumnezeu în inima mea, cerându-I să mă lumineze, ca să-mi pot înțelege problema.

Când am ajuns acasă, am citit aceste cuvinte ale lui Dumnezeu: „**Unii oameni care au făcut câteva lucrări și care au condus destul de bine o biserică, cred că le sunt superiori celorlalți și adesea răspândesc vorbe precum: «De ce mă pune Dumnezeu într-o funcție bună? De ce îmi tot menționează numele? De ce vorbește în continuare cu mine? Dumnezeu are o părere bună despre mine fiindcă am calibru și fiindcă sunt deasupra oamenilor obișnuiți. Voi sunteți invidioși chiar și pentru că Dumnezeu mă tratează pe mine mai bine. Ce motiv aveți să fiți invidioși? Nu vedeți cât de multe lucrări fac și cât de mult mă sacrific? Nu ar trebui să fiți invidioși pentru lucrurile bune pe care mi le dă Dumnezeu, fiindcă le merit. Am lucrat mulți ani și am suferit foarte mult. Merit laude și sunt calificat.» Sunt alții, care spun: «Dumnezeu mi-a permis să fiu prezent la adunările conlucrătorilor și să ascult părtășia Lui. Am această calificare – voi o aveți? În primul rând, eu am un calibru înalt și urmăresc adevărul mai mult decât voi. În plus, eu mă sacrific mai mult decât voi și pot îndeplini lucrarea bisericii – voi puteți?» Aceasta este aroganță. Rezultatele îndeplinirii de către oameni a îndatoririlor și a lucrărilor lor sunt diferite. Unii au rezultate bune, în timp ce alții au rezultate slabe. Unii oameni se nasc cu calibru bun și sunt capabili și să caute adevărul, deci rezultatele îndatoririlor lor se îmbunătățesc rapid. Asta se întâmplă datorită calibrului lor bun, care este predestinat de Dumnezeu. Dar cum să rezolvi problema rezultatelor slabe ale îndeplinirii datoriei tale? Trebuie să cauți constant adevărul și să muncești din greu, iar apoi, vei putea și tu să obții, treptat, rezultate bune. Atât timp cât te lupți pentru adevăr și îți dai toată silința, Dumnezeu va aproba. Dar indiferent dacă rezultatele**

muncii tale sunt bune sau nu, nu ar trebui să ai idei eronate. Nu gândi: «Sunt calificat să fiu egalul lui Dumnezeu», «sunt calificat să mă bucur de ce mi-a dat Dumnezeu», «sunt calificat să-L fac pe Dumnezeu să mă laude», «sunt calificat să-i conduc pe alții» sau «sunt calificat să le țin predici altora». Nu spune că ești calificat. Oamenii nu ar trebui să aibă astfel de gânduri. Dacă totuși ai astfel de gânduri, asta dovedește că nu ești în locul meritat și că nici nu ai rațiunea elementară pe care ar trebui să o aibă o ființă umană. Deci cum poți să scapi de firea ta arogantă? Nu poți" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „O natură arogantă stă la originea împotrivirii omului față de Dumnezeu"). Cuvintele lui Dumnezeu au expus starea mea. Mi-am dat seama că natura mea arogantă îmi dominase comportamentul. Când avusesem rezultate făcând lucrarea de predicare și udare, fusesem entuziasmată. Crezusem că am calibru și abilități atât de bune, încât eram indispensabilă lucrării de evanghelizare. Am luat aceste abilități ca pe un capital. Am fost atât de arogantă, încât i-am desconsiderat pe toți. M-am comportat de parcă eram mai presus decât ceilalți, mustrându-i și constrângându-i. Când sora mea a avut dificultăți în a uda nou-veniții, n-am ajutat-o să rezolve problema; doar m-am folosit de statutul meu ca s-o dojenesc. Iar când eu și conducătoarea am udat nou-veniții împreună și ea nu le-a rezolvat problemele, n-am cooperat cu părtășia. În schimb, am desconsiderat-o pe conducătoare și am făcut-o de râs în fața nou-veniților intenționat. Când au apărut probleme la lucrare, n-am căutat adevărurile-principii și n-am discutat cu frații și surorile mele. Am crezut că am experiența necesară să văd lucrurile clar, că pot să iau hotărâri și să mă ocup de toate singură. N-am oferit nimănui șansa să practice și, chiar și când am fost emondată, n-am tratat lucrul acesta ca pe o problemă. Am crezut că îmi asumam o povară în datoria mea. Mi-am arogat vechimea și n-am acceptat să fiu emondată. Chiar am fost foarte arogantă.

În inima mea, nu m-am temut de Dumnezeu și nu m-am supus Lui. Mă ocupam de lucrarea de evanghelizare. Ar fi trebuit să-mi pregătesc și frații și surorile să propovăduiască Evanghelia. Dar, în schimb, i-am disprețuit și i-am desconsiderat și m-am ocupat singură de toate. Ca urmare, s-au simțit constrânși de mine, iar unii erau chiar dependenți de mine, fiind incapabili să ducă o povară în datoria lor, lucrarea de evanghelizare fiind afectată. Asta nu însemna că-mi fac datoria; însemna că fac rău și că îngreunam lucrarea de evanghelizare. Înainte, crezusem că, făcând totul singură, îmi asumam o povară în datoria mea. Dar, de fapt, eram doar arogantă. Mă puneam mai presus decât ceilalți, considerându-i neînsemnați și ocupându-mă de toate, acționând cu încăpățânare și nesăbuință din cauza firii mele arogante, fără să mă gândesc la Dumnezeu sau la alți oameni. Nu asta a fost firea arhanghelului? Dacă nu mă căiam, urma să fiu disprețuită, respinsă și eliminată de Dumnezeu. Gândindu-mă la asta, am realizat că Dumnezeu mă certa și mă disciplina cu această boală. Dacă Dumnezeu n-ar fi conceput această situație pentru mine, aș fi continuat să acționez conform firii mele arogante. Aș fi continuat să fac lucruri rele, ofensând firea lui Dumnezeu și cunoscând pedeapsa. Când am realizat asta, am plâns și m-am rugat lui Dumnezeu: „O, Dumnezeule! Sunt atât de arogantă încât nu am umanitate sau rațiune. Nu sunt vrednică să trăiesc înaintea Ta. Dumnezeule! Nu vreau să mă împotrivesc sau să mă răzvrătesc împotriva Ta. Vreau să mă căiesc!” După aceea, mi-am destăinuit deschis starea fraților și surorilor mele. Am expus și am disecat modul în care îi rănisem din cauza firii mele arogante și mi-am cerut scuze. Apoi, am devenit mai smerită în îndeplinirea datoriei mele. Am discutat totul cu frații și surorile mele și, în scurt timp, boala mi s-a vindecat. I-am mulțumit lui Dumnezeu din adâncul inimii.

După o vreme, din cauza cerințelor lucrării de evanghelizare, biserica mi-a încredințat să răspândesc Evanghelia în altă locație. N-am putut să nu

încep să mă admir din nou; părea că eram pricepută la răspândirea Evangheliei. Altfel, de ce m-ar trimite să răspândesc Evanghelia în altă parte? Într-o zi, m-am dus să propovăduiesc Evanghelia pentru doi credincioși. Nu m-am gândit că va fi greu, așa că n-am încercat să le înțeleg dinainte situația sau noțiunile principale. În schimb, așa cum mai făcusem, am adus mărturie direct despre cele trei etape ale lucrării lui Dumnezeu. Imediat ce au auzit, au știut că sunt credincioasă în Dumnezeu Atotputernic și au devenit vigilenți. N-au mai fost dispuși să mai asculte altceva. Atunci, am rămas uimită. Bătusem atâta drum ca să ajung aici și crezusem că pot să extind rapid lucrarea de evanghelizare. N-am crezut niciodată că voi eșua așa curând. Cum să mai extind lucrarea de evanghelizare acum? Însă, nu eram dispusă să mă dau bătută deocamdată. Poate că s-a întâmplat doar o dată și am stricat lucrurile de data asta. Răspândisem Evanghelia timp de foarte mulți ani și eram sigură că pot câștiga oamenii. Dar oriunde mă duceam, eșuam. Mă simțeam foarte frustrată și eram într-o stare de deznădejde. După aceea, am fost suspendată. Mă durea când mă gândeam că predicarea mea era atât de ineficientă. Mă simțeam inutilă. Dacă aș continua așa, n-aș fi eliminată? Îmi lipseau zilele când predicam Evanghelia cu pasiune. Deși fusese greu și obositor, mă bucurasem de rezultate atât de bune. Dar de ce nu puteam să am acele rezultate bune acum? La gândul acesta, am simțit o durere de nesuportat în inima mea. În durerea mea, m-am rugat neîncetat lui Dumnezeu: „O, Dumnezeule! Ce lecții trebuie să învăț din situația asta? Te rog, luminează-mă și îndrumă-mă să mă înțeleg!”

Căutând, am văzut acest pasaj din cuvintele lui Dumnezeu: „**Când cineva are un dar sau un talent înseamnă că este în mod inerent mai bun la ceva sau excelează într-un anumit fel în comparație cu alții. De exemplu, este posibil să reacționezi un pic mai rapid decât alții, să înțelegi ceva un pic mai rapid decât alții, să-ți fi însușit anumite**

abilități profesionale sau să fii un vorbitor elocvent și așa mai departe. Acestea sunt daruri și talente pe care le poate avea o persoană. Dacă ai anumite talente și puncte forte, modul în care le înțelegi și le gestionezi este foarte important. Să crezi că ești de neînlocuit pentru că nimeni altcineva nu are talentele și darurile tale și că practici adevărul dacă te folosești de darurile și talentele tale pentru a-ți îndeplini datoria – este corect sau greșit acest punct de vedere? (Greșit.) **De ce spuneți că este greșit? Ce sunt, mai exact, talentele și darurile? Cum ar trebui să le înțelegeți, să le folosiți și să le gestionați? De fapt, indiferent de darul sau talentul pe care îl aveți, nu înseamnă că deținеți adevărul și viața. Dacă oamenii au anumite daruri și talente, este potrivit ca ei să îndeplinească o datorie care necesită folosirea acestor daruri și talente, dar asta nu înseamnă că ei practică adevărul și nici că fac lucrurile conform principiilor. De exemplu, dacă te-ai născut cu un dar pentru a cânta, capacitatea ta de a cânta reprezintă practicarea adevărului? Înseamnă că tu cânți conform principiilor? Nu înseamnă asta. Să presupunem, de exemplu, că ai un talent înnăscut pentru cuvinte și că ești un bun scriitor. Dacă nu înțelegi adevărul, poate scriitura ta să fie conform adevărului? Înseamnă neapărat că ai o mărturie bazată pe experiență?** (Nu, nu înseamnă asta.) **Prin urmare, darurile și talentele sunt diferite de adevăr și nu pot fi comparate. Indiferent ce dar ai, dacă nu urmărești adevărul, nu îți vei îndeplini bine datoria. Unii oameni își etalează adesea darurile și, în general, consideră că sunt mai buni decât alții, așa că îi disprețuiesc pe ceilalți și nu sunt dispuși să coopereze cu alții când își îndeplinesc îndatoririle. Vor să fie mereu la conducere, și, din această cauză, încalcă adesea principiile când își îndeplinesc îndatoririle și nici nu le este prea eficientă lucrarea. Darurile i-au făcut aroganți și neprihăniți de sine, i-au făcut să îi disprețuiască pe ceilalți și**

să considere mereu că sunt mai buni decât ceilalți și că nimeni nu este la fel de bun ca ei, iar din această cauză devin îngâmfați. Nu cumva acești oameni au fost ruinați de darurile lor? Ba chiar așa s-a întâmplat. Oamenii cu daruri și talente au toate șansele să fie aroganți și neprihăniți de sine. Este un lucru foarte periculos să nu urmărească adevărul și să trăiască mereu conform darurilor lor. Indiferent ce datorie îndeplinește o persoană în casa lui Dumnezeu, indiferent ce fel de talent are, dacă nu urmărește adevărul, atunci cu siguranță nu-și va îndeplini datoria. Indiferent de darurile și talentele pe care le are o persoană, ea ar trebui să îndeplinească bine acel tip de datorie. Dacă poate și să înțeleagă adevărul și să facă lucrurile în conformitate cu principiile, atunci darurile și talentele sale vor juca un rol în îndeplinirea acelei datorii. Cei care nu acceptă adevărul, nu caută adevărurile-principii și se bazează doar pe darurile lor pentru a face ceva nu vor obține niciun rezultat din îndeplinirea îndatoririlor personale și riscă să fie eliminați. […] Oamenii care sunt înzestrați și au talente cred că sunt foarte isteți, că înțeleg totul, dar nu știu că darurile și talentele nu reprezintă adevărul, că aceste lucruri nu au nicio legătură cu adevărul. Când oamenii se bazează pe darurile și închipuirile lor atunci când acționează, gândurile și opiniile acestora sunt adesea contrare adevărului – însă ei nu pot vedea acest lucru și cred în continuare: «Uite ce isteț sunt; am făcut alegeri atât de deștepte! Am luat decizii atât de înțelepte! Niciunul dintre voi nu se poate ridica la nivelul meu.» Trăiesc veșnic într-o stare de narcisism și apreciere de sine. Le este greu să-și liniștească inima și să contemple ceea ce le cere Dumnezeu, ceea ce este adevărul și care sunt adevărurile-principii. Așadar, le este greu să înțeleagă adevărul și, deși îndeplinesc îndatoriri, nu sunt capabili să practice adevărul și astfel, le

este, totodată, foarte greu să pătrundă în adevărul-realitate. Pe scurt, dacă o persoană nu poate să urmărească și să accepte adevărul, atunci, indiferent de darurile sau talentele pe care le are, nu va fi capabilă să-și îndeplinească bine datoria – în privința acestui lucru nu poate exista nici cea mai mică îndoială" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Pe ce anume se bazează oamenii ca să trăiască?"). După ce am reflectat la cuvintele lui Dumnezeu, am înțeles că a avea talente și daruri, nu e totuna cu a deține adevărul. Dacă nu înțelegi adevărul sau îți îndeplinești datoria fără a căuta principiile și îți folosești mereu talentele și darurile ca pe un capital, cu timpul, ajungi tot mai arogant. Mi-am dat seama că trăiam pe baza darurilor mele de când mi-am început datoria. Cunoșteam bine Biblia și aveam experiență în predicarea Evangheliei, astfel că am folosit aceste lucruri ca pe un capital, devenind tot mai arogantă. Îi priveam pe toți ceilalți de sus. Îi tratam pe toți ca și cum nu contau. Conducătoarea m-a emondat pentru aroganța mea, însă eu nu am acceptat. Am continuat să-mi folosesc darurile ca pe un capital, respingându-i sugestiile. Când am predicat în altă parte, nu am căutat adevărurile-principii. M-am bazat pe darurile și experiența mea, încercând să realizez lucruri mari. Și, drept rezultat, am eșuat din nou și din nou. Însă nici atunci nu m-am gândit că atitudinea mea ar fi o problemă. Nu am reflectat. Am crezut, fără rușine, că de vreme ce aveam daruri și experiență, îmi puteam face bine datoria. Eram nespus de arogantă și de irațională. M-am gândit la Pavel, care era înzestrat cu daruri, inteligent și elocvent. El cunoștea în profunzime Scripturile și era neîntrecut în predicarea Evangheliei și în convertirea oamenilor. Dar s-a folosit de toate acestea ca de un capital. Firea lui a devenit tot mai arogantă, până ce a ajuns să-i desconsidere pe ceilalți. Susținea că nu este mai prejos de apostoli și lucra doar de dragul recompenselor și a cununii. Ba susținea chiar că, pentru el, Hristos este viața. În cele din urmă, a fost pedepsit de Dumnezeu.

Povestea lui ne arată că a avea daruri nu înseamnă a deține adevărul-realitate. Dacă nu urmărești adevărul, firea ta coruptă nu se va schimba, și vei fi dezvăluit și eliminat. Mai târziu, am văzut un alt pasaj cu cuvintele lui Dumnezeu, care mi-a oferit mai multă claritate. Dumnezeu Atotputernic spune: „**Sunteți capabili să simțiți călăuzirea lui Dumnezeu și luminarea Duhului Sfânt pe parcursul realizării datoriei voastre?** (Da.) **Dacă sunteți capabili să simțiți lucrarea Duhului Sfânt, însă tot aveți o părere foarte bună despre voi înșivă și credeți că aveți realitatea, ce se întâmplă aici?** (Când îndeplinirea datoriei noastre a dat ceva roade, credem că jumătate din merit Îi aparține lui Dumnezeu și jumătate ne aparține nouă. Ne amplificăm cooperarea într-o măsură nelimitată, gândindu-ne că nimic nu a fost mai important decât cooperarea noastră și că luminarea lui Dumnezeu nu ar fi fost posibilă fără ea.) **Deci, de ce te-a luminat Dumnezeu? Poate Dumnezeu să lumineze și alți oameni?** (Da.) **Când Dumnezeu luminează pe cineva, este prin harul lui Dumnezeu. Și ce este acea fărâmă de cooperare din partea ta? Este ceva pentru care ți se cuvin merite sau este datoria și responsabilitatea ta?** (Este datoria și responsabilitatea noastră.) **Când recunoști că este datoria și responsabilitatea ta, atunci ai mentalitatea corectă și nu te vei mai gândi să încerci să-ți asumi meritele pentru asta. Dacă întotdeauna te gândești: «Aceasta este contribuția mea. Ar fi fost posibilă luminarea lui Dumnezeu fără cooperarea mea? Această sarcină necesită cooperarea omului; cooperarea noastră reprezintă cea mai mare parte a îndeplinirii acestui lucru», atunci te înșeli. Cum ai fi putut coopera, dacă Duhul Sfânt nu te-ar fi luminat și dacă nimeni nu ar fi avut părtășie cu tine despre adevărurile-principii? Nu ai ști ceea ce cere Dumnezeu; nici nu ai cunoaște calea practicii. Chiar dacă ai vrea să I te supui lui Dumnezeu și să cooperezi, nu ai ști cum. Oare această**

«cooperare» a ta nu reprezintă doar cuvinte goale? Fără o adevărată cooperare, acționezi numai conform propriilor idei – și, în acest caz, ar putea datoria pe care o îndeplinești să fie la nivelul cerut? În niciun caz, ceea ce indică chestiunea în discuție. Care este chestiunea? Indiferent de datoria pe care o îndeplinește o persoană, dacă obține rezultate, își îndeplinește datoria potrivit standardelor și dobândește aprobarea lui Dumnezeu, depinde de acțiunile lui Dumnezeu. Chiar dacă îți îndeplinești responsabilitățile și datoria, dacă Dumnezeu nu lucrează, dacă Dumnezeu nu te luminează și nu te îndrumă, atunci nu îți vei cunoaște calea, direcția sau obiectivele. Ce se întâmplă în cele din urmă? După ce ai trudit atâta vreme, nu îți vei fi îndeplinit datoria cum se cuvine, nici nu vei fi dobândit adevărul și viața – totul va fi fost în zadar. Prin urmare, a-ți îndeplini datoria potrivit standardelor, a-i edifica pe frații și surorile tale și a obține aprobarea lui Dumnezeu, toate depind de Dumnezeu! Oamenii pot face doar acele lucruri de care sunt capabili personal, pe care s-ar cuveni să le facă și care se încadrează în capacitățile lor inerente – nimic mai mult. Atunci, în esență, îndeplinirea îndatoririlor tale într-o manieră eficientă depinde de îndrumarea cuvintelor lui Dumnezeu și de luminarea și conducerea Duhului Sfânt; numai atunci poți să înțelegi adevărul și să finalizezi însărcinarea dată de Dumnezeu conform căii pe care El ți-a dat-o și principiilor pe care El le-a stabilit. Acest lucru reprezintă harul și binecuvântarea lui Dumnezeu, iar dacă oamenii nu pot vedea asta, sunt orbi" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Principiile care ar trebui să ghideze conduita unei persoane"). Citind cuvintele lui Dumnezeu, am înțeles că rezultatele pe care le-am obținut predicând Evanghelia și udându-i pe nou-veniți nu erau meritul și capitalul meu. Erau harul lui Dumnezeu și îndrumarea Duhului Sfânt. Dacă cuvintele lui Dumnezeu nu ar avea părtășie

despre toate aspectele adevărurilor-principii pentru a ne oferi o direcție și o cale de practică, atunci ce aș înțelege eu? Fără luminarea Duhului Sfânt și fără îndrumarea cuvintelor lui Dumnezeu, indiferent de elocvența, calibrul meu înalt sau familiaritatea mea cu Biblia, nu aș fi înlăturat niciodată noțiunile acelor oameni religioși. Odată cu dezvăluirea faptelor, am văzut că fără luminarea Duhului Sfânt, eram doar o nătângă care nu putea să rezolve nimic, care nu putea converti nici măcar o persoană. Crezusem mereu că obținerea unor rezultate în datoria mea însemna că am un calibru bun, că sunt capabilă. Când, de fapt, eu nu înțelegeam lucrarea lui Dumnezeu și nici nu mă cunoșteam. Mereu foloseam aceste lucruri drept capital ca să mă laud. Eram atât de nerușinată!

Mai târziu, am citit mai mult din cuvintele lui Dumnezeu: „**Dumnezeu iubește omenirea, are grijă, Se preocupă de aceasta și o aprovizionează fără încetare. El nu simte niciodată în inima Sa că aceasta este o lucrare în plus sau ceva ce merită o mare răsplată. Nici nu simte că mântuirea omenirii, alimentarea oamenilor și faptul că le oferă totul reprezintă o contribuție uriașă pentru omenire. El aprovizionează pur și simplu omenire în tăcere și în liniște, în propriul Său mod, prin propria Sa esență și prin ceea ce El are și ce este. Indiferent cât de multe provizii și cât de mult ajutor primește omenirea de la El, Dumnezeu nu Se gândește la asta niciodată și nu încearcă să-Și asume meritul. Acest lucru este determinat de esența lui Dumnezeu și este, de asemenea, o exprimare adevărată a firii Lui**” (Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu, firea lui Dumnezeu și Dumnezeu Însuși I”). Citind cuvintele lui Dumnezeu, am fost mișcată. Firea lui Dumnezeu este atât de bună și frumoasă! Pentru a ne mântui pe noi, cei profund corupți de Satana, Dumnezeu S-a întrupat de două ori. A făcut atât de multă lucrare și a spus atât de multe și a îndurat o mare umilință și suferință. Dar Dumnezeu

n-a exprimat-o niciodată în fața oamenilor. Nu a simțit niciodată că era cazul să câștige laude. Esența lui Dumnezeu nu dezvăluie nicio urmă de aroganță și fală. În schimb, El lucrează tăcut la desăvârșirea lucrării Sale. Smerenia și ascunderea lui Dumnezeu sunt admirabile. Nu sunt de folos nici măcar cât o furnică. Am avut câteva rezultate bune în datoria mea și m-am crezut grozavă. Credeam că realizasem atât de multe încât i-am privit de sus pe toți ceilalți. Când m-am gândit la cum mă purtasem când am ținut morală altor oameni și i-am desconsiderat, la tonul și la atitudinea mea, am fost dezgustată. Dacă Dumnezeu n-ar fi rânduit toate astea ca să mă dezvăluie și să mă emondeze, natura mea arogantă ar fi tulburat și perturbat lucrarea bisericii. Însă Dumnezeu m-a oprit să continui pe această cale rea și mi-a permis să mă căiesc și să mă schimb. Dumnezeu mă mântuia. I-am fost foarte recunoscătoare! Așadar, m-am rugat lui Dumnezeu: „Dumnezeule! Nu vreau să trăiesc potrivit firii mele arogante. Îndrumă-mă și mântuiește-mă și ajută-mă să trăiesc ca om!”

După o vreme, starea mi se îmbunătățise puțin. Conducătoarea mea rânduise ca eu să ud iar nou-veniții. La un moment dat, una dintre surorile mele nu reușea să ude un nou-venit și nu știa ce să facă. Așa că a venit la mine, pentru părtășie. S-a dovedit că nu înțelesese bine esența problemelor acelui nou-venit și începeam să simt dispreț față de ea. M-am gândit: „Calibrul tău e prea slab. Nici nu vezi problemele nou-venitului. Dacă toată lumea ar uda nou-veniții ca tine, asta n-ar întârzia lucrarea bisericii?” Dar, de data asta, am fost conștientă că-mi dezvăluiam firea arogantă. Așa că m-am rugat lui Dumnezeu, răzvrătindu-mă împotriva mea. Mai târziu, am citit aceste cuvinte ale lui Dumnezeu: „**În calitate de persoană care stăpânește bine cunoștințe profesionale, nu trebuie să îți dai aere sau să îți etalezi calificările; ar trebui să predai începătorilor abilitățile și cunoștințele tale în mod proactiv, astfel încât toți să își poată realiza bine**

îndatoririle împreună. Se poate să fii cel mai priceput în profesia ta și să primezi în ceea ce privește abilitățile, dar acesta e un dar pe care ți l-a dat Dumnezeu și ar trebui să-l folosești pentru a-ți realiza datoria și a-ți întrebuința punctele forte. Indiferent cât de priceput sau talentat ești, nu poți prelua lucrarea singur; o datorie e realizată mai eficient dacă toată lumea este capabilă să deprindă abilitățile și cunoașterea unei profesii. După cum se spune, un om competent are nevoie de sprijinul altor trei oameni. Indiferent cât de capabil este un individ, fără ajutorul tuturor celorlalți, nu e suficient. Prin urmare, nimeni nu ar trebui să fie arogant și nimeni nu ar trebui să-și dorească să acționeze sau să ia decizii pe cont propriu. Oamenii ar trebui să se răzvrătească împotriva trupului, să-și lase deoparte propriile idei și opinii și să lucreze în armonie cu toți ceilalți. Cine are cunoștințe profesionale ar trebui să-i ajute cu dragoste pe ceilalți, pentru ca și ei să stăpânească aceste abilități și cunoștințe. Acest lucru este benefic realizării datoriei. […] Dacă ești atent la intențiile lui Dumnezeu și ești dornic să fii loial lucrării casei Sale, ar trebui să-ți oferi toate punctele forte și abilitățile, astfel încât alții să poată să le învețe și să le înțeleagă și să-și realizeze mai bine îndatoririle. Asta este în acord cu intențiile lui Dumnezeu; numai astfel de oameni au umanitate și sunt iubiți și binecuvântați de Dumnezeu" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Îndeplinirea adecvată a datoriei necesită o cooperare armonioasă"). Cuvintele lui Dumnezeu mi-au arătat o cale de a practica. Sora mea abia învăța să ude nou-veniții. Era normal să nu poată înțelege și rezolva anumite chestiuni. Ar trebui să fac tot ce pot ca s-o ajut și s-o învăț cum să rezolve acele probleme. Așadar, am avut părtășie cu ea și împreună am găsit pasaje relevante din cuvintele lui Dumnezeu. Mai târziu, problemele nou-venitului s-au rezolvat și a devenit dispus să propovăduiască Evanghelia. Eu și sora

mea am fost foarte fericite. După aceea, când am lucrat cu frații și surorile mele, am fost mai smerită. Uneori, când propovăduiesc Evanghelia și udă nou-veniții, ei nu reușesc să rezolve problemele candidaților la evanghelizare și ale nou-veniților. Dar nu-i mai desconsider. În schimb, avem părtășie și căutăm principii împreună. Când oferă alte sugestii, mă lepăd de mine conștient și îi ascult. Nu le mai ordon și nu-i mai desconsider. Acest lucru mi-a adus pace și eliberare în suflet.

39. Tranzacția din spatele sacrificiului

de Liu Ying, China

Într-o zi de la sfârșitul anului 2019, nepoata mea mi-a spus pe neașteptate că o durea piciorul. Am dus-o la spital să i se facă unele analize imagistice, dar nu s-a descoperit nimic, așa că nu am luat-o în serios. A doua zi, mi-a spus că piciorul încă îi pulsa de durere. Faptul că am văzut-o plângând de durere m-a făcut și pe mine să plâng. Până noaptea, piciorul deja o durea din ce în ce mai frecvent și abia a închis un ochi. În timp ce-i masam piciorul, m-am rugat încontinuu lui Dumnezeu și I-am încredințat Lui boala ei. În dimineața celei de-a treia zi, fiul și nora mea mi-au dus nepoata la spitalul județean.

După ce a fost internată în spital, a avut febră mare încontinuu. A rămas la 40 de grade și nu a cedat. A fost examinată în cadrul departamentului de chirurgie și al celui de medicină internă, dar nu s-a descoperit nimic, iar doctorii nu aveau niciun leac. Neputincios, fiul meu a dus-o la un spital în capitala provinciei. Consultul experților a generat un diagnostic de lupus într-un moment și unul de septicemie într-altul. Când cuscrii mei s-au întors de la spital și mi-au spus despre situație, am fost foarte îngrijorată. Și lupusul și septicemia erau boli fatale. Chiar lăsând la o parte diagnosticul, nepoata mea încă avea febră mare de 40 de grade, care îi putea provoca multe daune sănătății dacă mai continua mult. Situația ei nu arăta bine. Cu cât mă gândeam la asta mai mult, cu atât eram mai supărată. Eu fusesem cea care o crescuse pe nepoata mea și nu suportam să văd că pățește ceva. Am tot încercat să mă consolez, spunându-mi: „Ea va fi bine. Dumnezeu este omnipotent. El îmi va proteja nepoata. N-o va lăsa să moară.” Când mă gândeam la boala nepoatei mele, plângeam de necaz deseori. Era încă atât de tânără și trebuia să sufere astfel. Îmi doream să fiu

eu cea lovită de această boală, ca să pot suferi în locul ei. Mi-am spus, de asemenea: „Eu cred în Dumnezeu, așa că de ce se întâmplă acest lucru familiei mele?” Dar, apoi, m-am răzgândit: „De fapt, această situație trebuie să fi venit asupra mea cu permisiunea lui Dumnezeu. Poate că Dumnezeu îmi testează credința. Nu-L pot învinovăți pe Dumnezeu. Atât timp cât continui să-mi îndeplinesc datoria, boala nepoatei mele va fi vindecată.” Apoi, am mâncat și am băut cuvintele lui Dumnezeu ca de obicei și am continuat să-mi realizez datoria. Când mi-am găzduit frații și surorile, am făcut tot ce am putut pentru ei. Frații și surorile mele voiau să mă ajute, dar nu îi lăsam. M-am gândit că, atât timp cât îmi făceam datoria pe cât de mult puteam, Dumnezeu avea să-mi arate îndurare, iar nepoata mea avea să se facă mai bine.

După vreo două săptămâni, fiul meu m-a sunat să-mi spună că s-a confirmat că boala nepoatei mele era septicemie, febra mare continua să apară și să dispară și îi apăruseră unele excrescențe pe pericard, care îi puneau viața în pericol. Când am auzit aceste vești, parcă o gheară mi-a strâns inima. Nu puteam să accept acest lucru, așa că i-am cerut lui Dumnezeu: „Nepoata mea este bolnavă, dar eu am continuat să-mi realizez datoria, așa că ar trebui ca ea să se simtă mai bine! Dar acum, nu doar că nu se simte mai bine după boală, ci, de fapt, îi este mai rău. Chiar este imposibil să-i vindeci boala?” Într-o zi, soțul meu a venit la mine plângând și mi-a spus: „Nepoata noastră este pe moarte. Cei de la spital spun că este bolnavă în fază terminală, iar doctorul spune că ei nu pot face nimic. Ne-au spus să o aducem acasă.” Cuvintele soțului meu au venit ca o lovitură de trăsnet. Nu-mi venea să cred că era adevărat; nu puteam accepta acest lucru. Mintea îmi era plină de imagini din viața mea împreună cu nepoata mea. În timp ce mă gândeam cât de drăguță era, nu-mi puteam stăpâni lacrimile. Iară și iară, am strigat la Dumnezeu să vegheze asupra inimii mele și să mă

conducă să ascult. Însă, când am văzut fotografia ei pe telefon, întreaga față îi era umflată și mi-am pierdut întreaga voință să continui. Nu voiam să citesc cuvântul lui Dumnezeu și nu simțeam nicio motivație să-mi realizez datoria. Singurul lucru despre care îmi păsa era boala nepoatei mele. Mai târziu, ginerele meu a dus dosarul medical al nepoatei mele la un spital mare din Shanghai pentru un consult, însă și experții au spus că nu puteau face nimic și ne-au sugerat să nu mai cheltuim bani pe o cauză pierdută. Acest lucru m-a supărat în mod special: „Am crezut în Dumnezeu atât de mulți ani, nu m-am oprit niciodată din a-mi realiza îndatoririle și întotdeauna m-am străduit să fac orice muncă a rânduit biserica pentru mine. Nici măcar când nepoata mea s-a îmbolnăvit nu am renunțat la datoria mea. Am continuat să fiu gazdă pentru frații și surorile mele. După un astfel de sacrificiu, de ce s-a îmbolnăvit nepoata mea de boala asta groaznică?" Cu cât mă gândeam mai mult la asta, cu atât mai nedreptățită mă simțeam. Nu mă puteam opri din plâns. În durerea mea, m-am rugat lui Dumnezeu: „Dumnezeule, nepoata mea este pe moarte. Mă simt nefericită și slabă. Nu știu ce să fac și încă am nemulțumiri față de Tine. Te rog, îndrumă-mă să-Ți înțeleg voia."

În suferința mea, m-am gândit la un pasaj din cuvântul lui Dumnezeu:

4. Dacă, după ce ai făcut cheltuieli pentru Mine, Eu nu-ți îndeplinesc cererile mărunte, vei deveni tu descurajat și dezamăgit de Mine sau vei deveni chiar furios și vei huli?

5. Dacă ai fost întotdeauna foarte loial, cu multă iubire față de Mine, și totuși pătimești chinul bolii, sărăcia și părăsirea de către prieteni sau rude, ori dacă înduri orice alte nenorociri în viață, atunci tot vor continua loialitatea și iubirea ta pentru Mine?

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „O problemă foarte serioasă: trădarea (2)"

Confruntată cu întrebările lui Dumnezeu, m-am simțit extrem de rușinată. Boala nepoatei mele era un test practic pentru mine, să văd dacă eram credincioasă și ascultătoare față de Dumnezeu. În trecut, întotdeauna am crezut că făcusem un efort și-mi realizasem datoria pentru Dumnezeu și că asta însemna că Îi eram loială. Totuși, când nepoata mea s-a îmbolnăvit de septicemie și starea i s-a înrăutățit, am devenit negativă și ranchiunoasă. Am încetat să-mi doresc să citesc cuvântul lui Dumnezeu și am devenit nemotivată în datoria mea. Am văzut că, de fapt, nu eram ascultătoare sau loială față de Dumnezeu. M-am rugat lui Dumnezeu, cerându-I să mă îndrume să învăț lecții și să fiu cu adevărat ascultătoare în ceea ce privește problema bolii nepoatei mele. M-am gândit la cuvântul lui Dumnezeu: **„Ceea ce urmărești tu este să fii capabil să câștigi pacea după ce ai crezut în Dumnezeu, pentru ca ai tăi copii să nu se îmbolnăvească, pentru ca soțul tău să aibă o slujbă bună, pentru ca fiul tău să-și găsească o soție bună, pentru ca fiica ta să-și găsească un soț decent, pentru ca boii și caii tăi să are pământul bine, pentru un an de vreme bună pentru recoltele tale. Asta e ceea ce cauți tu. Ce urmărești tu e doar să trăiești în confort, pentru ca niciun accident să nu se întâmple familiei tale, pentru ca vânturile să te ocolească, pentru ca fața ta să nu fie atinsă de praf, pentru ca recoltele familiei tale să nu fie inundate, pentru ca tu să nu fii afectat de vreun dezastru, să trăiești în îmbrățișarea lui Dumnezeu, să trăiești într-un cuibușor confortabil. Un laș ca tine, care întotdeauna urmărește trupul – ai o inimă, ai un duh? Nu ești o fiară? Îți ofer adevărata cale fără să-ți cer nimic în schimb, dar tu tot n-o urmezi. Ești tu unul dintre aceia care cred în Dumnezeu? […] nu urmărești niciun scop; nu este viața ta cea mai josnică dintre toate? Ai tupeul de a te uita la Dumnezeu? Dacă tu continui să experimentezi în acest mod, nu-i așa că nu vei obține nimic? Adevărata**

cale ți-a fost oferită, dar dacă poți sau nu să o câștigi depinde de propria ta căutare personală" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Experiențele lui Petru: cunoștințele sale despre mustrare și judecată"). Cuvântul lui Dumnezeu mi-a dezvăluit starea. De la începutul credinței mele în Dumnezeu, m-am gândit că, atât timp cât făceam un efort pentru Dumnezeu și îmi realizam datoria, Dumnezeu îmi va binecuvânta familia cu pace și prosperitate și toți vor fi feriți de boli și dezastre. Așadar, încă de când am început să cred în Dumnezeu, am fost întotdeauna nerăbdătoare să-mi realizez îndatoririle. Dumnezeu a fost foarte îndurător față de mine. Până să mă dezmeticesc, unele dintre afecțiunile mele erau vindecate, iar urmărirea mea a devenit și mai puternică. Chiar dacă am fost arestată de Partidul Comunist, am continuat să-mi realizez datoria după ce am fost eliberată. Însă, când nepoata mea a contractat această boală îngrozitoare, în sinea mea am fost nemulțumită că Dumnezeu nu a protejat-o. Deși am continuat să-mi realizez datoria, am vrut doar ca Dumnezeu să-mi protejeze nepoata vindecându-i boala. Am vrut să dau efortul și sacrificiul meu exterior în schimbul binecuvântării lui Dumnezeu. Când boala nepoatei mele nu s-a ameliorat, viața i-a fost pusă în pericol, iar spitalul a renunțat la tratament, eu m-am prăbușit complet. L-am înțeles greșit pe Dumnezeu și am avut nemulțumiri față de El, m-am gândit că Dumnezeu era nedrept, am devenit negativă și m-am opus Lui. Am văzut că credeam în Dumnezeu doar pentru a câștiga har și binecuvântări, că urmăream o viață ușoară și siguranța fizică în locul adevărului și că sacrificiile și eforturile mele nu reprezentau o ascultare sinceră față de Dumnezeu, ci, în schimb, erau pline de dorințe și cerințe extravagante pentru Dumnezeu. Asta însemna să-L înșel pe Dumnezeu și să încerc să fac o tranzacție cu El. Mai târziu, am citit un pasaj din cuvântul lui Dumnezeu: „**Dumnezeu va face ceea ce se cuvine să facă, iar firea Sa este dreaptă. Dreptatea nu înseamnă nicidecum echitate sau**

justețe; nu înseamnă egalitarism și nici a-ți aloca ceea ce meriți în funcție de cât de multe lucrări ai dus la bun sfârșit, a-ți plăti pentru vreo lucrare pe care ai făcut-o sau a-ți da ce ți se cuvine în funcție de eforturile depuse. Aceasta nu este dreptate, înseamnă doar a fi corect și rațional. Foarte puțini oameni sunt capabili să cunoască firea dreaptă a lui Dumnezeu. Să presupunem că Dumnezeu l-ar fi eliminat pe Iov după ce Iov a fost martor pentru El: ar fi asta drept? De fapt, ar fi. De ce se numește aceasta dreptate? Cum văd oamenii dreptatea? Dacă un lucru este în conformitate cu noțiunile oamenilor, atunci lor le este foarte ușor să spună că Dumnezeu este drept; totuși, dacă nu văd acel lucru ca fiind în concordanță cu noțiunile lor – dacă este ceva ce nu sunt capabili să înțeleagă – atunci le-ar fi greu să spună că Dumnezeu este drept. Dacă Dumnezeu l-ar fi distrus pe Iov pe atunci, oamenii nu ar fi spus că El este drept. De fapt, totuși, indiferent dacă oamenii au fost sau nu corupți și dacă au fost profund corupți sau nu, trebuie Dumnezeu să Se justifice atunci când îi distruge? Ar trebui să fie nevoit să le explice oamenilor pe ce bază face acest lucru? Trebuie oare Dumnezeu să le spună oamenilor regulile pe care El le-a poruncit? Nu este nevoie. În ochii lui Dumnezeu, cineva care este corupt și care este pasibil să se împotrivească lui Dumnezeu nu are nicio valoare; orice mod în care Se va ocupa Dumnezeu de el va fi potrivit și toate sunt rânduielile lui Dumnezeu. Dacă ai fi neplăcut în ochii lui Dumnezeu și dacă El ar spune că nu Îi mai ești de niciun folos după mărturia ta și, prin urmare, te-ar distruge, ar fi și aceasta dreptatea Lui? Ar fi. S-ar putea să nu fii capabil să recunoști acest lucru din fapte chiar acum, dar trebuie să înțelegi doctrina. Ce ați spune – este distrugerea Satanei de către Dumnezeu o expresie a dreptății Sale? (Da.) **Și dacă i-ar permite Satanei să rămână? Nu îndrăzniți să spuneți, nu-i așa? Esența**

lui Dumnezeu este dreptatea. Deși ceea ce face El nu este ușor de înțeles, tot ceea ce face El este drept; doar că, pur și simplu, oamenii nu înțeleg. Când Dumnezeu i l-a dat pe Petru Satanei, cum a răspuns Petru? «Omenirea nu este în măsură să priceapă ce faci Tu, dar tot ceea ce faci conține voia Ta; în toate acestea există dreptate. Cum să nu rostesc vorbe de laudă pentru înțelepciunea și faptele Tale?» […] Tot ceea ce face Dumnezeu este drept. Deși s-ar putea ca oamenii să nu poată să perceapă dreptatea lui Dumnezeu, ei nu ar trebui să emită judecăți după bunul plac. În cazul în care ceva din ce face El li se pare nerezonabil oamenilor sau dacă aceștia au vreo noțiune privind acest lucru, iar asta îi determină să spună că El nu este drept, atunci sunt extrem de nerezonabili. Vezi că unele lucruri i s-au părut de neînțeles lui Petru, dar a fost sigur că înțelepciunea lui Dumnezeu era prezentă și că voia Sa bună era în acele lucruri. Oamenii nu pot înțelege totul; sunt atât de multe lucruri pe care nu le pot pricepe. Astfel, a cunoaște firea lui Dumnezeu nu este un lucru ușor" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a). După ce am meditat la cuvântul lui Dumnezeu, mi-am dat seama că dreptatea lui Dumnezeu nu este așa cum mi-am imaginat-o eu. Mi-am imaginat-o drept a face un anumit volum de muncă și a primi o plată echivalentă pentru asta sau a depune un efort și a primi o recompensă în schimb. Aceasta era noțiunea și închipuirea mea proprie. Dumnezeu este adevărul, iar esența lui Dumnezeu este dreptatea. Indiferent ce face Dumnezeu și indiferent dacă aceasta se conformează sau nu noțiunilor umane, ceea ce face Dumnezeu este drept. Am evaluat dreptatea lui Dumnezeu din punctul de vedere al efectuării unei tranzacții sau a unui schimb. Am crezut că voi primi binecuvântările lui Dumnezeu dacă depuneam efort și mă lepădam de multe. M-am gândit că, dacă lucram din greu pentru a-mi realiza îndatoririle, Dumnezeu ar trebui să-mi protejeze

familia și să-mi ferească nepoata de boală și de dezastru. Așa că, atunci când s-a îmbolnăvit grav, am dezbătut cu Dumnezeu, am fost nemulțumită de El și m-am gândit că este nedrept. Punctul meu de vedere era absurd. Eram oarbă și nu-L cunoșteam pe Dumnezeu deloc. Sunt o ființă creată, așa că îndeplinirea datoriei mele și răsplătirea dragostei lui Dumnezeu este naturală și dreaptă, este datoria și responsabilitatea mea. Nu ar fi trebuit să încerc să fac târguri cu Dumnezeu. Așa cum copiii trebuie să aibă un comportament filial față de părinții lor, și eu ar trebui să mă supun necondiționat orchestrărilor și rânduielilor Lui, indiferent dacă îmi oferă har și binecuvântări sau dacă mă face să sufăr dezastre, deoarece Dumnezeu este drept. În caz contrar, nu aș merita să fiu numită om. Oamenii care nu cred în Dumnezeu suferă de la naștere, de bătrânețe, de boală, din cauza morții, a dezastrelor și a nenorocirilor, iar cei care cred în Dumnezeu trec prin aceleași lucruri. Dumnezeu nu a pretins niciodată că credincioșii vor fi mereu în siguranță și protejați. În schimb, indiferent ce situații se abat asupra noastră, Dumnezeu ne cere să avem credință și ascultare sinceră și să ne îndeplinim datoria unei ființe create. Însă eu am crezut în Dumnezeu doar pentru a căuta binecuvântări. I-am cerut lui Dumnezeu să-mi țină familia în siguranță și ferită de boli și dezastre, însă nu am căutat adevărul și nu am ascultat de Dumnezeu. Credința mea a fost pur și simplu una religioasă, pe care am folosit-o pentru a-mi îndeplini nevoile zilnice. Dumnezeu nu recunoaște deloc o astfel de credință. Fără revelația acestor fapte, nu mi-aș recunoaște niciodată părerea greșită de a crede în Dumnezeu doar pentru a căuta binecuvântări. Nu aș câștiga niciodată adevărul crezând astfel, ci doar aș fi alungată de Dumnezeu. Dumnezeu a permis să se abată asupra mea o situație care nu se conforma noțiunilor mele, drept mijloc de a-mi purifica credința eronată în Dumnezeu pentru binecuvântări, de a-mi curăți falsitatea și corupția, de a mă schimba și de a mă mântui. Asta era

dragostea lui Dumnezeu! Gândindu-mă la acest lucru, am simțit puțină eliberare.

Apoi, am continuat să reflectez asupra naturii care dicta credința mea tranzacțională în Dumnezeu. Am citit cuvântul lui Dumnezeu: „**Toți oamenii corupți trăiesc pentru ei înșiși. Fiecare pentru sine și diavolul să-l ia pe cel mai din spate – aceasta este sintetizarea naturii umane. Oamenii cred în Dumnezeu pentru binele lor; când se leapădă de lucruri și se sacrifică pentru Dumnezeu, o fac pentru a fi binecuvântați, iar când Îi sunt loiali, o fac pentru a fi răsplătiți. Pe scurt, totul este făcut cu scopul de a fi binecuvântați, răsplătiți și de a intra în Împărăția Cerurilor. În societate, oamenii lucrează pentru beneficiul lor și, în casa lui Dumnezeu, îndeplinesc o datorie pentru a fi binecuvântați. Tocmai pentru a obține binecuvântări, oamenii se leapădă de toate și pot să îndure multă suferință: nu există dovadă mai bună a naturii satanice a omului**” (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a). „**Dumnezeu le cere oamenilor să-L trateze ca pe Dumnezeu, deoarece omenirea a fost prea profund coruptă, iar oamenii nu-L tratează ca pe Dumnezeu, ci mai degrabă ca pe o persoană. Ce este în neregulă cu faptul că oamenii au mereu cereri de la Dumnezeu? Și ce este în neregulă cu faptul că ei au mereu noțiuni despre Dumnezeu? Ce conține natura omului? Am descoperit că, indiferent ce li se întâmplă sau cu ce se confruntă, oamenii își protejează întotdeauna propriile interese și își fac griji pentru propriul trup și caută întotdeauna motive sau scuze care le sunt de folos. Nu caută și nu acceptă câtuși de puțin adevărul, iar tot ce fac este pentru a-și apăra propriul trup și a complota în interesul propriilor perspective. Cu toții solicită har de la Dumnezeu, dorind să obțină orice avantaje pot obține. De ce au oamenii atâtea cereri de la Dumnezeu? Acest lucru dovedește**

că oamenii sunt lacomi din fire și că, în fața lui Dumnezeu, ei nu sunt stăpâniți de niciun fel de rațiune. În tot ce fac oamenii, fie că se roagă, fie că au părtășie sau predică, tot ceea ce urmăresc, gândurile și aspirațiile lor sunt cereri către Dumnezeu și încercări de a solicita lucruri de la El, toate fiind făcute de oameni în speranța de a obține ceva de la Dumnezeu. Unii oameni spun că «aceasta este natura umană», ceea ce este corect! În plus, faptul că oamenii au prea multe cereri de la Dumnezeu și prea multe dorințe extravagante dovedește că aceștia sunt realmente lipsiți de conștiință și de rațiune. Cu toții cer și solicită lucruri pentru binele lor, sau încearcă să argumenteze și să-și găsească scuze – ei fac toate acestea pentru ei înșiși. În multe lucruri, se poate vedea că ceea ce fac oamenii este total lipsit de rațiune, ceea ce este o dovadă deplină că logica satanică: «Fiecare pentru sine și diavolul să-l ia pe cel mai din spate» a intrat deja în natura omului" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Oamenii fac prea multe cereri de la Dumnezeu"). Am meditat la cuvântul lui Dumnezeu și mi-am dat seama că eu credeam în Dumnezeu ca să caut binecuvântări și beneficii, pentru că eram controlată de otrăvuri satanice precum: „Fiecare om pentru el însuși și diavolul îl ia pe cel mai din spate" și „Niciodată să nu ridici un deget fără recompensă". Traiul conform acestor otrăvuri satanice m-a făcut extrem de egoistă și vicleană. Eu doar am căutat beneficii și am încercat să fac tranzacții cu Dumnezeu, pentru a-mi realiza datoria. Deși depusesem atât de mult efort și mă sacrificasem în anii mei de credință în Dumnezeu, am făcut toate acestea pentru propriile mele binecuvântări și beneficii. Am vrut să schimb micul sacrificiu pe care l-am făcut cu marile binecuvântări ale lui Dumnezeu. Nu-L ascultam pe Dumnezeu și nu Îi eram loială. Drept urmare, când nepoata s-a îmbolnăvit grav și ambiția mea pentru binecuvântări s-a năruit, m-am simțit nedreptățită, am avut nemulțumiri față de Dumnezeu și

nu am simțit nicio motivație să-mi fac datoria. Am folosit puținul efort pe care l-am făcut și prețul pe care l-am plătit drept capital pentru a mă certa cu Dumnezeu și a mă opune Lui. Am văzut că, realizându-mi datoria, eu Îl înșelam pe Dumnezeu, Îi ceream lucruri și încercam să fac un schimb cu El. Fusesem coruptă de Satana prea profund și eram prea egoistă și vicleană. M-am gândit la Pavel care a predicat, a lucrat, s-a lepădat, a depus eforturi, a suferit foarte mult și chiar a murit ca un martir. Cu toate acestea, el nu a urmărit adevărul și nu a practicat cuvintele Domnului Isus. Întreaga sa lepădare și întregul său efort au fost făcute pentru a câștiga recompense și o cunună. El a spus că a purtat lupta, și-a finalizat drumul și că exista o cunună a dreptății rezervată pentru el. Voia să spună că Dumnezeu era drept doar dacă Îi dădea recompense și o cunună și că, dacă Dumnezeu nu-l recompensa ori încorona, atunci Dumnezeu nu era drept. Din acest lucru ne putem da seama că toată suferința și tot efortul lui Pavel în credința sa în Dumnezeu au fost făcute pentru a încheia o tranzacție cu Dumnezeu. În cele din urmă, a ofensat firea lui Dumnezeu și a fost pedepsit de El. Eu eram la fel. Credeam în Dumnezeu doar pentru a urmări harul și binecuvântările și consideram lepădarea și efortul meu drept o metodă și capital pentru a câștiga binecuvântări. Dacă nu-mi schimbam punctul de vedere eronat asupra urmăririi, indiferent cât de mult efort aș fi depus, nu aș fi câștigat niciodată aprobarea lui Dumnezeu. Aș fi fost dezvăluită și alungată de Dumnezeu, precum Pavel. Apoi, am citit alt pasaj din cuvântul lui Dumnezeu: „**Ca ființă creată, omul ar trebui să caute să îndeplinească datoria unei ființe create și să caute să-L iubească pe Dumnezeu fără să facă alte alegeri, pentru că Dumnezeu este vrednic de dragostea omului. Aceia care caută să-L iubească pe Dumnezeu nu ar trebui să caute vreun beneficiu personal sau să caute ceva după care tânjesc în mod personal; aceasta este cea mai corectă metodă de a urmări. Dacă**

ceea ce cauți este adevărul, dacă ceea ce pui în practică este adevărul, și dacă ceea ce obții este o schimbare în firea ta, atunci cărarea pe care calci este cea corectă" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Succesul sau eșecul depinde de cărarea pe care umblă omul"). După ce am citit cuvântul lui Dumnezeu, am înțeles că sunt o ființă creată care se bucură de mâncare, apă și abundența vieții acordate de Dumnezeu. Ar trebui să urmez adevărul, să-mi realizez datoria bine, să urmăresc ascultarea și dragostea față de Dumnezeu. Aceasta este conștiința și rațiunea pe care ar trebui să o posede o ființă creată. M-am gândit că Dumnezeu S-a întrupat de două ori pentru a mântui omenirea, că a suferit batjocura, calomnia și respingerea lumii, precum și persecuția și condamnarea de către Partidul Comunist și lumea religioasă. Totuși, în ciuda tuturor acestor lucruri, El tot a exprimat adevărul în liniște pentru a ne uda și a ne aproviziona. De asemenea, El a creat multe situații pentru a ne dezvălui corupția, pentru a ne purifica și a ne schimba. Deși încă exista multă neascultare și corupție în mine și am putut să-L înțeleg greșit pe Dumnezeu și să am nemulțumiri față de El când lucrurile nu au mers după voia mea, Dumnezeu nu a renunțat niciodată la a mă mântui. Și-a folosit cuvintele pentru a mă judeca, a mă expune, a-mi reaminti, a mă îndemna, a mă consola și a mă încuraja în timp ce mă aștepta să-mi corectez purtarea. Dragostea lui Dumnezeu este atât de altruistă, iar El este atât de încântător! Însă eu crezusem în Dumnezeu doar pentru a câștiga binecuvântări și beneficii și nu am urmărit dragostea și ascultarea față de Dumnezeu. Chiar nu am avut conștiință sau rațiune. Când am recunoscut acest lucru, am simțit un sentiment profund de reproș și remușcare și m-am simțit foarte îndatorată lui Dumnezeu.

Câteva zile mai târziu, spitalul a emis un alt anunț că nepoata mea era bolnavă în stare critică și au externat-o ca să-i elibereze patul, pentru alți pacienți. Când am auzit această veste, m-am întristat foarte tare, așa că m-

am rugat lui Dumnezeu: „Dumnezeule, Tu i-ai dat nepoatei mele suflare. Orice faci și rânduiești Tu este adecvat și drept. Chiar dacă ea moare, nu voi avea nemulțumiri. Eu tot voi crede în Tine și Te voi urma.” Apoi, fiul meu a dus-o pentru tratament la un alt spital din capitala provinciei. Doctorul a citit dosarul medical al nepoatei mele și a spus că nu o putea accepta, deoarece boala ei nu putea fi vindecată, așa că fiul meu s-a întors acasă fără să o fi internat. De data aceasta, mi-am spus: „Dacă Dumnezeu a poruncit că nepoata mea va muri, nimeni nu o poate salva. Dacă Dumnezeu nu vrea ca ea să moară, atât timp cât încă mai are o singură suflare, nimic nu-i poate curma viața. Totul este în mâinile lui Dumnezeu. Mă voi supune suveranității și rânduielilor lui Dumnezeu.” Când m-am gândit astfel la lucruri, nu m-am mai simțit chiar atât de rău. Câteva zile mai târziu, când m-am dus s-o vizitez pe nepoata mea, am văzut-o chinuită de durere. Chipul îi era atât de tras încât era de nerecunoscut. Mi-a rupt sufletul și nu m-am putut abține să nu plâng. Gândul că nepoata mea va muri tot mă întrista foarte mult și nu am vrut să mă confrunt cu acest lucru. M-am rugat lui Dumnezeu în tăcere: „Dumnezeule, nu pot depăși această situație singură. Te rog, veghează asupra inimii mele și îndrumă-mă să mă supun Ție.” În acest moment, m-am gândit la experiența lui Avraam de a-l oferi pe Isaac. Dumnezeu i-a cerut lui Avraam să-și ofere fiul drept jertfă pentru rug. Atunci, și Avraam a fost foarte tulburat, dar tot l-a pus pe Isaac pe altar, după cum I-a cerut Dumnezeu. Când a ridicat cuțitul pentru a-și omorî fiul, Dumnezeu a văzut sinceritatea și ascultarea lui Avraam și l-a oprit. Avraam avusese o credință și o ascultare sinceră față de Dumnezeu și a rămas ferm în mărturia lui pentru Dumnezeu în fața încercării, fapt pentru care a primit aprobarea și binecuvântările lui Dumnezeu. Experiența lui Avraam m-a încurajat. Gândindu-mă la mine, când mi-am văzut nepoata în pragul morții, am spus că mă voi supune suveranității și rânduielilor lui Dumnezeu, dar tot

nu puteam să mă desprind. Când am văzut-o suferind, tot nu am vrut să mă confrunt cu acest lucru. Încă speram la o minune, că Dumnezeu mi-ar putea vindeca nepoata și i-ar permite să trăiască o viață fericită. În inima mea, I-am tot cerut lucruri lui Dumnezeu și nu aveam niciun pic de rațiune sau ascultare. M-am gândit la cuvântul lui Dumnezeu: „**Cine din întreaga omenire nu este îngrijit în ochii Celui Atotputernic? Cine nu trăiește în mijlocul predestinării Atotputernicului? Oare viața și moartea omului sunt rezultatul propriei alegeri? Își controlează omul propria lui soartă? Mulți oameni strigă după moarte, totuși, ea este departe de ei; mulți oameni vor să fie cei care sunt puternici în viață și se tem de moarte, totuși, necunoscută lor, ziua morții lor se apropie, aruncându-i în abisul morții**" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvintele lui Dumnezeu către întregul univers", Capitolul 11). Da, viețile și morțile, norocul și ghinionul oamenilor, toate sunt în mâinile lui Dumnezeu. Când oamenii se nasc și când oamenii mor sunt lucruri prestabilite de Dumnezeu. Oamenii nu au nicio alegere în această privință. Dacă boala nepoatei mele putea fi vindecată și cât de mult avea ea să trăiască erau în întregime în mâinile lui Dumnezeu. Niciun om nu avea vreo influență asupra acestui lucru. Gândindu-mă la acest lucru, m-am rugat lui Dumnezeu. Indiferent dacă boala nepoatei mele putea fi vindecată sau nu, eram pregătită să mă supun suveranității și rânduielilor lui Dumnezeu.

Într-o zi, o soră mi-a spus despre un leac băbesc. L-am făcut pentru nepoata mea conform metodei descrise de sora mea. Nu știam dacă o putea vindeca, dar am crezut că merita să încerc. Pe neașteptate, boala nepoatei mele a început să se amelioreze de la o zi la alta, febra i-a cedat treptat și, în curând, era în afara pericolului. În scurt timp, am găsit alt leac și, după ce l-a luat un timp, pe nepoata mea nu a mai durut-o piciorul! I-am fost foarte recunoscătoare lui Dumnezeu. Câteva luni mai târziu, nepoata mea putea

face câțiva pași ținându-se de ceva pentru sprijin, iar boala i s-a ameliorat treptat. Un an mai târziu, putea să trăiască și să meargă normal, iar vătămarea de la nivelul inimii i s-a vindecat. Mai târziu, când experții de la spitalul din capitala provinciei au aflat că nepoata mea nu doar că nu decedase, ci, de fapt, se vindecase complet, nu au putut să creadă că era adevărat. Cheltuiserăm atât de mulți bani încercând să-i tratăm boala la acel spital, dar ei nu au putut-o vindeca. Mai multe spitale importante îmi condamnaseră nepoata la moarte, însă, când am renunțat la dorința mea de binecuvântări, am fost dispusă să ascult de suveranitatea și rânduielile lui Dumnezeu și mi-am încredințat nepoata Lui, boala ei s-a vindecat pe neașteptate folosind câteva leacuri băbești ieftine. Am văzut cu adevărat omnipotența și suveranitatea lui Dumnezeu. Acum, nepoata mea nu suferă de nimic, cu excepția unui mic șchiopătat și a unui ritm cardiac puțin mai rapid. Oamenii care știau despre boala ei spun că este o minune că și-a revenit astfel.

Cuvintele lui Dumnezeu spun: „**În credința lor în Dumnezeu, ceea ce oamenii caută este să obțină binecuvântări pentru viitor; acesta este țelul pe care îl au în credința lor. Toți oamenii au această intenție și speranță, dar corupția din natura lor trebuie rezolvată prin încercări și rafinare. Trebuie să fiți rafinați în oricare dintre aspectele în care nu sunteți purificați și dezvăluiți corupție – acesta este aranjamentul lui Dumnezeu. El îți creează un mediu, forțându-te să fii rafinat acolo, astfel încât să-ți poți cunoaște propria corupție. În cele din urmă, ajungi la un punct în care preferi să mori ca să renunți la planurile și dorințele tale și ca să te supui suveranității și aranjamentului lui Dumnezeu. Prin urmare, dacă oamenii nu au câțiva ani de rafinare, dacă nu îndură o anumită doză de suferință, nu vor putea să se elibereze de constrângerile corupției trupului în gândurile lor și în**

inima lor. În oricare dintre aspectele în care oamenii sunt încă supuși constrângerilor naturii lor satanice și în oricare dintre aspectele în care au încă propriile dorințe și cerințe, acestea sunt aspectele în care ar trebui să sufere. Numai prin suferință pot să fie învățate lecțiile, ceea ce înseamnă a fi capabil să câștigi adevărul și să înțelegi intențiile lui Dumnezeu. De fapt, multe adevăruri sunt înțelese experimentând încercări dureroase. Nimeni nu poate să înțeleagă intențiile lui Dumnezeu, să recunoască atotputernicia și înțelepciunea Lui sau să aprecieze firea Sa dreaptă, atunci când se află într-un mediu confortabil și relaxat sau atunci când împrejurările sunt favorabile. Acest lucru ar fi imposibil!" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a). Prin această experiență, am câștigat o oarecare înțelegere privind dorința de binecuvântări din credința mea în Dumnezeu. Punctul meu de vedere asupra credinței s-a schimbat și am câștigat o înțelegere practică privind suveranitatea atotputernică și firea dreaptă a lui Dumnezeu. Am simțit cu adevărat că a fost un lucru bun să am experiența acestor greutăți și că aceasta a fost curățirea și mântuirea lui Dumnezeu pentru mine.

40. Încătușată

de Li Mo, China

În anul 2004, am acceptat lucrarea din zilele de pe urmă a lui Dumnezeu Atotputernic și, în scurt timp, am fost raportată pentru răspândirea Evangheliei. În acea zi, lucram la spital și un coleg mi-a spus că directorul spitalului mă căuta. Am intrat în biroul directorului și am văzut doi ofițeri de poliție în uniformă, înalți, care stăteau acolo în picioare. Ei mi-au spus: „Cineva a raportat că tu crezi în Fulgerul de la Răsărit și că ai umblat încolo și încoace predicând Evanghelia. Fulgerul de la Răsărit este o țintă esențială a represiunii la nivel național, iar credincioșii lui sunt, toți, infractori politici care vor fi condamnați la închisoare!” De asemenea, m-au amenințat, spunând că, dacă mai continuam să cred în Dumnezeu, oricând voiau ei, îmi puteau interzice să mai lucrez acolo și aș putea să nu mai fiu plătită, chiar dacă mă duceam la serviciu. Ar fi afectate chiar și serviciul soțului meu și eligibilitatea fiului meu de a merge la universitate, de a se înrola în armată sau de a merge în străinătate. Au spus că voi fi trimisă la închisoare dacă mă prindeau predicând vreodată. Am fost îngrijorată de acest lucru și mi-am spus: „Poliția nu are de gând să o lase baltă dacă nu renunț la credința mea. Dacă îmi pierd serviciul și afacerea soțului meu are de suferit, cum ne vom descurca? Cine va avea grijă de tânărul meu fiu dacă sunt arestată și trimisă la închisoare? Ce mamă jalnică m-ar face să fiu, dacă perspectivele lui ar avea de suferit din cauza credinței mele.” Cu cât mă gândeam mai mult la asta, cu atât mai abătută deveneam. Am strigat la Dumnezeu să-mi apere inima. În acel moment, m-am gândit la un pasaj din cuvântul lui Dumnezeu. „**Din momentul în care vii plângând pe această lume, începi să îți îndeplinești datoria. Pentru planul lui Dumnezeu și pentru predestinarea Lui, îți îndeplinești rolul și îți începi călătoria**

vieții. Indiferent de trecutul tău și indiferent de drumul dinaintea ta, nimeni nu poate scăpa de orchestrările și rânduielile Cerului și nimeni nu deține controlul asupra propriului destin, deoarece doar Cel care domnește peste toate lucrurile este capabil de o asemenea lucrare" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Dumnezeu este sursa vieții omului"). Am meditat la cuvântul lui Dumnezeu și atunci am înțeles: destinul tuturor se află sub domnia lui Dumnezeu. Orice s-ar întâmpla familiei noastre era în mâinile lui Dumnezeu și nu era ceva care să fie decis de vreo persoană. Dumnezeu este Creatorul și este natural și corect ca oamenii să creadă în Dumnezeu și să-L venereze. Însă polițiștii foloseau acum serviciul meu și al soțului meu și viitorul fiului meu pentru a mă amenința și a mă forța să abandonez adevărata cale și să-L trădez pe Dumnezeu. Cât de josnic! M-am hotărât pe loc că, indiferent cum s-ar desfășura viața mea, nu aș face niciodată compromisuri cu Satana. Polițiștii au continuat, spunându-mi să îi raportez pe frații mei și surorile mele, însă am ignorat acest lucru și, în cele din urmă, au plecat.

Apoi, deseori treceau pe la spital pentru a întreba dacă încă mai credeam în Dumnezeu și răspândeam Evanghelia. Uneori trebuia să mă opresc în mijlocul unei operații, indiferent cât de urgentă era. Lucrul acesta începea să mă enerveze. Mi-am spus că nu făcusem nimic rău, doar credeam în Dumnezeu și urmam calea cea dreaptă, așa că de ce poliția mă hărțuia și mă împiedica să-mi fac treaba în pace? Faptul că eram investigată constant a provocat haos în spital. Colegii mă considerau o persoană periculoasă. Unii mă bârfeau pe la spate, iar alții m-au întrebat direct: „Ce te-a apucat să crezi în Dumnezeu? De ce te anchetează mereu poliția? Credința ta ne-a adus poliția pe cap. Asta e foarte grav." Și atitudinea directorului față de mine s-a schimbat. Întotdeauna avusese o părere foarte bună despre mine, însă, după acel incident, de fiecare dată când mă vedea,

mă întreba: „Nu ai mai fost plecată să predici, nu-i așa?” De asemenea, mi-a spus să-mi țin întotdeauna telefonul pornit ca să pot fi contactată oricând. Odată, directorul mi-a spus: „Poliția a fost aici de mai multe ori din cauza credinței tale în Dumnezeu. Trebuie să încetezi să mai crezi. Întotdeauna ți-ai făcut treaba bine și toată lumea are o părere bună despre tine. Nu lăsa credința să-ți distrugă viitorul. Nu merită. Va fi o mare problemă și pentru mine, ca șef al tău, dacă ești arestată sau mai rău.” M-am simțit nefericită și deprimată în toată perioada aceea, sub supravegherea continuă a directorului meu și fiind privită cu precauție de colegii mei. M-am rugat lui Dumnezeu pentru credință și tărie și I-am cerut să mă ajute să rămân fermă în aceste împrejurări dificile. Apoi, am citit un pasaj din cuvântul lui Dumnezeu: „**Marele balaur roșu Îl persecută pe Dumnezeu și este vrăjmașul lui Dumnezeu și deci, în acest ținut, cei care cred în Dumnezeu sunt astfel supuși umilinței și asupririi […] Deoarece a demarat într-un ținut care se împotrivește lui Dumnezeu, toată lucrarea lui Dumnezeu întâmpină piedici enorme, iar îndeplinirea multora dintre cuvintele Lui ia mult timp; așadar, oamenii sunt rafinați ca rezultat al cuvintelor lui Dumnezeu, ceea ce este și o parte a suferinței. Este enorm de dificil pentru Dumnezeu să Își îndeplinească lucrarea în țara marelui balaur roșu – dar tocmai prin această dificultate Dumnezeu face o etapă a lucrării Sale, făcând ca înțelepciunea și faptele Lui minunate să se manifeste și folosind această oportunitate pentru a face complet acest grup de oameni**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Este lucrarea lui Dumnezeu la fel de simplă cum și-o imaginează oamenii?”). Din cuvântul lui Dumnezeu, I-am înțeles voia. China este condusă de Partidul Comunist și este locul în care Dumnezeu are cea mai mare opoziție. În China, oamenii credincioși vor fi în mod inevitabil persecutați și umiliți, însă Dumnezeu folosește persecuția Partidului Comunist drept

mijloc de a ne desăvârși credința, creând în acest mod un grup de biruitori. Astfel este înțelepciunea lui Dumnezeu. Pentru că eu aveam credință și mergeam pe calea cea dreaptă, eram supusă hărțuirii și monitorizării de către poliție, precum și umilirii și criticilor din partea colegilor și prietenilor. Și, în spatele tuturor acestora, se afla un obiectiv. Nu m-am simțit atât de rău odată ce am înțeles acest lucru. Mi-am promis că, indiferent cum ar încerca Partidul Comunist să mă persecute și să mă obstrucționeze, Îl voi urma pe Dumnezeu până la sfârșit.

Pe atunci, soțul meu era plecat cu afaceri și nu i-am spus despre poliție, pentru că nu voiam să-l îngrijorez. S-a întors din călătoriile sale în ianuarie 2005 și s-a alarmat când a aflat ce se întâmplase. Foarte ferm, mi-a spus că aflase despre credincioșii în Dumnezeu Atotputernic că erau infractori politici care puteau fi arestați și duși la închisoare în orice moment și puteau fi aproape omorâți în bătaie în detenție. El a spus că viitorul fiului nostru și slujbele rudelor noastre vor avea de suferit și mi-a cerut să încetez să cred în Dumnezeu Atotputernic. Mi-am spus: „Credința soțului meu în Domnul este doar cu numele. El nu înțelege nimic, de fapt. Este normal că are aceste motive de îngrijorare. Partidul Comunist ne persecută pe noi, credincioșii, atât de mult, chiar îndreptându-se împotriva membrilor familiei noastre. Cine nu s-ar teme?” M-am gândit, de asemenea, că fusese plecat cu afaceri în tot acest timp, ceea ce însemna că nu avusesem ocazia să am mărturie despre lucrarea din zilele de pe urmă a lui Dumnezeu Atotputernic. Aveam nevoie de ocazia asta ca să discutăm așa cum trebuie, așadar am avut multă părtășie cu el, dar nu m-a ascultat deloc. Pur și simplu a respins totul, spunând că viața mergea bine și că ar trebui doar să ne bucurăm de harul Domnului Isus. Nu era nevoie să acceptăm lucrarea de judecată. Se temea să nu fie târât și el în asta dacă eram arestată, așa că a început să încerce să mă împiedice să cred în Dumnezeu. Apoi, a

început să mă urmărească foarte îndeaproape. Dacă nu ajungeam acasă după serviciu la timp, mă suna să mă întrebe unde eram și să mă îndemne să vin acasă și a încetat să mai plece să-și viziteze prietenii seara, ceea ce nu-i stătea în fire. În schimb, doar stătea acasă și mă urmărea. Când era timpul să particip la o adunare, îmi găsea alte lucruri pe care să le fac pentru el. A încercat, efectiv, orice mijloc pentru a mă împiedica să mai cred în Dumnezeu sau să-mi îndeplinesc îndatoririle. La început, m-am simțit foarte constrânsă, dar, mai târziu, mi-am adus aminte de un pasaj din cuvântul lui Dumnezeu: „**Trebuie să ai curajul Meu în tine și trebuie să ai principii când te confrunți cu rudele care nu cred. Dar, de dragul Meu, nu trebuie să cedezi în fața niciunei forțe întunecate. Bizuie-te pe înțelepciunea Mea pentru a merge pe calea perfectă; nu permite niciuneia dintre conspirațiile Satanei să preia controlul**" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvântări ale lui Hristos la început", Capitolul 10). În timp ce chibzuiam la cuvântul lui Dumnezeu, am înțeles că, după toate aparențele, soțul meu era cel care încerca să-mi împiedice credința în Dumnezeu însă, în culise, Satana manipula și perturba lucrurile, folosind trucuri pentru a mă face să-L trădez și să-L resping pe Dumnezeu. Nu puteam să-i cedez Satanei. Mai târziu, am găsit scuze pentru a evita supravegherea soțului meu și m-am dus la adunări și mi-am îndeplinit îndatoririle în secret. De asemenea, căutam ocazii de a discuta cu soțul meu, sperând că nu se va teme de persecuția Partidului Comunist și că va căuta să cerceteze lucrarea lui Dumnezeu Atotputernic. Dar soțul meu se scuza mereu, spunând că va crede când preoții și călugărițele vor începe să creadă. În plus, mi-a cerut să nu merg la adunări și să nu răspândesc Evanghelia, ca să nu fiu arestată și trimisă la închisoare. Am văzut că soțul meu nu era deloc interesat de adevăr sau să întâmpine venirea Domnului, așa că am încetat să-i mai vorbesc despre asta. Mi-am spus: „Orice s-ar

întâmpla, trebuie să cred în Dumnezeu și să-mi îndeplinesc datoria. Nu pot fi constrânsă de soțul meu.”

După Festivalul Primăverii din acel an, soțul meu a rămas acasă să mă urmărească în loc să plece din nou la drum cu afaceri. Într-o zi, a căzut în genunchi, în lacrimi, și m-a implorat: „Mergi mereu la adunări și ca să răspândești Evanghelia. Cum ne vom descurca pe viitor dacă ești arestată și trimisă la închisoare? Ce se va întâmpla cu această familie, ce se va întâmpla cu fiul nostru? Trebuie să te gândești la familia noastră și la viitorul fiului nostru.” Să fiu sinceră, în toți anii de când eram împreună, nu-l văzusem niciodată pe soțul meu plângând. M-am simțit groaznic să-l văd astfel, în genunchi, implorându-mă, și am început să plâng și eu. Pentru a-l consola, i-am spus: „Totul este în mâinile lui Dumnezeu. Dacă voi fi arestată și ce se întâmplă cu fiul nostru pe viitor – totul este rânduit de Dumnezeu. Noi trebuie să ne bazăm pe Dumnezeu și să trăim experiența. Nu trebuie să ne facem griji pentru aceste lucruri.” Soțul meu, cu lacrimi în ochi, a dat din cap și a spus: „Poliția este deja pe urmele tale. Vei fi arestată mai devreme sau mai târziu dacă vei continua să crezi astfel și apoi totul va fi distrus.” Văzându-mi soțul într-o astfel de suferință, m-am simțit profund îndurerată. Toate acestea erau doar din cauza Partidului Comunist! Noi credem în Dumnezeu și răspândim Evanghelia ca oamenii să poată accepta mântuirea lui Dumnezeu în zilele de pe urmă și să supraviețuiască dezastrului. Asta înseamnă să salvezi oameni și nimic nu este mai drept, dar Partidul Comunist încearcă frenetic să ne împiedice și să ne perturbe. Nu reprezintă altceva decât satane și diavoli care I se opun lui Dumnezeu! Cuvintele lui Dumnezeu spun: „**Strămoși ai celor din antichitate? Lideri iubiți? Cu toții I se opun lui Dumnezeu! Amestecul lor a lăsat totul sub ceruri într-o stare de întuneric și haos! Libertate religioasă? Drepturile și interesele legitime ale cetățenilor? Toate sunt trucuri pentru**

acoperirea păcatului! […] De ce să pui un obstacol atât de impenetrabil în fața lucrării lui Dumnezeu? De ce să folosești diferite trucuri ca să-i înșeli pe oamenii lui Dumnezeu? Unde sunt adevărata libertate și drepturile și interesele legitime? Unde este nepărtinirea? Unde este alinarea? Unde este căldura? De ce să folosești scheme amăgitoare ca să-i păcălești pe oamenii lui Dumnezeu?" [Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Lucrarea și intrarea (8)"]. Aparent, Partidul Comunist promovează libertatea religioasă, însă, de fapt, suprimă și arestează credincioșii și se folosește de serviciul și de familia oamenilor pentru a-i forța să-L renege pe Dumnezeu și să se lepede de El. De-a dreptul josnic! Dacă nu ar exista persecuția Partidului Comunist, lucrurile nu ar fi ajuns niciodată astfel între mine și soțul meu, iar soțul meu nu ar fi fost atât de temător. Oriunde se întinde mâna întunecată a Partidului Comunist, aduce dezastru. Soțul meu se temea și voia să-și protejeze munca și familia noastră și, din acest motiv, era de acord cu Partidul Comunist, presându-mă să-mi abandonez credința. Dar eu nu aveam de gând să fac ce îmi spunea. Trebuia să-mi întăresc credința și să-L urmez pe Dumnezeu.

Apoi, soțul meu a citit online multe din calomniile Partidului Comunist îndreptate împotriva Bisericii lui Dumnezeu Atotputernic și pur și simplu a rămas acasă să mă urmărească în loc să plece în călătoriile lui de afaceri. De asemenea, a întrebat în stânga și în dreapta pentru a afla cu cine mă aducea în contact credința mea și pe cine sunam. Ba chiar s-a dus la firma de telefonie să-mi tipărească istoricul pe șase luni al convorbirilor telefonice și apoi m-a întrebat despre numerele de telefon, unul câte unul. Pentru a mă monitoriza, mă conducea la serviciu și înapoi acasă în fiecare zi. Oriunde mergeam, venea după mine și nu mă lăsa să plec de acasă singură. Nu aveam niciun pic de libertate – parcă eram încătușată. Nu puteam trăi viața bisericească și nu-mi puteam îndeplini datoria, ceea ce mă făcea să mă simt

foarte rău, așa că am profitat de neatenția soțului meu pentru a mă strecura afară din casă și a predica Evanghelia. La un moment dat, mi-a spus nervos: „Dacă tot pleci de acasă și predici, chiar dacă sunt cu ochii pe tine tot timpul, atunci chiar nu am ce face. Partidul Comunist este la conducere acum și nu îți va permite să-ți urmezi credința. Dacă mai continui astfel, vei fi arestată mai devreme sau mai târziu și familia va fi destrămată. Așa că hai să divorțăm. Odată ce suntem divorțați, poți crede în ce vrei, fără repercusiuni pentru fiul nostru sau pentru altcineva.” Nu mi-a venit să cred când am auzit că voia să divorțeze. Nu făceam decât să cred în Dumnezeu. Cum de se ajunsese la asta? Toți anii noștri împreună nu însemnau nimic? Gândul că familia mea perfect normală va fi dezbinată de Partidul Comunist era foarte dureros. Era ceva ce nu puteam suporta să accept. M-am rugat lui Dumnezeu: „Dumnezeule, Te rog, dă-mi credință și tărie, ca să pot rămâne fermă în aceste împrejurări dificile.” După ce m-am rugat, mi-am amintit acest pasaj din cuvântul lui Dumnezeu: „**Se cer de la noi credință și dragoste extreme în această etapă a lucrării. S-ar putea să ne împiedicăm din cea mai mică neatenție, căci această etapă a lucrării e diferită de toate cele de dinainte: ceea ce desăvârșește Dumnezeu e credința omului, care este atât invizibilă, cât și intangibilă. Ceea ce face Dumnezeu este să convertească cuvintele la credință, la dragoste și la viață. Oamenii trebuie să ajungă într-un punct în care vor fi îndurat sute de rafinări și în care au o credință mai mare decât cea a lui Iov. Ei trebuie să îndure suferințe incredibile și tot felul de torturi fără a-L părăsi vreodată pe Dumnezeu. Când sunt se supun până la moarte și au credință mare în Dumnezeu, atunci această etapă a lucrării lui Dumnezeu este completă**” [Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Calea… (8)”]. Am chibzuit la cuvântul lui Dumnezeu și apoi am înțeles că, în lucrarea Sa din zilele de pe urmă, Dumnezeu Își folosește cuvintele, precum

și diferite încercări și rafinări, pentru a desăvârși credința și dragostea oamenilor. M-am gândit cum a fost ispitit Iov de Satana. Peste noapte, și-a pierdut copiii și averea și apoi a fost acoperit de bube groaznice. În toiul unor astfel de necazuri enorme, Iov nu s-a plâns niciodată, ci a continuat să slăvească numele lui Dumnezeu. Trecând prin toate încercările sale, el a rămas ferm în mărturia sa pentru Dumnezeu. Apoi m-am gândit la mine. Familia mea se destrăma din cauza persecuției Partidului Comunist, iar eu deja mă plângeam. Am văzut că aveam într-adevăr o statură mică și că nu aveam niciun fel de mărturie. M-am simțit cuprinsă de remușcări, așa că m-am rugat lui Dumnezeu, promițând că, chiar dacă soțul meu ar divorța de mine, nu aș abandona adevărul de dragul trupului și al familiei.

Câteva zile mai târziu, pe neașteptate, soțul meu mi-a cerut scuze și a spus că a greșit. Mi-a spus că nu ar fi trebuit să menționeze divorțul și că a făcut-o doar din cauza constrângerii feroce a Partidului Comunist. Ceva mai târziu, mi-a spus deodată: „Dacă nu te pot convinge, atunci voi crede în Dumnezeu Atotputernic împreună cu tine.” Am fost uimită de această schimbare bruscă, dar am simțit că, probabil, s-a gândit bine la asta, așa că am citit împreună cuvântul lui Dumnezeu acasă. Peste o săptămână, mi-a cerut să-l iau cu mine la o adunare. Comportamentul lui mi s-a părut puțin ciudat, așa că nu am fost de acord. Am fost luată prin surprindere când s-a ridicat împotriva mea și a spus: „Dacă nu mă iei la o adunare, nu voi crede.” A spus, de asemenea, că făcea acest lucru pentru a mă convinge pe mine să mă răzgândesc. Abia atunci mi-am dat seama că soțul meu se prefăcea să creadă în Dumnezeu Atotputernic și că scopul lui era să afle unde ne țineam adunările, ca să mă poată monitoriza și controla mai bine. Nu mă așteptasem ca el să facă un lucru atât de ridicol. De atunci, ne-am aflat într-un război rece. Într-o zi, citeam cuvântul lui Dumnezeu acasă, când soțul meu a bătut cu pumnul în ușă, strigând: „Nu mai putem continua așa.” Când

am deschis ușa, s-a năpustit înăuntru ca un nebun și m-a prins de gât, răcnind: „De ce trebuie să crezi în Dumnezeu Atotputernic? Chiar este mai important pentru tine decât familia și fiul tău?” Mă strângea atât de tare încât mă durea și nu puteam respira, așa că L-am strigat disperată pe Dumnezeu să mă salveze. M-am zbătut și mi-a dat drumul. Am fost extrem de supărată de ce se întâmplase și profund întristată. Mai târziu, am citit un pasaj din cuvântul lui Dumnezeu. **„De ce un soț își iubește soția? De ce o soție își iubește soțul? De ce sunt copiii ascultători față de părinții lor? De ce părinții își adoră copiii? Ce gen de intenții nutresc, de fapt, oamenii? Oare intenția lor nu e de a-și satisface propriile planuri și dorințe egoiste?**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Dumnezeu și omul vor intra în odihnă împreună”). În timp ce meditam la cuvântul lui Dumnezeu, m-am întrebat dacă soțul meu chiar mă iubea. Am rememorat toți anii noștri de căsătorie. Cu siguranță, soțul meu știa mai bine decât oricine despre sacrificiile pe care le făcusem pentru familia noastră și știa că crezusem în Domnul de când eram copil și așteptam cu nerăbdare întoarcerea Domnului. Însă nu m-a sprijinit când L-am întâmpinat pe Domnul. De fapt, s-a alăturat Partidului Comunist împotriva mea, amenințând cu divorțul și chiar încercând să mă stranguleze. Toate acestea pentru a-și proteja propriile interese. Nu exista nici cel mai mic respect care ar trebui să lege soțul și soția. Cum putea fi numită asta dragoste? M-am gândit și că, deși soțul meu credea în Domnul Isus, o făcea doar pentru a obține har. Nu aștepta deloc cu nerăbdare venirea Domnului. Atât de mare era teama lui de regimul Satanei și de a fi arestat de Partidul Comunist, încât nu a acceptat lucrarea lui Dumnezeu din zilele de pe urmă când Dumnezeu a venit să exprime adevărul și să săvârșească lucrarea de mântuire. În plus, s-a alăturat Partidului Comunist în încercarea de a mă forța să mă îndepărtez de credința mea. Am văzut că soțul meu nu era deloc un adevărat credincios în

Dumnezeu. Era un non-credincios. Cuvintele lui Dumnezeu spun: „**Credincioșii și non-credincioșii nu sunt compatibili; mai degrabă, sunt opuși unii altora**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Dumnezeu și omul vor intra în odihnă împreună”). Soțul meu și cu mine nu eram deloc pe aceeași cale, așa că nu-l puteam lăsa să mă constrângă. După aceasta, soțul meu m-a mai amenințat cu divorțul de mai multe ori când a văzut că nu aveam de gând să-mi abandonez credința. Nu puteam suporta gândul de a-mi pierde cu adevărat familia, așa că m-am rugat lui Dumnezeu în fiecare zi, cerându-I să mă îndrume.

Într-o zi, am văzut un pasaj din cuvântul lui Dumnezeu. „**Ca persoane normale, care urmăresc iubirea față de Dumnezeu, pătrunderea în Împărăție pentru a deveni oameni ai lui Dumnezeu este viitorul vostru adevărat și o viață care este de cea mai mare valoare și semnificație; nimeni nu este mai binecuvântat decât voi. De ce spun asta? Pentru că cei care nu cred în Dumnezeu trăiesc pentru trup și trăiesc pentru Satana, dar astăzi voi trăiți pentru Dumnezeu și trăiți pentru a urma voia lui Dumnezeu. De aceea vă spun că viețile voastre au cea mai mare semnificație. Numai acest grup de oameni care a fost selectat de Dumnezeu poate duce o viață de maximă însemnătate: nimeni altcineva de pe pământ nu poate trăi o viață de o asemenea valoare și semnificație**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cunoaște cea mai recentă lucrare a lui Dumnezeu și urmează-I pașii”). Credeam că a avea o familie fericită, a avea o relație iubitoare cu soțul meu și a-mi fi îndeplinite nevoile materiale era definiția fericirii și că a trăi astfel avea însemnătate. Dar acum vedeam clar că așa-zisa dragoste conjugală este fragilă. Conform zicalei, un soț și o soție sunt precum două păsări într-un crâng; când se abate dezastrul, fiecare zboară pe drumul său. În trecut, când munceam din greu pentru familia mea și pentru soțul meu, el ținea mult la mine, dar acum, că aveam credință,

simțea că persecuția credincioșilor de către Partidul Comunist era o amenințare la adresa propriilor lui interese, așa că se apucase să mă persecute și să-mi ceară divorțul. Ca să o spun fără menajamente, „dragostea" noastră ca soț și soție consta doar în doi oameni care se foloseau unul pe celălalt. Unde este fericirea într-o astfel de viață? M-am gândit la modul în care mă monitorizase în lunile anterioare și îmi interzisese să mă duc la adunări și să-mi îndeplinesc îndatoririle. Nu mă puteam întâlni cu frații și surorile mele pentru a avea părtășie despre adevăr, inima nu-mi era împăcată când citeam cuvântul lui Dumnezeu acasă și trebuia să mă gândesc la moduri în care să mă ocup de soțul meu când plecam să predic Evanghelia. Nu aveam niciun fel de libertate de credință, de parcă eram legată cu o frânghie invizibilă care storcea viața din mine. Dacă acest lucru mai continua, viața mea ar avea de suferit și mi-aș pierde și șansa de a obține adevărul și de a primi mântuirea. Nu merita. Atunci mi-am dat seama, din ce în ce mai clar, că viața de familie cu dragoste conjugală nu reprezenta adevărata fericire. Puteam trăi o viață plină de înțeles doar urmărind adevărul și îndeplinind îndatoririle unei ființe create. De asemenea, mi-am adus aminte de cuvintele Domnului Isus: „**Cel ce iubește pe tată sau pe mamă mai mult decât pe Mine, nu este vrednic de Mine, și cel ce iubește pe fiu sau pe fiică mai mult decât pe Mine, nu este vrednic de Mine. Oricine nu-și ia crucea și nu Mă urmează, nu este vrednic de Mine**" (Matei 10:37-38). M-am gândit la sfinții din decursul epocilor și la modul în care, pentru a duce la îndeplinire însărcinarea dată de Dumnezeu, se lepădaseră de casele lor, de mijloacele lor de trai și traversaseră oceane pentru a predica Evanghelia și a mărturisi pentru Dumnezeu, îndurând suferințe și chiar dându-și viețile. Mărturia lor a câștigat aprobarea lui Dumnezeu. Și acum, Dumnezeu îmi arăta mie har, aducându-mă înaintea Lui pentru a primi mântuirea în zilele de pe urmă.

Era o șansă unică. Dacă nu-mi puteam îndeplini îndatoririle în mod adecvat din cauza constrângerilor soțului meu, atunci aș fi o netrebnică fără inimă, nevrednică înaintea lui Dumnezeu! Dându-mi seama de acest lucru, am jurat că voi face precum sfinții de demult, lepădându-mă de tot, urmându-L pe Dumnezeu și îndeplinind îndatoririle unei ființe create. Așa aș trăi o viață plină de însemnătate.

Într-o seară, am venit acasă de la o adunare și am înlemnit când am deschis ușa. Casa era plină de oameni. Erau colegi de-ai mei, împreună cu prieteni și rude de-ale soțului meu și, imediat ce m-au văzut, au început să vorbească toți deodată, încercând să mă convingă să renunț la credința mea. Unii au spus că văzuseră la știri că, recent, mulți credincioși în Dumnezeu Atotputernic fuseseră arestați de Partidul Comunist și unii fuseseră condamnați la cel puțin 10 ani. Alții au spus că nu era vorba doar de a fi arestată și trimisă la închisoare; mulți credincioși în Dumnezeu Atotputernic erau schilodiți sau uciși în custodie, iar familiile lor erau și ele târâte în asta. Câțiva au repetat, de asemenea, aberațiile și zvonurile calomnioase ale Partidului Comunist despre biserică, spunând că credincioșii în Dumnezeu își abandonează familiile. M-am supărat foarte tare să aud toate acestea. Mi-am spus: „Dacă nu ar exista persecuția Partidului Comunist, familia mea nu mi s-ar opune și nu m-ar ataca astfel. Partidul Comunist distorsionează faptele și răspândește zvonuri, ca oamenii care nu cunosc adevărul să i se alăture în opoziția față de Dumnezeu. Împreună cu acesta, ei sunt condamnați de Dumnezeu și, împreună cu acesta, vor fi în final distruși. Este un rău absolut!” Le-am respins afirmațiile, spunându-le: „Nu vorbiți prostii dacă nu înțelegeți ce înseamnă să ai credință. De ce insist eu să cred în Dumnezeu în ciuda acestor riscuri? Pentru că Mântuitorul a venit și a exprimat multe adevăruri, pentru a mântui omenirea de influența Satanei și pentru a ne elibera de dezastru. Este o șansă unică! Însă Partidul Comunist

nu permite credința în Dumnezeu. Acesta oprimă și persecută frenetic oamenii care cred în Dumnezeu, arestând și închizând atât de mulți dintre ei. Atât de mulți oameni nu se pot întoarce acasă, atât de mulți au fost schilodiți și omorâți în bătaie și atât de multe familii creștine s-au destrămat. Nu sunt toate acestea opera Partidului Comunist? În mod evident, Partidul Comunist este cel care persecută credincioșii și destramă familiile creștine, dar distorsionează lucrurile și spune că credincioșii în Dumnezeu își abandonează familiile. Nu înseamnă asta să răstălmăcești adevărul? Nu urâți PCC, dar vreți să mă împiedicați să cred în Dumnezeu. Nu puteți distinge binele de rău? Calea credinței a fost alegerea mea proprie. Chiar dacă merg la închisoare, sunt hotărâtă să-L urmez pe Dumnezeu Atotputernic." Au văzut că nu mă puteau convinge și, în cele din urmă, au plecat cu toții. Soțul meu mi-a spus sumbru: „Se pare că nimeni nu te poate face să te răzgândești, așa că hai să divorțăm. Tu crezi în Dumnezeu Atotputernic, ceea ce înseamnă că statul te va ataca și aresta. Când se va întâmpla asta, îți vei pierde serviciul, familia și poate chiar și viața. Dar noi ceilalți vrem să rămânem în viață, așa că divorțul este singura cale. Partidul Comunist împinge oamenii să ia decizii imposibile." M-a durut inima să aud asta, dar știam sigur că venise timpul să aleg. Eu am ales să cred în Dumnezeu și să-L urmez, să urmăresc adevărul și viața, pe când soțul meu a ales să fie de acord cu Partidul Comunist, pentru serviciul și pentru viitorul lui. Așa că a trebuit să mergem fiecare pe drumul nostru. La acel moment, m-am rugat lui Dumnezeu: „Dumnezeule, indiferent ce se întâmplă, Te voi urma până la sfârșit." În dimineața următoare, soțul meu și cu mine ne-am dus la Biroul de Afaceri Civile pentru a efectua procedurile de divorț, încheind doisprezece ani de căsnicie. De atunci, am putut să merg la adunări, să-mi îndeplinesc îndatoririle în mod normal și m-am simțit

foarte împăcată. Cred că îndeplinirea îndatoririlor unei ființe create este singura cale de a trăi o viață cu însemnătate.

41. Invidia este un lucru josnic

de Su Can, China

În iunie 2021, am început instruirea pentru udarea nou-veniților. Știam că am multe neajunsuri, așa că mă rugam adesea lui Dumnezeu și petreceam timp mâncând și bând cuvintele Lui. După o vreme, am ajuns să înțeleg unele principii ale adevărului și am putut clarifica întrucâtva unele aspecte, în părtășia mea. Toți frații și surorile mele spuneau că aveam părtășie foarte bună și un raționament foarte clar. Deși spuneam: „Slavă lui Dumnezeu! A fost numai luminarea lui Dumnezeu", în sinea mea, eram foarte mândru de mine. Eram mereu cel mai vizibil membru la toate întrunirile și toți ceilalți mă admirau – asta mă motiva și mai mult să urmăresc adevărul. Mai târziu, am făcut echipă cu fratele Xiang Ming. Era nou în credință și încă avea lipsuri în părtășia lui despre adevăr, deci i-a fost destul de greu când a început instruirea pentru udarea nou-veniților, dar era devotat urmăririi adevărului și făcea rapid progrese. Era și un gen de om foarte direct, își deschidea sufletul și se expunea când manifesta semne de corupție și se concentra pe căutarea adevărului și pe introspecție, când se confrunta cu probleme. Toți frații și surorile îl considerau un om care căuta adevărul. Când am constatat asta, m-am simțit puțin amenințat: „Xiang Ming e plin de inițiativă – dacă va continua tot așa, mă va ajunge imediat din urmă. Atunci, cine mă va mai admira? E inadmisibil, trebuie să mă înarmez rapid cu adevărul. Nu-l pot lăsa să mă depășească." După aceea, am lucrat chiar mai mult decât înainte.

O dată, Xiang Ming mi-a zis: „Am ajuns să înțeleg multe adevăruri făcându-mi datoria alături de frați și surori și mă simt foarte fericit și eliberat. Aș vrea să demisionez și să încep să-mi fac datoria full-time, dar îmi stau în cale câteva obstacole și nu știu cum să procedez." Când am auzit

asta, m-am gândit imediat: „Dacă începe să-și facă datoria full-time, va avansa și mai rapid și mă va ajunge imediat din urmă. Ce mă fac dacă ceilalți încep să-l admire pe el și pe mine mă uită? Mai bine ar mai aștepta puțin, înainte să demisioneze.” Așa că i-am zis: „Trebuie să practicăm supunerea și așteptarea. Roagă-te lui Dumnezeu și El îți va pregăti un moment oportun.” Însă imediat ce am spus asta, m-am simțit puțin vinovat. M-am gândit: „Oare nu-l împiedic pe Xiang Ming să urmărească adevărul?” Dar tot mă temeam că ar putea să-mi pericliteze statutul, așa că n-am mai spus nimic. După aceea, Xiang Ming a putut să-și rezolve problemele bazându-se pe Dumnezeu și a demisionat, după numai o săptămână. Când am aflat, nu doar că nu m-am bucurat pentru Xiang Ming, ba chiar m-am simțit puțin descurajat. Fiindcă mă temeam că Xiang Ming mă va eclipsa, am ascuns unele lucruri când lucram cu el. În timpul devoțiunilor, când vedeam anumite pasaje din cuvântul lui Dumnezeu relevante pentru starea lui, nu i le împărtășeam, cum o făcusem în trecut. Când venea la mine cu întrebări despre problemele lui, nu-i împărtășeam toate perspectivele mele, gândindu-mă: „Mi-a luat doi ani doar să dobândesc aceste câteva perspective. Dacă-i spun tot, va avansa prea rapid și toți frații și surorile îl vor admira. Ce mă fac, dacă se întâmplă asta?” După o vreme, eu și Xiang Ming ne-am îndepărtat. Nu mai vorbeam la fel de liber între noi și nu ne mai ajutam reciproc. Dacă nu eram obligați de îndatoririle noastre, abia dacă mai interacționam. Starea mea s-a agravat un pic și nu mai simțeam o luminare clară, când mâncam și beam cuvintele lui Dumnezeu. Însă atunci, n-am realizat că era ceva greșit în starea mea și n-am venit înaintea lui Dumnezeu, să caut și să reflectez.

Mai târziu, datorită cerințelor lucrării, eu și Xiang Ming a trebuit să ne despărțim și să udăm separat nou-veniții. Când am auzit că ne vom despărți, în taină, m-am bucurat: „În viitor, nu va mai trebui să pregătesc cu el

materiale pentru întruniri. Evident, fără ajutorul meu, nu va mai avansa atât de rapid. Trebuie doar să continui, să-mi îmbunătățesc rezultatele și să nu-l las să mă ajungă din urmă. Toți vor vedea că e incompetent și tot efortul pe care-l depune pentru urmărirea adevărului va fi în zadar." Odată, în drum spre casă după o întrunire, eu și Xiang Ming discutam despre cum mergeau întrunirile noastre cu nou-veniții. A zis că se simțea foarte abătut, deoarece câțiva nou-veniți de care răspundea refuzau să vină la întruniri și nu-i putuse uda eficient. Când am auzit asta, m-am gândit: „Are niște probleme și devine negativ, trebuie să-l ajut numaidecât." Dar în același timp, în sinea mea, m-am bucurat mult, gândindu-mă: „Întrunirea mea a mers binișor azi și conducătorul a spus că avusesem părtășie foarte bună." Apoi, Xiang Ming m-a întrebat cum mersese întrunirea mea. Am realizat că dacă i-aș fi spus că mersese bine, ar fi devenit și mai negativ, dar nu m-am putut abține să nu mă laud puțin. Am vrut să-i arăt cât de avansat eram față de el și să-l demoralizez. Așa că, mulțumit de mine, i-am spus: „Întrunirea mea a mers chiar foarte bine." Când a auzit asta, Xiang Ming a părut și mai deprimat și n-a mai spus nimic. Când i-am văzut expresia demoralizată, m-am simțit puțin vinovat și m-am gândit: „De ce nu mi-am putut ține gura? Nu va afecta asta entuziasmul lui Xiang Ming pentru lucrarea lui? Chiar a fost urât din partea mea." Când am ajuns acasă, am mai avut puțină părtășie cu el, dar starea lui Xiang Ming nu s-a îmbunătățit. M-am gândit: „Am avut părtășie cu el cât de bine am putut, deci nu e problema mea dacă starea lui e încă proastă."

După câteva zile, când mergeam spre casă după întruniri, l-am întrebat pe Xiang Ming cum îi mersese întrunirea. A zis că avusese părtășie prin cuvintele lui Dumnezeu despre problema nou-veniților care refuză să vină la întruniri și că mersese bine. Auzind acest lucru, am fost cam nemulțumit. Simțeam că asta însemna că nu-mi mai puteam compara propria întrunire

reușită cu cea mai puțin eficientă a lui. Așa că doar i-am semnalat direct problemele din părtășia lui. Ca urmare, starea lui a redevenit negativă, după ce, în sfârșit, se îmbunătățise puțin. Xiang Ming a răspuns: „Asta e tot ce știu acum și pot avea părtășie cu nou-veniții doar despre ceea ce știu.” Când a spus asta, m-am simțit puțin vinovat și m-am gândit: „Iar îi tai entuziasmul lui Xiang Ming! Fiind relativ nou în credință, faptul că a putut obține câteva rezultate de pe urma întrunirilor e un semn de progres. Ar trebui să-l încurajez.” Chiar am vrut să-i cer scuze, dar mi-a fost puțin jenă și m-am temut de ce ar fi putut crede despre mine. Oare m-ar fi crezut un om rău, dacă i-aș fi spus? După ce m-am tot gândit și răzgândit în sinea mea, am decis să nu-i spun nimic. În timp ce mergeam spre casă, m-am întrebat: „De ce să-i tai cuiva entuziasmul așa?” Mi-am dat seama că nu suportam să văd că altcineva avea succes și că devenisem invidios pe Xiang Ming. Mă temeam că, dacă i se schimba starea și începea să obțină rezultate bune, frații și surorile vor începe să-l admire și să-l laude, iar pe mine mă vor uita. Ca să mă asigur că nu se remarca, l-am atacat și l-am făcut să devină negativ. Realizând asta, m-am simțit groaznic și vinovat. Cum am ajuns acasă, m-am rugat lui Dumnezeu, spunându-I că eram pregătit să mă căiesc și să mă schimb și cerându-I să mă îndrume să-mi recunosc firea coruptă.

Pe când căutam, am găsit câteva cuvinte ale lui Dumnezeu: „**Unii oameni se tem întotdeauna că alții sunt mai buni decât ei sau deasupra lor, că alți oameni vor fi recunoscuți, în timp ce ei sunt trecuți cu vederea, iar asta îi determină să-i atace și să-i excludă pe ceilalți. Nu este un caz de invidie față de persoanele talentate? Nu este un lucru egoist și detestabil? Ce tip de fire este aceasta? Este pizmă! Cei care se gândesc doar la propriile interese, care își satisfac doar propriile dorințe egoiste, fără să se gândească la alții sau să țină cont de**

interesele casei lui Dumnezeu au o fire rea, iar Dumnezeu nu are deloc dragoste pentru ei” (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Libertatea și eliberarea pot fi dobândite doar prin alungarea firii corupte”). **„Dacă cineva spune că iubește adevărul și că îl urmărește, dar în esență, țelul urmărit este să iasă în evidență, să se dea mare, să-i facă pe oameni să aibă o părere bună despre el, să-și atingă propriile interese, iar îndeplinirea datoriei sale nu este pentru a se supune lui Dumnezeu sau pentru a-L mulțumi, ci, în schimb, vrea să dobândească faimă, câștig și statut, atunci căutarea lui este nedreaptă. În aceste condiții, când vine vorba de lucrarea bisericii, sunt faptele lui un obstacol sau ajută la progresul acestor lucruri? În mod clar, sunt un obstacol; nu o ajută să progreseze. Unii oameni se laudă că fac lucrarea bisericii, dar totuși urmăresc faima, câștigul și statutul propriu, își desfășoară propria activitate, își creează micul lor grup, micul lor regat – își face datoria acest fel de om? Toată lucrarea pe care o face perturbă, tulbură și împiedică în principal biserica. Care este consecința faptului că urmărește faima, câștigul și statutul? Mai întâi, asta afectează modul în care aleșii lui Dumnezeu mănâncă și beau cuvântul lui Dumnezeu în mod normal și cum înțeleg adevărul, le îngreunează intrarea în viață, îi împiedică să intre pe calea cea dreaptă a credinței în Dumnezeu și îi conduce pe drumul greșit – ceea ce le face rău celor aleși și îi duce la ruină. Și, în cele din urmă, ce efecte are asupra lucrării bisericii? Tulbură, păgubește și scindează. Aceasta este consecința faptului că oamenii caută faima, câștigul și statutul. Când își fac datoria în acest mod, nu putem spune că merg pe calea unui antihrist? […] Problema cu oamenii care își urmăresc propriile interese este că țelurile urmate sunt cele ale Satanei – sunt țeluri malefice și nedrepte. Când oamenii urmăresc interese personale, cum ar fi faima, câștigul și statutul, devin**

fără să știe o unealtă a Satanei, devin un debușeu pentru Satana, ba mai mult, devin întruchiparea Satanei. Ei joacă un rol negativ în biserică; efectul pe care îl au asupra lucrării bisericii și asupra vieții bisericești normale și a căutării normale a aleșilor lui Dumnezeu este să tulbure și să împiedice; au un efect advers și negativ" [Cuvântul, Vol. 4: Expunerea antihriștilor, „Punctul nouă (Partea întâi)"]. Cuvintele lui Dumnezeu erau o expunere perfectă a stării mele de atunci. Când am observat că Xiang Ming făcea progrese rapide în viață și că toți frații și surorile îl admirau, m-am temut că mă va eclipsa și că mă va priva de admirația celorlalți, așa că m-am distanțat intenționat de el. Când am primit luminare, mâncând și bând cuvintele lui Dumnezeu, n-am vrut s-o împart cu el. Când și-a exprimat dorința de a-și îndeplini îndatoririle full-time, am spus intenționat unele lucruri, ca să încerc să-l împiedic. Când a avut dificultăți în datoria lui, neobținând rezultate bune și devenind negativ, eu chiar m-am lăudat în fața lui cât de bine mergea lucrarea mea, făcându-l să devină și mai demoralizat. Apoi, când în sfârșit a început să-și schimbe starea și să facă progrese, l-am atacat intenționat, găsindu-i greșeli în părtășie. Oare nu eram eu invidios pe un om talentat, exact cum expuseseră cuvintele lui Dumnezeu? Fiindcă mă gândeam doar la reputația și statutul meu, n-am realizat că negativitatea lui Xiang Ming îi va afecta lucrarea de udare și va împiedica nou-veniți să facă progrese în viață. Știam prea bine cât de importantă era lucrarea de udare, dar tot l-am atacat pe Xiang Ming. Oare nu mă purtam exact ca o slugă a Satanei și tulburam și distrugeam lucrarea bisericii? Cât de egoist, josnic și rău eram! Biserica mă pusese în echipă cu Xiang Ming ca să ne completăm reciproc atuurile și punctele slabe și să udăm bine nou-veniții. Dar nu numai că nu învățasem nimic din atuurile lui Xiang Ming și împiedicasem întrajutorarea și pătrunderea împreună, ci fusesem și plin de invidie și resentimente față de el și refuzasem să-i împărtășesc adevărul pe care-l

știam, de teamă să nu mă întreacă. Eram blocat într-o stare de invidie, egoism și josnicie. Nu era de mirare că inima mea devenise întunecată și deprimată și că nu puteam obține nicio luminare clară când mâncam și beam cuvintele lui Dumnezeu. Dumnezeu îmi întorsese spatele. Eram într-o stare cu adevărat nesigură și trebuia să mă căiesc în fața lui Dumnezeu, cât de repede posibil.

Mai târziu, am descoperit câteva cuvinte ale lui Dumnezeu: **„Suprimarea publică a oamenilor, excluderea lor, atacurile împotriva acestora și expunerea problemelor oamenilor de către antihriști sunt toate vizate. Fără nicio îndoială, ei folosesc astfel de mijloace pentru a-i viza pe cei care urmăresc adevărul și pot să-i deslușească. Înfrângându-i pe acești oameni, ei își ating scopul de a-și întări propria poziție. Atacarea și excluderea oamenilor în acest fel este un rău intenționat în sine. În limbajul și modul de vorbire al antihriștilor există agresivitate: expunere, condamnare, defăimare și calomnie malefică. Ei chiar răstălmăcesc faptele, vorbind despre lucruri pozitive ca și cum ar fi negative și despre lucruri negative ca și cum ar fi pozitive. Transformarea albului în negru și amestecarea binelui cu răul în acest fel duc la îndeplinire scopul antihriștilor de a învinge oamenii și de a le distruge renumele. Ce mentalitate dă naștere acestui atac și acestei excluderi la adresa disidenților? De cele mai multe ori, aceste lucruri izvorăsc dintr-o mentalitate invidioasă. Într-o fire vicioasă, invidia poartă cu ea o ură puternică, iar ca urmare a invidiei lor, antihriștii atacă și exclud oamenii. Într-o atare situație, dacă antihriștii sunt dați în vileag, raportați, își pierd statutul și în mintea lor vor suferi un atac, nu se vor supune și nici nu vor fi încântați de asta, și le va fi și mai ușor să creeze o mentalitate puternică de răzbunare. Răzbunarea este un tip de mentalitate și este, totodată, un tip de fire coruptă. Când antihriștii**

văd că ceea ce a făcut cineva le-a dăunat, că alții sunt mai capabili decât ei sau că afirmațiile și sugestiile cuiva sunt mai bune sau mai înțelepte decât ale lor și toată lumea este de acord cu afirmațiile și sugestiile acelei persoane, antihriștii simt că poziția lor este amenințată, invidia și ura se ivesc în inimile lor, iar ei atacă și se răzbună. În general, antihriștii dau o lovitură preventivă țintei lor atunci când se răzbună. Ei sunt proactivi în atacarea și distrugerea oamenilor, până când cealaltă parte se supune. Abia atunci simt că s-au descărcat. Prin ce altceva se manifestă atacarea și excluderea oamenilor? (Prin desconsiderarea altora.) **Desconsiderarea altora reprezintă una dintre modalitățile în care se manifestă; oricât de bine ai face o treabă, antihriștii tot te vor desconsidera sau te vor condamna până când vei fi negativ și slab și nu vei putea rezista. Atunci vor fi fericiți și își vor fi atins scopul**" (Cuvântul, Vol. 4: Expunerea antihriștilor, „Punctul doi: Ei îi atacă și îi exclud pe dizidenți"). **„Între timp, tot ceea ce fac antihriștii are ca scop câștigarea inimilor oamenilor și atacarea și excluderea dizidenților, pentru a-și consolida statutul, a prelua puterea și a-i controla pe oameni. Care este natura acestor acțiuni? Practică ei adevărul? Îi conduc ei pe aleșii lui Dumnezeu spre a pătrunde în cuvintele Sale și a veni înaintea lui Dumnezeu?** (Nu.) **Prin urmare, ce fac ei? Se luptă cu Dumnezeu pentru aleșii Săi, concurând pentru inimile oamenilor și încercând să-și întemeieze propria împărăție independentă. Cine ar trebui să aibă un loc în inimile oamenilor? Dumnezeu ar trebui să aibă un loc. Însă tot ceea ce fac antihriștii reprezintă exact opusul acestui lucru. Eu nu-I permit lui Dumnezeu sau adevărului să dețină un loc în inimile oamenilor; în schimb, vor ca omul, conducătorii care sunt ei și Satana să aibă un loc în inimile oamenilor**" (Cuvântul, Vol. 4: Expunerea antihriștilor, „Punctul unu: Ei încearcă să tragă oamenii de partea lor"). Prin cuvintele lui Dumnezeu,

am învățat că antihriștii îi invidiază pe cei mai talentați decât ei. Pentru a-și proteja și consolida statutul, îi atacă și îi exclud pe alții. În esență, vor un loc în inimile tuturor și concurează cu Dumnezeu pentru oameni. Oare nu mă comportasem exact așa cu Xiang Ming? Exact când începuse să obțină câteva rezultate în datorie și devenise mai puțin negativ, i-am găsit intenționat greșeli în datorie și i-am cerut să atingă un standard care încă îi era inaccesibil. Făcându-l să creadă că lucrarea de udare era dificilă și că era posibil să nu facă față, l-am aruncat înapoi în negativitate. Reflectând la motivul pentru care îl atacasem pe Xiang Ming, am realizat că voiam ca toți frații și surorile să mă admire pe mine și să mi se închine mie. Voiam ca ei să se gândească la mine oricând întreba cineva care era cel mai eficient în lucrare și cel mai sârguincios în urmărirea adevărului. Tânjeam să am un loc în inima tuturor fraților și surorilor. În decretele administrative emise de Dumnezeu în Epoca Împărăției, El a stipulat că omul poate să-L preamărească doar pe Dumnezeu, în timp ce eu încercam să-i fac pe toți să aibă o părere bună despre mine și să mi se închine. Oare nu mă împotriveam lui Dumnezeu? Xiang Ming era el însuși un nou-venit și nu-și formase o bază solidă – dacă intra într-o perioadă prelungită de negativitate din cauza atacurilor mele, asta i-ar fi influențat credința în Dumnezeu și datoria. Poate chiar s-ar fi gândit să părăsească biserica. Chiar dacă era statornic în credința lui, atacurile mele tot i-ar fi împiedicat intrarea în viață și ar fi influențat progresul în viață al nou-veniților. Lucrarea lui Dumnezeu se apropie de final și oamenii nu mai au mult timp să urmărească adevărul. Dacă nu-mi ajut frații și surorile să-și îndeplinească îndatoririle și chiar le tai entuziasmul în acest sens, nu le va întârzia și afecta asta intrarea în viață? Satana e cu ochii pe noi și vrea să cădem până la ultimul în negativitate și slăbiciune, să ne îndepărtăm de Dumnezeu și să-L trădăm. Și, totuși, eu jucam rolul Satanei și-i serveam drept lacheu – eram îngrozitor!

Faptele mele îmi dezvăluiseră clar firea de antihrist. Păşisem pe calea unui antihrist şi, dacă nu mă căiam în curând, Dumnezeu avea să mă disprețuiască şi să mă respingă. Realizând asta, mi s-a făcut un pic teamă, aşa că m-am rugat în grabă lui Dumnezeu: „Dumnezeule! Am fost egoist şi josnic şi am devenit prea obsedat de renume şi statut. Sunt pregătit să mă lepăd de mine şi să trăiesc după cuvintele Tale. Te rog, îndrumă-mă."

După rugăciune, am descoperit următoarele pasaje din cuvintele lui Dumnezeu: „**Când egoismul şi uneltirile pentru profitul propriu apar în tine şi îți dai seama de asta, ar trebui să te rogi lui Dumnezeu şi să cauți adevărul pentru a soluționa problema. Primul lucru de care trebuie să fii conştient este că, în esență, să acționezi astfel este o încălcare a adevărurilor-principii, este dăunător pentru lucrarea bisericii, este un comportament egoist şi josnic, nu este ceea ce oamenii cu conştiință şi rațiune ar trebui să facă. Ar trebui să-ți laşi deoparte interesele şi egoismul şi ar trebui să te gândeşti la lucrarea bisericii – asta este în conformitate cu intențiile Dumnezeu. După ce te rogi şi reflectezi asupra ta, dacă într-adevăr îți dai seama că este egoist şi josnic să acționezi astfel, va fi uşor să-ți laşi deoparte egoismul. Când îți vei lăsa deoparte egoismul şi uneltirile pentru profit, te vei simți fundamentat, vei fi împăcat, vesel şi vei simți că o persoană cu conştiință şi rațiune ar trebui să se gândească la lucrarea bisericii, că nu ar trebui să se concentreze pe interesele proprii, ceea ce ar fi foarte egoist, josnic şi lipsit de conştiință sau rațiune. Să acționezi altruist, gândindu-te la lucrarea bisericii şi făcând lucrurile doar pentru a-L mulțumi pe Dumnezeu este just şi onorabil şi va aduce valoare existenței tale. Trăind astfel pe pământ, eşti deschis şi cinstit, trăieşti umanitatea normală şi adevăratul chip al omului şi nu doar că ai o conştiință clară, ci eşti şi demn de toate lucrurile pe care ți le-a dăruit Dumnezeu. Cu**

cât trăiești astfel mai mult, cu atât mai fundamentat te vei simți, cu atât mai împăcat și vesel vei fi și cu atât mai luminos te vei simți. Astfel, nu vei fi pășit pe calea corectă a credinței în Dumnezeu?” (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Oferindu-ți inima lui Dumnezeu, poți obține adevărul”). **„Dacă vei fi cu adevărat capabil să dai dovadă de considerație pentru intențiile lui Dumnezeu, vei putea să tratezi în mod corect alți oameni. Dacă recomanzi o persoană bună și îi permiți să se pregătească și să îndeplinească o datorie, adăugând astfel o altă persoană talentată casei lui Dumnezeu, nu-ți va ușura acest lucru munca? Nu vei da dovadă atunci de loialitate în datoria ta? Aceasta este o faptă bună înaintea lui Dumnezeu; reprezintă conștiința și rațiunea minimă pe care ar trebui să le aibă cei care slujesc drept conducători**” (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Libertatea și eliberarea pot fi dobândite doar prin alungarea firii corupte”). Cuvintele lui Dumnezeu mi-au oferit o cale de practică: ar trebui să abandonez urmărirea interesului personal, să țin cont de voia lui Dumnezeu și să protejez lucrarea bisericii. Xiang Ming are calibru, așa că ar trebui să-l ajut mai mult, ca să poată face față cât mai curând lucrării de udare a nou-veniților. Asta ar trebui să facă o persoană cu umanitate. M-am gândit la cuvintele lui Dumnezeu, care spun: **„Funcțiile nu sunt aceleași. Există un singur trup. Fiecare își îndeplinește datoria, fiecare în dreptul său și făcând tot ce-i stă în putință – pentru fiecare scânteie există un fulger de lumină – și căutând maturitatea în viață. Astfel, Eu voi fi mulțumit**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvântări ale lui Hristos la început”, Capitolul 21). Dumnezeu îi dă fiecăruia dintre noi diverse talente și aptitudini, ca să le putem folosi pentru a ne îndeplini bine fiecare dintre îndatoririle proprii în biserică. Asta ar trebui să facem, ca ființe create. Eu și Xiang Ming aveam amândoi roluri specifice de îndeplinit în biserică, deci nu ar fi trebuit să-l invidiez și să-l exclud. Ar trebui să

cooperez armonios cu el și să lucrăm împreună, ca să ne îndeplinim îndatoririle și să fim martori pentru Dumnezeu – doar acest mod de a lucra are valoare.

Mai târziu, mi-am deschis sufletul în părtășia cu Xiang Ming despre starea mea de atunci și despre ce ajunsesem să înțeleg despre mine. După părtășia noastră, m-am simțit mult mai liniștit și mai stabil. Am simțit că trăiam din nou în lumină, că puteam în sfârșit să trag o mare gură de aer proaspăt, după un lung acces de respirații grele și întretăiate. În sfârșit m-am destins, iar eu și Xiang Ming am devenit și mult mai apropiați. După aceea, ne-am promis reciproc că vom coopera armonios, pentru a uda împreună nou-veniții. Din acel moment, am discutat adesea sincer despre stările noastre de moment și ne-am împărtășit diverse căi de practică pe care le găsiserăm, pentru udarea nou-veniților. Oricând Xiang Ming avea dificultăți, făceam tot posibilul să am părtășie despre adevăr, ca să-l ajut. Am și beneficiat de atuurile lui Xiang Ming. De exemplu, am câștigat mult din anumite perspective pe care mi le-a împărtășit în timpul părtășiei, la care eu nu mă gândisem. Astfel, am realizat că a-ți deschide sufletul și a avea părtășie cu alții despre experiențele și câștigurile tale nu sunt doar modalități de aprovizionare a altora. Practicând adevărul, părtășia te poate ajuta și pe tine să-ți corectezi unele dintre slăbiciuni și să obții mai mult din lucrarea Duhului Sfânt. Adevărul e că, stabilindu-ne intențiile corecte, învățând din atuurile altora, pentru a ne contrabalansa propriile slăbiciuni, și practicând potrivit cuvintelor lui Dumnezeu, beneficiem cu toții și facem progrese în viață.

42. Ce am câștigat din discernerea unei răufăcătoare

de Jian Yi, Japonia

În luna august 2015, am aflat că sora Nicole fusese înlocuită, în principal pentru că nu făcea lucrare practică și concura cu alții pentru reputație și statut, precum și pentru că își judeca partenera în fața altor frați și surori, iar toate acestea perturbau lucrarea bisericii. După ce Nicole a fost demisă, prin părtășie și fiind tratată, a câștigat o oarecare înțelegere cu privire la fărădelegile și firile ei corupte. A arătat multă remușcare, s-a învinovățit pe sine și a fost dornică să se căiască. Alina, una dintre partenerele mele, fusese anterior partenera lui Nicole. Când a auzit că Nicole fusese clasificată drept o conducătoare falsă, a spus: „După ce Nicole a devenit conducătoare, s-a plasat deasupra tuturor celorlalți. Cu mine era destul de distantă, îngâmfată și era foarte arogantă. De asemenea, a format clici și s-a implicat în dispute din invidie, pentru a câștiga statut. Doar un antihrist ar putea face astfel de lucruri. Nu este suficient să o numim conducătoare falsă; ar trebui clasificată drept antihrist.” Plănuia să le ceară și conducătorilor din ierarhia superioară să o reclasifice pe Nicole. O altă parteneră, Rachel, auzind ce a spus Alina, a fost de acord. La acel moment, mi-am spus: „Nicole este plină de sine, distantă și are o fire extrem de arogantă, dar nu a făcut vreun mare rău, nici nu provoca mereu perturbări și tulburări și, după ce a fost înlocuită, a putut să se căiască, să reflecteze și să câștige autocunoaștere. Nu este genul de persoană care nu acceptă niciun adevăr. Dacă o clasificăm drept antihrist doar în baza coruperii limitate pe care a dezvăluit-o și a una sau două fărădelegi trecătoare, asta nu ar însemna că se merge prea departe? Să o clasificăm incorect ar însemna să tratăm injust o persoană bună.” Așa că mi-am

exprimat părerile. Însă nu doar că Alina nu a acceptat asta, ea a adăugat: „Tu nu înțelegi o parte din comportamentul lui Nicole. Trebuie să rămânem fideli principiilor. Nu putem lăsa vreunul dintre antihriști să scape.” La acel moment, m-am simțit puțin neliniștit, însă ceea ce a Alina a făcut în continuare m-a surprins și mai mult.

Într-o zi, Alina a pus-o pe Rachel să strângă evaluări cu privire la Nicole și, fără a consulta conducătorii superiori ierarhic, a aranjat în privat o adunare cu frații și surorile pentru a o discerne și a o analiza pe Nicole. La adunare, Alina a repetat în detaliu că, anterior, Nicole se comportase arogant și a pus accent în special pe faptul că Nicole acționase în mod arbitrar, însă nu a spus dacă acesta era comportamentul obișnuit sau un exemplu de corupere trecător. Nu a menționat nici dacă Nicole putuse să accepte adevărul mai târziu și, ulterior, se căise. O soră a simțit că adunarea părea să fie despre oprimarea și condamnarea lui Nicole și, ulterior, a alertat-o pe Rachel: „Ce încerci, de fapt, să realizezi făcând acest lucru? Este asta conform voii lui Dumnezeu? Nu poți pur și simplu să-i clasifici pe alții, fără dovezi suficiente. Asta sigur Îl va ofensa pe Dumnezeu.” Rachel s-a speriat puțin după ce a auzit acestea și a simțit și că poate că era puțin cam excesiv ca Nicole să fie tratată astfel, așa că a vorbit cu mine și cu Alina despre îndoielile sale. Alina a răspuns supărată: „De fiecare dată când vrem să practicăm adevărul, Satana perturbă lucrurile.” În cele din urmă, a analizat comportamentul lui Nicole din nou și a subliniat faptul că, pentru că Nicole o invidia pe partenera ei, își formase o clică, o judecase și o oprimase pe acea parteneră. A spus, de asemenea, că Nicole acționase arbitrar și fără să se consulte cu alții și că demisese oamenii după bunul plac. Văzând gravitatea comportamentului despre care vorbea Alina, Rachel a fost convinsă și, din nou, a trecut de partea Alinei. De data aceasta, și eu eram puțin nesigur. Oare părerea Alinei și a lui Rachel era corectă? Când

am auzit-o pe Alina având părtășie cu atâta forță despre cuvintele lui Dumnezeu care dezvăluiau formarea clicilor de către antihriști, am fost și mai confuz și am simțit că analiza ei putea fi corectă. Oare era posibil ca acei conducători din ierarhia superioară să nu o fi identificat corect pe Nicole, confundând un antihrist cu un conducător fals și permițându-i să rămână? Și, dacă așa stăteau lucrurile, nu devenisem eu o persoană care vorbise în favoarea unui antihrist fără a-l discerne? În acest caz, mi-aș putea pierde funcția. Aș putea fi acuzat de protejarea unui antihrist și aș ajunge complet discreditat. Poate că ar fi mai bine pentru mine dacă aș trece de partea Alinei și a lui Rachel. Astfel, dacă mă înșelam, nu era doar vina mea. Asta ar fi mai bine decât să se dezvăluie că m-am înșelat și să-mi asum toată vina. Chiar când eram pe cale să fiu de acord cu punctul lor de vedere, m-am simțit puțin neliniștit. M-am gândit că, pentru că lucrurile nu erau clare încă, nu puteam pur și simplu să accept lejer opinia altcuiva. Dacă Nicole nu era un antihrist, iar eu îi urmam orbește pe ceilalți pentru a o clasifica, aș condamna orbește pe cineva, ceea ce este un lucru care L-ar ofensa pe Dumnezeu. O astfel de fărădelege nu poate fi ștearsă, odată ce a fost săvârșită. Mustrat de conștiință, am ales să nu fiu de acord cu Alina.

După aceea, am căutat adevărul despre cum să discern antihriștii. În cuvântul lui Dumnezeu, am citit: „**O persoană care are doar firea unui antihrist nu poate fi clasificată ca fiind, în esență, un antihrist. Numai cei care au natura-esență a antihriștilor sunt antihriști veritabili. Desigur, există diferențe în umanitatea a celor doi și, sub conducerea diferitelor tipuri de umanitate, atitudinile pe care le nutresc acești oameni față de adevăr nu sunt nici ele aceleași – iar atunci când atitudinile pe care le adoptă oamenii față de adevăr nu sunt la fel, drumurile pe care le aleg sunt diferite; iar atunci când drumurile pe care le aleg oamenii sunt diferite, principiile și consecințele care rezultă**

din acțiunile lor au și ele diferențele lor. Întrucât o persoană, cu doar firea unui antihrist are o conștiință eficientă, are rațiune și simț al onoarei și, relativ vorbind, iubește adevărul, atunci când își dezvăluie firea coruptă, există reproșuri cu privire la aceasta în inima sa. În astfel de momente, poate să reflecteze asupra lui și poate să se cunoască și să-și recunoască firea coruptă și dezvăluirea corupției proprii, fiind astfel capabil să se răzvrătească împotriva trupului și firii sale corupte și să ajungă să practice adevărul și să se supună lui Dumnezeu. Cu un antihrist, însă, nu este cazul. Întrucât nu are conștiință eficientă sau o conștiință scrupuloasă și cu atât mai puțin are un simț al onoarei, atunci când își dezvăluie firea coruptă, nu măsoară după cuvintele lui Dumnezeu dacă dezvăluirea lui este corectă sau greșită sau dacă ceea ce are el este o fire coruptă sau o umanitate normală sau dacăeste în acord cu adevărul. El nu reflectează niciodată asupra acestor lucruri. Prin urmare, cum se comportă? El susține invariabil că firea coruptă pe care o dezvăluie și drumul pe care îl alege sunt cele corecte. El crede că orice ar face este corect, că orice spune este corect; se axează pe a se ține de propiile opinii. Și astfel se întâmplă că, oricât de mare ar fi greșeala pe care o face, oricât de gravă ar fi firea coruptă pe care ar putea-o dezvălui, nu va recunoaște gravitatea problemei și, cu siguranță, nu va înțelege firea coruptă pe care a revelat-o. Desigur, nici nu-și va lăsa dorințele deoparte, nu se va răzvrăti împotriva ambiției sau a firii sale corupte în favoarea alegerii unei astfel de căi precum cea a supunerii față de Dumnezeu și de adevăr. Se poate vedea, din aceste două rezultate diferite, că, dacă o persoană cu fire de antichrist, în inima sa, iubește adevărul, are șansa de a-l practica și de a obține mântuirea, în timp ce tipul de persoană cu esența unui antihrist nu poate să înțeleagă adevărul sau să-l pună în practică și nici nu poate

obține mântuire. Asta este diferența dintre cei doi” [Cuvântul, Vol. 4: Expunerea antihriștilor, „Anexa cinci: Rezumând caracterul antihriștilor și firea-esență pe care o au (Partea a doua)”]. **„În trecut, unii conducători și lucrători au dezvăluit adesea firi de antihrist: erau depravați și arbitrari, făceau mereu cum îi tăia capul. Însă nu au săvârșit vreun rău evident, iar umanitatea lor nu era îngrozitoare. Prin emondarea și tratarea lor, prin faptul că frații și surorile i-au ajutat, prin transferarea sau înlocuirea lor și fiind negativi un timp, devin în sfârșit conștienți că ceea ce au revelat înainte erau firi corupte, ei devin dornici să se căiască și se gândesc: «Orice-ar fi, cel mai important este să insist în îndeplinirea datoriei mele. Deși mergeam pe calea antihristului, nu am fost clasificat astfel. Aceasta este compasiunea lui Dumnezeu, așa că trebuie să fiu bun în credința mea, trebuie să urmez sincer. Nu este nimic în neregulă cu calea urmăririi adevărului.» Puțin câte puțin se schimbă și apoi se căiesc. Există manifestări bune în ei, sunt capabili să caute principiile adevărului când își realizează datoria și caută principiile adevărului și când interacționează cu alții. În fiecare privință, se îndreaptă într-o direcție mai bună. Nu s-au schimbat, atunci? Asta înseamnă să treci de la a merge pe calea antihristului la a merge pe calea practicării și a urmării adevărului. Există speranță și o șansă ca ei să dobândească mântuirea. Poți clasifica astfel de persoane drept antihriști pentru că, odată, au prezentat unele manifestări ale unui antihrist sau au mers pe calea antihriștilor? Nu. Antihriștii ar prefera să moară decât să se căiască. Nu au niciun simț al rușinii; sunt malefici și răi din fire și le este lehamite de adevăr până la extrem. Poate cineva căruia îi este lehamite de adevăr să îl pună în practică sau să se căiască? Ar fi imposibil. Lehamitea lor absolută față de adevăr hotărăște că nu se vor căi niciodată**” [Cuvântul, Vol. 4: Expunerea antihriștilor, „Punctul opt: I-au pus pe alții să li se

supună numai lor, nu adevărului sau lui Dumnezeu (Partea întâi)”]. Antihriștii autentici au o fire feroce, o natură malițioasă și sunt răufăcători. Nu au conștiință sau rușine și, indiferent cât rău fac sau cât dăunează lucrării bisericii ori vieților fraților și surorilor, nu au simțul conștiinței. Mai mult decât atât, ei urăsc și disprețuiesc profund adevărul. Nu acceptă niciodată nici cel mai mic adevăr, niciodată nu-și recunosc greșelile și nu se căiesc, indiferent cât de mult rău fac. Însă oamenii cu firile unor antihriști nu au naturi malefice; în esență, ei nu sunt răufăcători. Ei prezintă, uneori, comportamentul unui antihrist, de exemplu, sunt îndărătnici și imprudenți, acționează într-un mod dominator și-i exclud pe cei care nu sunt de acord cu ei, însă, prin emondare și tratare sau prin demitere și ajustare, ei pot căuta adevărul și pot reflecta asupra lor înșiși, pot simți remușcări pentru faptele lor rele și, ulterior, se pot căi și schimba sincer. Precum unii conducători falși care, prin introspecție după mai multe demiteri, în cele din urmă pot merge pe calea urmăririi adevărului. Este destul de posibil să greșești față de cineva clasificându-l drept un antihrist, când o parte a comportamentului său seamănă cu acela al unui antihrist. Apoi, am citit din nou ceea ce strânseseră Alina și ceilalți despre comportamentul lui Nicole și am descoperit că, în principal, era un comportament care dezvăluia corupere, precum o fire arogantă, dispreț față de alții, acțiuni încăpățânate, ajustarea oamenilor fără a consulta conlucrătorii și așa mai departe. De asemenea, a convins alți frați și surori să-i judece partenera, ceea ce a perturbat viața bisericii. Asta a fost, într-adevăr, o faptă rea, dar nu ceva ce făcea de obicei. În trecut, nu-i oprimase sau judecase pe alții niciodată. După demiterea ei, a putut reflecta asupra fărădelegilor și firii sale corupte și le-a putut recunoaște, s-a urât pe sine și s-a căit. Din aceasta, se poate vedea că nu era cineva care refuza adevărul sau care nu s-ar căi niciodată. Privind astfel problema, avea unele comportamente de antihrist, dar nu era, în esență, un

antihrist. Să fie clasificată drept antihrist din cauza unor astfel de fărădelegi ar fi fost disproporționat și nealiniat principiului adevărului. Ar fi însemnat să fie oprimată și condamnată, ceea ce însemna să faci un lucru rău.

Mai târziu, conducătorii superiori ierarhic au avut părtășie cu noi despre diferența dintre comportamentul corupt și natura esențială. Mi-am spus: „Acum Alina ar trebui să înțeleagă și nu va mai continua cu această chestiune.” În mod neașteptat, după întâlnire, Alina ne-a spus: „Conducătorii superiori ierarhic o protejează pe Nicole. Nu analizează problema conform esenței comportamentului lui Nicole. Nu știu dacă o protejează din cauză că are un oarecare calibru.” Mi-am spus: „Cum de Alina se agață de o fărădelege a lui Nicole și nu renunță? Oare conducătorii nu au avut o părtășie foarte clară? Comportamentul lui Nicole doar dădea dovadă de corupere. Era o fărădelege temporară. Ea chiar nu poate fi clasificată drept antihrist.” Însă Alina și ceilalți nu voiau să accepte acest lucru și au spus că vor merge și mai sus în ierarhie, dacă nu se vor ocupa conducătorii de Nicole. Atitudinea Alinei era atât de încăpățânată, iar celelalte două partenere erau și ele de partea ei. Eu eram singurul care nu era de acord cu ea. Eram foarte tulburat. Dacă aprobam în continuare modul în care conducătorii gestionau lucrurile, oare Alina și ceilalți ar spune că veneram statutul, că îmi lipsea discernământul și că aș repeta orice spuneau conducătorii? Însă, dacă eram de acord cu punctul lor de vedere, nu ar însemna asta să condamn pe cineva în mod aleatoriu? Poate că ar trebui să spun că nu știam cum să discern. Astfel, nu mi-ar cunoaște părerile reale și nu ar spune că-mi lipsea discernământul sau că eram de partea unui antihrist. Așa că, foarte ezitant, am spus: „Nu cunosc suficient despre comportamentul lui Nicole, așa că nu știu cum să o clasific.” Expresia Alinei s-a schimbat imediat când a văzut că nu eram de acord cu ea. Apoi, m-au evitat intenționat când discutau despre a informa cu privire la Nicole.

Mă simțeam izolat, ceea ce mi-a lăsat un gust amar: „Am greșit cu ceva? De ce mă tratează astfel?” Acest lucru era deranjant pentru mine și îmi făceam datoria tulburat. Am suspectat că, pe la spatele meu, vor spune că înțelegeam adevărul prea superficial și că-mi lipsea discernământul. Vor continua să mă excludă pe viitor? M-am întristat și mai mult și mi-am spus: „În regulă, dacă nu vor să-mi asculte sugestiile și nu vor să fiu implicat, atunci mă voi scuti de multă bătaie de cap și voi evita să le ofensez, ca să nu mă acuze și să facă așa încât să fiu demis. Să facă ce vor; oricum, nu este treaba mea.” Însă, după ce am făcut această alegere, mi-am reproșat: „Nu încerc să mă eschivez? Nu susțin lucrarea bisericii.” Mai târziu, m-am deschis față de conducători și am avut părtășie despre starea mea cu aceștia, iar ei mi-au reamintit să caut voia lui Dumnezeu și să susțin lucrarea bisericii, adăugând că, dacă dădeam înapoi sau mă gândeam să mă eschivez din cauză că Alina și ceilalți mă izolau, m-aș fi sustras de la responsabilitatea mea. Auzind ce au spus conducătorii, mi-am dat seama că țineam cont doar de propriile interese. Am văzut că cineva era oprimat, însă acționam de parcă asta nu era treaba mea. Ba chiar voiam să mă eschivez, pentru a evita să fiu exclus. Eram atât de egoist și josnic!

Mai târziu, am citit un pasaj din cuvintele lui Dumnezeu și doar atunci mi-am văzut natura puțin mai clar. Dumnezeu spune: „**Când oamenii nu își asumă nicio responsabilitate față de îndatoririle lor, le fac într-o manieră superficială, se comportă asemeni celor care caută să facă pe plac tuturor și nu apără interesele casei lui Dumnezeu, ce fire este aceasta? Aceasta este viclenie, este firea Satanei. Cel mai proeminent aspect din filosofiile omului pentru interacțiunile lumești este viclenia. Oamenii cred că, dacă nu sunt vicleni, vor fi predispuși să îi ofenseze pe ceilalți și incapabili să se apere; ei cred că trebuie să fie suficient de vicleni pentru a nu răni sau jigni pe nimeni, păstrându-se astfel în**

siguranță, protejându-și mijloacele de trai și câștigând un punct ferm de sprijin printre alți oameni. Toți non-credincioșii trăiesc după filosofiile Satanei. Toți sunt persoane care caută să facă pe plac oamenilor și nu ofensează pe nimeni. Ai venit în casa lui Dumnezeu, ai citit cuvântul lui Dumnezeu și ai ascultat predicile din casa lui Dumnezeu, așadar, de ce ești incapabil să practici adevărul, să vorbești din inimă și să fii o persoană cinstită? De ce ești mereu o persoană care caută să le facă pe plac oamenilor? Persoanele care caută să le facă pe plac oamenilor își protejează doar propriile interese și nu interesele bisericii. Când văd pe cineva făcând rău și dăunând intereselor bisericii, ignoră acest lucru. Le place să fie persoane care caută să le facă pe plac oamenilor și să nu ofenseze pe nimeni. Acest lucru este iresponsabil și acest tip de persoană este prea vicleană și nevrednică de încredere. Pentru a-și proteja propria vanitate și mândrie și pentru a-și menține reputația și statutul, unii oameni sunt fericiți să-i ajute pe alții și să se sacrifice pentru prietenii lor, indiferent de preț. Însă când trebuie să protejeze interesele casei lui Dumnezeu, adevărul și dreptatea, intențiile lor bune s-au dus, au dispărut complet. Când ar trebui să practice adevărul, nu îl practică deloc. Ce se întâmplă? Pentru a-și proteja propria demnitate și mândrie, ei vor plăti orice preț și vor îndura orice suferință. Însă când trebuie să facă lucrare adevărată și să se ocupe de treburi practice, să ocrotească lucrarea bisericii și lucrurile pozitive și să-i protejeze și să-i aprovizioneze pe aleșii lui Dumnezeu, de ce nu mai au puterea să plătească orice preț și să îndure orice suferință? Acest lucru este de neconceput. De fapt, au un fel de fire căreia îi este scârbă de adevăr. De ce spun Eu că firii lor îi este scârbă de adevăr? Pentru că, ori de câte ori un lucru implică a fi martor pentru Dumnezeu, practicarea adevărului, protejarea aleșilor

lui Dumnezeu, lupta împotriva urzelilor Satanei sau protejarea lucrării bisericii, ei fug și se ascund și nu se ocupă de nicio chestiune adecvată. Unde le este eroismul și spiritul de a îndura suferința? Unde aplică aceste lucruri? Asta e ușor de văzut. Chiar dacă cineva îi dojenește, spunând că nu ar trebui să fie atât de egoiști și de josnici și să se protejeze pe ei înșiși, că s-ar cuveni să protejeze lucrarea bisericii, lor nu le pasă cu adevărat. Ei își spun: «Eu nu fac acele lucruri și nu au nimic de-a face cu mine. Ce folos ar aduce urmăririi mele a renumelui, câștigurilor și statutului să acționez în acest fel?» Nu sunt persoane care urmăresc adevărul. Le place doar să caute renumele, câștigurile și statutul și nu fac deloc lucrarea pe care Dumnezeu le-a încredințat-o. Așa că, atunci când este nevoie de ei pentru a face lucrarea bisericii, aleg pur și simplu să fugă. Asta înseamnă că, în inimile lor, nu le plac lucrurile pozitive și nu sunt interesați de adevăr. Aceasta este o manifestare clară a faptului că sunt scârbiți de adevăr. Numai cei care iubesc adevărul și dețin adevărul-realitate pot face un pas în față atunci când lucrarea casei lui Dumnezeu și aleșii lui Dumnezeu le-o cer, numai ei pot să se ridice, curajoși și obligați de datorie, să fie mărturie pentru Dumnezeu și să aibă părtășie despre adevăr, conducându-i pe aleșii lui Dumnezeu pe calea cea dreaptă, permițându-le să ajungă la supunere față de lucrarea lui Dumnezeu. Numai aceasta reprezintă o atitudine de responsabilitate și o manifestare de a arăta considerație față de intențiile lui Dumnezeu" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a). Doar prin comparație cu aceste cuvinte ale lui Dumnezeu am văzut că eram deosebit de viclean și înșelător. Alina și ceilalți voiau să o clasifice pe Nicole drept antihrist. În mod evident, eu nu eram de acord cu ei și, de asemenea, știam că o tratau pe Nicole injust condamnând-o în mod arbitrar, însă eram îngrijorat să nu-i ofensez și să nu fiu condamnat sau

demis de ei. Pentru a-mi proteja statutul și reputația, am evitat să dau glas gândurilor mele reale și am spus ceva ambiguu. Nu am avut curajul să rămân la punctul de vedere corect. Întotdeauna am ținut cont de interesele mele, am pus instinctul de supraviețuire pe primul loc și nu am făcut absolut nimic pentru a proteja interesele bisericii. Nici nu am ținut cont de cât de multe probleme vor provoca ei lucrării bisericii făcând acest lucru. Într-o chestiune majoră care implica lucrarea bisericii și intrarea în viață a fraților și surorilor, am simulat ignoranța, astfel încât să nu fie nimeni ofensat ori rănit și, pentru a-mi păstra funcția, m-am lăsat dus de val și am vorbit contrar principiilor. Chiar că eram prea viclean. Nu doar că eram viclean, eram sătul de adevăr. Înțelegeam că practicarea adevărului și protejarea lucrării bisericii erau un lucru drept și pozitiv, însă, când m-am gândit că propriile interese ar putea fi afectate, nu l-am practicat. Chiar m-am gândit că aș putea suferi pentru că protejez ceea ce este corect. Nu a arătat asta doar că nu-mi plăceau lucrurile pozitive și că mă săturasem de adevăr? M-am simțit cuprins de remușcări și vinovat.

Apoi, conducătorii superiori ierarhic mi-au reamintit că, după ce Nicole fusese demisă de această dată, Alina continuase să o raporteze drept antihrist și nu voia să se oprească până când Nicole nu era exclusă. Aceasta nu mai era o manifestare obișnuită a coruperii. Dacă intenția Alinei chiar era să discearnă un antihrist și să protejeze lucrarea bisericii, dar pur și simplu nu discernea corect, atunci, după ce conducătorii avuseseră părtășie conform principiilor adevărului, ar fi trebuit să-și poată vedea greșelile și să trateze corect fărădelegea lui Nicole. Însă ea nu a acceptat deloc părtășia, și-a păstrat ideile și nu a vrut să renunțe, ceea ce a presupus oprimarea și pedepsirea cuiva. Conducătorii mi-au cerut s-o investighez pe Alina și să aflu adevărul în această chestiune, iar eu am acceptat. Dar, când eram pe cale să-i întreb pe ceilalți despre acest lucru, am început să dau înapoi din

nou. „Acum, nu este doar Rachel cea care nu o discerne pe Alina. Chiar și unii dintre frații și surorile din biserică trec de partea ei. Dacă încerc să aflu în privat adevărul despre chestiune, iar ei îi spun Alinei despre acest lucru, oare Alina și ceilalți vor face astfel încât să fiu demis?” Când m-am gândit la asta, am început să mă simt din nou confuz. Mai târziu, mi-am amintit cuvintele lui Dumnezeu: „**Toți spuneți că sunteți atenți la povara lui Dumnezeu și că veți apăra mărturia Bisericii, dar cine dintre voi a fost cu adevărat atent la povara lui Dumnezeu? Întreabă-te: ești cineva care a arătat considerație pentru povara Lui? Poți să practici dreptatea pentru El? Poți să te ridici și să vorbești pentru Mine? Poți să pui statornic adevărul în practică? Ești suficient de îndrăzneț să lupți împotriva tuturor faptelor Satanei? Ai fi capabil să îți dai sentimentele la o parte și să-l expui pe Satana, de dragul adevărului Meu? Poți să permiți ca intențiile Mele să fie îndeplinite în tine? Ți-ai oferit inima în cele mai importante momente? Ești cineva care urmează voia Mea? Întreabă-te și gândește-te des la asta**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvântări ale lui Hristos la început”, Capitolul 13). Cuvintele lui Dumnezeu mi-au răscolit inima. În fața întrebărilor lui Dumnezeu, am văzut că eram timid și laș, speriat de necazuri. Întotdeauna am vrut să fug de necazuri. Nu am ținut cont deloc de povara lui Dumnezeu. Nu am protejat lucrarea bisericii, temându-mă că, dacă fac acest lucru, îi voi ofensa pe alții și va fi în detrimentul meu. Am fost atât de egoist și josnic! Cuvintele lui Dumnezeu m-au trezit. Acum, comportamentul Alinei perturba viața bisericii. Dacă nu luam atitudine acum, ar fi prea târziu când Alina va fi vătămat chiar și mai mult lucrarea bisericii. Timiditatea și teama mea reprezentau o lipsă de credință în Dumnezeu. Nu credeam că totul era în mâinile lui Dumnezeu, așa că întotdeauna mă temeam să nu fiu oprimat de alții. Dumnezeu este drept, adevărul domnește în casa lui Dumnezeu. În

cele din urmă, oamenii negativi și răufăcătorii nu pot găsi o poziție solidă aici, însă credința mea era prea slabă. Așa că am venit înaintea lui Dumnezeu și m-am rugat: „Dumnezeule, inima îmi este pătrunsă de frică și timiditate. Te rog, dă-mi credința de a lua poziție și de a proteja lucrarea bisericii.” După ce m-am rugat, m-am gândit la un conducător de grup care era integru și avea oarecare discernământ. Așa că l-am căutat și l-am rugat să lucreze cu mine pentru a investiga chestiunea. Când am verificat rapoartele Alinei despre comportamentele de antihrist ale lui Nicole, am fost îngroziți. Am descoperit că unele dintre acuzații nu erau adevărate, iar altele se refereau la comportamente care doar dezvăluiau corupere și nu erau probleme de fond. Condamnând-o pe Nicole drept antihrist pe baza unor astfel de comportamente, nu distorsiona Alina faptele pentru a o oprima pe Nicole? Diaconul pe probleme generale văzuse, de asemenea, că Alina era neînduplecată față de Nicole și o avertizase să nu facă rău, dar Alina a rămas neclintită și încă vocifera pentru ca Nicole să fie condamnată drept antihrist. Am văzut că Alina avea o ură anume față de Nicole și era hotărâtă să facă așa încât să fie exclusă. Am aflat despre situația de când Alina și Nicole erau partenere și am descoperit că, pe atunci, conducătorii din ierarhia superioară îi dăduseră mai multe lucrări importante lui Nicole datorită faptului că avea un calibru și o capacitate de muncă superioare celor ale Alinei. Alina a crezut că Nicole îi fura locul din lumina reflectoarelor și, drept urmare, era geloasă și nemulțumită. De asemenea, Nicole îi semnala deseori probleme în lucrarea ei, așa că Alina simțea că Nicole o disprețuia. Alina îi purta pică lui Nicole și întotdeauna căuta o șansă să se răzbune pe ea. Cu această ocazie, când Nicole a încălcat principiile și s-a demonstrat că era un conducător fals, Alina a vrut să profite de ocazie pentru a o clasifica pe Nicole drept antihrist și a o exclude. La început, am crezut că a condamnat-o pe Nicole pentru că nu înțelegea

adevărul. Acum, am văzut că dorința de răzbunare a Alinei era atât de puternică, încât a distorsionat faptele pentru a-i păcăli pe alții să i se alăture în condamnarea lui Nicole. Era cu adevărat abominabil!

Într-o zi, prin revelația din cuvântul lui Dumnezeu, am văzut esența Alinei ceva mai clar. Dumnezeu spune: **„Ce este un dizident? Cine sunt oamenii pe care un antihrist îi consideră dizidenți? Cel puțin, aceștia sunt cei care nu-l iau în serios pe antihrist în calitate de conducător, adică nu-l admiră sau nu-l venerează, dar care îl tratează ca pe o persoană obișnuită. Acesta este un fel. Apoi sunt cei care iubesc adevărul, urmăresc adevărul, o schimbare în firea lor și urmăresc iubirea pentru Dumnezeu; ei aleg un drum diferit de cel al unui antihrist și sunt dizidenți în ochii antihristului. Mai sunt și alții?** (Cei care le fac mereu sugestii antihriștilor și care îndrăznesc să-i expună.) **Oricine îndrăznește să-i ofere unui antihrist sugestiile sale și să-l dea în vileag, sau ale cărui puncte de vedere sunt diferite de ale antihristului, este privit de acesta ca fiind dizident. Și mai există un fel: cei care îl egalează pe antihrist în calibru și abilitate, a căror capacitate de vorbire și acțiune este asemănătoare cu a lui sau pe care îi vede ca fiind mai presus de el și capabili să-l discearnă. Pentru un antihrist, acest lucru este peste măsură, o amenințare la adresa statutului său. Astfel de oameni sunt cei mai mari dizidenți ai antihristului. Antihristul nu îndrăznește să neglijeze astfel de oameni sau să-i slăbească câtuși de puțin. El îi consideră niște spini în coastă, o iritare constantă, este vigilent și se păzește de ei în orice moment și îi evită în tot ceea ce face. Mai ales când antihristul vede că un dizident îl va discerne și îl va da în vileag, îl cuprinde o panică deosebită; este disperat să excludă și să atace un astfel de dizident, într-atât încât nu este mulțumit până când nu-l va îndepărta pe acel disident din biserică. […] Pentru un antihrist,**

dizidentul este o amenințare la adresa statutului și puterii sale. Antihriștii vor face orice pentru a «se ocupa» de oricine le amenință statutul și puterea, indiferent cine ar fi aceștia. Dacă acești oameni chiar nu pot fi îngenuncheați sau recrutați, atunci antihriștii îi vor distruge sau îi vor îndepărta. În cele din urmă, antihriștii își vor atinge scopul de a avea putere absolută și de a-și face singuri legea. Aceasta este una dintre tehnicile pe care antihriștii le folosesc de obicei pentru a-și menține statutul și puterea – îi atacă și-i exclud pe dizidenți" (Cuvântul, Vol. 4: Expunerea antihriștilor, „Punctul doi: Ei îi atacă și îi exclud pe dizidenți"). „**Atunci când o persoană haină se confruntă cu orice fel de îndemn, acuzație, învățătură sau ajutor bine intenționat, atitudinea sa nu este aceea de a fi recunoscătoare sau de a accepta cu umilință, ci de a se înfuria de rușine și de a simți ostilitate și ură extreme și chiar să se răzbune. […] Desigur, când se răzbună pe alții din cauza urii lor, nu o fac pentru că urăsc acea persoană sau îi poartă pică, ci pentru că le-a expus greșelile. Asta arată că simplul fapt de a expune un antihrist, indiferent cine o face și indiferent de relația pe care o are cu antihristul, îi poate stârni ura și dorința de răzbunare. Indiferent cine este, dacă înțelege adevărul sau dacă este conducător, lucrător sau un membru obișnuit dintre aleșii lui Dumnezeu, atât timp cât cineva îl expune și îl emondează pe antihrist, el va trata acea persoană ca pe un dușman. Ba chiar va spune public: «Voi fi aspru cu oricine mă emondează. Pe oricine mă emondează, îmi scoate la iveală secretele, îmi cauzează excluderea de către casa lui dumnezeu sau mă privează de partea mea de binecuvântări, nu-l voi lăsa în pace niciodată. Așa sunt eu în lumea laică: nimeni nu îndrăznește să-mi facă necazuri. Încă nu s-a născut persoana care să îndrăznească să mă deranjeze!» Acestea sunt genul de vorbe nemiloase pe care le aruncă antihriștii când înfruntă emondarea.**

Când aruncă aceste vorbe nemiloase, nu o fac pentru a-i intimida pe ceilalți și nici nu se descarcă pentru a se proteja. Sunt cu adevărat capabili să facă rău și se vor coborî la orice mijloace au la dispoziție. Aceasta este firea haină a antihriștilor" [Cuvântul, Vol. 4: Expunerea antihriștilor, „Punctul nouă (Partea a opta)"]. Doar prin revelația cuvântului lui Dumnezeu am văzut clar motivele Alinei. Tot spunea că voia să protejeze lucrarea bisericii și că nu putea lăsa niciun antihrist să scape, când, în realitate, ducea o vendetă personală. Doar pentru că Nicole îi semnalase greșeli din lucrarea ei, îi purta pică. S-a folosit de demiterea lui Nicole pentru a face mare caz și a profitat de fărădelegea trecătoare a lui Nicole pentru a o clasifica drept un antihrist. După ce conducătorii noștri au avut părtășie clar despre diferența dintre corupere și facerea de rele, ea tot nu a vrut să renunțe și a continuat să facă tot ce a putut pentru a prezenta informații părtinitoare despre Nicole. A adus acuzații exagerate și i-a păcălit pe frați și pe surori s-o condamne pe Nicole alături de ea, ca parte a efortului ei de a-i înlătura pe aceia care aveau păreri diferite. Când conducătorii nu s-au ocupat de Nicole așa cum a vrut ea, a devenit nemulțumită și le-a spus conlucrătorilor că acei conducători o protejau pe Nicole, ceea ce i-a păcălit să treacă de partea ei și i-a făcut să aibă prejudecăți față de conducători. Când eu am exprimat o părere diferită despre problemele lui Nicole, m-a exclus și m-a izolat. Când unii frați și surori au alertat-o cu privire la ce făcea, a refuzat să accepte acest lucru și a spus că era o perturbare de către Satana. Din aceste fapte, putem vedea că Alina ura adevărul și avea o fire foarte răutăcioasă. Dacă cineva o discernea sau reprezenta o amenințare la adresa statutului ei, îl trata drept dușman de atacat, izgonit și pedepsit drept răzbunare. Alina era o răufăcătoare. Apoi, le-am raportat conducătorilor faptele pe care le aflasem. Atunci, ei au demis-o pe Alina, au izolat-o și i-au monitorizat comportamentul, astfel încât, dacă mai provoca alte perturbări, ar fi fost

exclusă. Prin părtășie, și Rachel a câștigat discernământ despre Alina. Când a văzut că i se alăturase Alinei să comită rele, a fost cuprinsă de remușcări și s-a urât pe sine însăși.

Deși aceasta s-a întâmplat cu mult timp în urmă, mi-e rușine să mă gândesc la felul în care, pentru un timp și în interes propriu, nu-mi păsase deloc dacă lucrarea bisericii suferea. Fără luminarea și îndrumarea cuvintelor lui Dumnezeu, nici nu aș fi avut curajul de a proteja lucrarea bisericii. Cuvântul lui Dumnezeu a fost cel care mi-a dat principiile de practică. Indiferent cât de mult înțeleg adevărul, atât timp cât sunt implicate interesele bisericii, trebuie să iau atitudine pentru a le apăra. Aceasta este o responsabilitate neclintită.

43. Cred în Dumnezeu: de ce să adulez oamenii?

De Lorraine, Coreea de Sud

Când am fost numită pentru prima dată responsabilă cu lucrarea evanghelică în biserică, nu obțineam rezultate grozave, iar acest lucru mă făcea să mă simt extrem de neliniștită. Cam pe atunci, Annie a fost transferată la biserica noastră. Am auzit că era credincioasă de peste 20 de ani, se lepădase de toate pentru a lucra și a se sacrifica, predicase în multe locuri diferite și trecuse prin mari pericole și greutăți fără să renunțe vreodată. Din aceste motive, o stimam mult și, când conducătoarea mea a aranjat ca Annie să-mi fie parteneră pentru lucrarea evanghelică, am fost încântată. La prima sa adunare cu noi, Annie a vorbit despre întâlnirile pe care le avusese cu lideri religioși perturbatori în timp ce împărtășea Evanghelia și despre cum avusese părtășie și discutase cu ei, lăsându-i fără replică. A vorbit despre modul în care avusese părtășie despre adevăr cu potențiali destinatari ai Evangheliei care aveau noțiuni religioase puternice și vaste cunoștințe biblice și, în cele din urmă, le înlăturase confuziile. A discutat despre numeroasele dificultăți pe care le întâmpinase în timp ce răspândea Evanghelia și despre modul în care ea și ceilalți frați și surori plătiseră un preț pentru a răspândi Evanghelia în diferite locuri. De asemenea, a vorbit despre modul în care conducătorii din ierarhia superioară o apreciaseră, o cultivaseră și îi încredințaseră unele îndatoriri importante. Ceea ce m-a impresionat cel mai mult a fost că ochii i s-au umplut de lacrimi când a avut părtășie despre dragostea lui Dumnezeu pentru omenire. Ea a spus că trebuie să ținem cont de voia lui Dumnezeu și că, indiferent câte greutăți întâmpinăm, misiunea noastră este să răspândim Evanghelia Lui din zilele de pe urmă. La momentul respectiv, mi s-a părut că Annie era plină de dragoste pentru Dumnezeu și imediat am început să o

respect. Mi-am spus: „Annie crede în Dumnezeu de mult timp, înțelege mai multe adevăruri decât noi și are o statură mai mare decât noi. Ar trebui să învăț de la ea.” Mai târziu, în timp ce ne îndeplineam îndatoririle împreună, am observat că Annie chiar era capabilă să îndure greutăți, stând adesea până târziu pentru a urmări lucrarea și pentru a soluționa probleme. De asemenea, îmi indica abaterile și scăpările din lucrarea mea și avea părtășie cu mine despre căi de practică. Când împărtășea Evanghelia potențialilor destinatari, ea dădea exemple, folosea metafore, vorbea foarte incisiv și era capabilă să înlăture confuziile pe care le aveau aceștia. Când discuta despre cum nu reușise să își facă bine datoria în timpul adunărilor, începea adesea să plângă, spunând cât de mult Îi datora lui Dumnezeu. Uneori, responsabilii cu udarea veneau la ea cu o problemă care trebuia rezolvată, iar ea își făcea imediat timp pentru a-i ajuta. De asemenea, era foarte grijulie dacă observa că nu mă simțeam bine fizic. Toate acestea mă făceau să o plac și mai mult. Mai târziu, când a fost aleasă conducătoare a bisericii, am fost și mai sigură că înțelegea adevărul și că avea realitatea acestuia. Am admirat-o și am stimat-o și mai mult. Am văzut cât de ocupată era, grăbindu-se să îi ajute pe frați și surori să-și rezolve problemele, și acest lucru m-a făcut să simt că avea un rol cu adevărat important în biserică și că sigur nu ne puteam descurca fără ea. Când mă confruntam cu probleme sau dificultăți, o căutam pentru părtășie. Îmi luam înflăcărată notițe despre opiniile și ideile ei și îi puneam în aplicare sugestiile. Chiar i-am imitat unele comportamente. De exemplu, când o vedeam lucrând până noaptea târziu, interpretam acest lucru drept un semn că era credincioasă și capabilă să îndure greutăți în datoria ei și stăteam și eu până târziu. Chiar și atunci când nu aveam nimic urgent de făcut și aș fi putut să mă culc mai devreme, dacă vedeam că Annie încă nu se dusese la culcare, voiam și eu să rămân trează. Când am văzut că a rămas de neclintit și a continuat să fie ocupată

cu datoria ei după ce a fost emondată și tratată, m-am gândit că asta însemna că avea statură și realitatea adevărului. Așa că, după ce eram tratată, deși mă simțeam, de fapt, foarte supărată și voiam să stau puțin să reflectez, când mă gândeam la comportamentul lui Annie, mă grăbeam să mă întorc la datoria mea fără să mă concentrez pe reflecție și pe dobândirea cunoașterii de sine. Nu-mi dădeam deloc seama că trăiam într-o stare de stimare și adulare a unei persoane. Am rămas astfel până când s-au întâmplat unele lucruri care mi-au oferit treptat un oarecare discernământ în privința lui Annie.

Annie a adoptat o abordare directă a tuturor lucrurilor în calitate de conducătoare a bisericii și era într-adevăr capabilă să sufere și să plătească un preț, dar problemele tot apăreau una după alta, iar eficiența lucrării bisericii a scăzut treptat. Într-o zi, diaconul responsabil cu udarea, sora Laila, mi-a spus că identificase unele abateri în lucrarea lui Annie. A spus că Annie se ocupa de tot, nu le permitea fraților și surorilor să practice și nu se concentra pe cultivarea altora. Laila a spus că Annie făcea toată lucrarea diaconilor și a conducătorilor de echipă, ceea ce însemna că nimeni altcineva nu putea practica și că, în timp, toți începuseră să se simtă inutili și lipsiți de valoare, dar o admirau cu adevărat pe Annie. Aceasta nu era o atmosferă propice pentru a-ți face datoria. Laila a spus că a vrut să-i dea niște sfaturi lui Annie și să-i spună să le ofere celorlalți mai multe ocazii de a practica, astfel încât aceștia să poată învăța despre neajunsurile și lacunele lor și să progreseze mai repede. Astfel, cu toții ar putea să-și folosească talentele și cu siguranță ar deveni din ce în ce mai eficienți în realizarea îndatoririlor lor. Susțineam sincer ideea lui Laila, așa că am însoțit-o să discutăm cu Annie. Am fost surprinsă să constat că Annie a fost foarte nemulțumită de sfatul nostru și doar s-a încruntat și nu a fost de acord cu noi. A spus că frații și surorile aveau prea multe lacune, că a-i învăța ar fi o

prea mare bătaie de cap și că doar ar întârzia lucrurile. A spus că era mai eficace și mai eficient ca ea să facă lucrurile singură. Auzind-o afirmând acest lucru cu atâta elocvență, m-am simțit puțin confuză. Dar, când m-am gândit la asta mai târziu, mi-am dat seama că nu era adecvat ca Annie să lucreze în acel fel. Ceilalți nu ar primi nicio instruire și, dacă totul ar fi lăsat în seama ei, lucrarea tot nu ar fi făcută bine. Dar apoi m-am gândit că noi nu înțelegeam adevărul, așa că am fi inutili și am întârzia lucrurile dacă am încerca să lucrăm cu ea pentru a soluționa problemele. Din moment ce Annie înțelegea adevărul mai bine, m-am gândit că ar trebui să o lăsăm pe ea să se ocupe de lucruri. Ca urmare, chiar dacă Annie era foarte ocupată în fiecare zi, multe probleme încă rămâneau nerezolvate. Frații și surorile erau foarte pasivi în îndatoririle lor și o așteptau pe ea să rezolve problemele. Majoritatea oamenilor trăiau într-o stare de inhibare și descurajare. Mai târziu, o conducătoare din ierarhia superioară a aflat că existau multe probleme în biserica noastră, așa că a strâns evaluări despre Annie de la frați și surori și a aflat cât de arogantă, încrezută, autoritară și dezinteresată de sugestii era Annie și cum întotdeauna se preamărea, se lăuda și îi aducea pe toți înaintea ei. Când a descoperit acest lucru, conducătoarea a demis-o imediat. De asemenea, ne-a arătat că ne lipsea discernământul și că o admirasem și o adulasem orbește pe Annie. Ea a avut părtășie despre cum ar trebui să căutăm principiile adevărului în îndatoririle noastre și să nu admirăm sau să ascultăm de alte persoane. Auzind acest lucru, mi-am dat seama că trăisem într-o stare prelungită de adulare a unei persoane și că relația mea cu Dumnezeu nu fusese normală mult timp. M-am gândit că „**Cele zece decrete administrative care trebuie respectate de aleșii lui Dumnezeu în Epoca Împărăției**” spuneau: „**Oamenii care cred în Dumnezeu ar trebui să se supună lui Dumnezeu și să se închine Lui. Nu înălța sau admira pe nimeni; nu-L pune pe Dumnezeu primul, oamenii**

pe care-i admiri pe locul doi și pe tine pe al treilea. Nicio persoană nu ar trebui să aibă un loc în inima ta și nu ar trebui să consideri că oamenii – în special cei pe care îi venerezi – sunt comparabili cu Dumnezeu sau că sunt egalii Săi. Acest lucru este intolerabil pentru Dumnezeu” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu). Îmi era puțin teamă. M-am gândit că o prețuisem foarte mult pe Annie încă de când o cunoscusem și că nu mă concentrasem pe căutarea principiilor adevărului în datoria mea și în schimb, doar mă bazasem pe ea. O căutam ori de câte ori aveam o problemă și făceam orice spunea ea. O admirasem cu adevărat și nu păstrasem un loc în inima mea pentru Dumnezeu. Mi se păruse că lucrarea noastră nu se putea face fără ea în biserică, ca și cum ne puteam descurca bine fără călăuzirea lui Dumnezeu sau principiile adevărului. Oare chiar eram eu credincioasă? Nu doar adulam și urmam o altă persoană? Un astfel de comportament este cu adevărat dezgustător pentru Dumnezeu! Nu era de mirare că nu puteam obține lucrarea Duhului Sfânt în datoria mea și că nu văzusem niciun progres după ce practicasem atât de mult timp. M-am rugat lui Dumnezeu, dorind să-mi schimb starea și să încetez să mai admir alte persoane.

După aceea, s-au întâmplat unele lucruri care mi-au arătat-o pe adevărata Annie. După ce a fost demisă, deși știa foarte bine că mulți frați și surori o venerau, tot nu se analiza și nu încerca să se cunoască pe sine în timpul adunărilor. În schimb, se purta de parcă fusese nedreptățită, spunând că o venera pe partenera ei, sora Vera, și că, atunci când își realiza datoria, doar făcea tot ceea ce îi spunea Vera să facă. Am fost șocată să o văd pasându-i Verei vina și mi-am spus: „Conducătoarea a dezvăluit și a analizat în mod clar problemele lui Annie, așa că de ce nu are nicio înțelegere de sine și nu-și asumă nicio responsabilitate? Aceasta nu este o manifestare a acceptării adevărului!” Mai târziu, conducătoarea a repartizat-

o pe Annie să facă lucrarea evanghelică împreună cu mine și, chiar dacă nu o mai stimam atât de mult ca înainte, tot am fost foarte fericită. Există o zicală care spune: „Chiar și o cămilă sfrijită este mai mare decât un cal” și eu simțeam că Annie tot era mult mai bună decât mine, în ciuda tuturor problemelor ei. Cu toate acestea, cât am lucrat cu ea, am aflat că nu mai era la fel de relaxată sau abordabilă ca înainte și că, în schimb, devenise foarte înverșunată. Când discutam despre lucrare, nu asculta niciuna dintre părerile mele și deseori mi le respingea direct. De multe ori, evita să discute cu mine și, în schimb, se ducea să discute lucrurile cu sora care îi fusese parteneră înainte. Acest lucru mă făcea să mă simt constrânsă și respinsă. Pe atunci, nu obțineam niciun rezultat în datoria noastră, așa că m-am dus să am părtășie cu ea despre problemele pe care eu le descoperisem de când lucram împreună. Am fost șocată să aflu că nu a vrut să accepte niciuna dintre ele și că ea considera că nu avea nicio problemă. Mi-a răspuns pe șleau: „Voi fi sinceră cu tine, așa că nu te supăra. Nu sunt obișnuită să lucrez cu tine. Nu-mi place modul în care lucrezi și asta mă agită.” M-a făcut să mă simt și mai negativ să aud acest lucru și am simțit că o țineam pe loc.

Mai târziu, conducătoarea a auzit despre problemele noastre și a tratat-o pe Annie pentru că era arogantă, neprihănită de sine și nu accepta adevărul. În timpul unei adunări, Annie le-a spus tuturor că faptul că a fost tratată reprezenta dragostea lui Dumnezeu. A plâns, recunoscând că Îl dezamăgise pe Dumnezeu fiindcă nu-și făcuse datoria bine. Părea atât de sinceră, de parcă se cunoștea cu adevărat. Și, totuși, în interacțiunile noastre private, ea doar răspândea negativitate, spunând că a terminat-o cu totul și că pur și simplu nu mai avea nicio dorință de a-și face datoria. Am încercat să am părtășie cu ea, dar nu a vrut să mă asculte. Când conducătoarea discuta despre progresele pe care le făcea un anumit frate sau o anumită

soră și despre cât de bine își făcea datoria respectiva persoană, Annie devenea și mai negativă, crezând că acea conducătoare îi prețuia pe alții mai mult decât pe ea. Mă întreba mereu dacă ceilalți râdeau de ea pe la spate. Era clar că se simțea negativă și se prăbușea fizic și psihic, dar se purta atât de grozav și de puternic la adunări și se prefăcea că accepta adevărul și ținea cont de voia lui Dumnezeu. Mă făcea să mă simt epuizată doar uitându-mă la ea. Uneori mă întrebam: „Chiar este aceasta persoana pe care o stimam și o veneram atât de mult? Nu pare a fi cineva care are realitatea adevărului!" Mi-am dat seama că era foarte concentrată pe prestigiu și statut și că nu accepta deloc adevărul. Atunci când i se întâmplau lucruri, nu încerca să se cunoască pe sine și, adesea, doar se prefăcea. Nu era o persoană dreaptă. Mai târziu, starea ei a continuat să se deterioreze. Conducătoarea a avut părtășie cu ea de câteva ori și, deși părea să o accepte, de fapt nu s-a schimbat deloc. Ea chiar îi ura pe frați și surori și îi privea cu venin în ochi. Când conducătoarea a emondat-o, a tratat-o și i-a expus problemele, ea L-a urât pe Dumnezeu și a dat vina pe El. Nu s-a putut abține să nu paseze pe umerii lui Dumnezeu responsabilitatea pentru tot ce se întâmpla rău. Am văzut că avea o fire răutăcioasă și că Îl ura pe Dumnezeu și adevărul. Era un diavol, un antihrist. Mai târziu, nu i s-a mai permis să ducă o viață bisericească sau să realizeze o datorie.

Un timp, nu am reușit să mă simt calmă după ce Annie a plecat. M-am întrebat de ce o adulasem și o stimasem atât de mult, chiar până la punctul de a dori să fiu ca ea. M-am gândit la modul în care admirasem întotdeauna oamenii care erau elocvenți, care erau capabili să îndure mari suferințe și să se lepede de tot pentru a se sacrifica pentru Dumnezeu, și oamenii care fuseseră arestați și torturați fără a-L trăda pe Dumnezeu. De ce îi adulam și îi stimam atât de mult pe acești oameni? De ce idee eram condusă? Apoi, într-o zi, am văzut două pasaje din cuvintele lui Dumnezeu care spuneau:

„Unii oameni pot să suporte greutăți, să plătească prețul, sunt manierați la exterior, sunt destul de respectați și se bucură de admirația celorlalți. Ați spune că acest gen de comportament exterior poate fi considerat ca punerea adevărului în practică? S-ar putea stabili că asemenea oameni satisfac intențiile lui Dumnezeu? Cum se face că, în repetate rânduri, oamenii văd astfel de indivizi și cred că aceștia Îl mulțumesc pe Dumnezeu, pășind pe calea punerii în practică a adevărului și urmând calea lui Dumnezeu? De ce gândesc astfel unii oameni? Există o singură explicație. Care este explicația? Este că, pentru foarte mulți oameni, anumite întrebări – cum ar fi ce înseamnă să pui adevărul în practică, ce înseamnă să-L mulțumești pe Dumnezeu și ce înseamnă să ai adevărul-realitate – nu sunt foarte clare. Așadar, există oameni care sunt deseori induși în eroare de către cei care, la exterior, par spirituali, nobili, elevați și măreți. Cât despre oamenii care pot să discute elocvent despre cuvinte și doctrine și ale căror vorbe și fapte par a fi demne de admirație, cei care sunt înșelați de aceștia nu au luat niciodată în considerare esența acțiunilor lor, nici la principiile din spatele faptelor lor și nici țelurile pe care aceștia le au. Mai mult, nu s-au întrebat niciodată dacă acești oameni se supun cu adevărat lui Dumnezeu și nici nu au stabilit dacă acești oameni se tem sincer de Dumnezeu și se feresc de rău. Nu au deslușit niciodată umanitatea-esență a acestor oameni. În schimb, încă din prima clipă în care i-au cunoscut, puțin câte puțin, au ajuns să-i admire și să-i venereze pe acești oameni, iar în cele din urmă, acești oameni au devenit idolii lor. Chiar mai mult, în mințile anumitor oameni, idolii pe care îi venerează – și despre care cred că pot să-și abandoneze familiile și locurile de muncă și care par superficial capabili să plătească prețul – sunt cei care Îl mulțumesc pe Dumnezeu cu adevărat și care pot într-adevăr să

dobândească finaluri și destinații bune. În mințile lor, acești idoli sunt cei pe care îi laudă Dumnezeu" (Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Cum să cunoaștem firea lui Dumnezeu și rezultatele pe care le va obține lucrarea Sa"). **„Există o singură cauză principală care îi face pe oameni să comită astfel de fapte ignorante, să aibă puncte de vedere ignorante sau păreri și practici unilaterale – și azi vă voi vorbi despre ea. Motivul este că, deși poate oamenii Îl urmează pe Dumnezeu, se roagă lui Dumnezeu în fiecare zi și-I citesc zilnic cuvântările, ei nu înțeleg cu adevărat intențiile Lui. Aceasta este cauza principală a problemei. Dacă cineva ar înțelege inima lui Dumnezeu și ar ști ce apreciază, ce disprețuiește, ce vrea și ce respinge El, ce fel de persoană iubește și ce fel de persoană detestă, ce fel de standard folosește El când are cerințe de la oameni și ce fel de abordare are Dumnezeu pentru a-i desăvârși, ar putea atunci acea persoană să mai aibă opinii personale? Ar putea astfel de oameni pur și simplu să plece și să venereze pe altcineva? Ar putea un om obișnuit să devină idolul lor? Oamenii care înțeleg intențiile lui Dumnezeu au un punct de vedere un pic mai rațional decât atât. Nu au de gând să idolatrizeze în mod arbitrar o persoană coruptă și nici nu vor crede, în timp ce pășesc pe calea punerii în practică a adevărului, că a respecta orbește câteva reguli sau principii simple este echivalent cu punerea în practică a adevărului**" (Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Cum să cunoaștem firea lui Dumnezeu și rezultatele pe care le va obține lucrarea Sa"). Cuvintele lui Dumnezeu mi-au nimerit starea perfect. Mi-am dat seama că avusesem perspectiva greșită în credința mea în toți acei ani, considerând că, dacă o persoană crezuse în Dumnezeu mult timp, dacă se sacrificase cu entuziasm, suferise, plătise un preț și făcuse multă lucrare, asta însemna că practica adevărul, că avea realitatea adevărului și că era tipul de om care îi aducea bucurie lui Dumnezeu și avea un loc în biserică. Așadar, când am văzut că

Annie era credincioasă de mulți ani, că făcuse multe sacrificii și suferise mult pentru a răspândi Evanghelia, că era clară și logică în predicarea și părtășia ei, am fost păcălită de imaginea ei grozavă și de comportamentul ei bun și am început să o stimez foarte mult și să o adulez. Abia după ce am citit acele pasaje din cuvântul lui Dumnezeu am văzut cât de nesăbuită și de neștiutoare eram și de ce idee absurdă mă agățasem. Atunci când o persoană cheltuiește și se sacrifică, atunci când suferă și plătește un preț în datoria sa, acestea sunt doar comportamente bune superficiale. Nu înseamnă că această persoană are o umanitate bună sau că iubește adevărul și cu siguranță nu înseamnă că are realitatea adevărului. Deși Annie era o vorbitoare talentată și, în cei 20 de ani de credință, se lepădase și se sacrificase constant, ea a tratat aceste lucruri ca pe un capital personal și le-a folosit întotdeauna pentru a se lăuda, pentru a se mândri și pentru a-i aduce pe oameni înaintea ei. Nu era deloc capabilă să accepte sau să practice adevărul. Indiferent de câte ori a fost emondată și tratată, câte eșecuri a avut sau câți pași greșiți a făcut, ea nu a reflectat niciodată pentru a se cunoaște pe sine și cu siguranță nu s-a căit cu adevărat. Atunci când a fost prețuită de alții și a deținut un statut înalt, a avut multă energie pentru datoria ei și a putut sta trează până târziu, ca să-i dedice totul. Însă, după ce a fost concediată, și-a pierdut orice dorință de a-și face datoria, opunându-se și fiind plină de resentimente. În privat, ea răspândea negativitate, dar la suprafață, spunea că Îi era datoare lui Dumnezeu și părea că se căiește cu adevărat. Acest lucru îi făcea pe ceilalți oameni să simtă că ținea cont de voia lui Dumnezeu, că avea statură și deținea realitatea adevărului, așa că toți o apreciau și o adulau. După ce a fost emondată și tratată, ea le-a spus tuturor că asta reprezenta dragostea lui Dumnezeu, dar în secret, ea Îl învinovățea și Îl ura pe Dumnezeu. Nu era un antihrist care disprețuia adevărul și pe Dumnezeu? Am înțeles în cele din urmă că, doar pentru că o persoană crede în Dumnezeu de mult timp, este

capabilă să facă sacrificii și să vorbească elocvent, are experiență și este prețuită de ceilalți, asta nu înseamnă că are realitatea adevărului și cu siguranță nu înseamnă că Îi aduce bucurie lui Dumnezeu. Indiferent cât timp a crezut cineva sau cât de mult a muncit, dacă nu practică deloc adevărul și nu și-a schimbat firea satanică, este în continuare o persoană care I se împotrivește lui Dumnezeu în esența sa și, în cele din urmă, va fi expusă și alungată. Acest lucru împlinește cuvintele Domnului Isus: „**Mulţi Îmi vor zice în ziua aceea: «Doamne, Doamne, n-am profeţit noi în numele Tău? N-am scos noi demoni în numele Tău? N-am făcut noi multe minuni în numele Tău?» Atunci le voi spune limpede: «Niciodată nu v-am cunoscut! Plecaţi de la Mine, voi, cei ce săvârşiţi fărădelegea!»**" (Matei 7:22-23). Mai târziu, m-am gândit la cuvintele lui Dumnezeu: „**Nu Mă interesează cât de meritorie este lucrarea ta, cât de impresionante sunt calificările tale, cât de îndeaproape Mă urmezi, cât de renumit ești, sau cât de mult ți-ai îmbunătățit atitudinea; atât timp cât nu Mi-ai respectat cererile, nu vei putea dobândi niciodată lauda Mea. Renunțați la toate acele idei și calcule ale voastre cât mai repede cu putință, și începeți să-Mi tratați cerințele cu seriozitate; altfel, voi preface pe toți în cenușă pentru a pune capăt lucrării Mele și, în cel mai rău caz, voi transforma anii Mei de muncă și suferință în nimic, pentru că nu pot să aduc în Împărăția Mea sau să duc în noua epocă pe dușmanii Mei și acei oameni care duhnesc a răutate și au înfățișarea Satanei**" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Fărădelegile îl vor conduce pe om în iad"). „**Eu decid destinația fiecărei persoane nu pe baza vârstei, a vechimii, a cantității de suferință, și cu atât mai puțin pe baza gradului în care provoacă milă, ci ținând cont de faptul că posedă sau nu adevărul. Nu există nicio altă alegere în afara acesteia. Voi trebuie să realizați că toți cei care nu urmează voia lui Dumnezeu vor fi pedepsiți.**

Este un adevăr care nu poate fi schimbat” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Pregătește suficiente fapte bune pentru destinația ta”). Cuvintele lui Dumnezeu chiar mi-au atins inima. Dumnezeu nu stabilește finalul sau destinația cuiva în funcție de cât de mult a trudit și a contribuit, de cât de bine s-a comportat sau de câtă lucrare a făcut, ci El Se bazează pe faptul dacă are sau nu adevărul. Dumnezeu nu îi judecă pe oameni după ceea ce este la suprafață, ci după esența lor. El analizează dacă iubesc adevărul și dacă îl pot pune în practică, dacă I se supun Lui și dacă Îi îndeplinesc voia. Mi-am dat seama că Dumnezeu chiar are o fire dreaptă, sfântă. Există standarde după care El judecă oamenii și principii pentru modul în care îi tratează pe oameni, fără cea mai mică interferență a emoțiilor. Dumnezeu nu va stabili că o persoană este dreaptă sau bună doar pentru că dă dovadă de puțin entuziasm sau dacă suferă sau contribuie puțin. Dimpotrivă, indiferent cât timp crede cineva în Dumnezeu, cât de multă lucrare a făcut sau cât de bună îi este reputația, în cele din urmă va fi alungat de Dumnezeu dacă nu practică adevărul și nu-și schimbă firea. După ce am înțeles acest lucru, m-am simțit și mai ignorantă și demnă de milă. În toți anii mei de credință, nu urmărisem adevărul și nu înțelesesem voia lui Dumnezeu. Îmi bazasem credința doar pe propriile mele noțiuni și închipuiri și adulasem constant alți oameni. Am fost atât de oarbă și ignorantă! M-am gândit la cuvântul lui Dumnezeu: „**În întreaga omenire, nu există nimeni care să poată servi drept model pentru alții, pentru că toți oamenii sunt în esență asemănători și nu sunt diferiți unul de celălalt, cu puține lucruri care să-i deosebească între ei. Din acest motiv, oamenii nici măcar astăzi nu reușesc să-Mi cunoască pe deplin lucrările. Numai când mustrarea Mea va coborî asupra întregii omeniri, oamenii, fără știrea lor, vor deveni conștienți de lucrările Mele și fără să fac nimic sau să constrâng pe cineva, oamenii vor ajunge să Mă cunoască și, astfel, să fie martorii lucrărilor Mele. Acesta este**

planul Meu, este aspectul lucrărilor Mele care se manifestă și ceea ce ar trebui să știe omul” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvintele lui Dumnezeu către întregul univers”, Capitolul 26). Cuvântul lui Dumnezeu este foarte clar. Oamenii sunt corupți de Satana și au esența Satanei. Noi nu dezvăluim nimic altceva decât firi satanice. Nici măcar unul dintre noi nu este demn de adulare. Dacă aș fi înțeles acest lucru înainte, nu aș fi adulat sau idolatrizat niciodată o persoană.

La scurt timp după aceea, am fost demisă pentru că, de mult timp, nu realizasem nimic în datoria mea. La momentul respectiv, m-am gândit mult și am reflectat asupra motivelor pentru care eșuasem. Mi-am reamintit cum rămăsesem blocată într-o stare de adulație și de admirație față de Annie și cum crezusem că ea înțelegea adevărul și avea realitatea acestuia doar pentru că era credincioasă de mult timp, predica Evanghelia de ani de zile, suferise mult și avea multă experiență de lucru. Deseori îi imitasem comportamentul și mă adresasem ei cu problemele mele. Acceptam imediat opiniile exprimate de ea, fără să mă gândesc la ele, și doar făceam orice spunea. Nu păstrasem deloc în inima mea un loc pentru Dumnezeu. Nu căutasem adevărul când mă confruntasem cu probleme și acțiunile mele nu avuseseră niciun fel de principii. Ascultasem doar de o persoană – de Annie. Cum însemna asta să crezi în Dumnezeu? Oare nu doar urmasem o persoană? Este exact cum spune Dumnezeu: „**Ceea ce admiri tu nu este umilința lui Hristos, ci acei falși păstori cu o reputație proeminentă. Nu adori frumusețea sau înțelepciunea lui Hristos, ci pe acei libertini care se tăvălesc în mizeria lumii. Râzi de durerea lui Hristos care nu are unde să-Și așeze capul, dar admiri acele cadavre care vânează jertfele și trăiesc în depravare. Nu ești dispus să suferi alături de Hristos, dar te arunci cu bucurie în brațele acelor antihriști nesăbuiți, deși ei îți furnizează doar trup, cuvinte și control. Chiar și acum inima ta încă se**

întoarce către ei, către reputația lor, către statutul și către influența lor. Și, totuși, continui să ai o atitudine prin care percepi lucrarea lui Hristos ca fiind greu de acceptat și o refuzi. Acesta este motivul pentru care spun că îți lipsește credința de a-L recunoaște pe Hristos. Motivul pentru care L-ai urmat până în ziua de astăzi este doar pentru că nu ai avut altă opțiune. O serie de imagini grandioase se înalță întotdeauna în inima ta; nu poți uita fiecare cuvânt și fiecare faptă a lor, nici cuvintele și mâinile lor influente. Ei sunt, în inima voastră, întotdeauna superiori și întotdeauna eroi. Dar aceasta nu este astfel pentru Hristos Cel de astăzi. El este întotdeauna nesemnificativ în inima ta și întotdeauna nedemn de teamă. Căci este prea obișnuit, are prea puțină influență și este departe de a fi grandios" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Ești tu oare un adevărat credincios în Dumnezeu?"). Cuvintele lui Dumnezeu mi-au dezvăluit adevărata stare. Când mi-am reamintit anii de credință, am văzut că toți oamenii pe care îi admirasem aveau calibru și înzestrări, erau susținuți și apreciați de alții și că privisem fiecare dintre cuvintele și faptele lor ca pe ceva de imitat. Nu mă întrebasem niciodată care era voia lui Dumnezeu, dacă acțiunile mele erau ceea ce voia Dumnezeu sau dacă erau în conformitate cu principiile adevărului. Pur și simplu adulasem și urmasem orbește alți oameni și chiar sperasem să devin la fel ca ei. Fusesem tot timpul pe calea greșită, urmărind mai multă suferință și lucrare și bazându-mă pe calibru și experiență în timp ce-mi realizam datoria. Nu mă concentrasem pe căutarea principiilor adevărului și pusesem chiar și mai puțin accent pe propria intrare în viață. Drept urmare, nu înțelesesem prea multe din adevăr în anii mei de credință, iar viața mea avusese de suferit. Mi-am dat seama cât de incredibil de ignorantă și demnă de milă eram. Dumnezeu ne-a dat atât de multe cuvinte, iar eu abia dacă memorasem vreunul dintre ele, dar îmi puteam aminti foarte clar tot ce spusese Annie și

toate opiniile pe care le exprimase și întotdeauna mă grăbeam să le duc la îndeplinire. Întotdeauna mă bazasem pe ea în datoria mea și nu păstrasem niciun loc pentru Dumnezeu în inima mea. Această situație cu Annie mă expusese complet. Mai ales după demiterea ei, când multe dintre problemele ei fuseseră deja dezvăluite și am început să lucrăm din nou împreună, încă aveam în minte această imagine grozavă despre ea. Am continuat să mă bazez pe ea în datoria mea și mă tot gândeam la acea expresie: „Chiar și o cămilă sfrijită este mai mare decât un cal", crezând că Annie tot era mai bună decât mine, chiar dacă avea unele probleme. Aceasta era o opinie pur satanică. O adulasem prea mult, nu căutasem principiile adevărului în interacțiunile noastre și îmi lipsise complet discernământul. Privisem în mod constant lucrurile conform minciunilor satanice. Și, mai târziu, după ce ieșiseră la iveală din ce în ce mai multe probleme ale lui Annie, tot nu am discernut-o sau demascat-o. Pur și simplu am continuat să o urmez, să fiu constrânsă de ea și să trăiesc într-o stare de negativitate și nefericire. Chiar meritam tot ce primisem! O admirasem pe Annie și mă bazasem pe ea în datoria mea, dar ce îmi dăduse ea vreodată? Înșelăciune, constrângere și respingere. De asemenea, mă făcuse să mă simt nefericită și inhibată, fără nicio speranță de eliberare, iar eu mă îndepărtasem din ce în ce mai mult de Dumnezeu. Deși credeam în Dumnezeu, nu mă bazasem pe El, nici nu Îl admirasem și nu urmărisem deloc adevărul. Doar adulasem și urmasem oameni. Eram o imbecilă fără niciun discernământ. Să eșuez și să cad în felul acesta a fost cu adevărat dreptatea și mântuirea lui Dumnezeu. Prin această revelație am putut să privesc cu atenție calea greșită pe care mă aflam, să examinez opiniile absurde pe care le nutrisem și să caut adevărul pentru a-mi rezolva problemele. În același timp, am simțit și importanța urmării adevărului. Dumnezeu a spus că „**Aceia care nu caută adevărul nu pot urma până la**

capăt” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Ar trebui să îți menții devotamentul față de Dumnezeu”), și acest lucru este atât de real. Cei care nu caută adevărul sunt condamnați să fie expuși și alungați de Dumnezeu. Eșecurile persoanei pe care o admirasem – și propriile mele eșecuri – au fost cea mai bună dovadă a acestui lucru.

Câteva luni mai târziu, am primit-o drept parteneră pe Sarah pentru lucrarea evanghelică. Am auzit că, după ce ajunsese să creadă în Dumnezeu, renunțase la un serviciu foarte bun pentru a-și face datoria și că era într-adevăr capabilă să îndure greutăți, avea un calibru bun și experiență în răspândirea Evangheliei. O cunoșteam de ceva vreme și vedeam că îi păsa foarte mult de lucrarea bisericii. Avea părtășie în mod activ la adunări și, indiferent de împrejurări sau de câți oameni se aflau acolo, nu se simțea niciodată constrânsă și vorbea cu mare stăpânire de sine și fără teamă. Avea părtășie și îi ajuta pe frați și surori atunci când se confruntau cu probleme și toată lumea chiar avea o părere foarte bună despre ea. Credeam că era o persoană care urmărea adevărul și o stimam mult. Și, deși eram fericită că aveam șansa de a lucra cu ea, mi-am amintit și de eșecul meu anterior și de faptul că prețuirea calibrului și a înzestrărilor celorlalți mă făcuse să-i adulez și să-i urmez. Din această cauză, o luasem pe calea greșită și acest lucru fusese dăunător pentru viața mea. Știam că nu puteam să privesc lucrurile din acel tip de perspectivă greșită atunci când era vorba de interacțiunile mele cu Sarah și că trebuia să o abordez în conformitate cu principiile adevărului. Sarah avea un calibru bun și experiență în împărtășirea Evangheliei, așa că aveam multe de învățat de la ea pentru a compensa ceea ce îmi lipsea. Dar și ea era o persoană coruptă, cu firi corupte, neajunsuri și lacune. Nu puteam să o adulez și să mă bazez pe ea. Dacă avea probleme sau abateri în datoria ei, nu puteam pur și simplu să o urmez orbește. Trebuia să-mi exercit discernământul și să o tratez în

conformitate cu principiile adevărului. Mai târziu, în discuțiile noastre de lucru, am observat că majoritatea sugestiilor lui Sarah nu erau foarte practice. Eu și alte două surori am considerat că nu ar merge, dar Sarah chiar insista asupra lor. Ori de câte ori nu reușea să obțină aprobarea unei idei, ne împotmoleam în ea și rămâneam într-un impas mult timp, ceea ce întârzia cu adevărat progresul lucrării noastre. Treptat, mi-am dat seama că Sarah era arogantă, neprihănită de sine și încăpățânată și că se supăra atunci când sugestiile ei nu erau adoptate. Se enerva, iar acest lucru îi constrângea pe ceilalți oameni. Nu juca un rol pozitiv în grupul nostru, perturba și obstrucționa progresul lucrării, așa că i-am raportat conducătoarei tot comportamentul ei. După ce a înțeles situația, conducătoarea a expus și a analizat problemele lui Sarah și a încercat să o ajute, dar aceasta a refuzat să accepte, așa că datoria ei a fost modificată. După această experiență, m-am simțit cu adevărat împăcată. Am simțit că în sfârșit mi-am schimbat ideile greșite și că nu mai adulam și urmam oameni, așa cum o făcusem înainte. I-am fost cu adevărat recunoscătoare lui Dumnezeu pentru că a creat acele situații ca să mă ajute să obțin discernământ și să învăț acele lecții.

44. Zilele în care am fost prizonieră

de Yang Qing, China

În iulie 2006, am acceptat lucrarea din zilele de pe urmă a lui Dumnezeu Atotputernic. Soțul meu mi-a sprijinit credința în Dumnezeu și i-a primit călduros pe frații și surorile care veneau la noi acasă. Ulterior, a aflat că aceia care cred în Dumnezeu Atotputernic ar putea fi oprimați și arestați de guvern și a mers să-l întrebe despre asta pe vărul meu, care lucra în biroul unui procuror. După ce a venit acasă, mi-a spus: „Vărul tău spune că guvernul reprimă credința religioasă, mai ales pe credincioșii în Dumnezeu Atotputernic. În plus, un credincios va implica toată familia lui. Nu mai crede în Dumnezeu Atotputernic. Dacă ți-e indispensabil să crezi, mergi la o biserică patriotică.” Am văzut că soțul meu nu înțelegea chestiuni legate de credință. „Biserica patriotică a fost înființată de Partidul Comunist”, i-am spus. „Ei pun patriotismul și iubirea pentru partid pe primul loc, și apoi iubirea pentru Dumnezeu. Ei consideră partidul mai măreț decât Dumnezeu. Asta nu este credință. Nu pot să merg la biserica patriotică.” „Știu că e bine să ai credință în Dumnezeu Atotputernic”, a protestat el, „dar trebuie să vezi lucrurile clar. Acum, trăim în lumea Partidului Comunist și, dacă îți păstrezi credința, ne-am putea pierde slujbele. Ești dispusă să renunți la slujba ta de la spital? Mai mult de-atât, avem ipoteca și ne trebuie bani să ne creștem fiica. Cum putem să trăim fără bani? Dacă ești condamnată la închisoare, oamenii mă vor desconsidera, iar fiica noastră va fi ridiculizată de colegii ei de clasă. Ar trebui să încetezi să mai crezi!” Era inevitabil ca soțul meu, un necredincios, să nu-și facă astfel de griji, așa că i-am spus: „Partidul Comunist e ateu și i-a persecutat mereu pe cei care cred în Dumnezeu. Nu voi renunța la credința mea din cauza persecuției partidului. Cei care se tem nu pot intra în Împărăția Cerurilor –

nu știi asta? Dezastrele se agravează acum, iar Mântuitorul Dumnezeu Atotputernic a exprimat adevărul și a făcut lucrarea de judecată din zilele de pe urmă, care este menită să curețe și să mântuiască pe deplin omenirea, ca să putem supraviețui calamităților și să fim luați în Împărăția lui Dumnezeu. E o șansă cu care nu ne mai întâlnim niciodată! Credința în Dumnezeu înseamnă că va exista puțină suferință și pericol temporar, dar prin asta putem să obținem adevărul și să fim mântuiți de Dumnezeu. Asta contează." Soțul meu a spus: „Intrarea în Împărăția lui Dumnezeu e departe. Cel mai realist lucru acum este să trăim o viață bună. Nu-mi fac griji pentru ce s-ar putea întâmpla în viitor și nu vreau să mă gândesc la asta deloc." Ulterior, s-a certat cu mine când a văzut că tot mergeam la adunări și-mi făceam datoria. A spus: „Nu putem trăi așa, pe muchie de cuțit. Dacă vei continua să crezi, familia noastră se va despărți." M-am gândit: „Probabil că familia noastră se va despărți dacă insist asupra credinței mele. Fiica mea are doar nouă ani. Să nu aibă familia întreagă ar fi rănit-o foarte mult!" Pe atunci nu voiam să-mi pierd familia, dar soțul meu stătea în calea credinței mele și, dacă lucrurile continuau așa, cum îmi puteam face datoria? Fiica mea, familia mea și Dumnezeu – nu eram pregătită să renunț la nimic din toate astea. Tocmai când mă luptam cu această dilemă, m-am gândit la cuvintele Domnului Isus: „**Cel ce iubește pe tată sau pe mamă mai mult decât pe Mine, nu este vrednic de Mine, și cel ce iubește pe fiu sau pe fiică mai mult decât pe Mine, nu este vrednic de Mine. Oricine nu-și ia crucea și nu Mă urmează, nu este vrednic de Mine**" (Matei 10:37-38). M-am gândit la toți acei sfinți care, de-a lungul veacurilor, au renunțat la tot ca să îndeplinească însărcinarea dată de Dumnezeu, răspândind Evanghelia și fiind martori pentru El, și la modul în care eu, alimentată cu atât de mult adevăr de la Dumnezeu, trebuia să fiu atentă la voia Lui, neputând să abandonez credința și datoria doar ca să-mi protejez familia. M-am gândit

la Dumnezeu, care a venit întrupat ca să ne mântuiască definitiv de puterea Satanei, exprimând în taină adevăruri, ca să ne ude și să ne susțină, în timp ce îndura oprimare, arestare, defăimare și condamnare din partea marelui balaur roșu, precum și respingere și calomnie din partea comunității religioase. Iubirea pe care Dumnezeu o are pentru omenire este atât de mare! Am primit atât de mult de la Dumnezeu, în vreme ce-mi prețuiam familia și fiica și nu mă gândeam cum să răsplătesc iubirea lui Dumnezeu. Unde-mi era conștiința? La gândul acesta, m-am simțit profund îndatorată lui Dumnezeu și am hotărât că, oricum m-ar fi împiedicat sau presat soțul meu, aveam să-L urmez pe Dumnezeu; aveam să răspândesc Evanghelia și să fiu martoră pentru El.

Ulterior, opresiunea Partidului Comunist asupra bisericii a devenit și mai severă, iar opoziția soțului meu s-a intensificat. În ultima parte a anului 2007, sub pretextul că menținea stabilitatea pentru Jocurile Olimpice, partidul a luat măsuri drastice împotriva credinței religioase și a suprimat biserici, iar mai mulți frați și surori au fost arestați. Într-o dimineață din septembrie, când mă pregăteam să ies să răspândesc Evanghelia, soțul meu m-a oprit și n-a vrut să mă lase să plec. L-a chemat la noi pe fratele meu mai mare și a spus: „Acum câteva zile, vărul tău a povestit cum Comitetul de Afaceri Politice și Juridice a coordonat o operațiune comună cu agențiile de securitate și justiție, desfășurând mult personal pentru a face arestări masive ale credincioșilor în Dumnezeu Atotputernic. Odată arestați, sunt condamnați. Așadar, încetează să mai crezi în Dumnezeu, bine?” Fratele meu m-a îndemnat și el: „Știu că e bine să crezi, dar partidul nu permite ca oamenii să aibă credință în Dumnezeu. Nu avem puterea să luptăm cu ei, așa că, dacă trebuie să-ți practici credința, fă-o acasă. Nu mai ieși să răspândești Evanghelia. Ce ai face dacă ai fi arestată?” Am spus: „Știu că-mi vreți binele, dar cel mai corect lucru de făcut este să avem credință în

Dumnezeu și să răspândim Evanghelia, ca mai mulți oameni să poată fi mântuiți de Dumnezeu. Asta e cea mai mare faptă bună. N-aș fi incredibil de egoistă să nu mai răspândesc Evanghelia doar ca să mă protejez?" Auzind asta, soțul meu a căzut în genunchi și a spus: „Te implor! Pentru căminul și copilul nostru, încetează să mai ai credință în Dumnezeu! Credința înseamnă ca fiica noastră să nu intre la facultate și să nu ajungă să-și găsească o slujbă. Perspectivele ei ar fi distruse! Avem un singur copil – trebuie să te gândești la ea! Dacă ești arestată, oamenii mă vor vorbi pe la spate când voi ieși. Spune-mi, ce demnitate îmi mai rămâne?" Văzându-l pe soțul meu așa, chiar n-am știut ce să fac. Întotdeauna a fost atât de mândru, dar acum mă implora în genunchi, de față cu fratele meu. L-aș răni și mai mult dacă aș insista asupra credinței mele. Și ce s-ar întâmpla cu fiica mea, dacă partidul ar împiedica-o în cele din urmă să meargă la facultate din cauza credinței mele, aducând-o în imposibilitatea de a-şi găsi o slujbă bună și de a-și construi o carieră? Chiar și fratele meu se opunea credinței mele. Probabil că familia mea ar sta în calea credinței mele dacă ar ști că asta provoca o ruptură între mine și soțul meu. Acest lucru ar îngreuna și mai mult calea credinței mele. Dar dacă cedam în fața soțului meu și îi promiteam să renunț la credința mea, nu însemna asta să mă lepăd de Dumnezeu? Cu cât mă gândeam mai mult la asta, cu atât mai neliniștită deveneam, așa că am spus o rugăciune în tăcere, cerându-I lui Dumnezeu să-mi protejeze inima. În acel moment, mi-am amintit un pasaj din cuvintele lui Dumnezeu pe care îl citisem înainte: „**În fiecare stadiu al lucrării pe care Dumnezeu o face în interiorul oamenilor, la exterior pare că sunt interacțiuni între oameni, ca și cum s-ar fi născut din aranjamente sau perturbări umane. Dar, în spatele scenei, fiecare etapă a lucrării și tot ceea ce se întâmplă reprezintă un pariu făcut de Satana în fața lui Dumnezeu și cere oamenilor să rămână fermi în mărturia lor**

față de Dumnezeu” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Numai iubirea față de Dumnezeu este credința adevărată în Dumnezeu”). Într-adevăr! Din afară, părea că familia mea îmi stătea în cale, dar de fapt eram testată de Satana. Crezând în Dumnezeu și făcându-mi datoria, eram pe calea cea dreaptă. Satana se folosea de familia mea ca să-mi stea în cale și să mă facă să mă lepăd de Dumnezeu. Nu mă puteam lăsa păcălită de șiretlicurile Satanei, ci trebuia să rămân neclintită, să fiu martoră și să-l umilesc pe Satana. Gândindu-mă la asta, le-am spus solemn: „Dumnezeu decide tot. Lucrarea și viitorul nostru sunt orchestrate de El, indiferent de ce spune Partidul Comunist. Ascensiunea și prăbușirea țărilor și a partidelor politice, să nu mai vorbim de soarta unui individ neînsemnat, sunt toate în mâinile lui Dumnezeu. Amândoi știți cât am fost de bolnavă înainte să devin credincioasă și aș fi murit demult dacă nu era Dumnezeu. El mi-a dat această viață și am primit atât de multe de la El. Pentru mine, să nu am credință sau să nu-mi fac datoria ar fi de neconceput. Oare aș mai fi om? Oare viața mea ar mai avea vreun sens?” Fratele meu s-a încruntat și a spus: „E adevărat, te-ai vindecat după ce ai găsit credința. Dar trăim sub Partidul Comunist, iar acesta vrea să aresteze credincioși. Nu te pui pur și simplu în bătaia focului ieșind să răspândești Evanghelia?” Soțul meu era de partea lui, aprobând. Dar am insistat asupra credinței mele, indiferent ce au spus ei. Văzând că nu eram de clintit, au trecut la tactici mai dure. Cam după o lună, când într-o zi am ajuns acasă de la o adunare, soțul meu m-a plesnit peste față și a spus furios: „Partidul arestează credincioși cu frenezie, dar tu tot participi la adunări. Nu te voi lăsa să urmezi credința asta a ta! Te-am respectat în toți acești ani, fără să ridic vreodată mâna asupra ta. Fratele tău și cumnata ta spun că te-am răsfățat și că ar trebui să te pun la punct și să nu-ți dau ocazia să continui să crezi în Dumnezeu.” L-am privit insistent, uimită de comportamentul său. Temându-se să mă privească în ochi, și-a plecat capul

și a spus: „Chiar nu vreau să te lovesc. Nu vreau să fii arestată și aruncată în închisoare pentru credința ta în Dumnezeu. E spre binele tău.” A fost foarte supărător să-l aud spunând asta. Soțul meu fusese mereu bun cu mine, dar de teama persecuției, devenise o unealtă a Partidului Comunist. Încerca să mă facă să mă lepăd de Dumnezeu. Cum era asta spre binele meu? Ulterior, văzând că eram hotărâtă să-mi păstrez credința, pur și simplu nu a mai mers la serviciu. Mă urmărea îndeaproape și nu mă lăsa să citesc cuvintele lui Dumnezeu, să merg la adunări sau să-mi fac datoria. La acea vreme, era mult de lucru în biserică, dar el mă ținuse în arest la domiciliu și nu-mi puteam face datoria. L-am îndemnat să nu-mi curme credința. Am zis: „Dumnezeu te-a protejat în momentele în care era cât pe ce să ai un accident de mașină, pe vremea când îmi sprijineai credința. Dumnezeu ne-a dăruit atât de mult har, cum poți să I te împotrivești și să-L respingi?” A spus: „În trecut, credința ta în Dumnezeu a fost benefică, dar acum nu mai e la fel. Atât timp cât ai credință în Dumnezeu, partidul nu te va lăsa în pace, iar familia noastră va suferi. Putem să supraviețuim cu ajutorul credinței?” Ulterior, nevrând să fie implicat, a spus că ar trebui să divorțăm. A fost o lovitură puternică pentru mine, dar ura mea față de marele balaur roșu era și mai puternică. Mă teroriza și mă bătea, iar acum voia să divorțăm. Totul provenea din opresiunea Partidului Comunist. Mi-am adus aminte de acest pasaj din cuvintele lui Dumnezeu: „**Acum este timpul: omul și-a adunat demult toată puterea, și-a dedicat toate eforturile și a plătit fiecare preț pentru aceasta, pentru a sfâșia chipul hidos al acestui diavol și pentru a permite oamenilor, care au fost orbiți și care au îndurat tot felul de suferințe și greutăți, să se ridice deasupra durerii și să se răzvrătească împotriva acestui diavol bătrân și malefic. De ce să pui un obstacol atât de impenetrabil în fața lucrării lui Dumnezeu? De ce să folosești diferite trucuri ca să-i înșeli pe oamenii lui Dumnezeu? Unde sunt**

adevărata libertate și drepturile și interesele legitime? Unde este nepărtinirea? Unde este alinarea? Unde este căldura? De ce să folosești scheme amăgitoare ca să-i păcălești pe oamenii lui Dumnezeu?" [Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Lucrarea și intrarea (8)"]. Partidul este un demon care se opune lui Dumnezeu și-L urăște. Arestează și persecută credincioșii ca să împiedice și să distrugă lucrarea lui Dumnezeu. Inventează tot felul de zvonuri ca să o calomnieze și să păcălească oamenii, ca să se opună și ei lui Dumnezeu și să fie distruși în cele din urmă. Ba chiar oprimă și persecută familiile credincioșilor, astfel încât familii întregi suferă pentru credința unui singur om. La început, rudele mele mi-au sprijinit credința, dar persecuția și zvonurile partidului le-au dus pe căi greșite, transformându-le în complici care se opun lui Dumnezeu. Partidul e atât de ticălos! M-am gândit la alt pasaj din cuvintele lui Dumnezeu: „**Ca persoane normale, care urmăresc iubirea față de Dumnezeu, pătrunderea în Împărăție pentru a deveni oameni ai lui Dumnezeu este viitorul vostru adevărat și o viață care este de cea mai mare valoare și semnificație; nimeni nu este mai binecuvântat decât voi. De ce spun asta? Pentru că cei care nu cred în Dumnezeu trăiesc pentru trup și trăiesc pentru Satana, dar astăzi voi trăiți pentru Dumnezeu și trăiți pentru a urma voia lui Dumnezeu. De aceea vă spun că viețile voastre au cea mai mare semnificație. Numai acest grup de oameni care a fost selectat de Dumnezeu poate duce o viață de maximă însemnătate: nimeni altcineva de pe pământ nu poate trăi o viață de o asemenea valoare și semnificație**" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cunoaște cea mai recentă lucrare a lui Dumnezeu și urmează-I pașii"). Cugetând la cuvintele lui Dumnezeu, m-am iluminat. Acceptasem lucrarea din zilele de pe urmă a lui Dumnezeu, putusem să mă bucur de multă udare și aprovizionare din cuvintele Lui, să-mi fac datoria de ființă creată, să răspândesc Evanghelia și să fiu martoră pentru Dumnezeu și să

ajut mai mulți oameni să vină înaintea Lui și să fie mântuiți. Era cel mai drept și mai prețios lucru de făcut și nu puteam renunța la credința și la datoria mea ca să-mi protejez familia. Trebuia să-L urmez pe Dumnezeu până la sfârșit, chiar dacă însemna să divorțez. Așadar, i-am spus soțului meu: „Sunt hotărâtă să merg pe această cale. De vreme ce insiști să divorțăm, sunt de acord."

În aceeași zi, am mers la Starea Civilă să ne ocupăm de acte. Tocmai când eram pe cale să semnez, fratele meu și soția lui au dat buzna înăuntru, m-au târât în mașina lor fără un cuvânt și m-au dus la magazinul lor. Tatăl meu era deja acolo și, în clipa în care m-a văzut, a ridicat mâna să mă lovească. Angajații au venit repede să-l oprească. A strigat: „Credeam că guvernul îți sprijină credința. Nu știam că poți fi arestată și că familia îți poate fi implicată. Nu poți continua să crezi în Dumnezeu. Te voi dezmoșteni dacă o faci!" Am spus: „Tată, am fost creați de Dumnezeu, El stăpânește peste toate. Oamenii ar trebui să aibă credință și să-L venereze." Înainte să pot termina, fratele meu a răbufnit: „Tot vrei să ai credință și dacă asta înseamnă să-ți pierzi familia?" Am spus ferm: „Nu-i nimic greșit cu credința mea. El vrea acest divorț – nu eu sunt cea care abandonează familia asta." Fratele meu a strigat: „Prietenul meu care lucrează pentru guvern a spus că acesta a emis un document desemnându-i pe credincioșii în Dumnezeu Atotputernic drept principalele ținte de suprimat. Ne-a spus să te urmărim și să te împiedicăm să crezi, ca să nu fim implicați împreună cu tine." Spunând asta, a luat o nuia de bambus și m-a lovit cu ea în ochi, spunând: „Asta te va învăța minte pentru că nu vezi lucrurile așa cum sunt!" M-a durut foarte tare să fiu tratată așa de familia mea. Mi-am folosit toată forța să scap de ei și am fugit afară. Am plâns tot drumul spre casă. M-am simțit atât de neajutorată și de singură și chiar nu am știut cum să rămân pe calea asta. În lacrimi, m-am rugat lui Dumnezeu: „O, Dumnezeule, acum

toată familia este împotriva mea, stându-mi în cale, spunându-mi că nu pot să am credință. E foarte greu pentru mine! Dumnezeule, Te rog, îndrumă-mă să-Ți înțeleg voia și să știu cum să depășesc situația asta." După ce m-am rugat, m-am gândit la un pasaj din cuvintele lui Dumnezeu. „**Deoarece a demarat într-un ținut care se împotrivește lui Dumnezeu, toată lucrarea lui Dumnezeu întâmpină piedici enorme, iar îndeplinirea multora dintre cuvintele Lui ia mult timp; așadar, oamenii sunt rafinați ca rezultat al cuvintelor lui Dumnezeu, ceea ce este și o parte a suferinței. Este enorm de dificil pentru Dumnezeu să Își îndeplinească lucrarea în țara marelui balaur roșu – dar tocmai prin această dificultate Dumnezeu face o etapă a lucrării Sale, făcând ca înțelepciunea și faptele Lui minunate să se manifeste și folosind această oportunitate pentru a face complet acest grup de oameni**" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Este lucrarea lui Dumnezeu la fel de simplă cum și-o imaginează oamenii?"). Prin cuvintele lui Dumnezeu, am înțeles că El lucrează în zilele de pe urmă în țara marelui balaur roșu, unde I se opun cu cea mai mare sălbăticie, și că noi, cei care Îl urmăm, vom îndura cu siguranță oprimare și excludere. Dumnezeu lucrează în felul acesta ca să putem vedea cum este cu adevărat marele balaur roșu și esența lui rea, potrivnică lui Dumnezeu și să nu mai fim păcăliți. E și ca să ne desăvârșim credința, ca să învățăm să ne bazăm pe Dumnezeu în greutăți și să-L urmăm fără să fim ținuți pe loc de forțele Satanei și să avem credință adevărată în Dumnezeu. Însă după puțină suferință, am considerat că era prea greu să am credință. Trăiam în negativitate și voiam să scap din situația aceea. Chiar îmi lipsea credința. Confruntată cu aceste greutăți, știam că trebuia să le accept de la Dumnezeu. Trebuia să mă rog, să caut adevărul și să fiu martoră pentru Dumnezeu. În calitate de ființă creată, asta era ceea ce trebuia să fac. Odată ce am înțeles voia lui Dumnezeu, n-am mai fost atât de nefericită. Ulterior,

am aflat că soțul meu nu voia, de fapt, să divorțeze, dar vorbise cu familia mea și ei crezuseră că asta avea să mă forțeze să renunț la credința mea.

La scurt timp după aceea, când soțul meu ne ducea cu mașina la cumpărături, dintr-odată a virat spre autostradă și ne-a dus direct la un ospiciu. M-a târât în camera de consultație și i-a spus doctorului: „Crede în Dumnezeu Atotputernic și a răspândit Evanghelia. Trebuie să o închideți și să o țineți separat de alți credincioși. Un fel de dezintoxicare. Poate ieși odată ce nu mai crede în Dumnezeu și nu mai răspândește Evanghelia." Mi-a frânt inima. A vrut să mă interneze alături de bolnavi psihic, ca să împiedice credința mea în Dumnezeu. Fiind închis acolo, poți înnebuni! I-am spus imediat doctorului: „Și eu sunt doctor. Mai întâi stabiliți dacă am probleme de sănătate mintală, înainte să mă internați." Apoi i-am oferit un rezumat ordonat al felului în care mă ocupasem de treburile gospodărești în ultimii câțiva ani. După ce m-a ascultat, doctorul i-a spus soțului meu: „Nu e bolnavă psihic. N-o putem interna. Nu-i putem garanta siguranța dacă insistați să o lăsați aici." Soțul meu a tot cerut ca doctorul să mă interneze. Am spus: „Dacă mă închideți, o să mă sinucid aici!" De teamă că ar fi responsabil pentru asta, doctorul n-a vrut să mă interneze. Soțul meu n-a avut de ales decât să mă ducă acasă.

Din ceea ce se întâmplase, am văzut clar că, în timp ce soţul meu pretindea mereu că făcea ceea ce era mai bine pentru mine, totul era doar un spectacol. În repetate rânduri, își apăra propriile interese, în timp ce mă răneа şi mă umilea. Ba chiar a vrut să mă interneze. Era capabil să facă orice ca să mă împiedice să am credință. Faptul că se împotrivea lui Dumnezeu împreună cu partidul a demonstrat că și el iubea răul, venera puterea și ura adevărul. Cuvintele lui Dumnezeu spun: „**Credincioșii și non-credincioșii nu sunt compatibili; mai degrabă, sunt opuși unii altora**" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Dumnezeu și omul vor intra în

odihnă împreună”). Eram pe două căi diferite. Mi-am pierdut speranța în el și doar de dragul copilului nu am divorțat. După aceea, n-a încetat niciodată să se certe și să strige, cerându-mi să renunț la credința mea. Mai ales în perioada dinaintea Jocurilor Olimpice, când vărul meu a spus că guvernul se axa pe arestarea credincioșilor în Dumnezeu Atotputernic și că erau pedepsiți aspru credincioșii și nimeni nu-i putea scoate pe cauțiune, soțul meu era tot timpul cu ochii pe mine și îmi urmărea fiecare mișcare. M-a ținut în arest la domiciliu timp de 11 zile. Nu aveam cum să-mi practic credința acasă. Ca să fac asta și să îndeplinesc o datorie, trebuia să-mi părăsesc familia. Dar nu puteam suporta să mă despart de fiica mea. I-ar fi fost atât de greu dacă plecam! Fără mine lângă ea și neavând pe nimeni care să aibă grijă de ea cum se cuvine, ce i s-ar fi întâmplat dacă ar fi fost dusă pe căi greșite? Aveam ochii plini de lacrimi când m-am gândit la asta. În adâncul suferinței, m-am gândit la un pasaj din cuvintele lui Dumnezeu. „**Trebuie să suferi greutăți pentru adevăr, trebuie să te dai pe tine adevărului, trebuie să înduri umilințe pentru adevăr, și pentru a câștiga mai mult din adevăr trebuie să înduri mai multă suferință. Aceasta este ceea ce ar trebui să faci. Trebuie să nu renunți la adevăr de dragul unei vieți liniștite de familie și nu trebuie să pierzi demnitatea și integritatea vieții tale de dragul unei desfătări de moment. Ar trebui să urmărești tot ceea ce este bun și frumos și ar trebui să urmărești o cale în viață care este mai plină de înțeles. Dacă duci o asemenea viață vulgară și nu urmărești niciun obiectiv, nu îți irosești tu viața? Ce poți câștiga dintr-o asemenea viață? Ar trebui să abandonezi toate desfătările trupului pentru un singur adevăr și nu ar trebui să renunți la toate adevărurile pentru un pic de desfătare. Oamenii de genul acesta nu au integritate sau demnitate; nu există nicio semnificație în existența lor!**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Experiențele lui Petru: cunoștințele sale despre mustrare și

judecată”). După ce am citit cuvintele lui Dumnezeu, m-am gândit la anii mei de credință. Satana se folosea mereu de rudele mele ca să mă oprime și să mă chinuie, să mă îndepărteze de Dumnezeu și să mă facă să mă lepăd de El. Eram cu familia mea, dar nu eram fericită, iar soțul meu nu mă lăsa să citesc cuvintele lui Dumnezeu sau să răspândesc Evanghelia și să-mi fac datoria. Era un mod dureros de a trăi. Dumnezeu a rânduit să mă nasc în zilele de pe urmă și să-I accept Evanghelia, ca să pot să urmăresc adevărul, să fiu mântuită și să-mi fac datoria de ființă creată. Asta ar trebui să urmăresc. M-am gândit la cuvintele lui Dumnezeu: „**Soarta omului este controlată de mâinile lui Dumnezeu. Ești incapabil de a te controla pe tine însuți: în ciuda faptului că omul întotdeauna se agită și își găsește ocupații în nume propriu, el rămâne incapabil de a se controla. Dacă ai putea să-ți cunoști propriile perspective, dacă ai putea să-ți controlezi propria soartă, ai mai fi o ființă creată?**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Restaurarea vieții normale a omului și conducerea lui către o destinație minunată”). E adevărat. Pentru fiecare om care vine pe lume, Dumnezeu a stabilit demult ce cale va apuca și cât va suferi. Nimeni nu poate ajuta pe altcineva. Am născut-o pe fiica mea, dar soarta ei era în mâinile lui Dumnezeu. El a decis cu mult timp în urmă cât avea să sufere. Chiar dacă eram alături de ea, nu puteam să port eu suferința care îi era destinată. Nu-mi puteam controla nici propria soartă, cu atât mai puțin pe a ei. Trebuia doar s-o încredințez pe fiica mea lui Dumnezeu și să mă supun stăpânirii Lui. Apoi, într-o zi, am reușit să mă furișez afară din casă, în timp ce soțul meu dormea.

Spre surprinderea mea, după numai două săptămâni, un conducător mi-a spus că soțul meu îi deranja pe frați și surori zilnic, spunând că avea să-i denunțe la poliție dacă nu mă întorceam. A trebuit să merg acasă ca ei să nu aibă necazuri. De data asta, soțul meu m-a supravegheat cu și mai multă strictețe. M-a ținut închisă în casă, ascunzând cheia și fiind tot timpul la

câțiva pași de mine. Mă urmărea chiar și când găteam sau mergeam la toaletă. Ținea televizorul aprins de dimineață până noaptea, obligându-mă în fiecare zi să mă uit la știri și la filme patriotice împreună cu el, spunând că voia să mă spele pe creier. A spus că vărul meu i-a zis să nu-mi mai dea nicio ocazie să mă rog sau să citesc cuvintele lui Dumnezeu şi că, pentru a mă face să-mi abandonez credința, trebuia să mă îndoape cu tot ce era la televizor, ca să nu mai fie loc pentru gânduri religioase. De asemenea, mi-a spus că nu-mi putea da pace nicio clipă fiindcă, dacă mă rugam, Dumnezeu avea să-mi ofere o cale de scăpare și apoi aveam să merg la adunări și să răspândesc Evanghelia din nou. Furioasă, i-am spus: „E libertatea mea să am credință. De ce te alături Partidului Comunist, oprimându-mă și privându-mă de libertate? Te-ai bucurat de harul lui Dumnezeu datorită credinței mele și ai văzut ce poate să facă El. Acum îmi curmi credința și mă oprimi. Nu doar că mă oprimi pe mine – te împotrivești lui Dumnezeu!” Spre surprinderea mea, a strigat la mine: „Mă împotrivesc lui Dumnezeu, deci cere-I să vină să mă pedepsească!” Am fost absolut șocată. Cum a putut spune un astfel de lucru? Își pierduse orice rațiune. M-a ținut închisă așa în jur de o săptămână, fără ca nici măcar să pot face un pas afară. Nu puteam să citesc cuvintele lui Dumnezeu, să merg la adunări sau să-mi fac datoria. A fost o suferință absolută. Nu aveam poftă de mâncare și nu puteam dormi. Mă gândeam cum toți ceilalți făceau o datorie, în vreme ce eu rămâneam închisă în casă de soțul meu, privată până și de dreptul de a mă ruga. Dacă lucrurile continuau așa, nu m-aș fi îndepărtat tot mai mult de Dumnezeu? În plus, toți membrii familiei mele erau de partea soțului meu, oprimându-mă. De-abia mai puteam suporta. Cu cât mă gândeam mai mult la asta, cu atât mă simțeam mai rău. Eram singură și neajutorată.

Într-o seară, când soțul meu dormea, m-am rugat în tăcere lui Dumnezeu. Am spus: „Dumnezeule, nu-Ți pot citi cuvintele. Mă simt foarte

slabă pe dinăuntru. O, Dumnezeule, statura mea este atât de mică. Te rog să-mi dai credință și putere!" După ce m-am rugat, m-am gândit la un pasaj din cuvintele Lui. **„Cei la care Dumnezeu Se referă ca biruitori sunt cei care încă pot să mărturisească ferm, să-și mențină încrederea și devotamentul față de Dumnezeu când sunt sub influența Satanei sau sunt asediați de Satana, adică atunci când se găsesc printre forțele întunericului. Dacă poți să rămâi cu inima pură înaintea lui Dumnezeu și să păstrezi iubirea autentică pentru Dumnezeu indiferent de situație, atunci tu mărturisești ferm în fața lui Dumnezeu, și asta vrea să spună Dumnezeu prin «a fi biruitor»**" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Ar trebui să îți menții devotamentul față de Dumnezeu"). Cuvintele lui Dumnezeu mi-au arătat că, în zilele de pe urmă, El vrea să desăvârșească un grup de oameni deveniți biruitori, care nu vor ceda forțelor întunecate, sub atacurile și persecuția Satanei. În schimb, vor ține strâns de credința și devotamentul lor și vor fi martori minunați pentru Dumnezeu. M-am simțit inspirată și gata să mă supun și să învăț o lecție. Oricum m-ar fi blocat și oprimat soțul meu, aveam să rămân fermă și să-L mulțumesc pe Dumnezeu. Ulterior, când soțul meu dormea, contemplam cuvintele lui Dumnezeu, rugându-mă sau cântând un imn în sinea mea, iar asta îmi aducea o oarecare bucurie. În a nouăsprezecea zi a arestului meu la domiciliu, soțul meu a început să aibă dureri de cap, de gât sau de spate când se certa cu mine. Cu cât era mai furios, cu atât îl durea mai tare, până în punctul de a țipa de durere, până când nu a mai îndrăznit să se certe. În cele din urmă a spus: „Nu mai pot! Cu cât te țin mai mult închisă, cu atât mai însufletită devii. În schimb, eu doar mă îmbolnăvesc." În ziua următoare, a plecat la serviciu, lăsându-mă închisă în casă. Într-o zi, am găsit din întâmplare cheia și m-am strecurat afară din casă, când el nu era acolo. I-am fost atât de recunoscătoare lui

Dumnezeu pentru că mi-a dat o cale de scăpare și că puteam, în sfârșit, să particip la adunări și să-mi fac din nou datoria.

După aceea, soțul meu nu m-a mai supravegheat la fel de îndeaproape. Ori de câte ori încerca din răsputeri să mă comande, se îmbolnăvea și simțea o durere groaznică în gât. Într-o zi din martie 2012, mi-a spus: „În toți acești ani, am vrut să alegi între familia noastră și credința ta. N-ai renunțat la credința ta. Să încheiem asta azi. Sunt două căi în fața ta. Dacă rămâi în casa asta, nu-L poți urma pe Dumnezeu, iar dacă Îl urmezi, nu te mai poți întoarce aici niciodată.” I-am spus cu convingere: „Am ales calea credinței în Dumnezeu și nu mă voi întoarce niciodată.” Apoi mi-am făcut bagajele și am plecat din casă, intrând în rândul tuturor celor care își fac datoria. Slavă Ție, Dumnezeule Atotputernic!

46. Îndărătnicia îi rănește pe ceilalți și pe tine însuți

de Hexi, Australia

Am fost aleasă conducătoare a bisericii în aprilie 2020, responsabilă de lucrarea de udare. Recent, am observat că unii dintre credincioșii noi nu participau consecvent la adunări. Veneau târziu și plecau devreme. Unii erau ocupați cu școala sau cu munca și spuneau că vor veni când au timp. Unii n-au venit pentru că au fost păcăliți de minciunile PCC și ale lumii religioase. Am încercat să vorbim cu ei, dar unii nu voiau să răspundă la telefon – practic dispăruseră. Mă gândeam că încercasem să vorbim cu ei, iar ei nu au vrut să participe, așa că nu eram noi responsabili pentru asta. Era timpul să renunț. De asemenea, Dumnezeu vrea oameni buni, nu mulți. Îi mântuiește pe cei cu credință adevărată, pe cei ce iubesc adevărul. Dacă n-ar avea credință adevărată, niciun efort din partea noastră n-ar conta. Așa că, fără rugăciune sau căutare, fără să discut cu lidera mea, am decis să-i dau afară pe acei nou-veniți. Am încercat să merg să vorbesc cu câțiva dintre ei, dar nu voiau să participe la adunări, așa că am fost și mai sigură că-i judecasem corect. O soră a observat că mulți dintre nou-veniți au fost dați afară două luni la rând și m-a întrebat dacă realmente se cuvenea să fac asta. A spus că am putea avea părtășie cu conducătoarea noastră și să învățăm principiile. Mă gândeam că așa ne ocupaserăm de acest gen de lucruri în trecut. Încercaserăm să le vorbim, dar pe unii nici n-am reușit să-i găsim și o parte își pierduseră interesul de a fi credincioși. Nu era nevoie să cercetăm principiile. Așa că i-am respins sugestia. M-am simțit puțin tulburată apoi, întrebându-mă dacă procedam corect cu adevărat. Dar apoi m-am gândit că nu putea fi greșit, deoarece le oferiserăm sprijin, dar ei nu voiau să vină la adunări, iar noi nu aveam nicio vină. M-am gândit că ei,

pur și simplu, nu erau credincioși adevărați. Deși mă simțeam neliniștită, nu m-am rugat și nu am căutat și am renunțat la unii nou-veniți în fiecare lună.

Ulterior, conducătoarea mea a aflat că nu urmăream principiile în acea privință și m-a criticat foarte aspru, spunând că n-aveam habar de principii și n-am cercetat, ci am făcut orbește ce am vrut. A mai spus că era foarte greu pentru fiecare dintre ei să vină înaintea lui Dumnezeu, că frații și surorile din alte biserici dădeau totul pentru a-i sprijini, dar eu îi goneam, pur și simplu, cu nonșalanță. Îi delimitam fără a oferi sprijin iubitor și era de-a dreptul iresponsabil. Apoi m-a întrebat de ce nu participau la adunări, ce fel de noțiuni și probleme aveau, dacă încercasem să le rezolv prin părtășie și dacă încercasem să mă gândesc la alte modalități de a-i ajuta. N-am putut să răspund nici măcar la una dintre întrebările ei, însă scenă după scenă, cu mine renunțând la noii credincioși, rulau în mintea mea, ca un film. Apoi am realizat că nu fusesem responsabilă față de ei, că nu-i ajutasem cu adevărat și nu-i sprijinisem cu iubire. Nu-mi clarificasem care erau noțiunile lor nerezolvate sau din ce motiv nu veneau la întruniri. Nu veniseră de ceva vreme la adunări, așa că am gândit că-și pierduseră interesul și nu mi-am bătut capul cu ei. Am văzut că eșuasem cu adevărat în responsabilitatea mea pentru viețile noilor credincioși și-i respingeam dezinvolt, contrar principiilor. Îmi lipsea realmente umanitatea. Așa că am venit înaintea lui Dumnezeu să mă rog, cerându-I să mă lumineze și să mă îndrume, ca să-I înțeleg voia și să reflectez asupra-mi și să-nvăț despre mine.

După aceea, am văzut acest pasaj din cuvintele lui Dumnezeu: „**Trebuie să exerciți grijă și prudență și să te bazezi pe iubire în privința modului în care îi tratezi pe oamenii care investighează adevărata cale. Și asta pentru că fiecare dintre cei care investighează adevărata cale este un non-credincios – chiar și cei religioși dintre ei sunt mai mult sau**

mai puțin non-credincioși – și toți sunt fragili: dacă ceva nu este în concordanță cu noțiunile lor, ei sunt pasibili să contrazică acel lucru și sunt capabili să conteste orice frază care nu este în conformitate cu voința lor. Prin urmare, a le răspândi Evanghelia necesită îngăduință și răbdare din partea noastră. Necesită iubire extremă din partea noastră și anumite metode și abordări. Ceea ce este crucial, totuși, este să le citim cuvintele lui Dumnezeu, transmițându-le toate adevărurile pe care Dumnezeu le exprimă pentru a mântui omul și lăsându-i să audă glasul lui Dumnezeu și cuvintele Creatorului. În acest fel, vor obține beneficii. Cel mai important principiu al răspândirii Evangheliei este să-i lași pe cei care însetează după arătarea lui Dumnezeu și iubesc adevărul să citească din cuvintele Lui și să-I audă glasul. Așadar, spuneți-le mai puțin cuvintele omului și citiți-le mai mult din cuvintele lui Dumnezeu. După ce ați terminat de citit, să aveți părtășie despre adevăr ca să poată auzi glasul lui Dumnezeu și să poată înțelege ceva din adevăr. Atunci, probabil că se vor întoarce la Dumnezeu. Răspândirea Evangheliei este responsabilitatea și obligația tuturor, fără excepție. Indiferent cui îi revine această obligație, nu trebuie să se sustragă de la ea și nu trebuie să folosească nicio scuză sau motiv pentru a o refuza" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Răspândirea Evangheliei este datoria morală a tuturor credincioșilor"). **„Există unii oameni care abia au ajuns să creadă în Dumnezeu și sunt deseori negativi și slabi. Acest lucru este din cauză că nu înțeleg adevărul, statura lor este prea mică și le lipsește orice înțelegere cu privire la diversele adevăruri referitoare la credința în Dumnezeu. Prin urmare, ei se consideră ca având un calibru slab, incapabili să țină pasul, ca având numeroase dificultăți – ceea ce dă naștere negativității și-i face chiar să se dea bătuți: iau decizia de a renunța, de a înceta să urmărească adevărul. Se**

elimină singuri. Ceea ce gândesc ei este: «În orice caz, Dumnezeu nu mă va aproba pentru credința mea în El. Dumnezeu nici nu mă place. Iar eu nu am mult timp ca să merg la adunări. Viața mea de familie este grea și trebuie să câștig bani» și așa mai departe. Toate acestea devin motivele pentru care ei nu pot merge la adunări. Dacă nu te grăbești să-ți dai seama ce se întâmplă, probabil îi vei cataloga ca fiind persoane care nu iubesc adevărul și nu care cred cu adevărat în Dumnezeu, sau îi vei cataloga drept persoane ce râvnesc la confortul trupului, urmărind lumea și fiind incapabili să renunțe la lucrurile lumești – iar din această cauză, îi vei abandona. Se potrivește acest lucru cu adevărurile-principii? Oare reprezintă aceste motive cu adevărat natura-esență pe care o au? De fapt, ei devin negativi din cauza dificultăților și a încurcăturilor; dacă poți rezolva aceste probleme, nu vor mai fi atât de negativi și vor fi capabili să-L urmeze pe Dumnezeu. Când sunt slabi și negativi, au nevoie de sprijinul oamenilor. Dacă îi ajuți, vor fi capabili să se pună din nou pe picioare. Însă, dacă îi ignori, le va fi ușor să renunțe din cauza negativității. Asta depinde de oamenii care fac lucrarea bisericii, dacă aceștia au sau nu iubire și dacă duc această povară sau nu. Faptul că unii oameni nu vin adesea la adunări nu înseamnă că nu cred cu adevărat în Dumnezeu, nu echivalează cu o antipatie față de adevăr, nu înseamnă că râvnesc la plăcerile trupești și că nu sunt capabili să-și lase familiile deoparte și să lucreze; cu atât mai puțin ar trebui să fie judecați drept excesiv de emoționali sau îndrăgostiți de bani. Doar că, în privința acestor lucruri, staturile și aspirațiile oamenilor sunt diferite. Unii oameni iubesc adevărul și sunt dispuși să-l urmărească; sunt dispuși să sufere, să renunțe la aceste lucruri. Unii au puțină credință și, când au de-a face cu dificultăți reale, sunt lipsiți de putere și nu le pot depăși. Dacă nu-i

ajută și nu-i sprijină nimeni, se vor da bătuți și vor renunța la ei înșiși; în astfel de momente, au nevoie de sprijinul, grija și ajutorul oamenilor. Asta doar dacă nu sunt neîncrezători și lipsiți de iubire pentru adevăr și persoane rele, situație în care pot fi ignorați. Dacă sunt persoane care cred cu adevărat în Dumnezeu și nu merg deseori la adunări din cauza câtorva dificultăți reale, atunci nu trebuie să fie abandonați, ci să li se ofere ajutor și sprijin. Dacă sunt persoane bune și au capacitatea de a înțelege și un calibru bun, atunci cu atât mai mult merită ajutor și sprijin" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a). Eram de-a dreptul rușinată când mă gândeam la ce însemna asta. Dumnezeu S-a întrupat în zilele de pe urmă și a venit să vorbească și să lucreze printre noi întru mântuirea noastră. Știe cât de profund ne-a corupt Satana, că suntem plini de răzvrătire și împotrivire. El face tot posibilul pentru a mântui fiecare persoană în parte. Atâta timp cât există o urmă de speranță, Dumnezeu n-ar respinge pe cineva la întâmplare. Dumnezeu abundă în milă și toleranță față de oameni – iubirea Sa pentru noi este atât de minunată. Acei noi credincioși erau asemeni nou-născuților. Nu înțelegeau adevărul și n-aveau încă o bază în privința adevăratei căi. Erau fragili în viață. Dumnezeu ne cere să avem iubire și toleranță nemărginite pentru ei. Atât timp cât au credință adevărată și o umanitate bună, chiar dacă sunt slabi, au noțiuni religioase și sunt prea ocupați pentru a participa la adunări, nu-i putem respinge cu dezinvoltură. Nu-i putem demite pentru un lucru mărunt, gândind că nu sunt credincioși adevărați, pentru că n-au venit la adunări, și apoi să-i ignorăm complet. Asta înseamnă să-i distrugi. Când eram novice în credință, nu participam la adunări cum se cuvine pentru că eram ocupată acasă, dar frații și surorile au fost foarte înțelegători și schimbau orele întrunirilor conform programului meu și aveau neobosit părtășie cu mine. Ajutorul și sprijinul lor mi-au permis să văd importanța urmăririi adevărului

și am putut simți iubirea și toleranța lui Dumnezeu pentru mine. După aceea, am putut participa la adunări normal și să preiau o îndatorire. Dacă frații și surorile m-ar fi desconsiderat atunci, gândind că nu iubeam adevărul și că eram o necredincioasă, ar fi renunțat la mine de mult și n-aș fi ajuns niciodată aici astăzi! Am văzut că nu țineam cont deloc de voia lui Dumnezeu și nu eram înțelegătoare cu dificultățile nou-veniților. Nu-mi erau pe plac și eram nemulțumită, gândind că erau doar ocupați cu diverse lucruri, că aveau prea multe noțiuni, așa că i-am delimitat și i-am disprețuit și nu voiam să plătesc un preț mai mare pentru a-i ajuta. Am avut o umanitate atât de rea și nu mi-am asumat niciun gram de responsabilitate pentru viețile noilor credincioși. M-am rugat la Dumnezeu: „Dumnezeule, vreau să mă căiesc în fața Ta. Te rog, îndrumă-mă să-mi îndrept greșelile cât de curând, pentru a-i putea ajuta și sprijini pe acești oameni cu iubire."

Apoi, am început să merg cu alți membri ai bisericii să le ofer sprijin acestor nou-veniți. Am aflat despre dificultățile lor și am avut părtășie cu ei cu răbdare, iar unii dintre ei s-au întors la adunări. Una dintre ei fusese atât de ocupată cu munca încât îi era greu să vină la întruniri și a spus: „De vreme ce cred în inima mea, Dumnezeu nu mă va respinge niciodată." Înainte credeam că era axată pe a câștiga bani și nu avea credință veritabilă, dar, începând s-o înțeleg, mi-a arătat că nu era la adunări pentru că erau programate la ore nepotrivite pentru ea. Ne-am ajustat programul întâlnirilor pentru ea și am avut părtășie cu ea și astfel a înțeles că, în zilele de pe urmă, Dumnezeu folosește adevărul pentru a curăți și a mântui omenirea, iar credincioșii adevărați trebuie să se adune și să aibă părtășie despre cuvintele lui Dumnezeu, să urmărească și să dobândească adevărul, să se lepede de corupția lor și să experimenteze schimbări în viețile lor, iar aceasta e singura cale pentru a fi mântuit de Dumnezeu și a-I dobândi abrobarea. Să ai credință fără să participi la adunări, doar cu credința-n

inimă și recunoscându-L pe Dumnezeu, sau să tratezi asta ca pe o pasiune de timp liber, pentru Dumnezeu înseamnă că ești exact asemeni unui necredincios. Chiar dacă crezi până la capăt, nu vei dobândi nicicând aprobarea Lui. Prin părtășie, a realizat că avusese o perspectivă greșită și a vrut să ia parte din nou la adunări. M-am simțit groaznic și plină de regret când i-am văzut pe toți acești noi credincioși revenind la întruniri, unul după altul. Desconsideram oamenii în mod arbitrar. Aproape că le-am ruinat șansele la mântuire, ceea ce ar fi un mare rău.

Într-o zi, conducătoarea mea m-a întrebat: „De când ai preluat lucrarea de udare, câți nou-veniți ai lăsat să plece din pricina iresponsabilității tale? Când ai renunțat la ei, ai căutat principiile adevărului?" N-aveam nicio idee ce să-i spun. Atunci mi-a trimis un pasaj din cuvintele lui Dumnezeu: **„Există mulți oameni care își urmează ideile, indiferent ce fac, și privesc lucrurile în termeni extrem de simpliști și nici nu caută adevărul. Există o absență totală a principiului și, în inimile lor, ei nu se gândesc cum să acționeze conform cerințelor lui Dumnezeu sau într-un mod care să-L mulțumească și nu știu decât să urmeze cu încăpățânare voia lor. Dumnezeu nu are niciun loc în inimile unor astfel de oameni. Unii oameni spun: «Mă rog la Dumnezeu doar atunci când întâmpin dificultăți, dar tot nu pare să aibă vreun efect; așa că, în general, când mi se întâmplă lucruri în prezent, nu mă rog la Dumnezeu, pentru că rugăciunea aceasta nu este de niciun folos.» Dumnezeu lipsește cu desăvârșire din inimile unor asemenea oameni. Ei nu caută adevărul, indiferent ce fac în vremuri normale; își urmează doar propriile idei. Așadar, există principii în acțiunile lor? În mod cert, nu. Văd totul în termeni simpli. Chiar și când oamenii au părtășie cu ei despre adevărurile-principii, ei nu sunt capabili să le accepte, deoarece acțiunile lor au fost mereu lipsite de principii, Dumnezeu nu are niciun**

loc în inimile lor și nu e nimeni în inimile lor în afară de ei înșiși. Ei simt că intențiile lor sunt bune, că nu comit rele, că acestea nu pot fi considerate ca fiind împotriva adevărului și cred că acționând după propriile intenții ar însemna să practice adevărul și că I se supun lui Dumnezeu acționând așa. De fapt, ei nu caută cu adevărat și nu se roagă la Dumnezeu în privința acestui lucru, ci acționează din impuls, conform intențiilor lor pline de zel, ei nu își îndeplinesc datoria după cerința lui Dumnezeu, nu au o inimă supusă Lui, sunt lipsiți de această dorință. Aceasta este cea mai mare greșeală din practica oamenilor. Dacă ai credință în Dumnezeu, dar totuși El nu Se află în inima ta, oare nu încerci să-L înșeli? Și ce efect poate să aibă o astfel de credință în Dumnezeu? Pur și simplu, ce poți câștiga? Și care este rostul unei asemenea credințe în Dumnezeu?" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a). Cuvintele lui Dumnezeu mi-au relevat întocmai starea și comportamentul. Când am renunțat la acei noi credincioși, nu m-am rugat, n-am căutat adevărul, nici măcar n-am vorbit cu conducătoarea mea. Am acționat orbește pe baza experienței, gândind că mai udasem nou-veniți înainte și, dacă lipseau de la adunări câteva luni, renunțam la ei, pur și simplu, așa că, dacă aceștia nu s-au întors, n-ar trebui să procedez la fel? M-am gândit că vedeam clar care nu erau căutători ai adevărului sau care erau necredincioși, așa că îi delimitam și-i respingeam cu dezinvoltură. Nu m-am rugat și n-am cercetat nici când m-am simțit neliniștită în privința asta și n-am băgat în seamă când partenera mea a adus vorba de asta, ci am făcut orice am vrut. Mi-am tratat noțiunile și închipuirile drept principii ale adevărului, gândind că nu puteam greși. Nu m-am gândit deloc la ceilalți și nu-L țineam pe Dumnezeu în inima mea. Eram mult prea îndărătnică! Am judecat dacă noii credincioși aveau sau nu credință veritabilă în funcție de participarea lor la adunări, crezând că, dacă nu se prezentau o perioadă și nu

reveneau, puteam să renunțăm la ei. Deși nu veneau la întruniri, trebuia să fac diferența între adevărații credincioși și necredincioși. O parte dintre cei la care renunțasem participau fără tragere de inimă, cu membri ai familiei care sperau că aveau să devină credincioși, dar inima lor nu era cu adevărat acolo. Nu le plăcea să citească cuvintele lui Dumnezeu sau să meargă la adunări. Unii au continuat să urmărească faima și averea și tendințele malefice. Nu îi interesa câtuși de puțin să-L urmărească pe Dumnezeu. Urau orice tip de părtășie, despre cuvintele lui Dumnezeu, și i se împotriveau. Acești oameni urăsc adevărul prin natură, deci sunt necredincioși din naștere. Când astfel de oameni nu participă la adunări, putem renunța la ei. Unii nou-veniți au o umanitate bună și credință adevărată, dar nu înțeleg adevărul sau semnificația adunărilor, pentru că sunt abia la început. Ei cred că e suficient să creadă în Dumnezeu în inima lor, că adunările nu contează, așa că nu le acordă atenție și vin când pot, dar altminteri lipsesc de la ele. Și unii întâmpină dificultăți practice, precum discordanțe între muncă și orarul întrunirilor, așa că nu doresc să vină. Ceea ce trebuie să facem este să avem părtășie și să-i ajutăm cu drag în dificultățile lor și să folosim cuvintele lui Dumnezeu pentru a le rezolva noțiunile și a-i face să înțeleagă voia lui Dumnezeu de a mântui omul, în timp ce ajustăm orarul adunărilor în funcție de programul lor. Nu distingeam între situațiile lor reale și nu aveam principii ferme în datoria mea. Nu înțelegeam adevărul, dar făceam cu încăpățânare cum voiam eu, aruncând nepăsătoare suflet după suflet pe marginea drumului. Făceam rău, perturbând lucrarea de gestionare a lui Dumnezeu.

Dumnezeu a plătit un preț incredibil pentru fiecare credincios nou care a acceptat lucrarea lui Dumnezeu din zilele de pe urmă. De asemenea, frații și surorile au avut părtășie despre Evanghelie cu răbdare și dragoste, de mai multe ori, însă, fără a căuta măcar adevărul, eu i-am catalogat ca nefiind

oameni pe care Dumnezeu i-ar mântui. Eram cu adevărat nepermis de arogantă. Absența de la adunări nu a fost din cauza lor, ci pentru că eu nu știam cu ce se confruntă și nu-i ajutam și nu-i sprijineam așa cum ar fi trebuit. În plus, foloseam afirmația că Dumnezeu vrea oameni buni, nu mulți drept scuză pentru a renunța la nou-veniți. Dar ceea ce însemna asta cu adevărat era că Împărăția lui Dumnezeu are nevoie de oameni care au credință veritabilă și iubire pentru adevăr, iar Dumnezeu nu va mântui necredincioși, răufăcători și antihriști. Dar eu judecasem noii credincioși care lipseau de la întruniri drept oameni pe care Dumnezeu nu i-ar mântui. Interpretam greșit cuvintele lui Dumnezeu. N-am asigurat părtășie practică sau ajutor pentru ei, nici n-am plătit vreun preț și n-am făcut ce trebuia. De asemenea, n-am înțeles dacă le păsa realmente de adevăr sau nu, sau dacă erau realmente necredincioși, ci doar i-am respins, unilateral și orbește. Dacă lidera mea nu m-ar fi emondat și nu m-ar fi tratat, nu aș fi văzut că ruinam șansa tuturor acelor oameni la mântuire. Am văzut cât de plin de ură îmi fusese comportamentul. Nu știam principiile și n-am cercetat deloc, ci am acționat doar după firea mea satanică. Acelea erau fărădelegi! Știam că trebuie să mă căiesc și să mă schimb, sau Dumnezeu ar fi cu siguranță dezgustat de mine.

În calitate de conducătoare a bisericii, voia lui Dumnezeu este ca eu să ud și să hrănesc frații și surorile noi în credință, să-i ajut să-și rezolve noțiunile și problemele pentru ca ei să afle de lucrarea lui Dumnezeu și să capete rădăcini pe adevărata cale mai repede. Dar eu făceam doar ceea ce voiam. Nu numai că-mi urmam propria cale, dar eram orbul care conducea orbii, îndrumându-i pe alții anapoda, încât frații și surorile respingeau, de asemenea, noii credincioși, ruinându-le șansa la mântuire. Făceam rău. Mi-a fost foarte frică, văzând cât de grave erau consecințele lucrurilor făcute în felul meu. De asemenea, mă detestam. De ce nu m-am rugat la Dumnezeu

și n-am urmărit principiile adevărului în acel moment? De ce n-am luat legătura cu lidera mea? Ce m-a determinat să acționez cu atâta bravadă? M-am rugat la Dumnezeu și apoi am citit un pasaj din cuvintele Lui. „**Dacă în inima ta chiar înțelegi adevărul, atunci vei ști cum să practici adevărul și să I te supui lui Dumnezeu și vei porni în mod firesc pe calea urmăririi adevărului. Dacă este corectă calea pe care mergi și în conformitate cu intențiile lui Dumnezeu, atunci lucrarea Duhului Sfânt nu te va părăsi – caz în care vor fi din ce în ce mai puține șanse să-L trădezi pe Dumnezeu. Fără adevăr, e ușor să faci rău și o vei face în ciuda ta. De exemplu, dacă ai o fire arogantă și îngâmfată, atunci a ți se spune să nu te împotrivești lui Dumnezeu nu schimbă deloc situația, nu te poți abține, este dincolo de controlul tău. Nu ai face-o intenționat; ai face-o sub stăpânirea naturii tale arogante și vanitoase. Aroganța și vanitatea ta te-ar face să-L disprețuiești pe Dumnezeu și să-L vezi ca neavând nicio importanță; te-ar determina să te înalți pe tine însuți, să te expui în mod constant; te-ar face să-i disprețuiești pe alții, n-ar lăsa pe nimeni în inima ta decât pe tine însuți; ar fura locul lui Dumnezeu din inima ta și, în cele din urmă, te-ar face să stai în locul lui Dumnezeu și să ceri ca oamenii să ți se supună și te-ar face să-ți venerezi propriile gânduri, idei și noțiuni drept adevăr. Atât de mult rău este făcut de oameni sub dominația naturii lor arogante și îngâmfate!**” (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Doar urmărind adevărul poate cineva să obțină o schimbare a firii”). Citisem asta de nenumărate ori, dar m-a impresionat profund după această experiență. Nu eram conducătoare de biserică de multă vreme și nu dețineam nicio realitate a adevărului. Nu am înțeles atât de multe principii ale adevărului, dar mă supraestimam, de parcă aș fi înțeles totul. Cu noii credincioși, m-am uitat doar la acțiunile lor, nu la esența lor. În plus, mă credeam grozavă, așa că nu m-am rugat și nici n-am căutat să-i vorbesc

conducătoarei mele, sau măcar să urmez sfatul partenerei mele. Eram incredibil de arogantă. Conducătoarea mea m-a criticat pentru că n-am înțeles principiile și nici măcar n-am căutat acele adevăruri și avea dreptate în totalitate. Sunt numeroase principii referitoare la cum să-i tratăm pe noii credincioși, precum principiul ajutării oamenilor cu iubire, cel al tratării corecte. Există totodată adevăruri despre rezolvarea noțiunilor lor și altele. Dacă aș fi avut cea mai mică venerație față de Dumnezeu și n-aș fi fost atât de sigură pe mine, ci aș fi dat importanță acestor principii, nu m-aș fi încăpățânat nicicând așa și n-aș fi perturbat lucrarea noastră. Mi-am dat seama că a trăi după firea mea arogantă mă făcea doar să fac rău și să mă împotrivesc lui Dumnezeu. Mă uram din ce în ce mai mult și am simțit că merit cu adevărat blestemul lui Dumnezeu. De asemenea, am jurat că trebuie să caut adevărul pentru a-mi rezolva firea arogantă.

Au fost câteva pasaje pe care le-am citit apoi. „**În activitatea lor, conducătorii de biserică și lucrătorii trebuie să fie atenți la două principii: unul este să-și înfăptuiască lucrarea în deplină conformitate cu principiile stipulate de rânduielile de lucru, fără să încalce vreodată acele principii și fără să-și întemeieze munca pe orice și-ar putea închipui sau pe oricare dintre propriile idei. În tot ceea ce fac, ei ar trebui să dea dovadă de grijă pentru lucrarea bisericii și să pună întotdeauna pe primul loc interesele casei lui Dumnezeu. Încă un lucru – iar acesta este cel mai important – e că în toate lucrurile, ei trebuie să se concentreze pe a urmări călăuzirea Duhului Sfânt și a face totul conformându-se strict cuvintelor lui Dumnezeu. Dacă sunt încă în stare să se împotrivească călăuzirii Duhului Sfânt sau dacă se iau cu încăpățânare după propriile idei și fac lucrurile după propria închipuire, atunci acțiunile lor vor constitui o împotrivire cât se poate de gravă față de Dumnezeu**” (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe

urmă, Partea a III-a). **„Cum ar trebui să reflectezi asupra ta și să încerci să te cunoști, când ai făcut ceva ce încalcă adevărurile-principii și nu este pe placul lui Dumnezeu? Când ai fost pe cale să faci acel lucru, te-ai rugat Lui? Te-ai gândit vreodată: «A face lucrurile în acest mod este în acord cu adevărul? Cum ar privi Dumnezeu acest lucru dacă ar fi adus înaintea Lui? Ar fi fericit sau enervat dacă ar ști despre asta? L-ar urî sau l-ar detesta?» Nu ai cercetat acest fapt, nu-i așa? Chiar dacă ceilalți ți-ar fi adus aminte, tot ai fi crezut că problema nu este mare, că nu se împotrivea niciunui principiu și nu era un păcat. Drept urmare, ai ofensat firea lui Dumnezeu și I-ai stârnit mânia, chiar până în punctul de a te urî. Acest lucru este provocat de răzvrătirea oamenilor. Prin urmare, ar trebui să cauți adevărul în toate lucrurile. Asta este ceea ce trebuie să urmezi. Dacă poți să vii în mod sincer înaintea lui Dumnezeu ca să te rogi dinainte și apoi să cauți adevărul conform cuvintelor lui Dumnezeu, nu vei da greș. S-ar putea să ai câteva abateri în timp ce practici adevărul, dar este un lucru greu de evitat și vei fi capabil să practici corect după ce câștigi o oarecare experiență. Totuși, dacă știi cum să te porți în conformitate cu adevărul, dar tot nu îl practici, problema este faptul că nu îți place adevărul. Cei care nu iubesc adevărul nu îl vor căuta niciodată, orice li s-ar putea întâmpla. Doar cei care iubesc adevărul au inimi cu frică de Dumnezeu, iar când se întâmplă lucruri pe care nu le înțeleg, sunt capabili să caute adevărul. Dacă nu poți să înțelegi intențiile lui Dumnezeu și nu știi cum să practici, atunci ar trebui să ai părtășie cu unii oameni care înțeleg adevărul. Dacă nu-i poți găsi pe cei care înțeleg adevărul, ar trebui să găsești câțiva oameni care au o înțelegere pură, împreună cu care să te rogi lui Dumnezeu cu un singur cuget și o singură inimă, să cauți de la Dumnezeu, să aștepți timpul Său și ca Dumnezeu să-ți deschidă o cale.**

Atâta vreme cât toți tânjiți după adevăr, îl căutați și aveți părtășie despre el împreună, s-ar putea să vină momentul când unul dintre voi găsește o soluție bună. Dacă toți o considerați potrivită și o cale bună, atunci asta s-ar putea să fi fost datorită luminării și iluminării Duhului Sfânt. Dacă apoi continuați să aveți părtășie împreună pentru a găsi o cale și mai potrivită de practică, aceasta va fi cu siguranță în acord cu adevărurile-principii. În practica ta, dacă descoperi că modul tău de practicare încă este oarecum nepotrivit, atunci trebuie să-l corectezi repede. Dacă greșești puțin, Dumnezeu nu te va condamna, pentru că intențiile tale legate de ceea ce faci sunt corecte și practici în conformitate cu adevărul. Doar ești puțin confuz în legătură cu principiile și ai făcut o greșeală în practica ta, lucru care este scuzabil. Însă când majoritatea oamenilor fac lucruri, se bazează pe modul în care își imaginează ei că trebuie făcute. Nu folosesc cuvintele lui Dumnezeu drept fundament pentru a contempla cum să practice în conformitate cu adevărul sau cum să obțină aprobarea lui Dumnezeu. În schimb, se gândesc doar cum să fie în beneficiul lor, cum să-i facă pe ceilalți să-i aprecieze și să-i admire. Fac lucrurile bazându-se în totalitate pe ideile lor și doar pentru a se mulțumi pe ei înșiși, ceea ce este problematic. Asemenea oameni nu vor face niciodată lucrurile în conformitate cu adevărul, iar Dumnezeu îi va detesta mereu. Dacă ești într-adevăr un om cu conștiință și rațiune, atunci orice s-ar întâmpla, ar trebui să fii capabil să vii înaintea lui Dumnezeu ca să te rogi și să cauți, să fii capabil să examinezi în mod serios motivele și falsitatea faptelor tale, să fii capabil să stabilești ce este adecvat să faci în conformitate cu cerințele și cuvintele lui Dumnezeu și să cumpănești și să chibzuiești ce fapte sunt pe placul lui Dumnezeu, ce fapte Îl dezgustă și ce fapte Îi câștigă aprobarea. În mintea ta, trebuie să cercetezi aceste

lucruri în repetate rânduri, până când le înțelegi clar. Dacă știi că ai propriile motive pentru a face ceva, atunci trebuie să reflectezi care sunt acestea, dacă sunt pentru a te mulțumi pe tine sau pentru a-L mulțumi pe Dumnezeu, dacă sunt în beneficiul tău sau al aleșilor lui Dumnezeu și ce consecințe vor avea… Dacă în rugăciunile tale vei căuta și vei contempla mai mult în acest mod și îți vei pune mai multe întrebări pentru a căuta adevărul, atunci abaterile din faptele tale vor fi tot mai mici. Doar aceia care pot să caute adevărul în acest mod sunt oameni care țin seama de intențiile lui Dumnezeu și care se tem de El, deoarece cauți în conformitate cu cerințele cuvintelor lui Dumnezeu și cu o inimă supusă, iar concluziile la care ajungi căutând în acest mod vor fi în conformitate cu adevărurile-principii" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a). Cuvintele Sale mi-au oferit o cale de practică. Conducătorii și lucrătorii trebuie să țină cont strict de aranjamentele de lucru și de principiile adevărului și să se asigure mereu că urmează îndrumarea Duhului Sfânt. Trebuie totodată să ne rugăm, să cercetăm în datoria noastră și să menținem o inimă ce-L venerează pe Dumnezeu, nu să ne urmăm propriile idei, noțiuni sau experiențe trecute, făcând doar ceea ce vrem. Chiar nu ne putem încrede în sine orbește, ci trebuie să urmăm principiile adevărului și, când nu înțelegem ceva, ar trebui să cercetăm și să avem părtășie cu ceilalți pentru a înțelege principiile înainte de a acționa. Aceasta este voia lui Dumnezeu. Această experiență mi-a dat o lecție cu adevărat. Dacă Dumnezeu n-ar fi aranjat lucrurile și nu ar fi făcut-o pe conducătoarea mea să mă critice, tot n-aș fi înțeles cât de grave aveau să fie consecințele acțiunilor mele. Mi-am spus că, de aici încolo, trebuia să caut adevărul și să-mi îndeplinesc datoria pe baza principiilor. Mai târziu, câțiva membri noi au încetat să participe la adunări și nu mi-am permis să fac presupuneri și să-i resping cu atâta ușurință. A

fost unul căruia i-am oferit sprijin de multe ori și am discutat despre situația lui și cu lidera mea. Ne-am convins că era un necredincios și am renunțat la el. A mai fost o soră care credea în Dumnezeu de mai puțin de doi ani, căreia îi plăcea să citească cuvintele lui Dumnezeu și își dădea silința în datoria ei, iar când a citit cuvintele lui Dumnezeu ce judecă și dezvăluie corupția oamenilor, le compara cu situația ei și se simțea de parcă era coruptă iremediabil și pur și simplu renunța. Împreună am avut părtășie cu ea despre cuvintele lui Dumnezeu pentru ca ea să vadă că mântuirea Lui este pentru aceia dintre noi care sunt corupți de Satana, că Dumnezeu ne înțelege dificultățile și slăbiciunile asemeni unei mame și, atâta timp cât nu renunțăm la a urmări adevărul, El nu va renunța la noi, pentru că Dumnezeu mântuiește omul în cea mai mare măsură posibilă. Fața i s-a umplut de lacrimi când i-am spus asta și a putut simți iubirea lui Dumnezeu. Am mai ajutat-o de câteva ori și acum participă din nou la întruniri în mod normal.

Această experiență mi-a arătat cu adevărat intențiile cele mai serioase ale lui Dumnezeu și iubirea incredibilă de a mântui omenirea coruptă. Și, prin judecata și mustrarea cuvintelor lui Dumnezeu, am ajuns să-mi înțeleg ceva mai bine firea arogantă. Și am văzut pericolul și consecințele acționării după bunul plac în datorie. Am dobândit, în sfârșit, o anumită venerație pentru Dumnezeu. Acum pot să-mi îndeplinesc datoria conform principiilor, doar datorită îndrumării lui Dumnezeu. Slavă lui Dumnezeu!

47. Am văzut adevăratul chip al pastorului meu

de Nora, Filipine

La început, când am devenit creștină, pastorul Matias al bisericii noastre și soția lui aveau o părere foarte bună despre mine. M-au făcut lidera echipei de Slăvire și profesoară la școala de duminică și erau mereu foarte grijulii față de mine. Oricând aveam o problemă sau simțeam vreo slăbiciune, se rugau pentru mine. Erau grijulii și față de alți membri ai bisericii. Oricând cineva se simțea deprimat sau slab, ei aveau părtășie despre Biblie pentru a oferi sprijin și a-i ajuta. Simțeam că amândoi erau foarte iubitori și că eram norocoși să-i avem lângă noi. În adâncul inimii, i-am considerat întotdeauna părinții mei spirituali întru credință.

Apoi, în 2018, am întâlnit online câțiva frați și surori din Biserica lui Dumnezeu Atotputernic. După ce le-am ascultat mărturia, am aflat că Domnul Isus S-a întors, întrupat ca Dumnezeu Atotputernic. El exprimă adevăruri pentru a judeca și a curăți omenirea în zilele de pe urmă, îndeplinind profeția din 1 Petru 4:17, care spune: „**Căci este timpul să înceapă judecata chiar de la Casa lui Dumnezeu.**” Am fost încântată și, împreună cu familia, am cercetat lucrarea lui Dumnezeu Atotputernic din zilele de pe urmă. Citind cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic, am devenit cu toții siguri că acestea sunt glasul lui Dumnezeu și că Dumnezeu Atotputernic este Domnul Isus întors. Cu toții am acceptat lucrarea din zilele de pe urmă a lui Dumnezeu Atotputernic. După asta, pastorul Matias mi-a venit în minte. Întotdeauna ne spunea să veghem la venirea Domnului, așa că m-am gândit că va fi extrem de încântat să afle că Domnul S-a întors. M-am hotărât să-i dau vestea cea bună.

Odată, în timpul unei adunări, pastorul Matias a spus: „Ne aflăm în zilele de pe urmă și Domnul S-ar putea întoarce în orice clipă. Trebuie să ne

rugăm și să veghem.” Am fost atât de încântată să-l aud spunând acest lucru, încât l-am întrerupt, spunând: „Am întâlnit recent online niște frați și surori care mărturisesc că Domnul S-a întors. Am participat la întâlniri cu ei, care au fost cu adevărat luminătoare.” Răspunsul său a fost: „Adunările online sunt grozave și ne pot ajuta să înțelegem mai bine cuvintele Domnului.” Apoi și-a continuat pur și simplu predica. Eram încântat, gândindu-mă: „Pastorul Matias este un căutător al adevărului. Trebuie să-i împărtășesc curând Evanghelia lui Dumnezeu din zilele de pe urmă.” În mod surprinzător, pastorul Matias și soția lui au venit la mine acasă câteva zile mai târziu. Imediat ce au intrat, pastorul Matias m-a întrebat cu o expresie sumbră pe chip: „Ai pomenit despre adunări online. Te-ai alăturat altei biserici?” Am rămas năucită când am văzut cât de nemulțumit părea. Înainte să pot răspunde, mama i-a spus fericită: „Da, pastore. Cercetăm lucrarea lui Dumnezeu Atotputernic din zilele de pe urmă. Așa am aflat noi că Domnul S-a întors. El exprimă multe adevăruri și face lucrarea de judecată începând de la casa lui Dumnezeu.” Pastorul Matias a răspuns cu asprime: „Domnul S-a întors? Imposibil! Biblia profețește clar: «**Iată, El va veni pe nori şi orice ochi Îl va vedea, chiar şi cei care L-au străpuns. Toate neamurile pământului se vor jeli din pricina Lui**» (Apocalipsa 1:7). Domnul Se va întoarce pe un nor în zilele de pe urmă ca toată lumea să vadă. Dacă S-a întors deja, noi de ce nu L-am văzut?” Mama a spus: „Există multe profeții biblice privind întoarcerea Domnului. În afară de aceea a venirii publice, pe un nor, există și versete despre venirea Sa în taină, precum Apocalipsa 16:15, «**Iată, Eu vin ca un hoţ**», Apocalipsa 3:3, «**Dacă însă nu te trezeşti, voi veni ca un hoţ**», și Matei 25:6, «**La miezul nopţii a răsunat un strigăt: „Iată mirele! Ieşiţi-i în întâmpinare!”**». Exprimarea «**vine ca un hoț**» înseamnă că El Se întoarce în taină, fără să știe cineva acest lucru. Dacă Domnul ar veni public, pe un nor, atunci toată

lumea L-ar vedea. În ce mod ar putea fi asta «**ca un hoț**» și cine ar avea nevoie să strige că a sosit mirele?" Înfuriat, pastorul Matias a spus: „Ceea ce pretinzi, că Domnul vine în taină, nu contrazice profețiile despre venirea Lui pe un nor? Asta nu este conform Bibliei. Dacă noi nu L-am văzut pe Domnul venind pe un nor, asta dovedește că nu S-a întors. Nu vom crede acest lucru!"

Părea că nu înțelegea cu adevărat, așa că am spus: „Pastore Matias, profețiile despre venirea Lui în taină în trup și despre venirea Lui publică, pe un nor, nu sunt, de fapt, contradictorii. Întoarcerea Lui are loc în două etape. Mai întâi, El vine în taină, în trup, exprimă adevăruri pentru a judeca și a curăți omenirea și formează un grup de biruitori înaintea dezastrelor. Odată înfăptuit acest lucru, lucrarea Sa în taină se încheie și apoi El va trimite dezastre, va răsplăti binele și va pedepsi răul. Îi va distruge pe toți dușmanii lui Dumnezeu, pe toți cei care-i aparțin Satanei. El Se va arăta public tuturor națiunilor și popoarelor doar după ce marile dezastre s-au încheiat. Cei care aud glasul lui Dumnezeu și-I cercetează lucrarea cât timp El este aici, lucrând în taină, vor veni cu toții înaintea tronului lui Dumnezeu, Îi vor accepta judecata din zilele de pe urmă și vor fi curățiți de stricăciune și, în cele din urmă, vor fi aduși în Împărăția lui Dumnezeu. Ei sunt fecioarele înțelepte despre care a profețit Biblia. Cei care refuză să audă glasul lui Dumnezeu, în timp ce El este aici, lucrând în taină, și care chiar Îl condamnă și Îl resping pe Dumnezeu Atotputernic sunt fecioarele nechibzuite. Ei sunt necredincioșii, antihriștii și răufăcătorii demascați prin lucrarea lui Dumnezeu din zilele de pe urmă. Când Dumnezeu va veni public, pe un nor, vor vedea că Dumnezeu Atotputernic căruia I s-au opus este, de fapt, Domnul Isus întors, dar regretul lor va veni prea târziu. Ei vor fi luați de dezastre și pedepsiți în timp ce plâng. Aceasta va îndeplini ce a spus Domnul: «**Iată, El va veni pe nori şi orice ochi Îl va vedea, chiar şi**

cei care L-au străpuns. Toate neamurile pământului se vor jeli din pricina Lui» (Apocalipsa 1:7). Astfel se vor îndeplini atât profețiile despre venirea Domnului în taină, cât și cele despre venirea în mod public." Apoi, mama a spus cu convingere: „Pastore, ea are dreptate. Biblia menționează de mai multe ori întoarcerea Domnului ca Fiul Omului. De exemplu: «**Căci aşa cum iese fulgerul de la răsărit şi se vede până la apus, tot aşa va fi şi venirea Fiului Omului**» (Matei 24:27). «**Căci aşa cum iese fulgerul şi luminează de la o margine a cerului la cealaltă, tot aşa va fi şi cu Fiul Omului (în ziua Sa)! Dar mai întâi trebuie să sufere multe şi să fie respins de această generaţie**» (Luca 17:24-25). **«Fiul Omului»** se referă la Dumnezeu întrupat, așa cum și Domnul Isus a fost Fiul Omului. El S-a născut din om și a avut o umanitate normală. Dacă Domnul S-ar fi întors în forma Sa de duh sau ca Duhul lui Dumnezeu, nu ar fi fost numit Fiul Omului. Și, dacă Domnul S-ar întoarce ca Dumnezeu în Duh, cine ar îndrăzni să-L respingă sau să I se opună? Cum s-ar adeveri că El «**trebuie să sufere multe şi să fie respins de această generaţie**»? Domnul Isus S-a întors deja ca Dumnezeu Atotputernic întrupat. Ar trebui să arunci o privire asupra cuvintelor lui Dumnezeu Atotputernic." În timp ce rostea aceste cuvinte, mama i-a adus pastorului un exemplar din volumul cuprinzând cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic. Nu doar că a refuzat să privească volumul, ci l-a și lovit furios și a strigat: „Acesta nu este sub niciun chip cuvântul lui Dumnezeu. Cuvintele lui Dumnezeu sunt toate în Biblie și nu există altele nicăieri altundeva!" Am fost șocată să-l văd pe pastorul Matias purtându-se atât de contrar caracterului său, roșu la față de furie. Fusese întotdeauna atât de blând – deodată a părut o persoană complet diferită. Am început să simt puțină timiditate, așa că m-am rugat rapid în gând lui Dumnezeu, cerându-I să-mi dea credință și să mă îndrume să continui părtășia.

După rugăciune m-am calmat destul de mult. I-am spus foarte blând: „Pastore Matias, nu există nicio bază biblică să pretinzi că toate cuvintele lui Dumnezeu se află în Biblie și nicăieri altundeva. Asta nu e conform faptelor. În Evanghelia după Ioan se spune că: «Mai sunt multe alte lucruri pe care le-a făcut Isus, care, dacă ar fi fost scrise fiecare, cred că nici chiar în lumea aceasta n-ar fi încăput cărţile scrise» (Ioan 21:25). Domnul Isus a spus multe în cei trei ani și jumătate în care a lucrat și a predicat pe Pământ, dar ce este consemnat în cele patru Evanghelii ar dura doar câteva ore să fie rostite. Asta arată că nu este posibil ca toate cuvintele Domnului Isus să fi fost consemnate în Biblie. Mai mult decât atât, au fost lucruri pe care oamenii care au compilat Biblia le-au omis, așa că unele dintre profețiile profeților nu au ajuns în Biblie. Asta include unele dintre cuvintele lui Dumnezeu transmise de profetul Ezra. Asta înseamnă că afirmația că nu există cuvinte ale lui Dumnezeu în afara Bibliei pur și simplu nu stă în picioare.” Mama a mai spus, cu convingere: „Nu doar că unele dintre cuvintele din cele două etape anterioare de lucru ale lui Dumnezeu nu au fost incluse în Biblie, dar există și cuvintele pe care Dumnezeu le va spune în zilele de pe urmă! Domnul Isus a profețit: «**Mai am să vă spun multe lucruri, dar acum nu le puteţi purta. Însă când va veni El, Duhul adevărului, vă va călăuzi în tot adevărul**» (Ioan 16:12-13). De asemenea, se profețește de multe ori în Capitolele 2 și 3 din Apocalipsa: «**Cel ce are urechi, să audă ce zice bisericilor Duhul!**» Apocalipsa menționează, de asemenea, Mielul deschizând un sul. Toate acestea sunt profeții despre faptul că Domnul va rosti mai multe cuvinte când Se întoarce. Dacă nu ar putea exista cuvinte ale lui Dumnezeu în afara Bibliei, cum s-ar putea îndeplini aceste profeții? Dumnezeu Atotputernic face lucrarea de judecată, exprimând toate adevărurile care vor curăți și mântui pe deplin omenirea. El a dezvăluit toate tainele planului Său de gestionare, a demascat și a judecat

adevărul privind stricăciunea omului și privind cauza păcatului omului de a se împotrivi lui Dumnezeu. El ne-a dat calea către adevărata căință și intrarea în Împărăția Cerurilor. Ce a fost profețit în Apocalipsa despre Duhul Sfânt cuvântând către biserici se referă la cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic; ele sunt sulul deschis de către Miel. Cum ar fi putut aceste cuvinte noi să fie consemnate în Biblie în avans? Nu este mult prea dogmatică afirmația că niciunul dintre cuvintele lui Dumnezeu nu există în afara Bibliei? Dumnezeu este Domnul creației și fântâna nesecată de apă vie. Însă lucrarea și cuvintele lui Dumnezeu consemnate în Biblie sunt chiar limitate. Nu-L putem delimita pe Dumnezeu în aria Bibliei pe baza noțiunilor noastre. Asta ar însemna să negăm adevărul, să negăm chiar lucrarea și cuvintele lui Dumnezeu!" Asta l-a înfuriat foarte tare pe pastorul Matias, dar n-a putut-o contrazice. A spus doar atât: „Faptul că nu vă dau voie să cercetați acest lucru este pentru binele vostru. Sunteți imaturi într-ale vieții și puteți fi induși în eroare. Spovediți-vă și căiți-vă imediat Domnului!" Am răspuns repede: „Pastore Matias, la concluzia că Dumnezeu Atotputernic este Domnul Isus întors am ajuns prin căutare sinceră și citind multe dintre cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic. Nu I-ați citit cuvintele, așa că e normal să aveți unele îndoieli și noțiuni. Domnul Isus a spus: «**Cereţi şi vi se va da; căutaţi şi veţi găsi; bateţi şi vi se va deschide!**» (Matei 7:7). Câtă vreme ești dornic să cauți și citești cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic, toate nedumeririle îți pot fi risipite." Abia am terminat, că soția lui mi-a și cerut datele de contact ale fraților și surorilor de la Biserica lui Dumnezeu Atotputernic și a spus că va cerceta mai târziu lucrarea lui Dumnezeu. Crezând-o pe cuvânt, i-am dat datele de contact. Le-au luat și au plecat val-vârtej.

M-am simțit tulburată o bună bucată de timp după ce au plecat cei doi. Întotdeauna îi considerasem oameni buni, modești. Deseori ne spuseseră să

veghem venirea Domnului, dar, când au auzit vestea despre întoarcerea Domnului, nu au fost deloc interesați de ea. Doar s-au agățat încăpățânați de cuvintele Bibliei. De ce nu practică ceea ce predică? Am fost foarte dezamăgită și supărată, dar, sperând că vor investiga lucrarea lui Dumnezeu din zilele de pe urmă, am rostit o rugăciune tăcută pentru ei. De asemenea, le-am trimis un link către filmul evanghelic „Dezvăluie taina Bibliei", sperând că îi va face să renunțe la noțiunile lor, să cerceteze lucrarea lui Dumnezeu Atotputernic și să-L întâmpine pe Domnul curând. În timp ce așteptam asta cu nerăbdare, s-a întâmplat ceva cu totul neașteptat. Mi-au trimis tot felul de zvonuri ce calomniau Biserica lui Dumnezeu Atotputernic, pentru a mă ține departe de ea. Când asta n-a avut efect, au trimis apoi mesaje ce puneau la îndoială membrii Bisericii lui Dumnezeu Atotputernic și-i hărțuiau. De asemenea, au intrat pe Facebook și au postat multe zvonuri care calomniau și atacau Biserica lui Dumnezeu Atotputernic, pentru a-i induce în eroare pe alții și a-i împiedica să investigheze adevărata cale. Și nu s-au oprit aici. Au mers din casă-n casă judecându-mă și vorbindu-mă de rău, avertizând frații și surorile să nu aibă nimic de-a face cu mine. Mulți oameni și-au făcut o impresie greșită despre mine și s-au ținut la distanță. Unii mi-au trimis mesaje acuzatoare, iar alții au refuzat să vorbească cu mine când ni s-au intersectat drumurile. Unii nici n-au vrut să răspundă la ușă când m-am dus în vizită. Asta m-a supărat foarte mult. În trecut, fusesem apropiată de acești frați și surori, dar acum mă evitau și mă respingeau cu dispreț, păcăliți de minciunile pastorului. Nu-mi venea să cred că toate astea erau înfăptuite de pastorul despre care cândva avusesem o părere atât de bună. Sufeream și mă simțeam foarte slăbită în sinea mea. Nu-mi puteam explica toate astea. Nu greșisem cu nimic. Doar acceptasem lucrarea lui Dumnezeu din zilele de pe urmă. De ce mă trata pastorul astfel?

Când a aflat despre asta o soră de la Biserica lui Dumnezeu Atotputernic, mi-a oferit ajutor și sprijin și a citit pentru mine un pasaj din cuvintele lui Dumnezeu. „**În fiecare stadiu al lucrării pe care Dumnezeu o face în interiorul oamenilor, la exterior pare că sunt interacțiuni între oameni, ca și cum s-ar fi născut din aranjamente sau perturbări umane. Dar, în spatele scenei, fiecare etapă a lucrării și tot ceea ce se întâmplă reprezintă un pariu făcut de Satana în fața lui Dumnezeu și cere oamenilor să rămână fermi în mărturia lor față de Dumnezeu. Luați ca exemplu pe Iov, când a fost încercat: în spatele scenei, Satana făcea un pariu cu Dumnezeu și ceea ce i s-a întâmplat lui Iov au fost faptele și perturbarea oamenilor. În spatele fiecărui pas al lucrării pe care Dumnezeu o face în voi este pariul Satanei cu Dumnezeu – în spatele acestui tot este o luptă**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Numai iubirea față de Dumnezeu este credința adevărată în Dumnezeu”). Atunci am înțeles că acțiunile perturbatoare ale pastorului și faptul că ceilalți membri ai bisericii mă izolau reprezentau în întregime tentațiile Satanei. Satana voia să renunț la adevărata cale, să-L trădez pe Dumnezeu și să pierd mântuirea Lui din zilele de pe urmă. Satana este atât de abject! Mi-am spus: „Deoarece sunt deja sigură că Dumnezeu Atotputernic este Domnul Isus întors, indiferent de greutățile cu care mă voi confrunta, trebuie să-L urmez neclintit până la sfârșit.” Apoi, sora a avut această părtășie: „Dumnezeu folosește aceste situații pentru a ne învăța să-i descernem pe ceilalți. Modul în care oamenii abordează venirea Domnului arată atitudinea pe care o au ei față de adevăr și Dumnezeu și le dezvăluie esența.” Apoi, a citit un alt pasaj din cuvintele lui Dumnezeu. „**Doriți să cunoașteți motivul pentru care fariseii I se împotriveau lui Isus? Vreți să cunoașteți esența fariseilor? Ei erau plini de fantezii cu privire la Mesia. Mai mult decât atât, ei credeau numai că Mesia va veni și, cu toate acestea, nu au urmărit**

viața-adevăr. Și astfel, chiar și astăzi ei încă Îl mai așteaptă pe Mesia, pentru că nu au nicio cunoaștere despre calea vieții, și nu știu care este calea adevărului. Cum, spuneți voi, ar putea asemenea oameni nesăbuiți, încăpățânați și ignoranți să câștige binecuvântarea lui Dumnezeu? Cum ar putea ei să-L vadă pe Mesia? Ei I s-au împotrivit lui Isus pentru că nu cunoșteau direcția lucrării Duhului Sfânt, pentru că nu cunoșteau calea adevărului rostită de Isus și, mai mult decât atât, pentru că nu L-au înțeles pe Mesia. Și, din moment ce ei nu-L văzuseră niciodată pe Mesia și nu fuseseră niciodată în compania lui Mesia, ei au făcut greșeala de a se agăța de simplul nume al lui Mesia, în timp ce se opuneau esenței lui Mesia, prin orice mijloace posibile. Acești farisei, în esență, erau încăpățânați, aroganți și nu se supuneau adevărului. Principiul credinței lor în Dumnezeu era: indiferent cât de profundă e predicarea Ta, indiferent cât de înaltă e autoritatea Ta, Tu nu ești Hristos decât dacă ești numit Mesia. Nu este această credință absurdă și ridicolă?" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Când vei vedea trupul spiritual al lui Isus, Dumnezeu va fi făcut din nou cerul și pământul"). După aceea, a avut mai multă pătrășie în lumina acestor cuvinte de la Dumnezeu, care a mai clarificat comportamentul pastorilor. Întotdeauna am crezut că, pentru că știau bine Biblia, munciseră din greu pentru a-L sluji pe Domnul ani la rând, erau iubitori față de congregație și ne spuneau întotdeauna să veghem la întoarcerea Domnului, asta însemna că iubeau adevărul și tânjeau după venirea Domnului. Însă realitatea mi-a arătat că nu era deloc după cum crezusem. Înfățișarea lor umilă, iubitoare, era doar o fațadă folosită pentru a păcăli și înșela oamenii și nu se deosebeau de fariseii ipocriți. Fariseii păreau și ei foarte devotați. Zilnic, ei explicau amănunțit Scripturile în sinagogi și se rugau pe la colț de stradă, ca să fie văzuți de ceilalți când o fac. Cu toții Îl așteptau pe Mesia să vină, dar, când Domnul Isus S-a arătat

ca să-Și facă lucrarea, a exprimat adevăruri și a arătat atât de multe miracole și minuni, care, în mod clar, veneau toate de la Dumnezeu, fariseii nu au vrut să cerceteze referitor la asta. Ei au susținut cu încăpățânare legile Scripturii și au folosit cuvintele acesteia pentru a condamna lucrarea lui Dumnezeu. Au ajutat la crucificarea Domnului Isus și au fost pedepsiți de Dumnezeu. Pastorii de la biserica noastră erau exact la fel. Păreau să-L slujească umil pe Domnul și să-I aștepte întoarcerea, dar, deși știau foarte bine că Dumnezeu Atotputernic exprima adevărul și făcea lucrarea de judecată, tot n-au cercetat-o deloc. Doar se agățau de propriile noțiuni și de cuvântul literal al Bibliei, opunându-se și condamnând noua lucrare a lui Dumnezeu. Spuneau că, dacă nu vine pe un nor, atunci El nu este Domnul Isus și că tot ce nu este scris în Biblie nu poate fi lucrarea lui Dumnezeu-și așa mai departe. Făceau tot posibilul să-i împiedice pe alții să investigheze adevărata cale și s-o accepte. Ei nu așteptau deloc sincer venirea Domnului, ci erau farisei contemporani, care disprețuiau adevărul și disprețuiau faptul că Dumnezeu Se întorsese să-Și facă lucrarea. Situația mi-a amintit de Domnul Isus când i-a condamnat pe farisei, spunând: „**Vai de voi, cărturari şi farisei ipocriţi! Căci voi vă asemănaţi cu mormintele văruite, care pe dinafară arată frumos, dar înăuntru sunt pline de oasele celor morţi şi de orice fel de necurăţie! Tot aşa şi voi, pe dinafară vă arătaţi drepţi oamenilor, dar pe dinăuntru sunteţi plini de ipocrizie şi de fărădelege!**” (Matei 23:27-28). Faptul că am înțeles toate acestea mi-a dat un oarecare discernământ asupra modului în care acționau clericii. Însă ceea ce s-a întâmplat în continuare mi-a arătat chiar mai limpede adevăratul lor chip.

Într-o după-amiază, prezbiterul Arlo și două surori de la fosta mea biserică au venit la mine acasă și pur și simplu m-au privit rece, fără să spună un cuvânt. Apoi, prezbiterul Arlo și-a scos telefonul, a format un

număr și mi-a înmânat telefonul. Când l-am luat, l-am auzit pe pastorul Matias spunând furios tot felul de lucruri necuviincioase. Apoi m-a avertizat: „Ți se interzice să ai contact cu membrii bisericii noastre și să răspândești Evanghelia lui Dumnezeu Atotputernic în biserica noastră. Nu-mi fura oile!” Am fost revoltată și i-am spus: „De ce să nu le împărtășesc vestea minunată a întoarcerii Domnului? De ce încerci mereu să oprești oamenii să caute adevărata cale? Ei sunt cu toții oile lui Dumnezeu. De ce nu vrei să-i lași să audă glasul lui Dumnezeu?” După ce a închis, prezbiterul Arlo și ceilalți m-au certat mai departe cu asprime și apoi au plecat. Pastorul a continuat să-mi deranjeze familia după asta și chiar ne-a terfelit numele public în biserică. Membrii familiei mele au ajuns slăbiți și negativiști, incapabili să suporte hărțuirea. Faptele rele ale pastorului m-au înfuriat foarte mult. Am citit mai mult din cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic. „**Există cei care citesc Biblia în bisericile grandioase și o recită cât e ziua de lungă și, totuși, niciunul dintre ei nu înțelege scopul lucrării lui Dumnezeu. Niciunul dintre ei nu e capabil să-L cunoască pe Dumnezeu; cu atât mai puțin poate vreunul dintre ei să fie în concordanță cu intențiile lui Dumnezeu. Sunt cu toții oameni fără valoare, ticăloși, fiecare crezându-se la înălțime ca să-I dea lecții lui Dumnezeu. Ei I se împotrivesc voit lui Dumnezeu chiar și în timp ce Îi poartă stindardul. Pretinzând credința în Dumnezeu, ei tot mănâncă trupul și beau sângele omului. Toți oamenii ca aceștia sunt diavoli care devorează sufletul omului, demoni șefi care intenționat îi perturbă pe cei care încearcă să umble pe calea cea dreaptă și obstacole care îi împiedică pe cei ce Îl caută pe Dumnezeu. Pot părea să aibă «o constituție zdravănă», dar cum să știe adepții lor că ei nu sunt alții decât antihriști care îi conduc pe oameni să se împotrivească lui Dumnezeu? Cum să știe adepții lor că aceștia sunt diavoli vii dedicați**

devorării sufletelor umane?” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea şi lucrarea lui Dumnezeu, „Toți oamenii care nu-L cunosc pe Dumnezeu sunt oameni care I se împotrivesc lui Dumnezeu”). Cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic mi-au dat o mai mare claritate privind adevăratul chip al clericilor din lumea religioasă – I se împotrivesc lui Dumnezeu. Ei pretind că protejează turma lui Dumnezeu prin faptul că ne interzic să împărtășim Evanghelia Împărăției lui Dumnezeu, însă, de fapt, ei se tem că toată lumea L-ar urma pe Dumnezeu Atotputernic și nimeni nu i-ar mai asculta pe ei. În acest caz și-ar pierde statutul. De asta, ei fac tot posibilul să-i împiedice pe credincioși să investigheze adevărata cale sau să-i perturbe. Asta m-a făcut să mă gândesc la cuvintele Domnului Isus: „**Vai de voi, cărturari şi farisei ipocriţi! Căci voi închideţi Împărăţia Cerurilor în faţa oamenilor; nici voi nu intraţi, şi nici pe cei ce vor să intre nu-i lăsaţi să intre!**” (Matei 23:13). „**Vai de voi, cărturari şi farisei ipocriţi! Căci voi înconjuraţi marea şi uscatul pentru a face un prozelit, dar când devine astfel, faceţi din el de două ori mai mult un fiu al Gheenei decât sunteţi voi!**” (Matei 23:15). Clericii nu doar că refuză să caute ei înșiși adevărata cale, dar și fac totul pentru a denigra și condamna lucrarea lui Dumnezeu Atotputernic din zilele de pe urmă și să inducă în eroare credincioșii. Mulți oameni care nu știu faptele sunt de acord cu ei, I se opun lui Dumnezeu Atotputernic și-L condamnă. Nu-i transformă ei pe acești oameni în fii ai iadului, așa cum sunt ei înșiși, astfel încât vor fi pedepsiți împreună? Ei chiar sunt malefici până în măduva oaselor. Clericii din lumea religioasă urăsc adevărul. Ei se opun lucrării lui Dumnezeu din zilele de pe urmă și-o condamnă și îngrădesc fără rușine oile lui Dumnezeu în țarcurile lor proprii, luptându-se cu Dumnezeu pentru aleșii Săi. Ei sunt precum fariseii pe care Domnul Isus i-a blestemat acum 2000 de ani. Ei sunt slujitorii răi, antihriștii demascați de Dumnezeu în lucrarea Sa din zilele de pe urmă! Le-am văzut clar esența demonică, ce se opune lui

Dumnezeu și urăște adevărul. M-am hotărât să-L urmez încrezător pe Dumnezeu Atotputernic, indiferent cât ar încerca să-mi stea în cale! Toți ceilalți din familia mea au câștigat și ei discernământ citind cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic și nu s-au mai simțit atât de constrânși de către clerici.

Reamintindu-mi de vremea când clericii m-au tot hărțuit și m-au vorbit de rău, deși am suferit puțin, acest lucru mi-a dat discernământ asupra lor. Le-am văzut adevăratul chip – ei urăsc adevărul și I se opun lui Dumnezeu. Nu voi mai fi niciodată indusă în eroare sau constrânsă de ei. Am învățat, de asemenea, că, dacă ne rugăm lui Dumnezeu și ne bazăm pe El, El Își va folosi cuvintele pentru a ne îndruma să înțelegem adevărul și să triumfăm asupra tentațiilor Satanei. Credința mea în Dumnezeu a sporit mulțumită acelei experiențe. Slavă lui Dumnezeu Atotputernic!

48. Reflecții după ce m-am rătăcit

de Xinzhi, China

Într-o zi din august 2019, conducătoarea mea mi-a trimis o scrisoare, cerându-mi să merg s-o iau pe o soră din afara orașului. Am văzut că adresa de acasă a surorii era în zona unei biserici învecinate. M-am gândit: „De ce e transferată la biserica noastră? De ce nu merge la una mai apropiată?” Dar, gândindu-mă mai bine, biserica noastră avea nevoie de personal pentru tot felul de lucrări, așa că am decis să merg s-o iau și să văd. Indiferent ce datorie ar fi putut să facă, ne-ar fi fost de folos un ajutor în plus. Apoi am văzut că scrisoarea spunea că numele surorii era Zhu Yun și mi-am amintit brusc: „Am cunoscut-o pe sora Zhu Yun acum câțiva ani. Are patruzeci și ceva de ani și are o bună înțelegere asupra adevărului. Dacă este vorba de ea, ar putea deveni chiar și lideră sau lucrătoare în cadrul bisericii noastre. Asta mi-ar oferi un ajutor în plus.” Gândul acesta m-a bucurat foarte mult. Nu-mi mai păsa că locuia departe, voiam doar s-o aduc imediat în biserică!

Am folosit adresa de pe scrisoare ca să găsesc casa lui Zhu Yun și am bătut la ușă, dar persoana care a deschis părea foarte bătrână. Nu era Zhu Yun pe care o știam eu. Am spus repede: „Scuze, am bătut la ușa greșită!” M-am întors să plec, dar a venit după mine și m-a întrebat nerăbdătoare: „Pe cine cauți?” Am spus că o căutam pe Zhu Yun. Ea a răspuns repede: „Eu sunt!” Am urmat-o în casă. În timp ce vorbeam, am aflat că o arestase PCC și că stătuse peste trei ani în închisoare. Poliția încă o supraveghea după eliberare, așa că nu putea participa la întruniri în orașul ei natal. N-avea de ales decât să se ducă acasă la fiul ei, ca să-și poată relua viața bisericească. După ce am aflat despre situația ei, mi s-au înmuiat picioarele. M-am gândit: „De-ar fi Zhu Yun pe care am cunoscut-o! Dacă se alătura bisericii noastre, aș avea un ajutor de nădejde. Dar această Zhu Yun este

supravegheată de poliție. Asta înseamnă că nu poate face nicio datorie. Biserica deja duce lipsă de personal pentru udare, iar acum cineva trebuie să aibă întruniri unu la unu cu ea. Dacă poliția pune ochii și pe frații și surorile care au contact cu ea, pierderile vor fi groaznice! Nu, nu poate veni în biserica noastră. Când mă întorc, îi voi scrie conducătoarei și îi voi cere s-o transfere pe Zhu Yun la biserica din apropiere." După ce am aflat despre situația ei, m-am pregătit să plec. N-am întrebat-o ce probleme sau greutăți avea. Zhu Yun m-a întrebat insistent: „Când te întorci?" Am spus de formă: „Tu așteaptă aici. O să te contactez după ce discut niște lucruri."

Pe drumul de întoarcere, m-am plâns în sinea mea, în timp ce mergeam: „Conducătoarea nu știe ce face. Zhu Yun e foarte aproape de biserica învecinată. De ce n-a mers s-o ia cineva de la biserica aceea? Pentru noi e foarte departe. În viitor, vom irosi foarte mult timp mergând să avem adunări cu ea…" Am bodogănit în inima mea în vreme ce continuam să merg spre nord și, pe măsură ce mergeam, mi-am dat seama că m-am rătăcit. Când am cerut îndrumare, am aflat că mersesem în direcție opusă, în afara orașului. Eram foarte derutată: „Am mai trecut pe drumul ăsta. Cum de m-am rătăcit?" La momentul acela, n-am dat prea multă importanță acestui lucru. Când am ajuns acasă, i-am scris o scrisoare conducătoarei sugerându-i s-o transfere pe Zhu Yun la biserica din apropiere.

În zilele de după ce am trimis scrisoarea, nu m-am simțit în largul meu, de parcă ceva nu era în ordine. Nu m-am putut liniști citind cuvântul lui Dumnezeu și nici nu m-am putut concentra la predici sau părtășie. Mi-am dat seama că era posibil să fi făcut ceva împotriva voii lui Dumnezeu, așa că m-am rugat rapid lui Dumnezeu, cerându-I să mă lumineze și să mă îndrume ca să mă cunosc. După ce m-am rugat, mi-am amintit brusc că mă rătăcisem cu o zi în urmă. Mi-am dat seama că, atunci când a fost vorba de primirea lui Zhu Yun în biserică, mie nu mi-a păsat decât de propriile

interese. Dacă era bine pentru mine, o făceam, dar dacă nu era, refuzam și mă plângeam. Nu-mi păsa deloc de viața surorii mele. Abia după ce am citit câteva pasaje din cuvintele lui Dumnezeu, am dobândit o oarecare înțelegere asupra problemei mele. Cuvintele lui Dumnezeu spun: **„Chestiunile care privesc interesele unei persoane o dezvăluie cel mai mult. Interesele sunt strâns legate de viața fiecărei persoane și toate lucrurile cu care intră în contact o persoană în fiecare zi implică interesele sale. De exemplu, când spui ceva sau vorbești despre o problemă, ce interese sunt implicate? Când doi oameni discută o anumită problemă, ceea ce contează este cine este elocvent și cine nu este, cine este apreciat de alți oameni și cine este desconsiderat de alți oameni. […] Ce alte aspecte implică interesele pe care le urmăresc oamenii? Când își văd de treburile lor, oamenii cântăresc constant lucrurile, calculează și chibzuiesc în mințile lor, frământându-și mintea să se gândească ce acțiuni sunt în interesul lor, ce acțiuni nu sunt în interesul lor, ce acțiuni le pot promova interesele, ce acțiuni cel puțin nu le prejudiciază interesele și ce acțiuni le pot aduce cea mai mare glorie și cele mai mari câștiguri materiale și-i pot transforma în cei mai mari beneficiari. Acestea sunt cele două interese pentru care se luptă oamenii când li se întâmplă ceva**” [Cuvântul, Vol. 4: Expunerea antihriștilor, „Punctul nouă (Partea întâi)”]. **„Înainte ca oamenii să experimenteze lucrarea lui Dumnezeu și să înțeleagă adevărul, natura Satanei este cea care preia controlul în ei și îi domină. Ce lucruri specifice sunt în acea natură? De exemplu, de ce ești egoist? De ce trebuie să îți protejezi propria poziție? De ce ai sentimente atât de puternice? De ce te bucuri de acele lucruri nedrepte? De ce îți plac cele rele? Care este baza preferinței tale pentru aceste lucruri? De unde vin aceste lucruri? De ce ești așa de fericit să le accepți? De pe acum, ați ajuns cu toții să înțelegeți că motivul principal**

din spatele tuturor acestor lucruri este că otrava Satanei e înăuntrul omului. Așadar, ce este otrava Satanei? Cum poate fi ea exprimată? De exemplu, dacă întrebi: «Cum ar trebui să trăiască oamenii? Pentru ce ar trebui să trăiască ei?», oamenii vor răspunde: «Fiecare pentru sine și diavolul să-l ia pe cel mai din spate.» Această singură frază exprimă sursa problemei. Filosofia și logica Satanei au devenit viața oamenilor. Indiferent ce urmăresc oamenii, o fac pentru ei înșiși – și, astfel, trăiesc doar pentru ei înșiși. «Fiecare pentru sine și diavolul să-l ia pe cel mai din spate» – aceasta este filosofia de viață a omului și reprezintă, de asemenea, natura umană. Aceste cuvinte au devenit deja natura omenirii corupte și sunt adevărata zugrăvire a naturii satanice pe care o are omenirea coruptă. Această natură satanică a devenit deja baza existenței omenirii corupte. Vreme de câteva mii de ani, omenirea coruptă a trăit cu acest venin al Satanei, chiar până în zilele noastre"
(Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Cum să mergi pe calea lui Petru").

Cuvântul lui Dumnezeu mi-a dezvăluit starea. Am văzut că eram egoistă și demnă de dispreț. În toate, mă gândeam la propriile interese și voiam să găsesc căi de a-mi maximiza beneficiile. Nu mă gândeam deloc la frații și surorile mele, darămite la lucrarea bisericii. Când conducătoarea mi-a cerut să merg s-o iau pe sora Zhu Yun, am crezut că aceasta putea lucra pentru biserică și că aș fi avut un alt ajutor care să-mi ușureze povara și să-mi facă lucrarea mai eficientă, lucru care m-ar fi pus într-o lumină mai favorabilă, așa că abia așteptam s-o întâmpin în biserica noastră. Dar când am văzut că nu era sora pe care o cunoșteam și că era un risc pentru siguranța noastră, am fost conștientă că nu numai că n-ar putea face o datorie, dar cineva ar trebui să aibă întruniri private cu ea. M-am gândit că, pe lângă că nu ne-ar îmbunătăți productivitatea lucrării și nu m-ar pune într-o lumină favorabilă, s-ar putea să fie un risc pentru siguranța noastră. M-am împotrivit și m-am

plâns că rânduiala conducătoarei era irațională, așa că m-am precipitat s-o las amanet la o biserică învecinată. Am văzut că a trăi după otrava satanică „Fiecare om pentru el însuși și diavolul să-l ia pe cel mai din spate” m-a făcut din ce în ce mai egoistă și demnă de dispreț. Nu țineam cont decât de propriile interese și nu-mi păsa decât de mine. Dumnezeu vede ce e în inimile noastre. Cum putea Dumnezeu să nu-mi deteste gândurile? Când m-am gândit cum fusese transferată sora Zhu Yun la biserica învecinată, am avut remușcări și am știut că pentru a merge înainte trebuia să practic conform cuvântului lui Dumnezeu și că nu mai puteam ține cont de propriile interese.

După o vreme, am primit o altă scrisoare de la conducătoarea mea. Câțiva frați și surori fugeau de PCC, iar noi trebuia să rânduim ca ei să vină la biserica noastră. După ce am citit scrisoarea, mi-am zis: „De data asta, nu mai pot ține cont de interesele mele. Fie că ei pot să îndeplinească îndatoriri sau nu, sunt gata să-i primesc, ca ei să poată avea o viață bisericească.” Așa că m-am dus la adresele pe care mi le-a dat conducătoarea mea, i-am primit în biserica noastră și am făcut rânduielile necesare. După ce am practicat astfel, m-am simțit foarte împăcată și în largul meu.

Mai târziu, poliția mă supraveghea și pe mine, așa că eram suspectă și nu puteam să-i contactez pe ceilalți. Nu puteam să particip la întruniri și nu puteam să-mi îndeplinesc îndatoririle. A fost o perioadă dificilă pentru mine. Adesea îmi era dor de zilele când puteam să merg la întruniri cu frații și surorile mele și să-mi îndeplinesc îndatoririle. Abia așteptam să-mi revăd frații și surorile, să avem părtășie împreună despre adevăr și să spun ce aveam pe inimă. Mă chinuia dorul de viața bisericească și de frații și surorile mele. Abia atunci am înțeles cum se simțeau frații și surorile vânați de PCC atunci când nu puteau să aibă o viață bisericească sau contact cu frații și surorile lor. M-am gândit la sora Zhu Yun, pe care o pasasem

bisericii învecinate. Pe atunci, mă gândeam doar că, de vreme ce nu-și putea îndeplini îndatoririle, nu avea să fie de ajutor lucrării bisericii. Dar nu m-am gândit deloc la cât se chinuia și suferea probabil, dat fiind că fusese închisă de PCC mai bine de trei ani și era încă sub supraveghere după eliberare și nu putea să-și contacteze frații și surorile sau să trăiască o viață bisericească. Ca să participe la întruniri, era obligată să vină la noi din orașul ei natal. A făcut asta ca să ia legătura cu frații și surorile, dar eu am refuzat-o fără măcar o vorbă de alinare sau o fărâmă de empatie. Cu cât mă gândeam mai mult la asta, cu atât mai vinovată mă simțeam. De ce am fost atât de rece și lipsită de inimă? Într-o zi, am citit cuvinte de la Dumnezeu care dezvăluiau antihriști, lucru care m-a ajutat să-mi văd mai clar problema. Cuvintele lui Dumnezeu spun: „**Manifestările principale ale insidiozității și cruzimii antihriștilor sunt reprezentate de faptul că există un scop în tot ceea ce fac. Primul lucru la care se gândesc sunt propriile interese; iar metodele lor sunt meschine, crude, sordide, josnice și necurate. Nu există deloc sinceritate în felul în care fac lucrurile, în felul în care tratează oamenii și în principiile după care îi tratează. Maniera în care tratează oamenii este de a profita de ei și de a-i juca pe degete, iar când oamenii nu mai au o valoare utilă pentru ei, se debarasează de ei. Dacă ai o valoare utilă pentru ei, pretind că le pasă de tine: «Cum mai ești? Ai întâmpinat vreo dificultate? Te pot ajuta să-ți rezolvi dificultățile. Spune-mi dacă ai probleme. Sunt aici pentru tine. Cât de norocoși suntem să avem o relație atât de bună!» Par atât de atenți. Cu toate acestea, dacă vine o zi în care nu mai ai nicio valoare utilă pentru ei, te vor abandona, te vor da la o parte și te vor ignora de parcă nu te-ar fi întâlnit niciodată. Când chiar ai o problemă și mergi să-i cauți pentru ajutor, atitudinea lor se schimbă brusc, cuvintele lor nu mai sună la fel de frumos ca atunci când au**

promis prima dată că te vor ajuta – și de ce se întâmplă asta? Din cauza faptului că nu ai nicio valoare utilă pentru ei. Prin urmare, încetează să-ți acorde atenție. Și asta nu este tot: dacă află că ai făcut ceva greșit sau găsesc ceva pe care îl pot folosi ca pârghie, devin extrem de cinici față de tine și s-ar putea chiar să te condamne. Ce crezi despre această metodă? Este oare o manifestare a bunătății și sincerității? Când antihriștii manifestă acest tip insidiozitate și cruzime în comportamentul lor față de ceilalți, există vreo urmă de umanitate implicată? Au ei cea mai mică sinceritate față de oameni? În niciun caz. Tot ceea ce fac este pentru profitul, mândria și reputația proprie, pentru a-și oferi statut și renume printre alții. Pe toți cei pe care îi întâlnesc, dacă pot profita de ei, o vor face. Pe cei de pe urma cărora nu pot profita, îi disprețuiesc și nu le acordă atenție; chiar dacă iți asumi să te apropii de ei, aceștia te ignoră și nici nu se uită la tine. Însă dacă vine o zi în care au nevoie de tine, atitudinea lor față de tine se schimbă brusc și devin foarte atenți și amabili, fapt care te nedumerește. De ce s-a schimbat atitudinea lor față de tine? (Pentru că a valoare utilă pentru ei.) **Așa este: când văd că ai valoare utilă, atitudinea lor se schimbă**" [Cuvântul, Vol. 4: Expunerea antihriștilor, „Anexa patru: Rezumând caracterul antihriștilor și firea-esență pe care o au (Partea întâi)"]. Când am văzut ce a dezvăluit cuvântul lui Dumnezeu, m-am simțit îngrozitor și vinovată. Acțiunile și faptele mele erau ca cele ale unui antihrist. Aveam o motivație în fiecare situație și țineam cont doar de interesele mele. Mereu calculam și foloseam oamenii în interacțiunile mele. Nu aveam deloc iubire pentru frații și surorile mele, nici onestitate sau bunătate. Sora Zhu Yun fusese sub supravegherea PCC atât de mult timp și nu putea avea o viață bisericească. Ar fi trebuit să-i înțeleg situația, să o sprijin și s-o ajut cu iubire, rânduind ca ea să participe la întruniri și să îndeplinească ce îndatoriri putea, cât mai curând posibil. Însă

eram preocupată de riscul de siguranță pe care îl reprezenta. M-am gândit că primirea ei în biserică n-ar ajuta cu nimic lucrarea bisericii și că ar fi trebuit să cheltuim și mai multă energie și să plătim un preț ca s-o ajutăm. În cel mai rău caz, ar fi compromis siguranța celorlalți frați și surori, lucru care ar fi afectat lucrarea bisericii. Așa că nu mi-a păsat deloc dacă putea să aibă o viață bisericească sau nu și nu i-am pus nici măcar o întrebare despre starea sau greutățile ei. Voiam numai să scap de ea, nu s-o primesc în biserică. Am fost indiferentă și egoistă. N-am putut să nu mă întreb: „N-am putut să mă gândesc la sora mea în această chestiune minoră. N-am iubire sau compasiune. Așadar, cum ar fi putut fi sincer ajutorul pe care l-am oferit fraților și surorilor în trecut?" Prin reflecție, am aflat că adesea îmi ajutam frații și surorile fiindcă eram lideră de biserică. Credeam că, dacă le ofeream sprijin adecvat și mă asiguram că starea tuturor era normală, puteam obține rezultate în datoria mea și astfel să mă asigur că afișez o imagine bună. Abia atunci am realizat că nu țineam cont de voia lui Dumnezeu și că nu-mi îndeplineam responsabilitatea de lideră. În schimb, îmi protejam reputația și statutul. La exterior, îmi îndeplineam datoria, dar, de fapt, îmi protejam interesele personale sub pretextul că-mi făceam datoria și-i foloseam pe ceilalți drept trambulină în goana mea după reputație și statut. Ceea ce am făcut era dezgustător pentru Dumnezeu, iar eu mergeam pe calea împotrivirii față de Dumnezeu. Dacă n-aș fi experimentat durerea de a rata viața bisericească, n-aș fi cunoscut niciodată durerea și suferința pe care le-au avut frații și surorile mele în lipsa întrunirilor și a vieții bisericești. Și nu mi-aș fi recunoscut niciodată firea antihristă sinistră și vicioasă.

Am citit un alt pasaj din cuvântul lui Dumnezeu. „**Problema cu oamenii care își urmăresc propriile interese este că țelurile urmate sunt cele ale Satanei – sunt țeluri malefice și nedrepte. Când oamenii**

urmăresc interese personale, cum ar fi faima, câștigul și statutul, devin fără să știe o unealtă a Satanei, devin un debușeu pentru Satana, ba mai mult, devin întruchiparea Satanei. Ei joacă un rol negativ în biserică; efectul pe care îl au asupra lucrării bisericii și asupra vieții bisericești normale și a căutării normale a aleșilor lui Dumnezeu este să tulbure și să împiedice; au un efect advers și negativ" [Cuvântul, Vol. 4: Expunerea antihriștilor, „Punctul nouă (Partea întâi)"]. Această dezvăluire din cuvintele lui Dumnezeu m-a făcut să realizez că, dacă ne facem datoria fără să practicăm adevărul și ne protejăm reputația și statutul, oricât de mare ar fi prețul pe care-l plătim, vom juca mereu un rol negativ în biserică și vom fi o supapă pentru Satana. Vom provoca numai perturbări și tulburări în lucrarea bisericii și vom afecta intrarea în viață a fraților și surorile noastre. M-am gândit la sora Zhu Yun, care era forțată să vină din orașul ei natal la noi doar ca să participe la viața bisericească. Credea sincer în Dumnezeu și tânjea după cuvântul Lui. Dacă aș fi avut măcar o fărâmă de umanitate, n-aș fi tratat-o în felul acela. Eram lideră de biserică, dar atunci când sora Zhu Yun a avut necazuri, am fost incapabilă s-o ajut, am încercat cu indiferență și cruzime s-o pasez unei alte biserici. Cu cât mă gândeam mai mult la ce am făcut, cu atât mă uram mai mult. Simțeam că îi eram îndatorată surorii mele și mai ales lui Dumnezeu. Am venit înaintea lui Dumnezeu și m-am rugat: „Dumnezeule! Țin cont numai de propriile interese când fac ceva și nu am iubire pentru frații și surorile mele. Sunt foarte egoistă și rea! Dumnezeule! Vreau să mă căiesc…"

Mai târziu, în timp ce citeam un alt pasaj din cuvântul lui Dumnezeu, am văzut aprovizionarea altruistă și grija lui Dumnezeu pentru omenire și mi-a fost și mai rușine de egoismul și răutatea mea. Cuvintele lui Dumnezeu spun: „**Indiferent cât de mult din cuvântul lui Dumnezeu ai auzit, cât de mult din adevăr poți accepta și ai înțeles, cât de multă**

realitate ai trăit sau cât de multe rezultate ai obținut, există un fapt pe care trebuie să îl înțelegi: adevărul, calea și viața lui Dumnezeu sunt dăruite în mod gratuit fiecărei persoane în parte și acest lucru este corect pentru toți. Dumnezeu nu va favoriza niciodată o persoană în detrimentul alteia în funcție de cât timp a crezut în Dumnezeu sau cât de mult a suferit și nu va favoriza sau binecuvânta niciodată o persoană deoarece a crezut în El mult timp sau pentru că a suferit mult. Nici nu va trata pe nimeni diferit din cauza vârstei, aspectului, genului, mediului familial și așa mai departe. Fiecare persoană obține același lucru de la Dumnezeu. El nu permite nimănui să obțină mai puțin sau să obțină mai mult. Dumnezeu este corect și rezonabil cu fiecare persoană în parte. El le oferă oamenilor exact ceea ce au nevoie, când au nevoie, nelăsându-i să le fie foame, frig sau sete și satisface toate nevoile inimii omului. Când Dumnezeu face aceste lucruri, ce anume cere El de la oameni? Dumnezeu oferă aceste lucruri oamenilor, așadar, are Dumnezeu vreun motiv egoist? (Nu.) **Dumnezeu nu are niciun motiv egoist. Cuvintele și lucrarea lui Dumnezeu sunt toate de dragul omenirii și sunt menite să rezolve toate greutățile și dificultățile oamenilor, astfel încât ei să poată obține viață reală de la El. Aceasta este o realitate**" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Omul este cel mai mare beneficiar al planului de gestionare al lui Dumnezeu"). Dumnezeu îi aprovizionează cu altruism pe toți cei care au credință adevărată. El a pătit un preț solicitant pentru fiecare dintre noi și nu așteaptă niciodată ceva la schimb, sperând doar să urmărim adevărul, să ne schimbăm firile și să trăim o asemănare umană adevărată. Însă eu îmi tratam frații și surorile în funcție de utilitatea lor. Dacă erau folositori, eram dispusă să plătesc orice preț. Dacă nu, nu le dădeam nicio importanță. Nu voiam să-mi bat capul dacă nu exista niciun beneficiu. Domnul Isus a spus: „**Adevărat vă spun că, ori de**

câte ori ați făcut așa unora dintre cei mai neînsemnați dintre acești frați ai Mei, Mie Mi-ați făcut!" (Matei 25:40). E adevărat. Chiar și cei mai umili frați și surori din biserică ar trebui ajutați, atâta timp cât ei cred cu sinceritate în Dumnezeu și nu sunt răufăcători, antihriști sau non-credincioși. Să fim capabili să-i ajutăm cu iubire înseamnă să ținem cont de voia lui Dumnezeu și are aprobarea lui Dumnezeu. Mai ales pe acei frați și surori vânați și căutați de PCC, care nu se pot întoarce acasă, trebuie să-i tratăm bine și să ne asigurăm că sunt în siguranță. Aceasta este o faptă și mai bună. Atitudinea unui om față de asemenea frați și surori arată umanitatea acestuia. Am avut un sentiment profund de regret. Dacă aș mai avea o șansă să-mi fac datoria, n-aș mai putea să fiu atât de egoistă și demnă de dispreț sau să țin cont numai de interesele mele când interacționam cu frații și surorile. Trebuia să-mi dau toată silința ca să-mi ajut frații și surorile și să fiu cineva care are umanitate și rațiune.

Câteva luni mai târziu, am început, în sfârșit, o nouă datorie. Conducătoarea mea a rânduit să sprijin o soră care era un risc pentru siguranța noastră. M-am gândit: „După tot ce am pățit, în sfârșit am o datorie. Dacă iau legătura cu sora aceasta, ce se va întâmpla dacă sunt implicată?" În momentul acela, mi-am dat seama că nu eram în starea corectă și m-am rugat degrabă lui Dumnezeu să mă lepăd de mine, spunând că voiam să fac tot ce puteam ca să-mi ajut sora și s-o sprijin. Având adunări și părtășie cu ea despre cuvântul lui Dumnezeu, starea ei negativă s-a schimbat treptat, iar ea a vrut să scrie un articol prin care să mărturisească pentru Dumnezeu. Când am făcut tot ce am putut ca să-mi ajut sora, m-am simțit foarte împăcată.

În trecut, am crezut mereu că am o umanitate bună, că pot să îndur greutăți în datoria mea și că am iubire pentru frații și surorile mele. Prin ceea ce au demonstrat faptele și prin judecata și dezvăluirea cuvântului lui

Dumnezeu, în sfârșit, am văzut că eu căutam doar să câștig. Eram egoistă și indiferentă. Am fost coruptă de Satana până într-atât încât am ajuns inumană! Cuvântul lui Dumnezeu m-a făcut să înțeleg felul în care să-mi tratez frații și surorile cu umanitate și rațiune. M-a ajutat să mă înțeleg bine cu ceilalți, fără să-mi caut mereu interesele proprii, și să fiu sinceră când îmi sprijin și-mi ajut frații și surorile. Slavă Ție, Dumnezeule!

49. O atitudine potrivită față de datorie

de Milan, Filipine

În biserică, obișnuiam să-i ud pe nou-veniți, dar din cauza calibrului meu mai degrabă slab, erau multe adevăruri despre care nu puteam să am părtășie în mod clar și nu puteam rezolva problemele nou-veniților. În plus, îmi protejam mereu imaginea și statutul. Când unele lucruri îmi erau neclare, îmi era rușine să caut pe alții pentru ajutor. Drept urmare, nu am făcut o treabă bună udându-i pe nou-veniți și am fost demisă din cauza asta. Conducătorul a aranjat apoi să mă ocup de treburi generale. Am fost foarte supărată când m-am confruntat cu această schimbare a datoriei. Pur și simplu nu am putut accepta acest lucru, mai ales când am văzut că mai mulți oameni acceptau lucrarea lui Dumnezeu din zilele de pe urmă și aveau nevoie urgentă de udare. Faptul că mi s-a schimbat datoria chiar atunci m-a făcut să mă întreb dacă fusesem dată în vileag și alungată. Îmi făceam griji despre ce aveau să creadă ceilalți despre mine când aveau să afle, dacă aveau să creadă că-mi lipsește calibrul și că nu pot face decât munca de jos și munci ocazionale. La început, udam noii credincioși împreună cu ceilalți, dar acum că mă ocupam de chestiuni generale, doar sarcini nesemnificative, care era scopul unei astfel de datorii? Oricât de bine mă descurcam, aveam să fiu doar o făcătoare de servicii și să ajung să fiu alungată. Cu cât m-am gândit mai mult la asta, cu atât mai mult m-am supărat. Nu-mi îndeplineam bine sarcinile, ci eram mulțumită să fac treaba de mântuială, fără să pun suflet. Uneori, erau multe lucruri de făcut seara, dar eu începeam să ațipesc foarte devreme. Odată, o soră care era responsabilă de lucrarea de udare mi-a trimis un mesaj, cerându-mi s-o ajut să organizeze niște documente de lucru din trecut. Când am citit mesajul, m-am simțit foarte potrivnică. Nu mă mai ocupam de lucrarea de udare, așa

că de ce mi-ar cere să fac asta? Totuși, nu puteam refuza, așa că am fost de acord, fără tragere de inimă. În ziua următoare, o altă soră de udare mi-a cerut să o ajut cu ceva. Chiar am șovăit, gândind: „Treburile generale sunt doar munci de tot felul și oricine îmi poate spune ce să fac. Nu prea este slujba mea, deci de ce m-ar pune să o ajut?” Mi-era teamă că avea să creadă că nu sprijineam lucrarea bisericii, dacă refuzam. Neavând încotro, i-am spus că aveam s-o fac.

Timp de câteva zile, nu am reflectat deloc asupra mea. Nu am fost capabilă să accept schimbarea datoriei de la Dumnezeu și m-am împotrivit conducătoarei, crezând că voia să-mi facă necazuri. I-am spus, oarecum intenționat, unei surori care-mi fusese parteneră înainte: „N-am stat niciodată degeaba în lucrarea mea de udare și am făcut tot ce trebuia să fac. Conducătoarea nu m-a ajutat niciodată când au apărut probleme, dar m-a demis cât ai clipi. Ei bine, nu contează! De vreme ce am fost demisă, probabil am de învățat o lecție din asta.” După ce a auzit asta, și sora a crezut despre conducătoare că nu a fost dreaptă cu mine. Pe atunci, m-am simțit cu adevărat neîndreptățită. De ce am fost repartizată să mă ocup de chestiuni generale? Eram capabilă să fac doar munci de tot felul? Nu meritam să fiu cultivată? Simțeam că, începând din acel moment, aveam să fiu inutilă și chiar dacă îmi păstram credința până la final, aveam să fiu alungată. Aceste gânduri m-au făcut din ce în ce mai nefericită. Mi-am dat seama că starea mea era greșită, așa că am venit imediat înaintea lui Dumnezeu în rugăciune și am zis: „Dumnezeule, ce se întâmplă cu mine? Și asta e o datorie, deci de ce sunt atât de nemulțumită să mă ocup de chestiuni generale? Dumnezeule, Te rog să mă luminezi și să mă îndrumi, ca să mă înțeleg și să nu mai trăiesc în corupție.” După ce m-am rugat, m-am gândit la cuvintele lui Dumnezeu despre atitudinea antihriștilor față de o schimbare a datoriei. Cuvintele lui Dumnezeu spun: „**Ce datorie este**

potrivită pentru tine ar trebui să se bazeze pe propriile atuuri. Dacă, uneori, datoria rânduită de biserică pentru tine nu este ceva la care te pricepi sau nu este ceva ce dorești să faci, poți să ridici problema și să o rezolvi comunicând. Dar dacă poți să îndeplinești datoria și este o datorie pe care ar trebui să o îndeplinești, iar tu nu vrei să o faci doar fiindcă te temi de suferință, atunci există o problemă cu tine. Dacă ești dispus să asculți și poți să te răzvrătești împotriva trupului tău, atunci se poate spune să ești relativ rezonabil. Totuși, dacă încerci mereu să calculezi ce îndatoriri sunt mai prestigioase și presupui că anumite îndatoriri îi vor face pe ceilalți să te privească de sus, asta demonstrează că ai o fire coruptă. De ce ești atât de plin de prejudecăți în felul în care înțelegi îndatoririle? E posibil să poți îndeplini bine o datorie dacă este una pe care ai ales-o pe baza propriilor idei? Nu este neapărat adevărat. Ce contează cel mai mult este să-ți rezolvi firea coruptă și, dacă nu o faci, nu vei fi capabil să-ți îndeplinești bine datoria, chiar dacă este una care îți face plăcere. Unii oameni își îndeplinesc îndatoririle fără principii, iar felul în care își îndeplinesc îndatoririle se bazează mereu pe propriile preferințe, așa că niciodată nu sunt capabili să rezolve dificultăți, mereu fac lucrurile de mântuială în fiecare datorie pe care o îndeplinesc și, în cele din urmă, sunt eliminați. Pot să fie mântuiți oamenii de acest fel? […] Oamenii răi și antihriștii nu au niciodată atitudinea corectă în îndatoririle lor. Ce cred ei atunci când sunt transferați? «Crezi că sunt doar un prestator de servicii? Când mă folosești, mă pui să prestez servicii pentru tine, iar când ai terminat cu mine, pur și simplu mă expediezi. Ei bine, nu voi presta servicii în acest fel! Vreau să fiu conducător sau lucrător, fiindcă este singura slujbă respectabilă aici. Dacă nu mă lași să fiu conducător sau lucrător și vrei în continuare să trudesc, poți pur și simplu să-ți iei

gândul de la asta!» Ce fel de atitudine este aceasta? Se supun? Pe ce bază abordează ei faptul că sunt transferați în cadrul datoriei? Pe baza impetuozității, a propriilor idei și a firii lor corupte, nu-i așa? Și care sunt consecințele acestui tip de abordare? În primul rând, vor putea ei să fie loiali și sinceri în următoarea lor datorie? Nu, nu vor putea. Vor avea o atitudine pozitivă? În ce fel de stare vor fi? (Într-o stare de deprimare.) **Care este esența deprimării? Este ostilitatea. Și care este rezultatul final al unei firi ostile și deprimate? Poate cineva care se simte așa să-și facă bine datoria?** (Nu.) **Dacă cineva este întotdeauna negativ și ostil, este apt să facă o datorie? Indiferent de datoria pe care o face, nu o poate face bine. Acesta este un cerc vicios și nu se va termina bine. De ce? Astfel de oameni nu se află pe o cale bună; ei nu caută adevărul, nu sunt supuși și nu pot înțelege în mod corespunzător atitudinea și abordarea casei lui Dumnezeu față de ei. Acesta este un necaz, nu-i așa? A fost o schimbare perfect potrivită a datoriei, dar antihriștii spun că este făcută pentru a-i chinui, că nu sunt tratați ca ființe umane, că din casa lui Dumnezeu lipsește iubirea, că sunt tratați ca niște mașinării, chemați atunci când este nevoie de ei, apoi dați deoparte când nu este nevoie de ei. Nu e acesta un argument întortocheat? Are conștiință sau rațiune cineva care spune așa ceva? Nu are pic de umanitate! Distorsionează o chestiune perfect adecvată; transformă o practică total adecvată în ceva negativ – nu reprezintă acest lucru ticăloșia unui antihrist? Poate cineva care este atât de ticălos să înțeleagă adevărul? În niciun caz. Aceasta este problema unui antihrist; orice lucru i se întâmplă, se va gândi la el într-un mod întortocheat. De ce gândesc ei într-un mod întortocheat? Pentru că natura-esență pe care o au este foarte ticăloasă. Natura-esență a unui antihrist este, în primul rând, ticăloasă, urmată de răutatea lui, iar**

acestea sunt principalele lui caracteristici. Natura ticăloasă a antihriștilor îi împiedică să înțeleagă corect orice și, în schimb, ei distorsionează totul, merg la extreme, despică firul în patru și nu se pot ocupa cum se cuvine de lucruri și nu caută adevărul. Apoi, ripostează activ și caută răzbunare, ba chiar răspândesc noțiuni și se eliberează de negativitate, incitându-i și ademenindu-i pe alții să tulbure lucrarea bisericii. Ei răspândesc în secret unele plângeri, judecă modul în care oamenii sunt tratați de către casa lui Dumnezeu, unele dintre regulile administrare ale acesteia, modul în care anumiți lideri fac lucrurile și îi condamnă pe acești lideri. Ce fel de fire este aceasta? Este o fire ticăloasă" (Cuvântul, Vol. 4: Expunerea antihriștilor, „Punctul doisprezece: Vor să se retragă atunci când nu există statut și speranța de a câștiga binecuvântări"). Din cuvintele lui Dumnezeu, am văzut că în fața oricărui lucru, antihriștii nu pot înțelege cum trebuie voia lui Dumnezeu, ci înțeleg mereu lucrurile greșit. Ei abordează orice simplă schimbare din datorie de parcă ar fi retrogradați, gândind că li se fac necazuri. Devin negativi și potrivnici și-și pot abandona oricând datoria, neținând cont de lucrarea bisericii. Antihriștii au o natură atât de rea! Însă am văzut că acționam exact la fel. Ar fi trebuit să reflectez asupra felului în care eșuasem după ce am fost demisă și să prețuiesc șansa acestei noi datorii. Dar nici măcar nu am reflectat. Am crezut despre conducătoare că era dură cu mine, că a mă ocupa de chestiuni generale era degradant și jenant, că făceam munci de tot felul, că eram o făcătoare de servicii și nu meritam să fiu cultivată. Pur și simplu nu mă puteam supune acestui lucru, ci chiar credeam că suferisem o mare nedreptate și eram foarte potrivnică acestei datorii. Leneveam mereu, făcând lucrurile de mântuială și plutind în derivă. Îmi concentram forțele contra lui Dumnezeu și foloseam acest tip de negativism ca să lupt împotriva Lui. Nu voiam să cooperez atunci când surorile de la udare veneau la mine pentru ajutor, ci

eram total nemulțumită. Credeam că-mi dădeau ordine, obligându-mă să robotesc și să fac munci de tot felul. Am vrut să-mi vărs sentimentele că fusesem nedreptățită, așa că i-am zis fostei mele partenere doleanțele mele, plângându-mă de conducătoare. Asta a afectat-o și a făcut-o să se simtă ostilă față de conducătoare. Acea schimbare a datoriei m-a expus pe deplin. Mi-am făcut datoria bazându-mă doar pe preferințele personale, vrând doar să îndeplinesc o datorie care să mă pună într-o lumină bună. Cu un statut mai mic, am crezut că ceilalți nu aveau să mă mai admire și că nu aveam nicio speranță la binecuvântări, așa că am fost negativă și am tărăgănat lucrurile, luptând cu Dumnezeu și chiar exprimându-mi mânia în datoria mea. Mi-am răspândit prejudecățile și noțiunile și am determinat o altă persoană să lupte pentru mine. În ce fel eram diferită de un antihrist? Chiar nu aveam deloc umanitate sau rațiune.

Apoi am citit câteva dintre cuvintele lui Dumnezeu. „**Unii oameni nu își îndeplinesc îndatoririle în mod corespunzător, sunt întotdeauna superficiali, provocând tulburări sau perturbări și, în cele din urmă, sunt înlocuiți. Totuși, ei nu sunt excluși din biserică, adică li se oferă o șansă de a se căi. Toată lumea are firi corupte și toți au momente în care sunt derutați sau confuzi, momente în care sunt de statură mică. Scopul în care ți se oferă o șansă este acela de a schimba toate acestea. Și cum poți face asta? Trebuie să reflectezi asupra greșelilor din trecut și să ajungi să le cunoști; nu găsi scuze și nu te apuca să răspândești noțiuni. Dacă Îl înțelegi greșit pe Dumnezeu și transmiți cu dezinvoltură aceste neînțelegeri altora, astfel încât și ei să-L interpreteze greșit pe Dumnezeu alături de tine, și dacă ai noțiuni și umbli să le răspândești, ca toată lumea să aibă noțiuni cu tine și să încerce să raționeze cu Dumnezeu alături de tine, nu este acest lucru instigator? Nu este aceasta împotrivire față de Dumnezeu? Și poate să**

iasă ceva bun din împotrivirea față de Dumnezeu? Mai poți fi mântuit? Speri că Dumnezeu te va mântui, dar refuzi să-I accepți lucrarea și te împotrivești și I te opui, deci te va mai mântui Dumnezeu? Uită de aceste speranțe! Când ai făcut o greșeală, Dumnezeu nu te-a tras la răspundere și nici nu te-a eliminat din cauza acestei singure erori. Casa lui Dumnezeu ți-a dat o șansă și ți-a permis să continui să îndeplinești o datorie și să te căiești, ceea ce reprezintă oportunitatea pe care ți-a dat-o Dumnezeu; dacă ai conștiință și rațiune, ar trebui să prețuiești asta. Unii oameni sunt întotdeauna superficiali atunci când își îndeplinesc îndatoririle și sunt înlocuiți; unii sunt transferați. Înseamnă asta că au fost eliminați? Nu asta a zis Dumnezeu; mai ai o șansă. Prin urmare, ce ar trebui să faci? Ar trebui să reflectezi asupra ta și să ajungi să te cunoști și să obții adevărata căință; aceasta este calea. Însă unii oameni nu fac asta. Ei ripostează și spun mereu: «Nu mi s-a permis să îndeplinesc această datorie pentru că am spus ceva greșit și am jignit pe cineva.» Nu caută problema în ei înșiși, nu reflectează, nu caută adevărul, nu se supun rânduielilor și orchestrărilor lui Dumnezeu și se opun lui Dumnezeu prin răspândirea noțiunilor. Nu au devenit ei Satana? Când faci lucrurile pe care le face Satana, nu mai ești un om care-L urmează pe Dumnezeu. Ai devenit un dușman al lui Dumnezeu – ar putea Dumnezeu să-Și mântuiască dușmanul? Nu. Dumnezeu îi mântuiește pe oamenii cu firi corupte, pe oamenii adevărați – nu pe diavoli, nu pe dușmanii Săi. Când te împotrivești lui Dumnezeu și te plângi de Dumnezeu și Îl interpretezi greșit și Îl judeci pe Dumnezeu, răspândind noțiuni despre El, atunci ești complet împotriva lui Dumnezeu; lansezi un strigăt împotriva lui Dumnezeu” (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Doar prin căutarea adevărurilor-principii poți să-ți îndeplinești bine datoria”). Am fost profund mișcată de cuvintele lui Dumnezeu.

Deși fusesem demisă, biserica tot îmi oferea șansa de a îndeplini o datorie. Nu a spus că nu pot urmări adevărul, că voi fi alungată. Fusesem repartizată să preiau altă datorie, ceea ce mi-a dat șansa de a reflecta cu adevărat asupra mea și de a mă înțelege. Dar, neînțelegând voia lui Dumnezeu, am crezut că demiterea mea însemna că-mi pierd statutul și imaginea. Eram negativă și mă opuneam. Eram atât de răzvrătită și absurdă! Când udam credincioși noi, de vreme ce nu aveam un calibru bun, nu puteam să am clar părtășie despre adevăr, iar întrebările nou-veniților nu-și găseau răspuns la timp. De teamă că alții aveau să mă desconsidere, am jucat mereu un rol și nu am vorbit deschis și nici nu am căutat ajutor când am întâmpinat dificultăți. Conducătoarea a avut părtășie cu mine despre principiile și metodele pentru acea datorie, dar m-am mulțumit doar să aflu despre ele și, după aceea, nu m-am gândit cum să le practic și să le aplic. Așadar, nu am înțeles multe dintre principii după multă părtășie, iar lucrarea mea de udare nu a avut niciodată rezultate bune. Nu numai că aveam un calibru slab, dar eram extrem de arogantă și nu aveam dorința de a căuta adevărul. De fapt, nu deveneam mai pricepută și nu existau progrese în lucrarea mea. Așadar, a trebuit să fiu fiu transferată la o altă datorie. Dar nu voiam să-mi recunosc corupția și defectele. Am tratat cu indignare transferul meu și am refuzat să îl accept. Ba chiar am înțeles greșit că Dumnezeu mă dădea în vileag, punându-mă într-o lumină proastă, că intenționa să mă alunge. Era absurd și complet nerezonabil din partea mea. Din cauza calibrului meu slab și a lipsei de realizări în udarea nou-veniților, am fost deprimată mult timp. Dacă aș fi continuat să fac acea datorie, nu mi-ar fi afectat doar viața mea, ci ar fi ținut pe loc și biserica. Pe baza calibrului și a punctelor mele forte, conducătoarea mi-a dat o datorie pe care puteam s-o fac. Asta-nsemna să urmez principiul și să răspund de viața mea. Dar eu nu știam ce era bine pentru mine. Nu am reflectat asupra mea ca să mă cunosc, ci am

contraatacat, judecând-o pe la spate pe conducătoare și răspândind negativism. Din afară, părea că doar îi căutam nod în papură, dar, de fapt, mă împotriveam lui Dumnezeu, luptând cu El. Fiind expusă în felul acesta, am văzut nu doar că-mi lipsea calibrul, dar și că aveam o fire foarte coruptă. Dacă nu mă supuneam așa cum ar fi trebuit și nu-mi făceam datoria cu zel, aș fi fost expusă și alungată!

Cât am reflectat, am descoperit și perspectiva greșită pe care o aveam. Credeam că îndatoririle se clasează diferit, că sunt neînsemnate sau importante și că, doar a fi conducător sau a face lucrarea de udare era o datorie adevărată, în vreme ce lucrarea chestiunilor generale nu conta drept datorie. Consideram că era o lucrare nepretențioasă și că a îndeplini asemenea îndatoriri însemna doar că fac servicii și că aveam să sfârșesc prin a fi alungată după ce le duceam la bun sfârșit. Așa că, atunci când am auzit că am fost repartizată să mă ocup de chestiuni generale, m-am simțit inferioară și tratată ca o mașinărie. Eram foarte potrivnică și nu aveam dorința de a-mi face datoria. Dar, în biserică, toate îndatoririle sunt pentru planul de gestionare al lui Dumnezeu de a mântui omenirea. Fie că suntem conducători sau facem lucrarea chestiunilor generale, toate înseamnă că îndeplinim o datorie și toți trebuie să cooperăm bine. E exact ca în cazul unei mașinării: fiecare piesă are scopul ei, așa că nu există îndatoriri mari sau mici, înalte sau josnice, nobile sau inferioare, ci doar funcții diferite. Indiferent ce datorie îndeplinesc oamenii, fiecare are lecții de învățat și adevăruri pe care ar trebui să le practice și în care să pătrundă. Atât timp cât urmărim adevărul, cu toții putem fi mântuiți de Dumnezeu. Însă eu mereu mă gândeam greșit la lucruri. Credeam că a mă ocupa de chestiuni generale însemna doar trudă, munci de tot felul și a face servicii. Am aplicat această perspectivă deformată faptului că datoria îmi fusese schimbată și am înțeles greșit voia lui Dumnezeu. E un lucru cu adevărat dezgustător și odios

pentru Dumnezeu! Asta mi-a amintit de câteva dintre cuvintele lui Dumnezeu. „**Dorința lui Dumnezeu este ca fiecare persoană să fie desăvârșită, să fie în final câștigată de El, să fie complet curățită de El și să devină un om pe care El îl iubește. Nu contează dacă vă spun că sunteți înapoiați sau de calibru slab – acestea sunt toate adevărate. Faptul că Eu spun aceasta nu dovedește că intenționez să vă abandonez, că mi-am pierdut speranța în voi, cu atât mai puțin că nu sunt dispus să vă mântuiesc. Astăzi, am venit să fac lucrarea mântuirii voastre, ceea ce înseamnă că lucrarea pe care o fac Eu este o continuare a lucrării de mântuire. Fiecare persoană are șansa de a fi desăvârșită: dacă ești dispus, dacă urmărești, în final vei putea să obții acest rezultat, și niciunul dintre voi nu va fi abandonat. Dacă ești de calibru slab, cerințele Mele pentru tine vor fi conform calibrului tău slab; dacă ești de calibru înalt, cerințele Mele pentru tine vor fi în conformitate cu calibrul tău înalt; dacă ești ignorant și analfabet, cerințele Mele vor fi în conformitate cu analfabetismul tău; dacă ești un om cu știință de carte, cerințele Mele pentru tine vor fi în conformitate cu faptul că ai carte; dacă ești în vârstă, cerințele Mele pentru tine vor fi în conformitate cu vârsta ta; dacă ești capabil să oferi ospitalitate, cerințele Mele pentru tine vor fi în conformitate cu această abilitate; dacă spui că nu poți oferi ospitalitate și poți doar să îndeplinești o anumită funcție, fie ea propovăduirea Evangheliei sau îngrijirea bisericii, ori participarea la celelalte treburi generale, desăvârșirea ta de către Mine va fi în conformitate cu funcția pe care o îndeplinești**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Restaurarea vieții normale a omului și conducerea lui către o destinație minunată”). După ce am citit cuvântul lui Dumnezeu, am fost foarte emoționată, dar și rușinată în același timp. L-am înțeles greșit și L-am învinuit, fără să-I înțeleg voia. Credeam că lucrarea chestiunilor

generale îmi fusese repartizată din cauza calibrului slab și că urma să fiu alungată după ce-mi terminam serviciul. De fapt, Dumnezeu nu a spus niciodată că nu va mântui oamenii cu calibru slab și nu tratează oamenii în funcție de calibrul lor sau de datoria pe care o fac ei. El Se uită dacă ei iubesc și urmăresc adevărul. Aceasta e cheia mântuirii lor. M-am gândit la o răufăcătoare excomunicată în trecut de biserică. Părea să aibă calibru, iar datoria ei inspira admirație, dar ea a urmărit mereu statutul, i-a oprimat pe ceilalți și i-a exclus pe cei cu opinii diferite. Fusese deja f emondată și tratată în repetate rânduri, dar nu s-a pocăit. În cele din urmă, a fost excomunicată din biserică. Toți conducătorii falși și antihriștii care au fost dați în vileag și alungați în anii recenți păreau să aibă calibru și haruri, dar ei nu urmăreau adevărul. Toți făceau multe rele pentru renume și statut și erau pe o cale potrivnică lui Dumnezeu. Oricât de măreț ar putea părea calibrul cuiva sau cât de înalt i-ar putea fi statutul, dacă nu caută adevărul, să fie dat în vileag și alungat de Dumnezeu e doar o chestiune de timp. M-am gândit și la niște frați și surori cu un calibru mediu, ale căror îndatoriri nu sunt remarcabile, dar ei sunt capabili să le îndeplinească din inimă, ocupând poziția de ființă creată. Când dau dovadă corupție, ei vin înaintea lui Dumnezeu să se roage și să caute, să reflecteze asupra lor și să se cunoască prin cuvintele lui Dumnezeu. Firile lor corupte chiar se pot schimba cu timpul. Firea lui Dumnezeu este foarte dreaptă. Dumnezeu nu tratează pe nimeni nedrept. Indiferent de calitatea calibrului nostru, indiferent ce datorie facem, Dumnezeu îngrijește și udă pe fiecare în mod egal și stabilește situații prin care noi să experimentăm cuvintele Lui și să pătrundem în realitatea adevărului. Lucrarea lui Dumnezeu de mântuire a omului e atât de practică! După ce am înțeles voia lui Dumnezeu, n-am mai fost atât de potrivnică în datoria mea curentă, ci am vrut să mă supun și s-o îndeplinesc bine.

Ulterior, am citit câteva dintre cuvintele lui Dumnezeu: „**Ca să vă puteți face datoria astăzi în casa lui Dumnezeu, fie că este mare sau mică, fie că este de ordin fizic sau mental și fie că e vorba să vă ocupați de probleme externe sau de lucrări interne, nimeni nu își îndeplinește datoria din întâmplare. Cum ar putea fi ea alegerea ta? Totul este condus de Dumnezeu. Te-ai mișcat astfel, ai acest simț al misiunii și răspunderii și poți face această datorie numai pentru că Dumnezeu ți-a dat o însărcinare. Sunt atâția printre non-credincioși cu înfățișare frumoasă, cunoștințe sau talent, dar oare îi favorizează Dumnezeu? Nu, nu o face. Dumnezeu nu i-a ales pe ei și nu vă favorizează decât pe voi. Vă cere tuturor să jucați tot felul de roluri, să îndepliniți tot felul de îndatoriri și să vă asumați diferite feluri de responsabilități în lucrarea Sa de gestionare. Când planul de gestionare al lui Dumnezeu ajunge, în cele din urmă, la sfârșit și este realizat, ce glorie și ce privilegiu vor fi acestea! Așadar, când oamenii suferă câteva greutăți în timp ce își fac azi datoria; când trebuie să renunțe la unele lucruri, să se sacrifice și să plătească un anumit preț; când își pierd statutul, faima și câștigurile în lume; și când toate aceste lucruri se duc, pare că Dumnezeu le-a luat de la ei, dar au câștigat ceva mai de preț și mai valoros. Ce au dobândit oamenii de la Dumnezeu? Au dobândit adevărul și viața, făcându-și datoria. Numai după ce ți-ai îndeplinit datoria, ți-ai dus la bun sfârșit însărcinarea dată de Dumnezeu, îți trăiești întreaga viață pentru misiunea și însărcinarea date de Dumnezeu, ai o mărturie frumoasă și duci o viață care are valoare – numai atunci ești o persoană adevărată! Și de ce spun că ești o persoană adevărată? Pentru că Dumnezeu te-a ales și te-a determinat să-ți faci datoria ca ființă creată, aflată sub gestionarea Lui. Aceasta este cea mai mare valoare și cea mai mare semnificație a vieții tale**” (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă,

Partea a III-a). **„Dumnezeu nu Se uită la ceea ce spui sau promiți înaintea Lui; Se uită dacă lucrurile pe care le faci au adevărul-realitate. De asemenea, lui Dumnezeu nu-I pasă cât de înalte, profunde sau mărețe sunt acțiunile tale și, chiar dacă faci un lucru mărunt, dacă Dumnezeu vede sinceritate în fiecare mișcare a ta, El va spune: «Această persoană crede cu sinceritate în Mine. Nu s-a lăudat niciodată. Se comportă conform postului pe care îl ocupă. Deși se poate să nu fi adus o mare contribuție casei lui Dumnezeu și este de calibru slab, este statornică și are sinceritate în tot ceea ce face.» Ce conține această «sinceritate»? Conține frica și supunerea față de Dumnezeu, precum și adevărata iubire și credință; conține tot ceea ce Dumnezeu vrea să vadă. Astfel de oameni pot părea neremarcabili pentru alții și ar putea fi persoane care fac mâncare sau curățenie, care îndeplinesc o datorie obișnuită. Astfel de oameni nu sunt remarcabili pentru ceilalți, nu au realizat nimic grozav și nu este nimic de apreciat, admirabil sau de invidiat la ei – sunt doar oameni obișnuiți. Și totuși, tot ceea ce cere Dumnezeu se găsește în ei și trăiește în ei și ei Îi dau totul lui Dumnezeu. Spune-Mi, ce mai vrea Dumnezeu? Este mulțumit de ei”** (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a). Cuvintele lui Dumnezeu mi-au arătat că orice datorie primesc, e din conducerea și rânduielile lui Dumnezeu. Ar trebui să mă supun acesteia și s-o abordez din inimă. Orice fel de calibru am sau câte sunt capabilă să fac, ar trebui să-mi dau toată silința, să fac tot ce pot. Asta e voia lui Dumnezeu și asta înseamnă cu adevărat să-mi fac datoria.

După aceasta, mi-am asumat o atitudine corectă și am dus la bun sfârșit și cu sârguință lucrarea chestiunilor generale și, după o vreme, am văzut că nu erau deloc o corvoadă, așa cum îmi închipuisem. Sunt multe principii de priceput și în care să intru în acea datorie, iar pentru asta e

nevoie de o inimă sinceră, care caută adevărul, în timp ce o îndeplinesc. La sfârșitul unei perioadă de practică, am câștigat multe din chestiunile generale. Am deprins niște abilități, am ajuns să înțeleg câteva principii și am experimentat și cât de practică este mântuirea omenirii de către Dumnezeu. Schimbarea aceasta a datoriei mi-a schimbat perspectiva greșită pe care o avusesem față de îndatoriri și am devenit dispusă să mă supun rânduielilor lui Dumnezeu și să-mi dau silința în datoria mea. Slavă Ție, Dumnezeule!

50. Ce se ascunde în spatele refuzului de a fi conducător

de Christina, Statele Unite

În ianuarie 2022, am fost aleasă pentru a sluji drept conducător de biserică și am fost însărcinată în principal cu supravegherea producției video. În acel moment, am avut sentimente contradictorii: Pe de o parte, îmi făceam griji că, dacă mă supuneam deciziei, dar nu reușeam să-mi fac treaba bine, căci nu aveam abilități tehnice, aș fi fost dezvăluită și destituită. Pe de altă parte, dacă refuzam să fac această datorie, m-aș fi simțit destul de vinovată. Așa că m-am rugat lui Dumnezeu, cerându-I să mă ghideze pentru a înțelege intenția Sa. În acea zi, s-a întâmplat să mă întâlnesc cu un frate care, după ce a auzit despre starea mea, a avut părtășie cu mine în felul următor: „Principalul motiv pentru care nu vrei să slujești drept conducător este că îți faci griji pentru destinul și perspectivele tale. Te temi că nu vei fi capabilă să faci o lucrare reală și că vei fi dezvăluită și destituită. De asemenea, ai convingerea falsă că este riscant să fii conducător, deoarece conducătorii sunt expuși la a fi dezvăluiți și eliminați. Ești precaută față de Dumnezeu și Îl înțelegi greșit. În realitate, mulți conducători sunt dezvăluiți și eliminați nu pentru că au avut acea poziție, ci mai degrabă pentru că nu au reușit să urmărească adevărul și să meargă pe calea cea dreaptă și pentru că au căutat întotdeauna statutul și s-au dezlănțuit, făcând lucruri rele.” Părtășia fratelui mi-a arătat exact cum gândeam și m-a ajutat să dobândesc o anumită cunoaștere a stării mele. După aceea, am căutat să mănânc și să beau cuvinte ale lui Dumnezeu referitoare la starea mea.

Într-o zi, am găsit două fragmente din cuvintele lui Dumnezeu: „**Când se face o simplă ajustare la datoria lor, oamenii ar trebui să răspundă printr-o atitudine de ascultare, să facă așa cum le spune casa lui**

Dumnezeu și ceea ce sunt capabili și, indiferent de ceea ce fac, să facă acel lucru pe cât de bine le permite puterea lor, din toată inima și din toată puterea lor. Ceea ce a făcut Dumnezeu nu este din greșeală. Un adevăr atât de simplu poate fi practicat de către oameni cu puțină conștiință și rațiune, dar acest lucru depășește abilitățile antihriștilor. Când este vorba de ajustarea îndatoririlor, antihriștii vor veni imediat cu argumente, sofisme și sfidare și, în adâncul lor, refuză să o accepte. Ce anume este în inima lor? Neîncredere și îndoială, apoi, îi încearcă pe ceilalți, folosind tot felul de metode. […] De ce ar complica atât de mult un lucru simplu? Există un singur motiv: Antihriștii nu ascultă niciodată de rânduielile casei lui Dumnezeu și întotdeauna leagă strâns datoria, faima, câștigul și statutul lor de speranța de a dobândi binecuvântări și viitoarea lor destinație, de parcă, odată ce și-au pierdut datoria, reputația și statutul, nu vor mai avea nicio speranță să dobândească binecuvântări și recompense, iar acest lucru ar fi de parcă și-ar pierde viața. Ei se gândesc: «Trebuie să fiu atent, nu trebuie să fiu neglijent! Nu pot să mă bazez pe casa lui Dumnezeu, pe frați și surori, pe conducători și lucrători și nici măcar pe dumnezeu. Nu pot să am încredere în niciunul dintre ei. Tu însuți ești persoana pe care poți să te bazezi cel mai mult și care e cea mai demnă de încredere. Dacă nu-ți faci planuri pentru tine, atunci cui îi va păsa de tine? Cine se va gândi la viitorul tău? Cine se va gândi dacă vei primi sau nu binecuvântări? Prin urmare, trebuie să fac planuri și calcule atente spre binele meu. Nu pot să comit greșeli sau să fiu nici măcar puțin neglijent, altminteri, ce voi face dacă va încerca cineva să profite de mine?» Prin urmare, ei se păzesc de conducătorii și lucrătorii casei lui Dumnezeu, temându-se că cineva îi va discerne sau îi va vedea așa cum sunt în realitate și că atunci vor fi demiși, iar binecuvântările la care visează vor fi

spulberate. Consideră că trebuie să-și păstreze reputația și statutul pentru a avea vreo speranță de a dobândi binecuvântări. Un antihrist vede faptul de a fi binecuvântat ca fiind mai măreț decât cerurile, mai măreț decât viața, mai important decât urmărirea adevărului, schimbarea firii sau mântuirea personală și mai important decât a-și îndeplini bine datoria și de a fi o ființă creată care corespunde standardelor. Ei cred că a fi o ființă creată care e conform așteptărilor, își face bine datoria și e mântuită sunt lucruri neînsemnate care nu merită menționate sau remarcate, în timp ce dobândirea binecuvântărilor este singurul lucru din întreaga lor viață ce nu poate fi uitat niciodată. Indiferent ce situație înfruntă, indiferent cât de importantă sau neînsemnată este, ei o pun pe seama faptului că sunt binecuvântați și sunt incredibil de precauți și atenți și-și lasă întotdeauna o cale de scăpare" (Cuvântul, Vol. 4: Demascarea antihriștilor, „Punctul doisprezece: Vor să se retragă atunci când nu există statut și speranța de a câștiga binecuvântări").

„Ca ființă creată, când cineva vine înaintea Creatorului, se cuvine să își îndeplinească datoria. Acesta este un lucrul foarte potrivit de făcut și acea persoană ar trebui să îndeplinească această responsabilitate. Datorită faptului că ființele create își îndeplinesc îndatoririle, Creatorul a făcut o lucrare și mai importantă în rândul omenirii și El a săvârșit o etapă suplimentară a lucrării asupra oamenilor. Și ce lucrare este aceasta? Ea oferă omenirii adevărul, permițându-i să câștige adevărul de la El în timp ce își îndeplinește îndatoririle și, astfel, să se lepede de firile sale corupte și să fie purificată. Astfel, oamenii ajung să împlinească intenția lui Dumnezeu și să pășească pe calea cea bună în viață și, în cele din urmă, sunt capabili să se teamă de Dumnezeu și să se ferească de rău, să obțină mântuirea deplină și să nu mai fie supuși chinurilor Satanei. Acesta este efectul pe care Dumnezeu vrea să

determine omenirea să-l obțină în cele din urmă prin îndeplinirea îndatoririlor ei. […] Un lucru atât de frumos și atât de măreț este strâmbat de teapa antihriștilor într-o tranzacție, în care ei solicită coroane și recompense din mâna lui Dumnezeu. O astfel de tranzacție transformă cel mai frumos și mai just lucru în cel mai urât și mai ticălos. Nu asta fac antihriștii? Judecând după aceasta, sunt antihriștii ticăloși? Sunt într-adevăr foarte ticăloși! Aceasta este o manifestare a ticăloșiei lor" [Cuvântul, Vol. 4: Demascarea antihriștilor, „Punctul nouă (Partea a șaptea)"]. Cuvintele lui Dumnezeu expuneau cum antihriștii cred în Dumnezeu doar pentru a obține binecuvântări. Indiferent de situația pe care o întâlnesc, ei o analizează mereu în funcție de destinația și binecuvântările lor. Chiar și când se confruntă cu ceva simplu, precum o ajustare a datoriei lor, pur și simplu nu se pot supune, ci meditează și cântăresc cum le va afecta acea decizie perspectivele viitoare. Dacă ajustarea servește intereselor lor și le va permite să obțină binecuvântări, o acceptă, dar dacă ajustarea le amenință perspectivele și destinul, găsesc o cale de a scăpa de ea, temându-se că, dacă fac un pas greșit, vor fi dezvăluiți, eliminați și nu vor mai avea nicio speranță de a obține binecuvântări. Am văzut că natura-esență a antihriștilor este cu adevărat ticăloasă și înșelătoare! Am reflectat la faptul că atitudinea mea față de ajustarea datoriei mele era exact ca aceea a unui antihrist. Când am auzit că am fost selectată drept conducător de biserică, m-am gândit în primul rând la perspectivele, finalul și destinația mea viitoare. Am analizat dacă datoria aceea ar fi benefică pentru mine și chiar înainte de a începe să slujesc drept conducător luasem deja în considerare toate consecințele posibile ale eșecului de a-mi face bine datoria. Eram foarte suspicioasă și circumspectă față de Dumnezeu și nu m-am supus câtuși de puțin. M-am gândit chiar și la niște scuze care să dea bine pentru a scăpa de datorie, spunând că nu am calibrul necesar pentru a fi conducător și că aș întârzia

lucrarea. La prima vedere, putea să pară că nu urmăream statutul și că eram destul de rezonabilă, dar exista un motiv de nedescris în spatele tuturor acestor lucruri: mi-era teamă să-mi asum responsabilitățile de conducător și riscul de a fi dezvăluită și eliminată dacă nu mă descurcam. Astfel, am vrut să scap de datorie pentru a-mi asigura perspectivele. Intenția lui Dumnezeu este să ne ofere ocazii să practicăm îndeplinirea îndatoririlor, pentru a ne ajuta să înțelegem adevărul, să pătrundem în realitate, să ne lepădăm de firile noastre corupte și să obținem mântuirea. Când mi-a fost oferită o asemenea ocazie minunată, nu numai că nu am reușit să fiu recunoscătoare pentru harul lui Dumnezeu, dar, de fapt, L-am înțeles greșit pe Dumnezeu, am fost bănuitoare față de El și am vrut să scap și să resping datoria care mi-a fost atribuită. Am fost cu adevărat egoistă și înșelătoare!

Mergând mai departe, am căutat mai multe fragmente din cuvintele lui Dumnezeu legate de convingerea mea falsă. Le-am găsit pe acestea: „**Spune-Mi, odată ce oamenii corupți dobândesc statut – indiferent de cine sunt ei – devin ei antihriști? Este acest lucru absolut?** (Dacă nu urmăresc adevărul, atunci vor deveni antihriști, dar dacă urmăresc adevărul, nu vor deveni.) **Este absolut corect: dacă oamenii nu urmăresc adevărul, atunci cu siguranță vor deveni antihriști. Și oare toți care merg pe calea antihriștilor o fac din cauza statutului? Nu, acest lucru este în principal din cauză că nu au dragoste pentru adevăr, pentru că nu sunt oamenii potriviți. Indiferent dacă au statut sau nu, toți oamenii care nu urmăresc adevărul merg pe calea antihriștilor. Indiferent câte predici au auzit, astfel de oameni nu acceptă adevărul, nu merg pe calea cea dreaptă, ci sunt convinși să meargă pe calea cea strâmbă. Situația seamănă cu modul oamenilor de a mânca: unii nu consumă alimente care le pot hrăni trupul și susține o existență normală, ci în schimb insistă să consume lucruri care le fac rău, în cele din urmă tăindu-și**

singuri craca de sub picioare. Nu este aceasta propria lor alegere? După ce sunt eliminați, unii conducători și lucrători răspândesc noțiuni, spunând: «Nu fi lider și nu îți da voie să câștigi statut. Oamenii sunt în pericol din clipa în care dobândesc vreun statut, iar Dumnezeu îi va dezvălui! Odată ce sunt dezvăluiți, nu se vor mai califica să fie nici măcar credincioși de rând și nu vor mai primi nicio binecuvântare.» Ce vorbă mai e și asta? În cel mai bun caz, reprezintă o înțelegere greșită a lui Dumnezeu; în cel mai rău, este o blasfemie la adresa Lui. Dacă nu mergi pe calea cea bună, nu cauți adevărul și nu urmezi calea lui Dumnezeu, ci în schimb insiști să mergi pe calea antihriștilor și ajungi pe calea lui Pavel, având în cele din urmă același rezultat, același final ca și Pavel, încă plângându-te de Dumnezeu și judecându-L ca fiind nedrept, atunci nu ești tu obiectul veritabil al unui antihrist? Un asemenea comportament este blestemat!" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Cum să înlături tentațiile și robia statutului"). **„Unii oameni se gândesc: «Oricine conduce este nesăbuit și ignorant și își provoacă distrugerea, pentru că, acționând în calitate de conducători, oamenii își dezvăluie inevitabil corupția, astfel încât Dumnezeu să o vadă. Ar mai fi dezvăluită atâta corupție dacă nu ar face această lucrare?» Ce idee absurdă! Dacă nu îndeplinești funcția de conducător, nu vei dezvălui corupție? Faptul că nu ești un conducător, chiar dacă arăți mai puțină corupție, înseamnă că ai obținut mântuirea? Conform acestui raționament, toți cei care nu slujesc pe post de conducători sunt cei care pot supraviețui și pot fi mântuiți? Nu este cumva prea ridicolă această afirmație? Oamenii care slujesc în calitate de conducători îi ghidează pe aleșii lui Dumnezeu să mănânce, să bea cuvântul lui Dumnezeu și să experimenteze lucrarea Lui. Această cerință și acest standard sunt înalte, așa că este inevitabil ca liderii să nu arate unele**

stări de corupție atunci când încep instruirea. Acest lucru este normal, iar Dumnezeu nu îl condamnă. Dumnezeu nu numai că nu condamnă asta, dar, îi și luminează, iluminează și îndrumă pe acești oameni și le încredințează poveri suplimentare. Atât timp cât se pot supune îndrumării și lucrării lui Dumnezeu, ei vor progresa mai repede în viață decât oamenii obișnuiți. Dacă sunt oameni care urmăresc adevărul, ei pot porni pe calea desăvârșirii de către Dumnezeu. Acesta este lucrul cel mai binecuvântat de Dumnezeu. Unii oameni nu pot vedea asta și denaturează faptele. Conform înțelegerii umane, oricât de mult se va schimba un conducător, lui Dumnezeu nu-i va păsa; El se va uita doar la cât de multă corupție dezvăluie conducătorii și lucrătorii și îi va condamna doar pe baza acestui lucru. Iar legat de cei care nu sunt conducători și lucrători, pentru că dezvăluie puțină corupție, chiar dacă nu se schimbă, Dumnezeu nu îi va condamna. Nu-i așa că este absurd? Nu este o blasfemie împotriva lui Dumnezeu? Dacă te împotrivești atât de serios lui Dumnezeu în inima ta, poți fi mântuit? Nu poți. Dumnezeu stabilește finalurile oamenilor, în principal, pe baza faptului că aceștia dețin adevărul și mărturie adevărată și depinde, în mare parte, dacă sunt oameni care urmăresc adevărul. Dacă îl urmăresc și se pot căi cu adevărat după ce sunt judecați și mustrați pentru comiterea unei fărădelegi, atunci, atât timp cât nu spun cuvinte sau nu fac lucruri care Îl hulesc pe Dumnezeu, vor fi, cu siguranță, capabili să obțină mântuirea. Conform închipuirilor voastre, toți credincioșii obișnuiți care Îl urmează pe Dumnezeu până la capăt pot obține mântuirea, iar cei care slujesc drept conducători trebuie să fie cu toții eliminați. Dacă vi s-ar cere să fiți conducători, ați crede că nu ar fi în regulă să nu o faceți, dar că, dacă ați sluji în calitate de conducător, ați dezvălui involuntar corupție, iar asta ar fi ca și cum v-ați trimite

singuri la ghilotină. Nu cumva toate acestea sunt cauzate de înțelegerile voastre greșite cu privire la Dumnezeu? Dacă finalurile oamenilor ar fi stabilite în funcție de corupția pe care o dezvăluie, nimeni nu ar putea fi mântuit. În acest caz, ce rost ar mai avea ca Dumnezeu să facă lucrarea de mântuire? Dacă într-adevăr ar fi așa, unde ar fi dreptatea lui Dumnezeu? Omenirea ar fi incapabilă să vadă firea dreaptă a lui Dumnezeu. Prin urmare, ați înțeles cu toții greșit intențiile lui Dumnezeu, ceea ce arată că nu aveți o cunoaștere adevărată despre El” (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a). Prin cuvintele lui Dumnezeu am aflat că antihriștii și conducătorii falși nu au fost dezvăluiți și eliminați pentru că au slujit drept conducători, ci mai degrabă pentru că nu au reușit să urmărească adevărul și să meargă pe calea cea dreaptă după ce au obținut statut. Mai mult, ei au perturbat și tulburat lucrarea bisericii și nu s-au pocăit, indiferent de modul în care alții i-au emondat; acesta este adevăratul motiv pentru care au fost dezvăluiți și eliminați. Dumnezeu nu îi condamnă pe oameni pe baza unei singure dezvăluiri a corupției sau a unei singure greșeli; El ia în considerare natura-esență a lor și calea pe care merg. Chiar dacă ne dezvăluim firile corupte în mai multe ocazii și comitem anumite fărădelegi, atât timp cât căutăm adevărul și ne pocăim cu adevărat, Dumnezeu ne va da o nouă șansă. Dumnezeu elimină doar antihriștii și oamenii răi care sunt scârbiți de adevăr și îl urăsc, fără a se pocăi vredată, indiferent câte fărădelegi comit. M-am gândit la conducătorii falși și la antihriștii care au fost dezvăluiți și eliminați de Dumnezeu în trecut. Unii au vorbit doar despre cuvinte și doctrine și au dat ordine, dar nu au reușit să rezolve probleme reale și au râvnit la beneficiile statutului lor. În cele din urmă, ei au fost definiți drept conducători falși și au fost destituiți. Alții au căutat doar statutul și reputația în timp ce lucrau, au concurat cu alții pentru faimă și câștig, i-au suprimat

în mod despotic și i-au chinuit pe oameni, s-au împotrivit puternic rânduielilor de lucru și și-au urmat propriile planuri, au stabilit o „împărăție independentă”, au ademenit oamenii, au refuzat categoric să se pocăiască și în cele din urmă au fost dezvăluiți drept demoni antihriști și eliminați. Acestea sunt tipurile de oameni care sunt dezvăluiți și eliminați. Realizând acest lucru, am ajuns să înțeleg că oamenii nu sunt dezvăluiți și eliminați în funcție de datoria pe care o fac, ci mai degrabă dacă nu urmăresc adevărul și dacă esența umanității lor este rea. Dacă cineva nu urmărește adevărul și are o umanitate precară, atunci chiar dacă nu este conducător, nu își va face bine îndatoririle; dacă lenevește mereu în timp ce lucrează, acționează cu superficialitate și nici măcar nu muncește la un nivel acceptabil, tot va fi eliminat în cele din urmă. Mi-am dat seama că biserica îi tratează și îi organizează pe oameni ghidându-se foarte mult după principii, că firea lui Dumnezeu este dreaptă și că biserica este condusă de adevăr și dreptate. Cu toate acestea, nu am văzut clar acest lucru și am crezut în mod eronat că poziția de conducător mă va distruge. Convingerile mele erau atât de absurde!

Odată, în timpul devoțiunilor mele, am găsit acest fragment din cuvintele lui Dumnezeu: „**Nu există o corelare între datoria omului și faptul dacă este binecuvântat sau blestemat. Datoria este ceea ce omul se cuvine să îndeplinească; reprezintă vocația sa de la ceruri și nu ar trebui să depindă de recompensă, condiții sau motive. Doar atunci el își face datoria. A fi binecuvântați este când cineva este desăvârșit și se bucură de binecuvântările lui Dumnezeu după ce a experimentat judecata. A fi blestemați este când firea cuiva nu se schimbă după ce a experimentat mustrarea și judecata, adică atunci când nu experimentează desăvârșirea, ci este pedepsit. Dar, indiferent dacă sunt binecuvântate sau blestemate, ființele create ar trebui să-și facă**

datoria, să facă ceea ce se cuvine să facă și ceea ce sunt capabile să facă; acesta este minimul pe care o persoană, o persoană care-L caută pe Dumnezeu, ar trebui să-l facă. Nu ar trebui să-ți faci datoria doar pentru a fi binecuvântat și nu ar trebui să refuzi să acționezi din teama de a fi blestemat. Permiteți-Mi să vă spun acest lucru: îndeplinirea datoriei proprii este ceea ce omul se cuvine să facă, iar dacă nu este capabil să-și facă datoria, atunci asta este răzvrătirea lui. Tocmai prin procesul îndeplinirii datoriei sale omul se schimbă treptat și prin acest proces el își demonstrează loialitatea. Ca atare, cu cât ești mai capabil să-ți faci datoria, cu atât mai mult adevăr vei primi și cu atât mai reală va deveni expresia ta. Cei care își îndeplinesc datoria doar în mod mecanic și nu caută adevărul vor fi eliminați în final, deoarece astfel de oameni nu-și îndeplinesc datoria în practicarea adevărului și nu practică adevărul în realizarea datoriei lor. Ei sunt aceia care rămân neschimbați și vor fi blestemați. Nu doar că expresiile lor sunt impure, ci tot ceea ce exprimă ei este rău" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Diferența dintre lucrarea de slujire a lui Dumnezeu întrupat și datoria omului"). M-am simțit și mai lămurită după ce am citit cuvintele lui Dumnezeu. Nu există nicio corelație între datoria pe care o face cineva și dacă este binecuvântat sau blestemat. În calitate de ființe create, trebuie să ne îndeplinim îndatoririle. Dacă cineva este incapabil să își îndeplinească datoria, atunci nu poate fi numit o ființă creată. În aceeași măsură, comportamentul filial al copiilor față de părinții lor este corect și potrivit. Indiferent dacă în cele din urmă părinții le acordă drepturi asupra proprietății lor, copiii ar trebui să își îndeplinească responsabilitățile și obligațiile. Cât despre mine, ce fel de atitudine am avut față de datoria mea? Când m-am gândit că va trebui să îmi asum mai multe responsabilități în calitate de conducător și că, dacă nu mă descurcam bine, asta mi-ar fi amenințat perspectivele și destinul, am

vrut să caut scuze pentru a scăpa de datorie și să o resping. Nu priveam câtuși de puțin datoria ca pe o responsabilitate sau o obligație pe care trebuia să o îndeplinesc. În schimb, priveam îndatoririle ca pe un fel de tranzacție și le alegeam în funcție de posbilitatea de a-mi aduce binecuvântări sau blesteme. Nu am avut nici cea mai mică urmă de rațiune pe care ar trebui să o aibă o ființă creată în ceea ce privește datoria sa. Mai mult, am crezut în mod eronat că, din cauză că nu eram un profesionist și îmi lipseau abilitățile tehnice pentru producția video, nu mi-aș fi putut îndeplini bine lucrarea. Dar Dumnezeu spune clar: „**De fapt, în calitate de conducător, după ce termini rânduielile lucrării, trebuie să urmărești progresul unui proiect. Chiar dacă ești novice în aceste chestiuni – chiar dacă îți lipsește orice cunoștință despre ele – poți găsi o cale de a-ți face lucrarea. Poți găsi pe cineva care are cunoștințe, care înțelege lucrarea în cauză, pentru a verifica situația și a oferi sugestii. Din sugestiile lor poți identifica principiile potrivite și, astfel, vei putea urmări lucrarea**” [Cuvântul, Vol. 5: Responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor, „Responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor (4)”]. Cuvintele lui Dumnezeu mi-au infirmat direct noțiunile: Dumnezeu nu a cerut niciodată să stăpânim toate abilitățile tehnice dintr-un domeniu pentru a fi conducător. Chiar dacă nu avem experiență profesională într-un domeniu, putem găsi întotdeauna frați și surori ce dispun de cunoștințe tehnice cu care să colaborăm și să căutăm principii în acest mod. Astfel, putem să îndeplinim lucrarea în continuare, iar dacă într-adevăr nu putem desluși ceva, putem cere ajutor conducătorilor superiori. Dacă m-aș dedica întru totul și aș încerca să fac tot ce-mi stă în putință, dar statura mea ar fi prea mică, calibrul meu ar fi deficitar și nu aș fi în stare de această lucrare, atunci aș putea să mă retrag și să îmi asum o altă datorie. Realizând intenția lui Dumnezeu, m-am simțit mult mai lămurită în această privință și mi-am lăsat deoparte grijile și angoasele.

Ulterior, am găsit alte două fragmente din cuvintele lui Dumnezeu care spun: **„Când Noe a făcut așa cum l-a îndrumat Dumnezeu, el nu a știut care erau intențiile lui Dumnezeu. El nu a știut ce voia să îndeplinească Dumnezeu. Dumnezeu doar îi dăduse o poruncă și îl îndrumase să facă ceva și, fără prea multe explicații, Noe s-a conformat și a făcut acel lucru. El nu a încercat să deslușească în secret dorințele lui Dumnezeu, nici nu I s-a opus lui Dumnezeu și nici nu a arătat lipsă de sinceritate. El doar a mers mai departe și a făcut acel lucru cu o inimă curată și simplă. Ceea ce Dumnezeu l-a pus, el a făcut și supunerea și ascultarea cuvântului lui Dumnezeu au stat la baza credinței sale în ceea ce a făcut. Atât de direct și simplu a tratat el ceea ce îi încredințase Dumnezeu. Esența sa – esența acțiunilor sale era supunerea, nu îndoiala, nu rezistența și, mai mult, faptul că nu se gândea la propriile interese sau la pierderile și la câștigurile sale. Mai mult, când Dumnezeu a spus că va distruge lumea cu un potop, Noe nu a întrebat când, nu a întrebat ce se va alege de lucruri și, cu siguranță, nu L-a întrebat pe Dumnezeu cum avea să distrugă lumea. El doar a făcut cum i-a poruncit Dumnezeu. Oricum a vrut Dumnezeu să fie făcut și cu ce a vrut El, Noe a făcut exact cum i-a cerut Dumnezeu și, de asemenea, a început imediat. A acționat conform instrucțiunilor lui Dumnezeu, cu o atitudine dornică de a-L mulțumi pe Dumnezeu. O făcea ca el însuși să evite dezastrul? Nu. L-a întrebat el pe Dumnezeu cât avea să mai dureze înainte ca lumea să fie distrusă? Nu. L-a întrebat sau a știut cât va dura să construiască arca? Nici asta nu știa. Pur și simplu s-a supus, a ascultat și a acționat întocmai”** (Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu, firea lui Dumnezeu și Dumnezeu Însuși I”). **„Care sunt manifestările unei persoane oneste? În primul rând, să nu se îndoiască de cuvintele lui Dumnezeu. Aceasta este una dintre manifestările unei**

persoane oneste. În afară de asta, cea mai importantă manifestare este a căuta și practica adevărul în toate chestiunile – acest lucru este crucial. Spui că ești onest, dar împingi întotdeauna cuvintele lui Dumnezeu într-un ungher al minții tale și pur și simplu faci orice vrei tu. Este asta o manifestare a unei persoane oneste? Tu spui: «Deși calibrul meu e slab, am o inimă onestă.» Și, totuși, când e rândul tău să preiei o datorie, te temi că vei suferi sau că vei fi tras la răspundere dacă nu o îndeplinești bine, deci inventezi scuze ca să te eschivezi de la datoria ta sau sugerezi să o facă altcineva. Este aceasta manifestarea unei persoane oneste? Nu este, în mod clar. Așadar, cum ar trebui atunci să se poarte o persoană onestă? Ar trebui să se supună rânduielilor lui Dumnezeu, să fie loială datoriei pe care trebuie să o îndeplinească și să se străduiască să mulțumească intențiile lui Dumnezeu. Acest lucru se manifestă prin mai multe căi: una este să-ți accepți datoria cu o inimă onestă, să nu iei în considerare interesele trupești, să nu fii fără tragere de inimă în privința ei și să nu complotezi pentru beneficiul propriu. Acestea sunt manifestări ale onestității. O alta este să îți pui toată inima și puterea în a-ți realiza bine datoria, făcând lucrurile cum se cuvine și punându-ți inima și iubirea în datoria ta pentru a-L mulțumi pe Dumnezeu. Acestea sunt manifestările pe care ar trebui să le aibă o persoană onestă în timp ce-și îndeplinește datoria" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a). Prin aceste fragmente am aflat că Noe nu auzise multe cuvinte ale lui Dumnezeu și nici nu construise vreodată o arcă, dar, când a primit însărcinarea dată de Dumnezeu, nu a analizat-o, nu a examinat-o și nu a încercat să ghicească intenția lui Dumnezeu. În schimb, pur și simplu a ascultat, s-a supus și a făcut tot ce i-a spus Dumnezeu să facă, fără să se gândească la modul în care acest lucru i-ar afecta propriile interese.

Inocența și onestitatea lui Noe au avut un impact profund asupra mea și m-am simțit destul de jenată și rușinată. M-am gândit cum frații și surorile mele m-au ales drept conducător, dar când am fost pusă în fața unei datorii atât de importante, m-am gândit doar la propriile interese și chiar la toate consecințele posibile pe care le-aș putea suporta dacă acceptam această datorie. Am realizat cât de înșelătoare fusesem. Umanitatea mea era un fleac în comparație cu cineva ca Noe. Cum aș fi putut să-mi fac bine datoria cu o asemenea atitudine? Mi-am amintit un fragment din cuvintele lui Dumnezeu care spune: „**Ce fel de persoană îndrăznește să-și asume responsabilitatea? Ce fel de persoană are curajul să poarte o povară grea? Cineva care preia conducerea și iese curajos în față într-un moment crucial pentru lucrarea casei lui Dumnezeu, care nu se teme să poarte o responsabilitate grea și să îndure greutăți mari atunci când vede lucrarea cea mai importantă și crucială. Acesta este cineva loial lui Dumnezeu, un bun soldat al lui Hristos**” [Cuvântul, Vol. 4: Demascarea antihriștilor, „Punctul opt: I-au pus pe alții să li se supună numai lor, nu adevărului sau lui Dumnezeu (Partea întâi)”]. Cuvintele lui Dumnezeu m-au emoționat profund. Mi-am dat seama că trebuie să încetez să mă mai gândesc la propriile perspective de viitor. Am fost aleasă drept conducător, așa că ar trebui să iau în considerare intenția lui Dumnezeu, să îndrăznesc să-mi asum această mare responsabilitate și să-l imit pe Noe în abordarea datoriei mele cu o inimă sinceră și pură. La început, nu știam de unde să încep să-mi fac datoria, așa că mă rugam adesea la Dumnezeu și, de asemenea, sora cu care eram parteneră mi-a oferit sprijin cu răbdare, iar alți frați și surori m-au încurajat. Uneori, când întâmpinam dificultăți, îi căutam pe frații și surorile care obținuseră rezultate bune în lucrarea lor, iar ei îmi împărtășeau cu generozitate principiile pe care le înțeleseseră și orice metode eficiente pe care le folosiseră. Asta m-a impresionat profund. Treptat, am început să

înțeleg anumite principii și căi de practică și am devenit mai eficientă în datoria mea. Am simțit cu adevărat călăuzirea lui Dumnezeu și I-am fost deosebit de recunoscătoare. Deși am încă multe lacune și știu că port o mare responsabilitate, nu mai doresc să mă retrag; mă voi baza pe Dumnezeu în încercarea mea de a deveni mai bună!

51. Cum am renunțat la rivalitate

de Rosalie, South Korea

Acum doi ani, am început să ud nou-veniții în biserică. Știam că e o datorie foarte importantă, așa că mi-am jurat că mă voi strădui mai mult să urmăresc adevărul, să-i ud bine pe nou-veniți și să-i ajut să pășească rapid și încrezător pe adevărata cale. De obicei, citeam cuvintele lui Dumnezeu oricând aveam timp, ca să mă echipez cu adevărurile despre viziuni. La întruniri, reflectam serios la problemele și dificultățile nou-veniților și mă bizuiam pe cuvintele lui Dumnezeu ca să am părtășie cu ei și să le rezolv. Când nu puteam înțelege sau rezolva ceva, căutam cu alți frați și surori. În timp, frații și surorile noi în credință au început să mă caute pentru părtășie când se confruntau cu probleme sau cu dificultăți. Eram foarte bucuroasă că, deși făceam de puțin timp această datorie, toți mă priveau cu admirație. Păream a face treabă destul de bună, deci mi-a crescut și mai mult entuziasmul pentru datoria mea.

Mai târziu, conducătoarea a repartizat-o pe sora Natalie să lucreze alături de mine. În scurt timp, am descoperit că își asuma multă răspundere în datoria ei și excela la descoperirea problemelor și abaterilor din lucrarea noastră. Părtășia ei la întruniri era luminată și destul de limpede, iar ea era capabilă să rezolve unele probleme. Toți o plăceau mult și, de obicei, o căutau pentru părtășie când aveau probleme. Văzând toate acestea, m-am îngrijorat: „Natalie e destul de nouă, dar ceilalți deja o prețuiesc atât de mult. Când vor avea probleme, oare vor începe s-o caute doar pe ea, iar pe mine nu? Vor considera că eu nu sunt la fel de bună ca ea? Nu. Trebuie să lucrez mai mult, ca să vadă toți că Natalie nu e mai bună decât mine. E singurul mod de a-mi păstra locul în inimile tuturor.” După aceasta, înainte de fiecare întrunire, mai întâi înțelegeam stările și dificultățile fraților și

surorilor, apoi lucram pentru a găsi cuvintele lui Dumnezeu și a lua notițe cu privire la ele. La întruniri, eram preocupată să am părtășie mai bună decât a lui Natalie, ca să creadă toți că eu eram mai capabilă. Spre mirarea mea, într-o zi, conducătoarea ne-a spus că majoritatea fraților și surorilor fuseseră de acord ca Natalie să servească drept conducătoare de grup și să preia responsabilitățile lucrării grupului. Am fost șocată și m-am gândit: „Să fi auzit eu greșit? Natalie a fost aleasă drept conducătoare de grup? Eu fac datoria asta de mai mult timp decât ea, dar nu am fost aleasă. Ce vor crede frații și surorile când vor afla? O vor crede mai bună decât mine? Cum să-mi mai arăt fața în lume?" Pur și simplu nu puteam accepta acest lucru și mă simțeam extrem de abătută. Știam că nu ar trebui să văd lucrurile așa. Dar trăiam într-o stare de urmărire a renumelui și statutului și nu mă puteam controla. Puteam doar să încerc să mă consolez: „Și asta e bine, trebuie doar să-mi îndeplinesc bine datoria și să nu-mi mai fac așa de multe griji." Atunci, nu am căutat adevărul și nu am reflectat asupra mea, în acest sens.

Apoi, într-o zi, am aflat că sora Sadie avea o stare proastă și nu participa la întruniri. Am contactat-o, sperând să am părtășie cu ea, dar a spus că ținuse legătura cu Natalie și că deja avuseseră părtășie în această privință. M-a tulburat să aud asta. „Sadie venea mereu la mine cu problemele ei, dar acum merge direct la Natalie. Oare crede că nu sunt la fel de bună ca ea? Dacă lucrurile vor continua așa, oare mă vor uita cu toții?" Acest gând m-a demoralizat teribil și am început să devin ostilă față de Natalie, fiind convinsă că mă eclipsa. După asta, n-am mai vrut să lucrez cu ea. Când mă căuta să discutăm despre lucrare, o tratam cu răceală și, uneori, vorbeam cu ea doar superficial. O dată, când participam la o întrunire on-line, Natalie a avut părtășie în urma întrebării unei surori, iar mie mi-a fost atât de teamă că mă va eclipsa, că nu am reușit să reținnimic. Doar m-am

gândit întruna cum s-o depășesc în părtășie și să le arăt fraților și surorilor că puteam rezolva probleme la fel de bine ca ea. Când a terminat Natalie, sora care pusese întrebarea a spus că tot nu înțelesese calea exactă de practicare. Auzind asta, m-am bucurat, gândindu-mă: „Ai avut o părtășie destul de lungă, fără să rezolvi problema reală. Acum te-ai făcut de râs. Trebuie să profit de ocazie și să mă remarc, ca să vadă toți că sunt mai pricepută decât tine și că părtășia mea e mai bună decât a ta.” Am început imediat părtășia. Când am terminat, a devenit clar că nu înțelesesem deloc întrebarea acestei surori și că răspunsul meu nu fusese deloc corect. Ba chiar mi-a și trimis un mesaj, spunând că părtășia mea fusese pe lângă subiect. M-am simțit foarte prost atunci și îmi venea să mă ascund undeva. Am ieșit chiar atunci din întrunire, fiindcă apăruse ceva urgent. Mai târziu, am văzut că încă erau on-line în întrunire și mi-a venit în minte un gând răutăcios: „Dacă Natalie va continua să vorbească așa, cine știe cât o să mai dureze? Dacă nu pot eu să particip la întrunire, nu poate nimeni; altfel, Natalie va fi singura în centrul atenției.” Astfel, fără să stau mult pe gânduri, am trimis acest mesaj: „A expirat timpul întrunirii, nu are sens s-o lungim. Putem discuta mai târziu despre orice probleme.” Câteva minute mai târziu, întrunirea se încheiase. Stăteam în fața computerului, simțindu-mă foarte tulburată. Eram extrem de jenată de părtășia pe care o avusesem și mă simțeam vinovată când mă gândeam cum mă bucurasem de inabilitatea lui Natalie de a rezolva problema. Mi-am spus: „Ce fac? În loc să mă gândesc cum să lucrez cu ea, ca să ne facem bine datoria, eu mă angajez într-o luptă invidioasă, atât pe față cât și în taină, și încerc s-o sabotez. Așa îmi fac eu datoria?” Am venit să mă rog înaintea lui Dumnezeu: „Dumnezeule, trăiesc într-o stare de întrecere pentru nume și statut, mereu concurez și mă compar cu Natalie și-mi doresc admirația altor

oameni. Știu că starea asta e greșită, dar nu pot scăpa de ea. Dumnezeule, Te rog, îndrumă-mă să mă cunosc.”

În timpul unei întruniri, am văzut aceste cuvinte ale lui Dumnezeu: **„Atunci când antihriștii fac o datorie, indiferent care este aceasta și indiferent de grupul în care se află, dau dovadă de o formă distinctă de conduită, și anume că, în orice, vor întotdeauna să iasă în evidență și să se dea în spectacol, au mereu tendința de a constrânge oamenii și de a-i controla, vor mereu să conducă oamenii și să ia deciziile, vor să fie mereu în lumina reflectoarelor, vor să atragă privirea și atenția oamenilor asupra lor și doresc admirație din partea tuturor. Ori de câte ori antihriștii se alătură unui grup, indiferent cât este de numeros, cine sunt membrii grupului sau care este profesia sau identitatea acestora, antihriștii fac mai întâi un bilanț al lucrurilor pentru a vedea cine este impunător și remarcabil, cine vorbește bine, cine este impresionant și cine este calificat sau are prestigiu. Evaluează pe cine pot învinge și pe cine nu, precum și cine îi depășește și cine este inferior. Acestea sunt primele lucruri la care se uită. După ce evaluează rapid situația, acționează, dându-i la o parte și ignorându-i pe cei care le sunt inferiori. Merg mai întâi la cei pe care îi consideră a fi superiori, care au un anumit prestigiu și statut sau cei cu daruri și talent. Aceștia sunt oamenii cu care se compară mai întâi. Dacă oricare dintre acești oameni este respectat de frați și surori sau a fost credincios de multă vreme în Dumnezeu și este în stare bună, atunci devine ținta invidiei antihriștilor și este privit ca un adversar. Apoi, antihriștii se compară în secret cu acești oameni care au prestigiu, care au statut și care impun admirația fraților și surorilor. Ei încep să se gândească la astfel de oameni, examinând ce pot face, ce au stăpânit și de ce sunt stimați de ceilalți. Privind și observând, antihriștii își dau seama că acești oameni**

sunt experți într-o anumită profesie, precum și de faptul că toată lumea îi respectă, pentru că au crezut mai mult timp în Dumnezeu și pentru că pot împărtăși anumite mărturii din experiență. Antihriștii îi privesc pe oamenii de acest fel ca «pradă» și îi recunosc ca adversari, apoi alcătuiesc un plan de acțiune. Ce plan de acțiune? Se uită la aspectele în care nu sunt egalii adversarilor lor și apoi încep să lucreze la aceste aspecte. De exemplu, dacă nu sunt la fel de buni la o anumită profesie ca ei, vor studia acea profesie, vor citi cărți, vor căuta tot felul de informații și vor cere cu modestie instrucțiuni altora. Vor participa la orice fel de muncă legată de acea profesie, acumulând treptat experiență și cultivându-și propria putere. Iar atunci când cred că au capitalul de a concura cu adversarii lor, ies frecvent în față ca să-și exprime «părerile sclipitoare» și adesea își combat și își denigrează intenționat adversarii, pentru a-i face de rușine și a le păta numele, subliniind astfel cât de inteligenți și extraordinari sunt, și își oprimă adversarii. Oamenii ageri la minte pot vedea clar toate aceste lucruri. Numai cei care sunt nesăbuiți și ignoranți și cărora le lipsește discernământul nu pot. Majoritatea oamenilor văd doar entuziasmul, lucrurile pe care le urmăresc, suferința, prețul pe care îl plătesc și comportamentul aparent al antihriștilor, dar adevărata situație este ascunsă în adâncul inimii antihriștilor. Care este obiectivul lor principal? Să câștige statut. Ținta spre care este îndreptată toată lucrarea lor, toată truda și tot prețul pe care îl plătesc, sunt lucrurile pe care le venerează cel mai mult în inimile lor: statutul și puterea” [Cuvântul, Vol. 4: Expunerea antihriștilor, „Punctul nouă (Partea a treia)”]. Citind cuvântul lui Dumnezeu, am simțit că El îmi putea vedea gândurile și sentimentele clar ca lumina zilei. Am reflectat la modul în care, de când preluasem lucrarea de udare, o tratasem ca pe o ocazie de a mă da mare. Dorisem să rezolv

problemele altora ca mod de a le câștiga admirația și aprobarea. După ce conducătoarea a repartizat-o pe Natalie ca să lucreze cu mine, nu mă gândisem cum am putea să ne facem bine datoria împreună, ci mă întreceam și mă comparam mereu cu ea. Mă obseda pe cine căutau frații și surorile pentru ajutor, care dintre noi avea mai mult prestigiu sau o reputație mai bună între ceilalți. Mă simțeam amenințată când vedeam cum o priveau toți cu admirație pe Natalie și mă simțeam dată la o parte, așa că am început s-o consider o rivală. Voiam s-o întrec și s-o depășesc prin tot ce spuneam și făceam și încercam orice pentru ca frații și surorile să creadă că eram mai bună decât ea. Păream a-mi face datoria, dar nu mă gândeam deloc la cum să o fac bine, cum puteam să profităm la maximum de întruniri sau dacă dificultățile și problemele fraților și surorilor mele fuseseră rezolvate. Tot ce făceam era de dragul reputației și al statutului. Nu e asta firea unui antihrist? Antihriștii pun statutul și prestigiul mai presus de orice. Invidiază, se luptă și se compară cu oricine este mai bun decât ei. Nu dau înapoi de la nimic pentru a călca în picioare, a discredita și a denigra pe oricine de dragul statutului, pentru a se înălța pe ei înșiși și a se da mari. În tot ce făceam, nu aveam aceleași motive ascunse ca un antihrist? A-mi face datoria cu o astfel de intenție însemna să pășesc pe calea unui antihrist și să mă împotrivesc lui Dumnezeu. Realizând asta, m-a copleșit regretul. Nu am mai vrut să urmez acea cale și mi-am dorit să caut adevărul și să-mi înlătur firea coruptă.

Mai târziu, am citit aceste cuvinte ale lui Dumnezeu: „**În tabăra Satanei, fie în societate, fie în cercurile oficiale, care este atmosfera dominantă? Ce practici sunt populare? S-ar cuveni să înțelegeți ceva despre acestea. Care sunt principiile și liniile directoare ale acțiunilor lor? Fiecare ignoră părerile celorlalți; fiecare merge pe drumul propriu. Ei acționează în propriul interes și fac ceea ce doresc. Oricine**

are autoritate, are ultimul cuvânt. Ei nu se gândesc nici măcar o clipă la ceilalți. Fac pur și simplu doar ce vor, luptând pentru faimă, câștig și statut și acționând doar conform propriilor preferințe. De îndată ce primesc putere, exercită rapid această putere asupra celorlalți. Dacă îi jignești, doresc să te chinuie și nu poți face altceva decât să le oferi daruri. Sunt la fel de răi ca scorpionii, dispuși să încalce legile, reglementările guvernamentale și chiar să comită fărădelegi. Toate acestea sunt lucruri de care sunt capabili. Iată cât este de întuneric și de rău în tabăra Satanei. Acum, Dumnezeu a venit să mântuiască omenirea, să le permită oamenilor să accepte adevărul, să înțeleagă adevărul și să se elibereze de robia și puterea Satanei. Dacă nu acceptați adevărul și nu practicați adevărul, nu trăiți încă sub puterea Satanei? În acest caz, care e diferența dintre starea voastră actuală și cea a diavolilor și a Satanei? Ați concura în același mod în care concurează non-credincioșii. Ați lupta în același mod în care luptă non-credincioșii. De dimineața până seara, ați conspira, ați pune la cale strategii, ați invidia și v-ați implica în dispute. Care este rădăcina acestei probleme? Faptul că oamenii au firi corupte și trăiesc în conformitate cu aceste firi corupte. Domnia firilor corupte este domnia Satanei; umanitatea coruptă sălășluiește într-o fire satanică și nimeni nu e o excepție. Așadar, nu ar trebui să crezi că ești prea bun, prea blând sau prea cinstit pentru a te angaja în lupte pentru putere și câștig. Dacă nu înțelegi adevărul și nu ești condus de Dumnezeu, cu siguranță nu ești o excepție și nu te vei abține nicidecum, pe motivul nevinovăției sau bunătății tale ori datorită tinereții tale, să te lupți pentru faimă și câștig. De fapt, și tu vei căuta faima, câștigul și statutul, atât timp cât ai șansa, iar circumstanțele o permit. A te lupta pentru faimă și câștig reprezintă comportamentul specific al oamenilor care au

natura ticăloasă a Satanei. Nimeni nu este o excepție. Toată omenirea coruptă trăiește pentru faimă, câștig și statut și va plăti orice preț în lupta sa pentru aceste lucruri. Așa este cu toți cei care trăiesc sub puterea Satanei. Prin urmare, o persoană care nu acceptă sau nu înțelege adevărul, care nu poate să acționeze conform principiilor este una care trăiește în mijlocul unei firi satanice. O fire satanică a ajuns deja să-ți domine gândurile și să-ți controleze comportamentul; Satana te-a așezat în întregime sub controlul și robia sa, iar dacă nu accepți adevărul și nu te răzvrătești împotriva Satanei, nu vei putea scăpa" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Principiile care ar trebui să ghideze conduita unei persoane"). După ce am citit cuvintele lui Dumnezeu, am văzut de ce nu mă puteam abține să mă lupt pentru prestigiu și pentru câștiguri personale. Fiindcă fusesem îndoctrinată și coruptă de păreri și otrăvuri satanice. Încă din copilărie, fusesem învățată și mi se insuflaseră acasă și la școală idei precum: „Fiecare om pentru el însuși și diavolul îl ia pe cel mai din spate," „Omul se luptă în sus; apa curge în jos," „Fără muncă nu-i răsplată". Așa că-mi doream admirația altora, indiferent în ce grup eram și savuram sentimentul de a fi admirată și aprobată. Credeam că asta era singura viață demnă, valoroasă. Încă trăiam în conformitate cu aceste idei și perspective satanice în timp ce-mi făceam datoria în biserică. Urmărind admirația altora, o tratasem pe Natalie ca pe adversara mea, fiind obsedată de cum s-o întrec. Ba chiar recursesem la acte de cruzime, folosind mijloace necinstite pentru a-i întrerupe părtășia în întrunire. Mereu considerasem că a urca în ierarhie și a fi admirată era singurul mod demn de a trăi. Faptele îmi arătaseră că atunci când trăiam în conformitate cu aceste otrăvuri satanice, ambiția și dorințele mele creșteau tot mai mult, iar perspectiva mea scădea tot mai mult, până când comportamentul meu a ajuns să fie josnic și foarte disprețuit de Dumnezeu. Nu era pic de demnitate în a trăi în acest fel. În

sfârșit, am văzut cât de profund fusesem coruptă de Satana. Nu vedeam diferența dintre lucrurile pozitive și cele negative și-mi pierdusem conștiința și rațiunea. Fără judecata și revelația cuvântului lui Dumnezeu, nu aș fi reflectat asupra mea și nu m-aș fi cunoscut, nici nu aș fi văzut limpede consecințele și pericolul căutării faimei și statutului. Doar aș fi continuat să trăiesc conform otrăvurilor satanice și cine știe ce fel de răutăți aș fi comis? I-am mulțumit din inimă lui Dumnezeu pentru îndrumare și fiindcă m-a ajutat să mă cunosc mai bine.

Mai târziu, am mai citit un fragment din cuvântul lui Dumnezeu, în care am găsit calea practică de a mă elibera din robia faimei și a statutului: **„Când Dumnezeu cere oamenilor să-și îndeplinească bine datoria, El nu le cere să săvârșească un anumit număr de sarcini sau să ducă la capăt vreun angajament măreț și nici nu are nevoie ca ei să realizeze vreun demers important. Ceea ce vrea Dumnezeu este ca oamenii să fie în stare să facă tot ce pot într-un mod practic și să trăiască potrivit cuvintelor Sale. Dumnezeu nu are nevoie ca tu să fii măreț sau nobil ori să săvârșești vreo minune, și nici nu vrea să vadă surprize plăcute în tine. El nu are nevoie de astfel de lucruri. Dumnezeu nu are nevoie decât să practici potrivit cuvintelor Sale, cu statornicie. Atunci când asculți cuvintele lui Dumnezeu, fă ceea ce ai înțeles, du la bun sfârșit ceea ce ai priceput, amintește-ți bine ce ai auzit și apoi, când vine momentul să practici, fă asta potrivit cuvintelor lui Dumnezeu. Lasă-le să devină viața ta, realitățile tale și ceea ce trăiești. Astfel, Dumnezeu va fi mulțumit. Tu urmărești întotdeauna măreția, noblețea și statutul; urmărești întotdeauna preamărirea. Cum Se simte Dumnezeu când vede asta? El urăște acest lucru și Se va îndepărta de tine. Cu cât urmărești mai mult lucruri ca măreția, noblețea, și să fii superior celorlalți, distins, extraordinar și demn de remarcat, cu atât mai**

dezgustător te găsește Dumnezeu. Dacă nu meditezi la propria persoană și nu te pocăiești, atunci Dumnezeu te va urî și Se va lepăda de tine. Evită să devii cineva pe care Dumnezeu îl consideră dezgustător; fii o persoană pe care Dumnezeu o iubește. Așadar, cum poate cineva să dobândească iubirea lui Dumnezeu? Acceptând adevărul cu ascultare, stând în poziția unei ființe create, acționând în baza cuvintelor lui Dumnezeu în mod pragmatic, realizându-și îndatoririle cum se cuvine, fiind o persoană cinstită și trăind o asemănare umană. Este de ajuns, Dumnezeu va fi mulțumit. Oamenii trebuie să fie siguri că nu au ambiție sau că nu întrețin vise deșarte, că nu urmăresc faimă, câștig și statut sau să iasă în evidență din mulțime. Și mai mult, nu trebuie să încerce să fie o persoană măreață sau supraumană, superioară printre oameni și care îi face pe alții să i se închine. Aceasta este dorința umanității corupte și este calea Satanei; Dumnezeu nu mântuiește astfel de oameni. Dacă oamenii urmăresc neîncetat faima, câștigul și statutul fără să se pocăiască, atunci pentru ei nu există niciun leac, ci un singur final: să fie eliminați" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Îndeplinirea adecvată a datoriei necesită o cooperare armonioasă"). Prin cuvintele lui Dumnezeu, am realizat că El nu le cere oamenilor să fie faimoși sau importanți. El nu le impune să realizeze lucruri incredibile. Dumnezeu vrea doar să practicăm sincer în conformitate cu cuvintele Sale și să îndeplinim îndatoririle și responsabilitățile unei ființe create. O astfel de persoană e cu adevărat demnă în ochii lui Dumnezeu și Îl mulțumește. Omul ar trebui să I se închine și să-L preamărească pe Dumnezeu. Dar eu căutam mereu un loc în inimile oamenilor și încercam să-i fac să mă admire și să mă adore. Făcând asta, nu mă opuneam eu cerințelor Lui, nu mergeam pe calea împotrivirii față de Dumnezeu? Îmi lipsea realitatea adevărului. Erau multe lucruri pe care nu le puteam înțelege

sau rezolva și eram în stare doar să recit câteva doctrine, dar mereu am avut o părere bună despre mine. Voiam cu nerușinare ca alții să mă admire și să mă aduleze și luptam să obțin asta, când nu se întâmpla. Nu mă cunoșteam deloc și nu aveam pic de rușine! Dumnezeu e Domnul creației și e suveran și măreț. El a devenit trup și a venit pe pământ pentru a exprima adevărul și a mântui omenirea. El a făcut o lucrare formidabilă, dar El tot nu Se laudă și nu Se prezintă drept Dumnezeu. El e ascuns și smerit. Văzând cât de încântătoare e esența lui Dumnezeu, m-am simțit și mai rușinată și mai vinovată. Am decis să mă lepăd de trup și să practic adevărul. Am venit înaintea lui Dumnezeu și m-am rugat: „Dumnezeule, mereu mă întrec și mă compar cu alții în timp ce-mi fac datoria și caut statutul, pentru ca alții să mă admire. Asta Te scârbește și nu mai vreau să trăiesc așa. Vreau să las la o parte faima și statutul și să fiu cu capul pe umeri în timp ce-mi fac datoria. Te rog să mă îndrumi.” După asta, am căutat-o pe Natalie și i-am destăinuit starea și corupția mea. Am avut părtășie despre importanța cooperării armonioase. În acel moment, m-am simțit calmă și împăcată.

După asta, tot am mai simțit dorința de a concura când lucram cu Natalie, dar când îmi veneau aceste gânduri, spuneam degrabă o rugăciune și mă lepădam de mine însămi. Îmi amintesc că o dată, când era rândul lui Natalie să găzduiască o întrunire, am văzut că era prea ocupată ca să se pregătească, așa că am găsit câteva cuvinte relevante ale lui Dumnezeu, pentru a aborda problemele celorlalți. M-am gândit: „Eu am fost cea care a găsit aceste fragmente. Dacă întrunirea va merge bine, oare frații și surorile vor crede că Natalie a făcut toată lucrarea? Vor crede oare că ea își asumă o povară mai mare decât mine? Poate ar trebui să găzduiesc eu întrunirea.” Exact când mă gândeam la asta, am realizat că mă luptam din nou pentru prestigiu și câștiguri personale. Apoi, mi-am amintit aceste cuvinte ale lui Dumnezeu: „**Trebuie să înveți să renunți și să lași aceste lucruri**

deoparte, să-i recomanzi pe alții și să le permiți să se remarce. Nu lupta sau nu te grăbi să profiți de oportunități pentru a te remarca și a străluci. Trebuie să fii capabil să lași aceste lucruri deoparte, dar nu trebuie nici să împiedici îndeplinirea datoriei tale. Fii o persoană care lucrează într-un anonimat liniștit și nu se dă mare în fața altora, în timp ce-ți îndeplinești datoria cu loialitate. Cu cât vei renunța mai mult la mândria și statutul tău și cu cât vei renunța mai mult la interesele tale, cu atât mai împăcat te vei simți, cu atât mai multă lumină va fi în inima ta și cu atât mai mult ți se va îmbunătăți starea. Cu cât te lupți și concurezi mai mult, cu atât mai întunecată va deveni starea ta. Dacă nu Mă crezi, încearcă și vei vedea! Dacă vrei să anulezi acest tip de stare coruptă și să nu fii controlat de aceste lucruri, trebuie să cauți adevărul și să înțelegi clar esența acestor lucruri, iar apoi să le dai deoparte și să le abandonezi" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Libertatea și eliberarea pot fi dobândite doar prin alungarea firii corupte"). Cuvintele lui Dumnezeu mi-au oferit o cale de practicare. Trebuie să învățăm să abandonăm, să renunțăm la orice ocazii de a ne lăuda și să-i lăsăm pe alții să fie în centrul atenției. Gândindu-mă la asta, i-am trimis un mesaj, spunând: „Găzduiește tu întrunirea mâine, te ajut eu cu părtășia." A doua zi, la întrunire, nu m-am gândit la cum eram eu văzută, ci la cum să avem părtășie despre cuvintele lui Dumnezeu pentru a rezolva problemele oamenilor. Eu și Natalie am avut părtășie împreună, completându-ne reciproc. Ulterior, toți au spus că întrunirea le fusese de mare ajutor. I-am adus mulțumire lui Dumnezeu pentru asta și am simțit certitudinea și liniștea practicării adevărului.

52. Demiterea: avertismentul de care aveam nevoie

de Gao Ying, China

În 2008, am acceptat lucrarea din zilele de pe urmă a lui Dumnezeu Atotputernic. Prin citirea cuvântului lui Dumnezeu, întruniri și părtășie, am aflat că, pentru a fi mântuiți și a obține o destinație minunată, nu numai că trebuie să căutăm adevărul, dar trebuie să ne și îndeplinim îndatoririle de ființe create. Așadar, am jurat în sinea mea să caut adevărul și să-mi îndeplinesc datoria. Am observat că anumiți frați și surori, care slujeau drept conducători de biserică sau conducători de grup, aveau adesea părtășie despre cuvântul lui Dumnezeu ca să rezolve probleme în întruniri și erau mereu ocupați cu lucrarea bisericii. Credeam că au primit în mod sigur lauda lui Dumnezeu și că erau căutători ai adevărului de au primit îndatoriri atât de importante, așa că îi admiram profund. Pe de altă parte, consideram că cei care îndeplineau îndatoriri obișnuite, care nu necesitau părtășie pentru rezolvarea problemelor – precum găzduirea fraților și surorilor sau alte chestiuni generale – n-aveau să câștige admirația celorlalți și aveau șanse foarte mici să fie mântuiți în viitor. Ulterior, când am găzduit o conducătoare de biserică, am văzut că avea adesea părtășie despre cuvântul lui Dumnezeu ca să rezolve problemele fraților și surorilor, așa că am crezut că sigur înțelegea o mare parte din adevăr. Când am observat și că liderii superiori aveau adesea întruniri cu ea, ca să ofere părtășie despre cuvântul lui Dumnezeu, am crezut că biserica o cultiva și că avea o șansă foarte bună de a fi mântuită. Plesnind de invidie, dorința mea de a deveni conducătoare a sporit și mi-am jurat că, în viitor, aveam să preiau o datorie importantă.

Ulterior, am devenit conducătoare de grupuri de udare, responsabilă de supravegherea lucrării mai multor grupuri. Eram foarte mulțumită de asta

și-mi spuneam: „Dat fiind că am primit o datorie atât de importantă de la conducătoare, trebuie să însemne că posed o parte din realitatea adevărului și că sunt o căutătoare a acestuia. Se pare că, până la urmă, am o șansă la mântuire.” Realizând asta, I-am mulțumit încontinuu lui Dumnezeu. După aceea, în fiecare zi, alergam de colo colo ocupată cu lucrarea bisericii, muncind ca să mă asigur că nou-veniții prindeau rădăcini puternice pe adevărata cale cât mai curând. Însă, întrucât părtășiile mele erau lipsite de intuiție, nu reușeam să obținem rezultate în lucrarea noastră de udare și mulți nou-veniți tot nu participau regulat la întruniri. Am devenit și mai neliniștită când am văzut că majoritatea nou-veniților de care era responsabil alt conducător de grup participau regulat la întruniri și își îndeplineau în mod activ îndatoririle. M-am gândit: „Când va vedea conducătoarea că n-am obținut rezultate bune în datoria mea, oare va crede că nu posed realitatea adevărului și că nu pot face lucrare practică? Dacă sunt demisă, cum voi mai avea ocazia să îndeplinesc o altă datorie la fel de importantă ca aceasta? Oare nu se va termina totul pentru mine dacă voi fi repartizată de conducătoare să mă ocup de niște chestiuni generale mărunte? Nu-i mare lucru dacă frații și surorile nu mă admiră, dar dacă pierd șansa la o destinație și un final minunate, asta e o problemă gravă! Nu merge așa. Trebuie să adun tot personalul de udare și să găsesc o cale de a rezolva problema asta cât de curând posibil!” După aceea, am început să ofer părtășie fiecărei echipe de udare, îndrumându-i să ofere sprijin tuturor nou-veniților care nu participau la întruniri și să-i determine să participe regulat în următoarele două săptămâni. Cu toate astea, nu am avut o părtășie adecvată despre felul în care să rezolvăm, în primul rând, problemele și dificultățile reale pe care le aveam în lucrarea de udare. Ulterior, am auzit că una dintre surori izbucnise în lacrimi, spunând că părtășia mea nu-i oferise o cale de practicare și că se simțea foarte constrânsă de mine. Când a

spus asta, nu numai că n-am reflectat asupra mea, ci chiar am continuat să cred că aveam dreptate. După trei luni, grupurile pe care le supravegheam tot nu obțineau rezultate bune, iar eu îmi făceam griji că aveam să fiu demisă de conducătoare. Credeam că, imediat ce aveam să fiu demisă, totul avea să se termine pentru mine. În mod clar, lucrarea lui Dumnezeu se apropia de sfârșit. Dacă eram demisă și alungată, cum puteam obține o destinație și un final favorabile? Mai puteam fi mântuită? Oare anii mei de credință aveau să fie în van? Cu cât mă gândeam mai mult la asta, cu atât mă panicam mai tare; nu știam ce trebuia să fac. În cele din urmă, pur și simplu nu am fost potrivită pentru slujba aceea și am fost demisă. Conducătoarea m-a repartizat să găzduiesc frați și surori, pe baza nevoilor curente ale bisericii.

Când conducătoarea mi-a transmis noua sarcină, am fost dărâmată: „Să găzduiesc frați și surori? Chiar sunt atât de nepricepută? Poate că n-am fost cea mai bună la lucrarea de udare, dar nu se poate să fi fost atât de nepricepută încât să primesc sarcina de găzduire. Ce vor crede frații și surorile despre mine?” Când mi-am amintit cum unei surori îi fusese repartizată găzduirea în ultimii șapte ani, fără să mai obțină vreo promovare, am devenit și mai ostilă, crezând că n-aveam nicio șansă să mă fac remarcată într-o datorie atât de obișnuită și că n-aveam să fiu mântuită niciodată. La cât de mult mă sacrificasem, suferisem și câte sacrificii făcusem în anii mei de credincioasă, nu m-am gândit niciodată că aveam să ajung gazdă. La ce mă puteam aștepta în viitor? Acestea fiind spuse, ar fi complet absurd să refuz sarcina, așa că va trebui pur și simplu să ascult. Cu toate astea, am devenit complet pasivă. Când era vorba să găsesc un apartament de închiriat potrivit, îmi simțeam picioarele atât de grele încât abia mergeam. În suferința mea, m-am rugat lui Dumnezeu de mai multe ori: „Sfinte Dumnezeule! Știu că biserica m-a desemnat să găzduiesc frați și

surori cu permisiunea Ta, dar pur și simplu nu pot să ascult. Nu sunt dispusă să fac această datorie și mă simt slabă și negativă. O, Dumnezeule! Știu că sunt într-o stare precară, Te rog să mă salvezi! Nu vreau să continui în felul acesta!" După ce am terminat rugăciunea, am citit din cuvântul lui Dumnezeu: „**În prezent, majoritatea oamenilor se află în acest fel de stare: pentru a obține binecuvântări, trebuie să mă sacrific pentru Dumnezeu și să plătesc un preț pentru El. Pentru a obține binecuvântări, trebuie să abandonez totul pentru Dumnezeu; trebuie să termin ceea ce El mi-a încredințat și trebuie să îmi îndeplinesc bine datoria. Această stare e dominată de intenția de a obține binecuvântări, ceea ce e un exemplu de a se sacrifica în întregime pentru Dumnezeu cu scopul de a obține recompense de la El și de a câștiga o cunună. Astfel de oameni nu au adevărul în inimile lor și este sigur că înțelegerea lor constă doar din câteva cuvinte și doctrine pe care le etalează oriunde merg. Calea lor este cea a lui Pavel. Credința unor astfel de oameni este un act de trudă constantă și, în adâncul lor, ei simt că, pe cât fac mai mult, cu atât mai mult își vor dovedi loialitatea față de Dumnezeu; că, pe cât fac mai mult, cu atât El va fi negreșit mai mulțumit; și că, pe cât fac mai mult, cu atât mai mult vor merita să li se acorde o cunună înaintea lui Dumnezeu și cu atât mai mari vor fi binecuvântările pe care le vor câștiga. Ei cred că, dacă pot să îndure suferința, să predice și să moară pentru Hristos, dacă își pot sacrifica propriile vieți și dacă pot îndeplini toate îndatoririle pe care Dumnezeu le-a încredințat lor, atunci ei vor fi aceia care câștigă cele mai mari binecuvântări și vor fi siguri că vor primi cununi**" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Cum să mergi pe calea lui Petru"). **„Un antihrist vede faptul de a fi binecuvântat ca fiind mai măreț decât cerurile, mai măreț decât viața, mai important decât urmărirea adevărului, schimbarea firii sau**

mântuirea personală și mai important decât a-și îndeplini bine datoria și de a fi o ființă creată care corespunde standardelor. Ei cred că a fi o ființă creată care e conform așteptărilor, își face bine datoria și e mântuită sunt lucruri neînsemnate care nu merită menționate sau remarcate, în timp ce dobândirea binecuvântărilor este singurul lucru din întreaga lor viață ce nu poate fi uitat niciodată. Indiferent ce situație înfruntă, indiferent cât de importantă sau neînsemnată este, ei o pun pe seama faptului că sunt binecuvântați și sunt incredibil de precauți și atenți și-și lasă întotdeauna o cale de scăpare. Așa că, atunci când datoria le este ajustată, dacă e o promovare, un antihrist va crede că are speranță să fie binecuvântat. Dacă este o retrogradare, de la conducător de echipă la asistent de conducător de echipă, de la asistent la membru obișnuit al echipei, ei anticipează că va fi o problemă majoră și că speranța lor de a dobândi binecuvântări este slabă. Ce fel de perspectivă este aceasta? Este una adecvată? Categoric nu. Este o părere absurdă!" (Cuvântul, Vol. 4: Expunerea antihriștilor, „Punctul doisprezece: Vor să se retragă atunci când nu există statut și speranța de a câștiga binecuvântări"). Prin descrierea oferită de cuvântul lui Dumnezeu, am realizat că trăiam și căutam doar ca să câștig binecuvântări. M-am sacrificat pentru Dumnezeu și n-am precupețit niciun efort în a-mi îndeplini datoria doar ca să câștig binecuvântări. Convingerile mele nu se deosebeau de cele ale unui antihrist: credeam că am o șansă bună de a câștiga binecuvântări în calitate de conducătoare, dar dacă aș fi repartizată de la o datorie importantă la o sarcină măruntă, șansele mele de a câștiga binecuvântări ar fi mici. Amintindu-mi de vremea în care am început să cred în Dumnezeu, chiar îi invidiam pe conducători, crezând că toți făceau îndatoriri importante, aveau un calibru bun și căutau adevărul. Credeam că aveau să fie mântuiți și desăvârșiți de Dumnezeu și că, în viitor, sigur aveau să obțină binecuvântări

minunate. Cât despre cei care îndeplineau îndatoriri mărunte, credeam că le lipsește realitatea adevărului și că de abia aveau o șansă de a fi mântuiți și de a câștiga binecuvântări. Întrucât gândurile îmi erau dominate de ideea asta, am căutat continuu să devin conducătoare. În calitate de conducătoare de grup, când nu am obținut rezultate în datoria mea, nu am reflectat asupra mea, ci mi-am făcut griji că aveam să fiu demisă. Ca să-mi păstrez funcția și să obțin succese rapide, chiar mi-am folosit autoritatea ca să-i constrâng pe frații și surorile mele. După ce am fost demisă, când biserica m-a desemnat să găzduiesc frați și surori, am fost complet ostilă deciziei. Am devenit negativă și am fost delăsătoare în datoria mea, crezând că perspectivele mele de viitor aveau să fie sumbre după ce am preluat un asemenea rol. Fiecare dintre aceste situații mi-a dezvăluit clar obsesia de a câștiga binecuvântări. Am realizat că eu credeam în Dumnezeu, făceam sacrificii și mă jertfeam doar ca să câștig binecuvântări. Nu mă supusesem lui Dumnezeu și nu-mi făcusem deloc datoria de ființă creată. În datoria mea, aveam o relație pur tranzacțională cu Dumnezeu și mergeam pe calea unui antihrist.

Ulterior, am găsit câteva cuvinte ale lui Dumnezeu: „**În casa lui Dumnezeu, se menționează constant acceptarea însărcinării date de Dumnezeu și îndeplinirea corectă a datoriei. Cum ia naștere datoria? În general vorbind, aceasta se naște ca rezultat al lucrării de gestionare a lui Dumnezeu prin care aduce omenirii mântuirea; vorbind precis, pe măsură ce lucrarea de gestionare a lui Dumnezeu se desfășoară în rândul omenirii, apare o lucrare care necesită ca oamenii să coopereze și să o ducă la bun sfârșit. Acest fapt a dat naștere unor responsabilități și misiuni pe care oamenii să le îndeplinească, iar aceste responsabilități și misiuni sunt îndatoririle pe care Dumnezeu le dă omenirii. În casa lui Dumnezeu, diferitele sarcini care necesită**

cooperarea oamenilor sunt îndatoririle pe care ar trebui să le realizeze. Așadar, există diferențe între îndatoriri în ceea ce privește faptul de a fi mai bune și mai rele, mărețe și modeste, sau mari și mici? Astfel de diferențe nu există; atât timp cât o chestiune are legătură cu lucrarea de gestionare a lui Dumnezeu, este o cerință a casei Lui și este cerută de răspândirea Evangheliei lui Dumnezeu, atunci este datoria unei persoane. Acestea sunt originea și definiția datoriei" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Ce înseamnă îndeplinirea adecvată a datoriei?"). **„Ca o ființă creată să poată îndeplini datoria unei creaturi a lui Dumnezeu, să-L poată mulțumi pe Creator, este cel mai frumos lucru din omenire și e ceva ce ar trebui să fie răspândit ca o poveste care să fie lăudată de toți oamenii. Orice lucru încredințează Creatorul ființelor create ar trebui să fie acceptat necondiționat de acestea; pentru omenire, aceasta este o chestiune care ține atât de fericire, cât și de privilegiu, iar pentru toți aceia care îndeplinesc datoria unei ființe create, nimic nu e mai frumos sau demn de comemorare – este ceva pozitiv. Iar în ceea ce privește modul în care Creatorul îi tratează pe cei care pot îndeplini datoria unei ființe create și ceea ce le promite El, aceasta e o chestiune pentru Creator; nu e treaba omenirii create. Ca să vorbim puțin mai clar și mai simplu, asta depinde de Dumnezeu, iar oamenii nu au dreptul să intervină. Vei obține orice îți dă Dumnezeu, iar dacă El nu îți dă nimic, atunci nu poți spune nimic despre asta. Când o ființă creată acceptă însărcinarea dată de Dumnezeu și cooperează cu Creatorul pentru a-și îndeplini datoria și a face ceea ce poate, aceasta nu este o tranzacție sau un târg; oamenii nu ar trebui să încerce să dea la schimb expresii ale atitudinilor sau ale acțiunilor și comportamentelor lor pentru a câștiga vreo promisiune sau vreo binecuvântare de la Dumnezeu. Când Creatorul vă încredințează**

această lucrare, e corect și cuvenit ca, drept ființe create, să acceptați această datorie și însărcinare. Există vreun aspect tranzacțional în asta? (Nu.) **În ceea ce-L privește pe Creator, El e dispus să vă încredințeze fiecăruia dintre voi îndatoririle pe care se cuvine să le îndeplinească oamenii; iar din partea omenirii create, oamenii ar trebui să accepte cu bucurie această datorie, tratând-o drept obligația vieții lor, drept valoarea pe care ar trebui să o trăiască în această viață. Nu există nicio tranzacție aici, acesta nu e un schimb echivalent, cu atât mai puțin implică vreo recompensă sau alte afirmații pe care și le închipuie oamenii. Acesta nu e sub nicio formă un negoț, nu e vorba despre a da la schimb pentru altceva prețul pe care îl plătesc oamenii sau munca asiduă pe care o depun atunci când își îndeplinesc datoria. Dumnezeu nu a spus acest lucru niciodată și nu ar trebui să fie înțeles în felul acesta de om**" [Cuvântul, Vol. 4: Expunerea antihriștilor, „Punctul nouă (Partea a șaptea)"]. Datorită cuvântului lui Dumnezeu, am realizat că îndatoririle sunt sarcini încredințate oamenilor de către Dumnezeu. Biserica le repartizează îndatoriri oamenilor în funcție de nevoia actuală a bisericii, precum și pe baza calibrului și talentelor fiecărei persoane. Fiecare datorie e importantă, fiindcă fiecare joacă un rol în răspândirea lucrării din zilele de pe urmă a lui Dumnezeu și în mărturia pentru aceasta. Nicio datorie nu este mai importantă decât alta. Fiecare este indispensabilă lucrării bisericii. Ca atare, ar trebui să-mi accept necondiționat datoria și s-o fac cât pot eu de bine. Acestea sunt conștiința și rațiunea pe care ar trebui să le aibă o ființă creată. Dumnezeu îmi acordase șansa de a-mi face datoria, ca să pot să caut adevărul în vreme ce o îndeplineam, să experimentez cuvântul și lucrarea lui Dumnezeu, să-mi recunosc și să-mi înlătur firea coruptă și, în cele din urmă, să ajung să-L venerez pe Dumnezeu și să mă supun Lui, fără să fiu încătușată și devastată de firea mea satanică. Totuși, nu am înțeles voia lui

Dumnezeu, clasificând îndatoririle drept mai bune și mai proaste și privindu-mi propria datorie ca pe un mijloc de a câștiga binecuvântări. Am încercat să-L înșel și să-L folosesc pe Dumnezeu, visând să câștig binecuvântări drept răsplată pentru că-mi făceam datoria. Ce egoistă și josnică am fost! Am văzut clar că, dacă nu-mi corectam perspectiva greșită despre ceea ce trebuia să urmăresc și nu-mi înlăturam firea coruptă, atunci oricât de importantă era datoria mea sau oricât de mult mă sacrificam și jertfeam, n-aveam să câștig niciodată lauda lui Dumnezeu și, în cele din urmă, aveam să fiu alungată și pedepsită. Recunoscând toate astea, am realizat în ce stare precară mă aflam și am fost gata să-mi îndrept intențiile și să-mi fac bine datoria.

Ulterior, am citit următoarele pasaje din cuvântul lui Dumnezeu: „**Nu există o corelare între datoria omului și faptul dacă este binecuvântat sau blestemat. Datoria este ceea ce omul se cuvine să îndeplinească; reprezintă vocația sa de la ceruri și nu ar trebui să depindă de recompensă, condiții sau motive. Doar atunci el își face datoria. A fi binecuvântați este când cineva este desăvârșit și se bucură de binecuvântările lui Dumnezeu după ce a experimentat judecata. A fi blestemați este când firea cuiva nu se schimbă după ce a experimentat mustrarea și judecata, adică atunci când nu experimentează desăvârșirea, ci este pedepsit. Dar, indiferent dacă sunt binecuvântate sau blestemate, ființele create ar trebui să-și facă datoria, să facă ceea ce se cuvine să facă și ceea ce sunt capabile să facă; acesta este minimul pe care o persoană, o persoană care-L caută pe Dumnezeu, ar trebui să-l facă. Nu ar trebui să-ți faci datoria doar pentru a fi binecuvântat și nu ar trebui să refuzi să acționezi din teama de a fi blestemat. Permiteți-Mi să vă spun acest lucru: îndeplinirea datoriei proprii este ceea ce omul se cuvine să facă, iar dacă nu este capabil să-și facă**

datoria, atunci asta este răzvrătirea lui" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Diferența dintre lucrarea de slujire a lui Dumnezeu întrupat și datoria omului"). **„Eu decid destinația fiecărei persoane nu pe baza vârstei, a vechimii, a cantității de suferință, și cu atât mai puțin pe baza gradului în care provoacă milă, ci ținând cont de faptul că posedă sau nu adevărul. Nu există nicio altă alegere în afara acesteia. Voi trebuie să realizați că toți cei care nu urmează voia lui Dumnezeu vor fi pedepsiți. Este un adevăr care nu poate fi schimbat**" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Pregătește suficiente fapte bune pentru destinația ta"). Cuvântul lui Dumnezeu m-a învățat că datoria pe care o îndeplinești nu are nicio legătură cu faptul dacă vei dobândi binecuvântări sau vei întâmpina nenorociri. O datorie este o însărcinare de la Dumnezeu, este responsabilitatea omului. Este predestinat de Ceruri și recunoscut de pământ că omul ar trebui să-și facă datoria. Cheia mântuirii este să căutăm adevărul, să-l obținem și să ne schimbăm firea. N-are nicio legătură cu datoria pe care o facem. A îndeplini o datorie importantă și a avea statut înalt nu înseamnă că ai realitatea adevărului. Dacă nu cauți adevărul, nu-ți schimbi firea și chiar faci troc cu Dumnezeu ca să câștigi binecuvântări, Îl înșeli, Îl folosești și perturbi lucrarea bisericii, atunci vei fi expus și alungat, fără să fii vreodată mântuit de Dumnezeu. Chiar dacă ți s-a încredințat o datorie care pare măruntă, atâta vreme cât te străduiești, cauți adevărul și obții schimbarea firii, vei fi mântuit. M-am gândit la diverșii conducători falși care fuseseră expuși și demiși. Ei îndeplineau îndatoriri importante, mergeau la întruniri și aveau părtășie, se sacrificau, îndurau suferințe și erau admirați de toți frații și surorile. Dar nu căutau adevărul, doar le ofereau oamenilor cunoștințe doctrinare. Nu practicau și nu experimentau deloc cuvântul lui Dumnezeu; se sacrificau și se jertfeau doar ca să câștige binecuvântări și să-și apere statutul și renumele. Deși credeau în Dumnezeu de ani buni, tot nu s-au cunoscut pe ei

înșiși și nu și-au schimbat firile și, drept urmare, au mers pe calea greșită și au fost demiși. Am realizat că era absurd și în contradicție cu cuvântul lui Dumnezeu să cred că cei care au îndurat suferințe, s-au sacrificat, au avut un statut înalt și au îndeplinit îndatoriri importante aveau să fie mântuiți și răsplătiți cu o destinație și un final minunate, în vreme ce aceia care au făcut îndatoriri obișnuite, mărunte aveau șanse mici la mântuire sau la binecuvântări. M-am gândit la Pavel, care avea o funcție înaltă în biserică, a răspândit pretutindeni Evanghelia, a îndurat suferințe groaznice și a câștigat admirația și respectul tuturor, inclusiv ale lumii religioase moderne, care îl vede drept un model de la care să învățăm. Totuși Pavel nu a căutat niciodată adevărul, cu atât mai puțin s-a străduit să-și schimbe firea și s-a sacrificat doar ca să câștige binecuvântări și o coroană. A mers pe calea împotrivirii față de Dumnezeu și, în cele din urmă, a fost pedepsit de El. Prin comparație, lucrarea lui Petru n-a fost la fel de impresionantă la suprafață precum cea a lui Pavel, dar el a căutat adevărul și iubirea de Dumnezeu în datoria lui, a dat importanță cunoașterii de sine și cunoașterii lui Dumnezeu prin felul în care El l-a judecat și l-a mustrat. În cele din urmă, a fost răstignit cu capul în jos pentru Dumnezeu, obținând supunerea și iubirea față de Dumnezeu până la moarte, iar prin asta a fost desăvârșit de El. Dumnezeu e sfânt și drept. El nu-i va aduce în Împărăție pe cei care fac troc cu El, Îl înșală și I se împotrivesc și cu atât mai puțin le va permite să rămână celor care sunt de felul Satanei, care sunt plini de firi corupte. Numai cei care urmăresc adevărul și transformarea firii și care, în cele din urmă, obțin adevărul, se supun lui Dumnezeu și-I urmează voia pot intra în Împărăția lui Dumnezeu. După ce am realizat asta, m-am simțit mult mai liberă și am fost gata să mă supun lui Dumnezeu și să găzduiesc frații și surorile cât puteam eu de bine. Cu toate astea, tocmai când mă pregăteam să încep găzduirea, am primit un mesaj de la conducătoare, în care spunea că

m-a repartizat să ud nou-veniții din altă biserică. Când am primit mesajul, nu m-am putut abține să nu-I mulțumesc lui Dumnezeu. M-am rugat, spunându-I că eram gata să-mi dau toată silința și să caut adevărul, să mă axez pe schimbarea firii mele și, cu sârguință, să-mi duc datoria la bun sfârșit.

Astăzi am început să-mi recunosc dorința de binecuvântări și relația mea tranzacțională cu Dumnezeu. Văd cât de egoistă și demnă de dispreț am fost și sunt dispusă să mă supun și să-mi fac cu seriozitate datoria de ființă creată. Toate acestea se datorează mântuirii lui Dumnezeu și Îi mulțumesc din suflet!

53. Cuvântul lui Dumnezeu mi-a înlăturat atitudinea defensivă și neînțelegerile

de Li Jin, China

În 2014, când eram conducător de biserică, am fost întrucâtva eficient în a-mi îndeplini datoria, acumulasem ceva experiență și mi se părea că înțelegeam adevărul. Când întâmpinam probleme, nu căutam principiile adevărului și, de multe ori, acționam după bunul plac. La momentul respectiv, cineva a raportat conducătorii a două biserici pe motiv că aveau o umanitate rea și-i persecutau și-i constrângeau pe ceilalți. Am avut prejudecăți și am crezut ceea ce am auzit fără să înțeleg situația reală în detaliu. Prin urmare, l-am demis pe unul din conducătorii care putea face lucrări practice și aproape că am făcut greșeala de a-l exclude pe celălalt conducător. Acest lucru a afectat grav lucrarea ambelor biserici. Conducătorii superiori m-au tratat cu severitate pentru că am fost nechibzuit și îndărătnic în îndeplinirea datoriei mele, fără a mă ocupa de lucruri conform principiilor adevărului și pentru că am demis și am exclus oameni în mod arbitrar. Însă eu chiar nu mă cunoșteam și am încercat să-i conving prin argumente și să mă justific. La urma urmei, în îndeplinirea datoriei, cine nu greșește? Întrucât nu am acceptat adevărul, am încălcat adesea principiile în lucrarea mea, am fost nechibzuit și îndărătnic și am perturbat și tulburat lucrarea bisericii, am fost demis de conducătorii superiori. După ce am fost demis, conducătorii superiori nu au rânduit ca eu să îndeplinesc vreo datorie și m-au lăsat să reflectez asupra mea. În acel moment, nu înțelegeam voia lui Dumnezeu și eram foarte negativ. Am considerat că, în toți acești ani de credință în Dumnezeu, renunțasem la familie și la carieră și de multe ori mi-am făcut datoria chiar și atunci când eram bolnav. Poate că nu am contribuit cu mult, dar cu siguranță am muncit din greu. Să fiu

demis este un lucru, dar de ce nu mi s-a dat măcar o datorie de îndeplinit? Am făcut doar două greșeli. Nu este prea dur să fiu tratat astfel? Mai ales când vedeam că frații și surorile care nu fuseseră niciodată conducători încă își îndeplineau datoria, în timp ce eu, fost conducător, nu aveam nicio datorie de îndeplinit, mă gândeam: „Se pare că nu pot fi conducător. În calitate de conducător, trebuie să întrunești standarde înalte și cerințe stricte. Dacă într-o zi ești puțin neglijent, viața ta de credincios în Dumnezeu ar putea să se sfârșească. Cum poate conduce acest lucru la un final și o destinație bună? Orice s-ar întâmpla, nu voi mai fi niciodată conducător.” În următorii câțiva ani, am lucrat întotdeauna cu texte în biserică și, deși au existat ocazii de a candida la alegeri pentru postul de conducător sau lucrător, am evitat întotdeauna să particip. La acea vreme, nu eram conștient de problemele mele și am crezut că acesta era lucrul înțelept de făcut.

În mai 2020, biserica urma să aleagă conducători. Inima mea se frământa: „Lucrarea mea cu texte este destul de bună, iar eu nu vreau să particip la alegeri. Dacă aș fi ales conducător, ar fi un lucru rău. Să fii conducător este o sarcină dificilă, ingrată. Este de așteptat să fie bine îndeplinită, iar dacă lucrarea bisericii este întârziată, conducătorul trebuie să-și asume responsabilitatea. Prin urmare, chiar este adevărat că «Toată lumea culege beneficiile, dar o singură persoană își asumă vina.» Înainte, când am fost conducător, am comis câteva fărădelegi. Dacă aș fi din nou conducător și aș face ceva ce încalcă principiile și dăunează grav lucrării bisericii, în cel mai bun caz, aș fi demis. În cel mai rău caz, aș fi exclus și mi-aș pierde șansa la mântuire.” Cu aceste gânduri în minte, am găsit o scuză și am spus că boala mea de inimă se înrăutățise în ultima vreme, așa că nu puteam lua parte la alegeri. La momentul respectiv, m-am simțit puțin vinovat. „Nu înseamnă acest lucru că evit alegerile?” Dar m-am gândit că realmente nu eram pregătit să fiu conducător și chiar am avut recent un

oarecare disconfort la inimă, așa că aveam un motiv să nu merg. Faptul că am gândit în acest fel a ajutat să dispară orice neliniște și vinovăție pe care o simțeam. Ulterior, când au avut loc alte alegeri, tot nu am vrut să particip, considerând că a fi conducător era periculos! Era multă muncă și erau multe probleme de rezolvat și puteam să fiu dat în vileag în orice clipă. Când nu erau conducători, unii dintre frații și surorile din jurul meu nu păreau să aibă vreo problemă. Însă, odată ce au devenit conducători, unii au fost dezvăluiți drept conducători falși și demiși, în timp ce alții au fost dezvăluiți ca fiind cei răi sau antihriști și au fost îndepărtați sau excluși. Se părea că statutul chiar dezvăluia cine sunt oamenii cu adevărat! În cele din urmă, am renunțat și nu am participat la alegeri.

La scurt timp după ce am ajuns acasă, m-am îmbolnăvit subit. Aveam diaree și febră, iarmedicamentele nu m-au ajutat. După ce am suferit câteva zile, în sfârșit, mi-am revenit. Dar, apoi, niște puncte mici, roșii, mi-au acoperit brațele și gâtul. Starea mea s-a agravat din ce în ce mai mult și, de îndată ce am început să transpir, am simțit o durere arzătoare în tot corpul. După câteva zile, eram complet epuizat de lupta cu boala mea și mi-am dat seama că aceasta nu era o coincidență – era disciplinarea din partea lui Dumnezeu. Însă nu știam încotro s-o apuc pentru a reflecta și a înțelege. M-am rugat lui Dumnezeu și I-am cerut să mă îndrume să mă cunosc și să-mi învăț lecția.

Când conducătoarea mea a aflat că eram bolnav, mi-a amintit să reflectez la atitudinea mea față de alegeri și a găsit un pasaj din cuvântul lui Dumnezeu cu privire la starea mea: „**Având o natură satanică, odată ce oamenii câștigă statut, se află în pericol. Prin urmare, ce este de făcut? Nu au o cale de practică? Oare nu mai există nicio cale de întoarcere pentru ei, odată ce au ajuns în acea situație periculoasă? Spune-Mi, odată ce oamenii corupți dobândesc statut – indiferent de cine sunt ei –**

devin ei antihriști? Este acest lucru absolut? (Dacă nu urmăresc adevărul, atunci vor deveni antihriști, dar dacă urmăresc adevărul, nu vor deveni.) **Este absolut corect: dacă oamenii nu urmăresc adevărul, atunci cu siguranță vor deveni antihriști. Și oare toți care merg pe calea antihriștilor o fac din cauza statutului? Nu, acest lucru este în principal din cauză că nu au dragoste pentru adevăr, pentru că nu sunt oamenii potriviți. Indiferent dacă au statut sau nu, toți oamenii care nu urmăresc adevărul merg pe calea antihriștilor. Indiferent câte predici au auzit, astfel de oameni nu acceptă adevărul, nu merg pe calea cea dreaptă, ci sunt convinși să meargă pe calea cea strâmbă. Situația seamănă cu modul oamenilor de a mânca: unii nu consumă alimente care le pot hrăni trupul și susține o existență normală, ci în schimb insistă să consume lucruri care le fac rău, în cele din urmă tăindu-și singuri craca de sub picioare. Nu este aceasta propria lor alegere? După ce sunt eliminați, unii conducători și lucrători răspândesc noțiuni, spunând: «Nu fi lider și nu îți da voie să câștigi statut. Oamenii sunt în pericol din clipa în care dobândesc vreun statut, iar Dumnezeu îi va dezvălui! Odată ce sunt dezvăluiți, nu se vor mai califica să fie nici măcar credincioși de rând și nu vor mai primi nicio binecuvântare.» Ce vorbă mai e și asta? În cel mai bun caz, reprezintă o înțelegere greșită a lui Dumnezeu; în cel mai rău, este o blasfemie la adresa Lui. Dacă nu mergi pe calea cea bună, nu cauți adevărul și nu urmezi calea lui Dumnezeu, ci în schimb insiști să mergi pe calea antihriștilor și ajungi pe calea lui Pavel, având în cele din urmă același rezultat, același final ca și Pavel, încă plângându-te de Dumnezeu și judecându-L ca fiind nedrept, atunci nu ești tu obiectul veritabil al unui antihrist? Un asemenea comportament este blestemat! Când oamenii nu înțeleg adevărul, ei trăiesc întotdeauna conform noțiunilor și închipuirilor lor,**

Îl interpretează pe Dumnezeu greșit în mod frecvent și simt că acțiunile lui Dumnezeu nu se potrivesc propriilor lor noțiuni, ceea ce le provoacă emoții negative; acest lucru se întâmplă din cauză că oamenii au firi corupte. Ei spun lucruri negative și se plâng pentru că le este prea meschină credința, le este prea mică statura și înțeleg prea puține adevăruri – ceea ce este cu totul de iertat și nu este ținut minte de Dumnezeu. Și, totuși, există și cei care nu merg pe calea cea dreaptă, care merg în special pe calea înșelării, opoziției, trădării lui Dumnezeu și a luptei împotriva lui Dumnezeu. Acești oameni sunt, în cele din urmă, pedepsiți și blestemați de Dumnezeu și aruncați în pierzanie și distrugere. Cum ajung în acest punct? Pentru că nu au reflectat asupra lor și nu s-au cunoscut niciodată pe ei înșiși, pentru că nu acceptă adevărul deloc, sunt nesăbuiți și îndărătnici, refuză cu încăpățânare să se pocăiască și chiar se plâng de Dumnezeu după ce sunt dezvăluiți și eliminați, spunând că Dumnezeu nu este drept. Ar putea fi mântuiți astfel de oameni? (Nu.) **Nu ar putea fi mântuiți. Așadar, toți cei dezvăluiți și eliminați sunt imposibil de mântuit? Nu se poate spune că sunt imposibil de răscumpărat. Sunt cei care înțeleg prea puține adevăruri, sunt tineri și fără experiență – care, odată ce devin conducători sau lucrători și au statut, sunt conduși de firile lor corupte și urmăresc statutul, se bucură de acest statut, așa că, natural, pășesc pe calea antihriștilor. Dacă, după ce sunt dați în vileag și judecați, sunt capabili să reflecte asupra lor înșiși și să se pocăiască sincer, lepădându-se de răutate precum poporul din Ninive, fără a mai păși pe calea răului ca înainte, atunci mai au șansa de a fi mântuiți. Dar care sunt condițiile unei astfel de șanse? Ei trebuie să se pocăiască sincer și să fie capabili să accepte adevărul. Dacă sunt capabili, încă au o oarecare speranță. Dacă nu sunt capabili să reflecteze asupra lor înșiși,**

nu acceptă deloc adevărul și nu au nicio intenție să se pocăiască sincer, vor fi eliminați în totalitate” (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Cum să înlături tentațiile și robia statutului”). După ce a citit cuvântul lui Dumnezeu, conducătoarea mea mi-a reamintit: „Tu întotdeauna crezi că, în calitate de conducător, este ușor să fii dat în vileag, demis sau alungat. Este acest punct de vedere corect? Dacă oamenii sunt sau nu dați în vileag și alungați depinde de măsura în care urmăresc adevărul și de calea pe care o urmează. Nu are nicio legătură cu faptul că sunt sau nu conducători. Dacă o persoană este conducător, dar nu urmărește adevărul sau nu merge pe calea cea dreaptă, dacă săvârșește fapte rele, tulbură și perturbă lucrarea bisericii și refuză să se pocăiască, aceasta va fi cu siguranță dată în vileag și alungată. Deși unii conducători se abat în îndeplinirea datoriei lor și comit fărădelegi, dacă pot să accepte adevărul, să reflecteze asupra lor și să se cunoască și se pocăiesc cu adevărat, biserica le va oferi oportunități de a practica în continuare. Chiar dacă au calibru slab și nu sunt calificați pentru a fi conducători, vor fi transferați pentru a îndeplini o datorie adecvată. Cu atât de mulți conducători în biserică, de ce unii înțeleg din ce în ce mai mult adevărul și își îndeplinesc datoria din ce în ce mai bine? De ce unii oameni fac lucruri rele în mod repetat, sunt expuși drept conducători falși și antihriști și apoi alungați? Au eșecurile lor vreo legătură cu funcția de conducător? Biserica a alungat mulți răufăcători, dintre care mulți nu erau conducători. Au fost alungați pentru că, prin natura lor, le era lehamite de adevăr și erau ostili față de acesta, nu au mers pe calea cea dreaptă și, în îndeplinirea datoriei lor, au fost nechibzuiți și au provocat tulburări și perturbări. Are acest lucru vreo legătură cu a fi conducător?”

După ce am auzit părtășia conducătoarei, am fost mișcat. Avea dreptate – doar pentru că cineva devine conducător și are statut nu înseamnă că va fi dat în vileag și alungat. Acest lucru se întâmplă pentru că, după ce oamenii

dobândesc statut, nu merg pe calea cea dreaptă și nu urmăresc adevărul. Ei râvnesc doar la beneficiile statutului, fac ce doresc, acționează în mod nepotrivit și provoacă tulburări și perturbări. Acest lucru îi face conducători falși și antihriști care sunt demiși și alungați. M-am gândit la fratele Fang Xun, care a fost demis cu ceva timp în urmă. În calitate de conducător, el și-a dat aere mereu și i-a disprețuit și marginalizat pe frații alături de care lucra. Asta i-a făcut să se simtă constrânși, astfel încât nu și-au putut îndeplini îndatoririle în mod normal. Conducătorii au avut de multe ori părtășie cu Fang Xun, însă el nu s-a schimbat niciodată și de aceea a fost demis ulterior. Când am fost demis din funcția mea de conducător, acest lucru s-a întâmplat și pentru că fusesem deseori nechibzuit și îndărătnic. Când frații și surorile mele au raportat probleme cu doi conducători de biserică, nu am respectat principiile și nu am investigat și verificat acele rapoarte. În schimb, i-am judecat orbește și chiar l-am demis pe unul din ei și aproape l-am exclus pe celălalt. Drept urmare, le-am făcut rău ambilor conducători și am provocat haos în biserici. Acum, gândindu-mă la asta, tot ce am făcut a fost rău, a perturbat lucrarea bisericii și le-a făcut rău fraților și surorilor. Din fericire, acele două greșeli au fost descoperite și îndreptate. Altminteri, consecințele ar fi fost dezastruoase! Mi-am dat seama că demiterea mea nu avea, de fapt, nicio legătură cu statutul sau cu a fi conducător. Am fost demis pentru că firea mea era prea arogantă și deoarece, atunci când mă confruntam cu probleme, nu căutam adevărul și nu făceam lucrurile pe baza principiilor. În schimb, acționam în mod arbitrar și fără discernământ și perturbam lucrarea bisericii. Iar când am fost emondat și tratat, nu am reflectat asupra mea. Demiterea mea este în concordanță cu principiile și demonstrează dreptatea lui Dumnezeu. Însă pe parcursul întregii perioade, nu m-am cunoscut. Eram mereu în defensivă față de Dumnezeu, Îl înțelegeam greșit și credeam că am fost dat în vileag

pentru că eram conducător. Eram atât de absurd și irațional! Abia acum mi-am dat seama că, la momentul respectiv, dacă nu aș fi fost imediat demis și împiedicat să fac rău, având în vedere firea mea arogantă, aș fi putut să fac un rău mult mai mare! Demiterea mea a fost modalitatea lui Dumnezeu de a mă proteja și, de asemenea, o ocazie bună pentru mine de a reflecta și de a mă cunoaște. M-am gândit și la sora Wang Rui, o persoană cu care am lucrat anterior. Fusese și ea demisă, dar după eșecul ei, a fost capabilă să reflecteze asupra ei, să se cunoască, să asimileze lecții și să se pocăiască în fața lui Dumnezeu. Mai târziu, când a fost din nou conducătoare, a putut să caute adevărul și să lucreze pe baza principiilor și a făcut, în mod clar, progrese. După ce am meditat la aceste lucruri, am înțeles că nu statutul îl face pe un om să fie dat în vileag și alungat, ci el este victima propriilor firi corupte. Dacă o fire coruptă nu este înlăturată, chiar dacă o persoană nu este conducătoare și nu face rău cu statutul de conducător, tot va fi alungată, întrucât nu urmărește adevărul. Odată ce am recunoscut acest lucru, starea mea s-a schimbat puțin, dar tot aveam unele îngrijorări: „Înțelegerea mea cu privire la adevăr este superficială. Biserica are multe probleme care le cer conducătorilor să ia decizii, iar dacă lucrurile nu sunt bine rânduite și lucrarea bisericii este tulburată și perturbată, pot apărea fărădelegi. Dacă cineva nu este conducător și nu este implicat într-o astfel de lucrare, acea lucrare nu-l va determina să facă rău sau să se împotrivească lui Dumnezeu. Așa că ar fi mai bine să nu particip la alegeri.” După aceea, conducătoarea mi-a arătat un alt pasaj din cuvântul lui Dumnezeu: „**Nu vreau să văd pe nimeni că simte ca și cum Dumnezeu l-a lăsat afară, în frig, că l-a abandonat sau i-a întors spatele. Vreau doar să văd pe toată lumea pe drumul urmăririi adevărului și căutând să-L înțeleagă pe Dumnezeu, mărșăluind înainte cu îndrăzneală și cu o hotărâre neclintită, fără nicio îndoială sau povară. Indiferent ce nedreptăți ai comis, cât de departe ai**

mers pe un drum greșit sau dacă ai făcut fărădelegi grave, nu lăsa ca acestea să devină poveri sau bagaje în exces pe care să trebuiască să le porți în căutarea ta de a-L înțelege pe Dumnezeu: continuă să mergi mai departe. Tot timpul, El ține mântuirea omului în inima Lui; asta nu se schimbă niciodată. Este partea cea mai prețioasă a esenței lui Dumnezeu" (Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul VI"). Am fost profund mișcat de cuvântul lui Dumnezeu. Dumnezeu nu va renunța la mântuirea oamenilor din cauza eșecurilor și fărădelegilor de moment. În schimb, El le oferă șanse să se pocăiască. Faptul că oamenii greșesc și comit fărădelegi în îndeplinirea datoriei lor nu e ceva de speriat. Atât timp cât oamenii se pot schimba, Dumnezeu va continua să-i îndrume. Deși comisesem câteva fărădelegi, biserica tot mi-a dat șansa de a reflecta asupra mea și de a mă pocăi. Nu m-a condamnat și nu m-a alungat pentru acele fărădelegi. Însă eu nu am reflectat asupra mea, am rămas defensiv față de Dumnezeu, L-am înțeles greșit și nu am fost dispus să fiu conducător sau lucrător. Eram atât de încăpățânat! Când mi-am dat seama de acest lucru, am avut remușcări și m-am simțit vinovat, așa că m-am rugat lui Dumnezeu: „O, Dumnezeule! Sunt prea răzvrătit. Nu mai vreau să Te înțeleg greșit și să fiu defensiv față de Tine. Acum, sunt dispus să mă pocăiesc. Te implor să mă îndrumi și să mă corectezi unde am greșit."

Apoi m-am întrebat de ce-L înțelesesem greșit pe Dumnezeu și fusesem defensiv față de El în tot acest timp. Care era cauza principală? În acel moment, conducătoarea mea a citit un pasaj din cuvântul lui Dumnezeu care m-a ajutat foarte mult. Dumnezeu Atotputernic spune: „**Dacă ești înșelător, atunci vei fi precaut și bănuitor cu privire la toți oamenii și toate lucrurile și, astfel, credința ta în Mine se va clădi pe o temelie a suspiciunii. Nu aș putea recunoaște niciodată o astfel de credință. Din cauza lipsei credinței adevărate, ești și mai lipsit de dragostea**

adevărată. Iar dacă ești predispus să te îndoiești de Dumnezeu și să faci speculații cu privire la El după bunul tău plac, atunci ești, fără îndoială, cel mai înșelător dintre toți oamenii. Tu speculezi dacă Dumnezeu poate fi asemenea omului: păcătos de neiertat, cu un caracter meschin, lipsit de corectitudine și rațiune, fără simțul dreptății, predispus la tactici răutăcioase, trădătoare și viclene, încântat de rău și de întuneric și așa mai departe. Motivul pentru care oamenii au astfel de gânduri nu este acela că nu-L cunosc pe Dumnezeu câtuși de puțin? O astfel de credință este pur și simplu păcat!" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cum să Îl cunoaștești pe Dumnezeul de pe pământ"). Cuvântul lui Dumnezeu m-a făcut să înțeleg că eram în defensivă față de El și Îl înțelegeam greșit pentru că natura mea era prea înșelătoare. Fiind demis o dată, nu am reflectat cu privire la calea pe care am mers, ceea ce a condus la eșec, sau nu am asimilat lecțiile de învățat astfel încât să pot evita repetarea acelorași greșeli. În schimb, m-am gândit că a fi conducător însemna că aveam să fiu dat în vileag și alungat cu ușurință, prin urmare titlul de „conducător" era cel care mă făcea o victimă. Ba chiar mi-am închipuit că Dumnezeu este asemenea unui conducător lumesc care condamnă oamenii la moarte de îndată ce fac o mică greșeală. De aceea, imediat ce o persoană menționa alegerile, eram îngrozit și mă temeam că, dacă eram ales conducător, atunci chiar și cea mai mică neglijență din partea mea avea să conducă la darea mea în vileag și nu aș avea o destinație bună. Așadar, am privit cu atenție și mi-am ținut garda sus. Am găsit scuză după scuză pentru a evita situația și am refuzat să particip la alegeri. Eram atât de înșelător! Motivul pentru care biserica pregătește conducători și lucrători este acela de a le oferi oportunități de a practica, astfel încât să poată înțelege adevărul și să intre în realitate cât mai repede posibil. Eu, însă, chiar am crezut că Dumnezeu voia să mă dea în vileag și să mă alunge.

Nu reprezenta aceasta înțelegerea greșită a lui Dumnezeu și hulirea Lui? Credeam în Dumnezeu, dar Îl vedeam mereu cu ochii celor nedrepți, îndoindu-mă de El și fiind defensiv față de El, dezvăluindu-mi firea satanică. Nu cumva acest tip de credință în Dumnezeu este exact ca împotrivirea față de Dumnezeu?

Mai târziu, după ce am citit mai mult din cuvintele lui Dumnezeu, am înțeles ceva mai bine voia Sa. Cuvântul lui Dumnezeu spune: „**Uneori, Dumnezeu folosește o anumită chestiune pentru a te dezvălui sau disciplina. Dar asta înseamnă că ai fost eliminat? Înseamnă că ți-a venit sfârșitul? Nu. […] De fapt, în multe cazuri, îngrijorarea oamenilor izvorăște din interesul pentru propria persoană. Vorbind în termeni generali, este teama că nu vor avea niciun final. Se gândesc mereu: «Dacă Dumnezeu mă dă în vileag, mă elimină și mă respinge?» Aceasta este interpretarea ta greșită despre Dumnezeu; acestea sunt doar ipotezele tale părtinitoare. Trebuie să-ți dai seama care este intenția lui Dumnezeu. Când El îi dă pe oameni în vileag, nu o face pentru a-i elimina. Oamenii sunt demascați pentru a le dezvălui neajunsurile, greșelile și naturile-esențe personale, pentru a-i face să se cunoască pe ei înșiși și pentru a deveni capabili de o adevărată pocăință; din acest motiv, dezvăluirea oamenilor este pentru a le ajuta viețile să crească. Fără o înțelegere pură, oamenii pot să-L interpreteze greșit pe Dumnezeu și să devină negativi și slabi. Pot chiar să cedeze în fața disperării. De fapt, dezvăluirea de către Dumnezeu nu înseamnă neapărat că vei fi eliminat. Aceasta are loc pentru a te ajuta să ajungi să-ți cunoști corupția și pentru a te face să te pocăiești. Deseori, pentru că oamenii sunt răzvrătiți și nu caută să găsească rezolvarea în adevăr când dezvăluie corupție, Dumnezeu trebuie să exercite disciplină. Și astfel, uneori, El îi dezvăluie pe oameni, expunând urâțenia lor și cât de**

demni de milă sunt, determinându-i să se cunoască pe ei înșiși, ceea ce le ajută viața să crească. Expunerea oamenilor are două implicații diferite: pentru cei ticăloși, a fi dați în vileag înseamnă că sunt eliminați. Pentru cei care pot accepta adevărul, este o reamintire și un avertisment; ei sunt obligați să reflecteze asupra lor, să-și vadă adevărata stare și să nu mai fie îndărătnici și nesăbuiți, deoarece ar fi periculos să continue astfel. Expunerea oamenilor în acest mod este pentru a le aduce aminte ca, atunci când își realizează datoria, nu cumva să devină zăpăciți și nepăsători, să eșueze în a lua lucrurile în serios, să se mulțumească doar cu puține rezultate și să creadă că și-au îndeplinit datoria la un standard acceptabil când, de fapt, evaluați conform cerințelor lui Dumnezeu, ei nu au atins standardele, dar tot se complac și consideră că se descurcă bine. În astfel de împrejurări, Dumnezeu îi va disciplina, le va atrage atenția și le va reaminti oamenilor. Uneori, Dumnezeu le dezvăluie urâțenia – ceea ce, în mod evident, este pentru a le servi drept aducere aminte. În astfel de momente, ar trebui să reflectezi asupra ta: faptul că-ți realizezi datoria astfel este inadecvat, în tine este răzvrătire, sunt prea multe elemente negative, tot ce faci e superficial și, dacă tot nu te căiești, de drept, ar trebui să fii pedepsit. Ocazional, când Dumnezeu te disciplinează sau te dă în vileag, asta nu înseamnă în mod neapărat că vei fi eliminat. Această chestiune ar trebui abordată corect. Chiar dacă ești eliminat, ar trebui să accepți acest lucru și să te supui și să te grăbești să meditezi și să te pocăiești" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Doar prin practicarea adevărului și supunere față de Dumnezeu poți dobândi o schimbare a firii"). Citind cuvântul lui Dumnezeu, am fost foarte mișcat și m-am simțit deosebit de rușinat și vinovat. Dumnezeu îi dă în vileag pe oameni, îi tratează și îi disciplinează ca să se poată înțelege pe ei înșiși, să se pocăiască și să se

schimbe. Când am fost emondat și tratat și am experimentat frustrarea și eșecul, nu am înțeles intențiile bune ale lui Dumnezeu de a mântui omenirea. Am continuat, pur și simplu, să mă agăț de falsitățile și minciunile Satanei, de tipul: „Cu cât sunt mai mari, cu atât cad mai de sus” și „E singurătate în vârf”. Mi-am imaginat că a fi conducător în biserică era ca și cum ai fi un funcționar public în lumea seculară și, cu cât poziția ta este mai înaltă, cu atât riști mai mult și cu cât ești conducător de mai mult timp, cu atât mai repede vei fi dat în vileag și alungat. În ultimii câțiva ani, mereu L-am înțeles greșit pe Dumnezeu și am fost defensiv față de El, iar inima mea a fost închisă pentru El tot timpul. Am refuzat în mod repetat să candidez la alegerile pentru conducători. Chiar dacă îmi îndeplineam datoria, aveam îndoieli, așa că nu puteam da totul și aveam întotdeauna o atitudine lipsită de entuziasm față de urmărirea adevărului. Eram prins în capcana Satanei, sufeream din cauza lui și nici nu știam cât de mult dăuna acest lucru vieții mele. Acum eram în pericol și nu îmi mai puteam permite să-L înțeleg greșit și să-L rănesc pe Dumnezeu. M-am rugat Lui în sinea mea: „O, Dumnezeule, vreau să mă pocăiesc față de Tine și să tratez alegerile corect. Indiferent dacă sunt ales sau nu, mă voi supune rânduielilor Tale.”

Când a venit vremea alegerilor, încă aveam dubii: „De data aceasta, dacă mă aleg cu adevărat, ar trebui să accept funcția. Însă capacitatea mea de a face slujba și calibrul meu sunt medii, prin urmare, dacă nu o îndeplinesc bine, ce se va întâmpla atunci? Cel mai bine este să las pe altcineva să o facă. În acest fel, nu voi fi dat în vileag din nou.” În dilema mea, m-am gândit brusc la cuvântul lui Dumnezeu: „**Când oamenii lui Dumnezeu își fac datoria în Împărăție, iar ființele create își fac datoria înaintea Creatorului, ar trebui să înainteze cu calm și cu o inimă cu frică de Dumnezeu. Nu ar trebui să bâjbâie, să dea înapoi sau să calce**

ca pe ouă. Dacă știi că această stare este greșită și-ți faci mereu griji în legătură cu ea, în loc să cauți adevărul pentru a o înlătura, atunci ești constrâns și înrobit de ea și nu vei putea să-ți îndeplinești datoria" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a). Cuvântul lui Dumnezeu mi-a servit drept aducere aminte. Fusesem mereu îngrijorat cu privire la alegeri și, în momentul critic, voiam să mă retrag și să scap din nou. Pentru ființele create, a-și îndeplini datoria este un lucru drept și potrivit – este o onoare. Eu, însă, am evitat responsabilitatea, am fost timid, defensiv și suspicios. Era atât de nesăbuit și jalnic! Trebuia să mă întorc la Dumnezeu, să fiu o persoană simplă și cinstită, să nu-mi mai fac griji pentru viitorul și destinația mea finală și să-I încredințez Lui inima mea. Indiferent dacă eram sau nu ales, nu mai puteam să fug și să mă ascund. Dacă eram ales, trebuia să accept acest lucru și să-mi îndeplinesc bine datoria. Când m-am angajat pe deplin să fac asta, am simțit o mare greutate ridicată de pe inimă și am fost eliberat de povara mea.

De data aceasta, când au venit rezultatele alegerilor, eu și o altă soră am fost aleși. Nu m-am mai împotmolit în neînțelegeri și atitudine defensivă față de Dumnezeu și nu m-am mai temut că voi fi alungat dacă nu îmi îndeplineam bine datoria. În schimb, am vrut să prețuiesc această oportunitate, să fac tot posibilul să-mi îndeplinesc bine datoria și să răsplătesc ceea ce Îi datoram lui Dumnezeu. Mai târziu, am citit cuvântul lui Dumnezeu: „**Vă temeți să mergeți pe calea antihriștilor?** (Da.) **Este utilă teama neînsoțită de altceva? Nu – doar teama nu poate rezolva problema. Este normal să vă fie teamă de a merge pe calea antihriștilor. Asta arată că sunteți un iubitor al adevărului, o persoană care este dispusă să tindă spre adevăr și care este dornică să-l urmeze. Dacă sunteți cu teamă în inimă, atunci ar trebui să căutați adevărul și să găsiți o cale de practică. Trebuie să începeți prin a învăța să cooperați**

cu alții în armonie. Dacă există o problemă, rezolvați-o prin părtășie și discuții, astfel încât toată lumea să poată cunoaște principiile, precum și raționamentul specific și programul referitor la rezolvare. Nu te împiedică asta să iei decizii de unul singur? În plus, dacă ai o inimă cu frică de Dumnezeu, atunci vei fi capabil, în mod natural, să primești scrutarea lui Dumnezeu, dar trebuie să înveți și să accepți supravegherea aleșilor Lui, ceea ce presupune să ai toleranță și acceptare. […] Cu siguranță este necesar să accepți supravegherea, însă principalul lucru este să te rogi la Dumnezeu și să te bazezi pe El, supunându-te unei examinări constante. În special când ai mers pe calea greșită sau ai făcut ceva greșit sau când urmează să acționezi ori să decizi ceva pe cont propriu, iar cineva din apropiere îți menționează acest lucru și te avertizează, trebuie să accepți acest lucru, să te grăbești să reflectezi asupra ta, să-ți recunoști greșeala și să ți-o corectezi. Acest lucru te poate împiedica să pășești pe calea antihriștilor. Dacă există cineva care te ajută și te avertizează astfel, nu ești protejat fără să știi? Ba da – asta este protecția ta" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Îndeplinirea adecvată a datoriei necesită o cooperare armonioasă"). Cuvântul lui Dumnezeu indică principiul de practicare ce ajută la evitarea căii greșite: caută adevărul indiferent de problemele cu care te confrunți, discută lucrurile împreună cu frații și surorile tale, cooperează armonios și îndeplinește-ți datoria conform principiilor adevărului; nu acționa arbitrar pe baza firii tale arogante și nu lua decizii în mod unilateral și, în timp ce-ți îndeplinești datoria, acceptă supravegherea din partea fraților și surorilor tale. Dacă nu îți faci datoria doar pentru că ți-e frică să nu mergi pe calea unui antihrist și ți-e teamă să nu fii dezvăluit, acest lucru nu numai că nu va rezolva problemele, ci îți va distruge și șansa de a dobândi adevărul și de a fi mântuit. Nu este ca și cum ai renunța cu totul să

mănânci pentru că ți-e frică să nu te îneci? După aceea, am asimilat lecțiile eșecurilor mele anterioare și, când mi-am îndeplinit datoria, am avut o atitudine mult mai corectă. Dacă întâmpinam probleme, puteam discuta în mod conștient lucrurile cu toată lumea, puteam coopera armonios și căutam împreună principiile adevărului. După un timp, am văzut îndrumarea lui Dumnezeu și mi-am îndeplinit datoria în mod eficient.

Această experiență m-a obligat să reflectez asupra mea și să-mi cunosc propria fire coruptă, ceea ce mi-a permis să înțeleg voia lui Dumnezeu, să elimin înțelegerea mea greșită despre Dumnezeu și atitudinea defensivă față de El și să-mi îndeplinesc cu ușurință datoria. Slavă Ție, Dumnezeule!

54. În mijlocul primejdiei

de Li Xin, China

În decembrie 2011, frații și surorile de la mai multe biserici au fost arestați unul după altul. Biserica noastră a aranjat ca sora Ma, sora Liu și cu mine să ne ocupăm separat de consecințe. Pe data de 25, imediat după prânz, am primit un telefon. Vocea de la celălalt capăt al firului a vorbit foarte repede și a spus: „Lin Xin, vești proaste!” Când i-am auzit glasul surorii Ma, inima mi-a sărit în gât. Sora Ma mi-a spus în limbaj codat că, în acea dimineață, sora Liu a fost arestată de poliție, care a confiscat și banii bisericii. Sora Ma a spus că probabil era urmărită și mi-a cerut mie să găsesc o cale de a mă ocupa de consecințe și de a pleca rapid.

M-am prăbușit pe canapea și m-am gândit: „Poliția trebuie să ne fi urmărit și să ne fi monitorizat de multă vreme și a venit pregătită. Știu că există un loc de depozitare pentru cărțile și bunurile bisericii. Atât sora Ma, cât și sora Liu au fost acolo. Trebuie să le mut repede într-un loc sigur sau poliția le-ar putea confisca în orice clipă.” Dar apoi mi-am dat seama că acel loc e posibil să fi fost descoperit de polițiști, deci, dacă mergeam acolo, nu m-aș fi dat, pur și simplu, pe mâinile lor? Dacă eram prinsă, poliția avea să mă tortureze cu siguranță. Dacă nu puteam suporta tortura și Îl trădam pe Dumnezeu, atunci aveam să-mi ratez sfârșitul și destinația, nu-i așa? Cu cât mă gândeam mai mult la asta, cu atât mai tare mă temeam. M-am gândit că ar fi mai bine pentru mine să rămân unde eram și să aștept ca lucrurile să se calmeze. Dar mă simțeam deosebit de neliniștită, deoarece acum că interesele casei lui Dumnezeu suferiseră pierderi, aveam responsabilitatea de a le proteja. Cum puteam să-mi permit să fiu o lașă în acest moment? Eram împărțită între propria mea siguranță și interesele casei lui Dumnezeu și nu știam ce să fac. Însă atunci mi-am amintit un pasaj din cuvintele lui

Dumnezeu: „**Când îți îndeplinești sarcinile, te gândești la propriile interese, la siguranța personală, la membrii familiei tale. Ce ai făcut tu vreodată pentru Mine? Când te-ai gândit tu vreodată la Mine? Când te-ai devotat tu vreodată Mie și lucrării Mele, cu orice preț? Unde este dovada compatibilității tale cu Mine? Unde este realitatea loialității tale față de Mine?**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Trebuie să cauți calea compatibilității cu Hristos”). Cuvintele lui Dumnezeu mi-au dezvăluit întocmai starea. În fața arestului și persecuției din partea marelui balaur roșu, gândul meu nu era la cum să țin cont de voia lui Dumnezeu sau să protejez lucrarea casei lui Dumnezeu. În schimb, mă gândeam doar la propriile mele interese. Eram îngrozită de gândul de a fi arestată și torturată și-mi era și mai teamă că tortura m-ar face să cedez, aș deveni o iudă și, prin urmare, mi-aș pierde sfârșitul bun și destinația. Toate fricile mele erau din cauza dorinței de a-mi apăra propriile interese și, în acest moment critic, pentru a mă proteja pe mine, am ignorat interesele casei lui Dumnezeu și am vrut să mă sustrag de la datoria mea. Eram atât de egoistă și de josnică! Oricât de răi ar fi polițiștii, ei erau încă în mâinile lui Dumnezeu și, fără permisiunea Lui, nu s-ar putea atinge niciun fir de păr de pe cap. Cu asta în gând, m-am simțit mai calmă și mai puțin speriată. În acel moment, m-am gândit la modul în care Domnul Isus a fost răstignit pentru a finaliza lucrarea de răscumpărare pentru toată omenirea. De ce a putut Domnul Isus să-și dea viața pentru a duce la bun sfârșit însărcinarea dată de Dumnezeu? Am căutat părțile relevante din cuvântul lui Dumnezeu pentru a le citi, care spuneau: „**Isus a fost în măsură să ducă la bun sfârșit însărcinarea data de Dumnezeu – lucrarea de răscumpărare a întregii omeniri – pentru că El a arătat considerație față de intențiile lui Dumnezeu, fără a face planuri sau rânduieli pentru Sine. Prin urmare, El a fost un apropiat al lui Dumnezeu – Dumnezeu Însuși – ceva ce voi toți înțelegeți foarte bine.**

(De fapt, El a fost Dumnezeu Însuși, care a fost mărturisit de Dumnezeu. Menționez exemplul lui Isus aici pentru a ilustra problema.) El a putut plasa planul de gestionare al lui Dumnezeu chiar în centru și S-a rugat mereu Tatălui Ceresc și a căutat voia Tatălui Ceresc. S-a rugat și a zis: «Dumnezeu Tată! Facă-se toate după voia Ta și nu după dorințele Mele, ci după cum Îți este planul. Omul poate că este slab, dar de ce Ți-ar păsa de el? Cum să fie omul vrednic de preocuparea Ta, omul, care este ca o furnică în mâinile Tale? În inima Mea, vreau doar să-Ți împlinesc voia și ca Tu să Îți continui lucrarea cu Mine după cum dorești.» Pe drumul spre Ierusalim, Isus a fost în chinuri, ca și cum un cuțit I s-ar fi sucit în inimă, totuși, nu a avut nici cea mai mică intenție de a nu Se ține de cuvânt; a existat întotdeauna o forță puternică ce L-a mânat înainte spre locul unde avea să fie crucificat. În cele din urmă, a fost răstignit și a devenit asemenea trupului păcătos, ducând la bun sfârșit lucrarea de răscumpărare a omenirii. S-a eliberat de cătușele morții și ale Infernului. Înaintea Lui, moartea, Iadul și Gheena și-au pierdut puterea și au fost înfrânte de El" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cum să slujim lui Dumnezeu în armonie cu intențiile Lui"). După ce am citit acest pasaj din cuvintele lui Dumnezeu, am fost destul de mișcată. Pentru a răscumpăra omenirea care trăia sub stăpânirea Satanei, Domnul Isus S-a lăsat răstignit și a devenit jertfa de păcat pentru omenire, îndurând atât de multă durere și umilință. El a dat prioritate îndeplinirii misiunii lui Dumnezeu mai presus de toate, fără condiții sau scuze și fără a ține seama de câștigurile sau pierderile Sale. Pe de altă parte, când însărcinarea dată de Dumnezeu a ajuns la mine, nu am încercat să țin cont de voia Lui sau să-I îndeplinesc însărcinarea. M-am gândit la propria siguranță și destinație finală. În acel moment, mi-a fost rușine de mine și m-am simțit deosebit de plină de remușcări și îndatorată

lui Dumnezeu. Am căzut imediat în genunchi și m-am rugat la Dumnezeu pentru a mă căi.

În acel moment, mi-am amintit un imn al cuvântului lui Dumnezeu, „Vreau să-mi dedic întreaga viață lui Dumnezeu", care-mi plăcea să-l cânt adesea. Acest cântec era rugăciunea lui Petru când era în chinuri extreme în timpul încercării sale:

Vreau să-mi dedic întreaga viață lui Dumnezeu

1 **Tu știi ce pot face și știi și ce rol pot juca. Îmi doresc să mă pun la mila orchestrărilor Tale și Îți voi dedica tot ce am.**

2 **Numai Tu știi ce pot face pentru Tine. Deși Satana m-a păcălit atât de mult și m-am răzvrătit împotriva Ta, eu cred că Tu nu mă ții minte pentru acele fărădelegi și că nu mă tratezi pe baza lor. Doresc să-Ți dedic Ție întreaga mea viață. Nu cer nimic și nici nu am alte speranțe sau planuri; doresc doar să acționez conform intențiilor Tale și să-Ți urmez voia. Voi bea din paharul Tău amar și sunt al Tău ca să-mi poruncești.**

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cum a ajuns Petru să-L cunoască pe Isus"

Rugăciunea lui Petru m-a emoționat și m-a inspirat. Într-adevăr, Dumnezeu îmi știa statura și ce îndatoriri eram capabilă să îndeplinesc și, având în vedere că mi-a revenit această datorie, știam că ar trebui s-o îndeplinesc fără ezitare. Acela a fost momentul în care am devenit hotărâtă să las deoparte propriile interese și să țin cont de voia lui Dumnezeu. A doua zi, m-am grăbit să mut cărțile și bunurile. În acel moment, eram foarte îngrijorată. M-am temut că ceva ar putea merge prost pe drum, așa că m-am rugat încontinuu la Dumnezeu. M-am gândit la cuvântul Său: „**Nu te teme, Dumnezeul Atotputernic al oștirilor va fi cu siguranță lângă tine; El stă**

în spatele vostru și vă este scut” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvântări ale lui Hristos la început”, Capitolul 26). Aceste cuvinte ale lui Dumnezeu mi-au dat încredere imediat. Totul era în mâinile lui Dumnezeu și era la latitudinea Lui dacă aveau să fie sau nu pericole pe drum. Treaba mea era să-mi termin sarcina pe măsura capacității mele și să fac tot ce-mi stătea în putință. Cu Dumnezeu drept sprijin, n-aveam de ce să mă tem. Mai târziu, cărțile și bunurile au fost mutate într-un loc sigur și inima mi s-a liniștit, în sfârșit. După ce am trecut prin această experiență, am dobândit o anumită înțelegere despre atotputernicia și suveranitatea lui Dumnezeu, precum și o oarecare înțelegere despre propria-mi natură egoistă și josnică.

Un am mai târziu, în decembrie 2012, mă aflam într-o perioadă în care Evanghelia se răspândea abundent, mulți oameni din întreaga țară acceptând lucrarea lui Dumnezeu Atotputernic. Partidul Comunist era furios. Și-a folosit purtătorii de cuvânt pentru a ataca și defăima biserica și a suprimat și arestat cu frenezie frați și surori. În orașul în care locuiam eu, mai bine de zece frați și surori au fost arestați. Într-o zi, când eram plecată din oraș pentru o întâlnire, am primit pe neașteptate un telefon de la sora Tian. A spus cu o voce foarte agitată: „Sunt vești rele, s-a întâmplat ceva…” Mi-am dat seama că probabil nu-mi putea spune clar la telefon, așa că am închis și am fugit înapoi. După ce m-am întâlnit cu sora Tian, am aflat că polițiștii căutau două surori care răspândeau Evanghelia. Poliția a postat ordine de căutare pentru ele pe panouri de propagandă, stâlpi de telefon și porțile fabricilor, peste tot pe străzi. De asemenea, le-au folosit fotografiile pentru a verifica vehiculele care erau în trecere și, unul câte unul, pietonii din intersecțiile districtului. Sora Tian mi-a spus că frații și surorile le ajutaseră să găsească o ascunzătoare temporară. Cu toate acestea, mulți membri ai familiilor fraților și surorilor noastre au auzit vestea că vor fi arestați de guvern credincioșii în Dumnezeu și erau foarte îngrijorați că

membrii familiilor vor fi arestați, așa că i-au ținut pe frați și surori acasă și nu le-au permis să iasă pentru a merge la adunări. Am discutat ce să fac cu sora Tian, apoi ne-am pregătit să-i udăm și să-i susținem pe frați și surori separat, astfel încât toți să poată înțelege adevărul, să nu fie controlați de forțele întunecate ale marelui balaur roșu și să poată rămâne ferm într-un astfel de mediu.

Într-o zi, am mers să susțin o soră și, când ne-am terminat părtășia, era deja trecut de miezul nopții. Am mers singură pe strada goală, gândindu-mă: „Deja a trebuit să o susțin pe această soră atât de târziu în noapte și mai sunt atât de mulți frați și surori care trebuie să fie udați și sprijiniți. Sunt în pericol chiar acum, așa că dacă mereu fug din casă în casă în felul acesta și sunt prinsă, nu știu ce fel de tortură va folosi poliția asupra mea. Oare Partidul Comunist mă va omorî în bătaie pentru că urăște oamenii care cred în Dumnezeu? Dacă voi fi omorâtă în bătaie, nu voi putea vedea frumusețea Împărăției înfăptuindu-se, nu-i așa? Îndeplinirea acestei datorii este prea periculoasă și nimeni nu a rânduit în mod explicit ca eu să-mi susțin frații și surorile chiar acum, așa că de ce îmi asumam acest risc?…” Cu cât mă gândeam mai mult la asta, cu atât mai tare mă speriam. Când am ajuns acasă, am primit o scrisoare de la o soră. Nu demult, ea și mai bine de doisprezece frați și surori au fost arestați pentru predicarea Evangheliei. Ea a fost eliberată doar pentru că familia ei a plătit polițiștii. A scris în scrisoare că frații și surorile din închisoare ne-au transmis să nu ne îngrijorăm pentru ei. Deși erau arestați, închiși și sufereau câteva greutăți, ei simțeau că era o onoare să fie persecutați pentru predicarea Evangheliei. Sora a mai spus că, după un timp, când avea să fie sigură că poliția a încetat să o urmărească și să o monitorizeze, avea să continue să predice Evanghelia. Acești frați și surori sufereau în închisoare, dar, în loc să se plângă, ei vedeau glorie în a fi persecutați pentru predicarea Evangheliei.

Atunci m-am gândit la mine. Eu doar îmi susțineam frații și surorile și făceam puțină lucrare pentru a gestiona lucrurile după un val de arestări, dar îmi făceam mereu griji că voi fi arestată și bătută până la moarte. Nu mă gândeam la altceva decât la propriile interese, la sfârșitul și la destinația mea. Cu cât mă gândeam mai mult la asta, cu atât mai mult regretam și mă învinovățeam. Simțeam că eram egoistă și josnică și că nu eram vrednică de udare și aprovizionare din partea lui Dumnezeu. Atunci mi-am amintit un pasaj din cuvântul lui Dumnezeu: „**Admir crinii înfloriți de pe dealuri; florile și ierburile se întind peste coline, însă, înainte de apariția primăverii, crinii adaugă splendoare slavei Mele de pe pământ – poate omul să realizeze asemenea lucruri? Ar putea să Mă mărturisească pe pământ înainte de revenirea Mea? S-ar putea consacra pe sine însuși de dragul Numelui Meu în țara marelui balaur roșu?**" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvintele lui Dumnezeu către întregul univers", Capitolul 34). Am citit, de asemenea, alt pasaj: „**Deoarece a demarat într-un ținut care se împotrivește lui Dumnezeu, toată lucrarea lui Dumnezeu întâmpină piedici enorme, iar îndeplinirea multora dintre cuvintele Lui ia mult timp; așadar, oamenii sunt rafinați ca rezultat al cuvintelor lui Dumnezeu, ceea ce este și o parte a suferinței. Este enorm de dificil pentru Dumnezeu să Își îndeplinească lucrarea în țara marelui balaur roșu – dar tocmai prin această dificultate Dumnezeu face o etapă a lucrării Sale, făcând ca înțelepciunea și faptele Lui minunate să se manifeste și folosind această oportunitate pentru a face complet acest grup de oameni**" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Este lucrarea lui Dumnezeu la fel de simplă cum și-o imaginează oamenii?"). După ce am contemplat cuvintele lui Dumnezeu, am înțeles câte ceva despre voia Sa. Dumnezeu îi permite marelui balaur roșu să ne persecute ca să ne desăvârșească ascultarea și credința. În zilele de pe urmă, Dumnezeu desăvârșește un grup

de biruitori, un grup de oameni care, oricât de periculos sau rău este mediul, pot să-și păstreze îndatoririle, să practice adevărul și să mărturisească ferm. Faptul că puteam să experimentez un asemenea mediu reprezintă harul și preamărirea lui Dumnezeu pentru mine. Acesta era timpul de care aveam nevoie să mărturisesc ferm pentru Dumnezeu, însă de dragul siguranței personale, eu voiam să-mi abandonez însărcinarea și să scap din acest mediu. Eram cu adevărat egoistă și josnică. Eram atât de oarbă! M-am gândit la florile și la plantele de pe marginea drumului. Oricât de aspre ar fi frigul și căldura, oricât de dur ar fi mediul, atât timp cât e sezonul în care Dumnezeu a rânduit ca ele să crească, ele cresc și înfloresc, fiind mărturie pentru faptele Creatorului. Prin urmare, de ce am devenit eu pasivă și slabă în clipa în care mediul s-a înăsprit doar puțin? De ce nu puteam să îndeplinesc puțin din datoria unei ființe create? Eram, de fapt, inferioară florilor și plantelor de pe marginea drumului. Cum puteam fi vrednică să trăiesc în prezența lui Dumnezeu? M-am simțit plină de remușcări, așa că am reflectat asupra mea: de ce, de fiecare dată când mă confruntam cu arestul sau persecuția marelui balaur roșu și era nevoie să-mi îndeplinesc datoria, țineam mereu cont de propriile interese și nu reușeam să-mi asum răspunderea pentru a proteja lucrarea bisericii?

Mai târziu, am citit un pasaj din cuvântul lui Dumnezeu: „**Dumnezeu este mereu suveran și pururi onorabil, în timp ce omul este pururi ignobil, pururi lipsit de valoare. Aceasta pentru că Dumnezeu face pururi sacrificii și Se devotează omenirii; omul, însă, pururi ia și se străduie doar pentru sine. Dumnezeu Își dă pururi osteneala pentru supraviețuirea omenirii, însă omul nu contribuie niciodată cu nimic de dragul luminii sau al dreptății. Chiar dacă omul face un efort o perioadă, acesta nu poate rezista nici măcar unei singure lovituri, fiindcă efortul omului este întotdeauna pentru el însuși, iar nu pentru**

alții. Omul este întotdeauna egoist, în timp ce Dumnezeu este pururi altruist. Dumnezeu este sursa a tot ceea ce este just, bun și frumos, pe când omul este cel care urmează și dă dovadă de toată urâțenia și răul. Dumnezeu nu-Și va schimba niciodată esența de dreptate și frumusețe, însă omul este perfect capabil, în orice moment și în orice situație, să trădeze dreptatea și să se abată departe de Dumnezeu" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Este extrem de important să înțelegeți firea lui Dumnezeu"). După ce am citit acest pasaj din cuvintele lui Dumnezeu, am fost profund emoționată. Pentru a mântui omenirea de stăpânirea Satanei, Dumnezeu a devenit trup de două ori și, oricât de multă umilință sau suferință a îndurat, El a exprimat mereu adevărul și a lucrat pentru mântuirea oamenilor și nu a renunțat niciodată la țelul Său de a-i mântui pe oameni. Esența Lui este altruistă și bună. Pe de altă parte, eu trăiam după filosofii satanice precum „Fiecare om pentru el însuși și diavolul îl ia pe cel mai din spate" și „Nu te trezi niciodată devreme decât dacă există un beneficiu asociat", țineam mereu cont de propriile interese mai presus de orice și eșuam în a ține cont câtuși de puțin de interesele familiei lui Dumnezeu. Când ceva nu necesita o mare suferință și nu-mi privea viitorul și destinația, puteam să mă sacrific sau să mă lepăd de mine puțin. În fața arestului și persecuției, m-am temut mereu să nu fiu prinsă, să nu fiu omorâtă în bătaie și să nu-mi ratez sfârșitul și destinația bună. În repetate rânduri, am vrut să-mi abandonez datoria. Nu m-am gândit la pesimismul și slăbiciunea fraților și surorilor și nici la grijile lui Dumnezeu. Cum s-ar putea spune că am conștiință? Pe măsură ce mă gândeam la asta, m-am simțit deosebit de rușinată, așa că am îngenuncheat și m-am rugat la Dumnezeu: „Dumnezeule! Sunt egoistă, josnică și n-am pic de umanitate. Doresc să mă căiesc Ție, să-mi ud și să-mi susțin frații și surorile." După ce m-am rugat, m-am gândit la un alt imn al cuvântului lui Dumnezeu:

Ar trebui să te lepezi de toate, pentru adevăr

1 **Trebuie să suferi greutăți pentru adevăr, trebuie să te dai pe tine adevărului, trebuie să înduri umilințe pentru adevăr, și pentru a câștiga mai mult din adevăr trebuie să înduri mai multă suferință. Aceasta este ceea ce ar trebui să faci. Trebuie să nu renunți la adevăr de dragul unei vieți liniștite de familie și nu trebuie să pierzi demnitatea și integritatea vieții tale de dragul unei desfătări de moment.**

2 **Ar trebui să urmărești tot ceea ce este bun și frumos și ar trebui să urmărești o cale în viață care este mai plină de înțeles. Dacă duci o asemenea viață vulgară și nu urmărești niciun obiectiv, nu îți irosești tu viața? Ce poți câștiga dintr-o asemenea viață? Ar trebui să abandonezi toate desfătările trupului pentru un singur adevăr și nu ar trebui să renunți la toate adevărurile pentru un pic de desfătare. Oamenii de genul acesta nu au integritate sau demnitate; nu există nicio semnificație în existența lor!**

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Experiențele lui Petru: cunoștințele sale despre mustrare și judecată”

Într-adevăr, chiar dacă într-o zi aveam să fiu realmente arestată și persecutată, sau chiar torturată până la moarte, tot ar fi o moarte care să îndeplinească datoria unei ființe create, ceea ce reprezintă un lucru onorabil. A fi capabilă să depășesc robia morții și să îndeplinesc datoria unei ființe create este o mărturie puternică și răsunătoare, de o sută de ori mai bună decât să trăiesc constrânsă de firea mea coruptă și să încerc să mă târâi printr-o viață lașă și nedemnă. Odată ce mi-am dat seama de aceste lucruri, am avut un sentiment profund de ușurare.

A doua zi, am invitat câțiva frați și surori la o adunare. Prin părtășie despre cuvintele lui Dumnezeu, toți au înțeles că înțelepciunea lui

Dumnezeu este exercitată în funcție de trucurile Satanei, că Dumnezeu permite ca persecuția și necazul să se abată asupra noastră ca să ne desăvârșească credința și că marele balaur roșu este doar o unealtă în lucrarea lui Dumnezeu. După această părtășie, toți erau dispuși să ducă poverile îndatoririlor lor, pentru a-i sprijini pe ceilalți frați și surori. Când i-am văzut pe frați și pe surori ieșind din pesimismul și slăbiciunea lor și devenind mai puternici, am fost profund mișcată. Am înțeles că nicio forță ostilă nu poate suprima autoritatea și puterea cuvintelor lui Dumnezeu. După experimentarea acestui necaz, cu toții au avut mai multă credință în Dumnezeu și am știut că toate acestea erau binecuvântarea lui Dumnezeu. În acel moment, mi-am amintit cuvântul lui Dumnezeu: „**Dovada prăbușirii treptate a marelui balaur roșu poate fi observată în maturizarea continuă a oamenilor lui Dumnezeu; ea este evidentă și vizibilă pentru oricine. Maturizarea oamenilor lui Dumnezeu este un semn al morții inamicului**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea şi lucrarea lui Dumnezeu, „Interpretări ale tainelor «cuvintelor lui Dumnezeu către întregul univers»”, Capitolul 10). Dumnezeu folosea arestările frenetice ale marelui balaur roșu pentru a-Și desăvârși aleșii. Prin persecuția aplicată de acesta, Dumnezeu a desăvârșit credința și ascultarea fraților și surorilor și toți au progresat în viețile lor. Acesta este tocmai efectul pe care lucrarea lui Dumnezeu țintește să-l obțină. Pe măsură ce am văzut cuvintele lui Dumnezeu îndeplinite, propria mea încredere a crescut și motivația mea de a-mi îndeplini datoria era mai mare ca niciodată.

La scurt timp după acest incident, am primit vești că polițiștii localizaseră, prin supraveghere telefonică, orașul în care cele două surori căutate se ascundeau și că aceștia mergeau din casă în casă pentru a le găsi. Polițiștii au instalat, de asemenea, puncte de control pe drum. Câțiva frați și surori și-au asumat riscul să le ducă pe cele două surori într-un sălaș dintr-o

peșteră din afara orașului. Cu toate acestea, vremea a fost foarte rece în acele două zile, cele două surori erau epuizate de la cât s-au ascuns și de la traiul pe fugă și nu au putut obține nimic de mâncare, așa că era imposibil să rămână mult timp în peșteră. Era necesar să fie salvate. M-am gândit: „Acum sunt ordine de căutare pentru surorile mele afișate peste tot pe stradă și polițiștii verifică mașinile care trec. Dacă încercăm să le scoatem pe surori cu mașina și suntem prinși de poliție, vom fi, cu siguranță, acuzați de ajutorarea unor fugari. Poliția ne va aresta, eu voi fi, în mod cert, omorâtă în bătaie și, dacă se întâmplă asta, cum voi urmări eu adevărul și cum voi fi mântuită?" Când acest gând mi-a trecut prin minte, mi-am dat seama că eram din nou egoistă, josnică și mă gândeam doar la mine, așa că m-am rugat imediat în gând la Dumnezeu și I-am cerut să-mi protejeze inima ca să pot sta de parte Lui fără a ține cont de interesele personale. În acel moment, m-am gândit la un pasaj din cuvintele lui Dumnezeu: „**Nu există o corelare între datoria omului și faptul dacă este binecuvântat sau blestemat. Datoria este ceea ce omul se cuvine să îndeplinească; reprezintă vocația sa de la ceruri și nu ar trebui să depindă de recompensă, condiții sau motive. Doar atunci el își face datoria. A fi binecuvântați este când cineva este desăvârșit și se bucură de binecuvântările lui Dumnezeu după ce a experimentat judecata. A fi blestemați este când firea cuiva nu se schimbă după ce a experimentat mustrarea și judecata, adică atunci când nu experimentează desăvârșirea, ci este pedepsit. Dar, indiferent dacă sunt binecuvântate sau blestemate, ființele create ar trebui să-și facă datoria, să facă ceea ce se cuvine să facă și ceea ce sunt capabile să facă; acesta este minimul pe care o persoană, o persoană care-L caută pe Dumnezeu, ar trebui să-l facă. Nu ar trebui să-ți faci datoria doar pentru a fi binecuvântat și nu ar trebui să refuzi să acționezi din teama de a fi blestemat.**

Permiteți-Mi să vă spun acest lucru: îndeplinirea datoriei proprii este ceea ce omul se cuvine să facă, iar dacă nu este capabil să-și facă datoria, atunci asta este răzvrătirea lui" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Diferența dintre lucrarea de slujire a lui Dumnezeu întrupat și datoria omului"). Îndeplinirea propriei datorii este vocația unei ființe create și n-ar trebui să impunem nicio condiție pentru a face asta. Oricât de periculos ar fi mediul sau indiferent dacă avem un sfârșit și o destinație bună sau nu, trebuie să ne îndeplinim datoria. Aceasta este rațiunea pe care trebuie să o aibă o ființă creată. Era datoria mea să-i protejez pe frații și surorile mele. Chiar dacă eram prinsă în timp ce îmi escortam surorile și eram omorâtă în bătaie, aș muri pentru binele îndeplinirii datoriei ca o ființă creată, lucru care este glorios! Așa că am pornit să le salvăm pe cele două surori. Le-am ascuns în portbagajul mașinii și, de teamă că poliția ne-ar putea prinde, am evitat drumurile principale și am mers pe un drum îngust prin pădure. De-a lungul întregii călătorii, am continuat să mă rog la Dumnezeu și să-I cer să ne protejeze. După aproximativ o oră, le-am dus cu succes pe surorile noastre la destinație și un val uriaș de ușurare s-a revărsat asupra mea. În timp ce goneam înapoi spre district, mașina noastră a fost oprită de poliție, dar nu era în mașină nicio persoană căutată de ei, așa că ne-au dat drumul. A fost foarte înfricoșător!

Prin experiența mea, am văzut că pentru a distruge lucrarea lui Dumnezeu, pentru a-i suprima și a-i aresta pe credincioșii în Dumnezeu, Partidul Comunist a atins pragul nebuniei, dar oricât de frenetic devine, este încă supus rânduielilor suverane ale lui Dumnezeu și este doar un obiect care face servicii în mâinile lui Dumnezeu. Totodată, am înțeles, în sfârșit, la ce se referea Dumnezeu spunând: „**În toate planurile Mele, marele balaur roșu este contrastul Meu, inamicul Meu, dar și servitorul Meu; ca atare, nu i-am ușurat niciodată «însărcinările». Așadar, ultima etapă**

a lucrării întrupării Mele se încheie în casa acestuia – asta este mai propice pentru ca marele balaur roșu să-Mi facă un serviciu cum se cuvine prin care îl voi cuceri și Îmi voi încheia planul" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvintele lui Dumnezeu către întregul univers", Capitolul 29).

În zilele de pe urmă, este de mare însemnătate faptul că Dumnezeu își îndeplinește lucrarea în China, bârlogul marelui balaur roșu. Dumnezeu folosește serviciul marelui balaur roșu pentru a ne desăvârși credința și pentru a desăvârși un grup de oameni în biruitori. Dumnezeu este cu adevărat înțelept! Slavă Ție, Dumnezeule Atotputernic!

55. Realitatea din spatele celor care le fac pe plac oamenilor

de Su Jie, China

În octombrie 2020, am fost aleasă să supraveghez lucrarea video alături de Wang Li, cu care lucrasem înainte. Știam că era oarecum preocupată de reputația și statutul ei și că se lua la ceartă cu oricine o ofensa. Însă ne-am înțeles destul de bine, fără conflicte majore. Mai târziu, am aflat că una dintre surorile din grup, Xin Cheng, îi devenise antipatică. Când Wang Li a început să-mi povestească despre starea tuturor din grup, a spus pe un ton disprețuitor: „Xin Cheng nu are o umanitate bună și este incredibil de arogantă. Când îi dau sugestii, ea nu numai că refuză să le accepte, dar, în schimb, începe să vorbească despre problemele mele. Nu joacă un rol pozitiv în echipă. I-am scris deja o scrisoare conducătoarei, raportând problemele ei, și am adunat evaluări de la ceilalți, ne pregătim să o demitem.” Am citit evaluările, iar majoritatea fraților și surorilor au spus că Xin Cheng era talentată în datoria ei și avea un calibru bun, dar că firea ei era puțin arogantă. Ei au spus că uneori se agăța de propria părere atunci când discutau despre lucrare, dar, dacă aveai părtășie clară cu ea, era capabilă să o accepte. Una peste alta, încă putea fi cultivată. Mă gândeam: „Evaluarea pe care i-a făcut-o Wang Li nu era obiectivă sau echitabilă, iar Xin Cheng nu ar trebui să fie demisă cu nepăsare din această cauză. Oare Xin Cheng a respins ideile lui Wang Li într-un mod care a stânjenit-o, determinând-o să-i poarte ranchiună și să vrea să fie demisă? Dacă da, Wang Li ar trebui să reflecteze asupra ei.” Având acest gând, am vrut să-i semnalez această problemă, dar apoi m-am gândit: „Îi pasă atât de mult de salvarea aparențelor – oare mă va displăcea după ce voi face asta? Cum ne-am înțelege dacă relația noastră s-ar strica?” Așa că i-am spus cu tact: „Xin

Cheng este nouă în credință și este puțin încăpățânată, dar problemele ei nu sunt suficient de grave încât să o demitem. Să o ajutăm prin părtășie.” Auzind acest lucru, expresia lui Wang Li s-a schimbat complet și a spus enervată: „Problema lui Xin Cheng nu este încăpățânarea, ci faptul că are o fire rea. Odinioară gândeam la fel ca tine, dar acum pot să discern clar lucrurile. Ajut-o dacă vrei. Îți poți asuma responsabilitatea pentru lucrarea ei de acum încolo.” Nu prea am știut ce să fac când am auzit asta. M-am gândit: „Abia m-am alăturat echipei și nu sunt încă familiarizată cu lucrurile. Wang Li mi-a pasat responsabilitatea ei, iar acest lucru ne-ar putea întârzia. Era un lucru destul de iresponsabil de făcut.” Am vrut să-i împărtășesc mai multe gânduri, dar văzând cât de rece era, mi-a fost teamă că un conflict ulterior ne va perturba relația, așa că mi-am ținut gura.

Câteva zile mai târziu, ne pregăteam să ne stabilim altundeva din cauza nevoilor lucrării noastre. Wang Li mi-a spus din senin: „Să nu o luăm pe Xin Cheng de această dată. Ar trebui să rămână aici și să reflecteze.” Am fost foarte surprinsă. În ce fel era diferit faptul că ea rămânea aici de a o demite? Xin Cheng juca un rol major în lucrare. A face acest lucru ne-ar întârzia lucrarea și ar fi nedrept față de ea. Am fost îngrijorată când am văzut că Wang Li acționa pe baza firii sale corupte și am vrut să o dau în vileag, întrucât abuza de puterea ei pentru a o proscrie și a o asupri pe Xin Cheng. Dar m-am gândit la modul în care fusese realmente potrivnică și avusese o atitudine rea față de mine când am discutat zilele trecute despre Xin Cheng, așa că, dacă i-aș analiza și i-aș da în vileag în mod direct esența acțiunilor sale, ar putea spune că o protejam pe Xin Cheng și că eram dificilă cu ea. Dacă acest lucru ne-ar strica relația și ea mi-ar purta ranchiună și m-ar respinge, cum am putea lucra împreună? Am ezitat și mi-am înghițit cuvintele pe care era să le spun. M-am gândit: „Las-o baltă. Nu ar trebui să o dau în vileag în mod direct. Voi lăsa, pur și simplu, lucrurile

cum sunt.” Așa că m-am bâlbâit: „Conducătoarea nu a confirmat nicio schimbare cu privire la datoria ei. Se cuvine să o lăsăm aici? Nu ar trebui să așteptăm aprobarea conducătoarei înainte de a o demite? Hai să o luăm cu noi. Va fi totodată mai ușor de urmărit lucrarea.” Wang Li nu a mai insistat după ce am spus asta. Știam că nu am abordat clar problema ei și că va continua să o atace pe Xin Cheng. M-am simțit vinovată pentru acest lucru, dar apoi m-am gândit: „Din moment ce suntem partenere, voi fi, pur și simplu, cu ochii pe ea și o voi împiedica să provoace greșeli majore.” Ulterior, a continuat să o excludă intenționat pe Xin Cheng. Odată, a existat o oportunitate de pregătire profesională și, întrucât Xin Cheng învăța repede, cea mai bună opțiune era să o trimitem pe ea la pregătire, iar apoi să-i învețe pe ceilalți, când se întorcea. Însă Wang Li a insistat să trimită o altă soră care nu cunoștea bine acel domeniu de activitate. De asemenea, am aflat de la ceilalți că Xin Cheng exprimase de mai multe ori opinii contrare celor ale lui Wang Li și toată lumea a simțit că ideile lui Xin Cheng erau bune, dar Wang Li a refuzat să le accepte și a insistat ca Xin Cheng să asculte de ea. După ce Xin Cheng a adus în discuție problemele ei la o adunare, Wang Li s-a înfuriat și a ignorat-o. Când Wang Li a văzut că Xin Cheng avea probleme în datoria ei, nu a ajutat-o să le rezolve, lăsând-o pe Xin Cheng fără o cale de urmat în lucrarea ei, îngreunându-i situația. M-am simțit foarte stânjenită când am aflat despre toate acestea. Wang Li fusese întotdeauna părtinitoare, exclusivistă și represivă față de Xin Cheng. Aceasta reprezenta o problemă destul de gravă. Deja devenea perturbatoare și împiedica lucrarea. Știam că trebuia să vorbesc cu Wang Li. În acea zi, mi-am făcut un pic de curaj și am spus: „Nu ai renunțat la ranchiuna ta față de Xin Cheng, nu-i așa? Xin Cheng este bună la învățarea de noi tehnici. Nelăsând-o să plece, ești părtinitoare.” În clipa în care am spus asta, privirea i s-a întunecat și a zis furioasă: „Am renunțat deja să-i port

ranchiună, dar acum ți-o port ție. Proiectul de care este responsabilă Xin Cheng nu are rezultate și este problema ei. Ți-am spus de o grămadă de vreme că ar trebui să o demitem, dar tu nu ai fost de acord." Am văzut că Wang Li nu avea deloc cunoaștere de sine. În calitate de supraveghetoare, nu reflecta asupra ei atunci când lucrarea nu mergea bine și pur și simplu se ferea de responsabilitate. Eram destul de furioasă și îmi doream foarte mult să expun direct esența acțiunilor ei. Dar văzând cât de potrivnică era, m-am abținut. M-am simțit oarecum constrânsă și m-am gândit: „Abia i-am spus câteva cuvinte de adevăr, iar ea m-a judecat deja atât de aspru. Dacă aș scoate într-adevăr toate problemele ei la lumină, ar fi furioasă. Acest lucru ne-ar distruge în mod sigur relația. Ar fi mai bine să nu spun mai multe și, în plus, deja am admonestat-o puțin. Din moment ce ea nu are de gând să accepte, o voi lăsa baltă." După aceea, din cauza unor redistribuiri de lucru, m-am ocupat în principal de altă lucrare și am văzut-o mai puțin pe Wang Li.

În mod surprinzător, aproximativ trei săptămâni mai târziu, lucrarea lui Wang Li încă nu dăduse rezultate, iar membrii echipei se simțeau slabi și deznădăjduiți. Ei au raportat că, atunci când ea a văzut că nu se descurcau bine în datoria lor, Wang Li doar i-a dojenit, dar nu a avut părtășie cu ei, nici nu i-a îndrumat. Cu toții se simțeau constrânși de ea și atât de negativi, încât nu știau cum să-și îndeplinească datoria. Ei au mai spus că nu îndrumase de luni de zile lucrarea lui Xin Cheng. Toți aveau lacrimi în ochi când mi-au zis asta. Nu-mi mai puteam păstra calmul. Văzusem problemele lui Wang Li cu mult timp înainte, dar nu-i semnalasem natura acestor probleme. Ea nu avea nicio înțelegere cu privire la propria fire coruptă și a continuat să-și proscrie oamenii din cauza prejudecăților ei și a refuzat să asculte sfaturile celorlalți, până în punctul în care lucrarea era aproape într-un impas. M-am simțit atât de vinovată. Când am ajuns acasă, am citit un

pasaj din cuvintele lui Dumnezeu, care dă în vileag antihriștii: „**După toate aparențele, cuvintele antihriștilor par deosebit de amabile, rafinate și distinse. Oricine încalcă principiile, cine perturbă și tulbură lucrarea bisericii, nu este dat în vileag sau criticat, indiferent cine ar fi; antihristul închide ochii, lăsându-i pe oameni să creadă că este generos în toate privințele. Fiecare stricăciune și faptă rea a oamenilor este întâmpinată cu binefacere și toleranță. Ei nu se enervează și nu se înfurie, nu se vor supăra și nu vor da vina pe oameni atunci când fac ceva greșit și dăunează intereselor casei lui Dumnezeu. Indiferent cine săvârșește răul și perturbă lucrarea bisericii, ei nu acordă atenție, de parcă acest lucru nu ar avea nimic de-a face cu ei și nu vor jigni niciodată oamenii din cauza asta. Ce îi preocupă cel mai mult pe antihriști? Câți oameni îi apreciază și câți oameni îi văd când suferă și îi admiră pentru asta. Antihriștii cred că suferința nu trebuie să fie niciodată în zadar; indiferent de greutățile pe care le îndură, de prețul pe care îl plătesc, de faptele bune pe care le fac, de cât de grijulii, de atenți și de iubitori sunt față de ceilalți, toate acestea trebuie realizate în fața altora, mai mulți oameni trebuie să vadă asta. Și care este scopul lor când acționează astfel? Este de a câștiga oamenii de partea lor, de a face mai mulți oameni să simtă admirație și aprobare față de acțiunile, comportamentul și caracterul lor. Există chiar și antihriști care încearcă să-și stabilească o imagine despre ei înșiși ca fiind o persoană bună prin acest comportament exterior bun, astfel încât mai mulți oameni să vină la ei în căutarea ajutorului**” [Cuvântul, Vol. 4: Expunerea antihriștilor, „Punctul nouă (Partea a zecea)”]. Antihriștii nu vor interveni când văd oameni perturbând lucrarea bisericii, astfel încât să își poată stabili o imagine bună printre ceilalți – sunt într-adevăr egoiști și josnici. Amintindu-mi de propriul comportament, mi-am dat seama că acționam exact ca un

antihrist. Biserica a rânduit ca eu să lucrez cu Wang Li, astfel încât să ne putem compensa slăbiciunile, să ne supraveghem reciproc și să protejăm împreună lucrarea bisericii. Însă pentru a-mi proteja relația „armonioasă” cu Wang Li și pentru a-mi menține imaginea de „persoană drăguță” cu ea, nu am îndrăznit să dau în vileag tratamentul ei exclusivist și represiv față de Xin Cheng. Am văzut că felul în care îi trata pe ceilalți se baza pe firea ei coruptă și avea un impact asupra lucrării, dar nu am respectat principiile adevărului și nu am intervenit, nici n-am raportat-o unui conducător. Mi-a fost teamă că mă va displăcea, iar acest lucru avea să creeze o prăpastie între noi. Chiar și atunci când am avut curajul să-i spun ceva în părtășie, tot m-am abținut, fără a semnala direct și clar esența comportamentului ei. I-am găsit mereu circumstanțe atenuante. Am stat deoparte și am privit-o excluzând și reprimând frații și surorile, ceea ce le-a afectat intrarea în viață și a împiedicat grav lucrarea bisericii, și totuși nu am ridicat niciun deget ca să ajut. În cele din urmă, am văzut clar că aceia care fac pe placul oamenilor pot părea buni din exterior și nu jignesc pe nimeni, dar în realitate sunt mai alunecoși și mai înșelători. Tot ceea ce fac ei este pentru a se proteja, pentru a-și păstra renumele și statutul. Ei folosesc bunătatea aparentă pentru a câștiga inimile oamenilor și pentru a-i constrânge pe aceștia. Ei dezvăluie o fire rea care este aceeași cu cea a unui antihrist. Reflectând asupra acțiunilor și comportamentului meu, m-am simțit cu adevărat vinovată și m-am urât. Cum am putut să fiu atât de alunecoasă, atât de înșelătoare? Îndeplineam o datorie atât de importantă, dar eram iresponsabilă și nu am respectat principiile atunci când am văzut probleme, dăunând lucrării bisericii și îngreunând viețile celorlalți. Nu prejudiciam interesele bisericii făcând acest lucru? Chiar nu aveam pic de conștiință! M-am rugat și m-am căit înaintea lui Dumnezeu, vrând să nu mai fiu răzvrătită și să-L rănesc, să practic adevărul și să protejez lucrarea bisericii.

În ziua următoare, de îndată ce am adus în discuție lucrarea de care era responsabilă Xin Cheng, expresia lui Wang Li s-a întunecat imediat și a început să se plângă că Xin Cheng i-a demoralizat pe ceilalți. Am văzut că nu reflecta deloc asupra ei și că dădea toată vina pe Xin Cheng. M-am gândit: „Abia am început și ea deja este furioasă. Dacă aduc în discuție toate problemele din lucrarea ei, cu siguranță se va supăra pe mine. Oare ar trebui să continui să vorbesc?" Am ezitat și m-am simțit oarecum constrânsă, așa că am spus o rugăciune în sinea mea și m-am gândit la modul în care Dumnezeu ne cere să fim cinstiți și să protejăm interesele casei Lui. Acest lucru mi-a dat puțin curaj. Indiferent ce credea ea, știam că trebuia să-mi împărtășesc părerea sinceră. Prin urmare, am dezvăluit cu severitate și pe bună dreptate felul în care o asuprea și o pedepsea pe Xin Cheng. Însă ea nu accepta nimic din toate acestea. Doar a continuat să se certe cu privire la cine a avut dreptate și cine a greșit. A refuzat să accepte orice adevăr sau să se cunoască pe ea însăși. Am văzut cât de gravă era problema ei și că nu putea să rămână în acea datorie, așa că i-am raportat acest lucru conducătoarei noastre. Aceasta a spus că încercase să o ajute pe Wang Li, având părtășie cu ea despre asta de multe ori, înainte, dar tot nu se schimbase. Comportamentul ei a arătat că nu avea o umanitate bună, că nu voia să accepte adevărul și că nu era potrivită pentru lucrare. Prin urmare, trebuia să fie demisă cât mai curând posibil. Mai mult, conducătoarea a vrut să fac eu acest lucru. Am simțit un fior în inimă și m-am gândit: „Atitudinea ei față de mine a fost diferită de când i-am dat în vileag problemele. Dacă mă duc să o demit personal, acest lucru o va ofensa grav. Oare avea să mă urască după aceea? Avea să creadă că o atacam?" Aveam sentimente contradictorii și nu știam cum să o înfrunt. În timp ce mă îngrijoram cu privire la acest lucru, am citit cuvintele lui Dumnezeu: „**Majoritatea oamenilor doresc să urmărească și să practice adevărul, dar, în cea mai**

mare parte a timpului, ei au numai hotărârea și dorința de a proceda așa; adevărul nu a devenit viața lor. Ca urmare, când dau peste forțele răului sau întâlnesc oameni răi și haini care comit fapte rele sau falși conducători și antihriști ce fac lucrurile într-un mod care încalcă principiile – tulburând astfel lucrarea bisericii și rănindu-i pe aleșii lui Dumnezeu – ei își pierd curajul de a se ridica și a vorbi deschis. Ce înseamnă când nu ai curaj? Înseamnă, oare, că ești sfios ori incoerent? Sau că nu înțelegi pe deplin și, în consecință, nu ai încrederea de a vorbi deschis? Nu înseamnă niciuna dintre acestea; aceasta reprezintă, în primul rând, consecința faptului că ești constrâns de firi corupte. Una dintre firile corupte pe care le dezvălui este o fire înșelătoare; când ți se întâmplă ceva, primul lucru la care te gândești îl reprezintă propriile interese, primul lucru pe care îl iei în considerare îl reprezintă consecințele, dacă acest lucru îți va aduce sau nu beneficii. Aceasta este o fire înșelătoare, nu-i așa? O alta este o fire egoistă și abjectă. Te gândești: «Ce legătură are cu mine o pierdere pentru interesele casei lui Dumnezeu? Nu sunt conducător, așadar, de ce mi-ar păsa? Nu are nimic de-a face cu mine. Nu este responsabilitatea mea.» Nu tu te gândești conștient la asemenea idei și cuvinte, ci subconștientul tău le produce – acestea reprezintă firea coruptă pe care o dezvăluie oamenii când întâmpină o problemă. […] Nu ai putere asupra a ceea ce spui și faci. Chiar dacă ai vrea, nu ai putea spune adevărul sau ceea ce crezi cu adevărat; chiar dacă ai vrea, nu ai putea practica adevărul; chiar dacă ai vrea, nu ți-ai putea îndeplini îndatoririle. Tot ceea ce spui, faci și practici este o minciună, iar tu ești doar superficial. Ești în întregime încătușat și controlat de firea ta satanică. Poate vrei să accepți și să practici adevărul, dar asta nu depinde de tine. Când firea ta satanică te controlează, spui și faci orice îți zice ea să faci. Nu ești decât o

marionetă din carne coruptă, ai devenit o unealtă a Satanei. Apoi vei regreta din nou că ai urmat trupul corupt și cum ai fi putut să eșuezi în a practica adevărul. Te gândești: «Nu pot să învinge trupul de unul singur și trebuie să mă rog lui Dumnezeu. Nu am intervenit pentru a-i opri pe cei care tulburau lucrarea bisericii și mă apasă conștiința. Am hotărât că, atunci când se va mai întâmpla, trebuie să iau atitudine și să-i emondez pe cei care se abat de la îndeplinirea îndatoririlor lor și care tulbură lucrarea bisericii, astfel încât să se poarte frumos și să nu mai acționeze nechibzuit.» După ce, în cele din urmă, îți faci curaj să vorbești, te vei speria și vei da înapoi atunci când cealaltă persoană se va enerva și va bate cu pumnul în masă. Ești capabil să preiei controlul? La ce folosesc determinarea și voința? Ambele sunt inutile. Probabil că v-ați confruntat cu multe astfel de incidente. Când te confrunți cu dificultăți, te dai bătut, simți că nu poți face nimic și te recunoști înfrânt, considerându-te fără speranță, te lași pradă disperării și decizi că nu mai există vreo nădejde pentru tine și că, de data aceasta, ai fost complet eliminat. Recunoști că nu urmărești adevărul, dar atunci de ce nu te pocăiești? Ai practicat adevărul? E imposibil ca, după ce ai participat la predici ani la rândul, să nu fi înțeles ceva. De ce nu practici deloc adevărul? Tu nici nu cauți adevărul vreodată, darămite să-l practici. Ești doar în permanență în rugăciune, îți stabilești rezoluții, aspirații și te rogi în inima ta. Și care este rezultatul? Rămâi un slugarnic, nu ești deschis în legătură cu problemele pe care le întâmpini, nu-ți pasă de oamenii răi atunci când îi vezi, nu reacționezi când cineva face rău sau creează o tulburare și te ții la distanță atunci când nu ești afectat personal. Te gândești: «Nu vorbesc despre nimic din ceea ce nu mă privește. Atât timp cât nu-mi afectează interesele, vanitatea sau imaginea, nu țin cont de nimic, fără

excepție. Trebuie să fiu foarte atent, căci glonțul lovește pasărea care scoate capul afară. Nu am de gând să fac vreo prostie!» Ești complet și ferm controlat de firile tale stricate de ticăloșie, înșelăciune, rigiditate și aversiune față de adevăr. Pentru tine, acestea au devenit mai greu de îndurat decât bentița fixă de aur[a] purtată de Regele Maimuță. Să trăiești sub controlul firilor stricate este atât de obositor și chinuitor!" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a). Cuvintele lui Dumnezeu mi-au străpuns inima ca un cuțit. Am reflectat la felul în care mi-a fost întotdeauna frică să n-o ofensez pe Wang Li și nu am îndrăznit să practic adevărul și să dezvălui faptele. Eram controlată de aceste firi satanice de a fi rea, înșelătoare și de a-mi fi lehamite de adevăr. Tratam filosofiile satanice precum: „Armonia este comoară, toleranța este virtute", „Nu lovi omul sub centură", „Când știi că un lucru e greșit, e mai bine să spui mai puțin" și „A fi direct enervează pe ceilalți" ca legi după care trebuie să trăiești. Nu am îndrăznit să vorbesc despre problemele pe care le-am văzut, să mă țin de principii sau să protejez lucrarea bisericii. Trăiam o viață lașă. Când conducătoarea a vrut să o demit pe Wang Li, mi-a fost foarte clar că trebuia făcut imediat acest lucru, altfel lucrarea bisericii avea să fie întârziată. Însă nu-mi puteam deschide gura, de teamă să nu o ofensez. Din exterior, părea că eram drăguță și nu voiam să rănesc pe nimeni, dar de fapt vindeam interesele bisericii în schimbul menținerii unei imagini pozitive în inimile celorlalți. Am apărat-o pe Wang Li la fiecare pas, îngăduindu-i să perturbe lucrarea bisericii. Eram ca un scut pentru Satana, permițându-i să-și facă de cap în biserică. Eram o persoană ipocrită, înșelătoare! Acele filosofii satanice sunt doar sofisme care induc în eroare oamenii și îi rănesc! Societatea modernă este atât de întunecată și rea, pentru că oamenii trăiesc după ele. Ei devin lași și josnici și urăsc lumina. Nimeni nu îndrăznește să se ridice, să susțină dreptatea și să expună

adevărul. Însă cei care sunt lingușitori prosperă și câștigă putere. Nu există justiție sau dreptate în acest lucru. Cu toții se înșală reciproc, fără pic de sinceritate. Asta se întâmplă cu oamenii corupți de Satana. În cele din urmă, am văzut clar că aceste filosofii satanice par a fi în conformitate cu noțiunile umane, dar sunt, de fapt, minciuni pe care Satana le folosește pentru a induce în eroare oamenii și a-i corupe. A trăi după ele ne face din ce în ce mai egoiști, răi și înșelători. Este un mod josnic, murdar și inuman de a trăi.

Mai târziu, am citit un pasaj din cuvintele lui Dumnezeu: „**Dacă nu ascunzi nimic, dacă nu te prefaci, nu amăgești, dacă nu ascunzi lucrurile, dacă te expui înaintea fraților și surorilor, nu îți ascunzi cele mai tainice idei și gânduri, ci, în schimb, permiți altora să-ți vadă atitudinea cinstită, atunci adevărul se va înrădăcina treptat în tine, va înflori și va rodi, va da rezultate încetul cu încetul. Dacă inima ta este din ce în ce mai sinceră și din ce în ce mai orientată către Dumnezeu și dacă știi să aperi interesele casei lui Dumnezeu atunci când îți îndeplinești datoria, iar conștiința ta este tulburată atunci când nu reușești să aperi aceste interese, atunci aceasta este dovada că adevărul a avut un efect în tine și a devenit viața ta. Odată ce adevărul a luat viață în tine, când observi pe cineva care este hulitor față de Dumnezeu, care nu se teme de Dumnezeu și este superficial în timp ce își îndeplinește datoria sau care perturbă și tulbură lucrarea bisericii, vei răspunde conform adevărurilor-principii și vei fi capabil să-l identifici și să-l dai în vileag, după caz. […] Dacă ești cineva care crede cu adevărat în Dumnezeu, atunci, chiar dacă nu ai dobândit încă adevărul și viața, cel puțin vei vorbi și vei acționa de partea lui Dumnezeu; cel puțin, nu vei sta cu mâinile în sân când vei vedea că sunt compromise interesele casei lui Dumnezeu. Când simți dorința de a închide ochii, te**

vei simți vinovat și inconfortabil și îți vei spune: «Nu pot să stau aici și să nu fac nimic, trebuie să mă ridic și să spun ceva, trebuie să-mi asum responsabilitatea, trebuie să dau în vileag acest comportament rău, trebuie să-l opresc, pentru ca interesele casei lui Dumnezeu să nu fie prejudiciate, iar viața bisericească să nu fie tulburată.» Dacă adevărul a devenit viața ta, atunci nu numai că vei avea acest curaj și această hotărâre și vei fi capabil să înțelegi complet chestiunea, dar vei și îndeplini responsabilitatea pe care ar trebui să o porți pentru lucrarea lui Dumnezeu și pentru interesele casei Sale, iar datoria ta va fi astfel îndeplinită" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a). Citind aceasta, m-am simțit vinovată și totodată motivată. După toți acei ani de credință în care m-am bucurat de adevărul cu care mă aprovizionează Dumnezeu, tot nu puteam să susțin principiile sau să protejez lucrarea bisericii. Eram complet lipsită de conștiință! Trebuia să-mi scot masca de persoană pe placul oamenilor. Nu puteam continua să trăiesc după firea mea coruptă rea, înșelătoare. Trebuia să mă ridic pentru a practica adevărul și pentru a proteja lucrarea bisericii. După aceea, m-am dus să vorbesc cu Wang Li și am demis-o. De asemenea, m-am destăinuit ei în părtășie, dezvăluind unul câte unul comportamentele ei de a refuza să accepte adevărul, de a asupri oamenii și de a perturba lucrarea bisericii. Am încetat să spun lucruri drăguțe care nu ar răni-o, pentru a o înșela. Am vrut realmente să o ajut și să-i expun problemele, astfel încât să-și poată înțelege firea coruptă și să se căiască cu adevărat. A fost atât de supărată încât a plâns când am terminat și a spus că este gata să accepte rânduielile bisericii, să se întoarcă, să reflecteze cu adevărat și să învețe o lecție. După aceea, starea fraților și surorilor și-a revenit treptat, iar lucrarea a început încet să aibă rezultate. Am simțit într-adevăr pacea și ușurarea care vin din practicarea adevărului. Este singurul mod de a trăi în lumină.

Ulterior, au avut loc unele transferuri de lucru, așa că am început să ud nou-veniți împreună cu alte câteva surori. Am văzut că sora Chen Si nu purta prea multă povară în datoria ei și era neglijentă și iresponsabilă, ceea ce a afectat lucrarea de udare. Eram îngrijorată din această cauză și am vrut să-i semnalez problema, pentru a se putea schimba cât mai curând cu putință. Dar abia ajunseserăm să ne cunoaștem și ne înțelegeam atât de bine, așa că m-am întrebat: dacă eram directă în privința iresponsabilității ei față de propria datorie, oare avea să se supere pe mine? Apoi mi-am dat seama că gândeam ca un om pe placul celorlalți, așa că am spus rapid o rugăciune. Apoi am citit cuvântul lui Dumnezeu: „**«Și Iahve Dumnezeu i-a poruncit omului, zicând: „Din fiecare pom al grădinii, poți mânca fără restricție, dar să nu mănânci din pomul cunoașterii binelui și răului; deoarece în ziua în care vei mânca din acesta, cu siguranță vei muri”.» […] În aceste cuvinte succinte pe care le-a rostit Dumnezeu, poți vedea ceva din firea lui Dumnezeu? Sunt adevărate aceste cuvinte ale lui Dumnezeu? Există vreo înșelăciune? Există vreo falsitate? Există vreo intimidare?** (Nu.) **Dumnezeu i-a spus omului cu onestitate, cinstit și cu sinceritate ce are voie să mănânce și ce nu are voie să mănânce. Dumnezeu a vorbit clar și pe înțeles. Există vreun înțeles ascuns în aceste cuvinte? Nu sunt directe aceste cuvinte? E nevoie de supoziții? Nu e nevoie să o luați pe ghicite. Înțelesul lor este evident dintr-o privire. Când cineva le citește, se simte absolut lămurit despre înțelesul lor. Adică, ceea ce vrea să spună Dumnezeu și ceea ce vrea El să exprime vin din inima Lui. Lucrurile pe care El le exprimă sunt curate, directe și clare. Nu există motive ascunse, nici vreun înțeles ascuns. El îi vorbește direct omului, spunându-i ce are voie să mănânce și ce nu are voie să mănânce. Altfel spus, prin aceste cuvinte ale lui Dumnezeu, omul poate vedea că inima lui Dumnezeu este transparentă și**

adevărată. Nu este nicio urmă de falsitate aici; nu e că îți spune că nu ai voie să mănânci ce este comestibil sau că îți spune: «Fă-o și vezi ce se întâmplă» cu lucruri pe care nu le poți mânca. Nu asta vrea să spună Dumnezeu. Orice crede Dumnezeu în inima Sa e ceea ce El spune" (Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul IV"). Am văzut că ceea ce Dumnezeu le-a spus lui Adam și Evei a fost perfect clar și direct. El este sincer cu oamenii și nu ascunde nimic. Esența lui Dumnezeu este atât de sfântă. În zilele de pe urmă, Dumnezeu exprimă adevărul pentru a judeca și mustra omul. Cuvintele sale expun direct și analizează atent natura și esența omului și dezvăluie urâțenia și nedreptatea noastră lăuntrică. Cuvintele lui sunt foarte clare și nu ascund nimic. Se poate să fie aspre, dar ele reprezintă mântuirea noastră. Scopul lor este să ne curețe și să ne transforme, astfel încât să ne putem cunoaște pe noi înșine, să ne lepădăm de Satana și să trăim o asemănare umană adevărată. Satana este exact opusul: este sinistru și rău și vorbește pe ocolite, fără să spună niciodată direct ce vrea. A început prin a spune lucruri drăguțe, false, care păreau plauzibile pentru a-i ademeni și a-i induce în eroare pe Adam și Eva, astfel încât aceștia să păcătuiască și să-L trădeze pe Dumnezeu. Trăisem după filosofii satanice, dezvăluind o fire rea și înșelătoare, exact ca Satana. Pentru a-mi proteja relațiile cu ceilalți, una gândeam și alta spuneam. Eram necinstită ca un șarpe și atât de ambiguă și vagă, încât ceilalți nu puteau să înțeleagă sensul exact al cuvintelor mele. Era un lucru atât de alunecos și înșelător din partea mea. Trăiam după chipul Satanei, nu ca un om. Am fost dezgustată de mine când mi-am dat seama de acest lucru și nu mai voiam să fiu o persoană pe placul oamenilor și o persoană înșelătoare. Voiam să practic adevărul și să fiu o persoană cinstită, care protejează lucrarea bisericii. La adunarea din ziua următoare, am vorbit deschis despre problemele pe care le-am văzut la Chen Si, iar ea a fost capabilă să-și le

recunoască după ce am avut părtășie împreună. Am văzut că starea ei a început încet să se schimbe după aceea și m-am simțit mult mai liberă.

Aceste experiențe mi-au arătat că nu ar trebui să trăim după filosofii satanice și să ne păcălim unii pe alții. Ar trebui să fim simpli, deschiși și sinceri în modul în care ne tratăm unii pe alții. Doar aceasta este iubire autentică și este în beneficiul tuturor. De asemenea, am văzut că pentru a avea umanitate și pentru a simți pace și bucurie, trebuie să practicăm onestitatea conform cerințelor lui Dumnezeu. Aceasta este singura cale de a trăi o asemănare umană. Slavă Ție, Dumnezeule!

56. O răscruce de drumuri

de Li Yang, China

M-am născut la țară și am crescut într-o familie săracă. Parinții mei erau simpli fermieri, care erau persecutați adesea. Fiind copil, am jurat că atunci când aveam să cresc mare, să devin cineva, să-i fac pe săteni să ne vadă cu alți ochi, să nu ne mai desconsidere și să nu ne mai persecute. Când aveam 11 ani, am început să învăț arte marțiale. Deși era obositor și mă răneam, nu dădeam înapoi de la antrenamente, oricât de rea era vremea. Ulterior, vrând să deschid o afacere și să mă fac remarcat, am împrumutat bani de peste tot, oferind cadouri și cultivând relații. În 1999, am înregistrat cu succes o școală de arte marțiale.

După ce am construit-o, a prosperat sub gestionarea mea sârguincioasă, iar profiturile noastre au crescut. Am câștigat aprobarea localnicilor, iar părinții considerau că am adus onoare familiei și erau mândri de mine. Elevii și părinții lor mă lingușeau, iar cei de la Biroul Sportiv al orașului și primarul mă prețuiau și erau toți un zâmbet cu mine. Văzând admirația tuturor, m-am simțit foarte important și bine privit, iar dorința mea de statut a fost complet satisfăcută. Simțeam că în final ajunsesem în frunte și eram foarte fericit. Participam la multe evenimente sociale ca ajut școala să se consacreze, dădeam mită în diverse departamente și, de sărbători, trimiteam daruri liderilor, ca să mă premieze cu diplome de merit și să promoveze școala. Ca să le intru-n grații, am spus și am făcut nenumărate lucruri necinstite, de teamă că, dacă gafam cu un oficial, avea să se aleagă praful de toată truda mea de a-mi consacra afacerea, statutul și reputația. Eram stresat tot timpul și nu mă puteam relaxa. Era epuizant atât fizic, cât și mental și un mod dificil, obositor de a

trăi. Eram nedumerit: afacerea mea avea succes și obținusem atât renume, cât și câștig, deci de ce era viața atât de dificilă și obositoare?

În mai 2012, am acceptat Evanghelia lui Dumnezeu Atotputernic din zilele de pe urmă. Întâlnindu-mă și interacționând cu frații și surorile de la Biserica lui Dumnezeu Atotputernic, am văzut că era un loc în care nu existau tranzacții de putere și bani, înșelăciuni sau intrigi. Fiecare se axa pe urmărirea adevărului și toți aveau părtășie și aflau lucruri despre ei înșiși atunci când arătau corupție și căutau adevărul ca s-o îndepărteze. Era ceva ce nu văzusem în societate. Consideram că drumul credinței era cel corect în viață. Citind cuvintele lui Dumnezeu, am aflat că, în zilele de pe urmă, Dumnezeu face lucrarea de a răsplăti binele și a pedepsi răul și doar cei care cred cu adevărat în Dumnezeu și urmăresc adevărul vor avea grija și protecția lui Dumnezeu și, în cele din urmă, vor fi mântuiți și apărați în timpul marilor dezastre. Pentru cei care nu au credință sau nu urmăresc adevărul, oricât de bine conduc o afacere sau oricât de mulți bani fac, se va alege praful de toate în cele din urmă, iar ei nu-și vor putea salva propriile vieți. Odată ce am înțeles toate astea, nu m-am mai axat pe dezvoltarea școlii, ci am răspândit Evanghelia în timpul meu liber, ca mai mulți oameni să poată să vină înaintea lui Dumnezeu și să-I accepte mântuirea.

La început, da. Ulterior, fiul meu cel mare a văzut la știri că guvernul oprima și aresta credincioși. A început să se opună credinței mele, de teamă că avea să afecteze școala și a amenințat că mă va denunța la poliție. În plus, un oficial guvernamental, cu care aveam o relație destul de bună, m-a sfătuit: „Credința nu e permisă în țara asta. Ar trebui să renunți la a ta. Dacă te arestează, nu numai că vei di condamnat, dar probabil că-ți vor închide și școala. Oare asta nu-ți va distruge familia?” I-am spus că asta era adevărata cale și că eram hotărât să-mi păstrez credința până la sfârșit. Când nu m-a putut convinge, i-a spus soției mele câteva din minciunile Partidului

Comunist, care defăimau Biserica lui Dumnezeu Atotputernic. A mai spus și că cei ce cred în Fulgerul de la Răsărit sunt țintele principale ale arestării și că vor fi afectate și generațiile viitoare. Copiii lor nu vor putea intra la facultate sau în armată și nu vor putea deveni oficiali guvernamentali. Când a auzit soția mea, a început o ceartă cu mine, de teamă că prin credința mea îi voi implica și pe copiii noștri și m-a amenințat cu divorțul. A fost foarte dureros pentru mine! Fiul mijlociu avea o diplomă de absolvire și o slujbă bună. Dacă-și pierdea slujba din cauza credinței mele, m-ar fi confruntat. În plus, școala pe care am consacrat-o cu atâta trudă prospera. Dacă ar fi fost închisă din cauza credinței mele, toți anii mei de trudă ar fi fost în van. Ce aveau să creadă vecinii despre mine? O vreme nu am avut poftă de mâncare și n-am putut dormi. Mă simțeam slab și nefericit și chiar mă gândeam să renunț la credința mea. Dar știind că era singura cale de a dobândi mântuirea, nu am putut să nu cred.

Am vorbit deschis depre starea mea într-o adunare. Conducătoarea a avut părtășie cu mine despre cuvintele lui Dumnezeu, inclusiv acest pasaj: „**Din momentul în care vii plângând pe această lume, începi să îți îndeplinești datoria. Pentru planul lui Dumnezeu și pentru predestinarea Lui, îți îndeplinești rolul și îți începi călătoria vieții. Indiferent de trecutul tău și indiferent de drumul dinaintea ta, nimeni nu poate scăpa de orchestrările și aranjamentele pe care le-a pregătit Cerul și nimeni nu deține controlul asupra propriului destin, deoarece doar Cel care domnește peste toate lucrurile este capabil de o asemenea lucrare**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Dumnezeu este sursa vieții omului”). A spus în părtășie: „Destinul nostru este în mâinile lui Dumnezeu și, din clipa în care ne naștem, ceea ce vom experimenta în viață, obstacolele și dificultățile pe care le vom înfrunta sunt prestabilite de Dumnezeu. Și faptul că putem să avem credință și să acceptăm acum

mântuirea lui Dumnezeu a fost prestabilit de El. Faptul că suntem credincioși în China și suntem supuși oprimării și greutăților are permisunea lui Dumnezeu, iar El folosește aceste lucruri care să desăvârșească devotamentul și credința aleșilor Săi. Arestarea ta, închiderea școlii tale, prespectivele de viitor ale copiilor tăi sunt toate în mâinile lui Dumnezeu. Niciun om nu poate stabili asta și nici guvernul nu are ultimul cuvânt." Cuvintele lui Dumnezeu și părtășia conducătoarei m-au luminat. E adevărat. Deja trăisem mare parte a vieții mele și avusesem multe experiențe, iar lucrurile prin care am trecut nu au mers așa cum mi-am închipuit. Când eram în armată, m-am antrenat mult și am avut performanțe și credeam că aveam să cresc în rang, dar, spre surprinderea mea, altcineva a fost promovat. Apoi am experimentat tot felul de dificultăți când am înființat școala, dar, în cele din urmă, am făcut-o să meargă bine și acum prospera. Nu eu am decis toate aceste succese și eșecuri. Văzând asta, mi-am dat seama că tot ce experimentăm în viață e stabilit de stăpânirea lui Dumnezeu, iar noi nu avem un cuvânt de spus. N-avea rost să-mi fac griji că aveam sau nu să fiu arestat. Dumnezeu a decis asta cu mult timp înainte, așa că trebuia să las totul în mâinile lui Dumnezeu și să mă supun rânduielilor Lui.

Conducătoarea mi-a spus în părtășie și că adevărata cale a fost oprimată din vremuri străvechi. Cu cât este mai adevărată calea, cu atât forțele Satanei o persecută mai brutal. Cum ar putea Satana să se resemneze că Dumnezeu mântuiește oamenii? Când Domnul Isus a venit să lucreze, guvernul roman și lumea religioasă I s-au împotrivit și L-au oprimat frenetic și au fost persecutați și adepții lui. Astăzi, credem în Dumnezeu adevărat, așa că e inevitabil să fim persecutați de regimul satanic condus de Partidul Comunist. Iar Dumnezeu folosește această persecuție ca să ne ajute să avem discernământ, ca să putem vedea clar esența demonică, anti-

Dumnezeu a Partidului. Ulterior, am citit acest pasaj din cuvintele lui Dumnezeu: „**Vreme de mii de ani acesta a fost pământul murdăriei. Este insuportabil de murdar, suferința abundă, stafiile gonesc năvalnic pretutindeni, păcălind și înșelând, făcând acuzații nejustificate,**[1] **fiind nemiloase și rele, călcând în picioare acest oraș al fantomelor și lăsându-l plin de cadavre; duhoarea descompunerii acoperă pământul și umple aerul și este păzită cu strășnicie.**[2] **Cine poate vedea lumea de dincolo de ceruri? Diavolul leagă strâns tot trupul omului, îi voalează amândoi ochii și îi sigilează buzele. Regele diavolilor a fost turbat vreme de câteva mii de ani, chiar până astăzi, când încă mai veghează atent asupra orașului fantomelor, ca și cum ar fi un palat inexpugnabil al demonilor; această haită de câini de pază, între timp, se holbează cu ochi dușmănoși, temându-se profund că Dumnezeu îi va lua prin surprindere și îi va șterge de pe fața pământului, lăsându-i fără un loc al păcii și fericirii. Cum ar putea oamenii dintr-un asemenea oraș al fantomelor să-L fi văzut vreodată pe Dumnezeu? S-au bucurat ei vreodată de afecțiunea și frumusețea lui Dumnezeu? Ce apreciere au ei față de chestiunile lumii omenești? Câți dintre ei pot înțelege voia înflăcărată a lui Dumnezeu? Nu-i de mirare, atunci, că Dumnezeu întrupat rămâne complet ascuns: într-o asemenea societate întunecată, unde demonii sunt nemiloși și inumani, cum ar putea regele diavolilor, care ucide oameni fără să clipească, să tolereze existența unui Dumnezeu care este încântător, bun și, de asemenea, sfânt? Cum ar putea el să aplaude și să aclame venirea lui Dumnezeu? Lacheii aceștia! Ei răsplătesc bunătatea cu ură, au început de multă vreme să-L trateze pe Dumnezeu ca pe un dușman, Îl abuzează pe Dumnezeu, sunt extrem de sălbatici, nu au nici cea mai mică considerație față de Dumnezeu, pradă și jefuiesc, și-au pierdut tot cugetul și se împotrivesc întru totul**

conștiinței și nu au nicio urmă de bunătate și îi ispitesc pe nevinovați spre nesăbuință. Strămoși ai celor din antichitate? Lideri iubiți? Cu toții I se opun lui Dumnezeu! Amestecul lor a lăsat totul sub ceruri într-o stare de întuneric și haos! Libertate religioasă? Drepturile și interesele legitime ale cetățenilor? Toate sunt trucuri pentru acoperirea păcatului!" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Lucrarea și intrarea (8)"). Cuvintele lui Dumnezeu mi-au arătat că Partidul Comunisy este un partid ateu, un dușman al lui Dumnezeu și că nu vrea ca Dumnezeu să existe. Pretinde să permită libertatea religioasă, dar doar induce în eroare și minte oamenii. Îi e teamă că, dacă oamenii câștigă credința, citesc cuvintele lui Dumnezeu și află adevărul, vor vedea că diavolul Satana este cel care rănește oamenii și apoi îl vor abandona și-l vor respinge. Atunci ambiția și țelul lui de a controla oamenii pentru totdeauna vor fi spulberate. Deci, ca să împiedice oamenii să creadă în Dumnezeu și să-L urmeze, îi arestează și îi persecută frenetic pe aleșii lui Dumnezeu și folosește presa ca să ponegrească Biserica lui Dumnezeu Atotputernic și chiar amenință rudele credincioșilor, făcându-le să-i oprime și să li se opună, ca oamenii să renunțe la adevărata cale, să piardă mântuirea lui Dumnezeu și să fie distruși în iad, alături de el. Partidul Comunist e incredibil de josnic și ticălos! Rudele mele au fost induse în eroare de el și au început să mă oprime. Dacă m-aș fi luat după ele, m-aș fi lăsat păcălit de Satana. Nu mă puteam lăsa amăgit. Oricum mi-ar fi stat în cale rudele mele, știam că trebuia să-mi păstrez credința și să-mi fac datoria.

Văzând cât de hotărât eram să-L urmez pe Dumnezeu, fiul meu cel mare și-a intensificat persecuția. Într-o zi, m-a dat afara din școală de față cu elevii. A strigat la mine mâînios: „Guvernul nu permite religia, dar tu insiști să crezi! Dacă ești arestat, toată familia va fi implicată, chiar și copiii mei. Poți accepta așa ceva? Dacă vrei să-ți păstrezi credința, părăsește

școala și nu ne băga și pe noi în asta!" Nu mi-a venit să cred ce auzeam: că fiul meu îmi putea spune un lucru atât de crud, alungându-mă doar din cauza credinței mele. M-a rănit foarte mult! Dacă eram dat afară din școală, oare asta nu însemna că toată truda mea de-o viață era în van? Cine avea să-mi mai spună „Domnule director" și cine avea să mă admire? Nu m-aș mai fi bucurat de aceste lucruri și aș fi redevenit un fermier obișnuit. Cum aveam să dau ochii cu prietenii și cunoștințele mele? Aceste gânduri erau de nesuportat. Unde aveam să merg dacă fiul meu mă dădea afară? Am simțit că poate ar fi trebuit să-l ascult. Când mi-a venit ideea aceea, m-am gândit la cuvintele lui Dumnezeu. **„Dacă oamenii nu au încredere, nu le este ușor să continue pe această cale. Toată lumea poate vedea acum că lucrarea lui Dumnezeu nu se conformează nicicum noțiunilor și închipuirilor oamenilor. Dumnezeu a făcut atât de multă lucrare și a rostit atât de multe cuvinte și, deși oamenii ar putea recunoaște că ele reprezintă adevărul, noțiunile cu privire la Dumnezeu sunt încă susceptibile să apară în ei. Dacă oamenii doresc să înțeleagă adevărul și să-l dobândească, trebuie să aibă încrederea și puterea voinței de reușși să respecte ce au văzut deja și ce au câștigat din experiențele lor. Indiferent ce face Dumnezeu în oameni, ei trebuie să susțină ceea ce ei înșiși au, să fie sinceri în fața lui Dumnezeu și să-I rămână devotați până la capăt. Aceasta este datoria omenirii. Oamenii trebuie să susțină ceea ce trebuie să facă"** (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Ar trebui să îți menții devotamentul față de Dumnezeu"). **„Nu fi descurajat, nu fi slab, iar Eu îți voi lămuri lucrurile. Drumul spre Împărăție nu este atât de neted; nimic nu e atât de simplu! Vrei ca binecuvântările să vină ușor, nu-i așa? Astăzi, toți vor avea încercări amare de înfruntat. Fără astfel de încercări, inima iubitoare pe care o aveți pentru Mine nu se va întări și nu veți avea iubire adevărată față de Mine. Chiar dacă aceste încercări**

constau numai în circumstanțe minore, fiecare trebuie să treacă prin ele; doar că dificultatea încercărilor va fi diferită de la persoană la persoană" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvântări ale lui Hristos la început", Capitolul 41). Cuvintele lui Dumnezeu m-au ajutat să mă calmez. E adevărat. Calea credinței nu e una ușoară. Trebuie să îndurăm greutăți și, fără încredere, e greu să rămânem pe cale. Dacă devenam negativ și mă retrăgeam din cauza acestei opresiuni, unde era încrederea mea? Înainte să cred în Dumnezeu, când eram în lume, chinuindu-mă toți acei ani să ajung în frunte, am avut o viață grea și obositoare, fără nimic la care să sper. Acum am avut norocul de a întâlni această șansă unică în viață: Dumnezeu venind să mântuiască omenirea. Cum puteam să renunț cu nepăsare la ea? Atunci cum putea Dumnezeu să mă mântuiască? Domnul Isus a spus: „**Uitați-vă la păsările cerului: ele nici nu seamănă, nici nu seceră și nici nu adună în hambare. Și totuși Tatăl vostru cel ceresc le hrănește. Oare nu sunteți voi cu mult mai valoroși decât ele?**" (Matei 6:26). Dumnezeu creează păsările, care nu seamănă și adună, dar El tot le permite să supraviețuiască. Dumnezeu avea să-mi deschidă o cale. Dacă fiul meu mă dădea afară din casă, aveam încredere că Dumnezeu avea să mă îndrume și că n-aveam de ce să-mi fac griji. Gândul acesta mi-a reînnoit încrederea și nu m-am mai simțit constrâns de el. Văzând că eram de neclintit în credința mea, m-a dat afară furios, pe poarta școlii. N-am avut de ales decât să părăsesc școala și să stau o vreme la părinții mei.

În seara aceea, m-am chinuit gândindu-mă la situația mea dificilă. M-am rugat lui Dumnezeu: „Dumnezeule, nu știu care e voia Ta în această situație. Cred în Tine și sunt pe calea corectă, deci de ce mă tratează astfel fiul meu? Te rog să mă îndrumi ca să-Ți înțeleg voia!" Apoi m-am gndit la un pasaj pe care mi l-au împărtășit frații și surorile: „**În fiecare stadiu al lucrării pe care Dumnezeu o face în interiorul oamenilor, la exterior**

pare că sunt interacțiuni între oameni, ca și cum s-ar fi născut din aranjamente sau intervenții umane. Dar, în spatele scenei, fiecare etapă a lucrării și tot ceea ce se întâmplă reprezintă un pariu făcut de Satana în fața lui Dumnezeu și cere oamenilor să rămână fermi în mărturia lor față de Dumnezeu. Luați ca exemplu pe Iov, când a fost încercat: în spatele scenei, Satana făcea un pariu cu Dumnezeu și ceea ce i s-a întâmplat lui Iov au fost faptele și intervenția oamenilor. În spatele fiecărui pas al lucrării pe care Dumnezeu o face în voi este pariul Satanei cu Dumnezeu – în spatele acestui tot este o luptă" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Numai iubirea față de Dumnezeu este credința adevărată în Dumnezeu"). Chibzuind la cuvintele lui Dumnezeu, am putut vedea că problema pe care o înfruntam părea că era aceea că fiul meu fusese indus în eroare de minciunile PCC, așa că m-a oprimat și mi-a pus piedici pe calea credinței, alungându-mă din școală. Dar în spatele acestui fapt era Satana, care perturba și manipula lucrurile ca să vadă ce aveam să aleg: să-mi mențin relațiile familiale, sa-mi protejez renumele și statutul și să-L trădez pe Dumnezeu sau să renunț la interesele personale și să aleg să-L urmez pe Dumnezeu. Eram îngrijorat și supărat fiindcă îmi lipsea credința adevărată în Dumnezeu și nu aveam hotărârea de a renunța la tot. Satana se folosea de slăbiciunile mele – sentimentele mele, reputația și statutul meu – ca să mă facă să-L părăsesc pe Dumnezeu, să-L trădez și ca, în cele din urme, să mă distrugă și să mă înghită. Era atât de sinistru și rău! Când am înțeles asta, m-am simțit mai bine. Am decis că, orice ar fi făcut familia mea ca să mă oprească și orice greutăți aș fi înfruntat, eu aveam să cred cu tărie și să-L urmez pe Dumnezeu până la sfârșit, umilindu-L pe Satana!

Nu mai puteam rămâne mult la părinții mei, așa că a trebuit să mă întorc la școală. După ce m-am întors, am continuat să particip la întruniri și să răspândesc Evanghelia. Fiul meu cel mare și soția lui și-au intensificat

opresiunea, când au văzut că am continuat să-mi practic credința. Spuneau mereu că aveau să mă alunge, au preluat controlul asupra finanțelor școlii și m-au lăsat fără niciun ban. În plus, spuneau mereu lucruri îngrozitoare despre mine. Adesea eram prea mâhnit ca să pot mânca. O vreme, eram mereu furios și mă chinuiam să mănânc, iar asta mi-a afectat sănătatea. Când mergeam, vederea mi se încețoșa și aproape am leșinat de mai multe ori. Am făcut gastrită erozivă și aveam dureri atât de mari seara, încât singurul mod de a le alina era să țin strâns o pernă la burtă. Când nu puteam dormi noaptea, mă duceam pe terenul de sport și mă uitam la clădirea de antrenamente, birourile, cantina și dormitoarele pe care le construisem, privind școala pe care o construisem cu atâta trudă. Sufeream foarte mult! Ca să deschid școala, nu mai știam cât de departe călătorisem, cât încercasem să intru în grațiile celorlalți și cât de mult suferisem. Acum că avusesem succes, îmi era luată de propriul fiu. Era munca mea de-o viață. Dacă-mi păstram credința, aveam să pierd totul. Când m-am gândit în felul acesta, am simțit ca și cum un cuțit îmi străpungea inima. În perioada aceea, mă simțeam foarte slab și plângeam în taină noaptea. Cu lacrimi în ochi, m-am rugat lui Dumnezeu: „O, Dumnezeule, îmi voi pierde afacerea căreia i-am dedicat viața mea și nu pot renunța la ea. Te rog să mă îndrumi ca să depășesc această situație!”

Ulterior, frații și surorile mi-au împărtășit câteva cuvinte care mi-au oferit o cale de practică. Cuvintele lui Dumnezeu spun: „**Acum ar trebui să poți vedea clar calea exactă pe care a luat-o Petru. Dacă poți să vezi clar calea lui Petru, atunci vei fi sigur despre lucrarea făcută astăzi, astfel încât să nu te plângi sau să fii pasiv ori să tânjești după ceva. Ar trebui să experimentezi starea de spirit a lui Petru la acea vreme: el era lovit de durere, el nu mai cerea un viitor sau vreo binecuvântare. El nu căuta profitul, fericirea, faima sau averea în lume; căuta doar să**

trăiască o viață extrem de plină de sens, pentru a răsplăti iubirea lui Dumnezeu și a-I dedica Lui ceea ce avea el cel mai de preț. Atunci era mulțumit în inima lui" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cum a ajuns Petru să-L cunoască pe Isus"). Cuvintele lui Dumnezeu mi-au deschis ochii. Pe vremuri, și Petru a suferit opresiunea familiei lui din cauza credinței. Rudele lui voiau ca el să-și facă un renume și să aducă glorie familiei, dar el nu s-a lăsat împiedicat de ele. Când Domnul Isus l-a chemat, el a renunțat la toate ca să-L urmeze și să urmărească o viață semnificativă. Experiența lui Petru m-a luminat. Petru a avut credință adevărată în Dumnezeu și a putut renunța la tot ca să-L urmeze. A urmărit adevărul și a ajuns să-L cunoască și să-L iubească pe Dumnezeu, câștigând, în final, aprobarea Lui. Credeam de puțin timp și aveam o înțelegere superficială a adevărului, dar gândindu-mă la nefericirea pe care mi-a adus-o în trecut urmărirea renumelui și a statutului și apoi uitându-mă la calea pe care a mers Petru, câștigând aprobarea lui Dumnezeu, m-am simțit foarte inspirat. Voiam să urmez exemplul lui Petru, să renunț la renume și reputație și să urmăresc adevărul. Ulterior, am decis să părăsesc școala și să continui să-mi practic credința și să fac o datorie.

Câteva zile mai târziu, câțiva prieteni vechi din armată s-au înfuriat când au auzit că fiul meu m-a alungat din școală și au început să caute o cale prin care să-mi recuperez școala. Prietenii și rudele condamnau nedreptatea, iar secretarul satului m-a ajutat oferindu-mi un certificat oficial, care spunea că eu construisem singur școala și că nimeni n-avea niciun drept la ea. Auzind asta, m-am gândit că, având acel certificat și pe prietenii mei militari care să mă ajute să recuperez școala, aveam să-mi redobândesc prestigiul de altă dată. Dar am realizat că iar voiam să urmăresc renumele și statutul, așa că m-am rugat lui Dumnezeu, cerându-I să-mi dea forța de mă lepăda de trup. După ce m-am rugat, m-am gândit la

experiența lui Iov. I s-au luat, peste noapte, toate avuțiile și, deși a fost dureros, el nu s-a bazat pe propria forța ca să le recupereze, ci s-a rugat și s-a supus rânduielilor lui Dumnezeu. Averea mea era insignifiantă comparativ cu a lui Iov, dar dacă nu mă rugam și nu căutam cu Dumnezeu în situația asta, vrând doar s-o recuperez singur, cum însemna asta că mă supuneam lui Dumnezeu? Dacă recuperam școala și mă ocupam zilnic cu conducerea ei, n-aș fi avut energia să-mi practic credința și să-mi fac datoria. Acum că fiul meu îmi luase școala, puteam să-mi practic credința și să-mi fac datoria din tot sufletul. Acesta era un lucru minunat, era Dumnezeu Care-mi deschidea o cale. Acest gând mi-a luminat inima! Am realizat că n-am putut să renunț la școală fiindcă eram prea profund corupt și-mi păsa prea mult de reputație și statut.

Ulterior, am citit acest pasaj din cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic: „**Născut pe un pământ atât de murdar, omul a fost grav influențat de societate, a fost influențat de etici feudale și educat la «instituții de învățământ superior». Gândirea înapoiată, moralitatea coruptă, perspectiva plină de răutate asupra vieții, filosofia josnică de viață, existența aceasta fără nicio valoare, stilul de viață și obiceiurile depravate – toate aceste lucruri au pătruns adânc în inima omului și i-au subminat și atacat grav conștiința. Drept rezultat, omul este și mai departe de Dumnezeu și I se împotrivește Lui mai mult ca niciodată. Firea omului devine mai vicioasă pe zi ce trece și nu există nicio singură persoană care va renunța de bunăvoie la ceva pentru Dumnezeu, nicio singură persoană care Îl va asculta de bunăvoie pe Dumnezeu și, mai mult chiar, nicio singură persoană care va căuta de bunăvoie arătarea lui Dumnezeu. În schimb, sub domeniul Satanei, omul nu face altceva decât să caute plăcere, să se dedea corupției trupului în ținutul noroiului. Chiar și atunci când aud adevărul, cei care trăiesc în**

întuneric nu se gândesc la cum să îl pună în practică, nici nu sunt înclinați să Îl caute pe Dumnezeu, chiar dacă I-au văzut arătarea. Cum ar putea o omenire atât de depravată să aibă vreo șansă la mântuire? Cum ar putea o omenire atât de decăzută să trăiască în lumină?" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „A avea o fire neschimbată înseamnă a fi în vrăjmășie cu Dumnezeu"). Cuvintele lui Dumnezeu mi-au revelat întocmai starea. De când eram mic, părinții și profesorii mei m-au învățat lucruri precum: „Omul se luptă în sus; apa curge în jos", „Fără muncă nu-i răsplată" și „Să te distingi și să aduci onoare strămoșilor tăi". Aceste filosofii satanice erau adânc înrădăcinate în inima mea, făcându-mă să am o perspectivă greșită asupra vieții și a valorilor. Credeam că a vrea să ajungi în frunte, să fii mai bun decât ceilalți și să câștigi reputație și statut era singura cale de a trăi cu integritate și valoare. Eram gata să îndur orice greutăți ca să-mi pot face un renume. Când încercam să pun pe picioare școala, fiecare zi era foarte obositoare și foloseam banii pe care-i câștigam cu sudoarea frunții mele ca să intru în grațiile oficialilor guvernamentali, lingându-le cizmele, lingușindu-i și trăind fără demnitate. Trimiteam cadouri de sărbători diverșilor lideri de departament, de teamă să nu am necazuri și să atrag ghinionul la cel mai mic pas greșit. Să mențin aceste relații interpersonale complexe era foarte obositor, dar eram înglodat în asta și nu puteam scăpa. Oameni pe care-i cunoșteam au început să facă lucruri cumplite după ce au câștigat renume și statut: erau corupți, dădeau mită, mergeau la prostituate, jucau jocuri de noroc, fără limite. Așa corupe Satana oamenii și-i rănește. Iar fiul meu pusese mâna pe școala pe care o construisem cu mâinile mele tot din cauza că era compleșit de renume și câștig. A nesocotit iubirea dintre tată și fiu doar ca să câștige aceste lucruri. Asta mi-a amintit de vechile familii imperiale unde frații, tații și fiii se ucideau între ei pentru tron. Astea erau aberațiile și minciunile Satanei care corupeau oamenii până aceștia-și

pierdeau orice umanitate și rațiune. Atunci am văzut cum renumele și câștigul sunt cătușe cu care Satana ferecă omenirea. Dacă trăim după filosofiile Satanei, căutând renumele și câștigul, vom deveni tot mai corupți, iar traiul ne va fi tot mai dureros. Când erau adânc afundat în căutarea faimei și a câștigului, cuvintele lui Dumnezeu au fost cele care mi-au arătat că urmărirea adevărului este calea corectă în viață și cel mai semnificativ mod de a trăi. Dar eram legat și constrâns de filosofiile satanice, așa că atunci când am pierdut plăceri precum banii, reputația și statutul, mi-a fost greu să renunț și am fost nefericit. Ba chiar am vrut să deschid proces ca să recuperez acele lucruri. Eram atât de nesăbuit! Dacă aș fi mers pe calea aceea, aș fi continuat să fiu rănit de Satana și, în final, aș fi fost distrus alături de el. Domnul Isus a spus: „**Și la ce i-ar folosi unui om să câștige întreaga lume, dacă și-ar pierde sufletul? Sau ce va da un om în schimbul sufletului său?**” (Matei 16:26). E adevărat. Oricât de mulți bani sau oricât statut are cineva, nu poate cumpăra adevărul și viața! Îmi pierdusem averea, reputația și statutul pe care mi le consolidasem, dar prin această experiență, am văzut că aceste lucruri dăunează oamenilor și că există consecințe înfricoșătoare dacă le urmărim. Am văzut și semnificația și valoarea urmăririi adevărului și am putut să renunț la acele lucruri ca să-L urmez pe Dumnezeu și să fac o datorie. Acestea erau iubirea și mântuirea lui Dumnezeu pentru mine. Odată ce am înțeles voia lui Dumnezeu, n-am mai vrut să mă lupt cu fiul meu și nici să-l dau în judecată. Voiam doar să mă supun stăpânirii lui Dumnezeu, să urmăresc adevărul și să fac o datorie.

De atunci, am împărtășit Evanghelia în biserică și, deși nu mai aveam admirația celorlalți, mă simțeam mult mai împăcat și împlinit în fiecare zi. Sunt sigur că a avea credință și a-L urma pe Dumnezeu sunt alegerile corecte și cea mai semnificativă modalitate de a trăi. Slavă lui Dumnezeu!

Note de subsol:

1. „Făcând acuzații nejustificate” se referă la metodele prin care diavolul le face rău oamenilor.

2. „Păzită cu strășnicie” sugerează că metodele prin care diavolul îi rănește pe oameni sunt deosebit de rele și controlează oamenii atât de tare încât aceștia nu mai au spațiu de mișcare.

57. În sfârșit am îndrăznit să raportez greșeala

de Liu Yi, China

Pe când slujeam drept conducătoare, am exclus din biserică o soră care nu merita să fie exclusă, acordând o condamnare injustă din cauza lipsei mele de responsabilitate și de principii în datoria mea. Mai târziu, surorii i s-a permis să se întoarcă în biserică, iar eu am fost considerată o conducătoare falsă și am fost demisă din funcția mea pentru că nu am făcut lucrare practică. Biserica m-a instruit să iau o pauză pentru a reflecta, iar eu am fost destul de dornică să ajung să mă înțeleg prin autoreflecție și să mă căiesc sincer. Pe atunci, locuiam cu sora Qin Ken. O conducătoare de biserică pe nume Li Jing venea deseori în vizită pentru a o întreba pe Qin Ken despre diverse aspecte ale datoriei sale. Îi povestea, de asemenea, lui Qin Ken despre neajunsurile pe care le observase la alți frați și surori și despre cum îi emondase și îi tratase. La început, nu am dat importanță acestui lucru, însă, pe măsură ce timpul trecea și ea continua să vorbească astfel în mod obișnuit, am început să-mi spun: „Nu judeci și discreditezi oamenii pe la spate pentru a te da mare? Chiar poți obține rezultate doar făcându-le morală fraților și surorilor când au probleme în loc să ai părtășie despre adevăr pentru a le rezolva problemele?” M-am gândit să deschid acest subiect cu Li Jing, dar apoi mi-am dat seama: „Se presupune că sunt într-o perioadă de reflecție în urma demiterii mele – dacă nu-mi acceptă părerea și spune că nu mă comport cum ar trebui în această perioadă de reflecție? Dacă membrii conducerii superioare îmi cercetează starea și Li Jing le spune că nu m-am schimbat, cine știe cât va dura până mi se va atribui o nouă datorie? Las-o baltă, mai bine nu menționez nimic.” Însă, după asta, tot m-am simțit tulburată. Era o nepăsare ca doar să ignor această problemă pe care o văzusem la Li Jing. Mai târziu, când am auzit-o pe Li

Jing judecând și discreditând frații și surorile și dându-se mare din nou, i-am semnalat acest lucru. La exterior, a părut să-mi accepte critica, dar a continuat să se comporte la fel. I-am atras atenția de mai multe ori, dar pur și simplu nu a vrut să se schimbe. Mi-am spus: „Pare să-și recunoască problema, dar nu-și schimbă comportamentul niciodată. Nu acceptă adevărul. Poate aș putea să o caut și apoi, împreună cu ea, să disec și să am părtășie despre incapacitatea ei de a accepta adevărul. Asta i-ar fi de ajutor.” Dar apoi mi-am spus: „Deja am deschis cu ea subiectul acesta de mai multe ori. Dacă atunci când îl deschid din nou nu doar că nu acceptă acest lucru, ci mă și condamnă? Se presupune că acum sunt într-o perioadă de reflecție – voi mai avea o șansă de a fi mântuită dacă sunt exclusă? Las-o baltă, mai bine sunt cuminte și tac din gură.”

Mai târziu, am început să fiu gazdă pentru două surori, Qin Ken și Xia Yu. Într-o dimineață, am auzit-o pe Li Jing mustrându-le pentru că erau prea încete în a duce la îndeplinire lucrarea de curățire a bisericii, spunându-le că, din cauza asta, conducătoarea ei va avea o părere proastă despre ea. Cele două surori au răspuns, spunându-i: „Să excluzi un membru al bisericii este un lucru important. Trebuie să verificăm și să înțelegem toate aspectele situației înainte de a trece mai departe. Dacă suntem prea grăbite, cel mai probabil vom condamna oameni pe nedrept.” Însă Li Jing nu voia să accepte acest lucru și a spus că plănuia să o condamne pe sora Chang Jing drept răufăcătoare și să pună să fie exclusă. De fapt, Chang Jing doar avea o fire arogantă – cât timp a slujit drept diacon evanghelic, nu a putut avea părtășie despre adevăr pentru a rezolva probleme și întotdeauna le făcea morală oamenilor și-i făcea să se simtă constrânși. Dar nu avea esența unei răufăcătoare și nu îndeplinea condițiile pentru a fi exclusă. La acel moment, Qin Ken și Xia Yu nu au fost de acord cu Li Jing și au argumentat că felul în care se comporta Chang Jing nu îndeplinea standardele pentru a fi

exclusă. De asemenea, au remarcat că Chang Jing dobândise o oarecare înțelegere privind fărădelegile sale din trecut prin autoreflecție. Totuși, nu doar că Li Jing le-a ignorat argumentele, ba le-a făcut și morală, spunând că vor proteja o răufăcătoare dacă nu o exclud pe Chang Jing și că vor împiedica lucrarea de curățire a bisericii. Auzind acestea, mi-am spus: „Lucrarea de curățire a bisericii este extrem de importantă și trebuie îndeplinită conform principiilor. Li Jing face rău condamnând și excluzând arbitrar pe cineva care nu îndeplinește condițiile pentru excludere doar pentru a-și proteja reputația și statutul propriu!” Am analizat dacă să-i atrag atenția lui Li Jing, dar apoi mi-am spus: „Sunt doar o gazdă pentru frații și surorile mele și cuvintele mele nu contează prea mult. Chiar dacă deschid subiectul cu ea, este posibil să nu-mi accepte critica. Mai bine nu mă amestec în asta.” Gândind astfel, în cele din urmă n-am mai spus nimic. În acea după-amiază, am auzit că Li Jing le pusese pe cele două surori să organizeze toate informațiile despre Chang Jing pregătindu-se să o excludă. Cele două surori și-au exprimat din nou îngrijorarea că felul în care se comporta Chang Jing nu îndeplinește condițiile pentru excludere și i-au cerut lui Li Jing să mai caute. Însă Li Jing nu a vrut să asculte și le-a condamnat din nou pe surori pentru împiedicarea lucrării de curățire și protejarea unei răufăcătoare. După ce a spus acestea, a ieșit val-vârtej din cameră. Mi-am adus aminte de propriul meu trecut în care nu mi-am îndeplinit datoria conform principiilor și cum am condamnat pe nedrept o membră a bisericii pentru că nu verificasem detaliile cazului pentru excluderea ei. Când m-am dus să-mi cer iertare de la sora care fusese exclusă, mi-a spus că faptul că nu a putut să participe la adunări sau să citească din cuvintele lui Dumnezeu i-a provocat o mare durere și suferință. Asta m-a făcut să am remușcări extrem de mari și să mă simt foarte vinovată. Răul pe care îl provocasem acelei surori și daunele pe care le

adusesem vieții ei erau ireparabile, iar întregul calvar lăsase o pată permanentă pe viața mea de credincioasă. Dacă această chestiune a excluderii lui Chang Jing era cântărită conform principiilor, comportamentul ei nu ar fi suficient de grav pentru a merita excluderea. Și, totuși, Li Jing era hotărâtă să o excludă pentru a-și proteja reputația și statutul propriu. Asta însemna să faci rău! În acea noapte, m-am perpelit în pat, fără să pot dormi – m-am tot gândit că, atunci când cele două surori au avut părtășie cu Li Jing, ea nu a acceptat și chiar le-a condamnat în mod arbitrar. Nu-și folosea statutul pentru a le oprima și a le constrânge? M-am gândit că ar trebui s-o caut pe Li Jing și să am părtășie cu ea pentru a proteja lucrarea bisericii. Dar apoi mi-am adus aminte că, ultima dată când am încercat să-i fac o sugestie lui Li Jing, nu o acceptase. Ce aș face dacă m-ar acuza de împiedicarea și perturbarea lucrării de curățire când voi deschide subiectul din nou? Fusesem deja demisă din cauza fărădelegii mele și încă eram într-o perioadă de reflecție. Ce m-aș face dacă aș fi exclusă din biserică în baza acestor acuzații? Când mi-a trecut prin minte acest lucru, am început să șovăi.

Apoi am venit înaintea lui Dumnezeu să caut și să mă rog și am citit următorul pasaj din cuvântul Său: „**Toți spuneți că sunteți atenți la povara lui Dumnezeu și că veți apăra mărturia Bisericii, dar cine dintre voi a fost cu adevărat atent la povara lui Dumnezeu? Întreabă-te: ești cineva care a arătat considerație pentru povara Lui? Poți să practici dreptatea pentru El? Poți să te ridici și să vorbești pentru Mine? Poți să pui statornic adevărul în practică? Ești suficient de îndrăzneț să lupți împotriva tuturor faptelor Satanei? Ai fi capabil să îți dai sentimentele la o parte și să-l expui pe Satana, de dragul adevărului Meu? Poți să permiți ca intențiile Mele să fie îndeplinite în tine? Ți-ai oferit inima în cele mai importante momente? Ești cineva care urmează**

voia Mea?” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvântări ale lui Hristos la început”, Capitolul 13). Judecata cuvântului lui Dumnezeu m-a umplut de umilință și am vrut să-mi ascund chipul rușinată. După ce am fost demisă, am tot spus că vreau să reflectez asupra mea și să mă pocăiesc, dar nimic din comportamentul meu nu a arătat pocăință. Eram perfect conștientă că Li Jing acționa contrar principiilor în lucrarea de curățire pentru a-și menține statutul și reputația și că va dăuna intrării în viață a fraților și surorilor și lucrării bisericii. Însă m-am temut că, dacă aveam părtășie cu ea, nu o va accepta și mă va acuza de împiedicarea și perturbarea lucrării de curățire a bisericii și mă va exclude. Pentru a mă proteja pe mine însămi, nu am îndrăznit să spun nimic când, în mod clar, observasem o problemă. Îmi lipsea complet simțul justiției. Mi-am dat seama că, dacă Li Jing chiar o excludea pe Chang Jing, nu doar o va răni pe aceasta din urmă, dar va lăsa o pată a fărădelegii și asupra ei însăși. Știam că trebuia să încetez să mai fiu cineva care le făcea oamenilor pe plac. Acum că văzusem că Li Jing era pe aceeași cale spre eșec pe care mersesem și eu odinioară, trebuia să-i semnalez problema și să o fac să conștientizeze cât de grave aveau să fie consecințele acțiunilor sale. După aceasta, m-am întâlnit cu Li Jing și am avut părtășie cu ea despre propria mea experiență de a acuza pe nedrept pe cineva din cauza faptului că nu am dus la îndeplinire excluderea în baza principiilor. Însă Li Jing nu voia să accepte ce am spus și chiar mi-a spus că ar trebui să mă limitez la a fi gazdă pentru frați și surori și să nu mă implic în lucrarea de curățire pentru că eram încă într-o perioadă de reflecție după ce fusesem demisă. Am fost puțin uimită când a spus acestea și mi-am zis: „Oare îmi depășesc atribuțiile? Dacă îi menționez din nou acest subiect, oare o să mă deteste și mai mult? Dacă chiar o jignesc, oare va încerca să-mi facă viața dificilă? Dar esența comportamentului lui Li Jing este chiar gravă și va fi foarte periculos pentru ea să mai continue astfel!” Dându-mi

seama de acest lucru, m-am rugat lui Dumnezeu, cerându-I să mă îndrume să trec prin această problemă.

Două zile mai târziu, Li Jing a venit la reședința noastră, m-a luat deoparte și m-a întrebat ce părere aveam despre planul ei de a o demite pe Qin Ken pentru că și-a lăsat emoțiile să-i dicteze cum își face datoria și a împiedicat lucrarea de curățire. Am spus: „Qin Ken poartă o mare povară în datoria ei și a tratat cazul lui Chang Jing conform principiilor. Nu văd cum a împiedicat lucrarea de curățire." Însă Li Jing a insistat că Chang Jing era o răufăcătoare și ar trebui exclusă. A pretins, de asemenea, că motivul pentru care nu se înregistraseră progrese în lucrarea de curățire era că Qin Ken o proteja pe Chang Jing. Am fost oarecum șocată când am auzit-o spunând asta – Qin Ken acționase conform principiilor obiectând față de excluderea lui Chang Jing. Cum putea Li Jing să o demită atât de arbitrar? Am răspuns grăbită: „Nu putem expulza sau demite oamenii arbitrar și să nu luăm în serios viețile fraților și surorilor doar pentru că vrem să ne protejăm reputația și statutul propriu! Acum am o fărădelege pe numele meu pentru că nu mi-am făcut datoria conform principiilor – te rog, nu o lua pe aceeași cale spre eșec pe care am luat-o eu! Trebuie să ne îndeplinim îndatoririle în strictă conformitate cu principiile." Li Jing mi-a răspuns nervoasă: „Ei bine, deja am luat decizia de a o demite pe Qin Ken, nimic din ce-mi poți spune nu-mi va schimba părerea." La auzul acestor lucruri, m-am simțit furioasă și neajutorată. Mi-am spus: „Nu-mi pot permite să te jignesc, așa că va trebui s-o las mai moale. În orice caz, ți-am spus părerea mea și este alegerea ta dacă o accepți sau nu." Apoi, pur și simplu nu am mai spus nimic. În cele din urmă, Li Jing tot a demis-o pe Qin Ken și m-a redistribuit într-un loc îndepărtat să-mi fac datoria. A pretins că mutarea era pentru propria mea siguranță – a spus că PCC își intensificase campania de oprimare și arestări și, având în vedere că fusesem o conducătoare înainte și știam multe despre

biserică, era cel mai bine dacă nu luam contact direct cu frații și surorile. De asemenea mi-a spus că, pe viitor, orice scrisori pe care le trimiteam sau care îmi erau trimise urmau să treacă mai întâi pe la ea. Înainte să pot măcar răspunde, m-a întrerupt spunând: „Am alte treburi de care să mă ocup acum” și a plecat repede pe bicicleta ei. Am rămas în picioare în ușa casei mele, privind-o cum se îndepărtează pe bicicletă, în timp ce-mi curgeau șiroaie de lacrimi pe chip. Mi-am spus: „Așadar, acum mă restricționezi și încerci să mă controlezi?” Cu cât mă gândeam mai mult, cu atât mă simțeam mai sufocată. Mi-am reamintit comportamentul lui Li Jing din acea perioadă: când i-am făcut o sugestie, nu a acceptat-o și chiar m-a amenințat, spunând că ar trebui să mă limitez la a găzdui frații și surorile și să nu-mi depășesc atribuțiile. Apoi, îngrijorată că faptele ei rele vor fi dezvăluite, m-a expediat într-un loc îndepărtat și nu m-a lăsat să contactez alți frați și surori, cu scuza că încerca doar să mă protejeze. Era atât de sinistră și înșelătoare! Pentru a-și menține statutul și reputația proprie, a oprimat și a condamnat pe oricine nu voia să se conformeze ordinelor ei, urmând regula Satanei „Fie ca cei care mi se supun să prospere și cei care mi se împotrivesc să piară”. Nu acționa precum un antihrist? Știam că nu puteam continua să fac compromisuri, că trebuia să o raportez pe Li Jing și să-i expun faptele rele. Problema era că orice scriam trebuia să treacă mai întâi pe la ea. Dacă afla că scrisesem o scrisoare prin care o raportam, exista posibilitatea să mă oprime chiar și mai mult. Dacă inventa o acuzație împotriva mea și mă excludea din biserică, ce șansă de a fi mântuită aș mai avea atunci? Când mi-am dat seama de acest lucru, am dat înapoi și m-am simțit incredibil de chinuită.

În următoarele câteva zile, interacțiunile anterioare pe care le avusesem cu Li Jing mi se tot derulau în minte și nu aveam chef să-mi fac datoria. Într-o seară, am decis în cele din urmă să scriu o scrisoare pentru a

o raporta pe Li Jing, dar, în timp ce scriam, am început să mă gândesc: „Dacă o raportez, oare frații și surorile vor crede că nu mă comport așa cum ar trebui în perioada mea de reflecție? Când Qin Ken a fost demisă, nu-mi aduc aminte să fi auzit că a raportat-o pe Li Jing. Oare va părea că încerc să mă dau mare dacă o raportez? Mai întâi, i-am dat lui Li Jing câteva sugestii și acum o raportez. Oare va crede că pur și simplu nu pot abandona problema asta pe care o văd la ea?" Am șters scrisoarea după ce mi-am dat seama de acest lucru, dar m-am simțit destul de vinovată că am făcut-o. Având în vedere modul în care mă oprima Li Jing, dacă nu o raportam, cine știe pe cine altcineva ar mai oprima pe viitor. N-am dormit mai deloc în noaptea aceea. Am venit în rugăciune înaintea lui Dumnezeu, spunând: „O, Dumnezeule, vreau să o raportez pe Li Jing, dar mă tem că mă va oprima chiar și mai mult când află. O, Dumnezeule, nu știu cum ar trebui să trec prin această situație, Te rog, îndrumă-mă!"

Mai târziu, am dat peste acest pasaj din cuvintele lui Dumnezeu: „**Trebuie să intri de pe latura pozitivității; fii activ, iar nu pasiv. Trebui să nu te lași clintit de nimeni și de nimic, în nicio situație, și nu trebuie să fii influențat de cuvintele nimănui. Trebuie să ai o fire stabilă; indiferent ce spun oamenii, trebuie să pui imediat în practică ceea ce știi că este adevărul. Trebuie să ai întotdeauna cuvintele Mele și lucrarea Mea înăuntrul tău, indiferent cu cine te confrunți; trebuie să fii capabil să rămâi ferm în mărturia ta pentru Mine și să arăți considerație față de poverile Mele. Nu trebuie să fii de acord orbește cu alții, fără a avea propriile idei; dimpotrivă, trebuie să ai curajul de a te ridica și de a obiecta față de lucrurile care nu sunt în conformitate cu adevărul. Dacă știi clar că ceva nu e în regulă, dar totuși îți lipsește curajul de a expune acel lucru, atunci nu ești o persoană care practică adevărul. Vrei să spui ceva, dar nu îndrăznești să ieși în față cu acest**

lucru, așa că te învârți în jurul cozii și apoi schimbi subiectul; Satana este în interiorul tău, trăgându-te înapoi, făcându-te să vorbești fără nici un efect și să nu poți persevera până la sfârșit. Încă mai porți frica în inima ta și nu cumva acest lucru se întâmplă pentru că inima ta e încă plină de ideile Satanei?" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvântări ale lui Hristos la început", Capitolul 12). Prin cuvintele lui Dumnezeu, am aflat că Dumnezeu îi iubește pe cei care protejează lucrarea bisericii. Când văd ceva care încalcă principiile și afectează interesele bisericii, aceștia sunt capabili să practice adevărul pentru a proteja lucrarea bisericii. Prin comparație, Dumnezeu este dezgustat de aceia care sunt de acord orbește cu alții și acționează doar egoist și josnic pentru a-și proteja propriile interese. Ei rămân indiferenți când sunt martori la vătămarea lucrării bisericii. În timp ce reflectam asupra comportamentului meu de atunci, mi-am dat seama că, deși știam că nu este potrivit ca Li Jing să-i judece pe alții în mod arbitrar pe la spatele lor și să se dea mare, m-am temut că, dacă mai continuam să deschid subiectul, aș jigni-o. Așa că, pentru a-mi proteja interesele, am minimalizat chestiunea când am deschis subiectul cu ea. Pentru a-și menține reputația și statutul propriu, Li Jing a insistat să o eticheteze pe Chang Jing drept răufăcătoare și să o excludă, le-a acuzat pe Qin Ken și pe Xia Yu că împiedică lucrarea de curățire și a demis-o pe Qin Ken. Știam că aceste comportamente încălcau principiile, că făcea rău și I se opunea lui Dumnezeu. Însă m-am îngrijorat că, dacă expuneam direct esența a ceea ce făcuse, mi-ar fi făcut viața dificilă și m-ar fi exclus, în baza afirmației că împiedicam și perturbam lucrarea de curățire a bisericii. Așa că i-am dat doar niște sfaturi și am încurajat-o să-și schimbe comportamentul, permițându-i să-și continue campania de a face rău cu nerușinare. Îngrijorată că îi voi raporta acțiunile, Li Jing m-a izolat apoi și nu m-a lăsat să interacționez cu alți frați și surori. Am putut vedea clar că

încerca să-și acopere faptele rele. Ar fi trebuit să iau atitudine, să o expun și să o raportez, însă m-am temut să nu o jignesc și nici nu am avut curajul de a scrie o scrisoare pentru a o raporta. Trăiam o viață infamă și eram o lașă care nu îndrăznea să practice adevărul. Nu țineam cont de lucrarea bisericii și nu arătam nicio grijă pentru posibilele daune provocate vieților fraților și surorilor. Nu aveam nici cel mai mic simț al justiției și eram cu adevărat egoistă și josnică!

În timp ce am continuat să caut, am dat peste aceste pasaje din cuvintele lui Dumnezeu: **„Conștiința și rațiunea ar trebui să fie amândouă componente ale umanității unei persoane. Acestea sunt ambele fundamentale și extrem de importante. Ce fel de persoană este aceea care nu are conștiință și nu are rațiunea umanității normale? În general, este o persoană lipsită de umanitate, una cu umanitate extrem de săracă. Discutând mai amănunțit, cum se manifestă o persoană cu umanitate pierdută? Încercați să analizați ce trăsături se regăsesc în astfel de oameni și ce manifestări specifice prezintă.** (Ei sunt egoiști și josnici.) **Oamenii egoiști și josnici sunt superficiali în acțiunile lor și sunt rezervați față de orice lucru care nu îi privește personal. Ei nu iau în considerare interesele casei lui Dumnezeu și nici nu arată considerație pentru intențiile lui Dumnezeu. Nu-și asumă povara de a-și îndeplini îndatoririle sau de a mărturisi pentru Dumnezeu și nu au niciun simț al responsabilității. […] Există unii oameni care nu își asumă nicio responsabilitate, indiferent de datoria pe care o îndeplinesc. Nici nu raportează superiorilor lor cu promptitudine problemele pe care le descoperă. Când văd că oamenii produc tulburări și perturbări, închid ochii. Când văd oameni răi săvârșind rele, nu încearcă să-i oprească. Ei nu protejează interesele casei lui Dumnezeu și nu iau în considerare care le este datoria și responsabilitatea. Când**

își îndeplinesc datoria, oamenii ca aceștia nu fac nicio lucrare reală; sunt persoane care caută să facă pe plac oamenilor și sunt ahtiate după confort; vorbesc și acționează doar pentru vanitatea, imaginea, statutul și interesele personale și sunt dispuși să își dedice timpul și efortul doar lucrurilor care le aduc beneficii" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Oferindu-ți inima lui Dumnezeu, poți obține adevărul"). **„Înainte ca oamenii să experimenteze lucrarea lui Dumnezeu și să înțeleagă adevărul, natura Satanei este cea care preia controlul în ei și îi domină. Ce lucruri specifice sunt în acea natură? De exemplu, de ce ești egoist? De ce trebuie să îți protejezi propria poziție? De ce ai sentimente atât de puternice? De ce te bucuri de acele lucruri nedrepte? De ce îți plac cele rele? Care este baza preferinței tale pentru aceste lucruri? De unde vin aceste lucruri? De ce ești așa de fericit să le accepți? De pe acum, ați ajuns cu toții să înțelegeți că motivul principal din spatele tuturor acestor lucruri este că otrava Satanei e înăuntrul omului. Așadar, ce este otrava Satanei? Cum poate fi ea exprimată? De exemplu, dacă întrebi: «Cum ar trebui să trăiască oamenii? Pentru ce ar trebui să trăiască ei?», oamenii vor răspunde: «Fiecare pentru sine și diavolul să-l ia pe cel mai din spate.» Această singură frază exprimă sursa problemei. Filosofia și logica Satanei au devenit viața oamenilor. Indiferent ce urmăresc oamenii, o fac pentru ei înșiși – și, astfel, trăiesc doar pentru ei înșiși. «Fiecare pentru sine și diavolul să-l ia pe cel mai din spate» – aceasta este filosofia de viață a omului și reprezintă, de asemenea, natura umană. Aceste cuvinte au devenit deja natura omenirii corupte și sunt adevărata zugrăvire a naturii satanice pe care o are omenirea coruptă. Această natură satanică a devenit deja baza existenței omenirii corupte. Vreme de câteva mii de ani, omenirea coruptă a trăit cu acest venin al Satanei, chiar până în zilele noastre**"

(Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Cum să mergi pe calea lui Petru”).

Prin revelația cuvintelor lui Dumnezeu, mi-am dat seama că trăiam conform otrăvurilor satanice precum: „Fiecare om pentru el însuși și diavolul îl ia pe cel mai din spate”, „Păstrează liniștea pentru auto-protecție și caută doar să nu faci greșeli”, „Funcționarul de la județ nu poate comanda oamenilor așa cum o poate face un funcționar local” și „Cerșetorii nu pot să aibă pretenții”. Devenisem incredibil de egoistă și înșelătoare și nu țineam cont decât de propriile mele interese. Nu am îndrăznit să spun nimic, nici măcar când am observat o conducătoare falsă făcând rău și dăunând intereselor bisericii. Îmi pierdusem conștiința și rațiunea de ființă creată și nu trăiam deloc asemănarea unui om adevărat. Mi-am adus aminte când Li Jing a exclus-o pe Chang Jing. Știusem că felul de a se comporta al lui Chang Jing nu era suficient de grav pentru a merita să fie exclusă, că excluderea îi va provoca suferință spirituală și va fi extrem de dăunătoare pentru intrarea ei în viață. Însă, pentru a-mi proteja interesele proprii, nu o împiedicasem pe Li Jing să o excludă în mod arbitrar. Fusesem atât de egoistă și lipsită de umanitate! Când Li Jing a demis-o pe Qin Ken, m-am temut că voi fi destituită din datoria mea dacă aș fi jignit-o pe Li Jing, așa că nu am îndrăznit să susțin principiile și să opresc această faptă rea. Nu comisesem eu personal aceste fărădelegi, dar privisem indiferentă în timp ce Li Jing făcea rău și i-am permis să perturbe și să distrugă lucrarea bisericii, să-mi oprime și să-mi pedepsească surorile. Nu stăteam de partea Satanei și-i ajutam pe cei răi să-și ducă la îndeplinire faptele rele? M-am urât pe mine însămi când mi-am dat seama de acest lucru. Firea lui Dumnezeu este dreaptă și de neofensat. El îi detestă pe cei care trăiesc o viață infamă, au grijă doar de ei înșiși și nu practică adevărul. Dacă nu luam niciodată atitudine să expun faptele rele ale lui Li Jing și o lăsam să continue să provoace perturbări și să facă rele în biserică, îi protejam faptele rele și

aveam să fiu detestată și disprețuită de Dumnezeu. Am descoperit alt pasaj din cuvintele lui Dumnezeu, care spunea: „**În Biserică, rămâneți fermi în mărturia voastră față de Mine, susțineți adevărul; ce e corect e corect și ce e greșit e greșit. Nu confundați albul cu negrul. Veți fi în război cu Satana și trebuie să-l înfrângeți complet ca să nu se mai ridice vreodată. Trebuie să dați tot ce aveți ca să-Mi protejați mărturia. Acesta va fi scopul acțiunilor voastre – nu uitați asta**" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvântări ale lui Hristos la început", Capitolul 41). Cuvintele lui Dumnezeu mi-au dat o cale de a practica. Când observam lucruri care nu erau conform principiilor, trebuia să-mi dau la o parte interesele proprii, să respect principiile adevărului și să protejez lucrarea bisericii. Aceasta este responsabilitatea pe care ar trebui să o duc la îndeplinire ca ființă creată și un principiu de comportament pentru toți credincioșii. Nu puteam să-mi fac griji în continuare pentru perspectivele și soarta mea și să trăiesc o viață josnică doar pentru a-mi proteja interesele proprii. Trebuia să practic adevărul și să protejez lucrarea bisericii – trebuia să iau atitudine, să expun și să raportez faptele rele ale lui Li Jing.

După aceasta, am reflectat asupra motivului pentru care îmi tot făceam griji că raportarea lui Li Jing mi-ar afecta perspectivele și soarta. Mi-am dat seama că aveam unele idei greșite. Am crezut că, deoarece încă eram într-o perioadă de reflecție după ce fusesem demisă, dacă aș semnala o problemă cu un conducător, oamenii ar crede că nu mă comport așa cum ar trebui în timpul reflecției. Am crezut că eram doar o gazdă, că nu aveam poziție și statut și cuvintele mele aveau puțină importanță, așa că nu am îndrăznit să o confrunt pe Li Jing când am văzut-o excluzând și demițând oameni în mod arbitrar. Am crezut că, pentru că Li Jing era conducătoare, dacă aș jigni-o, mi-ar face viața dificilă și nu aș putea să-mi fac datoria. De asemenea, am crezut că, dacă eram exclusă, aș pierde în întregime orice șansă de a fi

mântuită. Am crezut în mod eronat că soarta mea era în mâinile lui Li Jing și că era în întregime la latitudinea ei dacă voi putea continua să-mi fac datoria și să obțin mântuirea sau nu. Nu am crezut că Dumnezeu și adevărul conduc casa lui Dumnezeu. Acest tip de idee este o blasfemie și o înțelegere greșită a lui Dumnezeu. Soarta mea este în mâinile lui Dumnezeu și nicio persoană nu are un cuvânt de spus despre asta, cu atât mai puțin poate vreun conducător să o decidă. În trecut, antihriști aroganți și despotici au făcut rău și au provocat perturbări în biserică, unii au preluat controlul asupra bisericii și au încercat să-și întemeieze propriile regate independente, însă, în cele din urmă, toți au fost excluși. Casa lui Dumnezeu este condusă de adevăr și de Duhul Sfânt. Niciun răufăcător sau antihrist nu poate câștiga o poziție solidă în biserică și toți sunt în cele din urmă expuși și alungați de Dumnezeu. Chiar dacă eu aș fi oprimată, pedepsită sau chiar exclusă pentru că am expus și am raportat un conducător fals, acest lucru ar fi doar temporar și nu ar însemna că nu aș obține niciodată mântuirea. Ca membră a bisericii, indiferent ce datorie făceam, dacă săvârșeam fărădelegi sau dacă fusesem demisă în trecut, dacă observam că un conducător fals sau un antihrist făcea rele, perturba lucrarea bisericii sau oprima aleșii lui Dumnezeu, trebuia să iau atitudine, să raportez și să expun un astfel de comportament. Aceasta era responsabilitatea și obligația mea.

În timp ce mă gândeam ce ar trebui să scriu în raportul meu, m-am întâlnit cu Xia Yu. Cu lacrimi în ochi, mi-a spus că îi făcuse unele sugestii lui Li Jing după ce a văzut-o că nu urmează principiile în lucrarea de curățire a bisericii. A spus că Li Jing nu a vrut să-i accepte sfatul și o demisese. Povestea spusă printre lacrimi a lui Xia Yu mi-a arătat și mai clar că, atunci când conducătorii falși și antihriștii exercită puterea în cadrul bisericii, acest lucru nu este dăunător doar fraților și surorilor, ci duce și la perturbarea și tulburarea lucrării bisericii. Dacă nu o expuneam și raportam

pe Li Jing cât de repede posibil, aceasta ar duce doar la daune și mai mari aduse lucrării bisericii. Am decis să scriu chiar în acea seară o scrisoare prin care să expun faptele rele ale lui Li Jing și să le cer unor frați și surori să o transmită conducătorilor de nivel superior. Spre surprinderea mea, când m-am întors acasă, am găsit un mesaj de la conducătorii de nivel superior prin care mă invitau să mă întâlnesc cu ei. Știam că Dumnezeu îmi deschisese o cale. Când ne-am întâlnit, le-am prezentat toate faptele rele ale lui Li Jing. Au spus că primiseră recent mai multe mesaje care o raportau pe Li Jing și că aveau să trateze chestiunea conform principiilor imediat ce va fi posibil, după cercetarea și verificarea acuzațiilor. La auzul acestor lucruri, m-am simțit fericită că putusem, în cele din urmă, să practic puțin adevăr și că inima îmi era, în sfârșit, liberă de oprimare.

Câteva zile mai târziu, am primit un mesaj de la conducătorii de nivel superior în care se spunea că, după anchetă, s-a descoperit că Li Jing era o conducătoare falsă care mergea pe calea unui antihrist. Natura acestei chestiuni era destul de gravă, așa că începuseră prin a o demite. Dacă nu se pocăia, urma să fie tratată drept antihrist. Auzind acest lucru, am simțit sincer că Hristos și adevărul domnesc peste casa lui Dumnezeu. Nicio persoană nu are decizia finală în ceea ce privește chestiunile bisericii și niciun răufăcător nu poate avea un loc în casa lui Dumnezeu. Mi-am dat seama și că doar practicând adevărul și protejând lucrarea bisericii suntem în conformitate cu voia lui Dumnezeu. Slavă lui Dumnezeu!

58. Scăparea din bârlogul demonilor

de Xiao Kang, China

În ziua în care am fost arestată, participam la o adunare cu alte două surori, când peste 20 de polițiști au dat buzna pe neașteptate. Au țipat la noi: „Nimeni să nu miște, așezați-vă pe podea!” Apoi ne-au pozat pe noi trei înainte să înceapă să întoarcă toată casa cu susul în jos ca o gașcă de bandiți. Unul dintre polițiști a găsit în poșeta mea o chitanță pentru 200000 RMB reprezentând fondurile bisericii. Mi s-a pus un nod în gât și mi-am spus: „Acum că au găsit această chitanță, sigur mă vor întreba unde se află fondurile bisericii.” M-am rugat grăbită lui Dumnezeu, cerându-I să mă ajute să nu-L trădez precum Iuda și să-mi permită să rămân fermă în mărturia mea pentru El. Apoi, un polițist m-a întrebat: „Asta este poșeta ta?” Când nu am răspuns, m-a plesnit tare peste față și m-a lovit cu piciorul de câteva ori. Apoi ne-au dus cu forța în mașina lor de poliție.

După ce am ajuns la biroul de securitate publică, am fost separate și duse la interogatoriu. Căpitanul Brigăzii de Securitate Națională m-a întrebat cât de sus eram în conducere și cu cine participam de obicei la adunări. Când nu am răspuns, a luat o carte și m-a pocnit cu ea peste față și în cap de câteva ori, lăsându-mi chipul cuprins de o durere mistuitoare. Mi-am spus: „Oare la ce fel de tortură mă vor supune pentru a-mi lua acei 200000 RMB? Oare voi putea să o îndur? Dacă cedez și-L trădez pe Dumnezeu precum Iuda?” Când mi s-au ivit în minte aceste gânduri, imediat am devenit agitată și I-am cerut lui Dumnezeu să-mi dea credință și tărie. Apoi, m-am gândit la cuvintele lui Dumnezeu care spun: „**Cei aflați la putere pot părea răi din afară, dar nu vă temeți, pentru că aceasta se datorează faptului că aveți puțină credință. Atât timp cât credința voastră sporește, nimic nu va fi prea dificil**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea

lui Dumnezeu, „Cuvântări ale lui Hristos la început”, Capitolul 75). „Așa este”, mi-am spus. „Indiferent cât de brutali pot fi acești polițiști, toți sunt în mâna lui Dumnezeu. Fără permisiunea lui Dumnezeu, ei nici nu mă pot atinge. Ar trebui să am credință în Dumnezeu și să mă las în mâinile Lui. Indiferent cum mă tratează poliția, trebuie să mă bazez pe Dumnezeu și să rămân fermă în mărturia mea pentru El.” I-am întrebat furioasă: „În ce bază ne-ați arestat și ne-ați bătut? Ce lege am încălcat?” Un alt polițist a răspuns cu răutate: „Încă îți contești vina, nu-i așa? Să crezi în Dumnezeu Atotputernic este contrar legii, partidului și țării noastre!” Am răspuns, spunând: „În credința noastră, tot ceea ce facem este să ne adunăm și să citim cuvintele lui Dumnezeu. Nu participăm niciodată la politică, așadar cum am putea să acționăm împotriva partidului și țării? Încălcați legea cu bună știință arestându-ne și bătându-ne fără motiv.” S-a enervat atât de rău încât era clar pe cale să mă lovească, însă, chiar atunci, a intrat un alt ofițer și le-a spus să meargă la masă și să reia interogatoriul mai târziu în acea seară.

În seara aceea, m-au dus la un hotel și m-au interogat îndelung despre cine păstra fondurile bisericii de 200000 RMB și unde se aflau. Unul dintre ofițeri m-a pălmuit atât de tare când nu am vrut să răspund încât am început să văd stele verzi, iar obrajii mă usturau de durere. Căpitanul Brigăzii de Securitate Națională a încercat să mă intimideze, spunând: „Chiar cu câteva zile în urmă, am arestat mai mulți dintre conducătorii voștri din ierarhia superioară. Te urmărim deja de ceva timp și știm că ești o conducătoare. Mai bine cooperezi pe deplin cu noi sau te omorâm în bătaie!” L-am ignorat și doar am continuat să mă rog la Dumnezeu în inima mea, cerându-I să-mi dea curaj și înțelepciune ca să nu mă tem de Satana. Apoi, alt ofițer a zâmbit forțat și a spus: „Tot ce trebuie să faci este să ne spui ce știi și apoi te poți duce acasă. Copilul tău încă este atât de mic și nu are cine altcineva să aibă grijă de părinții tăi. Cum se vor descurca dacă tu nu ești acasă pentru

ei? Doar spune-ne acum ce știi sau mergi la închisoare!” Auzind asta, mi-am spus: „Ambii mei părinți au peste șaptezeci de ani și fiica mea este încă atât de mică. Cine va avea grijă de ei dacă sunt condamnată la închisoare?” La acest gând, nu m-am putut abține să nu plâng. Chiar atunci, m-am gândit la cuvintele lui Dumnezeu care spun: „**Poporul Meu ar trebui să fie întotdeauna în alertă împotriva uneltirilor viclene ale Satanei, păzind poarta casei Mele pentru Mine […] să evite să cadă în capcana Satanei, moment în care ar fi prea târziu pentru regrete**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvintele lui Dumnezeu către întregul univers”, Capitolul 3). Cuvintele lui Dumnezeu mi-au reamintit că Satana doar încerca să-mi folosească îngrijorarea pentru membrii familiei pentru a mă ispiti să-L trădez pe Dumnezeu. Nu puteam să-i cad în capcană. M-am gândit la un alt pasaj din cuvintele lui Dumnezeu, care spune: „**De ce nu îi încredințezi mâinilor Mele? Nu ai suficientă credință în Mine? Sau te temi cumva că voi face aranjamente nepotrivite pentru tine? De ce te-ngrijorezi mereu de familia trupului tău? Mereu tânjești după cei dragi ție! Am Eu un anumit loc în inima ta?**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvântări ale lui Hristos la început”, Capitolul 59). Într-adevăr, soarta fiicei mele și cele ale părinților mei erau, toate, în mâna lui Dumnezeu și erau la dispoziția Lui pentru a fi dictate și aranjate, așadar pentru ce trebuia să-mi fac griji? Ar trebui să le las în seama lui Dumnezeu și să nu-mi trădez frații și surorile din grijă pentru familia mea. Am făcut un jurământ în sinea mea: „Chiar dacă trebuie să stau la închisoare pentru tot restul zilelor mele, nu-mi voi vinde niciodată frații și surorile și nu Îl voi trăda pe Dumnezeu!” Chiar atunci, a intrat un alt ofițer și a spus că era necesar să le interogheze pe celelalte două surori mai întâi, moment în care s-au mutat într-o cameră alăturată, lăsând doar doi ofițeri care să mă păzească. În scurt timp, am auzit țipetele înfiorătoare și repetate ale surorilor mele. M-am simțit

înfuriată – drept credincioase și adepte ale lui Dumnezeu, mergeam pe calea cea dreaptă, nu încălcam nicio lege și, totuși, PCC ne arestase și ne brutalizase! M-am gândit la cuvintele lui Dumnezeu care spun: „**Vreme de mii de ani acesta a fost pământul murdăriei. Este insuportabil de murdar, suferința abundă, stafiile gonesc năvalnic pretutindeni, păcălind și înșelând, făcând acuzații nejustificate, fiind nemiloase și rele, călcând în picioare acest oraș al fantomelor și lăsându-l plin de cadavre; duhoarea descompunerii acoperă pământul și umple aerul și este păzită cu strășnicie. Cine poate vedea lumea de dincolo de ceruri? […] Strămoși ai celor din antichitate? Lideri iubiți? Cu toții I se opun lui Dumnezeu! Amestecul lor a lăsat totul sub ceruri într-o stare de întuneric și haos! Libertate religioasă? Drepturile și interesele legitime ale cetățenilor? Toate sunt trucuri pentru acoperirea păcatului!**” [Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Lucrarea și intrarea (8)”]. PCC este un diavol care Îl urăște și I se împotrivește lui Dumnezeu. Întruparea lui Dumnezeu și mântuirea omenirii sunt cu adevărat o ocazie fericită, însă PCC nu-I permite lui Dumnezeu să vină pe pământ. Ei nu vor să ne permită să credem în Dumnezeu, să-L urmăm și să mergem pe calea cea dreaptă. Ei Îl vânează cu înverșunare pe Hristos și îi pedepsesc cu severitate pe adepții lui Dumnezeu. Sunt devotați exterminării noastre, a tuturor, eradicării noastre și suprimării lucrării lui Dumnezeu pentru a obține suveranitatea veșnică și pentru a-și satisface ambiția sălbatică de a controla omenirea; sunt cu adevărat potrivnici. Am urât din toată inima PCC, acest diavol bătrân și, cu cât mă persecuta mai mult, cu atât voiam mai mult să-L urmez pe Dumnezeu. Indiferent cât de mult trebuia să sufăr, eram dispusă să rămân fermă în mărturia mea pentru Dumnezeu pentru a-L umili pe Satana.

Mai târziu, puțin după ora 4 dimineața, gardienii s-au întins în paturile lor și s-au culcat. Am simțit un impuls incredibil să fug de acolo și să

evadez, dar îmi făceam totodată griji că, dacă nu reușeam și eram adusă înapoi, polițiștii vor folosi metode de tortură și mai dure asupra mea. M-am rugat grăbită lui Dumnezeu: „O, Dumnezeule! Dacă mi-ai deschis această cale de ieșire, Te rog, umple-mă de credința, curajul și înțelepciunea de care am nevoie ca să scap din gura leului.” După ce mi-am încheiat rugăciunea, m-am gândit la cuvintele lui Dumnezeu care spun: „**Din tot ce are loc în univers, nu există nimic în care Eu să nu am ultimul cuvânt. Există ceva ce nu se află în mâinile Mele?**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvintele lui Dumnezeu către întregul univers”, Capitolul 1). Cuvintele lui Dumnezeu mi-au dat tărie: Dumnezeu este atotputernic și domnește suveran asupra tuturor lucrurilor. Satana este și el în mâna lui Dumnezeu. M-am gândit cum, atunci când Moise îi conducea pe israeliți din Egipt și a fost prins în capcană între carele urmăritoare din spatele lor și Marea Roșie din fața lor, Moise L-a strigat rapid pe Iahve Dumnezeu și Dumnezeu a deschis o cale pentru ei, despărțind apele Mării Roșii și dezvăluind o fâșie de pământ uscat la mijloc. După ce israeliții au traversat Marea Roșie, Dumnezeu a închis rapid calea printre apele înalte, egiptenii fiind înghițiți de ape în timp ce-i urmăreau. Dându-mi seama că toate lucrurile sunt supuse suveranității lui Dumnezeu, m-am temut mai puțin și am avut curajul și credința să fug. Am deschis ușa în liniște și am închis-o încet după ce am ieșit, apoi m-am îndreptat încet spre parter, cu papucii în mână. Nu era nimeni la recepție, însă, când am ajuns la intrarea clădirii, am văzut că era încuiată. Mi-am spus: „Nu voi putea evada acum. Mai bine mă întorc înapoi. Dacă poliția află ce am făcut, sigur mă vor bate rău.” Eram incredibil de agitată și inima îmi bătea să-mi sară din piept. Însă, spre surprinderea mea, pe drumul de întoarcere spre a doua scară, am observat deodată că exista o ieșire prin spate. Așa că m-am dus încet până acolo să arunc o privire, dar și ușa aceea era încuiată – o altă dezamăgire. Mi-am

spus: „O, Dumnezeule! Nu voi încerca să evadez dacă Tu nu permiți acest lucru. Sunt dispusă să mă supun orchestrărilor și aranjamentelor Tale. Dacă am permisiunea Ta, atunci, Te rog, deschide-mi o cale.” Am tras cu grijă de lacăt și, spre surpriza mea, s-a deschis imediat! Eram atât de fericită și am fugit pe ușa din spate cât de repede am putut. Am alergat din toate puterile mele și, după o călătorie istovitoare, am ajuns în cele din urmă la casa mătușii mele, la vreo 4 kilometri distanță.

Imediat după ce m-am așezat în casa mătușii mele, am auzit deodată, venind din stradă, sunetul pătrunzător al sirenelor poliției – același tip pe care îl foloseau când urmăreau infractori importanți. Doar gândindu-mă la chipurile feroce ale acelor ofițeri și la diferitele metode de tortură, am intrat în panică și m-am îngrijorat că mă vor înhăța în orice clipă. Chiar atunci, cuvintele lui Dumnezeu mi-au dat, încă o dată, încurajare: „**Nu te teme, Dumnezeul Atotputernic al oștirilor va fi cu siguranță lângă tine; El stă în spatele vostru și vă este scut**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvântări ale lui Hristos la început”, Capitolul 26). Cuvintele lui Dumnezeu mi-au dat imediat un val de curaj și credință. Cu Dumnezeu în spatele meu, de ce aveam să mă tem? Nu ajutase deja Dumnezeu să mă izbăvească din bârlogul leului? Trebuia să am credință în Dumnezeu și să mă las în întregime în mâinile Lui. Cât urma să sufăr fusese deja predestinat de Dumnezeu și, dacă eram arestată din nou, era doar cu permisiunea Lui. La acest gând, m-am simțit puțin mai calmă, dar apoi m-am gândit că fiul și nora mătușii mele au obiectat amândoi ca ea să creadă în Dumnezeu și chiar au vrut să o trimită la secția de poliție nu doar o dată. Nu eram sigură ce ar face dacă ar afla că PCC mă căuta, așa că știam că trebuia să plec de acolo cât de repede posibil.

Pentru a fi sigură că nu voi fi recunoscută, mi-am tuns scurt părul și mi-am schimbat hainele. Apoi, în a treia dimineață a ședерii la mătușa mea,

în jurul orei 4 dimineața, m-am strecurat din casă și am străbătut 20 de kilometri pe bicicletă, pe străzi lăturalnice, până la casa surorii Dong En. Mi-am adus aminte că aranjasem să discut cu câteva surori în fiecare zi în jurul prânzului, însă ele nu știau că fusesem arestată și că poliția avea telefonul meu – dacă mă sunau, aveau să fie monitorizate și, în cele din urmă, arestate. Așa că am cumpărat o cartelă de telefon nouă și le-am sunat să le spun să-și închidă telefoanele imediat. Din nefericire, poliția le monitoriza deja apelurile și, îndată ce le-am contactat, m-au și localizat. Câteva zile mai târziu, în jurul orei 7 seara, PCC a mobilizat forțe importante de poliție, constând în ofițeri ai biroului de securitate publică, polițiști înarmați și agenți ai trupelor speciale, pentru a mă căuta și a mă aresta în satul lui Dong En. De cum a aflat, soțul lui Dong En mi-a spus grăbit că poliția înconjurase satul și că probabil veniseră să mă prindă. În acel moment, inima a început să-mi bată cu putere, gata să-mi sară din piept de spaimă și am coborât în fugă treptele fără ca măcar să mă schimb de papuci. Când am ajuns la parter, am fost imediat întâmpinată de sora Liu Yi, care locuia și ea în același sat. M-a prins de mână și am alergat amândouă afară din casă spre un câmp de soia aflat la vreo cincizeci de metri distanță. Abia ne-am ghemuit în acel câmp, când o echipă de șapte sau opt ofițeri au dat buzna în casa lui Dong En și au început să cerceteze fiecare etaj cu lanternele. Când tot nu m-au găsit după ce au căutat peste jumătate de oră, l-au luat pe soțul lui Dong En în schimb. Liu Yi și cu mine ne-am ascuns în câmpul de soia până pe la ora 11 în seara aceea, moment în care ea a decis să se întoarcă în casa lui Dong En să vadă cum stăteau lucrurile, crezând că poliția a plecat deja. A fost plecată mult timp și am fost extrem de îngrijorată pentru ea, dar nu am îndrăznit să acționez pripit. Apoi, deodată, o mașină de poliție a parcat în fața casei și, câteva clipe mai târziu, a trebuit să-i privesc neajutorată cum o duc pe Liu Yi în mașina secției. Nu mi-am

putut reține lacrimile și m-am urât că am lăsat-o pe Liu Yi să se ducă înapoi în casă, dar tot ce am putut face atunci a fost să mă rog în tăcere pentru ea.

În acel moment, nu am îndrăznit să mă duc la vreuna din casele altor frați și surori și nu știam unde ar trebui să fug, așa că am început să alerg fără țintă spre sud. Însă niște câini de-ai satului mă tot fugăreau și lătrau. Mă temeam că poliția va veni să caute dacă îi auzea, așa că m-am ascuns repede într-un lan de porumb. La puțin timp, am auzit motoarele turate ale unor scutere prin apropiere și mai că mi-a înghețat sângele în vine. Mi-am spus: „În niciun caz nu voi putea scăpa cu atâția polițiști aici care mă caută. Ei știu că sunt o conducătoare și au chitanța aceea – dacă mă prind din nou, sigur mă vor omorî. Oare chiar îmi este sortit să fiu omorâtă de PCC atât de tânără?" Dându-mi seama de acest lucru, am devenit puțin deznădăjduită, dar apoi mi-am adus aminte de cuvintele lui Dumnezeu care spun: „**Cine din întreaga omenire nu este îngrijit în ochii Celui Atotputernic? Cine nu trăiește în mijlocul predestinării Atotputernicului? Oare viața și moartea omului sunt rezultatul propriei alegeri? Își controlează omul propria lui soartă?**" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvintele lui Dumnezeu către întregul univers", Capitolul 11). Într-adevăr, soarta mea era în mâinile lui Dumnezeu și El avea ultimul cuvânt de spus dacă urma să trăiesc sau să mor. Dacă Dumnezeu nu permitea să fiu arestată și torturată până la moarte de PCC, poliția cu siguranță nu-mi putea lua viața. Când Satana l-a atacat și l-a ispitit pe Iov, nu a avut permisiunea lui Dumnezeu pentru a-l omorî pe Iov, așa că a putut doar să-i rănească trupul și nu i-a putut lua viața. M-am gândit la alt pasaj din cuvintele lui Dumnezeu, care spune: „**În timpul acestor zile de pe urmă, voi trebuie să fiți mărturie lui Dumnezeu. Indiferent cât de mare este suferința voastră, ar trebui să mergeți chiar până la capăt și, chiar și la ultima suflare, tot trebuie să fiți credincioși lui Dumnezeu și la mila lui Dumnezeu; numai asta înseamnă a-L iubi**

cu adevărat pe Dumnezeu și doar aceasta e mărturie puternică și răsunătoare” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Doar prin experimentarea încercărilor dureroase poți cunoaște frumusețea lui Dumnezeu”). Cuvintele lui Dumnezeu m-au umplut de credință. Știam că trebuia să mă las în mâinile lui Dumnezeu și să mă supun orchestrărilor și aranjamentelor Lui. Chiar dacă eram la ultima suflare, trebuia să-I rămân loială lui Dumnezeu și să nu-L trădez niciodată. M-am gândit la Petru care, după ce a trecut prin tot felul de persecuții și greutăți, a fost dornic să fie crucificat cu capul în jos pentru a fi martor al dragostei sale față de Dumnezeu. În decursul epocilor, nenumărați sfinți și-au sacrificat viețile pentru a răspândi Evanghelia, fiind o mărturie neclintită și răsunătoare pentru Dumnezeu, pentru a-i zădărnici planurile Satanei și a-l umili. Era, de fapt, o binecuvântare să pot trece prin această persecuție și prin aceste greutăți și să am ocazia de a fi martoră pentru Dumnezeu. Dându-mi seama de acest lucru, curajul mi-a fost reînnoit, așa că m-am rugat lui Dumnezeu, jurându-I că Îi voi fi martoră înaintea Satanei, chiar dacă însemna să-mi pun viața în primejdie. După rugăciune, m-am simțit mai puțin panicată și am început să mă gândesc cum mă puteam baza pe Dumnezeu pentru a scăpa. Știam că nu o puteam lua pe șoseaua principală, așa că am ocolit spre pădurea de la marginea satului și am străbătut-o, uneori alergând de-a lungul malului râului. Cu protecția lui Dumnezeu, am reușit în cele din urmă să scap din sat nevătămată.

Când am ieșit din pădure, era deja noaptea târziu și nu eram sigură unde ar trebui să mă duc, așa că am decis să mă îndrept spre casa surorii mele, la vreo 10 kilometri distanță. Am auzit scutere trecând de-a lungul drumului principal și mi-am dat seama că poliția încă încerca să mă încercuiască și să-mi taie calea, așa că am alergat desculță pe cărări înguste din pustietate. După doi sau trei kilometri, am trecut prin niște culturi de orez și m-am tăiat la picior într-o țiglă, dar nu era timp să mă ocup de

durere – am continuat să alerg înainte cât de repede puteam. În cele din urmă, am ajuns la un drum din pietriș, care era singurul drum ce ducea la casa surorii mele. Pietrișul îmi intra în tăietura din picior, provocându-mi o durere atroce, dar trebuia, pur și simplu, să strâng din dinți, pentru că nu îndrăzneam să mă opresc. Chiar când să trec pe lângă o stație de pompare electrică, am auzit un scuter venind din spatele meu și m-am ascuns grăbită în niște tufișuri de pe marginea drumului. Scuterul a oprit lângă stație și un polițist l-a întrebat pe bătrânul care lucra ca îngrijitor acolo dacă văzuse o femeie trecând pe jos. Bătrânul a spus că nu văzuse nimic. Mi-am spus în sinea mea: „Nu mai pot continua să merg pe acest drum din pietriș. Ar trebui să merg din nou pe lângă culturile de orez sau pe drumuri lăturalnice; aș putea evita poliția astfel." După încă vreo jumătate de kilometru, văzând că se apropiau încet zorii, m-am gândit că se poate ca poliția să fi renunțat după ce m-a căutat toată noaptea și aș putea să mă îndrept înapoi spre drumul principal. Însă, spre uimirea mea, i-am zărit deodată pe căpitanul Brigăzii de Securitate Națională și pe doi polițiști la doar câțiva pași distanță, unul stând pe un scuter, unul în picioare lângă scuter și altul stând pe vine. Am fost atât de înspăimântată încât am crezut că o să-mi sară inima din piept. Mi-am spus: „S-a zis cu mine, nu mai am cum să scap. Am alergat toată noaptea, dar tot nu am reușit să scap din ghearele lor." M-am rugat repede lui Dumnezeu: „O, Dumnezeule! Toate lucrurile sunt sub controlul Tău. Dacă Tu permiți să fiu arestată de poliție, sunt dispusă să mă supun și să las totul să se întâmple conform orchestrărilor Tale." După ce m-am rugat, m-am simțit puțin mai calmă și, după ce mi-am îndreptat părul, am stat câteva secunde pe loc și apoi am făcut un pas înainte. Dacă voiau să mă aresteze, ar fi putut să o facă ușor chiar atunci, însă, spre surpriza mea, au rămas exact unde erau, la fel de imobili precum un trio de sculpturi în lemn. Părea că nu m-au recunoscut pentru că îmi tunsesem părul, îmi

schimbasem hainele și eram complet diferită față de atunci când m-au arestat prima dată. Constatând că nu păreau să reacționeze la vederea mea, m-am simțit puțin mai curajoasă și mai sigură și am continuat să avansez. Când am trecut pe lângă ei, mi-am ținut respirația agitată; parcă totul în jurul meu încremenise. Am văzut un drumeag care ducea spre est, așa că m-am îndreptat încet spre el, dar cei trei ofițeri tot nu se mișcaseră. Din nou fusesem martoră suveranității atotputernice a lui Dumnezeu. Când ajunsesem la aproape 10 metri depărtare de ei, l-am auzit pe căpitan strigând din spatele meu: „Xiao Kang, Xiao Kang, tu ești, Xiao Kang?" Trebuie să fi strigat la mine de patru sau cinci ori. Când l-am auzit strigându-mi numele, inima îmi bătea să-mi sară din piept și m-au cuprins transpirațiile reci. Voiam mai mult decât orice să o zbughesc într-o fugă nebună, dar picioarele nu-mi ascultau comenzile creierului. Mi-a trecut prin minte că, dacă o luam la sănătoasa, și-ar da seama că eu sunt și m-ar urmări. M-am rugat grăbită lui Dumnezeu, cerându-I să mă țină calmă și să nu mă lase să intru în panică. După ce m-am rugat, m-am simțit puțin mai calmă și, indiferent cât m-au strigat polițiștii, i-am ignorat și am continuat să merg. Niciun polițist nu a venit în urmărirea mea. Pur și simplu, cu protecția lui Dumnezeu, am scăpat chiar de sub nasul lor.

Această evadare incredibil de riscantă m-a făcut să mă gândesc la un pasaj din cuvintele lui Dumnezeu: „**Indiferent de cât de «puternic» este Satana, indiferent de cât de insolent și ambițios este, indiferent de cât de mare îi este abilitatea de a provoca pagube, indiferent de cât de cuprinzătoare sunt tehnicile cu care strică și ademenește omul, indiferent de cât de istețe sunt păcălelile și uneltirile cu care îl sperie pe om, indiferent de cât de schimbătoare este forma în care există, nu a fost niciodată capabil să creeze o singură ființă vie, nu a fost niciodată capabil să stabilească legi sau reguli pentru existența tuturor lucrurilor**

și nu a fost niciodată capabil să conducă sau să controleze vreun obiect, fie el însuflețit sau neînsuflețit. În cosmos și pe bolta cerească, nu există o singură persoană sau obiect care să fie născut din el sau să existe datorită lui; nu există o singură persoană sau obiect condus de el ori controlat de el. Dimpotrivă, nu doar că trebuie să trăiască sub stăpânirea lui Dumnezeu dar, mai mult decât atât, trebuie să se supună tuturor ordinelor și poruncilor lui Dumnezeu. Fără permisiunea lui Dumnezeu, este dificil pentru Satana să atingă fie și un strop de apă sau un grăunte de nisip de pe pământ; fără permisiunea lui Dumnezeu, Satana nu este liber să miște furnicile de pe pământ, ca să nu mai vorbim de omenire, care a fost creată de Dumnezeu" (Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul I"). Am văzut că Dumnezeu este atotputernic, domnește suveran asupra tuturor lucrurilor și are autoritatea cea mai mare și finală. Dumnezeu a fost Cel care i-a orbit pe polițiști, permițându-mi să mă strecor neobservată. Când am rememorat aceste două ocazii ale represiunii și arestului de către PCC, mi-am dat seama că nu există niciun loc în care puterile lui Dumnezeu să nu poată ajunge. Când am fost arestată, Dumnezeu mi-a deschis o cale de ieșire, permițându-mi să evadez fără incidente. Poliția a mobilizat o operațiune de amploare pentru a mă găsi și a mă aresta, încercuind casa și satul în care stăteam, dar tot nu a putut să mă prindă. Apoi au încercat să mă urmărească și să-mi taie calea pe drum, dar, cumva, nu m-au recunoscut când am trecut chiar pe lângă ei. Cu cât mă gândeam la asta mai mult, cu atât simțeam că Dumnezeu este, cu adevărat, atotputernic și, indiferent cât de sălbatic acționează Satana, nu mă poate atinge nici cu un singur deget fără permisiunea lui Dumnezeu.

Mai târziu, câțiva frați și surori mi-au spus că PCC a afișat în întregul județ anunțuri cu persoane căutate în care era prezentată poza mea, cu următoarea descriere: „Persoană care a perturbat grav ordinea socială".

Poliția verifica, de asemenea, autobuzele din oraș, cu poza mea, întrebând dacă știa cineva unde mă aflam. Pentru că poliția încă mă căuta, nu puteam să ies deloc pentru a-mi îndeplini îndatoririle, trebuia să mă ascund în casa familiei mele gazdă și eram mereu încordată. După asta, nu am ieșit din casă timp de peste un an și m-am simțit foarte reprimată și demoralizată. Uneori simțeam că era prea dificil și dureros să cred în Dumnezeu în țara marelui balaur roșu. Am văzut un pasaj din cuvintele lui Dumnezeu, care spun: „**Deoarece a demarat într-un ținut care se împotrivește lui Dumnezeu, toată lucrarea lui Dumnezeu întâmpină piedici enorme, iar îndeplinirea multora dintre cuvintele Lui ia mult timp; așadar, oamenii sunt rafinați ca rezultat al cuvintelor lui Dumnezeu, ceea ce este și o parte a suferinței. Este enorm de dificil pentru Dumnezeu să Își îndeplinească lucrarea în țara marelui balaur roșu – dar tocmai prin această dificultate Dumnezeu face o etapă a lucrării Sale, făcând ca înțelepciunea și faptele Lui minunate să se manifeste și folosind această oportunitate pentru a face complet acest grup de oameni**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Este lucrarea lui Dumnezeu la fel de simplă cum și-o imaginează oamenii?”). Mi-am dat seama că Dumnezeu nu-i făcea intenționat pe oameni să sufere, ci folosea diferite circumstanțe adverse create de arestarea și persecuția credincioșilor de către PCC pentru a desăvârși credința și dragostea oamenilor și pentru a crea un grup de biruitori.

Rememorând această întreagă experiență – de la arestare, la evadare și până în prezent – m-am confruntat cu destul de multe dificultăți, însă acest lucru mi-a permis să recunosc clar esența demonică a împotrivirii PCC față de Dumnezeu. PCC nu mă mai poate păcăli, iar eu l-am abandonat complet. În același timp, am văzut îndeaproape că Dumnezeu a fost alături de mine la fiecare pas, ajutându-mă oricând am fost la ananghie și deschizându-mi o cale în mod repetat. Cuvintele lui Dumnezeu mi-au dat credință și putere și

m-au îndrumat să ies din bârlogul leului nu doar o dată. Am văzut suveranitatea atotputernică a lui Dumnezeu și asta mi-a aprofundat credința în El. Cu cât mă gândesc mai mult la asta, cu atât îmi dau seama că am câștigat atât de mult prin aceste greutăți și persecuție. Gândindu-mă la acestea, nu sufăr deloc, ci mai degrabă simt că Dumnezeu mi-a arătat har și mi-a făcut o favoare lăsându-mă să am experiența lucrării Sale prin această situație dificilă. Indiferent cum mă vânează și mă persecută PCC, voi continua să urmăresc adevărul, să-mi îndeplinesc datoria și să răsplătesc dragostea lui Dumnezeu!

59. Importanța atitudinii corecte în datoria voastră

de Ella, Filipine

În octombrie 2020, am acceptat lucrarea din zilele de pe urmă a lui Dumnezeu Atotputernic. Am participat activ la adunări și am avut părtășie despre înțelegerea cuvintelor lui Dumnezeu și, două luni mai târziu, am devenit conducătoarea unui grup de adunare. Țin minte că, prima dată când am fost gazda unei adunări, am fost și încântată și emoționată. Am fost încântată să-mi fac datoria, dar am fost emoționată pentru că îmi era teamă că frații și surorile mele m-ar putea desconsidera dacă nu eram o gazdă bună. M-am gândit că lidera noastră de biserică a fost o gazdă foarte bună pentru adunări, așa că, dacă aș proceda ca ea, cu siguranță aș putea găzdui bine adunarea. Apoi, lidera de biserică m-ar lăuda, iar frații și surorile mele m-ar admira. Așa că am găzduit adunarea, imitând-o pe lidera noastră de biserică. Când le-am pus întrebări fraților și surorilor, ei au interacționat cu mine, iar când am avut părtășie, ei au spus „Amin”, aprobându-mă. După adunare, conducătoarea de biserică a spus că găzduisem bine. M-am simțit foarte fericită și mândră când i-am auzit laudele. La scurt timp, am fost aleasă diacon responsabil cu udarea. Am fost foarte încântată și m-am gândit că probabil am fost aleasă pentru această poziție datorită faptului că aveam calibru bun. La început, nu știam cum să fac lucrarea, dar nu voiam ca frații și surorile mele să fie dezamăgiți de mine. Deci, la fiecare adunare, m-am axat să găsesc elementele esențiale discutate în cuvintele lui Dumnezeu. Astfel, părtășia mea ar fi clară și ar acoperi punctele-cheie, iar frații și surorile mele ar crede că am o înțelegere bună și m-ar admira. Însă, după ce am avut părtășie, când am ascultat părtășia altora, mi-am dat seama că nu fusese chiar atât de clar ceea ce eu comunicasem. Eram foarte

îngrijorată și mi-am spus: „Nimeni nu va crede că am părtășie bună și atenția tuturor se va îndrepta asupra celor care au părtășie mai bună decât mine.” M-am temut că frații și surorile mele mă vor desconsidera, așa că am încercat mereu să am o părtășie mai bună. Dar nu m-am putut calma suficient pentru a medita la cuvintele lui Dumnezeu. Cu cât voiam mai mult să am o părtășie bună, cu atât aceasta devenea mai slabă. M-am gândit: „Ce vor crede despre mine frații și surorile mele? Oare conducătoarea de biserică va fi dezamăgită de mine? De ce părtășia mea nu este la fel de clară ca a celorlalți? De ce ei au o părtășie atât de bună, iar eu nu am?” Eram foarte frustrată și m-am gândit că ar trebui să muncesc mai mult ca să-i depășesc pe ceilalți.

Câteva luni mai târziu, datorită cerințelor lucrării bisericii, am fost trimisă să predic Evanghelia. Odată ce am ajuns acolo, am întrebat cine erau conducătorii de grup și conducătorul de biserică. Am crezut că, dacă m-aș strădui, aș putea să câștig aprobarea conducătorului de biserică și, poate, să devin conducătoare de grup. Astfel, frații și surorile mele m-ar admira. Când împărtășeam Evanghelia, deseori mă rugam lui Dumnezeu și mă bazam pe El când nu înțelegeam sau nu puteam face anumite lucruri. După un timp, am obținut câteva rezultate bune în îndeplinirea datoriei mele și asta m-a făcut foarte fericită. În același timp, m-am simțit și vinovată, pentru că știam că aveam o mentalitate greșită. Munceam din greu numai pentru că voiam să fiu admirată de alții, nu pentru că voiam să-mi fac bine datoria. Dumnezeu îmi examina atent mintea și, cu siguranță, ura ceea ce urmăream. Am venit înaintea lui Dumnezeu și m-am rugat; eram dispusă să mă lepăd de scopul meu greșit. După ce m-am rugat, m-am simțit puțin mai bine. Totuși, deseori, încă nu mă puteam abține să nu încerc să-i fac pe ceilalți să mă admire. Când vedeam că alții obțineau rezultate bune în timp ce-și făceau datoria, voiam să-i întrec. Știam că era greșit să gândesc așa,

dar nu mă puteam controla. Nu mă puteam liniști suficient pentru a-mi face datoria. Starea mea s-a înrăutățit tot mai mult și am devenit ineficientă în îndeplinirea datoriei mele. Așadar, m-am rugat lui Dumnezeu, cerându-I să mă ajute și să mă îndrume, ca să mă cunosc.

Într-o zi, am văzut un pasaj din cuvintele lui Dumnezeu într-o mărturie video care mi-a oferit o anumită cunoaștere despre mine însămi. Dumnezeu Atotputernic spune: „**Antihriștii își fac datoria fără tragere de inimă pentru a obține binecuvântări. Ei se întreabă, de asemenea, dacă vor putea să se etaleze și să fie apreciați pentru faptul că fac această datorie și dacă Cel de mai sus sau Dumnezeu va ști dacă fac această datorie. Toate acestea sunt lucruri pe care le iau în considerare atunci când fac o datorie. Primul lucru pe care doresc să-l determine este ce beneficii pot obține prin faptul că fac o datorie și dacă pot fi binecuvântați. Acesta este cel mai important lucru pentru ei. Nu se gândesc niciodată cum să fie atenți la intențiile lui Dumnezeu și să răsplătească iubirea lui Dumnezeu, cum să predice Evanghelia și să mărturisească pentru Dumnezeu, astfel încât oamenii să câștige mântuirea lui Dumnezeu și să obțină fericirea, cu atât mai puțin caută vreodată să înțeleagă adevărul sau să-și înlăture firile corupte și să trăiască o asemănare umană. Nu țin niciodată cont de aceste lucruri. Ei se gândesc doar dacă pot fi binecuvântați și pot obține beneficii, cum să câștige un loc, cum să dobândească statut, cum să-i facă pe oameni să-i aprecieze și cum să se distingă și să devină cei mai buni în biserică și în mulțime. Nu sunt dispuși sub nicio formă să fie adepți obișnuiți. Întotdeauna vor să fie primii în biserică, să aibă ultimul cuvânt, să devină lideri și să-i facă pe toți să-i asculte. Abia atunci pot fi mulțumiți. Puteți vedea că inimile antihriștilor sunt pline de aceste lucruri. Se sacrifică ei cu adevărat pentru Dumnezeu? Își fac cu adevărat datoria ca ființe create?** (Nu.)

Atunci ce vor să facă? (Să dețină putere.) **Așa este. Ei spun: «În ceea ce mă privește, în lumea seculară vreau să-i întrec pe toți ceilalți. Trebuie să fiu primul în orice grup. Refuz să fiu pe locul al doilea și nu voi fi niciodată doar un coleg. Vreau să fiu lider și să am ultimul cuvânt în orice grup de oameni din care fac parte. Dacă nu am ultimul cuvânt, atunci voi încerca toate mijloacele posibile pentru a vă convinge pe toți, pentru a vă face pe toți să mă apreciați și să mă alegeți ca lider. Odată ce voi avea statut, voi avea ultimul cuvânt, toată lumea va trebui să mă asculte. Va trebui să faceți lucrurile în felul meu și să fiți sub controlul meu.» Indiferent ce datorie fac antihriștii, vor încerca să se plaseze într-o poziție înaltă, într-o poziție de întâietate. Nu ar putea fi niciodată mulțumiți cu locul lor de adepți de rând. Și ce îi pasionează cel mai mult? Să stea în fața oamenilor, dând ordine și dojenindu-i, determinându-i să facă așa cum spun ei. Nu se gândesc niciodată cum să-și facă bine datoria – cu atât mai puțin, în timp ce și-o fac, nu caută adevărurile-principii pentru a practica adevărul și a-L mulțumi pe Dumnezeu. În schimb, își sfărâmă creierii să caute căi de a se distinge, de a-i face pe lideri să aibă o părere bună despre ei și să-i promoveze, astfel încât ei înșiși să poată deveni lideri sau lucrători și să poată conduce oameni. Își petrec toată ziua gândindu-se și sperând la asta. Antihriștii nu sunt dispuși să fie conduși de ceilalți, nici să fie adepți de rând, cu atât mai puțin să-și facă datoria în obscuritate, fără zgomot. Indiferent care este datoria lor, dacă nu pot fi protagoniști, dacă nu pot fi deasupra celorlalți și nu pot conduce alți oameni, consideră că este plictisitor să-și facă datoria și devin negativi și delăsători. Fără laudele sau venerația celorlalți, este și mai puțin interesant pentru ei și își doresc și mai puțin să-și facă datoria. Dar dacă pot fi protagoniști în timp ce-și fac datoria și ajung să aibă ultimul cuvânt, se simt întăriți și**

vor îndura orice greutate. Ei au întotdeauna intenții personale în îndeplinirea datoriei lor și vor mereu să se distingă, ca mijloc de a-și satisface nevoia de a-i învinge pe ceilalți și a-și satisface dorințele și ambițiile" [Cuvântul, Vol. 4: Expunerea antihriștilor, „Punctul nouă (Partea a șaptea)"]. După ce-am citit cuvintele lui Dumnezeu, m-am gândit imediat la tot ce făcusem. Am simțit că toate gândurile și acțiunile mele fuseseră date în vileag. Cuvintele lui Dumnezeu au dezvăluit că antihriștii nu se gândesc niciodată cum să urmărească adevărul sau să-și facă datoria bine. În schimb, ei urmăresc statutul înalt și vor să îi conducă pe alții. Ei nu le permit altora să se ridice deasupra lor și merg pe calea împotrivirii față de Dumnezeu. Mi-am amintit cum toate diversele mele purtări erau identice cu cele ale antihriștilor: imediat ce am început să-mi fac datoria, am vrut ca toți să mă admire. Am imitat-o pe conducătoarea de biserică atunci când am găzduit adunări. Am depus mult efort meditând la cuvintele lui Dumnezeu în timpul adunărilor, sperând să am părtășie clară și organizată. Intenția mea nu a fost să obțin rezultate bune din adunări, ci să le arăt tuturor că am avut o părtășie bună și clară. A fost cu scopul de a primi laudele fraților și surorilor mele. După ce am mers să răspândesc Evanghelia, nu m-am gândit cum să-mi îndeplinesc datoria pentru a-L mulțumi pe Dumnezeu. În schimb, am întrebat mai întâi cine erau conducătorii de grup și conducătorul de biserică, sperând să fiu numită conducătoare de grup prin eforturile mele. Am făcut tot ce am putut să mă dau mare în fața fraților și surorilor mele și m-am comparat cu ei. Când am văzut că alții obțineau rezultate bune îndeplinindu-și datoria, am fost invidioasă și am vrut mereu să-i depășesc și să fiu cea mai bună. Tot ce am făcut a fost de dragul reputației și a statutului meu și pentru a încerca să-mi satisfac natura competitivă. Cum putea Dumnezeu să nu deteste ceea ce urmăream? O datorie este o însărcinare dată de Dumnezeu și este o obligație și o responsabilitate pe care ar trebui

să le îndeplinim, dar eu am tratat-o ca pe cariera mea. Mi-am folosit datoria pentru a urmări statutul și pentru a-mi atinge scopul de a-i face pe oameni să mă admire. Cum ar putea nutrirea unui scop nepotrivit în îndeplinirea datoriei mele să fie în conformitate cu voia lui Dumnezeu? M-am urât pentru că eram atât de coruptă. Nu mai voiam să trăiesc astfel. Voiam să mă schimb cât de curând posibil.

La câteva zile, m-au transferat în alt grup ca să răspândesc Evanghelia. Când am început, am vrut să mă concentrez doar la lucrarea de evanghelizare și să-mi fac bine datoria. Am observat că frații și surorile de acolo își îndeplineau îndatoririle foarte bine. Când predicau Evanghelia, aveau părtășie foarte clară despre adevărul lucrării lui Dumnezeu și mulți dintre cei care au auzit Evanghelia erau dornici să caute și să o cerceteze. Când m-am gândit cât de ineficientă a fost predicarea mea și cât de neclară a fost părtășia mea despre adevăr, am simțit că eram foarte dezamăgitoare. La acea vreme, aroganța mea a dispărut treptat. Nu mai îndrăzneam să am o părere atât de bună despre mine și nu mai voiam să-i fac pe alții să mă admire. La început, am crezut că am obținut o anumită schimbare, însă, când am văzut că frații și surorile mele au fost lăudați că și-au îndeplinit bine datoria, nu am vrut să fiu pusă în umbră. Când am răspândit Evanghelia, am invitat cu frenezie oameni să asculte predici, dar nu am încercat să aflu dacă ei chiar credeau în Dumnezeu sau dacă îndeplineau cerințele pentru evanghelism. Ca urmare, am invitat câțiva non-credincioși la predici și, nu după mult timp, au părăsit grupul de adunare. Am fost foarte tristă și m-am gândit: „De ce este așa? Mi-am făcut datoria ineficient. Ce vor crede despre mine frații și surorile mele? Vor crede că sunt mai slabă decât ei?” În acele zile, am fost foarte negativă și am vrut să plâng în timpul adunărilor, dar mi-am tot amintit un pasaj din cuvintele lui Dumnezeu. **„Sunt țelurile și intențiile tale realizate cu Mine în minte? Sunt toate**

cuvintele și acțiunile tale făcute și spuse în prezența Mea? Îți examinez toate gândurile și ideile. Nu te simți vinovat?" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvântări ale lui Hristos la început", Capitolul 13). Cuvintele lui Dumnezeu mi-au amintit că ar trebui să reflectez și să examinez mai mult dacă nu am un scop incorect când îmi îndeplinesc datoria. Prin reflecție, mi-am dat seama că vechea mea problemă revenise: voiam să câștig atenția și stima oamenilor, făcându-mi bine datoria. Când mi-am dat seama de acest lucru, am fost foarte răvășită. De ce dorința mea de statut era atât de puternică și corupția mea atât de adâncă? Mai rău, nici nu simțeam asta. Nici măcar nu mi-am dat seama de starea mea nepotrivită.

Odată, când îmi discutam starea cu o soră, mi-a trimis un pasaj din cuvintele lui Dumnezeu. După ce l-am citit, am câștigat în sfârșit o anumită cunoaștere despre mine însămi. Cuvintele lui Dumnezeu spun: „**Unii oameni îl idolatrizează în special pe Pavel. Le place să iasă și să țină discursuri și să lucreze, le place să participe la întâlniri și să predice și le place să-i facă pe oameni să îi asculte, să îi venereze și să se învârtă în jurul lor. Le place să aibă un loc în mintea altora și apreciază când alții prețuiesc imaginea pe care le-o prezintă. Să le disecăm natura din aceste comportamente. Care este natura lor? Dacă ei se comportă într-adevăr în acest fel, atunci este suficient pentru a arăta că sunt aroganți și îngâmfați. Ei nu I se închină deloc lui Dumnezeu; ei caută un statut mai înalt și vor să aibă autoritate asupra celorlalți, să-i posede și să aibă un loc în inimile lor. Aceasta este imaginea clasică a Satanei. Aspectele naturii lor care ies în evidență sunt aroganța și îngâmfarea, refuzul de a I se închina lui Dumnezeu și o dorință de a fi venerați de alții. Astfel de comportamente vă pot oferi o imagine foarte clară despre natura lor**" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Cum să cunoști natura omului"). După ce am citit cuvintele lui Dumnezeu, am început să

reflectez asupra mea. Dumnezeu spune că lui Pavel îi plăcea ca oamenii să-l venereze și să graviteze în jurul lui, că îi plăcea să aibă statut în gândurile celorlalți și că aprecia când alții prețuiau imaginea pe care o înfățișa. Și eu am vrut ca frații și surorile mele să mă admire. La adunări, am vrut să am părtășie mai bine decât alții. Îndeplinindu-mi datoria, când vedeam că alții obțineau rezultate mai bune decât mine în lucrarea lor, ieșea la iveală natura mea competitivă. Am vrut să fac mai bine decât ei și să-i depășesc. Faptele și spusele mele erau pline de ambiție și dorință, iar firea mea era prea arogantă. Scopul și comportamentul meu au fost ca ale lui Pavel. Natura lui Pavel a fost mândră și arogantă. El nu L-a venerat pe Dumnezeu, s-a dat mare și a mărturisit despre sine peste tot, a încercat să-i facă pe alții să-l admire și să-l venereze și a vrut să aibă un loc în gândurilor lor. Am fost la fel. Indiferent ce datorie am realizat, tot ce am făcut a fost pentru faimă și statut, nu pentru a-mi realiza datoria de a-L mulțumi pe Dumnezeu. Prin ceea ce urmăream, mă împotriveam lui Dumnezeu și a fi fost un lucru condamnat de El. Fiindcă urmărirea statutului nu este menită doar pentru a câștiga poziție sau titlu; menirea ei este de a câștiga un loc în gândurile oamenilor și de a-i face să te venereze. Exact cum spune Dumnezeu: „**Aceasta este imaginea clasică a Satanei**.” Chiar este prea înfricoșător! Pentru a câștiga admirația altora, am urmărit succesul rapid în îndeplinirea datoriei mele și am predicat Evanghelia fără principiu, lăsând câțiva non-credincioșii să intre în grupul de adunare și irosind timpul și energia lucrătorilor evanghelici. Dacă acești oameni ar fi intrat apoi în biserică, situația ar fi fost mult mai rea și ar fi putut tulbura lucrarea bisericii. Natura acestei probleme era extrem de gravă! Dacă nu mă căiam și nu mă schimbam, Dumnezeu sigur m-ar fi detestat, așa că nu am mai vrut să urmăresc statutul și admirația altora.

La următoarele adunări, am ascultat cu atenție părtășia fraților și surorilor mele și am văzut că toți își făceau datoria cu sârguință. Era o soră a cărei experiență m-a mișcat în mod special. A avut părtășie despre cum s-a bazat pe Dumnezeu pentru a depăși dificultățile din timpul îndeplinirii îndatoririle ei și despre cum a răspândit Evanghelia. După ce am auzit asta, m-am întrebat: „Îmi iau datoria în serios? Practic conform cuvintelor lui Dumnezeu? Toți ceilalți au experiență practică și mărturie despre practicarea adevărului în diferite medii. Eu de ce nu am? De ce scopul meu nu este de a-mi face bine datoria?" M-am simțit foarte vinovată. Eu nu mi-am îndeplinit datoria în mod conștiincios. În loc să lucrez adecvat, am urmărit din tot sufletul admirația oamenilor. Chiar nu meritam să mi se dea nicio datorie. În acea vreme, am reflectat serios asupra mea și mi-am amintit și experiența lui Petru. Petru nu s-a dat mare și nu a căutat admirația niciodată. S-a axat pe căutarea adevărului în toate, reflectând asupra propriei corupții și înțelegând-o, încercând să-și schimbe firea vieții. A mers pe calea plină de succes a credinței în Dumnezeu. Am vrut și eu să urmăresc o schimbare a firii, așa că m-am rugat des lui Dumnezeu, cerându-I să mă îndrume, ca să mă cunosc. Oricând voiam să urmăresc admirația oamenilor când îmi făceam datoria, mă lepădam conștient de scopul meu greșit. Voiam să scap de firea mea coruptă cât mai curând posibil și să-mi fac bine datoria.

Într-o zi, am citit un pasaj din cuvintele lui Dumnezeu și am găsit o cale de practică. Cuvintele lui Dumnezeu spun: „**Dacă Dumnezeu te-a făcut nesăbuit, atunci nesăbuința ta are sens; dacă El te-a făcut inteligent, atunci inteligența ta are sens. Indiferent de talentele pe care ți le dă Dumnezeu, indiferent de punctele tale forte, oricât de mare este IQ-ul tău, toate au un scop pentru Dumnezeu. Toate aceste lucruri au fost predestinate de Dumnezeu. Rolul pe care îl joci în viața ta și**

datoria pe care o faci au fost rânduite de Dumnezeu cu mult timp în urmă. Unii oameni văd că alții au puncte forte pe care ei nu le au și sunt nemulțumiți. Vor să schimbe situația învățând mai mult, văzând mai multe lucruri și fiind mai sârguincioși. Dar există o limită în ceea ce poate realiza sârguința lor și nu îi pot depăși pe cei cu daruri și abilități. Oricât de mult te-ai lupta, este inutil. Dumnezeu a rânduit ceea ce vei fi și nimeni nu poate face nimic pentru a schimba acest lucru. Indiferent la ce te pricepi, acolo ar trebui să faci un efort. Oricare ar fi datoria pentru care ești potrivit, aceea este datoria pe care ar trebui să o îndeplinești. Nu încerca să te forțezi în domenii din afara aptitudinilor tale și nu-i invidia pe alții. Fiecare are funcția lui. Să nu crezi că poți face totul bine sau că ești mai desăvârșit sau mai bun decât alții, dorind mereu să-i înlocuiești pe alții și să te etalezi. Aceasta este o fire coruptă. Există cei care cred că nu pot face nimic bine și că nu au deloc aptitudini. Dacă acesta este cazul, ar trebui să fii o persoană care doar ascultă și se supune într-o manieră realistă. Fă ceea ce poți și fă-o bine, cu toată puterea ta. Este suficient. Dumnezeu va fi mulțumit" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Principiile care ar trebui să ghideze conduita unei persoane"). După ce am citit cuvintele lui Dumnezeu, am fost foarte mișcată. Am înțeles că eram atât de epuizată și chinuită numai pentru că nu-mi dedicam energia pentru a-mi face datoria. Îmi foloseam energia mai degrabă pentru a urmări reputația și statutul. Dumnezeu stabilește dinainte dacă este ridicat sau scăzut calibrul cuiva, ce fel de talente și daruri are și ce funcție poate să îndeplinească. Dumnezeu vrea ca noi să facem tot ce putem în limita capacității noastre. El nu ne cere să încercăm să ieșim în evidență și să le fim superiori altora. Încă dinainte să mă nasc, Dumnezeu rânduise totul pentru mine. Dumnezeu a stabilit dinainte ce calibru, talente și daruri voi avea; ce îndatoriri voi fi potrivită să îndeplinesc și toate celelalte.

Trebuia să mă supun suveranității și rânduielilor lui Dumnezeu, să-mi păstrez locul, să-mi exercit abilitățile în mod realist și să-mi fac bine datoria. După ce m-am gândit atent, mi-am dat seama că nu aveam nicio competență specială, așa că doar trebuia să ascult de cuvintele lui Dumnezeu: „**Ar trebui să fii o persoană care doar ascultă și se supune într-o manieră realistă. Fă ceea ce poți și fă-o bine, cu toată puterea ta. Este suficient. Dumnezeu va fi mulțumit**.” Eram dornică să practic conform cuvintelor lui Dumnezeu și să-mi îndeplinesc rolul sincer.

Am văzut o soră care și-a făcut datoria foarte eficient. Am fost foarte invidioasă și puțin geloasă. M-am întrebat: „Cum o face?” Am simțit din nou nevoia de a o depăși, dar mi-am dat seama că îmi dezvăluiam corupția, așa că m-am rugat lui Dumnezeu să mă lepăd de mine. După rugăciune, mi-am spus: „Toți avem funcții diferite, exact cum o mașină are piese diferite și fiecare piesă, o funcție diferită. Sora mea are punctele ei forte și obține rezultate bune în îndeplinirea datoria ei. Acesta este un lucru bun. Nu ar trebui să mă compar cu ea; ar trebui să învăț de la ea.” După aceea, oricând sora mea a avut părtășie despre calea și câștigurile ei când își îndeplinea datoria, am ascultat cu atenție și am luat notițe. M-am uitat și la alți frați și surori ca să văd experiența lor în lucrarea de evanghelizare. În timpul adunărilor, m-am liniștit și am meditat la cuvintele lui Dumnezeu, am avut părtășie despre ceea ce am înțeles din cuvintele Lui și nu am mai urmărit admirația altora. Când am practicat astfel, dorința mea de statut și reputație a scăzut treptat. Nu m-am simțit la fel de invidioasă ca înainte, ci mult mai relaxată și mai eliberată.

60. Ipocrizia este atât de dureroasă

de Su Wan, China

În august 2020, am fost demisă din cauză că-mi făcusem de mântuială datoria, fără a face vreo lucrare practică. Ulterior, m-am simțit groaznic și plină de regret și am vrut să mă căiesc și să-mi îndeplinesc bine datoria în viitor.

Mai târziu, am fost desemnată să fac materiale video împreună cu alte câteva surori. Într-o zi, am vorbit cu sora Yang Fang despre unele reflecții și înțelegeri la care ajunsesem după demiterea mea. A fost profund mișcată de ceea ce aveam de spus și, din acel moment, am observat că atitudinea ei față de mine se schimbase. Când vorbeam despre experiențele mele la adunări, ea asculta cu mare atenție și tot încuviința din cap și, de obicei, era de acord cu părerile mele. De asemenea, părea mai grijulie față de mine în fiecare zi. M-am gândit în sinea mea: „Pare să mă admire. Am vorbit despre ceea ce am învățat și mi-am exprimat căința sinceră, așa că ar trebui să pun acest lucru în practică. Ce ar gândi dacă nu ar vedea nicio schimbare la mine? Oare ar crede că era doar gura de mine și că nu practicam adevărul? Oare imaginea bună pe care și-a creat-o despre mine ar dispărea?” La acest gând, m-am simțit oarecum neliniștită și îngrijorată și nu am mai vrut doar să-mi îndeplinesc bine datoria. Uneori stăteam mult timp să fac materiale video și mă durea spatele. Voiam să mă relaxez puțin, dar îmi era teamă că surorile mele aveau să creadă că leneveam. Mă gândeam în sinea mea: „Am spus că îmi voi îndeplini bine datoria și nu voi mai lenevi, trebuie să le arăt că mă țin de cuvânt.” Așa că nu îndrăzneam să iau pauze atunci când eram obosită, de teamă să nu creadă că țineam seama de nevoile mele trupești și că nu îmi asumam responsabilitatea pentru datoria mea. Nu îndrăzneam să mă culc devreme când îmi era somn. Chiar dacă îmi terminam munca, mă

forțam să continui și nu-mi închideam computerul până la 11:30 sau 12 noaptea. Uneori stăteam trează toată noaptea și abia mă puteam trezi dimineața, dar le vedeam pe surorile mele trezindu-se devreme și nu îndrăzneam să mai dorm, de teamă să nu-și facă o impresie proastă despre mine. Odată am văzut că Yang Fang avea de lucrat la câteva materiale video, dar nu am plănuit să o ajut, pentru că erau dificile și necesitau multă concentrare și nu am vrut să-mi bat capul. Însă nu aveam niciun proiect al meu, așa că, dacă nu mă ofeream să ajut, ea avea să creadă cu siguranță că era doar gura de mine și că doar recitam doctrine, fără să urmăresc adevărul. Așa că m-am dus s-o ajut pe Yang Fang cu materialele video.

La momentul respectiv, deși părea că mă dăruiam trup și suflet datoriei, știam în inima mea că totul era pentru a-mi proteja imaginea și statutul. M-am simțit foarte bulversată de acest lucru și am vrut să mă destăinui surorilor cu privire la starea mea, dar mă temeam că aveau să afle că avusesem motive ascunse tot timpul și aveau să creadă că nu mă căisem cu adevărat și că nu practicam adevărul. Probabil că m-ar vedea ca pe o ipocrită înșelătoare și chiar ar ignora tot ce am spus că învățasem după demiterea mea. Aceste gânduri m-au făcut reticentă să mă destăinui tuturor. La adunări, vorbeam doar despre corupții pe care toată lumea le dezvăluia deseori, precum și despre câteva experiențe și cunoștințe pozitive, păstrându-mi totodată gândurile ascunse în adâncul meu. Întrucât aveam părtășie doar despre experiențe pozitive, surorile mele mă admirau și mai mult, iar într-o adunare, Yang Fang m-a lăudat pentru că eram capabilă să practic adevărul și să am părtășie atât de clară cu privire la gândurile mele despre adevăr. Am auzit mai târziu că alte două surori au spus că urmăream adevărul, că mă destăinuiam sincer cu privire la corupția mea și că eram destul de activ implicată în datoria mea. M-am simțit oarecum mulțumită, dar și mai mult, am avut un sentiment de rușine și neliniște, pentru că știam

că ceea ce spuneau ele nu era nici măcar aproape de realitate. Nu eram deloc sinceră, nu vorbisem niciodată despre corupția din mine și existau alte motive în spatele entuziasmului pe care îl aveam pentru datoria mea. M-am gândit în sinea mea: „Este groaznic. Au fost cu toții păcăliți de fațada mea – ce ar trebui să fac?" M-am simțit foarte vinovată și am vrut să mă destăinui față de surorile mele, să nu le mai păcălesc, dar dacă aș fi făcut-o, mi-ar fi aflat acele gânduri și motive și m-ar fi crezut o persoană șireată. Imaginea mea bună ar fi dispărut și nimeni nu m-ar fi admirat. Când m-am gândit la acest lucru, mi-am pierdut curajul de a mă destăinui față de ceilalți.

Mai târziu, am citit un pasaj din cuvintele lui Dumnezeu: „**Știți ce este, de fapt, un fariseu? Există farisei în jurul vostru? De ce acești oameni sunt numiți «farisei»? Cum sunt descriși fariseii? Ei sunt oameni care sunt ipocriți, complet falși și care joacă teatru în tot ceea ce fac. Ce pretind ei? Pretind că sunt buni, blânzi și pozitivi. Așa sunt ei într-adevăr? Cu siguranță nu. Dat fiind că sunt ipocriți, tot ce este manifestat și dezvăluit în ei este fals; totul este o prefăcătorie – nu este adevărata lor față. Unde este ascunsă adevărata lor față? Este adânc ascunsă în inimile lor, pentru a nu fi văzută niciodată de alții. Tot ce ține de exterior este o prefăcătorie, totul este fals, dar ei pot să-i păcălească doar pe oameni; nu-L pot păcăli pe Dumnezeu. Dacă oamenii nu urmăresc adevărul, dacă nu practică și nu experimentează cuvintele lui Dumnezeu, atunci nu pot înțelege exact adevărul și, deci, oricât de frumos sună cuvintele lor, acestea nu sunt adevărul-realitate, ci cuvinte și doctrine. Unii oameni se concentrează doar să spună papagalicește cuvinte și doctrine, imită grosolan pe oricine ține cele mai elevate predici, astfel încât, în doar câțiva ani, ei recită cuvintele și doctrinele în mod din ce în ce mai avansat și sunt admirați și venerați de mulți oameni, după care încep să se camufleze și acordă o mare**

atenție cuvintelor și faptelor lor, arătându-se a fi deosebit de evlavioși și spirituali. Ei folosesc aceste așa-numite teorii spirituale pentru a se camufla. Doar despre asta vorbesc oriunde merg, lucruri amăgitoare care se potrivesc noțiunilor oamenilor, dar cărora le lipsește adevărul-realitate. Și, prin predicarea acestor lucruri – lucruri care sunt în acord cu noțiunile și gusturile oamenilor – ei induc în eroare mulți oameni. Pentru alții, astfel de oameni par foarte devotați și smeriți, dar, de fapt, totul este fals; par toleranți, îngăduitori și iubitori, dar, de fapt, este o fațadă; ei spun că Îl iubesc pe Dumnezeu, dar, de fapt, este o prefăcătorie. Alții cred că astfel de oameni sunt sfinți, dar, de fapt, este o înșelăciune. Unde poate fi găsită o persoană cu adevărat sfântă? Sfințenia umană este doar falsitate. Totul este teatru, o amăgire. La exterior, ei par devotați lui Dumnezeu, dar, de fapt, ei joacă teatru ca ceilalți să-i vadă. Când nu se uită nimeni, ei nu sunt deloc devotați și tot ceea ce fac e superficial. La suprafață, ei se sacrifică pentru Dumnezeu și au renunțat la familiile și carierele lor. Dar ce fac în secret? Își conduc propriile afaceri și operațiuni în biserică, profitând de biserică și furând ofrandele în secret, pretinzând că lucrează pentru Dumnezeu… Acești oameni sunt fariseii ipocriți moderni" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Șase indicatori ai progresului în viață"). În timp ce meditam la cuvântul lui Dumnezeu, m-am gândit la felul în care fariseii păreau atât de devotați, smeriți și iubitori. Stăteau mereu pe străzi rugându-se și explicau scriptura în sinagogi, dar nu urmau cu adevărat cuvintele lui Dumnezeu. Se prefăceau virtuoși la exterior pentru a se camufla și a se deghiza. Foloseau câteva metode și trucuri pentru a înșela oamenii și pentru a le crea o impresie falsă, astfel încât să fie adorați și admirați. Oare nu eram eu la fel de ipocrită ca acei farisei? Pentru a le face pe surorile mele să creadă că mă căisem cu adevărat, că nu era doar gura de mine și pentru a-mi

proteja imaginea bună, mă prefăcusem mereu pentru a-mi ascunde și a-mi deghiza adevărata față. Nu îndrăzneam să mă odihnesc când eram epuizată de datoria mea sau să dorm când eram obosită noaptea și mă forțam să cobor din pat fără să mă fi odihnit suficient. În mod clar, nu voiam să o ajut pe Yang Fang cu materialele video, dar voiam ca ea să aibă o părere bună despre mine, așa că, fără tragere de inimă, i-am oferit ajutorul meu. Cu toate acestea, în realitate, nu îmi asumam sincer responsabilitatea pentru această datorie. Pe dinafară, mă prefăceam că eram activă și că luam inițiativa și, deși știam clar că aveam intenții greșite în datoria mea, că-i înșelam pe ceilalți și că trebuia să mă destăinui față de aceștia, am ascuns toate acele motive josnice și nu am spus nimănui despre ele pentru a-mi proteja imaginea. Acest lucru a făcut ca surorile mele să mă admire într-o oarecare măsură. Nu era acest lucru înșelător și amăgitor din partea mea? Eram cu adevărat înșelătoare și mă aflam pe aceeași cale ca fariseii ipocriți. Mă prefăceam tot timpul. Nu numai că era epuizant să trăiesc în acest mod, dar mă făcea să mă simt vinovată și Îl dezgusta și revolta pe Dumnezeu. După ce mi-am dat seama ce problemă gravă era, mi-am făcut curaj într-o adunare pentru a discuta cu surorile mele despre motivele care fuseseră în spatele acțiunilor mele în acea perioadă și despre felul în care se manifestase ipocrizia mea. Am avut un sentiment de ușurare după aceea, iar starea mea s-a schimbat în bine. Însă am simțit, totodată, că mi-ar fi foarte greu să corectez intențiile pe care le ascundeam în spatele datoriei mele, așa că am venit înaintea lui Dumnezeu în rugăciune, cerându-I să mă îndrume să rezolv această problemă și să-mi îndeplinesc datoria cu o inimă curată și cinstită.

Apoi, într-o zi, am citit câteva dintre cuvintele lui Dumnezeu: „**Dumnezeu nu îi desăvârșește pe cei care sunt înșelători. Dacă inima ta nu este cinstită – dacă nu ești o persoană cinstită – atunci tu nu vei fi**

câștigat de Dumnezeu. La fel, nu vei câștiga adevărul și, de asemenea, vei fi incapabil să-L câștigi pe Dumnezeu" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Șase indicatori ai progresului în viață"). A fost cu adevărat dureros să citesc asta. Eram atât de înșelătoare, mintea mea era plină de gânduri nesincere, nu despre cum să practic adevărul și să-mi îndeplinesc cum se cuvine datoria, ci mai degrabă despre cum să dobândesc admirație și cum să le fac celorlalți o impresie bună. Ba chiar îmi făceam griji la nesfârșit și calculam când să dorm. Lui Dumnezeu Îi plac oamenii simpli și cinstiți și numai oamenii onești pot obține aprobarea Lui și sunt vrednici de mântuirea Lui. Însă motivul meu era întotdeauna unul nesincer. Indiferent cât de bine îl ascundeam sau chiar dacă puteam să dobândesc admirația și adorația tuturor, nu aveam să fiu mântuită de Dumnezeu. În cele din urmă, aveam să fiu disprețuită și blestemată de Dumnezeu, ca acei farisei ipocriți. Când m-am gândit la acest lucru, am fost atât de dezamăgită de mine. În toți acești ani de credință, nu pătrunsesem în realitatea unui adevăr atât de elementar precum onestitatea și eram la fel de înșelătoare ca întotdeauna. Am văzut că eram într-adevăr departe de cerințele Lui Dumnezeu.

Am citit, de asemenea, un alt pasaj din cuvintele lui Dumnezeu: „**În toate privințele, ar trebui să-I dezvălui totul lui Dumnezeu și să fii sincer – aceasta este singura condiție și stare care ar trebui menținută în fața lui Dumnezeu. Chiar și atunci când nu te destăinui, ești deschis în fața lui Dumnezeu. Din perspectiva lui Dumnezeu, El cunoaște faptele, indiferent dacă te destăinui sau nu în privința lor. Nu ești foarte nesăbuit dacă nu-ți poți da seama de acest lucru? Deci cum poți să fii o persoană inteligentă? Deschizându-ți sufletul în fața lui Dumnezeu. Știi că Dumnezeu scrutează și știe totul, așa că nu te considera isteț și nu crede că s-ar putea să nu știe; întrucât este sigur că Dumnezeu observă în secret inimile oamenilor, cei inteligenți ar trebui să fie puțin mai**

sinceri, puțin mai curați și să fie onești – acesta este lucrul înțelept de făcut" [Cuvântul, Vol. 4: Expunerea antihriștilor, „Punctul opt: I-au pus pe alții să li se supună numai lor, nu adevărului sau lui Dumnezeu (Partea a doua)"]. Așa este. Dumnezeu vede în inimile și mințile noastre, așa că El îmi cunoaște motivele și știe exact ce fel de persoană sunt. Indiferent în ce fel îmi ascundeam corupția de toată lumea, Dumnezeu avea să știe despre toate acestea. Credeam în Dumnezeu, dar nu puteam accepta examinarea atentă din partea Lui. Pentru a dobândi admirația și laudele celorlalți, mă prefăcusem că eram o persoană care urmărea adevărul și care se căise cu adevărat. Mă chinuisem până la epuizare, era un lucru atât de nesăbuit și vrednic de milă! În realitate, atât timp cât nu lenevim sau nu ne răsfățăm trupul, este ceva normal să avem nevoie de odihnă atunci când suntem obosiți sau ne este somn, dar negasem chiar și aceste legi ale muncii și odihnei umane. Tot ce făceam avea ca scop doar să-mi aducă admirația oamenilor. A trăi în acest mod era atât de extenuant. Dumnezeu spune că oamenii înțelepți trebuie să învețe să aibă inima deschisă, să accepte examinarea atentă din partea lui Dumnezeu și să fie simpli și cinstiți. Doar trăind astfel te poți elibera. Știind acest lucru, nu am mai vrut să mă prefac. După aceea, făceam o pauză de la datorie când eram obosită, iar noaptea mă culcam după muncă atunci când îmi era somn. Mă destăinuiam și aveam părtășie despre starea mea reală în adunări și-mi îndeplineam în mod proactiv responsabilitățile în datoria mea. Când lucrurile erau dificile, îmi spuneam că era datoria mea și că nu o făceam de ochii altora. Ori de câte ori simțeam nevoia să mă prefac, mă gândeam la aceste cuvinte ale lui Dumnezeu: „**Cei care sunt capabili să pună adevărul în practică pot accepta cercetarea lui Dumnezeu în lucrurile pe care le fac. Când accepți cercetarea lui Dumnezeu, inima ta va fi îndreptată**" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Libertatea și eliberarea pot fi dobândite doar prin alungarea firii corupte"). Aceste cuvinte ale lui

Dumnezeu mă ajutau să fiu mai pură și pregătită să accept examinarea atentă din partea lui Dumnezeu.

După un timp, o învățam pe Yang Fang o nouă abilitate. La început, am putut să am răbdare cu ea, dar când am văzut că învăța greu și făcea multe greșeli, am început să mă enervez, să o desconsider și să o privesc de sus. Mă temeam să nu spună că nu eram iubitoare, așa că mi-am păstrat cumpătul și am continuat să predau. Știam că-mi pierdeam calmul, dar nu mi-am destăinuit prea mult adevăratele sentimente la adunări, pentru că îmi făceam griji că, dacă spuneam ceva, atunci surorile mele aveau să creadă că-mi lipseau iubirea și răbdarea, iar acest lucru mi-ar fi stricat imaginea. În plus, când le-am văzut pe surorile mele dând dovadă de corupție sau fiind negative și slabe, am simțit o oarecare desconsiderare față de ele și nu am vrut să le dau atenție, deși m-am prefăcut că eram grijulie și înțelegătoare. Nu avusesem niciodată de gând să împărtășesc toate acestea, de teamă să nu spună că îmi lipsea compasiunea și că le era dificil să se înțeleagă cu mine.

Într-o zi de noiembrie, un conducător a rânduit ca eu să preiau o datorie în altă parte. Surorile mele au spus că erau triste să mă vadă plecând. Sora Li Zhi a spus cât de edificatoare și de utilă a fost pentru ea părtășia mea cu privire la adevăr, că eram corectă cu ceilalți și nu-i priveam niciodată de sus pe oameni și că cei care înțeleg și urmăresc adevărul sunt binevenițiori oriunde. Faptul că am auzit laude atât de mari din partea ei m-a cam neliniștit. I-am spus să nu-i laude și să nu-i idolatrizeze pe alții, că nu era bine pentru aceștia. Deși Yang Fang nu mă lăuda direct, am putut auzi în glasul ei că mă vedea la fel ca Li Zhi. Simțeam că aveam o greutate pe inimă. M-am întrebat dacă le indusesem în eroare și dacă aveam o problemă. Însă privind lucrurile din altă perspectivă, deși aveam o fire coruptă, eram atentă să reflectez asupra mea, iar când întâmpinam probleme, căutam adevărul, pentru a le rezolva. Poate chiar eram mai bună

decât ele, așa că de aceea mă admirau. Cu acest gând, mi-am șters acele preocupări din minte și nu m-am mai gândit la asta.

Mai târziu, am văzut un material video de mărturie, „Căința unui ipocrit”, în care o soră vorbea despre cum împărtășea doar experiențe pozitive în părtășia ei la adunări și despre cum toți ceilalți o apreciau cu adevărat. A fost demisă din funcție, dar când a venit timpul să fie aleasă o altă persoană care să preia funcția, frații și surorile au votat în continuare în unanimitate pentru ca ea să preia conducerea, simțind că nu se puteau descurca fără ea. O adorau și o admirau atât de mult, încât unii dintre ei aproape o tratau ca pe Dumnezeu. Acest lucru m-a trezit la realitate: era o problemă gravă. Am reflectat la modul în care ceilalți mă admiraseră și mă complimentaseră atât de mult în ultima vreme și m-am gândit că aș putea fi exact ca acea soră, care vorbea mereu despre intrarea pozitivă și că s-ar putea să fie nevoie să reflectez. Apoi, am citit un pasaj din cuvintele lui Dumnezeu. Dumnezeu Atotputernic spune: „**Antihriștii se pricep în special la prefăcătorie când sunt în preajma altor oameni. Întocmai ca fariseii, la prima vedere, par să fie foarte toleranți cu oamenii și răbdători, smeriți și binevoitori – par foarte îngăduitori și toleranți cu toată lumea. Când se ocupă de probleme, arată mereu cât de incredibil de toleranți sunt față de oameni, având statutul pe care îl au, și, în toate privințele, par mărinimoși și deschiși la minte, fără să fie pretențioși față de ceilalți și arătându-le oamenilor cât de grozavi și amabili sunt. În realitate, antihriștii au de fapt aceste esențe? Acționează pentru binele celorlalți, sunt toleranți cu oamenii și îi pot ajuta în toate situațiile, dar care este motivul lor ascuns pentru care fac aceste lucruri? Ar mai face aceste lucruri dacă nu ar încerca să câștige oamenii de partea lor și să le intre în grații? Chiar așa sunt antihriștii în spatele ușilor închise? Chiar sunt așa cum par când sunt în preajma**

altor oameni – smeriți și răbdători, toleranți față de ceilalți și părând să-i ajute cu iubire? Au o asemenea esență și o asemenea fire? Acesta este caracterul lor? Deloc. Tot ce fac este prefăcătorie și ca să inducă oamenii în eroare și să le intre în grații, astfel încât chiar mai mulți oameni să ajungă să aibă o impresie favorabilă despre ei în inimile lor, să se gândească mai întâi la ei și să le ceară ajutorul când au o problemă. Pentru a realiza acest obiectiv, antihriștii uneltesc voit ca să se fălească în preajma celorlalți, să spună și să facă lucruri corecte. Înainte să vorbească, cine știe de câte ori își vor filtra sau prelucra cuvintele în mintea lor? Vor unelti și își vor frământa creierii în mod voit, reflectând asupra formulării, a expresiilor, a timbrului, a stilului și chiar asupra modului în care privesc oamenii și a tonului cu care vorbesc. Se vor gândi cu cine vorbesc, dacă acea persoană este bătrână sau tânără, dacă statutul ei este mai înalt sau mai umil decât al lor, dacă acea persoană îi stimează foarte mult, dacă le poartă pică în secret, dacă personalitatea ei este compatibilă cu a lor, ce datorie face acea persoană și care este poziția ei în biserică și în inimile fraților și surorilor lor. Vor observa cu grijă aceste lucruri și vor chibzui cu atenție la ele și, după ce vor medita la ele, vor găsi căi de a aborda tot felul de oameni. Indiferent de modul în care antihriștii tratează feluri diferite de oameni, ținta lor nu este decât să-i facă pe aceștia să-i stimeze foarte mult, să nu-i mai considere egalii lor, ci, în schimb, să-i admire, să facă și mai mulți oameni să-i prețuiască în mod deosebit și să-i admire atunci când vorbesc, să-i sprijine și să-i urmeze când fac ceva, să-i ierte și să-i apere când fac o greșeală și să aibă chiar mai mulți oameni care să lupte pentru ei, să se plângă cu amărăciune în numele lor și să ia atitudine ca să se certe cu Dumnezeu și să I se opună când sunt dați în vileag și respinși. Când pierd puterea, pot avea foarte

mulți oameni care să-i ajute, să-și exprime sprijinul față de ei și să le țină partea, ceea ce arată că statutul și puterea pe care antihriștii au uneltit voit pentru a le câștiga în biserică au prins rădăcini în adâncul inimilor oamenilor și că «efortul lor minuțios» nu a fost în zadar" [Cuvântul, Vol. 4: Expunerea antihriștilor, „Punctul nouă (Partea a zecea)"]. Prin dezvăluirea lui Dumnezeu cu privire la antihriști, am învățat că aceștia simulează smerenia, răbdarea și iubirea pentru a dobândi adorația și admirația celorlalți și așa îi induc în eroare antihriștii și le cumpără inimile. Mă comportam exact ca un antihrist. Când o pregăteam pe Yang Fang, deși mă simțeam sătulă, tot am afișat o figură răbdătoare pentru a dobândi admirația celorlalți. Când le-am văzut pe surorile mele dezvăluind corupție, în sinea mea le-am desconsiderat și nu am vrut să le dau atenție, dar tot m-am prefăcut a fi grijulie și înțelegătoare și nu m-am destăinuit niciodată cu adevărat față de niciuna dintre ele, temându-mă că acest lucru ar strica imaginea lor despre mine. Le-am orbit și le-am înșelat astfel încât să mă laude și să mă admire în mod constant. Am putut să văd că eram foarte înșelătoare.

Am început să mă gândesc la motivul pentru care nu puteam înceta să mă prefac. Ce fire era aceasta? Am citit un pasaj din cuvintele lui Dumnezeu: „**Viclenia poate fi văzută, de obicei, în exterior: cineva bate câmpii sau folosește un limbaj pompos și nimeni nu poate descifra ce gândește. Aceasta este viclenie. Care este caracteristica principală a ticăloșiei? Este faptul că vorbele lor sună deosebit de plăcut și totul pare în regulă la suprafață. Nu pare să existe nicio problemă, iar lucrurile arată destul de bine din toate punctele de vedere. Atunci când fac ceva, nu-i vezi că folosesc mijloace deosebite, iar în exterior nu există niciun semn de puncte slabe sau defecte, și totuși își ating scopul. Ei fac lucrurile într-un mod extrem de secretos. Acesta este modul în**

care antihriștii îi induc în eroare pe oameni. Oamenii și chestiunile de acest gen sunt cele mai greu de discernut. Unii oameni spun adesea lucrurile corecte, folosesc scuze care sună bine și apelează la anumite doctrine, zicale sau acțiuni care se conformează afecțiunii umane pentru a-și păcăli semenii. Ei pretind că fac ceva în timp ce fac altceva pentru a-și atinge scopul ascuns. Aceasta este ticăloșie, dar majoritatea oamenilor consideră aceste comportamente ca fiind viclene. Oamenii au o înțelegere și o analiză relativ limitată a ticăloșiei. De fapt, ticăloșia este mai greu de discernut decât viclenia, deoarece este mai secretă, iar metodele și acțiunile sale sunt mai sofisticate. Dacă cineva are o fire vicleană în interiorul său, de obicei, ceilalți îi pot detecta viclenia în două sau trei zile de la interacțiunea cu acesta sau pot percepe firea vicleană a acestei persoane în acțiunile și cuvintele sale. Cu toate acestea, să presupunem că acea persoană este ticăloasă: acest lucru nu este ceva ce poate fi discernut în câteva zile, deoarece, fără evenimente semnificative sau circumstanțe speciale care au loc într-o perioadă scurtă, nu este ușor să discerni ceva doar ascultând-o vorbind. Ea spune și face întotdeauna lucrurile așa cum trebuie și prezintă doctrine corecte, una după alta. După câteva zile de interacțiune cu ea, ai putea crede că această persoană este destul de bună, că este capabilă să renunțe la lucruri, se sacrifică, are înțelegere spirituală, are o inimă iubitoare de Dumnezeu și are atât conștiință, cât și rațiune în modul în care acționează. Dar, după ce se ocupă de câteva chestiuni, vezi că discursul și acțiunile sale sunt amestecate cu prea multe lucruri, cu prea multe intenții diavolești. Îți dai seama că această persoană nu este cinstită, ci vicleană – un lucru ticălos. Ea folosește frecvent cuvintele potrivite și expresii plăcute care se aliniază cu adevărul și are afecțiune umană pentru a interacționa cu oamenii. Într-o privință, se impune, iar

în alta, îi induce în eroare pe ceilalți, obținând prestigiu și statut printre oameni. Astfel de persoane sunt incredibil de înșelătoare și, odată ce au obținut puterea și statutul, pot induce în eroare și le pot face rău multor oameni. Oamenii cu firi ticăloase sunt extrem de periculoși" (Cuvântul, Vol. 4: Expunerea antihriștilor, „Punctul cinci: Ei îi induc în eroare, îi atrag de partea lor, îi amenință și îi controlează pe oameni"). Citind cuvintele lui Dumnezeu, am înțeles că, în spatele acestei mascarade, mă controla o fire rea, care este mai greu de văzut decât una înșelătoare. Oamenii cu firi rele încearcă să facă lucruri care par să fie bune și în concordanță cu adevărul, pentru a induce în eroare oamenii și pentru a le câștiga inimile din propriile motive ascunse, iar oamenii sunt păcăliți fără să vrea de acest lucru. Exact așa eram eu. Știam că fraților și surorilor mele le plăceau oamenii care urmăresc adevărul și care sunt iubitori, că acești oameni sunt stimați și admirați în biserică, așa că m-am prefăcut că sunt genul acesta de persoană. Păream gata să sufăr, să plătesc un preț, să-mi îndeplinesc în mod activ datoria și să fiu iubitoare față de ceilalți și, în aparență, mă comportam de parcă aș fi acționat în conformitate cu adevărul. Însă scopul meu nu era să practic adevărul, ci să fiu admirată de ceilalți și să le cuceresc inimile. Eram cu adevărat rea și josnică. Dacă nu ar fi fost judecata și revelația cuvintelor lui Dumnezeu, aș fi crezut că, punându-mi o mască, eram doar puțin înșelătoare, nu că fusesem dominată de o fire rea sau că a induce în eroare oamenii și a le cuceri inimile în acest fel însemna că mergeam pe o cale împotriva lui Dumnezeu. Suntem creațiile lui Dumnezeu și numai Dumnezeu este vrednic de a fi idolatrizat, însă eram atât de profund coruptă de Satana, și totuși mi-am dorit întotdeauna să dețin o funcție înaltă printre frații și surorile mele și să fiu admirată și idolatrizată. Nu mă comportam exact ca arhanghelul? Firea cea dreaptă a lui Dumnezeu nu va tolera să fie ofensată de către om, așa că, dacă nu mă căiam, aveam să ajung, în cele din urmă, să

fiu blestemată și urâtă de Dumnezeu, la fel ca fariseii. Acest lucru m-a speriat. Știam că dacă aveam să continui astfel, consecințele aveau să fie foarte grave. Am hotărât să mă lepăd de trup și să fiu o persoană simplă și cinstită.

După aceea, am lucrat să mă lepăd de sine și am început să mă destăinui față de ceilalți. Odată, nu avusesem suficientă grijă când făceam un material video, ceea ce însemna că erau multe probleme cu acesta, iar refacerea lui a cauzat multe întârzieri în lucrarea noastră. Când o soră mi-a spus că fusesem iresponsabilă și că nu se putea conta pe mine, m-am simțit nemulțumită, potrivnică și am vrut să ripostez. Ulterior, un conducător m-a întrebat despre starea mea într-o adunare și m-am gândit: „Dacă împărtășesc într-adevăr totul, frații și surorile ar putea crede că nu pot să accept adevărul, că doar mă apăr în continuare. Atunci ce ar crede toată lumea despre mine? Ar fi mai bine să nu vorbesc.” Apoi am văzut clar că mă gândeam din nou să mă prefac, așa că m-am rugat și mi-a venit în minte un pasaj din cuvintele lui Dumnezeu: „**De fiecare dată când termini de făcut ceva, chiar dacă tu crezi că a fost făcut corect, poate că nu este neapărat în conformitate cu adevărul. Acel lucru trebuie și disecat și trebuie comparat, verificat și discernut conform cuvintelor lui Dumnezeu. Astfel, va deveni clar dacă a fost corect sau greșit. În plus, trebuie disecate și lucrurile pe care crezi că le-ai făcut greșit. Asta necesită ca frații și surorile să petreacă mai mult timp împreună având părtășie, căutând și ajutându-se între ei. Cu cât ai mai mult părtășie, cu atât mai luminoasă va fi inima ta și cu atât mai mult vei înțelege adevărurile-principii. Aceasta este binecuvântarea lui Dumnezeu. Dacă niciunul dintre voi nu-și deschide sufletul și toți vă ascundeți, sperând să lăsați o impresie bună în mințile celorlalți și dorind ca aceștia să aibă o părere bună despre voi și să nu vă ia în derâdere, atunci nu veți**

experimenta o creștere adevărată. Dacă întotdeauna te deghizezi și niciodată nu-ți deschizi sufletul în părtășie, nu vei primi iluminarea Duhului Sfânt și nu vei fi capabil să înțelegi adevărul. Atunci, care va fi rezultatul? Vei trăi în întuneric pentru totdeauna și nu vei fi mântuit. Dacă vrei să dobândești adevărul și să-ți schimbi firea, trebuie să plătești un preț pentru a dobândi și a practica adevărul și trebuie să-ți deschizi sufletul și să ai părtășie cu ceilalți. Acest lucru este benefic atât pentru intrarea ta în viață, cât și pentru schimbarea firii tale" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Practica fundamentală pentru a fi o persoană cinstită"). Cuvintele lui Dumnezeu mi-au dat o cale de practicare. Ar trebui să accept examinarea atentă a lui Dumnezeu și, indiferent ce credeau alții despre mine, trebuia să mă destăinui și să practic adevărul. Doar așa ar fi putut fi rezolvată problema mea. În acel moment, mi-am făcut curaj să mă destăinui tuturor cu privire la starea mea și să-mi dezvălui corupția. M-am simțit mult mai liberă după ce am făcut acest lucru, iar părtășia cu ceilalți m-a ajutat să-mi înțeleg problema.

Faptele care au fost dezvăluite atunci mi-au arătat că aveam o fire înșelătoare și rea. Mă prefăceam mereu, pentru a fi admirată și adorată de ceilalți. Fără judecata și revelația cuvintelor lui Dumnezeu, nu aș fi fost deloc capabilă să mă cunosc și nu m-aș fi putut schimba. Acum înțeleg, totodată, cât de importante sunt motivele noastre când facem lucruri și că a fi capabili să acceptăm examinarea atentă a lui Dumnezeu și să ne rectificăm motivele în îndatoririle noastre, să ne destăinuim și să fim cinstiți, reprezintă singura modalitate de a dobândi aprobarea lui Dumnezeu și de a-I aduce bucurie.

61. Consecințele faptului de a fi un om care face altora pe plac

de Bai Hua, China

Înainte, le făceam oamenilor pe plac. Oricând vedeam un frate sau o soră dezvăluindu-și corupția sau făcându-și datoria în mod superficial, nu îndrăzneam să-i atrag atenția, de teamă să nu-i stric reputația și să nu-și facă o impresie proastă despre mine. În interacțiunile cu frații și surorile, mă conduceam după filosofia satanică „Cine vorbește seamănă, cine ascultă culege", iar când totuși îi atenționam pe oameni, ca să-i ajut, strecuram și câteva vorbe relaxate, care minimalizau situația. Uneori, când îi auzeam pe frați și surori descriindu-mă ca prietenoasă, eram foarte fericită. Credeam că mă plăceau și că, prin urmare, și Dumnezeu trebuie să mă placă. Abia când am fost emondată și tratată și când am dat greș și m-am poticnit am putut să mă înțeleg mai bine și să văd limpede natura, deserviciul și consecințele faptului de a fi un om care face altora pe plac.

Am fost aleasă drept conducătoare de biserică în 2018. Știam că una dintre cele mai importante atribuții ale rolului de conducător era să ai părtășie despre adevăr, să rezolvi dificultățile altora privind intrarea în viață și să protejezi viața bisericească. Dar mă temeam să nu ofensez pe cineva, deci oricând descopeream o problemă, adoptam mereu tactica de a oferi sfaturi binevoitoare, blânde, pentru a o rezolva. În acea perioadă, am observat că diaconul de udare, fratele Liu Liang, era superficial, nu-și asuma o povară în datoria sa, iar când nou-veniții întâmpinau probleme, nu avea părtășie cu ei pentru a găsi rapid o soluție, lăsându-i pe unii dintre ei negativi și slăbiți. Știam cât de gravă e natura acestei probleme și că ar trebui să am părtășie cu el și să analizez faptul că era neglijent în datoria sa. Dacă o ținea tot așa, fără să se pocăiască, sigur avea să-L scârbească pe

Dumnezeu. Dar când l-am văzut pe Liu Liang, am dat rapid înapoi. M-am gândit: „El chiar își prețuiește reputația, deci dacă îi menționez aceste probleme și-i rănesc sentimentele, sigur nu va avea o părere prea bună despre mine. Dacă refuză să accepte și începe să simtă animozitate sau înstrăinare față de mine, pe lângă faptul că va fi jenant pentru mine, ne va fi și greu să ne înțelegem bine, după aceea. Dacă frații și surorile vor crede că încep să cert și să dojenesc oamenii acum, că sunt conducătoare, oare-și vor păstra părerea bună despre mine? Lasă, n-o să am părtășie cu el, nici n-o să-i analizez problema.” Așa că doar l-am sfătuit, cu blândețe, minimalizând problema: „Trebuie să punem mai mult suflet în îndatoririle noastre, să ne asumăm o povară…” Ca urmare, Liu Liang nu a văzut esența abordării superficiale a datoriei lui și a continuat în același mod iresponsabil ca de obicei. Asta m-a îngrijorat. În calitate de conducătoare de biserică, vedeam un frate făcând lucrurile de mântuială în datoria lui și afectând lucrarea bisericii, dar nu rezolvam problema prin părtășie despre adevăr. Cum făceam eu astfel lucrare practică? Asta era o neglijare gravă a datoriei. Cu cât mă gândeam mai mult, cu atât mă simțeam mai prost, dar tot nu puteam spune ceva, ca să-l dau în vileag. Mă temeam că dacă-l dădeam în vileag și-l tratam, poate avea să creadă că-mi lipsește compasiunea, iar dacă el devenea negativ, se dădea bătut și renunța la datoria sa, ceilalți frați și celelalte surori ar fi putut crede că eram incapabilă de lucrare. Asta nu numai ar fi compromis relația noastră generală, ci mi-ar fi și stricat reputația. M-am gândit: „Lasă, oricum i-am zis deja ceva lui Liu Liang, așa că îl las să reflecteze la asta, în timp!” Astfel, niciodată nu am ajuns să-l dau în vileag sau să-i analizez problema.

Mai târziu, am observat că cei doi frați care lucrau cu mine se contraziceau mereu, fiindcă aveau idei diferite despre lucruri. Niciunul dintre ei nu voia să cedeze, iar discuțiile lor despre lucrare nu erau niciodată

productive. Uneori, după ce încetau o ceartă, se înstrăinau, ceea ce afecta lucrarea bisericii. Știam cât de gravă era problema și m-am gândit că ar trebui să dezvălui degrabă manifestările, natura și consecințele aroganței, neprihănirii de sine și încăpățânării lor. Dar și acum am dat înapoi, imediat ce i-am văzut. M-am gândit: „Amândoi sunt de ani de zile conducători, deci ar trebui să cunoască problema asta, fără s-o mai menționez eu. În plus, amândoi sunt foarte amabili cu mine, deci dacă eu am părtășie despre natura și consecințele grave ale problemei lor, ar putea crede că doar le caut nod în papură. Atunci, ar fi greu să mă înțeleg cu ei. Lasă. Oricum, ei citesc adesea cuvintele lui Dumnezeu, deci se pot gândi la asta, în timp!” Așa că le-am dat câteva sfaturi când i-am văzut iar certându-se, îndemnându-i să se calmeze, fără să-i expun direct.

Într-o zi, o soră mi-a spus: „Lucrarea bisericii noastre nu merge foarte bine. Există probleme evidente în îndatoririle unor frați și surori, iar voi nu aveți părtășie, ca să le rezolvați. Oare lipsa asta de lucrare practică nu vă face conducători falși?” Am fost foarte bulversată când am auzit asta. Îmi era evident că unii frați și unele surori aveau probleme despre care eu nu vorbeam. Nu îndeplineam deloc responsabilitățile unei conducătoare. Oare nu eram eu o falsă conducătoare? Știam că dacă tot nu voi reuși să practic adevărul, Dumnezeu va fi scârbit de mine și mă va alunga. Această perspectivă m-a înspăimântat și am spus o rugăciune: „Dumnezeule, am văzut niște frați și surori trăindu-și firile corupte, iar viața noastră bisericească și diverse aspecte ale lucrării bisericii sunt grav afectate, dar nu pot să pun adevărul în practică, pentru a rezolva problema. Dumnezeule, Te rog să mă îndrumi, ca să mă cunosc.”

Am citit asta în cuvintele lui Dumnezeu, după ce m-am rugat: „**Practicarea adevărului nu are legătură cu rostirea cuvintelor goale sau trâmbițarea sloganurilor. Mai degrabă, are legătură cu faptul că,**

indiferent ce întâmpină oamenii în viață, atât timp cât implică principiile conduitei umane, perspectivele lor asupra lucrurilor sau chestiunea îndeplinirii propriilor îndatoriri, se confruntă cu o alegere și ar trebui să caute adevărul, să caute o bază și principiile în cuvintele lui Dumnezeu și apoi să găsească o cale de practică. Cei care pot practica în acest fel sunt oameni care urmăresc adevărul. A fi capabil să urmărești adevărul în acest fel, indiferent cât de mari sunt dificultățile pe care le întâmpini, înseamnă să mergi pe calea lui Petru, pe calea căutării adevărului. De exemplu: ce principiu ar trebui urmat când e vorba să interacționezi cu alții? Poate că punctul tău de vedere inițial este acesta: «Armonia este o comoară, toleranța este excelență» și că ar trebui să rămâi în grațiile tuturor, să eviți să-i faci pe alții de râs și să nu ofensezi pe nimeni, obținând astfel relații bune cu ceilalți. Constrâns de acest punct de vedere, păstrezi tăcerea când îi vezi pe alții făcând lucruri rele sau încălcând principiile. Ai prefera ca lucrarea bisericii să fie prejudiciată decât să jignești pe cineva. Cauți să rămâi în grațiile tuturor, indiferent cine sunt. Te gândești doar la sentimentele umane și să nu te faci de râs când vorbești și te exprimi mereu în cuvinte care sună frumos, ca să-i mulțumești pe ceilalți. Chiar dacă descoperi că o persoană are probleme, alegi să le tolerezi și vorbești despre ele doar pe la spatele său, dar în față păstrezi pacea și îți menții relația. Ce crezi despre o astfel de conduită? Nu este aceea a unei persoane care caută să placă oamenilor? Nu e destul de șireată? Încalcă principiile conduitei umane. Nu e josnic să te comporți în acest fel? Aceia care se comportă astfel nu sunt oameni buni, acesta nu e un fel nobil de a te comporta. Indiferent cât de mult ai suferit și indiferent câte prețuri ai plătit, dacă te comporți fără principii, atunci ai eșuat în această privință, iar conduita ta nu va fi recunoscută, ținută minte sau acceptată înaintea lui

Dumnezeu” (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Pentru a-ți îndeplini bine datoria, trebuie măcar să fii înzestrat cu o conștiință și cu rațiune”). Citind cuvintele lui Dumnezeu, care-i dădeau în vileag pe cei ce fac oamenilor pe plac, am fost foarte bulversată. Nu rezolvam probleme în biserică nu fiindcă nu le vedeam limpede, ci fiindcă nu voiam să ofensez pe nimeni și mă temeam că mă vor vedea într-o lumină proastă. Încercam să-mi protejez imaginea și statutul. Dumnezeu detestă oamenii ca mine, care nu acționează principial și nu practică adevărul, sunt egoiști și necinstiți. M-am gândit la cum mă comportasem. Văzusem că Liu Liang era mereu superficial în datoria sa și că ne întârzia mereu lucrarea de udare, deci ar fi trebuit să-l dau în vileag și să analizez natura comportamentului său. Dar mă temeam să nu mă vadă toți într-o lumină proastă, să nu spună că certam și găseam nod în papură oamenilor acum, că eram conducătoare, așa că nu am analizat niciodată natura problemei lui Liu Liang, ca să-mi protejez imaginea. Doar am spus ceva care atingea tangențial problema, fără să ajut în vreun fel. Și chiar și când i-am văzut pe cei doi frați care nu se înțelegeau niciodată și impactul grav pe care-l avea asta asupra lucrării bisericii noastre, niciodată n-am expus și n-am analizat problema, ca să-i ajut să se înțeleagă pe ei înșiși. În consecință, lucrarea bisericii a suferit. Trăiam conform filosofiilor satanice precum: „Armonia este comoară, toleranța este virtute”, „Păstrarea tăcerii asupra greșelilor prietenilor buni face o prietenie lungă și bună” și „Un prieten în plus înseamnă un obstacol în plus.” Dorind să-mi protejez reputația și statutul și să fiu considerată de toți o persoană amabilă, vedeam lucrurile limpede, dar nu împărtășeam în totalitate ce credeam. Asta nu doar le făcea rău fraților și surorilor, ci și întârzia lucrarea bisericii. Am văzut că nu aveam deloc conștiință și rațiune și nu aveam pic de dăruire față de Dumnezeu. Cum mă puteam numi eu un om bun? Chiar dacă, la suprafață, mă înțelegeam bine cu toți și ceilalți spuneau că sunt un om bun și aveau o

impresie bună despre mine, înaintea lui Dumnezeu, eu nu îndeplineam nicio datorie. În ochii lui Dumnezeu, eu eram o persoană neloială, nedemnă de încredere. Îl scârbeam pe Dumnezeu. Dându-mi seama de asta, m-am pocăit degrabă înaintea lui Dumnezeu. Știam că nu pot continua așa și că trebuia să caut adevărul, ca să-mi rezolv această problemă.

Ulterior, am citit aceste cuvinte ale lui Dumnezeu: „**Care este consecința faptului că urmărește faima, câștigul și statutul? Mai întâi, asta afectează modul în care aleșii lui Dumnezeu mănâncă și beau cuvântul lui Dumnezeu în mod normal și cum înțeleg adevărul, le îngreunează intrarea în viață, îi împiedică să intre pe calea cea dreaptă a credinței în Dumnezeu și îi conduce pe drumul greșit – ceea ce le face rău celor aleși și îi duce la ruină. Și, în cele din urmă, ce efecte are asupra lucrării bisericii? Tulbură, păgubește și scindează. Aceasta este consecința faptului că oamenii caută faima, câștigul și statutul. Când își fac datoria în acest mod, nu putem spune că merg pe calea unui antihrist? Când Dumnezeu cere ca oamenii să-și lase la o parte faima, câștigul și statutul nu înseamnă că îi privează de dreptul de a alege; mai degrabă, o face pentru că, în timp ce urmăresc faima, câștigul și statutul, oamenii întrerup și perturbă lucrarea bisericii și intrarea în viață a aleșilor lui Dumnezeu, ba chiar pot influența și modul în care și mai mulți oameni mănâncă și beau cuvintele lui Dumnezeu și înțeleg adevărul, aceștia dobândind prin asta mântuirea lui Dumnezeu. Acesta este un fapt incontestabil. Când oamenii își urmăresc propria faimă, propriul câștig și statut, în mod sigur nu vor urmări adevărul și nu își vor realiza cu fidelitate datoria. Vor vorbi și vor acționa doar de dragul faimei, câștigului și al statutului, și toată lucrarea pe care o fac, fără cea mai mică excepție, va fi de dragul acestor lucruri. A te purta și a acționa în acest fel înseamnă, fără îndoială, a merge pe calea**

antihriștilor; este o întrerupere și o perturbare a lucrării lui Dumnezeu și toate consecințele ei diferite împiedică răspândirea Evangheliei Împărăției și punerea în aplicare a voii lui Dumnezeu în cadrul bisericii. Prin urmare, se poate spune cu certitudine despre calea parcursă de cei care urmăresc faima, câștigul și statutul că este calea împotrivirii față de Dumnezeu. Este o împotrivire intenționată față de El, contrazicându-L – înseamnă a coopera cu Satana pentru a te împotrivi lui Dumnezeu și a fi în opoziție cu El. Aceasta este natura căutării faimei, câștigului și a statutului de către oameni. Problema cu oamenii care își urmăresc propriile interese este că țelurile urmate sunt cele ale Satanei – sunt țeluri malefice și nedrepte. Când oamenii urmăresc interese personale, cum ar fi faima, câștigul și statutul, devin fără să știe o unealtă a Satanei, devin un debușeu pentru Satana, ba mai mult, devin întruchiparea Satanei. Ei joacă un rol negativ în biserică; efectul pe care îl au asupra lucrării bisericii și asupra vieții bisericești normale și a căutării normale a aleșilor lui Dumnezeu este să tulbure și să împiedice; au un efect advers și negativ" [Cuvântul, Vol. 4: Expunerea antihriștilor, „Punctul nouă (Partea întâi)"]. Am văzut în cuvântul lui Dumnezeu că natura și consecințele faptului de a fi un om care face altora pe plac și de a-ți proteja propriile interese, fără a practica adevărul, sunt să perturbi și să sabotezi lucrarea casei lui Dumnezeu și să-i servești drept slugă Satanei. Dacă rămâneam așa, fără să mă pocăiesc, aveam să fiu disprețuită și alungată de Dumnezeu. Drept conducătoare de biserică, responsabilitatea mea este să am părtășie despre adevăr, ca să rezolv problemele celorlalți și dificultățile lor cu intrarea în viață și să am grijă de viața bisericească. În schimb, când eu am văzut problemele oamenilor, nu i-am ajutat să se schimbe, expunând și analizând esența comportamentului lor; mai degrabă, am făcut oamenilor pe plac, ca să-mi protejez statutul și

reputația, acționând ca lacheul Satanei, făcând rău lucrării bisericii și vieților fraților și surorilor. Eram sub controlul strict al firii mele corupte, prea lașă ca să practic adevărul și să susțin dreptatea. Eram lacheul Satanei, slabă și incompetentă, trăind atât de josnic, de jalnic. Dacă nu începeam să practic adevărul și nu mă lepădam de mine, eram cu adevărat nedemnă de a trăi înaintea lui Dumnezeu! Fără judecata și revelațiile cuvintelor Sale, nu aș fi fost niciodată conștientă de propria corupție și nu aș fi știut pericolele și consecințele faptului de a fi un om care face altora pe plac și ale nepracticării adevărului. Eram dispusă să mă lepăd de mine și să nu mai fac oamenilor pe plac.

Am citit mai târziu câteva fragmente din cuvântul lui Dumnezeu, care mi-au oferit câteva căi de practică. Cuvintele lui Dumnezeu spun: „**În esență, Dumnezeu este loial și, astfel, puteți avea încredere în cuvintele Sale; în plus, acțiunile Lui sunt fără cusur și mai presus de orice îndoială, și de aceea lui Dumnezeu Îi plac cei care sunt absolut cinstiți cu El**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Trei avertismente”). **„Dacă ai motivațiile și perspectiva unei «persoane care caută să facă pe plac oamenilor», atunci, în toate chestiunile, vei fi incapabil să practici adevărul și să respecți principiile și vei eșua și vei cădea mereu. Dacă nu te trezești și nu cauți niciodată adevărul, atunci ești un neîncrezător și nu vei dobândi niciodată adevărul și viața. Atunci, ce ar trebui să faci? Când te confrunți cu astfel de lucruri, trebuie să te rogi la Dumnezeu și să-L strigi, să implori mântuirea și să-I ceri să-ți dea mai multă credință și tărie și să-ți îngăduie să respecți principiile, să faci ceea ce ar trebui să faci, să rezolvi lucrurile conform principiilor, să rămâi ferm pe poziția pe care ar trebui să o ai, să aperi interesele casei lui Dumnezeu și să împiedici orice vătămare să vină asupra lucrării casei lui Dumnezeu. Dacă ești capabil să te răzvrătești împotriva**

propriilor interese, mândriei și punctului de vedere de «persoană care caută să facă pe plac oamenilor» și dacă faci ceea ce ar trebui să faci, dintr-o inimă onestă, neîmpărțită, atunci îl vei fi învins pe Satana și vei fi dobândit acest aspect al adevărului. Dacă insiști să trăiești mereu după filosofia Satanei, protejându-ți relațiile cu ceilalți și nepracticând niciodată adevărul, și fără să îndrăznești să respecți principiile, atunci vei putea să practici adevărul în alte chestiuni? Tot nu vei avea nici credință, nici putere. Dacă nu ești niciodată capabil să cauți sau să accepți adevărul, atunci, o astfel de credință în Dumnezeu îți va permite să dobândești adevărul? (Nu.) **Și dacă nu poți să dobândești adevărul, poți să fii mântuit? Nu poți. Dacă trăiești mereu după filosofia Satanei, complet lipsit de adevărul-realitate, atunci nu poți fi niciodată mântuit. Ar trebui să-ți fie clar că dobândirea adevărului este o condiție necesară pentru mântuire. Prin urmare, cum poți să dobândești adevărul? Dacă vei fi capabil să practici adevărul, dacă vei putea să trăiești după adevăr, iar adevărul va deveni baza vieții tale, atunci vei dobândi adevărul și vei avea viață și, astfel, vei fi unul dintre cei care sunt mântuiți**" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a). Citind asta, am văzut că lui Dumnezeu îi plac oamenii cinstiți. Oamenii cinstiți nu se concentrează pe protejarea relațiilor lor cu alții și nu-s interesați de cum sunt văzuți, dar Dumnezeu are un loc în inimile lor. Susțin principiile în tot ceea ce fac, au un simț al dreptății și Îi sunt loiali lui Dumnezeu. Dar gândindu-mă din nou la mine, am văzut că îmi păsa prea mult de relațiile mele interpersonale, de reputația și statutul meu. Când se întâmplau lucruri ce necesitau protejarea intereselor bisericii și practicarea adevărului, eram invariabil de partea Satanei, neîndrăznind să susțin principiile adevărului; mereu mă răzvrăteam și mă împotriveam lui Dumnezeu, rănindu-L și dezamăgindu-L. De fapt, a spune adevărul și a

atrage atenția asupra problemei cuiva nu înseamnă a-l face de râs. Este chiar benefic să faci asta, indiferent dacă e vorba de un frate sau o soră sau are legătură cu lucrarea bisericii. Dacă observăm că o persoană dezvăluie corupție, dar nu atragem atenția asupra naturii sau consecințelor unei astfel de acțiuni, ea nu-și va da seama niciodată cât de gravă este problema sa și nu va putea să se schimbe. Asta nu doar zădărnicește intrarea în viață a unei persoane, ci și afectează lucrarea bisericii și Îl scârbește pe Dumnezeu, fiindcă trăim cu o fire coruptă și nu protejăm lucrarea bisericii. Pe mine mă preocupau mereu reputația și statutul meu, mă interesau mereu părerile altora, fără să le dau întâietate celor ale lui Dumnezeu. Nu mă gândeam cum să acționez conform adevărului. Eram mereu constrânsă de firea mea coruptă – eram atât de nesăbuită. Nu mai puteam să-mi las firea coruptă să mă conducă și nu voiam să fiu bătaia de joc lașă a Satanei. Trebuia să fiu o persoană sinceră, cu simțul dreptății, care-L mulțumea pe Dumnezeu. Înțelegând asta, am dobândit hotărârea de a practica adevărul și de a mă lepăda de trup. Aveam să susțin principiile și să stau de partea lui Dumnezeu în protejarea lucrării bisericii, indiferent cum mă vedeau alții. I-am căutat pe cei doi frați a doua zi și, exact când mă pregăteam să le menționez problema, m-am îngrijorat puțin, gândindu-mă: „Dacă nu pot accepta să fie expuși și tratați și-și varsă nervii pe mine? Cum mai pot eu să-mi arăt fața în lume?” Mi-am dat seama că eram constrânsă de firea mea coruptă, așa că am spus o rugăciune, rugându-L pe Dumnezeu să mă ajute să practic adevărul. Apoi, mi-am amintit ceva ce a spus Dumnezeu: „**A fi incapabili să-Mi sprijiniți mărturiile și interesele este trădare. A afișa zâmbete false dacă în inimi sunteți departe de Mine este trădare**” [Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „O problemă foarte serioasă: trădarea (1)”]. Din cuvintele lui Dumnezeu, am înțeles că dacă aș continua să le fac oamenilor pe plac și să nu practic adevărul sau să nu protejez interesele

bisericii, atunci L-aș trăda pe Dumnezeu. Știam că trebuie să încetez să-mi protejez relațiile interpersonale și că indiferent ce credeau despre mine după ce le menționam problema, trebuia să mă confrunt cu Dumnezeu și să practic adevărul. Astfel, le-am expus aroganța și comportamentul necooperant, precum și esența și consecințele acestor lucruri. Le-am citit și câteva cuvinte ale lui Dumnezeu. După ce au ascultat, au putut să reflecteze și să se cunoască în lumina cuvintelor lui Dumnezeu și au vrut să se pocăiască și să se schimbe. M-am bucurat să văd că au putut să învețe despre ei înșiși, dar m-am simțit și oarecum vinovată. Dacă aș fi putut practica adevărul mai devreme, i-aș fi putut ajuta să afle cât de gravă era problema lor, iar ei ar fi putut schimba mai devreme situația. Nu ar fi continuat să trăiască în corupție, să fie răniți și manipulați de Satana și, mai ales, nu ar fi întârziat lucrarea bisericii. Mereu m-am temut că, dacă menționam problemele altora, s-ar fi supărat și apoi m-ar fi antipatizat. În realitate, asta era doar în imaginația mea. Atât timp cât cineva poate accepta adevărul, nu va începe să aibă prejudecăți, ci va putea să învețe o lecție. Acest mod de a practica este benefic și pentru alții, și pentru noi.

După asta, am avut mai multă încredere să practic adevărul și să fiu o persoană sinceră. Nu am mai fost atât de constrânsă de gândul la statut și reputație. Când am văzut problemele fraților și surorilor, am putut să am părtășie și să-i ajut imediat, expunându-le și analizându-le problemele. Prin aceste experiențe, am simțit cu adevărat dragostea și mântuirea lui Dumnezeu. Judecata și mustrarea cuvântului lui Dumnezeu mi-au schimbat mentalitatea de a face oamenilor pe plac. Am simțit că a practica adevărul era foarte relaxant și-mi oferea o liniște reală, mult mai mult decât să fac mereu un efort, de teamă să nu ofensez pe cineva. Am putut și să trăiesc cu o oarecare asemănare umană. Am văzut că doar cuvintele lui Dumnezeu sunt adevărul și că ele ne pot da o direcție și o cale pentru ce facem și

pentru cine suntem. A trăi ca un om sincer conform cuvintelor lui Dumnezeu este singurul mod de a fi un om bun.

62. Cum am denunțat un antihrist

de Wen Jing, China

Acum câțiva ani, m-am întors din afara orașului la biserica mea locală ca să-mi fac datoria. Auzind-o pe conducătoarea Zhang Xin spunând că Xiao Liu era diaconul de udare, am fost uimită. Știam că Xiao Liu obișnuia să semene discordie și că reprima și pedepsea oamenii. Pentru a câștiga putere în biserică, ea și câțiva răufăcători au afirmat că lucrătorii și conducătorii sunt falși, provocând haos în biserică. În acel moment, frații și surorile au identificat-o ca răufăcătoare pe baza comportamentului ei și au pregătit materialele necesare ca s-o excludă. De ce era ea acum diaconul de udare? Am întrebat-o pe Zhang Xin, care a spus că Xiao Liu se schimbase și purta o povară în datoria ei și că ar trebui s-o privesc cu iubire, din perspectiva creșterii. Deși aveam îndoieli, abia mă întorsesem, așa că nu știam ce se întâmpla și m-am gândit că, în calitate de conducătoare, Zhang Xin nu s-ar împotrivi principiilor în alegerea oamenilor, așa că nu am mai întrebat și altceva. Zhang Xin a menționat și că sora Fang Ling, fosta ei parteneră la conducere, nu mai îndeplinise nicio datorie și nu mai participase la adunări de când fusese destituită, așa că urma să fie îndepărtată, și mi-a cerut să dau exemple de situații în care Fang Ling s-a comportat rău. Acest lucru m-a făcut să devin un pic suspicioasă. Fang Ling pur și simplu nu purtase o povară în datoria ei și era o conducătoare falsă, care nu făcea lucrare practică. Însă, după ce-a fost destituită, a continuat să predice Evanghelia, s-a ocupat de treburi generale și n-a făcut nimic rău. De ce trebuia să fie îndepărtată? Cu cât mă gândeam mai mult la asta, cu atât mi se părea mai greșit. Mi-am amintit că, pe când țineam legătura cu Zhang Xin, fusese destul de răzbunătoare. Fang Ling a raportat odată liderilor superiori că Zhang Xin își făcea datoria fără să poarte o povară. Oare îi

purta pică pentru acest incident și dorea să se răzbune pe Fang Ling? Dacă era așa, Zhang Xin o pedepsea pe Fang Ling, iar asta însemna că făcea rău! Dar mi-am dat seama și că nu știam despre comportamentul recent al lui Fang Ling, așa că nu puteam fi sigură că era ceva în neregulă cu Zhang Xin. Am decis să aștept până când aveam să știu cu siguranță.

Apoi, am auzit că Zhang Xin a denaturat faptele și-a judecat-o pe Fang Ling la o adunare, iar când o soră a contrazis-o, a acuzat-o pe ea și pe Fang Ling că s-au aliat ca s-atace conducerea și a aranjat ca acea soră să reflecteze în izolare. Deoarece o altă soră a spus că Fang Ling îi trata pe ceilalți cu dragoste, Zhang Xin a mințit apoi, spunând că siguranța acelei surori era în pericol, și a împiedicat-o timp de trei luni să participe la adunări. Mai era și o soră însărcinată cu problemele generale, pe care Zhang Xin a împiedicat-o să-și facă datoria doar pentru că o sfătuia pe Zhang Xin. Lucrul acesta chiar m-a șocat. Cum putea Zhang Xin să nu aibă nici cea mai mică teamă de Dumnezeu? A făcut atâtea lucruri rele pentru a reprima oamenii. Iar cei pe care i-a reprimat erau oamenii din biserică și care urmăreau adevărul. Cu siguranță era o problemă cu Zhang Xin. M-am dus la sora Li Xinrui, care îi uda pe nou-veniți, ca să avem părtășie și să lămurim problema. Ea mi-a spus: „Xiao Liu nu arată deloc căință. Încă se plânge de nedreptățile pe care le-a îndurat și tot caută să arate cine a greșit și cine a avut dreptate la fiecare adunare la care participă, perturbând viața bisericii. Când Fang Ling era conducătoarea, a cercetat comportamentul rău al lui Xiao Liu, așa că Xiao Liu a spus cu neobrăzare că vrea să se răzbune pe ea.” Eram indignată. Zhang Xin chiar a spus că Xiao Liu s-a căit. În mod clar, ea tolera o răufăcătoare care perturba biserica. Nu era acest un semn al unei false conducătoare? Dar m-am gândit că Zhang Xin nu era de multă vreme conducătoare, iar eu n-o ajutasem prin părtășie, așa că am decis să îi semnalez aceste probleme mai întâi ei. După ce m-am întâlnit cu Zhang

Xin, i-am spus c-a-ncălcat principiile împiedicându-le pe acele surori să-și facă datoria. În mod neașteptat, chiar a țipat la mine: „Unii oameni refuză să mă asculte și mă vorbesc de rău pe la spate! Știu exact cine are aceste păreri despre mine. Dacă nu vor să m-asculte, du-te și raportează asta conducătorilor superiori! Tot ce fac eu e drept și corect. Nu mi-e teamă de cei care spun lucruri despre mine.” Răspunsul ei dușmănos m-a înspăimântat. Acum, doar ea avea ultimul cuvânt în biserică și reprima și pedepsea pe oricine n-o asculta. Nu era altceva decât o tirană. Îi spusesem doar un singur lucru, iar ea fusese atât de dușmănoasă încât mă temeam că, dac-aș mai semnala lucruri și-aș demasca-o, mi-ar interzice să-mi fac datoria. Dacă s-ar fi întâmplat asta, intrarea mea în viață ar fi avut de suferit. Gândindu-mă la asta, nu i-am mai semnalat problemele. După ce am ajuns acasă, m-am simțit foarte vinovată. O răufăcătoare perturba biserica, iar frații și surorile mele erau reprimați. În loc să rezolve problema, Zhang Xin reprima oamenii, iar când i-am semnalat ei problema, n-a acceptat-o. Știam că trebuie să denunț această situație conducătorilor superiori. După aceea, m-am dus s-o văd pe Xinrui. Am vorbit despre principiile de redactare a unei scrisori de denunț și ne-am pregătit s-o denunțăm pe Zhang Xin. Însă când am terminat de scris despre comportamentele ei rele și-am vrut să predăm scrisoarea, eu am ezitat iar. Ce ne făceam dacă Zhang Xin afla despre scrisoarea noastră de denunț, inventa o acuzație, ne înscena totul și ne excludea? Cum puteam fi mântuită, dacă eram exclusă? După ce m-am gândit la asta, multă vreme n-am predat scrisoarea. Dar, în timp ce asistam la haosul din biserică, mă simțeam prost că n-am denunțat-o. Ori de câte ori m-am gândit la această chestiune în acele câteva zile, m-am supărat cu adevărat.

Într-o seară, când m-am dus acasă la Xinrui, Zhang Xin a venit pe neașteptate și a acuzat-o agresiv pe Xinrui că a demascat-o la biserică.

Văzând atitudinea ei dușmănoasă, m-am indignat foarte mult. Era într-adevăr prea îngâmfată. Era furioasă, dar le interzicea celorlalți s-o demaște. Oamenii nici nu aveau dreptul să vorbească, iar întreaga biserică era sub controlul ei. Trebuia să apăr dreptatea și s-o demasc pe Zhang Xin, ca să protejez lucrarea bisericii. Dar având în vedere cât de arogantă era, cum n-asculta pe nimeni și era atât de răzbunătoare, m-am gândit că dac-o provocam, puteam fi următoarea pe care o va pedepsi. Ar putea inventa vreo acuzație ca să fiu exclusă. M-am simțit foarte contrariată, așa că am apelat în tăcere la Dumnezeu, ca să-mi dea curaj și încredere. M-am gândit la cuvântul lui Dumnezeu: „**Fiecare biserică are oameni care perturbă biserica sau care tulbură lucrarea lui Dumnezeu. Toți sunt satane care, deghizate, s-au strecurat în casa lui Dumnezeu. […] Acești oameni se poartă ca apucații în biserică, răspândindu-și negativitatea, împrăștiind moarte, făcând tot ce doresc, spunând tot ceea ce doresc, și nimeni nu îndrăznește să îi oprească. Sunt plini de firea Satanei. De îndată ce încep să cauzeze probleme, un aer al morții intră în biserică. Aceia care practică adevărul în cadrul bisericii sunt disprețuiți, incapabili să facă tot ce le stă în putință, în timp ce aceia care deranjează biserica și răspândesc moartea își fac de cap în sânul bisericii – și, mai mult decât atât, majoritatea oamenilor îi urmează. Aceste biserici sunt pur și simplu sub controlul Satanei; diavolul este regele lor. În cazul în care credincioșii din biserică nu se ridică și nu îi alungă pe acei demoni șefi, atunci și ei se vor ruina mai devreme sau mai târziu. De acum înainte, trebuie luate măsuri împotriva unor astfel de biserici. Dacă cei care sunt capabili să practice un pic din adevăr nu caută să facă asta, atunci acea biserică va fi nimicită. Dacă în biserică nu este niciun om dispus să practice adevărul și nimeni care să poată mărturisi ferm pentru Dumnezeu, atunci acea biserică ar trebui să fie**

complet izolată, iar legătura sa cu alte biserici ar trebui tăiată. Lucrul acesta se numește «îngroparea morții»; înseamnă lepădarea de Satana" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Un avertisment pentru cei care nu practică adevărul"). Cuvântul Lui mi-a dat curaj și putere și nu m-am mai temut. Firea dreaptă a lui Dumnezeu nu tolerează ofensele, iar pentru acei răufăcători și antihriști extremi, Dumnezeu are ură deplină și cel mai mare dezgust. Chiar dacă dețin puterea și fac ravagii în biserică pentru o vreme, în final vor fi descoperiți și alungați. Cuvântul lui Dumnezeu este foarte clar; când cei răi și antihriștii controlează biserica, dacă nimeni nu practică adevărul, atunci ei tolerează forțele malefice care fac ravagii în biserică. O astfel de biserică este condusă de Satana, iar dacă membrii nu se pocăiesc, Dumnezeu îi va părăsi și-i va alunga pe toți. Acest lucru chiar m-a șocat. Zhang Xin era o tirană în biserică, îi ataca și-i pedepsea pe frații și surorile mele, dar totuși, ca să mă protejez, n-am luat atitudine pentru a o demasca și a o opri, lăsând-o pe ea și pe Xiao Liu să facă rău și să perturbe lucrarea bisericii. Eu eram de partea Satanei și mă împotriveam lui Dumnezeu și eram părtașă la răul lor. Dându-mi seama de acest lucru, am găsit curaj s-o demasc pe Zhang Xin pentru c-a protejat o răufăcătoare, și-a folosit poziția ca să-i pedepsească pe alții și-a luat calea antihristului. Auzind asta, Zhang Xin a rămas fără cuvinte. A schimbat pe loc subiectul, a fost de acord să-i permită lui Fang Ling să se-ntoarcă-n biserică, iar apoi a plecat.

Câteva pasaje din cuvântul lui Dumnezeu mi-au oferit o oarecare claritate și am putut să înțeleg mai mult esența lui Zhang Xin. Cuvântul lui Dumnezeu spune: „**Una dintre cele mai evidente caracteristici ale esenței unui antihrist este aceea că ei monopolizează puterea și își conduc propria dictatură: nu ascultă de nimeni, nu respectă pe nimeni și, indiferent de punctele forte ale oamenilor sau de punctele de vedere corecte ori opiniile înțelepte pe care le-ar putea exprima sau ce metode**

potrivite ar putea propune, nu le acordă nicio atenție; este ca și cum nimeni nu ar fi calificat să coopereze cu ei sau să ia parte la orice fac. Acesta este tipul de fire pe care o au antihriștii. Unii oameni spun că asta înseamnă să ai o umanitate rea – dar cum ar putea fi doar o banală umanitate rea? Este în întregime o fire satanică, iar o astfel de fire este extrem de feroce. De ce spun că firea lor este extrem de feroce? Antihriștii expropriază totul din casa lui Dumnezeu și proprietatea bisericii și tratează aceste lucruri ca fiind proprietăți personale care trebuie să fie gestionate doar de ei și nu permit să se amestece în asta. Singurele lucruri la care se gândesc atunci când fac lucrarea bisericii sunt propriile interese, propriul statut și propria mândrie. Ei nu permit nimănui să le prejudicieze interesele, cu atât mai puțin permit cuiva de calibru sau oricui este capabil să vorbească despre mărturia sa bazată pe experiență să le amenințe reputația și statutul. Și, astfel, încearcă să-i suprime și să-i excludă drept concurenți pe aceia care pot să vorbească despre mărturii bazate pe experiențe și pe aceia care pot să aibă părtășie despre adevăr și să-i aprovizioneze pe aleșii lui Dumnezeu, și încearcă disperați să-i izoleze pe acei oameni de toți ceilalți, să le târască bine numele prin noroi și să-i distrugă. Doar apoi se vor simți antihriștii împăcați. […] Iau ei în considerare interesele casei lui Dumnezeu? Nu. La ce se gândesc ei? Se gândesc doar cum să-și păstreze statutul. Cu toate că antihriștii știu că sunt incapabili să facă o lucrare reală, ei nu cultivă și nu promovează oamenii de calibru bun care urmăresc adevărul; singurii oameni pe care îi promovează sunt aceia care îi măgulesc, care sunt apți să îi venereze pe alții, care îi aprobă și îi admiră în inimile lor, care știu să-și urmeze interesul, care nu înțeleg adevărul și sunt incapabili să aibă discernământ. Antihriștii îi atrag pe acești oameni de partea lor ca să-i slujească, să alerge de

colo-colo pentru ei și să-și petreacă fiecare zi orbitând în jurul lor. Aceasta le dă antihriștilor putere în biserică și înseamnă că mulți oameni se apropie de ei și îi urmează și că nimeni nu îndrăznește să-i ofenseze. Toți acești oameni pe care îi cultivă antihriștii sunt oameni care nu urmăresc adevărul. Cei mai mulți dintre ei nu au înțelegere spirituală și nu știu decât să respecte regulile. Le place să urmeze tendințele și pe cei aflați la putere. Sunt de felul celor care prind curaj când au un stăpân puternic – o adunătură de oameni confuzi. Cum era acea zicală a necredincioșilor? Mai bine să fii pajul unui om bun decât strămoșul venerat al unui om rău. Antihriștii fac exact opusul – se poartă ca strămoșii venerați ai unor astfel de oameni și își propun să-i cultive drept partizani și aplaudaci ai lor. Ori de câte ori un antihrist este la putere într-o biserică, va recruta mereu oameni confuzi și pe cei care își pierd vremea orbește ca ajutoare ale sale, excluzându-i și suprimându-i totodată pe cei cu calibru care pot înțelege și practica adevărul, care se pot ocupa de lucrare – și, mai ales, pe acei conducători și lucrători care sunt capabili de lucrare reală" [Cuvântul, Vol. 4: Expunerea antihriștilor, „Punctul opt: I-au pus pe alții să li se supună numai lor, nu adevărului sau lui Dumnezeu (Partea întâi)"]. **„Cine sunt oamenii pe care un antihrist îi consideră dizidenți? Cel puțin, aceștia sunt cei care nu-l iau în serios pe antihrist în calitate de conducător, adică nu-l admiră sau nu-l venerează, dar care îl tratează ca pe o persoană obișnuită. Acesta este un fel. Apoi sunt cei care iubesc adevărul, urmăresc adevărul, o schimbare în firea lor și urmăresc iubirea pentru Dumnezeu; ei aleg un drum diferit de cel al unui antihrist și sunt dizidenți în ochii antihristului. Mai sunt și alții?** (Cei care le fac mereu sugestii antihriștilor și care îndrăznesc să-i expună.) **Oricine îndrăznește să-i ofere unui antihrist sugestiile sale și să-l dea în vileag, sau ale cărui puncte de**

vedere sunt diferite de ale antihristului, este privit de acesta ca fiind dizident. Și mai există un fel: cei care îl egalează pe antihrist în calibru și abilitate, a căror capacitate de vorbire și acțiune este asemănătoare cu a lui sau pe care îi vede ca fiind mai presus de el și capabili să-l discearnă. Pentru un antihrist, acest lucru este peste măsură, o amenințare la adresa statutului său. Astfel de oameni sunt cei mai mari dizidenți ai antihristului. Antihristul nu îndrăznește să neglijeze astfel de oameni sau să-i slăbească câtuși de puțin. El îi consideră niște spini în coastă, o iritare constantă, este vigilent și se păzește de ei în orice moment și îi evită în tot ceea ce face. Mai ales când antihristul vede că un dizident îl va discerne și îl va da în vileag, îl cuprinde o panică deosebită; este disperat să excludă și să atace un astfel de dizident, într-atât încât nu este mulțumit până când nu-l va îndepărta pe acel disident din biserică. Cu un asemenea mod de a gândi și o inimă plină cu aceste lucruri, oare de ce fel de lucruri sunt ei capabili? I-ar trata pe acești frați și surori drept dușmani și s-ar gândi la modalități prin care să-i doboare și să scape de ei? Cu siguranță ar face-o. Și-ar stoarce creierii gândindu-se la modalități prin care să-i forțeze pe dizidenți să se supună și ar face orice pentru a-i înfrânge, nu-i așa? A-i forța pe dizidenți să se supună înseamnă că antihristul îi face pe toți să asculte de el, procedând în așa fel încât să nu îndrăznească nimeni să spună nimic altceva sau să susțină alte păreri, darămite să-l expună. A-l înfrânge pe dizident înseamnă că antihristul îi înscenează lucruri și îl condamnă, creând unele impresii false, astfel încât dizidentul pică de prost și ajunge să fie emondat, ceea ce-i distruge reputația. A face așa ceva nu este cea mai gravă formă de faptă rea? Nu ofensează firea lui Dumnezeu?” (Cuvântul, Vol. 4: Expunerea antihriștilor, „Punctul doi: Ei îi atacă și îi exclud pe dizidenți”). Natura antihriștilor este deosebit de sinistră și dușmănoasă. Ca să

acapareze puterea și să înființeze o împărăție independentă, ei îi promovează pe cei pe care îi preferă drept mâna lor dreaptă, iar dacă cineva le semnalează neajunsurile, îi demască sau le amenință statutul, ei îl consideră un ghimpe în coastă, îl atacă și-l exclud prin orice mijloace, și chiar îi îndepărtează din biserică. Antihriștii au esență de răufăcători. Ei sunt sătui de adevăr, n-au conștiință, nici rațiune și, oricât de mult îi pedepsesc pe alții, nu se simt deloc vinovați. Examinând comportamentul lui Zhang Xin, în calitate de conducătoare, ea n-a susținut deloc lucrarea bisericii, și-a folosit puterea ca să-și cultive adepții, să controleze biserica și s-atace și să excludă contestatarii. Xiao Liu era o răufăcătoare și trebuia să fie exclusă, dar pentru că a apărat-o pe Zhang Xin, aceasta a favorizat-o și a găsit diverse motive ca s-o absolve de vină. Fang Ling avea simțul dreptății și, când a semnalat problemele lui Zhang Xin, aceasta i-a purtat pică. Când Fang Ling a fost destituită, Zhang Xin a văzut șansa de răzbunare, așa că a făcut totul s-o-ndepărteze pe sora Fang din biserică. Când alte surori n-au urmat-o și n-au acuzat-o pe Fang Ling, ea le-a reprimat și le-a pedepsit. Zhang Xin era sinistră și dușmănoasă, pedepsea pe oricine îi amenința statutul sau n-o asculta și era o tirană care făcea ravagii în biserică, fără să simtă vreo remușcare. Era un adevărat antihrist. După ce am identificat aceste lucruri în cazul lui Zhang Xin, am predat scrisoarea de denunț.

Nu a durat mult ca Zhang Xin să se răzbune pe noi. M-a împiedicat să vin la adunări, spunând că sunt în pericol. Pentru că surorile Li Xinrui și Yuan Siyu identificaseră cum era cu adevărat Zhang Xin, le-a împiedicat și pe ele să mai vină la adunări. Așadar, am hotărât să organizăm adunări împreună. Apoi, după o vreme, Zhang Xin ne-a înscenat mie și lui Xinrui că ne disputăm conducerea, provocând haos în biserică, și că suntem răufăcătoare, iar apoi le-a cerut fraților și surorilor să ne respingă. Unii au crezut cuvintele lui Zhang Xin fără discernământ și mă ignorau cu răceală

când mă vedeau pe stradă. Când s-a întâmplat acest lucru, m-am simțit rănită și nedreptățită. De ce, după ce am practicat adevărul, eram reprimate, pedepsite și incriminate de aceste forțe ale răului? De ce Zhang Xin mai prospera în biserică, deși făcea rău? De ce frații și surorile noastre ne-au înțeles greșit și ne-au respins? Sufeream atât de mult, încât nu știam cum îmi voi urma calea în viitor și eram prinsă în negativitate. Când surorile au analizat comportamentul lui Zhang Xin în adunări, n-am vrut să vorbesc. Mi-am spus: „Am luat atitudine ca s-o demasc pe Zhang Xin, și nu doar c-am fost reprimată, dar și frații și surorile mele au înțeles greșit că eu lupt pentru conducere. Acum sunt reprimată și izolată. Cine va vorbi în numele meu? Ei bine, o las baltă, treburile bisericii nu mă privesc.” Eram foarte slăbită și într-un întuneric spiritual profund. În frământarea mea, am îngenuncheat în fața lui Dumnezeu, cu lacrimi în ochi și I-am spus de nenumărate ori: „Dumnezeule, sufăr foarte mult după ce am trăit aceste lucruri. De ce sunt reprimată și respinsă pentru că practic adevărul spre-a proteja interesele bisericii? Dumnezeule, Te rog să mă îndrumi, să mă ajuți să înțeleg voia Ta.”

Mai târziu, am citit în cuvântul lui Dumnezeu: „**Atunci când te confrunți cu problemele vieții reale, cum ar trebui să cunoști și să înțelegi autoritatea lui Dumnezeu și suveranitatea Lui? Când te confrunți cu aceste probleme și nu știi cum să le înțelegi, să le tratezi și să le experimentezi, ce atitudine ar trebui să adopți ca să-ți dovedești intenția de a te supune, dorința de a te supune și realitatea supunerii tale față de suveranitatea și aranjamentele lui Dumnezeu? Mai întâi, trebuie să înveți să aștepți; apoi trebuie să înveți să cauți; apoi trebuie să înveți să te supui. «Așteptarea» înseamnă așteptarea timpului lui Dumnezeu, așteptarea oamenilor, evenimentelor și lucrurilor pe care El le-a aranjat pentru tine, așteptarea ca intențiile Lui să ți se dezvăluie**

treptat. «Căutarea» înseamnă observarea și înțelegerea intențiilor atente ale lui Dumnezeu pentru tine prin intermediul oamenilor, evenimentelor și al lucrurilor pe care El le-a proiectat, înțelegerea adevărului prin ele, înțelegerea a ceea ce trebuie să realizeze oamenii și a căilor pe care trebuie să le respecte, înțelegerea a ceea ce intenționează Dumnezeu să realizeze în oameni și a săvârșirilor pe care El intenționează să le atingă în ei. «Supunerea», desigur, se referă la acceptarea oamenilor, evenimentelor și lucrurilor pe care Dumnezeu le-a orchestrat, acceptarea suveranității Lui și, prin aceasta, ajungerea la cunoașterea felului în care Creatorul dictează soarta omului, cum îi dă omului viața Lui, cum lucrează adevărul în om" (Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul III"). După ce am reflectat la cuvântul lui Dumnezeu, am înțeles deodată că, atunci când se întâmplă lucruri pe care nu le înțeleg, ar trebui să fiu supusă, să-nvăț să caut voia lui Dumnezeu și s-aștept ca lucrurile să se desfășoare când alege El. Mi-am dat seama că după ce am trimis scrisoarea de denunț, era un proces pe care conducătorii de nivel superior trebuiau să-l urmeze. Înainte ca ei să se ocupe de asta, Zhang Xin ar fi continuat să facă rău, să atace, să excludă contestatari – aceasta era natura ei rea care se dezvăluia. În această perioadă, trebuia să avem răbdare și să așteptăm. Aceasta era o parte necesară a procesului. Dar nu am avut curajul să ascult și să aștept și nu am căutat să învăț lecții în acest mediu. Când am văzut că nu se ocupaseră de Zhang Xin, iar în schimb, eu am fost acuzată și respinsă, m-am plâns de Dumnezeu și L-am înțeles greșit, I-am negat dreptatea și m-am simțit dezamăgită de El. Am fost atât de irațională!

După aceea, m-am rugat lui Dumnezeu și I-am cerut să mă-ndrume să-I înțeleg firea dreaptă. Apoi, am citit un pasaj din cuvântul Lui: „**Cum cunosc și înțeleg oamenii dreapta fire a lui Dumnezeu? Cei drepți**

primesc binecuvântările Sale și când cei răi sunt blestemați de El. Aceasta este dreptatea lui Dumnezeu. Dumnezeu răsplătește binele și pedepsește răul și recompensează fiecare om în funcție de faptele sale. Acest lucru e corect, dar, în prezent, se petrec niște evenimente care nu sunt în acord cu noțiunile omului, și anume că există unii care cred în Dumnezeu și I se închină și care sunt uciși sau Îi îndură blestemele sau pe care Dumnezeu nu i-a binecuvântat niciodată sau cărora nu le-a acordat atenție; oricât de mult I se închină ei, El îi ignoră. Sunt unii oameni răi pe care Dumnezeu nu-i binecuvântează și nici nu-i pedepsește și, totuși, ei sunt bogați și au mulți urmași și totul le merge bine; au succes în toate. Este aceasta dreptatea lui Dumnezeu? Unii oameni spun: «Îl venerăm pe Dumnezeu, dar n-am primit încă binecuvântări din partea Lui, în vreme ce oamenii răi care nu Îl venerează și chiar I se împotrivesc trăiesc mai bine și mai prosper decât noi. Dumnezeu nu este drept!» Ce vă arată acest lucru? Tocmai v-am dat două exemple. Care vorbește despre dreptatea lui Dumnezeu? Unii oameni spun: «Amândouă sunt manifestări ale dreptății lui Dumnezeu!» De ce spun asta? Există principii pentru acțiunile lui Dumnezeu – doar că oamenii nu le pot vedea clar și, neputând să le vadă clar, nu pot spune că Dumnezeu nu este drept. Omul poate să vadă doar ceea ce se află la suprafață; nu poate să vadă lucrurile așa cum sunt. Prin urmare, ceea ce face Dumnezeu este drept, oricât de puțin este în acord cu noțiunile și închipuirile omului. Sunt mulți oameni care se plâng în mod constant că Dumnezeu nu este drept. Acest lucru se întâmplă din cauză că ei nu înțeleg situația așa cum este. Lor le este ușor să greșească atunci când se uită mereu la lucruri prin prisma propriilor noțiuni și închipuiri. Cunoștințele oamenilor există printre gândurile și punctele lor de vedere, în cadrul ideilor sau al

tranzacțiilor personale sau în cadrul perspectivelor pe care le au cu privire la ce este bine și ce este rău, ce este corect sau greșit sau pe baza logicii. Când o persoană vede lucrurile din astfel de perspective, îi este ușor să-L înțeleagă greșit pe Dumnezeu și să genereze noțiuni, iar acea persoană I se va împotrivi și se va plânge cu privire la El" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a). **„Ce ați spune – este distrugerea Satanei de către Dumnezeu o expresie a dreptății Sale?** (Da.) **Și dacă i-ar permite Satanei să rămână? Nu îndrăzniți să spuneți, nu-i așa? Esența lui Dumnezeu este dreptatea. Deși ceea ce face El nu este ușor de înțeles, tot ceea ce face El este drept; doar că, pur și simplu, oamenii nu înțeleg. Când Dumnezeu i l-a dat pe Petru Satanei, cum a răspuns Petru? «Omenirea nu este în măsură să priceapă ce faci Tu, dar tot ceea ce faci conține voia Ta; în toate acestea există dreptate. Cum să nu rostesc vorbe de laudă pentru înțelepciunea și faptele Tale?» Acum, ar trebui să vedeți că motivul pentru care Dumnezeu nu îl distruge pe Satana în timp ce îl mântuiește pe om este că oamenii pot să vadă clar cum i-a corupt Satana și măsura în care i-a corupt și cum îi purifică și mântuiește Dumnezeu. În cele din urmă, când oamenii au înțeles adevărul și au văzut clar chipul hidos al Satanei și păcatul monstruos al coruptiei lor de către Satana, Dumnezeu îl va distruge pe Satana, arătându-le dreptatea Lui. Momentul în care Dumnezeu îl distruge pe Satana este plin de firea și înțelepciunea lui Dumnezeu. Tot ceea ce face Dumnezeu este drept. Deși s-ar putea ca oamenii să nu poată să perceapă dreptatea lui Dumnezeu, ei nu ar trebui să emită judecăți după bunul plac. În cazul în care ceva din ce face El li se pare nerezonabil oamenilor sau dacă aceștia au vreo noțiune privind acest lucru, iar asta îi determină să spună că El nu este drept, atunci sunt extrem de nerezonabili. Vezi că unele lucruri i s-au părut de neînțeles**

lui Petru, dar a fost sigur că înțelepciunea lui Dumnezeu era prezentă și că voia Sa bună era în acele lucruri. Oamenii nu pot înțelege totul; sunt atât de multe lucruri pe care nu le pot pricepe" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a). Reflectând la cuvântul lui Dumnezeu, mi-am dat seama că aveam noțiunea potrivit căreia dreptatea înseamnă corectitudine și raționalitate. O răufăcătoare și un antihrist au perturbat lucrarea bisericii și, de vreme ce noi am protejat interesele bisericii, demascând și denunțând asta, Dumnezeu ar fi trebuit să ne protejeze, să nu fim asuprite, iar răufăcătoarea și antihristul ar fi trebuit să fie excluși pe loc. Am crezut că aceasta este dreptatea lui Dumnezeu. După ce am scris scrisoarea de denunț și am văzut că nimeni nu se-ocupase de antihrist și de răufăcătoare, că aveau încă poziții înalte-n biserică și că ne izolaseră și acuzaseră, am început să mă îndoiesc de dreptatea lui Dumnezeu, ba chiar am întrebat irațional unde e dreptatea lui Dumnezeu. Eram atât de arogantă! M-am gândit cum Petru, când a fost pus la încercare, a trecut printr-o rafinare dureroasă. Deși nu putea înțelege ce făcea Dumnezeu, a crezut că Dumnezeu era drept în tot ceea ce făcea, în înțelepciunea Sa. Iată de ce a putut să asculte de Dumnezeu și, în final, a avut cea mai mare dragoste pentru Dumnezeu, L-a ascultat până la moarte și a dat o mărturie frumoasă. Însă eu nu am înțeles și am evaluat dreptatea lui Dumnezeu din punct de vedere tranzacțional, bazându-mă doar pe puținul pe care-l vedeam înaintea mea. Când Dumnezeu a făcut lucruri care se conformau noțiunilor mele, în avantajul meu, L-am considerat drept și L-am putut lăuda. Când m-a reprimat un antihrist, iar viitorul și destinul meu au fost în joc, mi-am pierdut credința în Dumnezeu și chiar m-am îndoit că El era drept și am negat că biserica era condusă de adevăr și dreptate. Am evaluat dreptatea Lui doar în funcție de cât puteam beneficia de pe urma faptelor Sale. Era o absurditate. Dumnezeu este Creatorul, esența lui Dumnezeu este dreptatea,

iar Dumnezeu urăște răul, care este determinat de esența Sa. Deși biserica nu-i exclusese încă pe cei doi, asta cu siguranță nu însemna că Dumnezeu nu era dezgustat de faptele lor, nu însemna că Dumnezeu nu disprețuia răul și nu însemna că biserica nu era condusă de adevăr. Existau intenții bune și înțelepciunea lui Dumnezeu asta. Numai că eu n-am înțeles. Trebuia să fiu rațională, să-mi asum locul de ființă creată, să mă supun rânduielilor suverane ale lui Dumnezeu, să mă rog Lui, să caut și să aștept luminarea și îndrumarea Sa. Înțelegând asta, mi s-a luminat inima și nu L-am mai înțeles greșit pe Dumnezeu. Mi-am dat seama și că unii frați și surori din biserică încă nu o văzuseră pe Zhang Xin cum era în realitate. Prin aceste lucruri, treptat, toți aveau să vadă clar esența lui Zhang Xin. Toți trebuiau să o vadă așa cum era înainte să o poată respinge. Acest lucru avea să ne ajute într-adevăr să ne dezvoltăm discernământul. După ce am înțeles asta, m-am rugat lui Dumnezeu, spunând că vreau să mă supun orchestrărilor și rânduielilor Lui și să învăț lecții în acest mediu.

Mai târziu, am citit în cuvântul lui Dumnezeu: „**Dacă îți dorești să fii mântuit, nu numai că trebuie să depășești obstacolul marelui balaur roșu și nu numai că trebuie să-l poți deosebi pe marele balaur roșu, să vezi prin înfățișarea lui hidoasă și să i te împotrivești întru totul – există și obstacolul antihriștilor pe care să-l depășești. În biserică, un antihrist nu este doar dușmanul lui Dumnezeu, ci și dușmanul aleșilor lui Dumnezeu. Dacă nu poți să deslușești un antihrist, ești predispus să fii indus în eroare și cucerit, să mergi pe calea unui antihrist și să fii blestemat și pedepsit de Dumnezeu. Dacă se întâmplă asta, credința ta în Dumnezeu a eșuat complet. Ce trebuie să dețină oamenii pentru a primi mântuirea? În primul rând, ei trebuie să înțeleagă multe adevăruri și să fie capabili să deslușească esența, firea și calea unui antihrist. Acesta este singurul mod de a se asigura că nu venerează sau**

nu urmează oameni în timp ce cred în Dumnezeu și singurul mod de a-L urma pe Dumnezeu până la capăt. Numai oamenii care sunt capabili să deslușească un antihrist pot crede cu adevărat în Dumnezeu, Îl pot urma și pot fi mărturie pentru Dumnezeu. Atunci, unii vor spune: «Ce să fac dacă nu dețin momentan adevărul pentru acest lucru?» Trebuie să te înarmezi cât mai repede cu adevărul; trebuie să înveți să înțelegi oamenii și lucrurile. Deslușirea unui antihrist nu este o chestiune simplă și necesită abilitatea de a vedea clar esența lui și de a vedea prin comploturile, trucurile, intențiile și obiectivele din spatele a tot ceea ce face. În acest fel, nu vei fi indus în eroare sau controlat de el și poți să rămâi ferm, să urmărești adevărul în siguranță și fără riscuri și să fii statornic pe calea urmăririi adevărului și a dobândirii mântuirii. Dacă nu poți să depășești bariera de antihriști, atunci se poate spune că ești în mare pericol și că ești susceptibil de a fi indus în eroare și capturat de un antihrist și a ajunge să trăiești sub influența Satanei. […] Așadar, dacă dorești să ajungi acolo unde ți se poate acorda mântuirea, primul test pe care trebuie să-l treci e acela de a putea să-l percepi pe Satana și să-l vezi așa cum este de fapt și trebuie și să ai curajul să te ridici în picioare, să-l expui și să te lepezi de Satana. Atunci, unde e Satana? Satana este alături de tine și în jurul tău; s-ar putea chiar să trăiască înlăuntrul inimii tale. Dacă trăiești în firea Satanei, se poate spune că aparții Satanei. Nu poți vedea sau atinge pe Satana sau duhurile rele de pe tărâmul spiritual, dar Satanele și diavolii vii care există în viața reală sunt peste tot. Orice persoană care simte aversiune față de adevăr este rea, iar orice conducător sau lucrător care nu acceptă adevărul este un antihrist sau un conducător fals. Oare astfel de oameni nu sunt Satane și diavoli vii? Acești oameni ar putea fi chiar cei la care te închini și te uiți cu admirație; ar putea fi oamenii care te conduc sau

oamenii pe care multă vreme i-ai admirat, în care ai avut încredere, pe care te-ai bazat și după care ai sperat în inima ta. Totuși, aceștia sunt de fapt baricade care îți stau în cale și te împiedică să urmărești adevărul și să obții mântuirea; sunt conducători falși și antihriști. Ei pot prelua controlul asupra vieții tale și asupra căii pe care o parcurgi și îți pot distruge șansa de a ți se acorda mântuirea. Dacă nu reușești să-i deslușești și să le vezi adevărata față, atunci în orice clipă ai putea să fii indus în eroare și capturat. Așadar, ești în mare pericol. Dacă nu poți să te eliberezi de acest pericol, ești victima de sacrificiu a Satanei. Oricum, oamenii care sunt induși în eroare și controlați și care devin urmăritorii unui antihrist nu pot ajunge în veci și pururi la mântuire. Întrucât nu iubesc sau nu urmăresc adevărul, rezultatul inevitabil este că sunt induși în eroare și urmează un antihrist" (Cuvântul, Vol. 4: Expunerea antihriștilor, „Punctul trei: Ei îi exclud și îi atacă pe cei ce urmăresc adevărul"). După ce am reflectat la cuvântul lui Dumnezeu, am înțeles voia Lui. Dumnezeu permite ca în biserică să apară antihriști și răufăcători, iar înțelepciunea Lui este în spatele acestui lucru. Se folosește de perturbarea și înșelătoria lor pentru a le oferi oamenilor discernământ, astfel încât ei să se elibereze de influența întunecată a Satanei și să obțină mântuirea. M-am gândit la modul în care Zhang Xin mă reprimase și mă pedepsise și la faptul că frații și surorile mele mă înțeleseseră greșit și mă respinseseră. Deși mi-a provocat o oarecare suferință, în timpul acestui proces, am văzut un real exemplu al modului în care antihriștii înșală și fac rău oamenilor, am dobândit cunoaștere și discernământ și am văzut clar că Zhang Xin era un antihrist a cărui esență urăște adevărul și este ostilă față de Dumnezeu. Nu m-am mai simțit constrânsă și controlată de ea, am învățat din eșecurile ei și am reușit să evit să iau calea greșită. Nu erau acestea câștiguri practice? Nu erau toate dragostea și mântuirea lui Dumnezeu? Tot gândindu-mă la asta, mi-am dat

seama că Dumnezeu este foarte înțelept și drept și cu atât mai mult am regretat că nu I-am știut firea cea dreaptă. Când am fost persecutată de un antihrist, pur și simplu L-am învinuit pe Dumnezeu pentru toată acea nedreptate, L-am înțeles greșit și m-am plâns de El. Am fost atât de rebelă. Odată ce mi-am dat seama de asta, m-am simțit îndatorată față de Dumnezeu și-am vrut să mă pocăiesc. Demascarea conducătorilor falși și a antihriștilor este o acțiune bună și dreaptă și era responsabilitatea și obligația mea. Dacă răufăcătorii puteau fi demascați și alungați, frații și surorile mele puteau să aibă o viață bisericească bună. Chiar dacă ei mă înțelegeau greșit sau dacă eram exclusă de antihrist, nu aveam nimic de regretat. M-am gândit la un alt pasaj din cuvântul lui Dumnezeu: „**Oamenii răi rămân răi și nu pot scăpa de ziua pedepsei. Oamenii buni vor fi întotdeauna buni și vor fi descoperiți când lucrarea lui Dumnezeu se va sfârși. Niciun om rău nu va fi considerat drept și niciunul dintre cei drepți nu va fi considerat rău. Aș lăsa Eu vreun om să fie învinuit pe nedrept?**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cei care se supun lui Dumnezeu cu o inimă sinceră vor fi negreșit câștigați de Dumnezeu”). Cuvântul Lui a fost extrem de clar. Dumnezeu este drept, El oferă milă și mântuire pentru cei care Îl iubesc cu adevărat și îi blestemă și îi pedepsește pe răufăcători și pe antihriști. Acest fapt este determinat de firea dreaptă a lui Dumnezeu. Dacă sunt sau nu mântuită, depinde de Dumnezeu, nu de antihriști. Deși biserica noastră a fost controlată de antihrist și noi am fost reprimați, acest lucru a fost doar temporar. Dumnezeu vede totul, Duhul Sfânt dezvăluie totul și, mai devreme sau mai târziu, antihristul va fi descoperit și alungat. În acele zile, m-am gândit adesea la cuvântul lui Dumnezeu și, încet, am simțit o eliberare în inimă și am căpătat încredere în lucrarea lui Dumnezeu.

Într-o zi, conducătorii superiori au stabilit ca două surori să rezolve haosul din biserica noastră. Eram foarte entuziasmate și I-am tot mulțumit

lui Dumnezeu. În mod neașteptat, după ce raportaserăm cu sinceritate comportamentul rău al lui Zhang Xin, ea a fost doar destituită pentru că era o conducătoare falsă. Deși ne-am reluat cu toții viața bisericească, nu m-am putut abține să nu mă simt neliniștită. Zhang Xin era malefică din fire. Pentru statutul ei, pedepsise și reprimase constant oamenii și pe cei malefici îi atrăgea și-i apăra. Nici n-accepta adevărul și refuza să se pocăiască. Ea nu era o conducătoare falsă, ci un adevărat antihrist. Dar apoi m-am gândit: „Dacă voi aduce vorba despre ea, oare frații și surorile vor spune că refuz să renunț la problemele ei? Atunci lasă, nu-i problema mea. Oricum, ea nu-mi va face nimic acum.” Gândindu-mă la asta, am decis să nu mai menționez aceste lucruri. În timpul devoționalelor mele, am citit în cuvântul lui Dumnezeu: „**Antihriștii nu vor accepta niciodată adevărul; vor persista în greșelile lor până la capăt, fără să se întoarcă din drum sau să se căiască**” [Cuvântul, Vol. 4: Expunerea antihriștilor, „Anexa șase: Anexa patru: Rezumând caracterul antihriștilor și firea-esență pe care o au (Partea a treia)”]. Știam că Zhang Xin avea esența unui antihrist și că, dacă nu era alungată, avea să profite de orice oportunitate de a tulbura viața bisericii și de a crea haos, iar apoi, frații și surorile mele ar fi suferit din nou din cauza ei. Trebuia să iau atitudine și s-o demasc pe Zhang Xin. Nu mai puteam să continuu să mă protejez. În cuvântul lui Dumnezeu, am citit: „**Odată ce adevărul a luat viață în tine, când observi pe cineva care este hulitor față de Dumnezeu, care nu se teme de Dumnezeu și este superficial în timp ce își îndeplinește datoria sau care perturbă și tulbură lucrarea bisericii, vei răspunde conform adevărurilor-principii și vei fi capabil să-l identifici și să-l dai în vileag, după caz. Dacă adevărul nu a devenit viața ta și trăiești în continuare în firea ta satanică, atunci, când descoperi oameni răi și diavoli care provoacă perturbări și tulburări în lucrarea bisericii, te vei face că nu vezi și că n-auzi; le vei înlătura, fără reproșuri din partea conștiinței**

tale. Chiar vei crede că oricine provoacă tulburări în lucrarea bisericii nu are nimic de-a face cu tine. Indiferent cât de mult suferă lucrarea bisericii și interesele casei lui Dumnezeu, ești nepăsător, nu intervii și nici nu te simți vinovat, ceea ce te face să fii cineva care nu are conștiință sau rațiune, un neîncrezător, un muncitor. Mănânci ceea ce aparține lui Dumnezeu, bei ceea ce este aparține lui Dumnezeu și te bucuri de tot ce vine de la Dumnezeu, dar crezi că orice daună adusă intereselor casei lui Dumnezeu nu are legătură cu tine, ceea ce te face un trădător care mușcă mâna ce îl hrănește. Dacă nu aperi interesele casei lui Dumnezeu, ești măcar om? Acesta este un demon care s-a insinuat în biserică. Pretinzi că tu crezi în Dumnezeu, pretinzi că ești unul dintre cei aleși și vrei să mănânci și să bei gratis în casa lui Dumnezeu. Nu trăiești viața unei ființe umane, ești mai degrabă o fiară decât o persoană și, în mod clar, ești unul dintre neîncrezători. Dacă ești cineva care crede cu adevărat în Dumnezeu, atunci, chiar dacă nu ai dobândit încă adevărul și viața, cel puțin vei vorbi și vei acționa de partea lui Dumnezeu; cel puțin, nu vei sta cu mâinile în sân când vei vedea că sunt compromise interesele casei lui Dumnezeu. Când simți dorința de a închide ochii, te vei simți vinovat și inconfortabil și îți vei spune: «Nu pot să stau aici și să nu fac nimic, trebuie să mă ridic și să spun ceva, trebuie să-mi asum responsabilitatea, trebuie să dau în vileag acest comportament rău, trebuie să-l opresc, pentru ca interesele casei lui Dumnezeu să nu fie prejudiciate, iar viața bisericească să nu fie tulburată.» Dacă adevărul a devenit viața ta, atunci nu numai că vei avea acest curaj și această hotărâre și vei fi capabil să înțelegi complet chestiunea, dar vei și îndeplini responsabilitatea pe care ar trebui să o porți pentru lucrarea lui Dumnezeu și pentru interesele casei Sale, iar datoria ta va fi astfel îndeplinită” (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor

de pe urmă, Partea a III-a). Citind cuvântul lui Dumnezeu, mi-am dat seama că prin luminarea și îndrumarea Lui am avut discernământ în ceea ce privește faptele rele ale lui Zhang Xin și ale lui Xiao Liu. Dacă nu luam atitudine și nu le demascam, nu aveam conștiință și nu reușeam să protejez lucrarea bisericii. Nu mai puteam să fiu egoistă și josnică ignorând situația. M-am gândit la ce scria într-unul dintre decretele administrative ale Epocii Împărăției: **„Fă orice este benefic pentru lucrarea lui Dumnezeu și nu face nimic care este în detrimentul intereselor lucrării lui Dumnezeu. Apără numele lui Dumnezeu, mărturia lui Dumnezeu și lucrarea lui Dumnezeu”** (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cele zece decrete administrative care trebuie respectate de aleșii lui Dumnezeu în Epoca Împărăției”). Am înțeles mai bine cerințele lui Dumnezeu. Eram membru al bisericii, așadar, în ceea ce privește lucrarea bisericii, aveam responsabilitatea de a lua atitudine și de a o proteja. Mai târziu, conducătorii de nivel superior au venit să analizeze situația. Am raportat comportamentul rău al lui Zhang Xin și al lui Xiao Liu, iar conducătorii superiori au început să cerceteze din nou, pentru a-mi verifica spusele. Prin părtășie, la o adunare despre adevărul privind identificarea antihriștilor, toți frații și surorile au dobândit discernământ. Unul câte unul, ei au demascat și au denunțat faptele rele ale lui Zhang Xin și Xiao Liu. În cele din urmă, s-a stabilit că Zhang Xin era un adevărat antihrist și a fost exclusă din biserică. Xiao Liu a refuzat să se pocăiască pentru faptele ei rele și-a fost exclusă pentru c-a fost complicea unui antihrist. Unii frați și surori care au fost înșelați de Zhang Xin și-au venit în fire și au respins-o cu toții pe Zhang Xin și nu au mai urmat-o. După aceea, viața bisericii a revenit la normal.

Deși au existat răsturnări de situație privind denunțarea acestui antihrist, faptul că ea m-a reprimat mi-a permis să dobândesc puțin discernământ asupra antihriștilor, să-mi dezvolt intuiția, să primesc o

oarecare experiență practică și-o cunoaștere a firii drepte a lui Dumnezeu, iar credința mea în Dumnezeu a sporit și mai mult. Toată slava să fie a lui Dumnezeu Atotputernic!

63. Un raport rodnic

de Kristina, SUA

S-a întâmplat vara, acum vreo doi ani. Am auzit că sora Jocelyn, conducătoare de biserică, îl desemnase pe fratele Eli ca supraveghetor al lucrării de udare, spunând că avea un calibru destul de bun și că părtășia lui la adunări oferea luminare. Am fost puțin surprinsă de veste. Lucrasem cu el înainte în datoria mea, deci știam destul de multe despre el. Era adevărat că era un bun vorbitor și vorbea nonstop în părtășia lui la adunări, dar aproape tot ce avea de spus era numai doctrină literală și nu rezolva cu adevărat probleme practice. În plus, era cam arogant, tindea să facă lucrurile după bunul plac și lua singur decizii în lucrare, fără să discute lucrurile cu alții. Asta a dus la unele probleme care au afectat lucrarea bisericii. O soră și cu mine i-am menționat aceste probleme de câteva ori, însă el tot aducea contraargumente, nu voia să accepte, nu reflecta niciodată asupra lui și, în cele din urmă, nu s-a schimbat deloc. După un timp, am realizat că era cineva care recita mereu doctrină, dar nu putea accepta adevărul. Un principiu pentru alegerea conducătorilor și a lucrătorilor în biserică este că persoana trebuie să aibă o înțelegere pură a adevărului, trebuie să poată accepta adevărul, să aibă simțul responsabilității și un calibru bun. Mai mult decât atât, supraveghetorul lucrării de udare ar trebui să fie bun la rezolvarea problemelor prin părtășie despre adevăr și ar trebui să poată face lucrare practică. Jocelyn l-a făcut pe Eli supraveghetor al lucrării de udare doar fiindcă avea ceva calibru și era elocvent. Asta nu era conform principiilor. Cu cât mă gândeam la asta, cu atât mă simțeam mai neliniștită și am vrut să-i împărtășesc lui Jocelyn gândurile mele, dar am ezitat. Mi-am zis: „Abia am fost demisă din datoria mea ca supraveghetoare a lucrării de udare. Dacă aș obiecta cu privire la persoana care tocmai a fost

selectată de conducătoare, cum m-ar face asta să par? Oare oamenii ar zice că abia am fost demisă din datoria aceea, deci eram invidioasă pe persoana care obținuse postul și că mă dădeam peste cap să-i găsesc vină? Dacă ar zice că perturb lucrarea bisericii? Lasă, mai bine să nu complic lucrurile decât să mă bag singură într-o încurcătură.” Așa că mi-am înghițit cuvintele tocmai când eram pe punctul să deschid gura. Mai târziu, am auzit că niște frați și surori lucraseră și ei înainte cu Eli și considerau că niciodată nu purtase o povară pentru datoria lui și că nu era potrivit să slujească drept supraveghetor. Auzind asta, am fost și mai sigură că aveam dreptate în legătură cu el și m-am gândit: „Ar trebui să discut cu Jocelyn cât mai curând posibil, ca să nu fie întârziată lucrarea bisericii din cauză că persoana greșită a primit slujba. Însă ea era cea care l-a numit pe Eli, deci dacă aduc problema în discuție, nu va însemna asta că o învinovățesc direct în față? Când am lucrat cu ea înainte, mi s-a părut destul de arogantă, neprihănită de sine și tiranică. I-am vorbit despre lucrurile astea și nu doar că a refuzat să accepte, dar mi-a tras un perdaf serios. Deci dacă menționez o problemă cu persoana pe care a promovat-o acum, ar putea crede că sunt dificilă cu ea și că încerc să-i pun bețe în roate. Ce m-aș face apoi, dacă ea mi-ar face probleme? Țin minte că acum câțiva ani, când împreună cu o soră am semnalat niște defecte ale unui conducător, conducătorul respectiv ne-a acuzat că ne aliem și-l atacăm. Mi-am pierdut datoria din cauza aceea. Chiar dacă respectivul conducător a fost mai târziu demascat ca antihrist și exclus, multă vreme n-am avut o datorie fiindcă am fost marginalizată de antihrist. Sunt îngrijorată că s-ar putea ca Jocelyn să nu accepte problema pe care o ridic și apoi va găsi un pretext să-mi ia datoria. Ce m-aș face atunci? Acum e momentul cel mai important pentru a face o datorie. Dacă într-un astfel de moment nu pot face o datorie și nu pot pregăti fapte bune, mă tem că-mi voi pierde șansa la mântuire. Și nu pierd atunci pe toate

planurile?” La gândul ăsta, mi-am scos din minte ideea de a menționa problema.

După aceea, i-am auzit pe niște frați și surori zicând că, de când devenise supraveghetorul lucrării de udare, Eli doar împărtășea doctrină și dădea din gură la adunări, dar nu ajuta deloc oamenii cu problemele lor reale. Nici nu-și asuma răspunderea în datorie, iar dintre nou-veniții de care era responsabil, destul de mulți încetaseră să meargă la adunări, deoarece au fost induși în eroare de minciunile Partidului Comunist. El nu le oferise la timp sprijin și părtășie, așa că unii abandonaseră credința. Când am auzit asta, mi-am dat seama ce gravă era problema. Dacă ar sluji mai departe ca supraveghetor, doar ar face și mai mult rău lucrării bisericii. Am știut că trebuia să-i raportez asta lui Jocelyn imediat. Numai că mă temeam să n-o jignesc și să nu dau de necaz, așa că eram foarte nehotărâtă: „Ar trebui să raportez sau nu? Dacă raportez, mă tem de impactul pe care-l va avea asupra mea; dar dacă nu raportez, o să mă simt vinovată. Mă întreb cum pot să ridic problema într-un mod care să mă protejeze și să garanteze că nu se va întâmpla nimic rău.” M-am încurcat în gândurile astea ca prinsă într-o pânză de păianjen, rămânând stânjenită și neliniștită.

O dată, la o adunare, conducătorul de grup ne-a întrebat dacă avem vreo opinie despre promovarea lui Eli și, dacă avem, să-i trimitem un mesaj. Am fost foarte entuziasmată să aud asta și m-am gândit: „Asta-i o ocazie excelentă! El va fi în față și va aduna opiniile noastre să le comunice conducătoarei; atunci, conducătoarea nu va ști cine ce a scris. Dacă încearcă să afle, conducătorul de grup va fi pavăza din fața noastră.” Ca urmare, am scris problemele pe care le vedeam eu și am dat asta conducătorului de grup. În dimineața următoare, spre surpriza mea, el mi-a spus că deja îi trimisese conducătoarei ceea ce am raportat. M-am neliniștit mult de cum am auzit că nu-i comunicase conducătoarei răspunsul din partea grupului

nostru luat împreună. Am întrebat: „De ce i-ai trimis mesajul meu direct lui Jocelyn?” Văzând ce puternic reacționasem, el a zis: „Conducătoarei i-au fost transmise gândurile fiecăruia și toți ar trebui să fim onești în privința opiniilor noastre. Pentru ce să-ți faci griji?” N-am știut ce să răspund. Eram surprinsă și oarecum stânjenită, gândindu-mă: „Așa-i. De ce m-am temut prea tare să fiu sinceră în legătură cu problema asta?” Am venit înaintea lui Dumnezeu în rugăciune, căutând călăuzire și reflectând asupra mea.

Reflectând, am citit un pasaj din cuvintele lui Dumnezeu: „**Ce fel de persoană este aceea care nu are conștiință și nu are rațiunea umanității normale? În general, este o persoană lipsită de umanitate, una cu umanitate extrem de săracă. Discutând mai amănunțit, cum se manifestă o persoană cu umanitate pierdută? Încercați să analizați ce trăsături se regăsesc în astfel de oameni și ce manifestări specifice prezintă.** (Ei sunt egoiști și josnici.) **Oamenii egoiști și josnici sunt superficiali în acțiunile lor și sunt rezervați față de orice lucru care nu îi privește personal. Ei nu iau în considerare interesele casei lui Dumnezeu și nici nu arată considerație pentru intențiile lui Dumnezeu. Nu-și asumă povara de a-și îndeplini îndatoririle sau de a mărturisi pentru Dumnezeu și nu au niciun simț al responsabilității. […] Există unii oameni care nu își asumă nicio responsabilitate, indiferent de datoria pe care o îndeplinesc. Nici nu raportează superiorilor lor cu promptitudine problemele pe care le descoperă. Când văd că oamenii produc tulburări și perturbări, închid ochii. Când văd oameni răi săvârșind rele, nu încearcă să-i oprească. Ei nu protejează interesele casei lui Dumnezeu și nu iau în considerare care le este datoria și responsabilitatea. Când își îndeplinesc datoria, oamenii ca aceștia nu fac nicio lucrare reală; sunt persoane care caută să facă pe plac oamenilor și sunt ahtiate după confort; vorbesc și acționează doar**

pentru vanitatea, imaginea, statutul și interesele personale și sunt dispuși să își dedice timpul și efortul doar lucrurilor care le aduc beneficii. Acțiunile și intențiile unor asemenea persoane sunt clare pentru toată lumea: răsar de fiecare dată când există șansa de a-și arăta fața sau de a se bucura de vreo binecuvântare. Dar, când nu este o șansă de a-și arăta fața sau imediat ce există o perioadă de suferință, dispar din vedere precum o țestoasă care își retrage capul în carapace. Are o asemenea persoană conștiință și rațiune? (Nu.) **O persoană fără conștiință și rațiune, ce se comportă în acest mod, simte oare remușcare? Oamenii ca aceștia nu au remușcări; conștiința unei asemenea persoane nu servește niciunui scop. Nu a simțit niciodată remușcarea din partea conștiinței sale, deci poate ea să simtă reprosul și disciplina Duhului Sfânt? Nu, nu poate**" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Oferindu-ți inima lui Dumnezeu, poți obține adevărul"). Cuvintele lui Dumnezeu descriau exact starea în care mă aflam. Știam că această conducătoare nu numea oameni potrivit principiilor și am văzut că Eli nu făcea lucrare practică, în calitate de supraveghetor, și că împiedica intrarea în viață a fraților și surorilor. Ar fi trebuit să iau atitudine și să raportez problema ca să apăr lucrarea bisericii. E datoria mea solemnă în calitate de ales al lui Dumnezeu. În schimb, eu m-am speriat că o voi jigni pe Jocelyn și că-mi voi pierde datoria, așa că m-am făcut că nu văd problema. Deși i-am împărtășit în scris opinia mea conducătorului de grup, n-am vrut ca Jocelyn să știe că eu am fost cea care o scrisese și m-am temut că asta îmi va provoca probleme. Am realizat că mă gândeam doar la interesele personale în toate lucrurile și deloc la cum să apăr interesele bisericii. Eram atât de lipsită de conștiință și rațiune! Mă bucurasem de așa de multă udare și hrană din cuvintele lui Dumnezeu, dar când lucrarea bisericii suferea, m-am gândit numai să mă protejez pe mine. Nu aveam nicio loialitate față de

Dumnezeu. Mușcam mâna ce mă hrănea. Nu aveam deloc umanitate. Cu cât mă gândeam mai mult la asta, cu atât mă simțeam mai vinovată și m-am întrebat: „De ce am fost așa de măcinată de frică, așa de neliniștită când am întâmpinat o asemenea problemă? Mi-a fost atât de greu să rostesc un singur cuvânt cinstit – de ce fel de fire eram controlată?”

Mai târziu am citit un pasaj din cuvintele lui Dumnezeu, care mi-a clarificat totul. Dumnezeu Atotputernic spune: „**Majoritatea oamenilor doresc să urmărească și să practice adevărul, dar, în cea mai mare parte a timpului, ei au numai hotărârea și dorința de a proceda așa; adevărul nu a devenit viața lor. Ca urmare, când dau peste forțele răului sau întâlnesc oameni răi și haini care comit fapte rele sau falși conducători și antihriști ce fac lucrurile într-un mod care încalcă principiile – tulburând astfel lucrarea bisericii și rănindu-i pe aleșii lui Dumnezeu – ei își pierd curajul de a se ridica și a vorbi deschis. Ce înseamnă când nu ai curaj? Înseamnă, oare, că ești sfios ori incoerent? Sau că nu înțelegi pe deplin și, în consecință, nu ai încrederea de a vorbi deschis? Nu înseamnă niciuna dintre acestea; aceasta reprezintă, în primul rând, consecința faptului că ești constrâns de firi corupte. Una dintre firile corupte pe care le dezvălui este o fire înșelătoare; când ți se întâmplă ceva, primul lucru la care te gândești îl reprezintă propriile interese, primul lucru pe care îl iei în considerare îl reprezintă consecințele, dacă acest lucru îți va aduce sau nu beneficii. Aceasta este o fire înșelătoare, nu-i așa? O alta este o fire egoistă și abjectă. Te gândești: «Ce legătură are cu mine o pierdere pentru interesele casei lui Dumnezeu? Nu sunt conducător, așadar, de ce mi-ar păsa? Nu are nimic de-a face cu mine. Nu este responsabilitatea mea.» Nu tu te gândești conștient la asemenea idei și cuvinte, ci subconștientul tău le produce – acestea reprezintă firea coruptă pe care o dezvăluie oamenii**

când întâmpină o problemă. Firile corupte ca aceasta guvernează modul în care gândești, te leagă de mâini și de picioare și controlează ceea ce spui. În inima ta, vrei să te ridici și să vorbești, dar ai îndoieli și, chiar și atunci când îți exprimi opinia, nu atingi fondul problemei și-ți lași loc de manevre, altfel spus, tergiversezi și nu spui adevărul. Oamenii care sunt clarvăzători pot să vadă asta; în realitate, știi în inima ta că nu ai spus tot ce ar fi trebuit, că ceea ce ai spus nu a avut niciun efect, că doar ai făcut totul mecanic și că problema nu a fost rezolvată. Nu ți-ai îndeplinit responsabilitatea, totuși spui fără ocolișuri că ți-ai îndeplinit responsabilitatea sau că nu-ți era clar ce se întâmpla. Este adevărat? Și chiar este ceea ce crezi? Nu ești atunci pe deplin sub controlul firilor tale satanice? Chiar dacă o parte din ceea ce spui este în concordanță cu faptele, în privința locurilor cheie și a chestiunilor cruciale, minți și înșeli oamenii, ceea ce demonstrează că ești o persoană care minte și care trăiește după firea ei satanică. Tot ceea ce spui și gândești a fost procesat de creierul tău, făcând ca fiecare cuvântare să-ți fie falsă, goală, o minciună; de fapt, tot ceea ce spui este contrar faptelor, de dragul de a te justifica, spre propriul tău beneficiu, iar tu simți că ți-ai atins obiectivele atunci când i-ai indus pe oameni în eroare și i-ai făcut să creadă. Acesta este felul în care vorbești; el reprezintă, totodată, firea ta. Ești controlat în totalitate de propria fire satanică. Nu ai putere asupra a ceea ce spui și faci. Chiar dacă ai vrea, nu ai putea spune adevărul sau ceea ce crezi cu adevărat; chiar dacă ai vrea, nu ai putea practica adevărul; chiar dacă ai vrea, nu ți-ai putea îndeplini îndatoririle" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a). Citind cuvintele lui Dumnezeu, am înțeles că nu practicam adevărul și nu apăram lucrarea bisericii, fiindcă eram înșelătoare, egoistă și demnă de dispreț prin natura mea. M-am gândit cum știam că Jocelyn nu

urma principiile numindu-l pe Eli și apoi cum el compromitea lucrarea bisericii întrucât nu făcea nicio lucrare practică. Am văzut toate astea limpede ca lumina zilei și am știut că ar trebui să semnalez aceste lucruri, că asta ar fi util pentru lucrarea bisericii și că ar ajuta intrarea în viață a tuturor, dar niciodată nu mi-am făcut curaj să iau atitudine și să spun ceva. Apoi, când conducătorul meu de grup a luat inițiativa, mi-am scris în cele din urmă părerile, însă când am aflat că el le transmisese direct conducătoarei, am fost nemulțumită și mi s-a părut că mă demascase. Îmi storceam creierii, calculând cum să mă protejez astfel încât să nu risc să pierd nimic. Mă conduceam după filosofiile satanice „Fiecare om pentru el însuși și diavolul îl ia pe cel mai din spate", „Lasă lucrurile să treacă, dacă ele nu te afectează direct", „Oamenii raționali știu să se protejeze, încercând doar să nu facă greșeli" și „Cuiul care se ridică cel mai sus este bătut până la capăt." Lucrurile astea îmi controlau gândurile, ținându-mă legată sub vraja lor și făcându-mă vicleană și înșelătoare. Deși aveam credință și citeam cuvintele lui Dumnezeu, în inima mea nu era absolut niciun loc pentru Dumnezeu. De-abia dacă puteam să spun un singur lucru cinstit ori să fac lumină asupra unei situații reale. Eram trepădușul Satanei, ducând o existență jalnică. Eram egoistă, demnă de dispreț și nu aveam niciun strop de umanitate. Chiar că-L făcea pe Dumnezeu să mă deteste. Am simțit un regret incredibil și am spus în gând o rugăciune către Dumnezeu: „Dumnezeule, sunt așa de egoistă și înșelătoare! Nu mi-am asumat nicio responsabilitate când am văzut o problemă, nu practicam adevărul și nu apăram lucrarea bisericii. Trăiesc într-un mod atât de jalnic! Dumnezeule, nu mai vreau să trăiesc astfel. Vreau să practic adevărul și să Te mulțumesc." După rugăciune am simțit ceva mai multă încredere și nu mi-am mai făcut griji cum ar putea reacționa Jocelyn după citirea raportului meu.

Crezusem că, după citirea rapoartelor noastre asupra problemelor ei, Jocelyn își va da seama că încălca principii numindu-l pe Eli, dar nu a reflectat asupra ei înseși și nu l-a demis prompt. Am descoperit, de asemenea, că nu se ocupa în mod practic de problemele proiectelor care mergeau încet sau erau ineficiente. Mi-am zis: „Nu poate accepta adevărul și nu poate face nicio lucrare reală, deci, pe baza principiilor de discernere a conducătorilor falși, pare foarte probabil că ea e exact așa.” Am vrut să raportez lucrul acesta superiorilor, însă iarăși am ezitat, gândindu-mă: „Și dacă ar afla, ce ar crede despre mine? Dacă nu e demisă, ci rămâne conducătoare, ar căuta oare pretexte să mă persecute? Dă-i pace! Faptul că refuză să se schimbe ori să facă lucrare practică e problema ei, așa că eu trebuie doar să-mi fac bine propria datorie și să văd cum merg lucrurile.” Am lăsat deci chestiunea așa cum era.

Peste puțin timp am auzit că un conducător de la altă biserică fusese demascat ca antihrist și dat afară. Făcuse destul de mult rău cât fusese conducător și toți au văzut asta, dar nimeni nu a îndrăznit să vorbească. Nici măcar o persoană din toată biserica nu l-a raportat și nici după ce a fost demascat și dat afară, tot n-au scos la lumină relele pe care le făcuse el. Doar au dat vina pe alții, pretinzând că n-au știut. Cu toții îl acopereau pe acel antihrist și erau de partea lui, împotrivindu-I-se lui Dumnezeu prin faptul că se purtau ca niște complici ai Satanei, ceea ce jignea cu adevărat firea lui Dumnezeu. Ca urmare, întreaga biserică a fost izolată ca să reflecteze asupra lor înșiși. Asta m-a impresionat foarte tare și mi-a amintit de niște cuvinte ale lui Dumnezeu: „**Dacă în biserică nu este niciun om dispus să practice adevărul și nimeni care să poată mărturisi ferm pentru Dumnezeu, atunci acea biserică ar trebui să fie complet izolată, iar legătura sa cu alte biserici ar trebui tăiată. Lucrul acesta se numește «îngroparea morții»; înseamnă lepădarea de Satana. Dacă într-o**

biserică există mai mulți tirani locali, urmați de niște «muște mărunte» care nu au niciun fel de discernământ, și dacă ei, credincioșii din biserică, tot nu pot să respingă constrângerile și manipularea acestor tirani după ce au văzut adevărul, atunci toți acești nesăbuiți vor fi eliminați în final. Deși se poate ca aceste muște mărunte să nu fi făcut nimic teribil, ele sunt și mai înșelătoare, și mai șirete și evazive, și toți cei asemenea lor vor fi eliminați. Nu va rămâne niciunul! Aceia care îi aparțin Satanei îi vor fi înapoiați, în timp ce aceia care aparțin lui Dumnezeu vor merge cu siguranță în căutarea adevărului; lucrul acesta este hotărât de natura lor. Fie ca toți cei care îl urmează pe Satana să piară! Niciun pic de milă nu va fi arătată acestor oameni. Fie ca toți cei care caută adevărul să fie aprovizionați și să se bucure de cuvântul lui Dumnezeu după placul inimii lor. Dumnezeu este drept; El nu ar favoriza pe nimeni. Dacă ești un diavol, atunci ești incapabil să practici adevărul; dacă ești un om care caută adevărul, atunci este sigur că nu vei fi luat captiv de Satana. Acest lucru este de netăgăduit" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Un avertisment pentru cei care nu practică adevărul"). Din cuvintele lui Dumnezeu, am perceput ceva din firea Lui măreață, dreaptă, care nu tolerează jignire și din mânia Lui față de cei care nu pun în practică adevărul. Deși la suprafață părea că n-au făcut ceva cu adevărat rău, ei au asistat în timp ce antihristul făcea rău și n-au făcut nimic pentru a-l raporta sau demasca. I-au permis antihristului s-o ia razna, distrugând lucrarea bisericii, și n-au ridicat un deget. Îl acopereau pe antihrist și erau complicii Satanei. Asta însemna că luau parte la răul făcut de antihrist și jigneau grav firea lui Dumnezeu. Nu eram eu exact la fel? Citisem atât de mult din cuvântul lui Dumnezeu și dobândisem un oarecare discernământ. Am văzut cum conducătoarea nu urma principiile în selectarea personalului, că nu putea accepta adevărul și, mai mult, că nu

făcea lucrare practică, ceea ce deja fusese o piedică în lucrarea bisericii. Am văzut că era o conducătoare falsă, dar m-am temut că aș ofensa-o și că m-ar persecuta, așa că am lăsat lucrurile să degenereze pentru că nu mă afecta personal. Mi se părea că era treaba ei dacă se schimba sau nu și nu avea nimic de-a face cu mine. Mă bucurasem de așa de multă hrană de la Dumnezeu, dar tot am mușcat mâna ce m-a hrănit și am stat de partea Satanei. Am văzut cum sunt compromise interesele bisericii, și totuși n-am făcut nimic. Nu eram întocmai ca Satana? Chiar dacă îndeplineam o datorie, Dumnezeu urmărea fiecare mic lucru pe care îl făceam. Știam că, dacă nu mă căiam, aveam să fiu detestată și alungată de El. Era un gând înspăimântător pentru mine. M-am rugat și m-am căit imediat înaintea lui Dumnezeu: „Dumnezeule, am văzut o conducătoare falsă purtându-se într-un mod care nu e în acord cu principiile și perturbând lucrarea bisericii, însă nu am demascat-o și nu am raportat-o, doar ca să mă pot proteja pe mine însămi. Am fost complicele Satanei. Sunt atât de răzvrătită și detestabilă! Dumnezeule, vreau să mă căiesc înaintea Ta!”

Apoi m-am întrebat: „De ce mi-a fost așa de frică să raportez problemele conducătoarei? De ce anume m-am temut, de fapt?” În rugăciunile și căutarea mea, am citit două pasaje din cuvintele lui Dumnezeu care m-au ajutat să înțeleg mai bine problema. Cuvântul lui Dumnezeu spune: „**Care este atitudinea pe care oamenii ar trebui să o aibă în ceea ce privește modul de tratare a unui conducător sau lucrător? Dacă ceea ce face un conducător sau un lucrător este bine și în acord cu adevărul, atunci poți să i te supui; dacă ceea ce face este greșit și în dezacord cu adevărul, atunci nu ar trebui să i te supui și poți să îl dai în vileag, să i te opui și să ai o opinie diferită. Dacă nu este capabil să facă lucrare reală sau face fapte rele care provoacă o tulburare a lucrării bisericii și este dezvăluit ca fiind un conducător**

fals, un lucrător fals sau un antihrist, atunci tu poți să îl discerni, să îl dai în vileag și să îl raportezi. Însă, unii dintre aleșii lui Dumnezeu nu înțeleg adevărul și sunt deosebit de lași; se tem să nu fie suprimați și chinuiți de conducători falși și antihriști, așa că nu îndrăznesc să respecte principiile. Ei spun: «În cazul în care conducătorul mă dă afară, sunt terminat; dacă îi pune pe toți să mă dea în vileag sau să se lepede de mine, atunci nu voi mai putea să cred în Dumnezeu. Dacă sunt exclus din biserică, atunci Dumnezeu nu mă va mai vrea și nu mă va mântui. Iar credința mea nu va fi fost în van?» Nu este ridicolă o astfel de gândire? Au astfel de oameni o credință autentică în Dumnezeu? Un conducător fals sau un antihrist L-ar reprezenta pe Dumnezeu atunci când te exclude? Când un conducător fals sau un antihrist te chinuie și te exclude, aceasta este lucrarea Satanei și nu are nimic de-a face cu Dumnezeu; când oamenii sunt îndepărtați sau excluși din biserică, acest lucru este în conformitate cu intențiile lui Dumnezeu doar când există o decizie comună luată de biserică și de toți aleșii lui Dumnezeu și când îndepărtarea sau excluderea este pe deplin în conformitate cu rânduielile de lucru ale casei lui Dumnezeu, cu adevărurile-principii din cuvintele lui Dumnezeu. Cum ar putea faptul de a fi exclus de un conducător fals sau de un antihrist să însemne că nu poți fi mântuit? Aceasta reprezintă persecuția Satanei și a antihristului și nu înseamnă că nu vei fi mântuit de Dumnezeu. Depinde de Dumnezeu dacă poți fi mântuit sau nu. Nicio ființă umană nu este calificată să decidă dacă poți fi mântuit de Dumnezeu. Trebuie să îți fie clar acest lucru. Iar a-ți trata excluderea de către un conducător fals sau un antihrist drept a fi exclus de Dumnezeu – nu înseamnă asta să Îl înțelegi greșit pe Dumnezeu? Ba da. Și nu înseamnă doar să Îl înțelegi greșit pe Dumnezeu, ci și să te răzvrătești împotriva

Lui. Este și un fel de blasfemie față de Dumnezeu. Iar înțelegerea greșită a lui Dumnezeu în acest fel nu este ignorantă și nesăbuită? Când un conducător fals sau un antihrist te exclude, de ce nu cauți adevărul? De ce nu cauți pe cineva care înțelege adevărul, ca să dobândești un oarecare discernământ? Și de ce nu raportezi acest lucru superiorilor ierarhici? Asta dovedește că tu nu crezi că adevărul domină în casa lui Dumnezeu, arată că nu ai o credință autentică în Dumnezeu, că nu ești o persoană care crede în Dumnezeu cu adevărat. Dacă ai încredere în atotputernicia lui Dumnezeu, de ce te temi de represaliile unui conducător fals sau ale unui antihrist? Pot ei să-ți decidă soarta? Dacă ești capabil de discernământ și detectezi că acțiunile lor sunt contrare adevărului, de ce nu ai părtășie cu aleșii lui Dumnezeu, care înțeleg adevărul? Ai gură, de ce nu îndrăznești să-ți exprimi opinia? De ce te temi atât de mult de un conducător fals sau de un antihrist? Asta dovedește că ești un laș, un neisprăvit și un lacheu al Satanei. Dacă, atunci când ești amenințat de un conducător fals sau un antihrist, nu îndrăznești să-l raportezi superiorilor, acest lucru arată că ai fost deja prins de Satana și că ai aceeași inimă ca el; nu înseamnă asta că-l urmezi pe Satana? Cum ar putea să fie o astfel de persoană unul dintre aleșii lui Dumnezeu? Este, pur și simplu, o scursură" (Cuvântul, Vol. 4: Expunerea antihriștilor, „Punctul trei: Ei îi exclud și îi atacă pe cei ce urmăresc adevărul"). **„Toate lucrările sau cuvintele lui Dumnezeu care au legătură cu destinația omenirii vor trata oamenii conform esenței fiecărui individ; nu va exista nici cea mai mică eroare și nu se va face nicio greșeală. Sentimentele sau înțelesul uman se amestecă doar atunci când oamenii lucrează. Lucrarea pe care o face Dumnezeu este cea mai potrivită; El cu siguranță nu aduce acuzații false împotriva niciunei ființe create**" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Dumnezeu și omul vor

intra în odihnă împreună”). După ce am citit asta, am înțeles că nu am îndrăznit să raportez problema conducătoarei fiindcă perspectiva mea era complet greșită. Credeam că un conducător putea să-mi determine viitorul și soarta, prin urmare dacă ofensam un conducător, iar el mă persecuta și nu mă mai lăsa să îndeplinesc o datorie, atunci aveam să-mi pierd orice speranță de mântuire. Vedeam conducătorii ca fiind chiar mai presus de Dumnezeu. Cum mă puteam numi credincioasă? Soarta omului e în mâinile lui Dumnezeu. Finalul meu și faptul dacă pot fi mântuită sunt întru totul la latitudinea lui Dumnezeu. Nu sunt hotărâte de nicio făptură umană. Chiar dacă în trecut fusesem tratată nedrept pentru că am semnalat probleme în lucrarea unui conducător, mai târziu, frații și surorile au realizat că el era un antihrist și a fost înlăturat din biserică. Nu-mi pierdusem șansa la mântuire fiindcă am suferit temporar de pe urma persecuției nedrepte din partea unui antihrist, ci chiar am dezvoltat discernământ în legătură cu antihriștii și am tras niște învățăminte. Există frați și surori care demască și raportează antihriști și conducători falși pentru a proteja lucrarea bisericii, iar apoi antihriștii și conducătorii falși îi persecută și se iau de ei. Unii chiar sunt dați afară din biserică, dar, fiindcă au credință adevărată și continuă să răspândească Evanghelia și să-și facă datoria, ei tot au lucrarea Duhului Sfânt și călăuzirea lui Dumnezeu. Mai pot pregăti fapte bune și pot fi mântuiți. Când antihristul e demascat și îndepărtat, atunci ei sunt lăsați înapoi în biserică. Asta mi-a arătat că Dumnezeu e drept și că adevărul domnește în casa lui Dumnezeu. Dumnezeu cârmuiește peste toate lucrurile. M-am gândit iar la biserica aceea, unde nici măcar o persoană nu l-a demascat pe antihrist și toți au închis ochii la faptele lui rele, ignorând ceea ce nu-i afecta personal, dând antihristului frâu liber să perturbe biserica. Deși nu au fost persecutați și au putut să-și facă mai departe datoria în biserică, ei țineau cu antihristul, opunându-I-se lui Dumnezeu. Până la

urmă, întreaga biserică a fost disprețuită și respinsă de Dumnezeu. Gândindu-mă la asta, am ajuns să cred că a nu raporta antihriștii și conducătorii falși înseamnă să-l aperi pe Satana și să le faci rău aleșilor lui Dumnezeu și că a nu-i raporta când tulbură lucrarea bisericii jignește firea lui Dumnezeu. Mi-a fost puțin teamă și chiar m-am disprețuit. Asta mi-a dat motivația să pun adevărul în practică.

M-am gândit la pasajul acesta din cuvintele lui Dumnezeu: „**Nu face mereu lucrurile de dragul tău și nu lua constant în considerare propriile interese; nu ține cont de interesele omului și nu te gândi la mândria, reputația și statutul tău. Mai întâi trebuie să te gândești la interesele casei lui Dumnezeu și să faci din ele prioritatea ta. S-ar cuveni să ții seama de intențiile lui Dumnezeu și să începi prin a contempla dacă au fost sau nu impurități în îndeplinirea datoriei tale, dacă ai fost loial, ți-ai îndeplinit responsabilitățile și dacă ai dat totul pentru asta, precum și dacă te-ai gândit sau nu din inimă la datoria ta și la lucrarea bisericii. Trebuie să te gândești la aceste lucruri**” (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Libertatea și eliberarea pot fi dobândite doar prin alungarea firii corupte”). Cuvintele lui Dumnezeu mi-au arătat o cale de a practica. În confruntarea cu această problemă, trebuia să pun pe primul plan interesele bisericii, trebuia să le dau lor prioritate și să mă lepăd în mod conștient de motivațiile mele greșite. Trebuia să încetez să-mi pun pe primul plan interesele personale. Așa că am scris în detaliu problemele pe care le văzusem și m-am pregătit să le raportez unui superior. Chiar atunci, alte câteva colege mi-au spus că și ele observaseră că Jocelyn nu făcea lucrare practică, nu rezolvase probleme vechi din biserică, promova oameni cum avea chef și tot refuza să-i demită pe unii care aveau calibru slab, care erau incompetenți în lucrarea lor și care de mult fuseseră neglijenți în datorie, folosind scuza că nu putea găsi niciun candidat potrivit. Lucrul

acesta afectase mult lucrarea bisericii. Conform principiilor, Jocelyn era o conducătoare falsă. Așadar, am scris o scrisoare raportând-o împreună și i-am trimis-o unui conducător.

Mai târziu, superiorii au examinat situația și au descoperit că Jocelyn nu făcea niciodată lucrare practică, era dictatorială în abordare și se folosea de statutul ei pentru a-i constrânge pe alții. A fost identificată drept conducătoare falsă și înlăturată din funcție. Eli a fost găsit și el nepotrivit ca supraveghetor al lucrării de udare și a fost desemnat pentru altă datorie. Sentimente de tot felul au irupt în mine când am văzut cum se sfârșise. Am văzut că în casa lui Dumnezeu chiar stăpânesc Hristos și adevărul și m-am simțit mai încrezătoare să pun adevărul în practică. Am fost copleșită de recunoștință față de Dumnezeu. Sunt foarte recunoscătoare pentru luminarea și călăuzirea cuvintelor lui Dumnezeu, care mi-au permis să mă eliberez treptat de controlul și lanțurile acelor filosofii satanice și să-mi iau inima-n dinți să practic adevărul, să raportez un conducător fals și să trăiesc cu puțină demnitate!

64. Este întreaga Biblie insuflată de Dumnezeu?

de Zhao Guang, China

În 1998, vărul meu, Yang, a venit să-mi împărtășească Evanghelia Domnului Isus. Mi-a adus un exemplar al Bibliei și mi-a spus că întreaga Biblie este insuflată de Dumnezeu, că tot ceea ce cuprinde este cuvântul lui Dumnezeu și că înăuntru se află calea către Împărăția lui Dumnezeu și către viața veșnică. Mi-a stârnit imediat curiozitatea să aud că puteam obține viața veșnică și, apoi, am citit Biblia când am avut timp. În scurt timp, am aflat că Domnul Isus era Răscumpărătorul omenirii și L-am acceptat. Pentru că eram pasionat de căutarea lui Dumnezeu, am devenit mai târziu conlucrător și am început să evanghelizez și să predic bisericii. Credeam ferm că Biblia era fundația și îndrumarea pentru credința mea.

După câțiva ani, biserica s-a golit și era din ce în ce mai dificil să simți lucrarea Duhului Sfânt. Majoritatea credincioșilor erau pasivi și slabi, credința li se răcise și mulți chiar s-au reîntors în lumea laică. Confruntarea cu toate acestea m-a făcut să mă simt neliniștit și neajutorat și aveam slăbiciune în inimă. Se putea ca Domnul să ne fi abandonat? Însă, de fiecare dată când mă gândeam că Domnul a spus: „**Cel ce va răbda până la sfârşit va fi mântuit**” (Matei 10:22), inima îmi devenea mai neclintită. Aveam încredere că Domnul nu îi va trata rău pe aceia care L-au urmat cu o inimă sinceră și am continuat să mă sacrific pentru El. Mă rugam deseori în inima mea și Îi ceream Domnului să ne întărească credința. În acea perioadă a apărut o biserică numită Fulgerul de la Răsărit. Ei mărturiseau că Domnul Se întorsese deja, exprima adevăruri și săvârșea lucrarea de judecată în zilele de pe urmă. Mulți frați și surori întru Domnul s-au convertit la Fulgerul de la Răsărit și acest lucru m-a îndurerat. Ce am considerat în special dificil de acceptat a fost să-i aud pe cei din Fulgerul de la Răsărit

spunând că Biblia cuprindea atât cuvintele lui Dumnezeu, cât și ale omului. Mi-am spus: „Biblia afirmă clar că «Toată Scriptura este inspirată de Dumnezeu» (2 Timotei 3:16). Tot ceea ce este cuprins în Biblie este cuvântul lui Dumnezeu, pastorii și prezbiterii spun asta mereu. Așadar, ceea ce spune Fulgerul de la Răsărit nu contrazice Biblia și Îl trădează pe Domnul?” Din această cauză, eram foarte potrivnic față de Fulgerul de la Răsărit. De atunci înainte, la majoritatea adunărilor noastre discutam cum să ne păzim de Fulgerul de la Răsărit și să-i rezistăm și cum să protejăm biserica pentru a nu-și pierde turma. Pentru a-i împiedica pe oamenii din Fulgerul de la Răsărit să ne fure oile, le-am spus fraților mei și surorilor mele: „Biblia este în întregime insuflată de Dumnezeu și toate cuvintele lui Dumnezeu sunt în aceasta. Dacă avem credință în Dumnezeu, nu ne putem abate de la Biblie. Ar fi o erezie să facem acest lucru.” Procedând astfel, speram să-i împiedic să investigheze lucrarea lui Dumnezeu Atotputernic din zilele de pe urmă, dar ei continuau să-L accepte pe Dumnezeu Atotputernic.

Odată, după ce m-am întors acasă după o adunare de la biserică, mi-am văzut soția frământând aluat, iar lângă ea ședea o femeie de vreo șaizeci de ani, care ținea o carte în mână și avea părtășie cu ea. Imediat, am ghicit că aceasta credea în Dumnezeu Atotputernic, privirea mi-a devenit sumbră și am spus: „Tu respingi și ai abandonat Biblia, dar tot pretinzi că ai credință în Dumnezeu? Ieși afară de aici!” Sora mi-a spus răbdătoare: „Frate, nu te enerva. Nu trage orbește concluzii pripite. Și noi citeam Biblia și consideram că versetul «Toată Scriptura este inspirată de Dumnezeu» (2 Timotei 3:16) înseamnă că toate cuvintele din Biblie sunt cuvintele lui Dumnezeu. Doar mai târziu ne-am dat seama că această interpretare este inexactă.” „Ce dovadă ai?”, am întrebat-o disprețuitor. Sora mi-a spus: „De exemplu, Evanghelia după Luca spune: «Fiindcă mulţi au încercat să alcătuiască o istorisire amănunţită despre lucrurile care s-au împlinit printre

noi, aşa cum ni le-au încredinţat cei ce au fost de la început martori oculari şi care au ajuns slujitori ai Cuvântului» (Luca 1:1-2). Nu înseamnă asta că Evanghelia după Luca a fost scrisă de acesta din experiența și investigațiile sale? Luca doar a notat unele dintre faptele pe care le-a văzut și le-a auzit la acel moment. Aceasta este o carte scrisă de om, așadar cum putem spune că reprezintă în întregime cuvântul lui Dumnezeu? Nu este nevoie ca lucrurile care sunt insuflate de Dumnezeu să fie experimentate de om sau amestecate cu idei omenești. Aceste două lucruri sunt clar diferite." Am fost cumva surprins de cuvintele surorii: chiar există o diferență între cuvintele insuflate de Dumnezeu și cele scrise de oameni în baza a ceea ce văd sau aud. Nu am putut găsi nicio hibă în spusele ei. Am tras aer în piept și am măsurat-o din priviri pe soră cu coada ochiului, spunându-mi: „Este bătrână și nu pare să aibă cine știe ce educație, cu toate acestea știe astfel de lucruri. De necrezut!" Pentru o clipă, nu m-am putut gândi la un răspuns la ceea ce spusese și m-am înroșit la față. Eram îngrijorat că voi fi dus în eroare dacă mai ascultam ce avea de spus, așa că am tușit și i-am zis: „Destul, avem convingeri diferite. Să nu mai vii aici." Spunând acestea, am împins-o pe soră pe ușă afară. Ea m-a sfătuit în mod repetat să citesc cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic pentru a stabili dacă Domnul S-a întors, însă mi-am închis inima față de ea. Nu voiam să ascult. Cu lacrimi în ochi, mi-a spus sincer: „Frate, te rog să te gândești mai bine în privința asta!" Auzindu-i sinceritatea cuvintelor, văzându-i expresia onestă din ochi și silueta firavă în vântul iernii, am simțit un junghi puternic în inimă și nu am recunoscut ce era acel sentiment. Dar mi-am adus aminte că toate cuvintele din Biblie sunt de la Dumnezeu și orice altceva nu reprezintă credință în Dumnezeu. Ceea ce predicau ei depășea Biblia, totuși veneau la biserica noastră pentru a fura oi. Nu puteam asculta ce predicau ei și trebuia să rămân neclintit în poziția mea. După aceasta, am fost în continuare împăcat cu raționamentul și

acțiunile mele și nu am precupețit niciun efort în a „proteja” turma. În ciuda acestor lucruri, de fiecare dată când vedeam pe cineva de la Biserica lui Dumnezeu Atotputernic, mă simțeam neliniștit. Părtășia lor avea logică și era greu de infirmat. Nu era altceva de făcut decât să adoptăm o abordare inflexibilă și să implementăm o politică de a nu-i asculta, de a nu le citi cărțile și de a nu interacționa cu ei.

Timpul a trecut pe nesimțite și era deja la începutul toamnei anului 2004. Vărul meu, Yang, m-a sunat și mi-a spus că avea nevoie de mine pentru ceva urgent. M-am grăbit să mă duc la el și vărul meu mi l-a prezentat pe fratele Wang Chuanyang. Mi-a spus că Chuanyang era predicator și ne-a cerut să purtăm un dialog despre înțelegerea noastră cu privire la Domnul. Am fost foarte fericit și, după ce am salutat, vărul meu mi-a dat o Biblie și a scos două cărți groase cu copertă cartonată. M-am uitat și pe copertă scria: „**Cuvântul Se arată în trup**”. Acestea erau cărți de la Fulgerul de la Răsărit! Am sărit în picioare și am spus: „Yang, ai acceptat Fulgerul de la Răsărit?” Vărul meu a chicotit și mi-a spus: „Așa este. Te-am chemat aici astăzi pentru că voiam să am părtășie cu tine. Sper că vei arunca o privire asupra lucrării lui Dumnezeu Atotputernic din zilele de pe urmă.” În acel moment, mi-am adus aminte că pastorii și prezbiterii spuneau întotdeauna că Biblia este insuflată de Dumnezeu în întregime și că toate cuvintele lui Dumnezeu sunt incluse în ea. Învățăturile Fulgerului de la Răsărit depășeau Biblia, deviau de la învățăturile Domnului. În niciun caz nu ar trebui să le ascultăm. Cel mai bun răspuns al nostru era să îi evităm. Așa că m-am scuzat spunând că am acasă ceva de care trebuia să mă ocup. Vărul meu mi-a spus netulburat: „De ce fugi de fiecare dată când vezi pe cineva care crede în Dumnezeu Atotputernic? Dacă știi adevărul, de ce te temi să nu fii dus în eroare? Dacă tot ești aici, de ce nu-ți calmezi inima și nu cauți puțin?” N-am avut de ales decât să mă întorc în scaunul meu, dar

gândurile mi se învălmășeau în minte: cum ar trebui să tratez această situație de astăzi? M-am rugat în tăcere Domnului în inima mea: „O, Doamne! Îți încredințez Ție această situație. Te rog, protejează-mă și îndrumă-mă.” Apoi, vărul meu a luat „**Cuvântul Se arată în trup**” și a citit un pasaj din cuvântul lui Dumnezeu Atotputernic: „**Vă sfătuiesc să umblați cu grijă pe calea credinței în Dumnezeu. Nu trageți concluzii pripite; mai mult, nu fiți superficiali sau necugetați în credința voastră în Dumnezeu. Ar trebui să știți, cel puțin, că aceia care cred în Dumnezeu ar trebui să fie smeriți și să aibă inimi cu frică de Dumnezeu. Cei care au auzit adevărul și totuși strâmbă din nas, sunt nesăbuiți și ignoranți. Cei care au auzit adevărul și totuși trag concluzii pripite fără grijă sau îl condamnă, sunt plini de aroganță. Nimeni dintre cei care cred în Isus nu este în măsură să blesteme sau să-i condamne pe alții. Ar trebui să fiți toți persoane cu rațiune și care acceptă adevărul. Poate că, auzind calea adevărului și citind cuvântul vieții, crezi că numai unul din 10000 dintre aceste cuvinte se aliniază convingerilor tale și Bibliei, și atunci ar trebui să continui să cauți în cel de-al 10000-lea dintre aceste cuvinte. Încă te sfătuiesc să fii smerit, să nu fii prea încrezător și să nu te înalți pe tine însuți prea mult. Cu o părticică din inima ta cu frică de Dumnezeu, vei dobândi mai mare lumină. Dacă examinezi cu atenție și contempli în mod repetat aceste cuvinte, vei înțelege dacă ele reprezintă sau nu adevărul, și dacă sunt sau nu sunt viață**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Când vei vedea trupul spiritual al lui Isus, Dumnezeu va fi făcut din nou cerul și pământul”). Stăteam acolo, aparent neimpresionat, dar, în realitate, cuvintele din carte mă impresionaseră. Toate aceste cerințe corespundeau cuvintelor Domnului Isus. Domnul a spus: „**Ferice de cei săraci în duh, căci a lor este Împărăția Cerurilor!**” (Matei 5:3). Cei care cred în Dumnezeu ar trebui să

aibă o atitudine de umilință și căutare. Eu am condamnat și am judecat orbește Fulgerul de la Răsărit, fără a căuta sau a cerceta. Eram cu adevărat arogant și neprihănit de sine. M-am simțit vinovat și mi-am spus: „Aceste cuvinte sunt ceva special, sunt similare învățăturilor Domnului. Chiar ar putea fi acestea cuvinte rostite de Domnul întors?" M-am gândit și la toate dățile în care interacționasem cu oameni din Biserica lui Dumnezeu Atotputernic: erau demni și integri, răspândeau Evanghelia cu multă iubire, erau răbdători, iar explicațiile lor la întrebări erau deosebit de bine fundamentate și convingătoare. Cum puteau să realizeze acest lucru singuri, fără lucrarea Duhului Sfânt? Asta arăta că era, cu siguranță, specială calea lui Dumnezeu Atotputernic. Dacă Dumnezeu Atotputernic era cu adevărat Domnul Isus întors, iar eu nu căutam sau cercetam, nu aș rata șansa de a primi sosirea Domnului și aș ajunge să fiu respins de El? Mi-am spus: „Ar trebui să nu mai fiu încăpățânat. De ce nu încerc să caut astăzi dacă Domnul chiar S-a întors sau nu? Atunci voi fi câștigat claritate." M-am gândit un moment, apoi am spus hotărât: „Cuvintele pe care le-ai citit au fost bune, cu siguranță, și foarte speciale. Dar nu înțeleg. Biblia este canonul creștinătății. Timp de peste două mii de ani, lumea religioasă a crezut întotdeauna că Biblia este în întregime insuflată de Dumnezeu și că tot ce a fost consemnat în Biblie este cuvântul lui Dumnezeu și, așadar, Biblia Îl reprezintă pe Domnul. În toți anii de când sunt creștin, am acceptat că acest lucru este adevărat, dar acum tu spui că Biblia cuprinde atât cuvintele lui Dumnezeu, cât și ale omului. Nu este asta în contradicție cu Biblia? Asta înseamnă să-L respingi pe Domnul, să-I întorci spatele și este o blasfemie abominabilă!" Chuanyang a spus cu răbdare: „A spune că Biblia este în întregime insuflată de Dumnezeu corespunde realității? Ce cuvinte ale Domnului avem drept dovadă? Domnul Isus nu a spus niciodată că Biblia a fost în întregime insuflată de Dumnezeu și nici Duhul Sfânt nu a mărturisit acest lucru. Ceea

ce a spus Pavel reprezintă doar propria lui înțelegere despre Biblie și nu Îl reprezintă în niciun caz pe Dumnezeu.” Eram șocat. Ceea ce spunea era logic – cum de nu-mi dădusem seama de asta niciodată? Apoi, Chuanyang a întrebat: „Pavel a spus: «Toată Scriptura este inspirată de Dumnezeu» (2 Timotei 3:16). Când spune «Scriptura», se referă, de fapt, la întreaga Biblie sau doar la o parte din aceasta?” Mi-am spus în sinea mea: „S-a referit la întreaga Biblie, bineînțeles.” Chuanyang a continuat: „De fapt, Pavel a scris 2 Timotei la peste 60 de ani după ce a venit Domnul și, la acel moment, Noul Testament nu fusese compilat încă, ci doar Vechiul Testament. La peste 90 de ani după venirea Domnului, Ioan a notat viziunile pe care le-a avut pe insula Patmos, scrieri care au devenit mai târziu Apocalipsa. La peste 300 de ani după venirea Domnului, la o întâlnire ce a avut loc la Niceea, liderii religioși din diferite țări au selectat cele patru Evanghelii și alte câteva epistole dintr-un număr mare de scrisori de la discipoli și, împreună cu Apocalipsa după Ioan, le-au compilat formând Noul Testament. Apoi, au combinat Vechiul și Noul Testament într-o singură carte, care este cartea întreagă a Vechiului și Noului Testament pe care o citim în prezent. Noul Testament a fost compilat după anul 300 d. Hr., iar Pavel a scris 2 Timotei după anul 60 d. Hr., respectiv cu peste 200 de ani înainte ca Noul Testament să fie compilat. Din acestea, putem vedea că, atunci când Pavel a spus: «Toată Scriptura este insuflată de Dumnezeu», Scriptura la care se referea el nu includea Noul Testament.” După ce am auzit acest lucru, nu m-am putut abține să nu dau afirmativ din cap și să spun: „Dacă Scriptura despre care vorbea Pavel nu includea Noul Testament, atunci cu siguranță se referea la Vechiul Testament.” Chuanyang a spus: „Da, dar chiar și Vechiul Testament nu a fost în întregime insuflat de Dumnezeu. Va fi clar odată ce vom citi cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic.”

Dumnezeu Atotputernic spune: „**Trebuie să știți câte părți conține Biblia; Vechiul Testament conține Geneza, Exodul… și mai sunt și cărțile pe care le-au scris proorocii. Vechiul Testament se termină cu Cartea lui Maleahi. […] Aceste cărți profetice erau destul de diferite de celelalte cărți ale Bibliei; erau cuvinte rostite sau scrise de cei cărora li se dăduse Duhul profeției – de cei care primiseră viziuni sau rostiri de la Iahve. În afara acestor cărți profetice, tot restul scrierilor din Vechiul Testament este format din consemnări făcute de oameni după ce Iahve Își terminase lucrarea. Aceste cărți nu pot ține locul prezicerilor făcute de proorocii ridicați de Iahve, tot astfel cum Cartea Genezei și Exodul nu pot fi comparate cu Cartea lui Isaia și Cartea lui Daniel. Profețiile au fost rostite înainte ca lucrarea să fi avut loc; restul cărților au fost scrise după ce lucrarea se terminase, lucru care le stătea în putere oamenilor**” [Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Despre Biblie (1)”]. „**Nu tot ce conține Biblia reprezintă o consemnare a cuvintelor rostite personal de către Dumnezeu. Biblia documentează pur și simplu cele două etape anterioare ale lucrării lui Dumnezeu, dintre care o parte este o consemnare a prevestirii profeților, iar cealaltă cuprinde experiențele și cunoștințele notate de către oamenii folosiți de Dumnezeu de-a lungul veacurilor. Experiențele umane sunt întinate de opiniile și cunoștințele oamenilor, și acest lucru este ceva inevitabil. În multe dintre cărțile Bibliei există noțiuni omenești, prejudecăți omenești și înțelegeri denaturate ale oamenilor. Desigur, majoritatea cuvintelor sunt rezultatul luminării și iluminării Duhului Sfânt și sunt înțelegeri corecte – dar, totuși, nu se poate spune că ele exprimă adevărul cu acuratețe deplină. Opiniile lor asupra anumitor lucruri nu sunt decât cunoaștere derivată din experiența personală sau iluminare de la Duhul Sfânt. Prevestirea profeților a fost poruncită de Dumnezeu**

Însuși: profețiile celor ca Isaia, Daniel, Ezra, Ieremia și Ezechiel au fost poruncite direct de Duhul Sfânt; acești oameni au fost proroci, ei primiseră Duhul profeției și toți au fost profeți ai Vechiului Testament. În timpul Epocii Legii, acești oameni, care au primit inspirația lui Iahve, au rostit multe profeții, furnizate direct de Iahve" [Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Despre Biblie (3)"]. Apoi, Chuanyang a avut următoarea părtășie: „Cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic sunt foarte clare. Profețiile profeților au fost indicate personal de Duhul Sfânt și transmise de profeți. Acestea sunt cuvintele lui Dumnezeu și Îi transmit exact înțelesul. Cuvintele insuflate de Dumnezeu sunt întotdeauna marcate clar în Biblie; de exemplu, la începutul lui Isaia, aceasta spune: «Viziunea pe care a avut-o Isaia, fiul lui Amoţ» (Isaia 1:1). La începutul lui Ieremia, spune: «Cuvântul Domnului a venit la el» (Ieremia 1:2). Oamenii trebuie doar să fie atenți ca să fie siguri care cuvinte sunt insuflate de Dumnezeu. În afară de cărțile profetice, restul Bibliei reprezintă relatări scrise de oameni după ce au avut experiența lucrării lui Dumnezeu. Majoritatea acestora sunt consemnări ale unor amintiri, iar aceste experiențe și cuvinte sunt toate de la oameni. Nu putem spune că sunt cuvintele lui Dumnezeu, așa că este greu să se evite denaturarea lor de înțelesuri umane. După cum spune în 2 Samuel 24:1: «Domnul s-a aprins de mânie din nou împotriva lui Israel şi l-a stârnit pe David împotriva lor, spunându-i: „Du-te şi fă numărătoarea lui Israel şi a lui Iuda!"» Însă, în 1 Cronici 21:1 spune: «Satan s-a ridicat împotriva lui Israel şi l-a stârnit pe David ca să facă numărătoarea lui Israel.» Amândouă aceste versete consemnează momentul în care David a făcut numărătoarea lui Israel. Într-un loc se spune că Iahve Dumnezeu l-a stârnit pe David să facă numărătoarea lui Israel, iar în celălalt se spune că Satana l-a stârnit pe David. Dacă a fost insuflată de Dumnezeu, cum de poate exista o discrepanță atât de mare? Dacă tot Vechiul Testament a fost

insuflat de Dumnezeu, oare Dumnezeu ar fi făcut o greșeală când a insuflat o poveste despre același eveniment?" După ce am auzit cuvintele lui Chuanyang, mi s-a deschis mult mintea și apărările mele mentale încăpățânate au început să se năruiască. Am spus: „Dacă Vechiul Testament nu a fost insuflat în întregime de Dumnezeu, atunci nu putem considera nici Noul Testament ca fiind în întregime cuvântul lui Dumnezeu, pentru că toate sunt consemnări de la apostoli." Chuanyang a spus fericit: „Slavă lui Dumnezeu, înțelegerea ta este corectă. De fapt, în Noul Testament, doar cuvintele Domnului Isus și profeția din Apocalipsa sunt cuvintele lui Dumnezeu. Restul sunt cuvinte de la discipoli, de la farisei, de la oameni obișnuiți, de la soldați și de la diavol. Nu este absurd să spui că tot din Biblie este cuvântul lui Dumnezeu? Nu este asta o blasfemie?"

După aceasta, Chuanyang mi-a citit un alt pasaj din cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic. „**Astăzi, oamenii cred că Biblia este Dumnezeu și că Dumnezeu este Biblia. Și mai cred că toate cuvintele din Biblie au fost singurele cuvinte rostite de Dumnezeu, că toate acestea au fost spuse de Dumnezeu. Cei care cred în Dumnezeu chiar susțin că, deși toate cele șaizeci și șase de cărți ale Vechiului și Noului Testament au fost scrise de oameni, totuși, toate au fost dăruite prin inspirația lui Dumnezeu și sunt o consemnare a cuvântărilor Duhului Sfânt. Aceasta este înțelegerea denaturată a oamenilor, care nu este în totalitate conformă cu faptele. În realitate, în afară de cărțile profetice, cea mai mare parte a Vechiului Testament este o consemnare istorică. Unele dintre epistolele Noului Testament provin din experiențele oamenilor, iar altele provin din iluminarea Duhului Sfânt; epistolele lui Pavel, de pildă, s-au născut din lucrarea unui om, toate au fost rezultatul iluminării Duhului Sfânt, au fost scrise pentru biserici și au fost cuvinte de îndemn și încurajare pentru frații și surorile din biserici. Nu au fost**

cuvinte rostite de Duhul Sfânt – Pavel nu a putut vorbi în numele Duhului Sfânt, nu a fost profet și cu atât mai puțin nu a avut viziunile pe care le-a avut Ioan. Epistolele lui au fost scrise pentru bisericile din Efes, Corint, Galatia și altele. […] Dacă oamenii văd epistolele sau cuvintele precum cele ale lui Pavel ca declarații ale Duhului Sfânt, venerându-le ca și cum ar fi Dumnezeu, atunci nu se poate spune decât că sunt profund lipsiți de discernământ. Mai aspru spus, oare nu e asta pur și simplu o blasfemie? Cum ar putea un om să vorbească în numele lui Dumnezeu? Și cum ar putea oamenii să se închine înaintea consemnărilor din epistolele sale și înaintea cuvintelor sale ca și cum ar fi o carte sfântă sau o carte cerească? Ar putea cuvintele lui Dumnezeu să fie rostite la întâmplare de către un om? Cum ar putea un om să vorbească în numele lui Dumnezeu?" [Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Despre Biblie (3)"]. Cu cât ascultam mai mult, cu atât înțelegeam mai mult. M-am plâns: „Înainte, nu înțelegeam contextul în care Pavel a rostit aceste cuvinte. Am crezut că Biblia este în întregime insuflată de Dumnezeu, că toate cuvintele sale sunt ale lui Dumnezeu și că a crede în Biblie înseamnă să crezi în Dumnezeu. Această interpretare a fost atât de absurdă! Am insistat să iau cuvintele oamenilor din Biblie drept ale lui Dumnezeu și le-am folosit drept bază a credinței mele. Nu se abate asta de la calea Domnului?"

Apoi, Chuanyang a avut următoarea părtășie: „Biblia este doar o mărturie a lucrării lui Dumnezeu. Este o carte istorică și o consemnare a lucrării lui Dumnezeu din Epocile Legii și Harului. Cum poate fi pusă la același nivel cu Dumnezeu? Așa i-a mustrat Domnul Isus pe farisei, spunându-le: «**Voi cercetați Scripturile deoarece credeți că în ele aveți viață veșnică, dar tocmai acestea sunt cele care depun mărturie despre Mine! Și totuși nu vreți să veniți la Mine ca să aveți viață!**» (Ioan 5:39-40).

Biblia este doar o mărturie pentru Dumnezeu, nu deține viața veșnică. Doar Dumnezeu le poate acorda oamenilor viață veșnică!" Îmi aduc aminte că vărul meu a avut și el părtășie că, citind Biblia, înțelegem lucrarea lui Dumnezeu din Epocile Legii și Harului, aflăm că totul din univers a fost creat de Dumnezeu, cum Dumnezeu a promulgat legea pentru a conduce omenirea și cum ar trebui să trăim pe pământ și să-L venerăm pe Dumnezeu. Știm ce este păcatul și felul de oameni pe care Dumnezeu îi binecuvântează sau îi blestemă. De asemenea, știm cum ar trebui să ne mărturisim păcatele și să ne căim înaintea Domnului, cum să fim umili, răbdători, iertători și cum să ne luăm crucea și să-L urmăm pe Domnul. Vedem compasiunea și dragostea infinită a Domnului Isus pentru noi și înțelegem că doar crezând în Domnul Isus și venind înaintea Lui ne putem bucura de harul și adevărul abundent al lui Dumnezeu. Însă, în ceea ce privește ce adevăruri exprimă Dumnezeu în zilele de pe urmă, modul în care Dumnezeu va judeca și va curăți corupția omului și va înlătura originea păcatului nostru, nu avem nici cea mai mică idee, pentru că aceste adevăruri nu au fost consemnate în Biblie. Pe baza lucrării de răscumpărare a Domnului Isus, Dumnezeu Atotputernic din zilele de pe urmă a săvârșit lucrarea de judecată începând de la casa lui Dumnezeu, a exprimat toate adevărurile despre purificarea omenirii și a dezvăluit firea și natura satanică a omenirii corupte, astfel încât corupția noastră să fie purificată și noi să devenim oameni care Îl iubesc pe Dumnezeu și I se supun, iar noi suntem făcuți să recunoaștem că firea lui Dumnezeu este sfântă și dreaptă și nu permite ofensă. Aceste cuvinte sunt adevărata cale spre viața veșnică și îndeplinesc pe deplin profeția Domnului Isus: „**Mai am să vă spun multe lucruri, dar acum nu le puteți purta. Însă când va veni El, Duhul adevărului, vă va călăuzi în tot adevărul**" (Ioan 16:12-13). Această carte, „**Cuvântul Se arată în trup**", este cuvântul profețit în Apocalipsa pe care

Duhul Sfânt îl adresează tuturor bisericilor. Este sulul deschis de Miel. Citind cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic, adevărații credincioși în Dumnezeu din lumea religioasă au recunoscut glasul lui Dumnezeu, s-au întors spre Dumnezeu Atotputernic și au pășit pe urmele Mielului.

După ce vărul meu a spus asta, Chuanyang a citit alt pasaj din cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic. „**Hristos al zilelor de pe urmă aduce viață și aduce calea trainică și veșnică a adevărului. Acest adevăr este cărarea prin care omul dobândește viața și este singura cărare prin care omul Îl va cunoaște pe Dumnezeu și va fi aprobat de Dumnezeu. Dacă nu cauți calea vieții oferită de Hristos al zilelor de pe urmă, atunci nu vei obține niciodată aprobarea lui Isus și nu te vei califica niciodată să intri pe porțile Împărăției cerurilor, deoarece tu ești atât o marionetă, cât și un prizonier al istoriei. Cei care sunt controlați de reglementări, de cuvinte și sunt încătușați de istorie, nu vor fi niciodată capabili să dobândească viața, nici să câștige calea veșnică a vieții. Asta deoarece tot ceea ce au ei este o apă tulbure de care s-au agățat timp de mii de ani, în loc de apa vieții care se revarsă din tron. Cei cărora nu li se dau provizii din apa vieții vor rămâne pentru eternitate cadavre, jucării ale Satanei și fii ai iadului. Atunci cum pot ei să-L privească pe Dumnezeu? Dacă doar încerci să te agăți de trecut, doar încerci să menții lucrurile așa cum sunt stând nemișcat și nu încerci să schimbi starea de fapt și să renunți la istorie, atunci nu vei fi mereu împotriva lui Dumnezeu? Pașii lucrării lui Dumnezeu sunt uriași și puternici, precum valurile furtunoase și tunetele care bubuie – totuși, tu stai și aștepți pasiv pieirea, agățându-te de nebunia ta, fără să faci nimic. În felul acesta, cum poți fi considerat cineva care urmează pașii Mielului? Cum poți justifica Dumnezeul de care te agăți ca pe un Dumnezeu mereu nou și niciodată vechi? Și cum pot cuvintele din cărțile tale**

îngălbenite să te poarte către o nouă epocă? Cum pot ele să te conducă pentru a căuta pașii lucrării lui Dumnezeu? Și cum te pot duce ele sus la cer? Ceea ce ții în mâinile tale sunt cuvinte care pot oferi doar o consolare temporară, nu adevăruri care sunt capabile să dea viață. Cuvintele Scripturilor pe care le citești pot doar să îți îmbogățească limbajul și nu sunt cuvinte filosofice care te pot ajuta să cunoști viața oamenilor, cu atât mai puțin căile care te pot conduce către desăvârșire. Oare aceste discrepanțe nu îți oferă un motiv de a reflecta? Oare nu te fac să înțelegi tainele conținute în interior? Ești capabil să te oferi cerului pentru a-L cunoaște pe Dumnezeu pe cont propriu? Fără venirea lui Dumnezeu, te poți ridica în cer să te bucuri de fericirea în familie cu Dumnezeu? Încă mai visezi acum? Îți sugerez atunci să te oprești din visare și să te uiți la cine lucrează acum – uită-te să vezi cine săvârșește acum lucrarea de mântuire a omului în zilele de pe urmă. Dacă nu faci asta, nu vei obține niciodată adevărul și nu vei obține niciodată viața" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Doar Hristos din zilele de pe urmă îi poate oferi omului calea vieții veșnice"). După ce am auzit aceste cuvinte, am fost profund zguduit. Lucrarea lui Dumnezeu avansează mereu, iar cuvântul lui Dumnezeu este fără limite. Cuvintele și lucrarea lui Dumnezeu nu pot fi delimitate de Biblie. Dacă mă agățam de propriile păreri religioase, în cele din urmă eu aș fi cel care ar avea de pierdut. M-am gândit la cât de multe cunoștințe despre Biblie am adunat în anii de când sunt creștin și, cu toate acestea, abia aveam o înțelegere despre adevăr sau despre Dumnezeu. Dimpotrivă, deveneam din ce în ce mai arogant. Domnul Se întorsese, dar eu nu doar că nu am cercetat, ci chiar am folosit cuvinte din Biblie pentru a mă opune arătării și lucrării lui Dumnezeu Atotputernic și pentru a le judeca. Eram precum fariseii care I s-au opus Domnului Isus. Eram cu adevărat orb și nu-L cunoșteam pe Dumnezeu! Nu doar că m-am

agățat de noțiunile mele, ba chiar i-am împiedicat pe alții să cerceteze. Nu provoca asta o perturbare? Dacă alții nu-L puteau întâmpina pe Domnul sau nu-I puteau urma noua lucrare, își vor fi pierdut șansa de a intra în Împărăția lui Dumnezeu. Îi târam pe alții în iad și mă opuneam lui Dumnezeu! Comisesem un astfel de rău, însă Dumnezeu tot mi-a arătat compasiune și m-a lăsat să-I aud glasul. Asta era cu adevărat mântuirea lui Dumnezeu! După aceasta, am continuat să avem părtășie despre Biblie. Am discutat, de asemenea, despre motivul pentru care biserica din Epoca Harului devenise pustiită, cum mântuiește Dumnezeu omenirea prin trei etape ale lucrării și multe altele.

În perioada care a urmat, am citit multe din cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic. Cu cât citeam mai mult, cu atât deveneam mai convins că acesta este glasul lui Dumnezeu, că Dumnezeu Atotputernic este Domnul Isus întors și că El este Hristos din zilele de pe urmă. Într-adevăr, calea pentru a intra în Împărăția Cerurilor nu se găsește în Biblie – doar Dumnezeu Atotputernic îi poate da omului calea spre viața veșnică. Am acceptat cu bucurie lucrarea lui Dumnezeu Atotputernic din zilele de pe urmă. Mai târziu, și soția mea a acceptat-o. Împreună, am răspândit Evanghelia și am adus câțiva dintre membrii credincioși ai bisericii noastre în casa lui Dumnezeu. Slavă lui Dumnezeu!

65. Datoria nu este monedă de schimb pentru binecuvântări

de Xiaochen, China

Mereu am fost bolnăvicios. La 11 ani, am fost diagnosticat cu anemie aplastică, așadar sistemul meu imunitar e foarte slab, trupul îmi e lipsit de vlagă și nu pot să merg decât distanțe scurte, fără să obosesc. Practic sunt țintuit la pat când starea mea este gravă. Doctorul mi-a spus că atunci aș putea face o infecție din cauza imunității mele scăzute, care ar provoca febră prelungită. A mai spus și că, dacă m-aș răni, sângerarea s-ar putea să nu se oprească, ceea ce mi-ar putea pune viața în pericol. După ce am acceptat lucrarea din zilele de pe urmă a lui Dumnezeu Atotputernic, boala mi s-a ameliorat și am preluat și o datorie în cadrul bisericii. Au trecut mulți ani, iar eu n-am avut niciun simptom al bolii. I-am fost foarte recunoscător lui Dumnezeu.

Ulterior, am început să fac lucrarea de producție video. M-am simțit foarte onorat, deoarece filmele și videoclipurile bisericii mărturiseau lucrarea lui Dumnezeu, și era deosebit de semnificativ să fac această lucrare. În același timp, m-am gândit că, dacă trudeam ca să mă sacrific pentru Dumnezeu și făceam videoclipuri care Îi sunt mărturie, aveam să contribui la aceste fapte bune decisive. Astfel, aveam să câștig protecția lui Dumnezeu și, cu siguranță, aveam să fiu mântuit și să supraviețuiesc marilor dezastre. Așa că, am lucrat mult la aptitudinile mele profesionale și la principii și m-am străduit să produc mai multe videoclipuri care mărturisesc pentru Dumnezeu. De fiecare dată când apărea un videoclip terminat și vedeam un fragment la producția căruia ajutasem, eram plin de bucurie și mă simțeam și mai motivat să-mi fac datoria. Pentru a face o lucrare și mai bună, m-am dedicat cercetării și dezvoltării abilităților mele,

am discutat lucrurile cu frații și surorile mele, uneori până la trei dimineața. Slăbit cum eram, era cam mult pentru trupul meu să stau treaz atât de târziu. Dar, apoi, m-am gândit: „nu am avut nicio problemă de sănătate în ultimii ani și doar stau treaz până târziu ca să-mi îndeplinesc datoria mai bine. Și sunt destul de eficient, așa că sunt sigur că Dumnezeu mă va apăra. Atât timp cât obțin rezultate bune și aduc o contribuție considerabilă în datoria mea, am o speranță mare la mântuire. Chiar dacă sufăr mai mult acum, merită."

Într-o zi, supraveghetorul meu mi-a spus: „Xiaochen, starea ta de sănătate nu e foarte bună. Volumul nostru de muncă e foarte mare acum și ne facem griji că, dacă vei continua astfel, boala ta s-ar putea să recidiveze. De ce nu mergi la spital pentru un control? Dacă totul e bine, poți continua să-ți faci datoria. Dacă nu, ia o pauză, ca să te recuperezi și fă ce poți în timp ce ești sub tratament." Auzind asta, eram într-o stare de agitație. M-am gândit: „Acesta este un moment critic pentru noi, iar frații și surorile mele sunt ocupate cu îndatoririle lor. Dacă se dovedește că am o problemă gravă de sănătate, atunci, nu voi putea să-mi mai îndeplinesc datoria. Aș mai putea fi mântuit?" La acest gând, m-am simțit deprimat. Așa că, m-am rugat lui Dumnezeu, cerându-I să mă lumineze, ca să-I pot cunoaște voia, să-mi înțeleg firea coruptă și să mă supun orchestrărilor și rânduielilor Sale.

Am citit aceste cuvinte ale lui Dumnezeu: „**În prezent, majoritatea oamenilor se află în acest fel de stare: pentru a obține binecuvântări, trebuie să mă sacrific pentru Dumnezeu și să plătesc un preț pentru El. Pentru a obține binecuvântări, trebuie să abandonez totul pentru Dumnezeu; trebuie să termin ceea ce El mi-a încredințat și trebuie să îmi îndeplinesc bine datoria. Această stare e dominată de intenția de a obține binecuvântări, ceea ce e un exemplu de a se sacrifica în întregime pentru Dumnezeu cu scopul de a obține recompense de la El**

și de a câștiga o cunună. Astfel de oameni nu au adevărul în inimile lor și este sigur că înțelegerea lor constă doar din câteva cuvinte și doctrine pe care le etalează oriunde merg. Calea lor este cea a lui Pavel. Credința unor astfel de oameni este un act de trudă constantă și, în adâncul lor, ei simt că, pe cât fac mai mult, cu atât mai mult își vor dovedi loialitatea față de Dumnezeu; că, pe cât fac mai mult, cu atât El va fi negreșit mai mulțumit; și că, pe cât fac mai mult, cu atât mai mult vor merita să li se acorde o cunună înaintea lui Dumnezeu și cu atât mai mari vor fi binecuvântările pe care le vor câștiga. Ei cred că, dacă pot să îndure suferința, să predice și să moară pentru Hristos, dacă își pot sacrifica propriile vieți și dacă pot îndeplini toate îndatoririle pe care Dumnezeu le-a încredințat lor, atunci ei vor fi aceia care câștigă cele mai mari binecuvântări și vor fi siguri că vor primi cununi. Tocmai asta e ceea ce și-a imaginat Pavel și ceea ce a căutat. Aceasta este calea exactă pe care a mers el, și tocmai sub îndrumarea unor astfel de gânduri a lucrat el pentru a-L sluji pe Dumnezeu. Nu provin aceste gânduri și intenții dintr-o natură satanică? E tocmai ca în cazul oamenilor mondeni care cred că, în timp ce sunt pe pământ, ei trebuie să urmeze cunoașterea și că, după ce au obținut-o, se pot distinge de mulțime, pot să devină funcționari și să aibă statut. Ei cred că, odată ce au statut, își pot realiza ambițiile și își pot aduce afacerile și practicile de familie la un anumit nivel de prosperitate. Nu toți non-credincioșii merg pe această cale? Cei care sunt dominați de această natură satanică pot fi doar ca Pavel în credința lor. Ei gândesc: «Trebuie să mă lepăd de tot pentru a mă sacrifica pentru Dumnezeu. Trebuie să fiu loial înaintea lui Dumnezeu și, în cele din urmă, voi primi recompense și cununi mărețe.» Aceasta e aceeași atitudine cu cea a oamenilor mondeni care urmăresc lucruri mondene. Ei nu sunt deloc diferiți și

sunt supuși aceleiași naturi. Când oamenii au acest soi de natură satanică, afară, în lume, vor căuta să obțină cunoștințe, învățătură statut și să se distingă de mulțime. Dacă ei cred în Dumnezeu, vor căuta să obțină mari coroane și mari binecuvântări. Dacă oamenii nu urmăresc adevărul atunci când cred în Dumnezeu, sigur vor merge pe această cale. Acesta este un fapt imuabil, este o lege naturală. Calea pe care merg cei care nu urmează adevărul este diametral opusă celei a lui Petru" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Cum să mergi pe calea lui Petru"). Cuvintele lui Dumnezeu mi-au dezvăluit precis starea. Credeam că, dacă înduram greutăți și plăteam un preț, ca să fac videoclipuri de calitate, aducându-mi contribuția la răspândirea Evangheliei Împărăției, asta mi-ar fi asigurat lauda și binecuvântarea lui Dumnezeu și, în final, aș fi fost recompensat și mântuit. Pentru asta, am îndurat nopțile târzii fără să mă plâng, dar când a părut că nu voi mai putea continua din motive de sănătate, am simțit că dorința mea de a fi binecuvântat s-a spulberat, așa că dorința mea de a-mi face datoria dispăruse; nu mai voiam să mă dăruiesc. Mi-am dat seama că întotdeauna credința mea în Dumnezeu fusese tranzacțională. Am lucrat din greu, ca să produc videoclipuri de calitate, astfel încât biserica să-mi acorde un rol important, iar eu să pot cere lui Dumnezeu har și binecuvântări. Spuneam mereu că sunt dispus să sufăr și să mă sacrific pentru Dumnezeu, dar era doar ca să-I obțin binecuvântările. Îl înșelam și Îl foloseam pe Dumnezeu. Intențiile mele erau demne de dispreț! Gândindu-mă la asta, mi-am dat seama că nu mă mai puteam împotrivi acestei situații, ci trebuia să mă supun. Trebuia să caut adevărul și să mă ocup de firile mele corupte și de impuritățile din credința mea în Dumnezeu.

După aceea, am mers la spital pentru o consultație. Analizele de sânge au arătat că mai multe valori erau mai mici decât ar trebui să fie și numărul trombocitelor era mult sub nivelul normal. Doctorul a spus că, fără o

îngrijire adecvată, chiar și o leziune minoră ar putea duce la o hemoragie gravă. Supraveghetorul, frații și surorile au sugerat să mă recuperez o vreme și să-mi continui datoria după ce mă voi însănătoși. Așadar, am mers acasă pentru tratament, mergând periodic la control. După câteva luni, situația tot nu mi se îmbunătățise și m-am îngrijorat, așa că am mers la un bătrân doctor în medicină tradițională chinezească pentru tratament. Acesta a zis: „Recuperarea ta va fi un proces lent. Starea ta de sănătate e precară și va dura destul de mult timp să se amelioreze.” A fost foarte dezamăgitor pentru mine. Crezusem că, după ce voi merge acasă pentru tratament, starea mi se va ameliora și mă voi putea întoarce la lucrarea video. Făcusem deja aproape un an de tratament, de ce nu mă însănătoșeam? Anul acela, casa lui Dumnezeu a produs multe filme și videoclipuri, dar, din cauza sănătății mele, eu n-am putut lua parte. Mă temeam că, în viitor, n-aveam să fiu capabil să îndeplinesc această datorie. Fără destule fapte bune, mai puteam să fiu mântuit când se va încheia lucrarea lui Dumnezeu? Cu cât mă gândeam mai mult la asta, cu atât deveneam mai abătut. Pe drumul spre casă, m-am simțit neajutorat și pustiit și n-am putut decât să mă plâng. De ce sunt atât de bolnav când surorile și frații mei sunt sănătoși? M-am simțit foarte nedreptățit. Când am ajuns acasă, nimic nu-mi putea ridica moralul. M-am gândit: „Așa este trupul meu. Nu pot schimba această situație, oricât de mult m-aș strădui. Dacă nu pot lua parte la lucrări importante, ce speranță am să fiu mântuit?” Am început să-mi pierd complet încrederea în mine. În fiecare zi, petreceam timpul urmărind filme și programe TV laice și vorbind cu oamenii pe internet. Relația mea cu Dumnezeu s-a răcit treptat, iar inima mi-a devenit din ce în ce mai întunecată și mai goală. Într-o zi, am realizat dintr-odată: „Nu cumva starea în care mă aflu e același lucru cu a fi necredincios? Dacă voi continua pe acest drum, doar voi deveni tot mai corupt și, în cele din urmă, Dumnezeu mă va alunga.” Acest

gând în sfârșit mi-a înfricoșat inima. Știam că nu mai puteam continua așa, ci trebuia să reflectez asupra mea cum se cuvine și să caut adevărul, ca să-mi rezolv problemele.

În căutarea mea, am citit un pasaj din cuvintele lui Dumnezeu. „**Nimic nu este o răzvrătire mai mare decât neacceptarea adevărului de către oameni. Și nimic nu este mai periculos pentru ei. Dacă acești oameni sunt veșnic incapabili să accepte adevărul, atunci ei sunt necredincioși – și odată ce speranțele de a fi binecuvântați ale unor astfel de oameni sunt năruite, se vor îndepărta de Dumnezeu. Care este motivul pentru acest fapt?** (Ceea ce urmăresc ei este să fie binecuvântați și să se bucure de harurile lui Dumnezeu.) **Ei cred în Dumnezeu, dar nu urmăresc adevărul; pentru ei, mântuirea nu este decât un ornament, nu este altceva decât cuvinte care sună frumos. Ceea ce urmează în inimile lor este să fie recompensați, să fie încoronați, să primească beneficii; își doresc să primească însutit în această viață, viața veșnică în epoca ce va să vină și, dacă nu primesc aceste lucruri, încetează să creadă, adevăratul chip le este dat în vileag și se îndepărtează de Dumnezeu. În inimile lor, ei nu cred în lucrarea lui Dumnezeu, nici în adevărurile exprimate de El. Ceea ce urmăresc ei nu este mântuirea, și cu atât mai puțin realizarea datoriei unei creaturi a lui Dumnezeu; în schimb, nu sunt diferiți de Pavel: își doresc mari binecuvântări, să aibă o mare putere, să poarte o coroană măreață, să fie pe picior egal cu Dumnezeu – acestea le sunt ambițiile și dorințele. Și, astfel, ori de câte ori se pot câștiga anumite beneficii sau avantaje de la casa lui Dumnezeu, ei fac manevre pentru a le obține și încep să vorbească despre «vechime». În sinea lor, își spun: «Am dreptul la asta, ar trebui să-mi iau partea, trebuie să lupt pentru asta.» Astfel de gânduri le liniștesc inimile. Se plasează pe ei înșiși în cadrul rangurilor superioare ale casei lui**

Dumnezeu și, astfel, cred că aceste beneficii le sunt datorate. […] Este clar că inimile lor au fost deja acaparate de aceste lucruri pe care le urmăresc și, de asemenea, este clar că ceea ce urmăresc de obicei nu are absolut nicio concordanță cu adevărul. Indiferent cât de mult lucrează, obiectivele și motivele lor sunt precum cele ale lui Pavel: își doresc să primească coroana și își vor ține strâns în mâini obiectivele și motivele și nu le vor da drumul niciodată. Indiferent cum le este părtășit adevărul, indiferent cum sunt tratați și emondați, indiferent cum sunt dați în vileag și analizați, ei vor refuza cu încăpățânare să renunțe la motivele lor de a fi binecuvântați. Și când nu primesc aprobarea lui Dumnezeu, când își văd năruite speranțele de a fi binecuvântați, devin negativi și regresivi, își abandonează datoria și fug. Ei nu își realizează sincer datoria de răspândire a Evangheliei Împărăției, nici nu au slujit bine, ceea ce demonstrează pe deplin că le lipsește credința sinceră în Dumnezeu și că sunt lipsiți de o supunere adevărată, că sunt lipsiți de experiențe sau mărturii reale, că nu sunt mai mult decât un lup în piele de oaie; în cele din urmă, un necredincios îndârjit este astfel dat în vileag și alungat, iar credința sa în Dumnezeu se încheie în sfârșit" [Cuvântul, Vol. 4: Expunerea antihriștilor, „Punctul nouă (Partea a cincea)"]. Cuvintele lui Dumnezeu au dezvăluit complet intențiile josnice din sinea mea. Deși am fost de acord să merg acasă pentru a mă recupera, în inima mea, încă speram să-mi revin rapid și să încep să particip din nou la producția video. M-am gândit că trebuia să-mi fac mai mult datoria dacă voiam să am o șansă bună să fiu mântuit. Când, după mai multe tratamente, nu am obținut rezultatele dorite, am simțit că nu mai aveam nicio șansă de a îndeplini o datorie importantă, orice speranță la binecuvântări îmi era spulberată complet și nu mai aveam nicio motivație să cred în Dumnezeu. Am simțit că Dumnezeu era nedrept cu mine; m-am simțit pierdut și lipsit de echilibru,

așa că am început să renunț. N-am mai vrut să mănânc sau să beau cuvintele lui Dumnezeu, iar rugăciunea nu mă mai interesa. Ba chiar mi-am revărsat nemulțumirea față de Dumnezeu urmărind tendințe lumești. Am văzut că aveam credință și îmi făceam datoria numai ca să obțin binecuvântări. Când asta nu s-a întâmplat, am devenit ostil față de Dumnezeu, am dezvăluit doar o fire satanică, neavând deloc conștiință și rațiune. Asta a dovedit că tot efortul meu anterior a fost nesincer și a avut scopul de a-L înșela pe Dumnezeu. În toți anii mei de credință, Dumnezeu mi-a oferit atât de mult adevăr și mi-a dăruit atât de mult har! Fără protecția lui Dumnezeu, starea mea de sănătate ar fi fost compromisă de mult, dar nu numai că n-am reușit să-I mulțumesc lui Dumnezeu și nu L-am răsplătit, dar m-am plâns. Eram complet absurd și-mi lipsea umanitatea! Gândindu-mă la asta, m-au cuprins remușcările și m-am urât. Voiam să-mi abordez cu adevărat motivele de a obține binecuvântări și să nu mă mai răzvrătesc împotriva lui Dumnezeu, așa că m-am rugat, cerându-I să mă lumineze, ca să mă cunosc.

Apoi, am citit acest pasaj din cuvintele lui Dumnezeu. „**Deoarece a fi binecuvântat nu este un obiectiv potrivit pe care să-l urmărească oamenii, care ar fi un obiectiv potrivit? Urmărirea adevărului, urmărirea schimbărilor firii și capacitatea de a se supune tuturor orchestrărilor și rânduielilor lui Dumnezeu: acestea sunt obiectivele pe care ar trebui să le urmărească oamenii. Să spunem, de exemplu, că a fi emondat te face să ai noțiuni și înțelegeri greșite și devii incapabil să te supui. De ce nu te poți supune? Pentru că simți că destinația sau visul tău de a fi binecuvântat a fost pus la încercare. Devii negativ, supărat și încerci să scapi de a-ți face datoria. Care este motivul pentru acest lucru? Există o problemă cu urmărirea ta. Așadar, cum ar trebui rezolvat acest lucru? Este absolut necesar să abandonezi imediat aceste idei greșite și să cauți imediat adevărul pentru a rezolva problema firii**

tale corupte. Ar trebui să-ți spui în sinea ta: «Nu trebuie să renunț, încă trebuie să fac bine datoria pe care o ființă creată se cuvine s-o facă și să-mi las la o parte dorința de a fi binecuvântat.» Când renunți la dorința de a fi binecuvântat și mergi pe calea urmăririi adevărului, ți se ridică o greutate de pe umeri. Și vei mai fi capabil de negativitate? Deși încă există momente în care ești negativ, nu le lași să te constrângă și, în inima ta, continui să te rogi și să te lupți, schimbând obiectivul pe care-l urmezi din acela de a fi binecuvântat și de a avea o destinație în acela de a urmări adevărul, și-ți spui în sinea ta: «Urmărirea adevărului este datoria unei ființe create. Pentru a înțelege anumite adevăruri astăzi – nu este o recoltă mai mare, aceasta este cea mai mare binecuvântare dintre toate. Chiar dacă Dumnezeu nu mă dorește, iar eu nu am o destinație bună și speranțele mele de a fi binecuvântat sunt distruse, tot îmi voi face datoria în mod adecvat, sunt obligat să procedez astfel. Oricare ar fi motivul, acesta nu-mi va afecta realizarea datoriei, nu-mi va afecta îndeplinirea însărcinării date de Dumnezeu; acesta este principiul conform căruia mă comport.» Și, astfel, nu ai trecut peste constrângerile trupului?" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Doar în practicarea adevărului există intrare în viață"). Citind asta, am putut înțelege de ce m-am plâns, am devenit negativ și chiar mi-am pierdut încrederea în mine când speranța mea de a fi binecuvântat s-a năruit. Esența problemei era perspectiva mea greșită asupra urmăririi. Urmăream binecuvântările și o destinație bună, așa că, imediat ce mi-am pierdut speranța în acest sens, am devenit prea deprimat pentru a continua. Dorința mea pentru binecuvântări era pur și simplu prea puternică. Însă, eu sunt o ființă creată și, indiferent dacă primesc binecuvântări și am o destinație bună sau nu, tot ar trebui să-mi fac datoria. Chiar dacă nu obțin binecuvântări, cât timp îmi îndeplinesc responsabilitățile și datoria, cel puțin nu voi avea regrete. Acest gând m-a

luminat. Trebuia să practic potrivit căii arătate în cuvintele lui Dumnezeu, să renunț la dorința mea pentru binecuvântări, să-mi schimb perspectiva greșită asupra urmăririi și să-mi fac datoria cât mai bine cu putință. Chiar dacă boala mea s-ar înrăutăți într-o zi, nu L-aș putea învinovăți pe Dumnezeu. Aceasta este rațiunea pe care ar trebui s-o aibă o ființă creată. Nu puteam face alte îndatoriri acum, dar puteam să practic scriind articole acasă, să-mi notez experiențele și cunoștințele și să le împărtășesc cu frații și surorile mele la întruniri. În felul acesta, tot îmi aduceam contribuția. A fost o mare ușurare pentru mine să fac asta.

Un an mai târziu, când am mers la spital pentru niște medicamente, doctorul a spus: „Te-ai însănătoșit și nu mai e nevoie să iei medicamente. Doar fii mai atent la sănătatea ta și nu te mai extenua.” A fost foarte emoționant să-l aud pe doctor spunând asta și Îi tot mulțumeam lui Dumnezeu. După aceea, am citit asta în cuvintele lui Dumnezeu: „**Eu decid destinația fiecărei persoane nu pe baza vârstei, a vechimii, a cantității de suferință, și cu atât mai puțin pe baza gradului în care provoacă milă, ci ținând cont de faptul că posedă sau nu adevărul. Nu există nicio altă alegere în afara acesteia**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Pregătește suficiente fapte bune pentru destinația ta”). Exact. Dumnezeu stabilește finalul oamenilor uitându-Se dacă dețin adevărul, iar cei care sunt incapabili să dobândească adevărul, în final, nu pot fi mântuiți. Dacă în credința mea nu urmăresc adevărul sau schimbarea firii, dacă în final firile mele corupte nu sunt purificate, atunci, nu pot fi mântuit, oricât de mult contribui și mă sacrific. Dar, prin truda mea, voiam să-L înșel pe Dumnezeu ca să-mi dea binecuvântări și har. Nu e un adevărat nonsens? Nu erau decât iluziile mele. În aparență, pierdusem șansa de a-mi îndeplini datoria, din cauza bolii mele, dar prin starea mea precară de sănătate, opiniile mele greșite și firea mea coruptă au fost dezvăluite, asta permițându-mi să mă gândesc la trecut și să

încep să mă axez pe urmărirea adevărului. Aceasta era protecția măreață și mântuirea lui Dumnezeu pentru mine. Asta mi-a dat un puternic sentiment de remușcare și de îndatorare, așa că m-am rugat: „Dumnezeule! Vreau să-mi schimb opiniile greșite despre urmărire. Nu vreau să mai urmăresc binecuvântările și recompensele. Orice datorie voi face în viitor, vreau să urmăresc adevărul, să urmăresc schimbarea firii și să-mi îndeplinesc datoria, ca să Te mulțumesc."

Apoi, am citit câteva dintre cuvintele lui Dumnezeu despre felul în care să-mi abordez datoria, care mi-au deschis ochii. Cuvintele lui Dumnezeu spun: „**Pentru a-ți realiza datoria în mod adecvat, nu contează câți ani ai crezut în Dumnezeu, câte îndatoriri ai îndeplinit și nici câte contribuții ai adus casei lui Dumnezeu și, cu atât mai puțin, cât ești de experimentat în datoria ta. Principalul lucru la care Se uită Dumnezeu este calea pe care un om merge. Cu alte cuvinte, Se uită la atitudinea omului față de adevăr și principii, la direcția, originea și punctul de plecare din spatele acțiunilor unui om. Dumnezeu Se concentrează pe lucrurile acestea; ele sunt cele care determină calea pe care mergi**" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Ce înseamnă îndeplinirea adecvată a datoriei?"). „**Omul crede că toți cei care își aduc contribuția lui Dumnezeu ar trebui să primească o răsplată și, cu cât este mai mare aportul, cu atât mai mult este luat de bun faptul că ar trebui să primească favoarea lui Dumnezeu. Esența punctului de vedere al omului este tranzacțională și el nu caută activ să își îndeplinească datoria de ființă creată. În ochii lui Dumnezeu, cu cât oamenii caută mai mult o dragoste adevărată pentru Dumnezeu și supunere totală de Dumnezeu – ceea ce implică și a căuta să-și îndeplinească datoria de ființă creată – cu atât mai mult sunt capabili să câștige aprobarea lui Dumnezeu. Punctul de vedere al lui Dumnezeu**

este să ceară ca omul să-și recupereze statutul și datoria inițiale. Omul este o ființă creată și, prin urmare, omul nu ar trebui să-și depășească limitele prin a-I face cereri lui Dumnezeu, și nu ar trebui să facă mai mult decât să-și îndeplinească datoria de ființă creată. Destinațiile lui Pavel și Petru au fost măsurate în funcție de capacitatea lor de a-și îndeplini datoria de ființe create, și nu după amploarea aportului lor; destinațiile lor au fost determinate în funcție de ceea ce au căutat ei de la început, nu în funcție de cât de multă muncă au făcut sau de estimările altor oameni în privința lor. Așa că, a căuta să-ți îndeplinești în mod activ datoria de creatură a lui Dumnezeu este calea către succes; a căuta cărarea dragostei adevărate pentru Dumnezeu este cea mai corectă cărare; a căuta să-ți schimbi vechea fire și a căuta dragostea pură pentru Dumnezeu este cărarea către succes. O astfel de cărare către succes este cărarea recuperării datoriei originare, cât și a înfățișării inițiale a unei ființe create. Este cărarea recuperării și este, de asemenea, scopul întregii lucrări a lui Dumnezeu de la început până la sfârșit" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Succesul sau eșecul depinde de cărarea pe care umblă omul"). După ce am citit cuvintele lui Dumnezeu, am văzut că între îndatoririle oamenilor, importante sau nesemnificative, nu există nicio deosebire. Mântuirea oamenilor nu depinde de datoria pe care o fac sau de cât de măreață e lucrarea lor. Atât timp cât urmărești adevărul, îndeplinești datoria unei ființe create și obții o transformare în firea vieții tale, poți fi mântuit de Dumnezeu. Este responsabilitatea ființelor create să facă o datorie. Fiecare are trebui să facă asta. Aceasta nu este o unealtă pentru beneficiul personal și nici o monedă de schimb pentru recompense. Chiar dacă voi fi binecuvântat sau nu, ar trebui să-mi îndeplinesc datoria. După aceea, biserica a rânduit o datorie potrivită pentru mine, conform condiției mele fizice.

Acum, nu îmi mai fac mereu griji dacă voi avea un viitor bun și o destinație bună. Știu că, indiferent de datoria pe care o îndeplinesc, înțelegerea și dobândirea adevărului este cel mai important lucru. Indiferent dacă, în viitor, voi avea sau nu un final bun, cât timp îmi pot îndeplini responsabilitățile în datoria mea, mă simt liniștit și împăcat. Slavă lui Dumnezeu!

66. Căința unui medic

de Yang Fan, China

Când am început să practic medicina, m-am străduit mereu să fiu amabil și profesionist. În plus, tratam oamenii bine și dădeam diagnostice corecte. La scurt timp, am câștigat încrederea tuturor celor din vecinătatea noastră. După mai mulți ani, am descoperit că toți colegii mei își cumpăraseră mașini și trăiau în case mari, dar familia mea încă locuia în vechea noastră căsuță, iar eu încă mergeam cu bicicleta. Fiii mei gemeni creșteau repede și erau atât de multe de plătit, dar eu tot nu aveam mulți bani. Când mă gândeam la banii noștri, nu puteam dormi, nici mânca. Mă întrebam: „Oare de ce eu abia o scot la capăt, iar ceilalți medici câștigă atât de mulți bani?”

Odată, stăteam de vorbă cu câțiva colegi, prieteni de-ai mei. I-am întrebat cum au reușit să facă atâția bani. Doctorul Sun a spus: „Autoritățile centrale au spus: «Nu contează dacă pisica e albă sau neagră, câtă vreme poate să prindă șoareci, e o pisică bună.» Banii sunt totul în societatea de azi. A câștiga bani e o iscusință în sine. Dar dacă te-mpiedici de conștiință, vei fi sărac toată viața!” Celălalt, doctorul Li, a spus: „Dacă vrei să câștigi bani, trebuie să-ți păstrezi pacienții. În timp ce-i tratezi, dă-le niște hormoni. Îi vor vindeca repede, iar pacienții vor fi mulțumiți. Vei avea o reputație bună, vor veni mai mulți pacienți și vei câștiga mai mulți bani.” Un alt medic, doctorul Jin, a spus: „Mai este o șmecherie: să tratezi bolile neînsemnate cu leacuri puternice. Dacă vine cineva cu o tuse provocată de o răceală, tratamentul obișnuit nu-ți va aduce mulți bani. Trateaz-o ca pe o pneumonie. Tratamentul va funcționa, vei câștiga mai mulți bani, iar pacientul va fi și el mulțumit. Toți aveți de câștigat.” Când am auzit că fiecare avea metodele lui de a câștiga bani, m-am cam alarmat. Era etic din

punct de vedere medical să câștige bani de pe urma pacienților așa, fără conștiință? Așa trebuia să se comporte medicii? Nu era un comportament cu adevărat josnic? Dar m-am gândit și la casele mari în care locuiau, la mașinile frumoase pe care le conduceau și la cât de încrezători erau toți când vorbeau, în vreme ce eu încă mergeam pe bicicletă și eram atât de sărac. Dacă nu făceam cum au spus ei, cum aveam să câștig mai mulți bani? Când aveam să pot să-i ofer familiei mele o viață bună? În plus, părea că toți erau așa. Chiar dacă practicam medicina în mod etic, nu puteam schimba societatea. Având perspectiva mai multor bani, am început să-mi ignor conștiința și am hotărât să încerc metodele pe care le învățasem de la colegii mei. Am tratat excesiv pacienții și le-am vândut medicamente în exces, ca să fac mai mulți bani.

Într-o zi, un pacient a venit la mine cu o durere de dinți. Avea gingivită, care ar fi putut fi tratată cu medicamente ieftine. Dar m-am gândit la ce spusese doctorul Jin: „Să tratezi bolile neînsemnate cu leacuri puternice.” Așa că i-am prescris și medicație occidentală, și medicină tradițională chineză, plus injecții intramusculare. M-am temut că va refuza atâtea medicamente, așa că i-am spus cu compasiune prefăcută: „Sunt multe, dar îți vor trata cauza simptomelor.” Pacientul a strâns din dinți și a dat din cap aprobator, apoi a plătit și a plecat fără un cuvânt. Văzându-l că pleacă, neliniștea pe care o simțisem a început să dispară treptat. Deși eram cam stânjenit, făcusem mult mai mulți bani decât de obicei, iar sentimentul a dispărut curând. Altă dată, o mamă a venit la mine cu fiul ei de cinci ani. Acesta răcise și tușea, deci avea nevoie doar de câteva zile de medicație ieftină. Dar apoi mi-am amintit că acest tratament nu-mi va aduce prea mulți bani. Așa că i-am spus mamei copilului: „Fiul dumneavoastră are traheită. Îi trebuie perfuzii imediat, altfel se va transforma în pneumonie.” A fost șocată, dar avea încredere totală în tot ce îi spuneam și i-am prescris

fiului ei perfuzii pentru patru zile. Am văzut că banii pe care îi câștigam erau de câteva ori mai mulți decât cei pe care îi câștigam înainte. M-am simțit stânjenit, dar iar m-am gândit la ce spuseseră ceilalți medici: „Conștiința nu ne plătește facturile, nici mâncarea. Dacă asculți de ea, vei fi mereu sărac.” Când m-am gândit la ce îmi spuseseră, sentimentele de stânjeneală mi-au dispărut. În această societate, trebuie să înșeli oameni ca să te îmbogățești. Nu aveam de ales. Mai târziu, a venit la mine o pacientă cu bronșită cronică. La starea ei, trebuia doar să continue să ia niște medicamente simple. Dar, desigur, asta nu mi-ar fi adus prea mulți bani. Așa că i-am spus: „Trebuie să vi se administreze perfuzii, altfel se poate transforma în emfizem, care, în cazuri grave, poate să provoace boli de inimă.” Încurajată de mine, și-a făcut bucuroasă perfuziile timp de șapte zile. Îmi amintesc că în ultima zi de tratament, mi-a luat mâna în a ei și a spus: „Mulțumesc, domnule doctor. Datorită dumneavoastră afecțiunea a fost tratată la timp. Mă simt mai bine acum. Dacă s-ar fi transformat în emfizem sau vreo boală de inimă, aș fi suferit mult.” La vorbele ei, m-a mustrat conștiința și m-am făcut roșu ca racul. Dar, din nou, m-am gândit: „În această societate, cine nu minte sau nu înșală? A câștiga bani e o iscusință în sine.” Gândindu-mă la asta, stânjeneala pe care o simțeam a început să se evapore. În acest fel, m-am afundat tot mai tare în noroi, în goana mea după bani. După câțiva ani, câștigasem mulți bani. Aveam o casă mai mare, copiii mei erau căsătoriți și viața era bună. Dar mă simțeam deseori mâhnit și vinovat. Eram într-o stare continuă de neliniște. Îmi făceam griji că cineva aflase ce făcusem și că le spunea tuturor, fără știrea mea. Îmi era greu să suport acest gând.

Într-o zi, o soră din satul nostru mi-a propovăduit Evanghelia Împărăției lui Dumnezeu Atotputernic și-am început să citesc des cuvintele lui Dumnezeu. Odată, la o adunare, noi am citit un fragment din cuvintele

lui Dumnezeu despre a fi un om cinstit. „**S-ar cuveni să știți că lui Dumnezeu Îi place omul cinstit. În esență, Dumnezeu este loial și, astfel, puteți avea încredere în cuvintele Sale; în plus, acțiunile Lui sunt fără cusur și mai presus de orice îndoială, și de aceea lui Dumnezeu Îi plac cei care sunt absolut cinstiți cu El. Sinceritatea înseamnă să vă dăruiți inima lui Dumnezeu, să fiți sinceri cu El în privința tuturor lucrurilor, să fiți deschiși cu El în toate lucrurile, să nu ascundeți niciodată faptele, să nu încercați să-i înșelați pe cei superiori și pe cei inferiori voua și niciodată să nu faceți lucruri doar ca să intrați în grațiile lui Dumnezeu. Pe scurt, să fiți cinstiți înseamnă să fiți puri în acțiunile și cuvintele voastre și să nu înșelați nici pe Dumnezeu, nici pe om. Ceea ce spun este foarte simplu, dar pentru voi este de două ori mai dificil. Mulți ar prefera să fie condamnați la iad decât să vorbească și să acționeze sincer. Nu e de mirare că am alt tratament pregătit pentru cei care sunt necinstiți. […] Care va fi soarta cuiva la sfârșit depinde de faptul dacă acea persoană are o inimă cinstită și sângerie și dacă are un suflet pur. Dacă tu ești un om foarte necinstit, care are o inimă plină de răutate și un suflet necurat, atunci fii sigur că vei sfârși în locul unde omul este pedepsit, așa cum este scris în consemnarea sorții tale. Dacă tu pretinzi că ești foarte cinstit și, totuși, nu reușești niciodată să acționezi în conformitate cu adevărul sau să rostești o vorbă adevărată, atunci tot mai aștepți ca Dumnezeu să te răsplătească? Tu încă mai speri ca Dumnezeu să te considere lumina ochilor Lui? Nu este acesta un mod absurd de gândire? Tu Îl înșeli pe Dumnezeu în toate lucrurile, deci cum poate casa lui Dumnezeu să găzduiască pe unul ca tine, ale cărui mâini sunt necurate?**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Trei avertismente”). Citind cuvintele lui Dumnezeu, am înțeles că esența Lui este credincioasă și Îi plac oamenii cinstiți. Dumnezeu ne cere să acceptăm să ne

cerceteze amănunțit în ceea ce spunem și facem și să nu-L mințim nici pe El, nici pe alții. Trebuie să fim cinstiți și demni de încredere, fiindcă doar astfel de oameni pot fi mântuiți și intra în Împărăția lui Dumnezeu. Gândindu-mă la ce ne cere Dumnezeu, mi-am zis că, în calitate de medic, n-am avut în vedere cum să-mi vindec pacienții sau să le ușurez suferința, ci la cum aș putea câștiga mai mulți bani pentru mine. Ca să câștig mai mulți bani, chiar am păcălit pacienți când i-am tratat. Am exploatat fricile oamenilor, transformând afecțiuni banale în afecțiuni grave și folosindu-mă de asta pentru a vinde medicamente scumpe și a prelungi tratamentul. Îi făcusem să-și risipească banii, iar ei totuși mi-au mulțumit. A fost un comportament abject, rușinos! Chiar dacă îmi creasem un trai confortabil făcând asta, eram tot timpul paranoic, tensionat și nu mă puteam relaxa. Mă comportasem fără pic de conștiință. Cuvintele lui Dumnezeu mi-au arătat că El îi disprețuiește pe cei care mint și înșală și că aceștia nu vor avea un sfârșit bun. Doar oamenii cinstiți pot primi slava și mântuirea Lui. Din acel moment, am vrut să fiu un om cinstit. Am decis că nu voi mai înșela pe nimeni niciodată, că voi înceta să mai escrochez pacienții de bani. Am vrut să practic medicina onorabil și cinstit.

După o vreme, mi-am dat seama că de când nu mai înșelasem și tratasem excesiv pacienții, venitul meu era mult mai mic. Pe atunci, performanța spitalului era reflectată de vânzările de medicamente ale clinicilor noastre. Într-o zi, spitalul a ordonat o ședință de evaluare a performanțelor. Președintele m-a acuzat că trag spitalul în jos și ne-a dat jos plăcuța cu „practică clinică avansată”. Spitalul începuse să dea stimulente personalului. De exemplu, dacă un medic își depășea norma lunară de vânzări de medicamente, 50% din venitul în plus îi era dat sub formă de comision. Dacă reluam tratarea excesivă a pacienților, aș fi ajuns să fac în plus peste 4000 de yuani lunar, ceea ce însemna că puteam câștiga 50000 de

yuani în plus pe an. Dar dacă nu reluam tratarea excesivă a pacienților, n-aș fi atins niciodată norma stabilită pentru noi și aș fi pierdut foarte mulți bani. Cu cât mă gândeam mai mult la asta, cu atât simțeam că era imposibil să fii cinstit în meseria mea și că, dacă nu înșelam oameni, nu câștigam niciun ban. După asta, n-am respectat ceea ce-mi cerea Dumnezeu. Mi-am ignorat conștiința și m-am întors la vechile obiceiuri.

Într-o zi, un cuplu căsătorit a venit la mine cu fiul lor. Acesta luase o răceală, care dusese la o infecție respiratorie ce putea fi tratată cu câteva medicamente. Prefăcându-mă îngrijorat, mi-am scos stetoscopul și am ascultat pieptul și spatele copilului. După această consultație simulată, le-am spus părinților foarte aspru: „Copilul are pneumonie infantilă. S-a extins deja. Trebuia să veniți mai repede! Încă o zi și ar fi avut probleme grave! Din fericire, încă avem timp. Îi vom da perfuzii câteva zile și-și va reveni." Și, uite-așa, am reînceput să-mi storc pacienții de bani. Intenționat, am făcut ca boala copilului să pară gravă. Mai târziu, mi-am făcut reproșuri. Mă temeam că va fi dat în vileag ceea ce făcusem, așa că eram zilnic foarte tensionat. Uneori, îmi spuneam că e ultima dată și apoi mă voi opri. Dar nu puteam rezista tentației banilor și nu mă puteam opri niciodată din a mai face aceste păcate. Viața mea a devenit o luptă. Știam că Dumnezeu ne cere să fim oameni cinstiți, dar nu mă puteam controla, nici opri din a-mi înșela pacienții.

Mai târziu, am citit cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic: „**Născut pe un pământ atât de murdar, omul a fost grav influențat de societate, a fost influențat de etici feudale și educat la «instituții de învățământ superior». Gândirea înapoiată, moralitatea coruptă, perspectiva plină de răutate asupra vieții, filosofia josnică pentru interacțiuni lumești, existența aceasta fără nicio valoare, stilul de viață și obiceiurile depravate – toate aceste lucruri au pătruns adânc în inima omului și i-**

au subminat și atacat grav conștiința. Drept rezultat, omul este și mai departe de Dumnezeu și I se împotrivește Lui mai mult ca niciodată. Firea omului devine mai vicioasă pe zi ce trece și nu există nicio singură persoană care va renunța de bunăvoie la ceva pentru Dumnezeu, nicio singură persoană care I se va supune de bunăvoie lui Dumnezeu și, mai mult chiar, nicio singură persoană care va căuta de bunăvoie arătarea lui Dumnezeu. În schimb, sub puterea Satanei, omul nu face altceva decât să caute plăcere, să se dedea corupției trupului în ținutul noroiului. Chiar și atunci când aud adevărul, cei care trăiesc în întuneric nu se gândesc la cum să îl pună în practică, nici nu sunt înclinați să Îl caute pe Dumnezeu, chiar dacă I-au văzut arătarea. Cum ar putea o omenire atât de depravată să aibă vreo șansă la mântuire? Cum ar putea o omenire atât de decăzută să trăiască în lumină?" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „A avea o fire neschimbată înseamnă a fi în vrăjmășie cu Dumnezeu"). **„După câteva mii de ani de corupție, omul este insensibil și stupid; a devenit un demon care I se împotrivește lui Dumnezeu, în măsura în care răzvrătirea omului față de Dumnezeu a fost documentată în cărțile de istorie și nici măcar omul însuși nu este capabil să dea socoteală pentru comportamentul lui răzvrătit – căci omul a fost profund corupt de Satana și a fost dus pe cărări greșite de Satana, astfel încât nu știe unde să se întoarcă. Chiar și astăzi, omul tot Îl trădează pe Dumnezeu: când omul Îl vede pe Dumnezeu, Îl trădează și, când nu Îl poate vedea, chiar și atunci Îl trădează. Sunt chiar unii care, după ce au fost martori la blestemele și mânia lui Dumnezeu, tot Îl trădează. Deci, spun că rațiunea omului și-a pierdut funcția originală, iar conștiința omului, de asemenea, și-a pierdut funcția originală**" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „A avea o fire neschimbată înseamnă a fi în vrăjmășie cu Dumnezeu"). Cuvintele lui Dumnezeu mi-au dezvăluit

că societatea în care trăim a fost coruptă de Satana. „Nu există avere fără viclenie”, „Mai întâi sunt banii” și „Fiecare om pentru el însuși și diavolul să-l ia pe cel mai din spate” – aceste filosofii de comportament, care sunt cunoscute în societate, vin toate de la Satana. Influențate și otrăvite de aceste viziuni, concepțiile și valorile noastre de viață ne sunt distorsionate. Punem banii mai presus de orice. Renunțăm la conștiință și moralitate pentru a ne spori la maxim beneficiile. Mințim și înșelăm, devenind tot mai egoiști, înșelători, lacomi și răi, pierzându-ne tot mai mult din umanitate. Datoria unui medic e să vindece și să practice etica medicală și n-are voie să piardă ideea de bază a conștiinței umane. Dar, seduși de bani, cei mai mulți doctori își tratează pacienții excesiv și prescriu prea multe medicamente, păcălindu-i chiar și să ia hormoni. Chiar dacă pacienții nu văd pericolul la început, în timp, prea multe medicamente și tratamentul hormonal le vor afecta grav organismul. Toxinele din medicamente se vor aduna în corpul pacientului și vor cauza deseori boli cronice. E o formă de ucidere lentă. Pe măsură ce mă tot gândeam la asta eram tot mai speriat. Pe când am studiat medicina, am vrut inițial să ajut oamenii de rând. Dar, controlat de viziuni satanice, ca: „Fiecare om pentru el însuși și diavolul să-l ia pe cel mai din spate”, „Mai întâi sunt banii” și „Nu contează dacă pisica e albă sau neagră, câtă vreme poate să prindă șoareci, e o pisică bună”, am început să alerg disperat după bani. Am făcut din boli de trei zile unele de cinci zile, doar pentru a face bani. Prescriam medicamente mai scumpe decât aveau nevoie pacienții. Satana chiar mă corupsese în așa măsură încât îmi pierdusem toată conștiința și rațiunea. După ce-am acceptat lucrarea lui Dumnezeu din zilele de pe urmă, am știut că Dumnezeu ne cere să fim oameni cinstiți. Dar tot n-am rezistat atracției banilor, câștigului personal și, încă o dată, am continuat să-mi înșel pacienții. Otrăvurile Satanei deveniseră parte din însăși natura mea. Dacă n-aș fi citit cuvintele lui

Dumnezeu și n-aș fi văzut caracterul odios și pericolul minciunilor mele, aș fi continuat să trăiesc ca un impostor. Aș fi trăit toată viața cu neliniște și remușcări și-aș fi mers în iad și-aș fi fost pedepsit pentru comportamentul meu rău. În sfârșit, am înțeles cât de important e faptul că Dumnezeu ne cere să fim cinstiți. A fi cinstit și a face fapte cinstite ne oferă integritate și demnitate. A fi cinstit era singura cale de-a primi slava lui Dumnezeu și de-a avea sufletul împăcat. Odată ce am înțeles voia lui Dumnezeu, m-am rugat Lui. Eram dispus s-o iau de la capăt, să mă lepăd de mine, să practic adevărul și să fiu o persoană cinstită.

Într-o zi, un pacient dintr-un alt sat a venit la mine. După o consultație atentă, am stabilit că are un ulcer venos la picior. În mod obișnuit e numit „picior de atlet". E persistent și greu de tratat, dar știam un tratament secret care l-ar fi făcut să dispară cu bani puțini. Pacientul mi-a spus că fusese la medici de la oraș și la câțiva vraci și cheltuise mii de yuani în zadar. Auzind asta, am început să mă gândesc: „A cheltuit deja mii de yuani și nu s-a vindecat, deci dacă i-aș cere câteva sute pentru tratament, n-ar fi atât de rău, nu? Ar fi păcat să las să se irosească banii ăștia." În timp ce mă gândeam la asta, mi-a tresărit inima. „E ultima persoană pe care o înșel, după care voi fi cinstit." Dar, în timp ce mă pregăteam să-i dau rețeta, m-am gândit la decizia pe care o luasem înaintea lui Dumnezeu. Am început să mă rog lui Dumnezeu: „Dumnezeule, încă simt dorința de a minți. Știu că nu pot să-mi tot încalc promisiunea și să Te dezamăgesc. O, Dumnezeule, ajută-mă să renunț la interesele personale și să fiu un om cinstit." Atunci mi-am amintit de un fragment din cuvintele lui Dumnezeu: „**Oamenii care cred cu adevărat în Dumnezeu Îl au mereu în inima lor și-năuntrul lor poartă întotdeauna o inimă cu frică de Dumnezeu și care Îl iubește pe Dumnezeu. Cei care cred în Dumnezeu ar trebui să facă lucrurile cu prudență și precauție și tot ceea ce fac ei ar trebui să fie potrivit**

cerințelor Lui și să-I poată mulțumi inima. Nu ar trebui să fie încăpățânați, făcând orice le place; aceasta nu se potrivește unui caracter evlavios" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Un avertisment pentru cei care nu practică adevărul"). Acest fragment din cuvintele lui Dumnezeu mi-a arătat că adevărații credincioși Îl venerează pe Dumnezeu în inima lor, sunt cinstiți și de încredere. Fac lucrurile deschis, acceptând scrutarea lui Dumnezeu, și nu îi înșală pe ceilalți. Fac totul cu decență pioasă și se comportă conform cerințelor lui Dumnezeu. Nu fac lucruri care L-ar dezonora pe Dumnezeu. Am fost foarte recunoscător pentru îndrumarea și luminarea de la Dumnezeu și lăuntric m-am rugat din nou: „O, Dumnezeule! Înainte, am mințit și înșelat pentru bani și-am trăit asemănarea Satanei. Dar, începând de azi, vreau să fiu o persoană cinstită și să-l umilesc pe Satana." După ce m-am rugat, i-am spus sincer pacientului: „Deși e o boală greu de tratat, pot să-ți prescriu ceva care te va vindeca sigur. Și abia de costă ceva." Dacă s-ar fi întâmplat înainte, genul acesta tratament ar fi costat de câteva ori mai mult. Dar acum cuvintele lui Dumnezeu mi-au dat încrederea să practic adevărul, să fiu o persoană cinstită și integră. Nu aveam de gând să mai înșel oamenii de bani. Când pacientul a plecat cu medicamentul, am fost incredibil de fericit și împăcat în sufletul meu. După 10 zile, pacientul s-a întors și mi-a spus cu recunoștință: „Fusesem peste tot să caut tratament pentru boala asta, dar n-am avut noroc. Nici n-am folosit tot medicamentul pe care mi l-ați dat și rana mi s-a vindecat! E un tratament miraculos! Vă mulțumesc din suflet! Le voi spune tuturor cunoscuților despre dumneavoastră. Nu numai că sunteți foarte priceput, dar aveți și prețuri accesibile." Când am auzit cuvintele astea de mulțumire, I-am fost extrem de recunoscător lui Dumnezeu și am știut că această mică schimbare din mine se datora faptului că fusesem îndrumat de cuvintele lui Dumnezeu.

Mi-am amintit cum obișnuiam să gândesc: „Mai întâi sunt banii”, „Nu există avere fără viclenie” și „Fiecare om pentru el însuși și diavolul să-l ia pe cel mai din spate.” Înrobit de aceste otrăvuri, mi-am pierdut conștiința, integritatea și morala. Am devenit hain la suflet. Cuvintele și mântuirea lui Dumnezeu mi-au redat conștiința și rațiunea și m-au ajutat să-mi găsesc principiile de conduită. De atunci încolo, am tratat conștiincios fiecare pacient care a venit la mine. Le-am dat numai ce aveau nevoie și am fost sincer în legătură cu afecțiunea lor. Mi-am menținut standardul de cinste. După ce am practicat așa o vreme, m-am simțit motivat, împăcat și liniștit. De asemenea, mulți dintre pacienții, acum sănătoși, pe care îi tratasem le-au spus celorlalți despre experiența avută cu mine. Oameni din toate satele învecinate au vrut să îi tratez. Am aflat că doar spunând adevărul și fiind cinstiți suntem persoane cu reală asemănare umană. A respinge minciunile și a spune adevărul a fost primul pas spre a fi o persoană cinstită și știu că mai trebuie să lucrez din greu conform cerințelor lui Dumnezeu și să încerc să fiu o persoană cu adevărat cinstită.

67. Cum să faci față dificultăților când răspândești Evanghelia

de Kelvin, Peru

Întreaga mea familie era catolică și la fel erau și majoritatea celorlalți oameni din satul nostru, dar, pentru că biserica catolică de acolo nu avea un preot care să o conducă, mult timp nu a mers nimeni la biserică să studieze Biblia. Pe 22 mai 2020, am citit online cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic, iar prin cuvintele Lui, am devenit sigur că Domnul Isus S-a întors, că El este Hristos din zilele de pe urmă, Dumnezeu Atotputernic, și am acceptat fericit lucrarea Lui din zilele de pe urmă. Mai târziu, am citit asta în cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic: „**Pentru că omul crede în Dumnezeu, el trebuie să urmeze îndeaproape pașii lui Dumnezeu, gradual; el trebuie «să urmeze Mielul oriunde Acesta Se duce». Numai aceștia sunt oamenii care se află în căutarea căii adevărate, numai ei sunt cei care cunosc lucrarea Duhului Sfânt**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Lucrarea lui Dumnezeu și practica omului”). Știam că, fiind credincioși, ar trebui să cunoaștem lucrarea lui Dumnezeu și să pășim pe urmele Lui. Erau atât de mulți credincioși în sat, însă niciunul dintre ei nu auzise glasul lui Dumnezeu și nu întâmpinase întoarcerea Domnul Isus, așadar, chiar am vrut să împărtășesc această veste incredibilă cu ei. Dar îmi era puțin frică. Simțeam că, deoarece eram tânăr și nu știam cum să răspândesc Evanghelia, sigur nu mă vor asculta. Îmi făceam griji că mă vor privi de sus și vor spune: „Ești așa de tânăr. De ce să alergi de colo colo predicând, în loc să te duci la școală sau să îți găsești de muncă?” În plus, ei fuseseră credincioși ani la rând, așa că mi-ar asculta mărturia privind întoarcerea Domnului Isus? Cum m-ar trata? Cum aș putea avea părtășie pentru a înlătura orice noțiuni sau confuzii pe care le-ar putea avea? Ce aș

face dacă s-ar opune faptului că eu cred în Dumnezeu Atotputernic și răspândesc Evanghelia? M-am gândit mult la asta, însă știam că era voia lui Dumnezeu să răspândesc Evanghelia. Trebuia să le răspândesc Evanghelia și să mărturisesc pentru Dumnezeu.

Așa că m-am rugat la Dumnezeu și mi-am întărit încrederea citind cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic. Am citit acestea în cuvintele Lui: **„Ești conștient de povara de pe umerii tăi, de însărcinarea și de responsabilitatea ta? Unde-ți este simțul misiunii istorice? Cum vei sluji drept un bun stăpân în epoca următoare? Ai un puternic simț al stăpânirii? Cum L-ai descrie pe stăpânul tuturor lucrurilor? Este cu adevărat stăpânul tuturor ființelor vii și al tuturor lucrurilor fizice din lume? Ce planuri ai pentru progresul următoarei etape a lucrării? Câți oameni așteaptă să le fii păstor? E sarcina ta una grea? Ei sunt săraci, vrednici de milă, orbi și năuciți, jelindu-se în întuneric: «Unde este calea?» Cât de mult tânjesc ei ca lumina, precum o stea căzătoare, să coboare deodată și să împrăștie forțele întunericului care i-au asuprit pe oameni de atât de mulți ani? Cine poate să știe cu câtă nerăbdare speră ei și cum tânjesc la asta zi și noapte? Acești oameni care suferă profund rămân închiși într-o temniță a întunericului, fără speranță de eliberare, chiar și în ziua în care trece lumina; când vor înceta să mai plângă? Înspăimântătoare e nenorocirea acestor spirite fragile cărora nu li s-a permis niciodată să se odihnească, iar legăturile nemiloase și istoria încremenită de multă vreme îi țin în această stare. Și cine a auzit sunetul plânsetului lor? Cine a văzut starea lor nefericită? Te-ai gândit vreodată cât de îndurerată și de îngrijorată este inima lui Dumnezeu? Cum poate El suporta să vadă omenirea nevinovată, pe care a creat-o cu mâinile Sale, suferind astfel de chinuri? La urma urmei, ființele umane sunt victimele care au fost otrăvite. Și, cu toate că omul a**

supraviețuit până în ziua de azi, cine ar fi știut că de multă vreme e otrăvit de cel rău? Ai uitat că ești una dintre victime? Din dragostea ta pentru Dumnezeu, nu ești dornic să lupți pentru a-i salva pe acești supraviețuitori? Nu ești dispus să-ți dedici toată energia ca să-L răsplătești pe Dumnezeu, care iubește omenirea ca pe trupul și sângele Său? Dacă stai să te gândești, cum interpretezi faptul de a fi folosit de Dumnezeu ca să-ți trăiești viața extraordinară? Ai cu adevărat hotărârea și încrederea de a trăi viața plină de înțeles a unei persoane pioase, care Îl slujește pe Dumnezeu?" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cum ar trebui să te îngrijești de viitoarea ta misiune?"). Am înțeles că răspândirea Evangheliei este datoria noastră. Mulți oameni încă nu au auzit glasul lui Dumnezeu și nici atât nu au habar că Domnul S-a întors și că El săvârșește lucrarea de a judeca și a purifica oamenii. Încă trăiesc în corupția și nefericirea Satanei. Dumnezeu speră ca noi toți să putem ține cont de voia Lui, să ne ridicăm și să cooperăm cu El. Indiferent de problemele sau dificultățile cu care ne confruntăm, putem să ne rugăm și să ne bazăm pe Dumnezeu mai mult și să facem tot ce putem pentru a răspândi Evanghelia Împărăției. Însă eu nu înțelegeam voia lui Dumnezeu – simțeam că, fiind atât de tânăr, nu puteam răspândi Evanghelia. Mă temeam că sătenii nu mă vor asculta și mă vor desconsidera, așa că eram prins între aceste dificultăți și propria mea imaginație, împovărat de griji. Mă gândeam doar la greutățile mele, fără a ține cont de voia lui Dumnezeu și nu mă gândeam să mă rog și să mă bazez pe El ca să trec de aceste probleme, să-mi fac datoria și să-mi asum responsabilitatea. Când m-am gândit că mulți oameni tânjeau la întoarcerea Domnului și la a fi mântuiți din întuneric, am avut un sentiment de urgență. M-am hotărât să fac tot ce pot să răspândesc și să fiu martor Evangheliei din zilele de pe urmă a lui Dumnezeu și să-mi dedic tot timpul și energia acestei lucrări.

După aceea, am început să fac planuri pentru a răspândi Evanghelia oamenilor din satul meu. Mai întâi, am mers la centrul de copiere să tipăresc niște invitații ca zece familii să asculte o predică la mine acasă. Toți au fost destul de surprinși și au avut lucruri frumoase de spus despre ce făceam. Eram atât de fericit. Mai târziu, m-am gândit: „Dacă diseară vin mulți oameni, va fi greu ca toți să citească cuvintele lui Dumnezeu doar cu micul meu telefon mobil în timp ce ascultă predica.” Așa că m-am dus să rog un prieten să-mi împrumute laptopul lui. În acea seară, 13 persoane au venit să asculte predica, iar în timpul adunării, tuturor le-a plăcut să citească cuvintele lui Dumnezeu și oricine voia să citească se ridica în picioare și se oferea. Toți au fost foarte fericiți după aceea. Au zis că erau minunate cuvintele lui Dumnezeu și că, citindu-le, câștigaseră mult. Au spus că era grozav să se poată aduna laolaltă să le citească și chiar voiau să-și aducă membrii familiei a doua zi ca să audă și ei cuvintele Sale. M-a făcut foarte fericit să văd cum toți tânjeau după cuvintele lui Dumnezeu. Însă apoi mi-am dat seama că nu era o soluție să tot împrumut laptopul prietenului meu. Am vrut să-mi cumpăr unul personal, dar când mi-am adunat toți banii, tot nu erau suficienți. Eram într-o mică încurcătură. După ce m-am interesat, am aflat că proiectoarele erau puțin mai ieftine decât calculatoarele, așa că am hotărât să fac un împrumut să cumpăr unul, ca ceilalți săteni să poată citi cuvintele lui Dumnezeu astfel. M-am dus în oraș să fac împrumutul și am cumpărat un proiector. Am aranjat totul înainte de a începe adunarea următoare și nu peste mult timp, sătenii au început să vină. Au participat 19 oameni, umplând toată camera. În acel moment, am văzut că Dumnezeu rânduise toate acestea și am fost atât de emoționat. M-am grăbit să găsesc o boxă ca toți să poată asculta cuvintele lui Dumnezeu. Am avut părtășie despre adevărul privind modul în care s-au împlinit profețiile referitoare la întoarcerea Domnului, cum să-L întâmpinăm, cum să fim siguri că Domnul

Isus S-a întors și cum lucrarea de judecată a lui Dumnezeu din zilele de pe urmă va expune fiecare tip de persoană. Oamenii prezenți au participat cu toții entuziasmați la citirea cuvintelor lui Dumnezeu și câțiva dintre copii au fost și ei încântați să le citească. Văzând cât de mult tânjeau după cuvintele Lui, am știut că Dumnezeu a făcut toate acestea. Câteva persoane au mai rămas după ce s-a terminat adunarea și au spus că fuseseră foarte bucuroase să asculte. Unii oameni fuseseră foarte mișcați, inclusiv primarul satului, care a vrut să-i aducă pe toți sătenii să vină să asculte cuvintele lui Dumnezeu. A fost o surpriză atât de plăcută. Acest rezultat îmi spulberase complet noțiunile și închipuirile și mi-a fost rușine. Chiar fusesem martor al lucrării și îndrumării lui Dumnezeu și am continuat să câștig mai multă încredere pentru a răspândi Evanghelia. Am invitat sătenii să asculte predici absolut în fiecare zi după aceea și au început să vină din ce în ce mai mulți oameni. Toți au fost încântați și au spus: „Nu am mai citit niciodată așa ceva. Acum Dumnezeu a devenit trup și S-a întors, iar noi am ajuns față în față cu El. Suntem atât de binecuvântați că putem să-L întâmpinăm pe Domnul.” De asemenea, au planificat un eveniment pentru a invita la o adunare mai mulți oameni din orașele învecinate. Mi-au spus: „Ești atât de tânăr, dar faci acest lucru pentru săteni, îi ajuți pe toți să asculte cuvintele lui Dumnezeu și ești atât de conștiincios cu privire la asta. Nimeni nu a mai făcut așa ceva pentru noi până acum. Nu ne-am gândit niciodată că o persoană tânără ca tine ar putea face asta – este minunat.” Știam că Dumnezeu a făcut toate acestea, ceea ce mă emoționa și-mi dădea mai multă încredere pentru a răspândi Evanghelia.

Dar am întâmpinat tot felul de dificultăți când udam acești noi credincioși. Uneori, conexiunea mea la internet nu era grozavă și trebuia să mă duc din casă în casă pentru a desfășura adunările. Și mai rău era că ploua foarte mult acolo și toate drumurile se transformau în noroi, încât îți

era greu să mergi pe ele. Când mă duceam să ud nou-veniții, trebuia să alerg de la o casă la alta. Uneori, mă grăbeam spre casa unui nou credincios înainte să înceapă ploaia și, câteodată, trebuia să aștept pentru că nu ajunsese încă acasă. Apoi, când adunările se terminau, nu era ușor să merg pe jos spre casă pe drumurile îmbibate de ploaie. Uneori, mă simțeam puțin negativ și slab când mă epuizam, așa că mă rugam și citeam cuvintele lui Dumnezeu. Pe vremea aceea, am citit următoarele în cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic: „**Nu fi descurajat, nu fi slab, iar Eu îți voi lămuri lucrurile. Drumul spre Împărăție nu este atât de neted; nimic nu e atât de simplu! Vrei ca binecuvântările să vină ușor, nu-i așa? Astăzi, toți vor avea încercări amare de înfruntat. Fără astfel de încercări, inima iubitoare pe care o aveți pentru Mine nu se va întări și nu veți avea iubire adevărată față de Mine. Chiar dacă aceste încercări constau numai în circumstanțe minore, fiecare trebuie să treacă prin ele; doar că dificultatea încercărilor va fi diferită de la persoană la persoană. Încercările sunt o binecuvântare de la Mine, și cât de mulți dintre voi vin adesea înaintea Mea, implorându-Mi în genunchi binecuvântările? Copii prostuți! Credeți mereu că ceva cuvinte prielnice pot fi considerate binecuvântarea Mea, totuși nu recunoașteți că amărăciunea este una dintre binecuvântările Mele**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvântări ale lui Hristos la început”, Capitolul 41). **„Când te confrunți cu suferința, trebuie să poți fi capabil să lași deoparte grija pentru trup și să nu te plângi de Dumnezeu. […] Indiferent care este statura ta reală, mai întâi trebuie să ai voința de a îndura greutăți și credință adevărată și, de asemenea, trebuie să ai voința de a te răzvrăti împotriva trupului. Ar trebui să fii dispus să înduri greutăți și pierderi în dauna intereselor tale, ca să satisfaci intențiile lui Dumnezeu. De asemenea, trebuie să fii capabil să simți regret față de tine în inima ta:**

în trecut, nu ai putut să-L mulțumești pe Dumnezeu și, acum, poți să ai regrete în ceea ce te privește. Nu trebuie să îți lipsească niciunul dintre aceste lucruri – prin acestea te va desăvârși Dumnezeu. Dacă nu poți să îndeplinești aceste criterii, atunci nu poți fi desăvârșit" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cei care urmează să fie desăvârșiți trebuie să se supună rafinării"). Cuvintele lui Dumnezeu m-au încurajat și m-au consolat să nu mă descurajez sau să devin slab și că Dumnezeu mă va îndruma și mă va ajuta. Suferisem un oarecare disconfort fizic și plătisem un mic preț pentru a răspândi Evanghelia, însă era semnificativ și valoros. Era cel mai drept lucru de făcut și ceea ce avea să câștige cel mai mult aprobarea lui Dumnezeu. M-am gândit la Petru, Matei și alți apostoli ai Domnului Isus care au suferit mult pentru a răspândi Evanghelia. Unii chiar au murit în eforturile lor de a o răspândi, dar s-au ținut tari și nu au dat niciodată înapoi. În comparație cu ei, puținul pe care-l suferisem eu nici nu merita pomenit. A fost harul lui Dumnezeu faptul că avusesem norocul să accept lucrarea Lui din zilele de pe urmă și că mi-am putut face datoria răspândind Evanghelia Împărăției. Nu puteam continua să țin cont de propriul meu trup și să mă tem de câteva greutăți. Trebuia să fiu dispus să sufăr. Nu puteam să mă las descurajat în fața niciunei dificultăți. Chiar dacă sufeream disconfort fizic, tot trebuia să răspândesc Evanghelia, să-I fiu martor lui Dumnezeu și să-mi fac datoria pentru a-L mulțumi.

O dată, m-am îmbolnăvit și am fost răcit câteva zile. Seara aveam febră, dureri de cap și de stomac. Nici nu puteam vorbi. O soră a văzut că nu mă simțeam bine și mi-a spus: „N-ar trebui să mergi la adunarea din seara asta." Am fost de acord atunci. Însă, după aceea, gândul de a-i lăsa pe noii credincioși singuri la adunare m-a tulburat. Mă gândeam că faptul că nu mă simțeam bine era un test pentru mine și că tot trebuia să-mi fac bine datoria. Mi-am adus aminte că, înainte, mă duceam, totuși, să joc fotbal

când eram bolnav sau rănit la un picior. Așadar, acum de ce nu-mi puteam face datoria? La acest gând, m-am urcat pe motocicletă și m-am dus la adunare. Surprinzător, când am ajuns, nu-mi mai era la fel de rău. Am fost foarte fericit și m-am vindecat în doar câteva zile.

După mai mult de o lună de muncă asiduă răspândind Evanghelia, majoritatea sătenilor, în afara celor care erau plecați în oraș cu munca, acceptaseră Evanghelia lui Dumnezeu Atotputernic din zilele de pe urmă. Voiam ca mai mulți oameni să audă glasul lui Dumnezeu, pentru că încă sunt mulți oameni care nu știu că Domnul Isus S-a întors, exprimă atât de multe adevăruri și săvârșește lucrarea de curățire și mântuire a omenirii. Așa că am decis să mă duc să răspândesc Evanghelia în alte sate. M-am rugat în inima mea: „Dumnezeule Atotputernic, Te rog, îndrumă-mă să nu pierd credința și să pot continua să înaintez. Sunt convins că mă vei ajuta să rezolv orice dificultăți cu care mă voi confrunta.” După aceea, m-am dus într-un sat apropiat pentru a răspândi Evanghelia. Am coborât pe jos, pe un drum noroios, timp de 30 de minute pentru a le predica Evanghelia, dar la primele trei gospodării, toți au spus că nu au timp și m-au refuzat politicos. M-am simțit foarte dezamăgit și cumva descurajat. Am ajuns acasă foarte târziu în seara aceea. Sora Annie m-a sunat să mă întrebe cum mersese răspândirea Evangheliei, având și părtășie cu mine despre cuvintele lui Dumnezeu, încurajându-mă și ajutându-mă. Am citit ceva în cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic. „**Ceea ce Îmi doresc este loialitatea și supunerea ta de acum, dragostea și mărturia ta de acum. Chiar dacă, în acest moment, nu știi ce este mărturia sau dragostea, ar trebui să Îmi aduci tot ce ai și să Îmi predai singurele comori pe care le ai: loialitatea și supunerea ta. Ar trebui să știi că dovada biruinței Mele asupra Satanei stă în loialitatea și supunerea omului, precum și dovada cuceririi Mele complete a omului. Datoria credinței tale în Mine este de a-Mi fi**

martor, de a-Mi fi loial Mie și nimănui altcuiva și de a fi supus până la sfârșit. Înainte de a începe următoarea etapă a lucrării Mele, cum Îmi vei fi martor? Cum Îmi vei fi loial și supus? Îți dedici toată loialitatea funcției tale, sau pur și simplu vei renunța? Preferi să te supui oricărui aranjament al Meu (chiar de ar fi moarte sau distrugere) sau să fugi la jumătatea drumului pentru a evita mustrarea Mea? Te mustru ca să Îmi fii martor, să Îmi fii loial și supus. Mai mult, mustrarea din momentul de față este pentru a sprijini următoarea etapă a lucrării Mele și pentru a permite lucrării să progreseze nestânjenită. Așadar, te îndemn să fii înțelept și să nu-ți tratezi nici viața, nici importanța existenței tale ca pe un nisip fără valoare. Poți ști cu precizie care va fi lucrarea Mea viitoare? Știi oare cum voi lucra în zilele ce vor veni și cum se va desfășura lucrarea Mea? Ar trebui să cunoști importanța experimentării lucrării Mele, ba chiar mai mult, importanța credinței tale în Mine. Am făcut atât de mult, deci oare cum îți imaginezi că aș putea să renunț la jumătatea drumului? Am făcut o lucrare atât de vastă; cum aș putea să o distrug? Într-adevăr, am venit să pun capăt acestei epoci. Este adevărat, însă, totodată, trebuie să știi că voi începe o nouă epocă, o nouă lucrare și, mai presus de toate, voi răspândi Evanghelia Împărăției. Deci, ar trebui să știi că lucrarea din prezent este doar pentru a începe o epocă și pentru a pune temelia pentru răspândirea Evangheliei în vremurile următoare și încheierea acestei epoci în viitor. Lucrarea Mea nu este atât de simplă precum crezi, nici nu este atât de lipsită de valoare și fără sens pe cât ai crede. De aceea, tot trebuie să îți spun: se cuvine să îți dedici viața pentru a face lucrarea Mea și, mai mult decât atât, se cuvine să te dedici pe tine însuți slavei Mele. De mult timp tânjesc să Îmi fii martor și chiar de mai multă vreme tânjesc să răspândești Evanghelia Mea. Se cuvine să

înțelegi ce este în inima Mea" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Ce știi despre credință?"). Să citesc asta în cuvintele lui Dumnezeu mi-a dat puțină tărie. Am simțit că Dumnezeu îmi spunea că ar trebui să am credință în El și că, indiferent cu ce dificultăți mă confrunt, nu pot fi slab sau negativ, nu pot fi descurajat sau supărat, pentru că Dumnezeu ne îndrumă. Atât timp cât eram atent la voia lui Dumnezeu și mă duceam să răspândesc Evanghelia Împărăției Lui, El avea să-mi deschidă o cale. Prin cuvintele lui Dumnezeu, am văzut că a răspândi Evanghelia nu este o cale ușoară, necesită suferință și plata unui preț. Noe a predicat Evanghelia timp de 120 de ani și a fost batjocorit, ponegrit și calomniat de oameni. A suferit atât de mult și, deși nu a convertit pe nimeni, tot nu a renunțat și nu a devenit slab – a continuat să răspândească Evanghelia. Noe și-a păstrat puternice devotamentul și supunerea sa față de Dumnezeu. Și-a făcut datoria de ființă creată și a câștigat aprobarea și binecuvântările lui Dumnezeu. Când Dumnezeu a trimis potopul să distrugă lumea, familia de opt persoane a lui Noe a fost salvată de Dumnezeu și a supraviețuit. Apoi, m-am gândit la mine. Eu răspândisem Evanghelia doar la trei familii și mă descurajasem când nu au acceptat-o. Nu aveam credință adevărată în Dumnezeu. De fapt, Dumnezeu îngăduise să mă confrunt cu această situație și cu aceste dificultăți pentru a-mi desăvârși credința și devotamentul față de El. Așa că, indiferent dacă acceptau sau nu Evanghelia, eu trebuia să merg și să o predic. Aceasta era datoria mea.

Cuvintele lui Dumnezeu mi-au dat tărie. A doua zi, m-am dus în alt sat să răspândesc Evanghelia. Am spus și o rugăciune, cerându-I lui Dumnezeu să-i lumineze pe potențialii destinatari ai Evangheliei să-I înțeleagă cuvintele. În acea seară, am găsit pe cineva interesat să asculte Evanghelia și, după ce am avut părtășie și i-am fost martor despre arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, am continuat să găsesc persoane cărora să le răspândesc

Evanghelia și am convertit șase persoane în seara aceea. Am fost foarte surprins, pentru că unii destinatari ai Evangheliei erau catolici și aveau multe noțiuni, dar, după ce am avut părtășie cu ei despre cuvintele lui Dumnezeu, au putut înțelege și au acceptat Evanghelia din zilele de pe urmă a lui Dumnezeu Atotputernic. M-am dus în alt loc după aceea și, de fiecare dată când plecam să răspândesc Evanghelia, mă rugam, cerându-I lui Dumnezeu să mă lumineze și să mă îndrume, ca să știu cum să predic și să fiu martor cuvintelor Lui. Pe măsură ce tot mai mulți oameni acceptau Evanghelia lui Dumnezeu, credința mea creștea. Deși, uneori, când mergeam în alte sate să le predic necunoscuților, mă simțeam puțin timid și speriat, îndrumarea cuvintelor lui Dumnezeu îmi dădea încrederea și curajul de a face față. Știam că aceasta era datoria mea și că, dacă nu răspândeam Evanghelia, nu aș dobândi mai multă practică și nu aș învăța și câștiga mai multe adevăruri. După aceea, practicând constant răspândirea Evangheliei, nu am mai fost atât de agitat și speriat și am ajuns să înțeleg adevărul viziunilor din ce în ce mai clar. M-am simțit foarte relaxat și liber. Chiar am câștigat foarte mult prin acest proces al răspândirii Evangheliei.

Răspândind Evanghelia, am trecut prin atât de multe și am întâmpinat o mulțime de greutăți. Dar am învățat să mă bazez pe Dumnezeu și să privesc la El în aceste momente, am ajuns să-I cunosc suveranitatea atotputernică și, de asemenea, să înțeleg importanța de a-mi face datoria.

68. Tortura îndurată în spatele gratiilor

de Chen Hao, China

Într-o dimineață din noiembrie 2004, m-am dus la casa unei surori mai vârstnice pentru a participa la o adunare. Chiar când eram pe cale să bat la ușă, aceasta s-a deschis brusc și o pereche de mâini m-au apucat și m-au tras înăuntru. Privindu-mă insistent și vorbind într-un registru intens, hârâit, un bărbat m-a amenințat, spunând: „Să nu îndrăznești să vorbești!” Un alt bărbat m-a prins de gât și m-a lovit cu piciorul în tibie în timp ce mă întreba ce fac acolo și câți oameni aveau să vină. Mi-am dat seama că acești bărbați erau polițiști și, simțindu-mă puțin neliniștit, am spus: „Sunt aici doar să livrez apă și să încasez factura pentru ea.” Unul dintre ei a spus: „Tu ești Chen Hao, nu-i așa?” Am fost luat pe nepregătite – cum de-mi știa numele? Înainte să am timp să reacționez, au început să mă percheziționeze, mi-au confiscat un caiet și peste 600 de yuani din buzunare, apoi m-au încătușat. Am auzit pe cineva spunând: „Până la urmă, nu a fost o risipă să supraveghem acest loc vreme de o lună.” Mi-am dat seama că monitorizau casa de ceva timp. Aproximativ cinci minute mai târziu, au sosit trei polițiști în civil. Unul dintre ei s-a uitat surprins la mine și a spus: „Ce faci aici? Cum de te-ai încurcat cu acești oameni?” Acest om se numea Liu, iar sora lui mai mică îmi era colegă când credeam în Domnul Isus. Era deosebit de rău și de sinistru și i-a pus pe subordonații lui să mă ia de acolo. M-am gândit cum, atunci când alți frați și surori fuseseră arestați în trecut, fuseseră adesea supuși la tot felul de torturi și unii chiar au fost omorâți în bătaie. M-am simțit foarte speriat. Nu știam dacă polițiștii aveau să mă tortureze sau chiar să mă ucidă, așa că m-am rugat lui Dumnezeu, cerându-I să mă protejeze și să-mi dea credință și putere să rămân ferm în mărturia mea față de El. M-am gândit apoi la cum a spus Domnul Isus: „**Nu vă temeţi de cei**

ce omoară trupul, dar care nu pot omorî sufletul! Ci temeţi-vă mai degrabă de Cel Ce poate să distrugă şi sufletul, şi trupul, în Gheenă" (Matei 10:28). Așa este, polițiștii nu mă puteau asupri decât fizic – nu puteau să-mi ia cu forța sufletul. Cu îndrumarea cuvintelor lui Dumnezeu, m-am simțit mai puțin speriat.

După aceea, m-au dus la secția de poliție locală. Mimând un ton sincer, bărbatul pe nume Liu le-a spus polițiștilor care m-au adus: „Nu fiți prea duri cu el. Este o persoană cinstită și ne cunoaștem de mult timp." Apoi, cu o falsă seriozitate, mi-a spus: „Doar spune-ne ceea ce știi. Puțină practică religioasă nu reprezintă mare lucru. Dacă spui adevărul, poți să mergi acasă. A trecut mai bine de un an de când ai fost ultima dată acasă, nu-i așa? Gândește-te bine. Când vine vremea, doar spune-ne ce vrem să știm și îți garantez că vei fi bine." Când l-am auzit spunând asta, am șovăit puțin și m-am gândit: „Având în vedere că ne cunoaștem bine și el este șeful echipei speciale de investigații, poate dacă divulg doar câteva informații mai puțin importante și îi câștig încrederea, mă va lăsa să plec." Exact când luam în calcul acest lucru, m-am gândit deodată la cuvintele lui Dumnezeu: „**Poporul Meu ar trebui să fie întotdeauna în alertă împotriva uneltirilor viclene ale Satanei […] să evite să cadă în capcana Satanei, moment în care ar fi prea târziu pentru regrete**" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvintele lui Dumnezeu către întregul univers", Capitolul 3). Mi-am dat seama că aproape cedasem în fața planului viclean al Satanei. Acest ofițer Liu era o persoană vicleană și uneltitoare – cum puteam să cred ce spunea? El voia doar să obțină de la mine informații despre biserică și să mă facă să-L trădez pe Dumnezeu. După ce mi-am dat seama de acest lucru, mi-am ținut gura. Apoi, un alt ofițer m-a întrebat: „Unde ai evanghelizat? Cu cine ai făcut adunări? Cine este conducătorul tău? Unde își păstrează biserica banii?" Însă indiferent cât m-a chestionat, n-am spus niciun cuvânt.

În jurul orei 15:00, în aceeași zi, m-au transportat la arestul județean. Un ofițer de acolo m-a dus într-o cameră și mi-a ordonat să-mi dau jos toate hainele, să ridic brațele și apoi să mă învârt în cerc. Când nu am vrut să mă învârt, mi-a tras o lovitură rapidă cu piciorul și apoi mi-a spus să fac trei genuflexiuni adânci. M-am simțit înfuriat și umilit. După aceea, am fost dus într-o celulă de închisoare ticsită cu peste treizeci de deținuți într-un spațiu mai mic de 20 de metri pătrați. Imediat ce am intrat în celulă, doi deținuți mi-au răsucit brațele la spate, trăgând în sus și împingându-mă pentru a defila cu mine prin încăpere înainte de a mă arunca la podea. M-am lovit cu fruntea de pământ și a început să sângereze. Deținuții pur și simplu au râs, iar unul a spus: „Se pare că avionul nu a pus frână." Un altul a spus: „Avem multe lucruri să te învățăm. Vei învăța în timp." M-am gândit în sinea mea: „Abia am ajuns și deja mă chinuie în felul acesta. Cum voi supraviețui aici? Oare voi fi capabil să îndur asta?" În sinea mea, m-am rugat lui Dumnezeu, implorându-L să-mi păzească inima, astfel încât să pot să rămân ferm în mărturia mea. Chiar atunci, m-am gândit la cuvintele lui Dumnezeu, care spun: „**Este enorm de dificil pentru Dumnezeu să Își îndeplinească lucrarea în țara marelui balaur roșu – dar tocmai prin această dificultate Dumnezeu face o etapă a lucrării Sale, făcând ca înțelepciunea și faptele Lui minunate să se manifeste și folosind această oportunitate pentru a face complet acest grup de oameni. Tocmai prin suferința oamenilor, prin calibrul lor și prin toate firile satanice ale oamenilor din acest ținut murdar, Dumnezeu Își face lucrarea de purificare și cucerire, astfel încât, din asta, El să poată obține slavă și să îi poată câștiga pe cei care vor fi martori pentru faptele Lui. Aceasta este întreaga însemnătate a tuturor sacrificiilor pe care le-a făcut Dumnezeu pentru grupul acesta de oameni**" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Este lucrarea lui Dumnezeu la fel de simplă cum și-o imaginează oamenii?").

Meditând la cuvintele lui Dumnezeu, mi-am dat seama că El Se folosește de acest mediu pentru a ne desăvârși credința. Cu permisiunea lui Dumnezeu fusesem arestat și chinuit de poliție. El spera că voi rămâne ferm în mărturia mea pentru El ca să-l umilesc pe Satana. Era într-adevăr o onoare să am ocazia să mărturisesc pentru Dumnezeu. M-am gândit la faptul că Domnul Isus a fost răstignit pentru a răscumpăra omenirea și că, după ce Dumnezeu S-a întrupat în zilele de pe urmă pentru a ne mântui, El a fost supus urmăririi și persecuției partidului aflat la guvernare, calomniei și respingerii din partea lumii religioase și a suferit tot felul de greutăți și umilințe. Cu toate acestea, în ciuda acestui fapt, Dumnezeu tot exprimă adevărul și ne susține. Ce însemna această mică suferință în comparație cu oportunitatea de a-L urma pe Dumnezeu, de a urmări adevărul și de a fi mântuit de El? Dându-mi seama de acest lucru, m-am simțit puțin mai puternic și m-am gândit: „Indiferent în ce fel mă chinuie, nu trebuie să divulg nicio informație despre biserică sau să-L trădez pe Dumnezeu.”

În dimineața celei de-a patra zile, polițiștii au venit să mă interogheze din nou. M-au chestionat cu privire la diverse detalii referitoare la biserică și mi-au arătat mai multe fotografii cu oameni pe care voiau să-i identific, spunând că acești oameni mă identificaseră deja pe mine. Știam că acesta era un alt plan viclean de-al lor – voiau să mă păcălească să-mi vând frații și surorile – așa că pur și simplu i-am ignorat. Până la urmă, văzând că nu aveam de gând să spun nimic, m-au trimis înapoi și m-au băgat într-o altă celulă. Când am intrat, l-am auzit pe ofițer spunându-le deținuților din celulă: „Acesta este un credincios. Asigurați-vă că «veți avea mare grijă» de el.” Atunci, un tânăr deținut s-a apropiat de mine și mi-a spus că-mi va „curăța urechile”. El și un alt deținut m-au tras de urechi în direcții opuse. Am început să încerc să-i împing la o parte, dar mi-au dat drumul brusc și am căzut la pământ. Chiar când eram pe cale să mă ridic, cineva m-a apăsat

pe umeri, împiedicându-mă să mă ridic în picioare. Apoi, un alt deținut a venit la mine spunându-mi că va „jupui scoarța de pe copac”. Cu o mână mi-a apăsat puternic piciorul, mi-a suflecat cracul de la pantalon și apoi, cu cealaltă mână, a început să-mi frece energic pielea tibiei cu o pungă de detergent de rufe. În scurt timp, piciorul meu a devenit roșu ca sângele și a început să mă usture și să mă doară. Celălalt deținut, care mă ținea jos, continua să-mi răsucească urechea. M-au torturat în acest fel mai bine de douăzeci de minute. Urechea îmi pulsa de durere, iar tibia îmi era foarte învinețită și sângera. După aceea, tânărul deținut mi-a dat un șut puternic în spate, făcându-mă să mă împleticesc înainte. Apoi, m-a lovit cu piciorul în stomac atât de tare încât spatele mi s-a arcuit de durere. Am simțit că organele interne aveau să-mi plesnească. Un alt deținut a venit și m-a lovit cu piciorul în spate, făcându-mă să mă prăvălesc pe podea, după care mi-au aruncat o pătură peste cap și au început să mă bată cu pumnii și picioarele. Durerea îmi traversa tot trupul – aveam o tăietură pe frunte și-mi picura sânge din nas. Mi-au frecat părul cu detergent de rufe și m-au forțat să-mi dau jos toate hainele și să fac un duș rece. Era decembrie pe atunci și afară ningea. Apa din celulă era gheața topită din turnurile de apă și-ți congela oasele. Muream de frig din cauza apei reci și tremuram din tot corpul. După aceea, un deținut a luat o jumătate de pahar de detergent de rufe dizolvat în apă și a spus: „Arăți de parcă ai îngheța. Ți-am păstrat o jumătate de pahar de «bere». Haide, bea!” Când nu l-am băut, el a spus: „Ce? Nu este suficient pentru tine?” și a mai turnat puțină apă rece în el. Spuma de la detergent s-a scurs pe marginea paharului. Văzând că tot refuzam să beau din pahar, a spus: „Dacă nu îl bei, cum ar trebui să te facem să «aprinzi pocnitori»?” Apoi, doi deținuți m-au țintuit pe un pat, m-au strâns de nas și mi-au turnat apa cu detergent pe gât. Ceea ce au vrut să spună prin „a aprinde pocnitori” este să forțeze o persoană să bea apa cu detergent și apoi

să o bată pentru a o face să o verse înapoi. M-am zbătut furios și am strigat: „Încercați să mă omorâți? Nu se aplică legea aici?” Unul dintre polițiștii care stăteau de pază m-a auzit țipând și s-a răstit la mine: „Pentru ce țipi? Îți fac doar un mic duș – asta nu te va omorî! Țipă din nou și vei primi bastonul electric mâine!” Cuvintele lui m-au umplut de furie. Tot corpul îmi tremura din cauza apei reci ca gheața și pe piele mi-au apărut mici umflături de la frig. Chiar când întindeam o mână tremurândă pentru a-mi ridica hainele și a le îmbrăca, un deținut m-a doborât cu piciorul la pământ. Cu spatele arcuit de durere, am încercat să mă ridic în picioare, dar am fost imediat țintuit la perete de alți doi deținuți, după care treisprezece deținuți s-au repezit la mine și au început să mă bată ca pe un sac de box. Un deținut care fusese condamnat la moarte a strigat: „În regulă, fiecare dintre voi îl lovește cu pumnii de zece ori.” Apoi s-a dat într-o parte și a numărat în timp ce fiecare deținut dădea pumnii. Eram într-o asemenea agonie încât mi s-a arcuit spatele, pieptul și stomacul mă dureau insuportabil de tare și abia puteam să respir. După aceea, un alt deținut a venit și m-a lovit de două ori puternic în ceafă cu cătușele lui. Am amețit și mi s-a făcut greață, camera a început să se învârtă, urechile au început să-mi țiuie, iar apoi am vomitat o perioadă lungă de timp. În cele din urmă, am vărsat doar apă gălbuie. Îmi țineam mâinile pe piept și nu îndrăzneam să respir adânc, deoarece chiar și respirația devenise dureroasă. În cele din urmă, am început să expectorez sânge și am simțit că îmi cedează corpul. M-am gândit în sinea mea: „Acești deținuți mă vor omorî în bătaie și nici frații și surorile, nici familia nu știu că am fost arestat sau unde am fost dus. Dacă într-adevăr mă vor ucide și polițiștii îmi aruncă trupul în mijlocul pustiului, nimeni nu va ști vreodată ce s-a întâmplat.” Dându-mi seama de acest lucru, m-am simțit foarte speriat și slăbit, așa că m-am rugat lui Dumnezeu: „O, Dumnezeule! Nu mai pot îndura multă vreme asta. Dacă acest lucru continuă, mă vor

tortura până la moarte. Îți cer să mă protejezi, ca să pot îndura această durere și acest chin.” Chiar atunci, m-am gândit la cuvintele lui Dumnezeu care spun: „**Avram l-a oferit pe Isac – voi ce ați oferit? Iov a oferit totul – voi ce ați oferit? Atât de mulți oameni și-au dat viețile, și-au plecat capetele și și-au vărsat sângele ca să caute adevărata cale. Ați plătit acel preț?**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Semnificația mântuirii descendenților lui Moab”). În fața acestor întrebări, m-am simțit foarte rușinat. M-am gândit la sfinți de-a lungul epocilor. Întrucât au răspândit Evanghelia și au mărturisit pentru Dumnezeu, unii dintre ei au fost uciși cu pietre, alții au fost tăiați în bucăți, iar alții chiar târâți de cai până la moarte. Ei și-au oferit viețile prețioase pentru a rămâne fermi în mărturia lor față de Dumnezeu. Însă după ce am fost arestat, bătut, torturat și mi-a fost amenințată viața, eu am devenit slab, negativ și m-am agățat de viață din cauza fricii de moarte. Ce laș eram! M-am gândit cât de inadmisibil era din partea mea să nu reușesc să rămân ferm în mărturia mea față de Dumnezeu în acest moment crucial, în ciuda faptului că mă bucur atât de mult de udarea și susținerea cuvintelor lui Dumnezeu. M-am simțit pe deplin vinovat și am jurat să nu cedez niciodată în fața Satanei, indiferent ce chin mă aștepta. Abia după ce au văzut că zac nemișcat pe pământ, deținuții au încetat, în sfârșit, să mă bată.

După aproximativ o săptămână, ofițerul Liu a venit să mă interogheze din nou. Adoptând un ton de falsă sinceritate, mi-a spus: „Vechi prieten, ți-am verificat dosarul și nu ai niciun istoric de comportament ilegal. Părinții tăi nu întineresc, iar copilul tău plânge după tine. Toți speră că vei fi acasă pentru a sărbători Anul Nou. Mai gândește-te. Dacă ne spui ce vrem să știm despre biserică, te vom lăsa să pleci imediat.” Când nu i-am răspuns, el a schimbat tactica și a spus: „Știi, chiar dacă nu ne spui niciun cuvânt, tot te putem condamna la 3-5 ani. Trebuie să realizezi că așa stau lucrurile – nu fi

atât de încăpățânat.” Când am continuat să-l ignor, m-a trimis înapoi în celulă ca să mă gândesc la oferta lui. Întors în celulă, m-am gândit la cât de bătrână era mama și la faptul că nu avea o stare de sănătate prea bună. Dacă aș fi într-adevăr condamnat la 3-5 ani și chiar aș muri în închisoare, cine ar avea grijă de mama mea? Cu cât mă gândeam mai mult la asta, cu atât mă simțeam mai rău. În cele din urmă, am început să mă gândesc că aș putea eventual divulga ceva lipsit de importanță, care să împiedice să fiu trimis la închisoare. Chiar atunci, m-am gândit la cuvintele lui Dumnezeu care spun: „**Față de cei care nu Mi-au arătat niciun strop de credință în vremuri de necaz nu voi mai fi milostiv, pentru că îndurarea Mea se întinde doar până aici. În plus, nu am nicio slăbiciune pentru cineva care M-a trădat odată, cu atât mai puțin Îmi place să Mă asociez cu cei care vând interesele prietenilor lor. Aceasta este firea Mea, indiferent de cine ar putea fi persoana**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Pregătește suficiente fapte bune pentru destinația ta”). Din cuvintele lui Dumnezeu, am înțeles că firea cea dreaptă a lui Dumnezeu nu suportă nicio ofensă. Dumnezeu îi urăște în mod absolut pe cei care devin iude, dau în vileag biserica și Îl trădează pe Dumnezeu și El nu va ierta niciodată astfel de oameni. Am înțeles clar că ofițerul Liu era un om șiret și viclean și că dacă aș divulga chiar și puține informații, ar găsi o modalitate de a mă forța să divulg și mai multe. Cu toate acestea, chiar am crezut minciunile lui. Ce nesăbuit am fost! Din cauza grijilor legate de familia mea, luasem în considerare să-L trădez pe Dumnezeu. Am văzut că credința mea în Dumnezeu era cu adevărat slabă. Destinele noastre sunt toate în mâinile lui Dumnezeu. Dumnezeu avea ultimul cuvânt dacă era să fiu torturat până la moarte sau nu și cu privire la ce avea să se întâmple cu familia mea. Ar trebui să încredințez totul în mâinile lui Dumnezeu și să mă bazez pe El pentru a depăși acest supliciu. Când am devenit dispus să mă supun, deținuții din celula 8 au

încetat să mă bată. Văzând că deținuții și-au schimbat atitudinea față de mine, ofițerii m-au transferat în celula 10.

Deținuții din celula 10 m-au bătut exact așa cum făcuseră cei din celula 8. Înainte să am ocazia să reacționez, au pus o pătură peste mine și au început să mă lovească cu pumnii și cu picioarele. Au numit asta „a face găluște". Ori de câte ori deținuții erau într-o dispoziție proastă, se descărcau pe mine. Sufeream foarte mult și mă simțeam profund reprimat în acel mediu. Doar să trec peste fiecare zi reprezenta o luptă, așa că m-am rugat lui Dumnezeu, cerându-I să mă îndrume și să-mi dea credință. O săptămână mai târziu, un deținut care fusese condamnat la moarte mi-a spus: „Spune-mi despre credința ta în Domnul și cântă-mi imnurile tale. Dacă nu faci ceea ce îți spun, te voi lovi în cap cu aceste cătușe. Să nu îndrăznești să te oprești, treaba ta este doar să vorbești și să cânți acum." Așa că am cântat orice mi-a venit în minte și, fără ca măcar să mă gândesc, am început să cânt un imn al cuvintelor lui Dumnezeu „**Ați simțit speranțele lui Dumnezeu pentru voi?**": „**Care dintre voi este Iov? Care este Petru? De ce l-am menționat în mod repetat pe Iov? De ce M-am referit la Petru de atâtea ori? V-a fost vreodată clar care sunt speranțele Mele pentru voi? Ar trebui să petreceți mai mult timp gândindu-vă la astfel de lucruri**" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvintele lui Dumnezeu către întregul univers", Capitolul 8). Cântând, am început să mă emoționez. M-am gândit la modul în care Iov a continuat să laude numele lui Dumnezeu chiar și după ce și-a pierdut toate bunurile și i-au apărut răni pe tot corpul. M-am gândit la Petru, care și-a petrecut întreaga viață urmărindu-L pe Dumnezeu și a suferit nenumărate rafinări și greutăți, fiind în cele din urmă răstignit cu capul în jos pe cruce. El L-a iubit cel mai mult pe Dumnezeu și I s-a supus până la moarte. Amândoi au fost mărturie frumoasă pentru Dumnezeu și au primit laudele Sale. Dumnezeu spune: „**Care dintre voi este Iov? Care**

este Petru?” Din cuvintele lui Dumnezeu, am început să-mi dau seama care sunt așteptările Lui. M-am gândit: „Trebuie să fiu ca Iov și Petru și să mărturisesc pentru Dumnezeu.” Să cânt acel imn mi-a dat o doză nouă de motivație. Am simțit că Dumnezeu era alături de mine și am simțit o hotărâre reînnoită de a îndura toată suferința și de a rămâne ferm în mărturia mea. După aceea, i-am spus deținutului despre modul în care Dumnezeu conduce suveran peste toate, cum îi pedepsește pe cei care fac rău și îi răsplătește pe cei care fac bine, mărturisind firea dreaptă a lui Dumnezeu. I-am spus și povestea lui Lazăr și a omului bogat. L-am informat că aceia care fac rău vor suferi consecințe și vor fi aruncați în iad pentru a-și primi pedeapsa după moarte. Dumnezeu a venit deja să exprime adevărul și să îndeplinească lucrarea de mântuire a omenirii, iar oamenii trebuie să accepte adevărul ca să se elibereze de păcat, pentru a fi purificați și a intra în Împărăția Cerurilor. După ce a auzit toate acestea, deținutul a oftat și a spus: „Este prea târziu acum! Dacă aș fi întâlnit pe cineva ca tine mai devreme, nu aș fi ajuns niciodată în acest punct.” Un alt coleg de celulă care era profesor pensionat a spus, de asemenea, aprobator: „Am mai întâlnit credincioși ca tine. Nu am auzit niciodată ca ei să facă ceva ilegal.” Apoi a remarcat furios: „În China, nu există dreptate sau stat de drept.” După aceea, deținuții din acea celulă au încetat să mă mai bată. Știam că acesta era un semn al milei lui Dumnezeu și că El Se milostivea de mine în slăbiciunea mea. Văzând suveranitatea atotputernică a lui Dumnezeu în acțiune, credința mea s-a dublat.

În decembrie 2004, PCC m-a condamnat pentru „prozelitism ilegal care provoacă tulburarea ordinii publice” și m-a condamnat la trei ani de reeducare prin muncă. Am fost furios când am auzit citirea sentinței mele – în calitate de credincios, mergeam pe calea cea dreaptă și nu făcusem niciodată nimic ilegal și totuși PCC îmi impusese o pedeapsă de trei ani.

Este cu adevărat rău! Ulterior, mi-a venit în minte un pasaj din cuvintele lui Dumnezeu: „**Într-o asemenea societate întunecată, unde demonii sunt nemiloși și inumani, cum ar putea regele diavolilor, care ucide oameni fără să clipească, să tolereze existența unui Dumnezeu care este încântător, bun și, de asemenea, sfânt? Cum ar putea el să aplaude și să aclame venirea lui Dumnezeu? Lacheii aceștia! Ei răsplătesc bunătatea cu ură, au început de multă vreme să-L trateze pe Dumnezeu ca pe un dușman, Îl abuzează pe Dumnezeu, sunt extrem de sălbatici, nu au nici cea mai mică considerație față de Dumnezeu, pradă și jefuiesc, și-au pierdut tot cugetul și se împotrivesc întru totul conștiinței și îi ispitesc pe nevinovați spre nesăbuință. Strămoși ai celor din antichitate? Lideri iubiți? Cu toții I se opun lui Dumnezeu! Amestecul lor a lăsat totul sub ceruri într-o stare de întuneric și haos! Libertate religioasă? Drepturile și interesele legitime ale cetățenilor? Toate sunt trucuri pentru acoperirea păcatului!**” [Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Lucrarea și intrarea (8)”]. PCC susține că promovează libertatea religioasă în timp ce-i suprimă și-i persecută pe ascuns pe creștini, bătându-i, torturându-i și întemnițându-i pe credincioșii în Dumnezeu. Caută renume prin înșelăciune și este profund rău! Experimentând personal arestarea și persecuția din partea PCC-ului, am fost capabil să recunosc esența lui demonică, potrivnică față de Dumnezeu. Acest lucru mi-a întărit și mai mult hotărârea de a-L urma pe Dumnezeu până la sfârșit.

În ianuarie 2005, am fost transportat într-un lagăr de muncă și repartizat la atelierul de tipografie. Trebuia să muncim aproximativ 15 ore pe zi și adesea aveam doar în jur de 3-4 ore de odihnă pe zi. În fiecare lună trebuia să facem ore suplimentare 10-15 zile și uneori trebuia să lucrăm chiar și noaptea. Pe măsură ce timpul a trecut, cota noastră de imprimare a crescut de la 3000 la peste 15000 de coli. Din această cauză, trebuia să

transport plăci de imprimare înainte și înapoi toată ziua și deseori parcurgeam între 10 și 15 kilometri pe zi. Țineam culorile în mâna stângă, în timp ce cu mâna dreaptă lipeam încontinuu. Mirosul culorilor mă amețea, mă usturau ochii, mi se începeșa vederea și respirația îmi devenea greoaie. Pe tot parcursul zilei, mă confruntam cu dureri constante și insuportabile în brațe, picioare și umeri și eram atât de obosit încât aș fi putut să dorm în picioare. Îmi amintesc că odată, când eram răcit și aveam febră, am amețit atât de rău, încât aproape că am căzut. Când directorul supraveghetor a văzut asta, a spus că încercam doar să lenevesc și a zis: „Vei accelera ritmul dacă îți dau un șoc cu bastonul meu electric.” M-am gândit la un băiat de șaptesprezece ani care a fost electrocutat pentru că nu putea să facă muncă silnică. A suferit mai multe arsuri la urechi și mai multe porțiuni de piele i se înnegriseră de la alte arsuri. În cele din urmă, a fost mai mult decât a putut să îndure și a încercat să se sinucidă înghițind cuie, dar nu a murit și a fost condamnat la o lună de muncă în plus. Știam că acești oameni erau demoni care ne vor ucide fără să clipească și că nu ne vor lăsa niciodată să ne odihnim, așa că a trebuit să strâng, pur și simplu, din dinți și să continui. Din cauza volumului meu excesiv de muncă, degetele mi s-au deformat și am făcut chisturi la coate, care s-au umflat până la dimensiunea gălbenușurilor de ou. De asemenea, am făcut rinită severă și aveam adesea amețeli și respirație dificilă. Combinația dintre suprasolicitare și lipsa de somn mă amețea atât de tare, încât mă clătinam tremurând când mergeam și simțeam că puteam să cad în orice moment. Pe lângă munca noastră, eram, totodată, forțați să participăm de două ori pe lună la sesiuni de spălare a creierului, sponsorizate de PCC. Mi se păreau respingătoare sofismele și ideile eretice ale PCC-ului și nu aveam nicio dorință să le ascult. Am îndurat foarte multe în acel lagăr de muncă și îmi lipseau zilele de adunare și citire a cuvintelor lui Dumnezeu cu frații și surorile mele. Voiam să ies

din acea situație infernală, inumană, cât mai curând posibil. M-am rugat lui Dumnezeu și I-am cerut să-mi dea putere și să mă ajute să biruiesc acel mediu. Mai târziu, mi-a venit în minte un imn al cuvintelor lui Dumnezeu „**Cum să fii făcut desăvârșit**”: „**Când te confrunți cu suferința, trebuie să poți fi capabil să lași deoparte grija pentru trup și să nu te plângi de Dumnezeu. Când Dumnezeu Se ascunde de tine, trebuie să poți să ai credința de a-L urma, de a-ți păstra iubirea de dinainte fără să o lași să șovăie sau să se risipească. Indiferent ce face Dumnezeu, trebuie să te supui planului Său și să fii pregătit să-ți blestemi trupul, mai degrabă decât să te plângi de El. Când te confrunți cu încercări, trebuie să-L mulțumești pe Dumnezeu, deși s-ar putea să plângi amarnic sau să eziți să te desparți de vreun obiect îndrăgit. Doar aceasta este adevărata iubire și credință**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cei care urmează să fie desăvârșiți trebuie să se supună rafinării”). Cântând acel imn, am ajuns să înțeleg voia lui Dumnezeu și m-am simțit profund încurajat și pregătit să mă supun acestei situații dificile și să mă bazez pe Dumnezeu și pe credința mea pentru a o depăși. În cei peste doi ani petrecuți în lagărul de muncă, am făcut rinită, bronșită, artrită reumatoidă, o hernie și mi-au apărut probleme la stomac. Odată, când hernia mea a început să se manifeste și un ofițer din lagărul de muncă m-a dus la clinica medicală, l-am văzut pe medicul curant rupând un ac în dosul unui prizonier și apoi folosind forcepsul hemostatic pentru a-l scoate. Am fost îngrozit când am văzut asta și nu am îndrăznit să mă întorc la acea clinică. La momentul respectiv, nu puteam să fac mai mult de câțiva pași fără ca durerea să-mi radieze prin abdomenul inferior. Când încercam să mă forțez și să lucrez, simțeam că eram pe cale să mă sufoc. Ofițerii închisorii erau îngrijorați că aveau să fie trași la răspundere dacă muream, așa că m-au dus la spitalul din lagărul de muncă din oraș pentru o examinare medicală mai amănunțită. După ce a terminat controlul medical,

doctorul a spus cu un ton uimit: „De ce mai faci muncă manuală? Cum ai putut să aștepți până acum pentru a solicita asistență medicală? Hernia ta va necesita intervenție chirurgicală. De asemenea, atât ficatul, cât și plămânii sunt ușor măriți, așa că nu mai ești apt pentru muncă manuală. Dacă vei continua să lucrezi, vei muri.” Cu toate acestea, ofițerii mi-au luat doar niște medicamente și m-au transportat înapoi în lagărul de muncă. Eram foarte îngrijorat la acea vreme, pentru că știam că mai aveam un an din sentință și nu eram sigur dacă aveam să reușesc. După aceea, m-am gândit: „În doi ani de închisoare, am fost chinuit de polițiști și aproape omorât în bătaie de deținuți, dar, în ciuda a tot ceea ce am îndurat, nu L-am trădat niciodată pe Dumnezeu. Prin urmare, cum am făcut o boală atât de gravă? Să-mi fie oare sortit să mor în acest lagăr de muncă?” În mijlocul suferinței mele, m-am rugat lui Dumnezeu: „O, Dumnezeule! Ce ar trebui să fac acum? Te rog să mă îndrumi.” După o bucată de timp, mi-a venit în minte un pasaj din cuvintele lui Dumnezeu. „**Tu ar trebui să știi dacă în tine există credință adevărată și loialitate adevărată, dacă ai un trecut în care ai suferit pentru Dumnezeu și dacă te-ai supus pe deplin lui Dumnezeu. Dacă îți lipsesc acestea, atunci rămân în tine răzvrătirea, înșelătoria, lăcomia și nemulțumirea. De vreme ce inima ta este departe de a fi sinceră, nu ai primit niciodată o recunoaștere pozitivă de la Dumnezeu și nu ai trăit niciodată în lumină**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Trei avertismente”). În timp ce meditam la cuvintele lui Dumnezeu, reflectam asupra mea. Când m-am confruntat cu boala și durerea, am devenit negativ și slab și am încercat chiar să mă cert cu Dumnezeu. Îmi abandonasem jurământul și mă plângeam și mă răzvrăteam. Unde îmi era supunerea? Unde îmi era mărturia? Mi-am amintit că atunci când eram persecutat și torturat de PCC și eram îndurerat și slab, cuvintele lui Dumnezeu m-au îndrumat și mi-au dat credință și putere. Dumnezeu lucrase, totodată, prin

oameni, situații și lucruri pentru a-mi deschide o cale. El era mereu lângă mine, având grijă de mine și protejându-mă. Iubirea Lui pentru mine era atât de mare și știam că trebuia să încetez să-L înțeleg greșit și să mă plâng. Indiferent ce tortură sau suferință m-ar fi așteptat, indiferent dacă aveam să trăiesc sau să mor, trebuia să mă bazez pe Dumnezeu pentru a continua să merg mai departe! O lună mai târziu, polițiștii m-au repartizat la un alt loc de muncă unde nu trebuia să merg atât de mult, iar starea mea de sănătate s-a îmbunătățit considerabil. I-am mulțumit lui Dumnezeu din adâncul inimii mele pentru iubirea Lui.

În timp ce eram în lagărul de muncă, îmi cântam adesea imnuri în gând. Cel care avea un impact deosebit de profund asupra mea era acesta „**Ce I-ați dedicat lui Dumnezeu?**”: „**Avram l-a oferit pe Isac – voi ce ați oferit? Iov a oferit totul – voi ce ați oferit? Atât de mulți oameni și-au dat viețile, și-au plecat capetele și și-au vărsat sângele ca să caute adevărata cale. Ați plătit acel preț? Prin comparație, nu sunteți calificați deloc să vă bucurați de un har atât de mare. Să nu aveți păreri prea bune despre voi. Nu aveți cu ce să vă lăudați. O mântuire atât de măreață și un har atât de mare vi se oferă fără plată. Voi nu ați sacrificat nimic și, totuși, vă bucurați nestingheriți de har. Nu vă simțiți rușinați?**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Semnificația mântuirii descendenților lui Moab”). De fiecare dată când terminam de cântat acest imn, mă simțeam plin de recunoștință. Situația mea dificilă nu însemna nimic în comparație cu cea a sfinților de-a lungul epocilor. Experimentând lucrarea lui Dumnezeu, toți au fost o mărturie frumoasă pentru Dumnezeu și au obținut aprobarea Lui. Dumnezeu îmi dădea acum o ocazie asemănătoare de a mărturisi – aceasta era iubirea Lui pentru mine! Cuvintele lui Dumnezeu au fost cele care m-au încurajat încontinuu și m-au îndrumat pe parcursul acelei încarcerări lungi și dificile în lagărul de muncă. Nu m-aș fi putut

descurca în circumstanțe atât de îngrozitoare fără îndrumarea cuvintelor lui Dumnezeu.

În septembrie 2007, mi-am terminat sentința și am fost eliberat din lagărul de muncă. La plecare, mi-au cerut să mă prezint la secția locală de poliție după ce mă întorceam acasă, altminteri înregistrarea domiciliului meu avea să fie anulată. De asemenea, m-au amenințat, spunând că dacă aveam să fiu din nou arestat, aveam să primesc o pedeapsă mult mai grea. După ce am fost eliberat, m-am mutat de acasă, ca să pot continua să cred în Dumnezeu și să-mi îndeplinesc datoria. Prin arestarea și persecuția din partea PCC-ului, am recunoscut în mod clar esența lui demonică, potrivnică față de Dumnezeu. Cu cât m-a persecutat mai mult, cu atât am devenit mai hotărât să-L urmez pe Dumnezeu, să-mi îndeplinesc responsabilitatea ca ființă creată și să-mi fac datoria pentru a răsplăti iubirea lui Dumnezeu. Slavă Ție, Dumnezeule!

69. Cum am devenit o conducătoare falsă

de Sonia, Coreea de Sud

La sfârșitul lui 2019 am fost aleasă responsabilă de lucrarea video a bisericii. M-am simțit foarte stresată, fiindcă cerea abilități pe care nu le învățasem niciodată. Presiunea confruntării cu munca asta nefamiliară îmi era ca o greutate enormă pe piept. Când urmăream lucrarea, adesea conducătorii de grup discutau chestiuni tehnice, și eu doar stăteam acolo, înțelegând numai pe jumătate despre ce vorbeau. Când erau în dezacord asupra unui lucru, îmi cereau părerile și sugestiile, iar asta mă neliniștea mult, căci nu puteam să-mi dau seama care era problema. Uneori dădeam sugestii bazate pe instinct, însă nu erau adoptate. De fiecare dată când se întâmpla asta, îmi era rușine. Eram conducătoare de biserică. Ce aveau să creadă despre mine frații și surorile dacă nu puteam să văd aceste probleme ori să propun vreo modalitate de a le rezolva? După ce s-a întâmplat așa ceva de câteva ori, n-am vrut să particip la discuțiile de lucru. M-am gândit: „Eu nu înțeleg astfel de probleme tehnice și acum e prea târziu să învăț. Ei sunt cei care fac clipurile video, deci îi voi lăsa pe ei să facă efortul de-a discuta despre acea parte a lucrării. În domeniul acesta nu-i pot îndruma, dar îi pot ajuta mai mult cu intrarea lor în viață. Dacă stările lor sunt normale și sunt capabili să gestioneze aspectele tehnice, nu-mi fac totuși datoria? Așa nu mă voi face de râs în fața lor.” Cu aceste idei în minte, i-am lăsat să discute lucrarea, însă eu nu am participat.

După un timp, am descoperit că producția video avansa foarte lent, apăruseră și unele probleme de principiu, iar frații și surorile nu lucrau împreună în armonie. Mai multe surori, una după alta, mi-au raportat-o pe sora Sarah, conducătoarea de grup, spunând că era dominatoare și-i obliga pe alții s-o asculte la unele discuții de lucru, ceea ce însemna că materialele

video tot trebuiau refăcute. Mi-am zis: „Sarah are calibru bun. Deși firea ei este puțin arogantă, e foarte pricepută. E normal ca oamenii cu ceva talent să fie aroganți. Trebuie doar să am părtășie cu ea.” Așa că m-am inspirat din cuvântul lui Dumnezeu și am avut părtășie cu ea despre modul în care ar trebui să coopereze cu alții și învățămintele pe care ar trebui să le tragă. Sarah și-a exprimat disponibilitatea de a-mi accepta cuvintele și de a se schimba. Totuși, nu mult după aceea, sora Elsie a venit la mine și mi-a spus că investise timp și efort în realizarea unui clip video, dar Sarah aruncase o privire și-i respinsese conceptul materialului video, nelăsându-i loc de negociere. Elsie a fost foarte supărată și m-a întrebat cum să depășească momentul. M-am gândit: „Conceptul ei de material video a fost respins. Oare asta înseamnă că ideea ei n-a fost potrivită, ori Sarah se bazează pe firea ei arogantă în gestionarea lucrurilor?” Am vrut ca Elsie să-mi vorbească despre concept, ca să știu exact care era problema, dar apoi mi-am amintit că nu eram familiarizată cu acel domeniu de lucru. Dacă îmi spunea și eu nu puteam înțelege problema, ce avea să creadă despre mine? „Las-o baltă”, m-am gândit, „le voi lăsa să discute chestiunile astea între ele. Ar trebui să fie în regulă dacă doar am părtășie cu Elsie despre starea ei și-i zic să experimenteze asta ca emondare și tratare. Dacă va putea aborda corect chestiunea, asta va rezolva problema ei în lucrul cu Sarah.” Așadar, am avut părtășie cu Elsie, spunându-i să accepte sfaturile altora, să nu fie constrânsă de mândrie, să practice mai întâi adevărul și să coopereze în mod proactiv cu alții. Auzind asta, Elsie a rămas tot încruntată și a plecat frustrată. Și eu am fost foarte supărată, știind că problema ei nu fusese rezolvată într-adevăr. Dorisem să văd care era problema cu materialul video al lui Elsie, dar îmi făceam griji că nu voi fi în stare s-o înțeleg și voi părea incompetentă. Mi-am zis: „Las-o baltă! Le voi lăsa să discute problema între ele.” Apoi, am avut părtășie cu Sarah ca să-i remediez starea. I-am

semnalat că avea o fire arogantă, i-am spus să lucreze în armonie cu alții, că ei ar trebui să învețe reciproc din punctele lor forte și, chiar dacă ea avea sugestii bune, ar trebui să le discute cu ceilalți. Sarah a promis că se va concentra pe schimbare, însă ulterior a fost tot foarte arogantă și mereu considera că opiniile ei erau mai bune decât ale altora. I se părea că era pricepută și experimentată, că ceilalți îi erau inferiori și întotdeauna voia să aibă ultimul cuvânt când lucra cu ei. Dacă frații și surorile căzeau de acord asupra unui plan de producție diferit de ceea ce dorea ea, îl respingea și cerea să fie refăcut conform cerințelor ei. Dacă ceilalți considerau că planul ei era nepotrivit și dădeau un sfat, ea niciodată nu-l accepta și le respingea sfatul ca fiind inutil. Frații și surorile nu puteau să comunice cu ea și adesea trebuiau să-și refacă lucrarea. Stările tuturor se înrăutățeau continuu și trăiau în negativitate. Văzând că Sarah era arogantă, neprihănită de sine, că se conducea după propriile ei legi și afecta grav progresul lucrării, am fost foarte neliniștită, dar nu puteam stăpâni aceste chestiuni tehnice. La acel moment, aveam senzația că Sarah nu accepta adevărul, că nu se căise și nu se schimbase și poate nu era potrivită să mai îndeplinească această datorie. Mă gândeam, însă, că era mai bună la asta decât alții și mă întrebam dacă putea prelua altcineva slujba în caz că ea era demisă. Mă simțeam nesigură și voiam să raportez acest lucru superiorilor, dar mi-am făcut griji că, dacă vedeau dezastrul pe care-l făcusem din lucrarea noastră, ar putea să mă trateze și să mă demită. După ce m-am luptat cu mine însămi, am hotărât să am iar părtășie cu Sarah. M-am dus, deci, la ea și i-am atras atenția asupra firii ei arogante, am dat-o în vileag pentru faptul că mereu e atât de tiranică și vrea să aibă ultimul cuvânt și i-am zis că mergea pe calea unui antihrist. N-a scos un cuvânt după ce a auzit asta, dar era clar că se împotrivea. După aceea, a făcut lucrurile tot de capul ei, deseori și-a dat aere și i-a desconsiderat pe alții. Majoritatea fraților și surorilor s-au simțit constrânși

și n-au vrut să lucreze cu ea. Din cauza tulburării și perturbării făcute de ea, lucrarea video a fost întârziată și, în cele din urmă, n-am avut de ales decât să raportez problema superiorilor. După investigația lor, Sarah a fost demisă din postul ei de conducătoare de grup, iar eu am fost demisă pentru că nu am făcut lucrare practică și nu am rezolvat probleme reale.

După demiterea mea, am recunoscut numai faptul că aveam calibru slab, că nu înțelegeam acel domeniu de lucru și că nu puteam face lucrare practică. Nu-mi înțelegeam cu adevărat propriile probleme. Mai târziu, când am citit părtășia lui Dumnezeu despre discernerea diferitelor manifestări ale falșilor conducători, am început să reflectez și să înțeleg cu precizie ce făcusem. Dumnezeu Atotputernic spune: „**Falșii lideri sunt buni la lucrări superficiale, dar nu fac niciodată lucrări reale. Nici nu merg vreodată să inspecteze, să supravegheze sau să dirijeze diferitele lucrări de specialitate, sau să viziteze în timp util diferite grupuri pentru a afla ce se întâmplă, să cerceteze modul în care progresează lucrarea, ce probleme mai există, dacă supraveghetorul grupului este competent; cum îl evaluează frații și surorile pe supraveghetor, dacă vreo persoană este reținută de liderul sau supraveghetorul grupului; dacă cineva care este talentat sau urmărește adevărul este subminat sau îndepărtat de ceilalți, dacă vreunul dintre cei mai nevinovați este hărțuit; dacă oamenii care i-au dat în vileag și raportat pe falșii lideri sunt subminați și îndepărtați sau dacă, atunci când oamenii fac sugestii corecte, acestea sunt adoptate; și dacă liderul sau supraveghetorul grupului este o persoană rea sau căreia îi place să le dea bătăi de cap oamenilor. Dacă falșii lideri nu îndeplinesc niciuna dintre aceste sarcini, ar trebui înlocuiți. Să spunem, de exemplu, că o persoană raportează unui fals lider că există un supraveghetor care adesea îi subminează pe oameni și-i reține. Supraveghetorul a făcut o greșeală, dar nu îi lasă pe frați și**

surori să ofere sugestii și chiar caută scuze pentru a se justifica și a se apăra, fără a-și recunoaște niciodată greșeala. Nu ar trebui înlăturat imediat un astfel de supraveghetor? Acestea sunt probleme pe care conducătorii ar trebui să le rezolve imediat. Unii conducători falși nu permit să fie dați în vileag supraveghetorii diferitelor grupuri – supraveghetori pe care i-au numit – indiferent de problemele care apar în lucrarea acestora. Dacă cineva expune problemele pe care le are un supraveghetor, conducătorul fals încearcă să tăinuiască sau să ascundă faptele adevărate, spunând: «Aceasta este o problemă a intrării oamenilor în viață. Este normal ca el să aibă o fie arogantă – toți cei de un calibru mic sunt aroganți. Nu este mare lucru, trebuie doar să am puțină părtășie cu el.» În timpul părtășiei, supraveghetorul spune: «Recunosc faptul că sunt arogant, că sunt momente în care mă preocupă propria vanitate și propriul statut și nu accept sugestiile celorlalți, dar alți oameni nu sunt buni în acest domeniu de lucru, vin deseori cu sugestii fără valoare, deci există un motiv pentru care nu îi ascult.» Falsul lider nu încearcă să înțeleagă întreaga situație, nu cercetează cât de bine lucrează supraveghetorul, cu atât mai puțin cum sunt umanitatea, firea și țelurile sale. Nu face decât să spună cu seninătate: «Mi-a fost raportat acest lucru, așa că sunt cu ochii pe tine. Îți dau o șansă.» După discuție, supraveghetorul spune că vrea să se pocăiască, dar falsul lider nu acordă atenție dacă într-adevăr se pocăiește după aceea sau doar minte și înșală” [Cuvântul, Vol. 5: Responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor, „Responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor (3)”]. **„Modul de lucru al falșilor lideri este prea simplu și superficial: îi atrag pe oameni pentru discuții, fac un pic de lucrare ideologică, le dau oamenilor un sfat neînsemnat și cred că asta înseamnă să facă lucrare reală. Acest lucru este superficial, nu-i așa? Și ce problemă se ascunde**

în spatele acestei superficialități? Oare e naivitatea? Falșii lideri sunt extrem de naivi, extrem de naivi în modul în care percep oamenii și lucrurile. Nimic nu este mai greu de rezolvat decât firile corupte ale oamenilor. Un leopard nu-și poate schimba petele. Falșii lideri nu percep această problemă. Prin urmare, când vine vorba de supraveghetorii din biserică de genul celora care sunt constant perturbatori, care îi frânează tot timpul pe oameni, care sunt predispuși să îngreunează situația oamenilor, falșii lideri nu fac altceva decât să discute; spun câteva cuvinte de tratare și emondare, și nimic mai mult. Nu se grăbesc să dea alte sarcini acestor oameni sau să-i înlocuiască. Modul falșilor lideri de a face lucrurile dăunează grav lucrării bisericii și, adesea, împiedică lucrarea bisericii să progreseze în mod normal, fără probleme și cu eficiență, fiindcă este frânată, întârziată și prejudiciată în urma influenței perturbatoare a câtorva oameni răi – toate acestea sunt consecința amarnică a purtării falșilor lideri influențați de sentimente, încălcând principiile adevărului și folosind oamenii nepotriviți. Judecând după aparențele exterioare, acești falși lideri nu comit răul în mod voit, ca antihriștii, sau stabilindu-și deliberat propriul fief și mergând pe propria cale. Dar, în sfera lucrării lor, falșii lideri nu sunt capabili să abordeze rapid diferitele probleme cauzate de supraveghetori, nu sunt în stare să-i repartizeze prompt și să-i înlocuiască pe supraveghetorii nepotriviți, ceea ce dăunează grav lucrării bisericii, și totul este cauzat de neglijența falșilor lideri” [Cuvântul, Vol. 5: Responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor, „Responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor (3)”]. Când am citit aceste cuvinte ale lui Dumnezeu, m-am întristat și m-a durut mult. Simțeam că falsul lider pe care-l descria Dumnezeu eram eu. Dumnezeu dezvăluie că falșii lideri nu fac lucrare practică, niciodată nu inspectează, supraveghează

sau dirijează lucrarea și niciodată nu încearcă să înțeleagă personal problemele reale ori să urmărească sarcini specifice. Când cineva raportează o problemă cu un supraveghetor, ei nu investighează niciodată temeinic și nu discern esența supraveghetorului și efectele muncii sale. Tot ce fac ei este să aibă părtășie cu el și să facă puțină lucrare ideologică și consideră că asta va rezolva problema. Aceasta înseamnă că nu transferă prompt supraveghetori inadecvați, ceea ce afectează serios lucrarea. Comportamentul meu era exact cum dezvăluia Dumnezeu. Rareori mă implicam în lucrare, nu mă interesam des cum avansa și nu ofeream îndrumare. Știam că producția video era înceată, că oamenii raportaseră că Sarah era arogantă, insista să se facă după voia ei și că asta afecta lucrarea. Cu toate acestea, n-am făcut decât să am părtășie despre starea ei. Nu investigasem disputele pe care le avuseseră despre procesul de producție video sau care anume era sursa problemei, doar avusesem părtășie că ar trebui să-și cunoască firile corupte și să tragă învățăminte. Am considerat părtășia și lucrarea ideologică drept un mod de a rezolva probleme și de a face lucrare practică. Nu m-am interesat de adevăratele probleme care împiedicau progresul lucrării și nu le-am rezolvat. Nu transferasem conducătoarea de grup care perturba și tulbura lucrurile, nici nu mă ocupasem de ea; am lăsat-o, pur și simplu, să continue să pună piedici lucrării video. Nu eram eu falsul conducător dezvăluit în cuvântul lui Dumnezeu? În intervalul acela, mai mulți îmi spuseseră că erau constrânși de Sarah. Ea trebuia să aprobe toate conceptele și planurile producției video și, dacă alții luau decizii fără ea, le respingea. Indiferent ce discutau, frații și surorile trebuiau să aștepte părerea ei, ceea ce întârzia lucrarea în mare măsură. De fapt, deja deținea puterea în grup și avea ultimul cuvânt. Ceilalți raportau permanent probleme cu ea, dar eu eram oarbă și ignorantă și rareori înțelegeam lucrarea în profunzime, așa că m-am uitat doar

superficial la acestea și nu am putut discerne problemele foarte grave ale lui Sarah. Încă mai consideram că era pricepută, dar că firea ei era doar un pic arogantă și, cu puțină părtășie, credeam că putea să reflecteze la ea însăși și să dobândească o doză de autocunoaștere. Fiindcă nu puteam înțelege clar natura a ceea ce făcea ea, oricât de mult aveam părtășie, eu doar recitam doctrine și nu rezolvam deloc problema reală. În consecință, o jumătate de an mulți oameni au fost constrânși de ea, s-au simțit negativi și slabi, producția a fost ineficientă, iar lucrarea video a fost grav împiedicată și tulburată. Abia atunci am văzut limpede că lucrarea fusese afectată enorm deoarece nu făcusem lucrare practică și nu transferasem la timp conducătorul de grup inadecvat. Eram o falsă conducătoare în toată legea. La început, crezusem că eșuasem în munca mea doar pentru că aveam calibru slab și nu înțelegeam acel domeniu de lucru. Numai după ce m-am verificat raportându-mă la cuvântul lui Dumnezeu, am văzut că nici măcar nu încercasem să înțeleg personal chestiunile ori să rezolv problemele în sine. Asta nu era doar o chestiune de calibru slab, problema era că nu făceam lucrare practică.

Am continuat să reflectez la mine însămi: „Oare de ce nu vreau să învăț mai multe despre lucrarea aceasta?” Amintindu-mi unele dintre gândurile și purtările mele anterioare, mi-am dat seama abia atunci că, în sinea mea, avusesem întotdeauna o concepție greșită. Mi s-a părut că nu înțelegeam acel domeniu de lucru, așa că voiam să evit chestiunile care-l priveau și nu voiam să-l investighez sau să-l studiez. M-am temut că, dacă discutam aceste probleme cu oameni care chiar înțelegeau, urma să dezvălui cât de ignorantă eram. Deci, deși lucrarea era ceva pentru care trebuia să-mi asum răspunderea, eu voiam totuși s-o ignor. Mai târziu, am citit în cuvântul lui Dumnezeu: „**Caracteristica principală a lucrării conducătorilor falși este faptul că trăncănesc despre doctrine și repetă papagalicește**

sloganuri. După ce își emit ordinele, ei pur și simplu se spală pe mâini de chestiunea respectivă. Nu pun întrebări despre dezvoltarea ulterioară a proiectului; ei nu întreabă dacă a apărut vreo problemă, anomalie sau dificultate. Ei consideră chestiunea încheiată de îndată ce o predau. De fapt, în calitate de conducător, după ce termini rânduielile lucrării, trebuie să urmărești progresul unui proiect. Chiar dacă ești novice în aceste chestiuni – chiar dacă îți lipsește orice cunoștință despre ele – poți găsi o cale de a duce la bun sfârșit o astfel de lucrare. Poți găsi pe cineva care are cunoștințe, care înțelege lucrarea în cauză, pentru a verifica situația și a oferi sugestii. Din sugestiile lor poți identifica principiile potrivite și, astfel, vei putea urmări lucrarea. Indiferent dacă ești sau nu familiarizat cu felul de lucrare în cauză, dacă o înțelegi sau nu, trebuie cel puțin să o conduci, să o urmărești, să te interesezi și să pui întrebări pentru a fi informat în legătură cu progresul ei. Trebuie să stăpânești astfel de chestiuni; aceasta este responsabilitatea ta, rolul pe care trebuie să-l joci. Să nu urmărești lucrarea, să nu mai faci nimic odată ce a fost predată – să te speli pe mâini de ea – sunt modul în care fac lucrurile conducătorii falși. Să nu iei măsuri specifice pentru a urmări lucrarea – să nu ai nicio înțelegere și nicio stăpânire a progresului ei – este, de asemenea, felul în care se manifestă un conducător fals” [Cuvântul, Vol. 5: Responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor, „Responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor (4)”]. Din cuvântul lui Dumnezeu am înțeles că neurmărirea sarcinilor specifice pe motiv că nu înțelegeam domeniile respective și nerezolvarea problemelor practice care existau în lucrare sunt o manifestare a unui fals conducător care e iresponsabil și își neglijează obligațiile. Ca lider, ar trebui cel puțin să conduci și să urmărești lucrarea, să te interesezi de progresul ei, să descoperi și să rezolvi problemele din ea. Chiar dacă nu înțelegi bine un

domeniu, le poți cere celor care îl înțeleg să facă verificări și să dea sugestii și poți să lucrezi cu ei pentru a-ți compensa lipsurile. În felul acesta poți, totuși, să faci o treabă bună. Eu, însă, încercasem să evit orice implica munca tehnică și n-am luat parte la sarcini specifice pe motiv că nu le înțelegeam. Am făcut asta pentru a-mi ascunde lipsurile și deficiențele, pentru a-mi păstra imaginea și statutul și fiindcă mă temeam că voi fi disprețuită de frați și surori dacă nu eram capabilă să-i îndrum. Când erau probleme în producție, când frații și surorile nu cădeau de acord asupra unui aspect, nu puteau coopera și progresul stagna, în loc să rezolv efectiv lucrurile, eu nu am intervenit. Nu eram, oare, tocmai conducătorul fals dezvăluit în cuvântul lui Dumnezeu? De fapt, toată lucrarea bisericii implică principiile adevărului, deci a stăpâni doar cunoștințe de specialitate nu e destul pentru a îndeplini bine o sarcină. În calitate de conducător, chiar dacă nu înțelegi un domeniu de lucru, ar trebui să știi principiile relevante ale adevărului ca să-l poți îndruma și verifica. Unii conducători nu înțeleg la început un domeniu de lucru, dar studiază temeinic și stăpânesc principiile relevante ale adevărului, după care sunt capabili, practic, să-l îndrume și să-l verifice, iar lucrarea se îmbunătățește continuu. M-am întrebat: „Întotdeauna am spus că nu înțeleg acest domeniu de lucru, dar m-am străduit vreodată să-l studiez? Am depus efortul, am plătit un preț? Când n-am știut cum să verific lucrurile, am căutat principiile adevărului?” Nu făcusem nimic din toate acestea. M-am lăsat pe tânjeală în datoria mea, n-am încercat să progresez, iar când nu înțelegeam ceva, nu am încercat să învăț de la alții și, cu atât mai puțin, să caut principiile adevărului. Mi-am folosit lipsa de familiarizare cu acel domeniu de lucru ca scuză pentru a-mi proteja renumele și statutul, ceea ce a însemnat că numeroase probleme și dificultăți practice care au apărut când ceilalți își îndeplineau îndatoririle nu au putut fi rezolvate prompt, iar asta a afectat grav rezultatele lucrării video.

Acestea au fost consecințele faptului că repetam papagalicește sloganuri, nu făceam lucrare practică și nu rezolvam probleme practice.

Ulterior, am mai citit în cuvântul lui Dumnezeu: „**Când Dumnezeu cere ca oamenii să-și lase la o parte faima, câștigul și statutul nu înseamnă că îi privează de dreptul de a alege; mai degrabă, o face pentru că, în timp ce urmăresc faima, câștigul și statutul, oamenii întrerup și perturbă lucrarea bisericii și intrarea în viață a aleșilor lui Dumnezeu, ba chiar pot influența și modul în care și mai mulți oameni mănâncă și beau cuvintele lui Dumnezeu și înțeleg adevărul, aceștia dobândind prin asta mântuirea lui Dumnezeu. Acesta este un fapt incontestabil. Când oamenii își urmăresc propria faimă, propriul câștig și statut, în mod sigur nu vor urmări adevărul și nu își vor realiza cu fidelitate datoria. Vor vorbi și vor acționa doar de dragul faimei, câștigului și al statutului, și toată lucrarea pe care o fac, fără cea mai mică excepție, va fi de dragul acestor lucruri. A te purta și a acționa în acest fel înseamnă, fără îndoială, a merge pe calea antihriștilor; este o întrerupere și o perturbare a lucrării lui Dumnezeu și toate consecințele ei diferite împiedică răspândirea Evangheliei Împărăției și punerea în aplicare a voii lui Dumnezeu în cadrul bisericii. Prin urmare, se poate spune cu certitudine despre calea parcursă de cei care urmăresc faima, câștigul și statutul că este calea împotrivirii față de Dumnezeu. Este o împotrivire intenționată față de El, contrazicându-L – înseamnă a coopera cu Satana pentru a te împotrivi lui Dumnezeu și a fi în opoziție cu El. Aceasta este natura căutării faimei, câștigului și a statutului de către oameni. Problema cu oamenii care își urmăresc propriile interese este că țelurile urmate sunt cele ale Satanei – sunt țeluri malefice și nedrepte. Când oamenii urmăresc interese personale, cum ar fi faima, câștigul și statutul, devin fără să știe o unealtă a**

Satanei, devin un debușeu pentru Satana, ba mai mult, devin întruchiparea Satanei. Ei joacă un rol negativ în biserică; efectul pe care îl au asupra lucrării bisericii și asupra vieții bisericești normale și a căutării normale a aleșilor lui Dumnezeu este să tulbure și să împiedice; au un efect advers și negativ" [Cuvântul, Vol. 4: Expunerea antihriștilor, „Punctul nouă (Partea întâi)"]. Reflectând asupra cuvintelor lui Dumnezeu, am văzut că eu nu făceam, în datoria mea, decât să-mi mențin imaginea și statutul și că nu apărasem deloc lucrarea bisericii, ceea ce îi făcuse rău. Mă purtasem ca un slujitor al Satanei, perturbând și împiedicând lucrarea bisericii. Temându-mă că alții mă vor disprețui dacă nu înțelegeam un domeniu de lucru, nu am participat la discuțiile de lucru și nici nu am urmărit sarcini specifice. Când am văzut că această conducătoare de grup se conducea după propriile ei legi, perturba lucrarea și eu nu puteam rezolva lucrul acesta, m-am temut că superiorii vor afla că nu făceam lucrare practică și mă vor demite, așa că n-am raportat asta mai sus, n-am căutat o soluție, doar am stat și m-am uitat în timp ce lucrarea bisericii suferea. Ascundeam faptele cu nerușinare, înșelându-i pe cei de deasupra mea și pe cei de sub mine și făcând oamenii să creadă că lucrarea pe care o supravegheam era fără probleme și progresa normal, ca să-mi pot proteja poziția de conducere. În timp ce făceam tot posibilul să-mi apăr imaginea și statutul, frații și surorile erau constrânși și nu puteau avansa în datoria lor. Trăiau în durere și nefericire, sufereau în ceea ce privește intrarea lor în viață, iar lucrarea era grav împiedicată, însă mie nu mi-a păsat de nimic din toate acestea. Nu era asta o manifestare de conducere falsă? Reflectând la aceste lucruri, am simțit puțină teamă, remușcare și părere de rău. M-am detestat că eram atât de egoistă și înșelătoare. Conștiința mea devenise atât de amorțită și insensibilă! Lucrarea video joacă un rol-cheie în răspândirea Evangheliei. Realizam o datorie așa de importantă, și totuși nu aveam

respect față de voia lui Dumnezeu, îmi apăram imaginea și statutul în toate, perturbam și tulburam lucrarea bisericii. Gândul la cum mă purtasem în datoria mea și la răul pe care-l făcusem lucrării bisericii mă durea ca un cuțit înfipt în inimă. Îmi era atât de rușine! Printre lacrimi de căință, m-am rugat lui Dumnezeu: „Dumnezeule, am fost vicleană și perfidă în datoria mea, nu am făcut lucrare practică și e deja prea târziu pentru a repara paguba pe care am produs-o lucrării bisericii. Vreau să mă căiesc înaintea Ta prin datoria mea, în viitor, și-Ți cer să mă cercetezi îndeaproape."

Mai târziu, am găsit în cuvântul lui Dumnezeu niște căi de practică și de intrare. Dumnezeu Atotputernic spune: „**Cum puteți să fiți oameni care sunt obișnuiți și normali? Cum puteți voi, după cum spune Dumnezeu, să vă asumați locul adecvat al unei ființe create – cum puteți să nu încercați să fiți supraoameni sau vreun personaj ilustru? Cum ar trebui să practicați pentru a fi persoane obișnuite și normale? Cum se poate face acest lucru? […] Mai întâi de toate, nu-ți oferi un titlu și nu deveni legat de acesta, spunând: «Eu sunt conducătorul, eu sunt șeful echipei, eu sunt supraveghetorul, nimeni nu cunoaște problema asta mai bine decât mine, nimeni nu înțelege abilitățile mai mult decât mine.» Nu lăsa titlul pe care ți-l dai singur să ți se urce la cap. Imediat ce permiți să se întâmple acest lucru, îți va lega mâinile și picioarele și vorbele și faptele îți vor fi afectate. Gândirea și raționamentul tău normal vor fi afectate, de asemenea. Trebuie să te eliberezi de constrângerile acestui statut. Mai întâi, coboară-te din această funcție oficială și titlu și stai în locul unei persoane obișnuite. Dacă faci acest lucru, mentalitatea ta va deveni oarecum normală. De asemenea, trebuie să recunoști și să spui: «Nu știu cum să fac acest lucru și nu-l înțeleg nici pe acela – va trebui să fac unele cercetări și să studiez», sau «Nu am avut niciodată o asemenea experiență, așa că nu știu ce să fac.» Când ești capabil să spui**

ce gândești cu adevărat și să vorbești cinstit, vei avea o rațiune normală. Ceilalți îți vor cunoaște adevăratul sine și, astfel, vor avea o imagine normală în ceea ce te privește, iar tu nu va trebui să te prefaci și nici nu vei fi supus unei mari presiuni, așa că vei putea comunica normal cu oamenii. Să trăiești astfel este liber și ușor; oricine consideră că viața este epuizantă și-a făcut-o cu mâna lui. Nu te preface și nu afișa o mască. Mai întâi, deschide-te cu privire la ce gândești în inimă, cu privire la adevăratele tale gânduri, astfel încât toată lumea să le cunoască și să le înțeleagă. Ca urmare, preocupările și barierele tale, precum și suspiciunile dintre tine și ceilalți vor fi eliminate. Mai ești împiedicat și de altceva. Întotdeauna te consideri șeful echipei, un conducător, un lucrător sau o persoană cu un titlu, un statut și o reputație: dacă spui că nu înțelegi ceva sau că nu poți face ceva, nu te denigrezi? Când lași deoparte aceste obstacole din inima ta, când nu te mai consideri un conducător sau un lucrător și când nu te mai gândești că ești mai bun decât alți oameni și simți că ești o persoană obișnuită, la fel ca toți ceilalți și că există unele domenii în care ești inferior altora – când ai părtășie despre adevăr și despre chestiuni legate de lucrare cu această atitudine, efectul e diferit, la fel cum e și atmosfera. Dacă, în inima ta, întotdeauna ai îndoieli, dacă întotdeauna te simți stresat și împiedicat și dacă vrei să te eliberezi de aceste lucruri, dar nu poți, atunci ar trebui să te rogi serios lui Dumnezeu, să reflectezi asupra ta, să-ți vezi neajunsurile și să tinzi spre adevăr. Dacă poți să pui adevărul în practică, vei obține rezultate" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Prețuirea cuvintelor lui Dumnezeu este fundamentul credinței în Dumnezeu"). După ce am citit cuvintele lui Dumnezeu, m-am înseninat mult. Mereu mă pusesem în postura conducătorului. Mereu dorisem să pretind că știam tot, pentru a-i face pe alții să mă respecte și nu am vrut ca ei să mă vadă așa cum sunt în

realitate. Credeam că, pentru a fi conducătoare, trebuia să fiu deasupra altora și capabilă să fac orice, dar m-am înșelat. Adevărul era că nu eram mai bună decât ceilalți. Firile mele corupte erau aceleași ca ale fraților și surorilor mele și existau multe lucruri pe care nu puteam să le văd clar sau să le înțeleg. Faptul de a fi conducătoare era doar o șansă de a practica. Ar trebui să-mi las deoparte rangul, să fiu onestă, să-mi arăt adevăratul sine în relațiile cu alții și să lucrez cu fiecare de pe poziții egale când ne îndeplinim îndatoririle. Dacă nu înțeleg ceva, ar trebui s-o recunosc și să-i las pe cei care înțeleg să aibă mai multă părtășie. Astfel, nu numai că pot rezolva prompt problemele de lucru, ci îmi pot și compensa propriile deficiențe. Dacă există o chestiune pe care n-o pot înțelege sau rezolva, ar trebui să o raportez repede mai sus pentru a evita probleme serioase mai târziu.

Acum am fost aleasă din nou conducătoare de biserică. Sunt foarte recunoscătoare și știu că Dumnezeu mi-a dat oportunitatea aceasta ca să mă pot căi. Nu-mi pot îndrepta fărădelegile din trecut, așa că vreau să fac tot ce pot în viitor în îndeplinirea datoriei mele. M-am jurat mie însămi: „Dumnezeule, sunt dornică să fac tot ce pot și tot ce se cuvine pentru a-mi îndeplini bine datoria aceasta. Dacă iarăși mă voi baza pe firea mea coruptă și voi deveni iresponsabilă în datoria mea, sper că mă vei pedepsi și mă vei disciplina.” Acum, în datoria mea sunt numeroase sarcini despre care nu știu multe. Uneori, când vin la mine frați și surori să discutăm despre lucrare, nu înțeleg foarte bine o parte și tot mai simt dorința de-a evita și de-a alege să nu particip. Dar când mă gândesc la învățămintele pe care le-am tras din eșecurile mele anterioare, mi-e puțin teamă și mă rog repede lui Dumnezeu. Îl rog să mă ajute să fiu calmă, să ascult cu atenție și să lucrez cu frații și surorile mele pentru a găsi modalități de a rezolva aceste probleme. Atunci când îmi asum o povară și mă implic efectiv în aceste sarcini, nu doar că pot să înțeleg care e problema, ci uneori pot oferi

sugestii rezonabile. Când sunt implicate chestiuni de principiu pe care nu le pot vedea clar sau rezolva, le raportez superiorilor și caut ajutor. În felul acesta, lucrarea nu e întârziată și problema e rezolvată rapid.

70. De ce nu pot să respect principiile?

de Isabella, Franța

În august 2021 am început să practic drept conducătoare de biserică. În interacțiunile mele cu Lillian, care conducea lucrarea de evanghelizare, am observat că exagera adesea micile probleme ale oamenilor și le vorbea tuturor despre ele. Nu putea lucra bine cu alții și spunea mereu lucruri ce contraziceau realitatea. Odată, la o adunare, a spus că fosta conducătoare nu se concentra asupra lucrării de evanghelizare și nu o întreba niciodată cum mergea lucrarea. Dar în realitate, acea conducătoare îi urmărea mereu lucrarea. De asemenea, i-a raportat liderului nostru că lucrarea mergea foarte bine, dând impresia că lucrurile se desfășurau normal. Însă, în realitate, nu prea făcea mare lucru. La o adunare, a tot subliniat dificultățile lucrării ei, spunând că evanghelizatorii nu erau buni de nimic, dar când am intrat în detalii, am descoperit că ea nu făcuse multe lucrări, deci nu avea niciun temei să spună asta. Am confruntat-o fiindcă nu avea lucrare practică și dădea vina pe alții. N-a răspuns nimic. Am crezut că va reflecta asupra ei, dar surprinzător, ea i-a scris partenerei mele, Maya, spunând că nu mai voia să aibă de-a face cu mine, că o tratam nefondat când vedeam o problemă și că nu-i înțelegeam dificultățile reale. Spunea și că nu putea fi ca mine, ci trebuia să trateze frații și surorile cu dragoste și răbdare. Când am citit asta, o clipă, am fost șocată. Erau foarte multe probleme în datoria ei. Eu doar le semnalam, nicidecum nu o emondam și nu o tratam. Cum putea spune că o criticam nefondat? Nu așa stăteau lucrurile. Cum putea fi așa de alunecoasă și de vicleană? Am vrut să-i explic Maya, dar am ajuns la jumătatea unui mesaj către ea, iar apoi am ezitat. Dacă trimiteam un mesaj explicând sau descriind problemele lui Lillian, Maya putea crede că n-aveam conștiință de sine când erau probleme și că nu tratam bine oamenii. La acel gând, n-am

mai trimis mesajul. Ulterior, am auzit că Lillian și-a folosit destăinuirile față de alții ca pretext pentru a spune că am tratat-o nefondat, fără să cunosc contextul și că asta o deprimase. Auzind asta, am fost foarte mâhnită. Nu știam cum aveam să-i verific lucrarea în viitor și simțeam că era o persoană foarte dificilă. După două zile, datorită unor cerințe ale lucrării, am vrut să transferăm câțiva oameni de care răspundea Lillian, pentru o lucrare de udare. Surprinzător, când i-am spus, a răspuns, cu o expresie ursuză: „Dacă vrei să-i transferi, fă-o. Nu-mi pasă. Sunt sigură că în orice caz voi avea rezultate slabe.” Mai târziu, mi-a spus sincer că avea o problemă cu sora responsabilă cu lucrarea de udare și că de aceea nu fusese de acord cu transferul. De asemenea, a spus că n-o putea învinui nimeni pentru că era dură cu acea soră dacă îi mai provoca probleme. Auzind amenințarea din cuvintele ei, am simțit că nu era doar o persoană dificilă, ci îi lipsea umanitatea și trebuia să am grijă când îi verificam lucrarea, altfel ar fi găsit ceva ce putea să folosească împotriva mea.

Odată, un conducător superior ne-a trimis să facem o lucrare de curățire, să investigăm și să aflăm dacă biserica avea răufăcători sau antihriști și, dacă descopeream vreunul, să-l excludem din biserică. M-am gândit la Lillian. Umanitatea ei era slabă și refuza să accepte adevărul. Purta pică oricui îi menționa probleme și distorsiona lucrurile, făcând din negru, alb și răspândindu-și antipatia pe la spatele său. M-am gândit să-i studiez comportamentul general. Dar apoi, mi-am amintit cât se opusese Lillian ca eu să-i verific lucrarea și cum spusese, pe la spatele meu, că o tratasem nefondat. Dacă aș fi mers să adun evaluări despre ea atunci, oare frații și surorile ar fi crezut că profitam de ocazie ca să-i plătesc cu aceeași monedă? Ar fi crezut partenera mea că iubeam prea mult statutul și că aveam să caut ocazii de a-i face să plătească pe toți cei care îmi indicau problemele? Atunci, toți s-ar fi temut de mine și m-ar fi evitat, ar fi fost o

mare problemă dacă ar fi încercat să-mi deslușească problemele și m-ar fi reclamat drept conducătoare prefăcută. M-am decis s-o las baltă. Puteam să mă ocup de asta după ce-i deslușea altcineva problemele. Altfel, dacă aș fi fost eu prima care vorbea despre asta, s-ar fi putut înțelege greșit. Așa că n-am mai abordat problema. În scurt timp, Maya a menționat că umanitatea lui Lillian era slabă și că voia să-i studieze comportamentul. Am simțit bucurie, dar și puțină vinovăție, când a spus asta. Deja știam de Lillian și ar fi trebuit să-i investighez imediat comportamentul, dar nu m-am ocupat de asta fiindcă îmi făceam griji că oamenii vor crede că îi plăteam cu aceeași monedă. Nu protejam lucrarea bisericii. Dar măcar spusese altcineva ceva, deci nu mai era nevoie să-mi bat eu capul. După ce am adunat evaluări despre Lillian, am văzut că majoritatea celor care le scriseseră nu o cunoșteau foarte bine și furnizaseră foarte puține informații. Doar câțiva oameni îi observaseră problemele. Știam că soluția corectă în acea situație era să caut oamenii care interacționaseră cu ea pe termen lung, dar m-am temut că alții vor spune că o vizam din ranchiună personală, așa că n-am vrut să spun nimic. În acel moment, Maya a spus că ar trebui să urmărim cum merg lucrurile și n-am mai adăugat nimic.

Ulterior, am aflat că alți frați și surori îi dăduseră lui Lillian sugestii, dar ea refuzase să le accepte, ba chiar ripostase cu contraacuzații false. Odată, un responsabil cu udarea i-a comunicat lui Lillian că unii dintre oamenii cărora le predicau evanghelizatorii nu corespundeau principiilor și nu aveau umanitate. Lillian nu doar a refuzat să accepte asta, dar și-a exprimat prejudecățile și nemulțumirile în fața evanghelizatorilor. A spus că toți urmau principiile în îndatorirea lor, dar cum responsabilii cu udarea nu avuseseră o părtășie clară despre adevăr cu oamenii pe care evanghelizatorii se străduiseră din greu să-i convertească, unii credincioși noi fuseseră derutați de zvonuri și apoi se retrăseseră. La o adunare, eu și Maya am avut

părtășie despre esența acestei probleme în raport cu purtarea lui Lillian. Am mai avut părtășie cu ea de câteva ori după aceea. Am crezut că va reflecta asupra ei, dar ea n-a cedat, continuând să-și răspândească prejudecățile față de responsabilii cu udarea. A spus că se simțea deprimată și nu știa cum să-și facă munca. Din cauza discordiei pe care a semănat-o, câțiva evanghelizatori și responsabili cu udarea se plângeau unii altora și nu exista o cooperare armonioasă. Știam că Lillian nu era potrivită ca supraveghetoare și că trebuia suspendată imediat. Regretam că nu o investigasem rapid și n-o suspendasem din start. Știam că îi lipsea umanitatea, însă i-am dat mai multe ocazii să continue să perturbe lucrarea bisericii. M-am simțit groaznic. M-am rugat lui Dumnezeu, cerându-I să mă îndrume să reflectez asupra mea și să mă cunosc.

În căutarea mea, am citit cuvintele lui Dumnezeu: „**Când oamenii nu își asumă nicio responsabilitate față de îndatoririle lor, le fac într-o manieră superficială, se comportă asemeni celor care caută să facă pe plac tuturor și nu apără interesele casei lui Dumnezeu, ce fire este aceasta? Aceasta este viclenie, este firea Satanei. Cel mai proeminent aspect din filosofiile omului pentru interacțiunile lumești este viclenia. Oamenii cred că, dacă nu sunt vicleni, vor fi predispuși să îi ofenseze pe ceilalți și incapabili să se apere; ei cred că trebuie să fie suficient de vicleni pentru a nu răni sau jigni pe nimeni, păstrându-se astfel în siguranță, protejându-și mijloacele de trai și câștigând un punct ferm de sprijin printre alți oameni. Toți non-credincioșii trăiesc după filosofiile Satanei. Toți sunt persoane care caută să facă pe plac oamenilor și nu ofensează pe nimeni. Ai venit în casa lui Dumnezeu, ai citit cuvântul lui Dumnezeu și ai ascultat predicile din casa lui Dumnezeu, așadar, de ce ești incapabil să practici adevărul, să vorbești din inimă și să fii o persoană cinstită? De ce ești mereu o persoană care**

caută să le facă pe plac oamenilor? Persoanele care caută să le facă pe plac oamenilor își protejează doar propriile interese și nu interesele bisericii. Când văd pe cineva făcând rău și dăunând intereselor bisericii, ignoră acest lucru. Le place să fie persoane care caută să le facă pe plac oamenilor și să nu ofenseze pe nimeni. Acest lucru este iresponsabil și acest tip de persoană este prea vicleană și nevrednică de încredere" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a). Am înțeles din revelația cuvintelor lui Dumnezeu că evitasem să o ofensez pe Lillian, în încercarea de a-mi păstra imaginea și statutul, și nu luasem atitudine pentru biserică când am văzut că ea îi perturba lucrarea. În schimb, încercam să fac pe placul tuturor, trecând cu vederea. A fost un comportament iresponsabil, viclean. Necredincioșii trăiesc după filosofii satanice, pentru a-și proteja interesele. Ei îi observă atent pe alții când vorbesc și văd în ce direcție bate vântul – în acest mod, sunt șireți și alunecoși. În datoria mea, aveam aceeași atitudine ca un necredincios. Am văzut clar că umanitatea lui Lillian nu era bună și că deja începuse să perturbe lucrarea bisericii. Ar fi trebuit suspendată. Dar n-am vrut să creadă ceilalți că doar îi plăteam cu aceeași monedă, așa că am evitat problema încercând să nu fac nimic care putea trezi suspiciuni și am amânat să mă ocup de Lillian. Am vrut să aștept până când alți frați și surori dobândeau discernământ despre ea. Dorind să-mi protejez reputația și statutul, deși știam că ea perturba lucrarea bisericii, tot am preferat să las interesele bisericii să fie afectate, mai degrabă decât să respect principiile, expunând-o și ocupându-mă cum se cuvine de situație. Am fost foarte vicleană, egoistă și josnică. La acest gând, am regretat și m-am simțit vinovată. Știam că nu puteam continua să trec cu vederea. Trebuia să rezolv problema cu Lillian în conformitate cu principiile bisericii și, pur și simplu, să nu-mi mai protejez propriile interese.

Apoi, eu și Maya am mers să vorbim cu Lillian, expunând cum distorsiona lucrurile și-și răspândea în mod arbitrar prejudecățile despre alții, afectând relațiile dintre frați și surori, și că asta perturbase lucrarea bisericii. Spre surprinderea mea, n-a acceptat nimic din asta, spunând, în schimb, indignată: „V-am împărtășit probleme, iar voi, în loc să le rezolvați, le-ați folosit ca să-mi găsiți nod în papură. Văd că nu faceți nicio lucrare practică.” Văzând cât de autoritară era, fără pic de conștiință de sine, am analizat cu ea natura și consecințele cuvintelor și acțiunilor ei, recurgând la cuvintele relevante ale lui Dumnezeu. Dar ea n-a vrut să accepte nimic – a continuat să ne contrazică și să se justifice.

După aceea, am citit două pasaje din cuvintele lui Dumnezeu, care m-au ajutat să înțeleg esența lui Lillian. Cuvintele lui Dumnezeu spun: „**Toți cei care tulbură frecvent lucrarea și viața bisericii și care interferează grav cu intrarea în viață a aleșilor lui Dumnezeu sunt non-credincioși și oameni răi care trebuie îndepărtați din biserică. Indiferent cine sunt sau cum s-au comportat în trecut, dacă tulbură frecvent lucrarea și viața bisericii, nu acceptă să fie emondați și tratați și întotdeauna vorbesc folosind propria logică distorsionată, atunci trebuie îndepărtați. Singurul scop al acestui lucru este de a menține progresul normal al lucrării bisericii, de a proteja interesele aleșilor lui Dumnezeu. A face acest lucru este în complet acord cu principiile adevărului și în întregime în acord cu voia lui Dumnezeu**” [Cuvântul, Vol. 5: Responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor, „Responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor (14)”]. „**Indiferent ce greșeli au comis ori ce lucruri rele au făcut, oamenii cu firi vicioase nu le vor permite altora să-i dea în vileag, să-i trateze ori să-i emondeze. Dacă cineva îi dă în vileag și îi ofensează, se vor înfuria; se vor răzbuna și nu vor trece niciodată peste această problemă. Nu au deloc răbdare, toleranță sau acceptare față de ceilalți.**

Pe ce principiu se bazează comportamentul lor? «Aș prefera să-i ofensez pe toți cei de sub cer, decât să mă jignească unul dintre ei.» Cu alte cuvinte, ei nu suportă să fie ofensați de nimeni. Nu este aceasta logica oamenilor răi? Aceasta este exact logica oamenilor răi. Nimănui nu îi este permis să-i ofenseze. Pentru ei, este inacceptabil și să fie atinși cât de puțin și urăsc pe oricine face acest lucru. Vor continua să atace acea persoană și nu vor abandona niciodată chestiunea – așa sunt oamenii răi" [Cuvântul, Vol. 5: Responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor, „Responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor (14)"]. Am văzut din cuvintele lui Dumnezeu că oamenii malefici au o fire rea și nu acceptă deloc adevărul. Ei detestă pe oricine le expune și le indică problemele, considerându-l dușman, și pot chiar să contraatace din răzbunare. Asta era problema mea cu Lillian. Niciodată nu reflecta asupra ei sau nu învăța despre ea când se confrunta cu probleme și ura pe oricine îi dădea sugestii, considerându-l dușmanul ei. În același timp, distorsiona adevărul, făcea din negru, alb și răspândea prejudecăți și nemulțumiri față de alții, provocând probleme în relațiile fraților și surorilor. Acest lucru a dus la dizarmonie, ceea ce a perturbat și împiedicat lucrarea de evanghelizare. Alții i-au dat indicii și au ajutat-o de multe ori, dar ea n-a vrut să accepte spusele lor. A răspuns cu ostilitate și a făcut contraacuzații false, fără nicio urmă de remușcare. Prin natura ei, ura adevărul și îi era lehamite de el. Fusese dovedit că era o persoană malefică, iar dacă o lăsam să rămână în biserică, doar ar fi provocat mai multe probleme în lucrarea bisericii. Astfel, eu și Maya am avut părtășie cu frații și surorile în legătură cu discernământul nostru despre comportamentul lui Lillian, în conformitate cu principiile, și am suspendat-o după ce am votat. Am însărcinat-o să se izoleze și să reflecteze asupra ei și aveam s-o alungăm, dacă mai apăreau perturbări.

Ulterior, mai mulți frați și surori au spus succesiv că a lucra cu Lillian era foarte incomod. Mereu critica aspru oamenii și mulți se temeau de ea. Oricând venea să le verifice lucrarea, toți se pregăteau din timp, îngrijorați că vor fi certați pentru tot ce nu puteau justifica în mod corespunzător. Am fost foarte tulburată. Lillian făcuse atât de multă nedreptate, rănind enorm frații și surorile. Eram conducătoare de biserică, dar când am descoperit o răufăcătoare, nu reușisem să mă ocup de asta. În acest caz, la ce serveam? Nu făceam nicio lucrare reală. Câteva zile, am chibzuit cum de puteam să mă ocup cum trebuie de alți oameni răi și de antihriști, dar totuși evitam și nu voiam să mă ocup de problema lui Lillian. Am citit cuvintele lui Dumnezeu. „**Indiferent ce fac, antihriștii iau mai întâi în considerare propriile interese și acționează doar după ce s-au gândit la toate; nu se supun cu adevărat, sincer și absolut adevărului fără compromisuri, ci o fac selectiv și condiționat. Ce condiție este aceasta? Este că statutul și reputația lor trebuie să fie protejate și nu trebuie să sufere nicio pierdere. Abia după ce această condiție este îndeplinită, vor hotărî și vor alege ce să facă. Adică, antihriștii se gândesc serios la modul în care să trateze adevărurile-principii, însărcinările date de Dumnezeu și lucrarea casei lui Dumnezeu sau la cum să gestioneze lucrurile cu care se confruntă. Nu se gândesc la cum să mulțumească voia lui Dumnezeu, cum să nu aducă prejudicii intereselor casei lui Dumnezeu, cum să-L mulțumească pe Dumnezeu sau cum să fie de folos fraților și surorilor; acestea nu sunt lucruri la care se gândesc. Ce iau în considerare antihriștii? Dacă statutul și reputația lor vor fi sau nu afectate și dacă prestigiul lor va fi știrbit. Dacă a face un lucru conform adevărurilor-principii aduce beneficii lucrării bisericii și fraților și surorilor, dar ar face ca reputația lor să aibă de suferit și i-ar determina pe mulți oameni să-și dea seama de adevărata lor statură și să știe ce fel de**

natură-esență au, atunci cu siguranță nu vor acționa conform adevărurilor-principii. Dacă a face lucrare reală îi va face pe mai mulți oameni să aibă o părere bună despre ei, să-i respecte și să-i admire, le va îngădui să dobândească un prestigiu și mai mare sau va permite cuvintelor acestora să aibă autoritate și să determine mai mulți oameni să li se supună, atunci vor alege să o facă în acel mod; altfel, nu vor alege să-și ignore interesele din considerație pentru interesele casei lui Dumnezeu sau pentru frați și surori. Aceasta este natura-esență a antihriștilor. Nu reprezintă un lucru egoist și josnic?" [Cuvântul, Vol. 4: Expunerea antihriștilor, „Punctul nouă (Partea a treia)"]. **„Dacă cineva spune că iubește adevărul și că îl urmărește, dar în esență, țelul urmărit este să iasă în evidență, să se dea mare, să-i facă pe oameni să aibă o părere bună despre el, să-și atingă propriile interese, iar îndeplinirea datoriei sale nu este pentru a se supune lui Dumnezeu sau pentru a-L mulțumi, ci, în schimb, vrea să dobândească faimă, câștig și statut, atunci căutarea lui este nedreaptă. În aceste condiții, când vine vorba de lucrarea bisericii, sunt faptele lui un obstacol sau ajută la progresul acestor lucruri? În mod clar, sunt un obstacol; nu o ajută să progreseze. Unii oameni se laudă că fac lucrarea bisericii, dar totuși urmăresc faima, câștigul și statutul propriu, își desfășoară propria activitate, își creează micul lor grup, micul lor regat – își face datoria acest fel de om? Toată lucrarea pe care o face perturbă, tulbură și împiedică în principal biserica. Care este consecința faptului că urmărește faima, câștigul și statutul? Mai întâi, asta afectează modul în care aleșii lui Dumnezeu mănâncă și beau cuvântul lui Dumnezeu în mod normal și cum înțeleg adevărul, le îngreunează intrarea în viață, îi împiedică să intre pe calea cea dreaptă a credinței în Dumnezeu și îi conduce pe drumul greșit – ceea ce le face rău celor aleși și îi duce la ruină. Și, în cele din urmă, ce efecte are**

asupra lucrării bisericii? Tulbură, păgubește și scindează. Aceasta este consecința faptului că oamenii caută faima, câștigul și statutul" [Cuvântul, Vol. 4: Expunerea antihriștilor, „Punctul nouă (Partea întâi)"]. Cuvintele lui Dumnezeu dezvăluie că antihriștii țin cont doar de reputația și de statutul propriu în acțiunile lor. Dacă poate face ceva ce-i va crește reputația, asta va face un antihrist. Dacă a face lucrurile conform principiilor i-ar putea afecta reputația și statutul, un antihrist va respinge principiile și se va gândi doar la ce i-ar proteja interesele personale, ce l-ar avantaja. Sunt deosebit de egoiști și josnici. Dar nu mă comportasem și eu ca un antihrist? De mult timp descoperisem că Lillian era o persoană cu o umanitate slabă și că nu căuta adevărul. Disprețuia pe oricine îi dădea sugestii, îi găsea nod în papură, folosindu-se de asta pentru a-l judeca și ataca și ar fi continuat să împiedice lucrarea bisericii dacă nu era înlocuită imediat. Dar fiindcă avea ceva împotriva mea, mi-am făcut griji că frații și surorile ar fi crezut că mă răzbunam investigând-o. Ar fi putut să creadă până și că eram o conducătoare falsă. Am simțit că funcția mea ar fi în pericol. Și din cauza firii lui Lillian, m-am temut că, dacă o suspendam, m-ar fi denigrat pe la spate sau ar fi găsit vreun pretext să mă condamne sau să mă raporteze. Am simțit că ar fi fost numai în detrimentul meu să mă ocup de ea și mi-ar fi putut lesne afecta reputația și funcția, așa că, în schimb, am stat în expectativă și nu am făcut nimic. Am fost foarte vicleană și egoistă. Înainte, când descoperisem oameni care trebuiau îndepărtați sau excluși prin lucrarea de curățire, fusesem capabilă să rezolv problema conform principiului. Asta fiindcă nu-i cunoșteam pe cei mai mulți dintre ei. Mai presus de toate, ei nu constituiau un pericol la adresa reputației și a statutului meu. Dacă îi îndepărtam sau îi excludeam din biserică, frații și surorile mă considerau o conducătoare care înțelegea adevărul și avea discernământ și care făcea lucrare practică. Dar când m-am ocupat de

Lillian, o problemă care implica direct funcția mea, pur și simplu mi-am băgat capul în nisip, încercând să-mi protejez propriile interese. Înainte, respectasem principiile fiindcă nu erau în joc interesele personale, mai degrabă decât fiindcă voiam cu adevărat să fac bine lucrarea bisericii. Am realizat din cuvintele lui Dumnezeu că a lucra pentru a-ți proteja prestigiul și statutul personal este, de fapt, un mod de a sabota și de a perturba lucrarea bisericii. Asta împiedică progresul normal al lucrării. Dorind să-mi protejez reputația și funcția, nu am reușit să mă ocup de o persoană rea. Natura acelei probleme este foarte gravă. Nu e doar un moment nesemnificativ în care am dezvăluit corupție, ci am tăinuit, de fapt, o răufăcătoare, permițându-i să perturbe lucrarea bisericii. Înseamnă că am acționat ca sluga Satanei și am și făcut rău. Aceste cuvinte ale lui Dumnezeu au fost deosebit de emoționante: „**Ar trebui să înfrânați sau să îndepărtați oamenii răi imediat ce descoperiți că au o esență rea, înainte să poată face vreun rău prea mare. Aceasta va reduce la minim daunele pe care le fac; este alegerea înțeleaptă. Conducătorii și lucrătorii sunt prea pasivi dacă așteaptă până când o persoană rea provoacă vreun fel de dezastru pentru a-i trata. Unii conducători și lucrători sunt pur și simplu atât de ignoranți**” [Cuvântul, Vol. 5: Responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor, „Responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor (14)”]. Gândindu-mă la cuvintele lui Dumnezeu, m-am simțit îngrozitor și foarte vinovată. Fiind conducătoare, sarcina mea era să-i protejez pe aleșii lui Dumnezeu de opresiunea și perturbarea răufăcătorilor și să asigur viața normală a bisericii, astfel încât lucrarea ei să poată înainta într-un mod adecvat și disciplinat. Dar când o persoană rea a apărut în biserică, am tergiversat și nu am făcut nimic. Nu îndeplineam responsabilitățile unei conducătoare, ceea ce a dus la faptul că frații și surorile au fost afectați negativ de răufăcătoare, iar intrarea lor în viață a fost prejudiciată. Și

lucrarea bisericii a fost perturbată. Ceea ce făcusem era odios pentru Dumnezeu!

Ulterior, m-am tot gândit la asta. Știam că, atunci când un răufăcător perturba lucrarea bisericii, era în conformitate cu principiile să te ocupi rapid de această problemă. Atunci de ce mă temeam că alții vor interpreta greșit situația și vor spune că o hărțuiam și o chinuiam? Și ce înseamnă, de fapt, să hărțuiești și să chinui pe cineva? Am citit asta în cuvintele lui Dumnezeu: „**Ce alte manifestări sunt obișnuite atunci când lucrează antihriștii?** (Antihriștii suprimă și chinuie oamenii pentru propriul statut.) **Este unul dintre cele mai obișnuite lucruri ca antihriștii să-i chinuie pe alți oameni și aceasta este una dintre manifestările lor concrete. Pentru a-și păstra statutul, antihriștii cer mereu ca toți să-i asculte și să le dea atenție. În cazul în care constată că o persoană nu le dă atenție sau le poartă antipatie și le este potrivnică, vor adopta tacticile de suprimare și chinuire a acelei persoane, pentru a o subjuga. Antihriștii îi suprimă adesea pe cei ale căror opinii sunt diferite de ale lor. Ei suprimă adesea oamenii care urmăresc adevărul și care își fac îndatoririle cu devotament. Îi suprimă adesea pe oamenii cu o oarecare decență și integritate care nu îi măgulesc sau nu slugăresc pentru ei. Îi suprimă pe cei cu care nu se înțeleg sau care nu cedează în fața lor. Antihriștii nu îi tratează pe ceilalți pe baza adevărurilor-principii. Ei nu-i pot trata corect pe oameni. Când le displace cineva, când li se pare că o persoană nu le-a cedat din inimă, găsesc ocazii și scuze, și chiar invocă diverse pretexte, pentru a ataca și a chinui acea persoană, ajungând până într-acolo încât s-o suprime sub pretextul că îndeplinesc lucrarea bisericii. Ei nu se lasă până când oamenii nu devin docili și nu îndrăznesc să le spună nu; nu se lasă până când oamenii nu le recunosc statutul și puterea, nu-i întâmpină cu un zâmbet, nu-și exprimă susținerea și**

conformarea față de ei și nu se tem să-și formeze vreo idee despre ei. În orice situație, în orice grup, cuvântul «corectitudine» nu există în privința modului în care un antihrist îi tratează pe ceilalți, iar cuvântul «iubitor» nu există în cazul tratamentului său față de frații și surorile care cred cu adevărat în Dumnezeu. El consideră pe oricine reprezintă o amenințare pentru statutul său drept o bătaie de cap și un ghimpe în coastă și va găsi ocazii și pretexte ca să chinuie acea persoană. Dacă acea persoană nu cedează, el o chinuie și nu se oprește până când persoana nu este supusă. Faptul că antihriștii fac acest lucru este profund neconform cu adevărurile-principii și în dușmănie față de adevăr, așadar, ar trebui să fie emondați? Nu doar atât – nimic mai puțin decât expunerea, discernerea și clasificarea sa nu va fi acceptabil. Un antihrist tratează pe fiecare după propriile preferințe, intenții și scopuri. Sub autoritatea sa, oricine are un simț al dreptății, oricine poate vorbi corect, oricine îndrăznește să lupte împotriva nedreptății, oricine respectă adevărurile-principii, oricine este cu adevărat talentat și învățat, oricine poate aduce mărturie pentru Dumnezeu – toți oamenii de acest gen se vor confrunta cu invidia antihristului și vor fi suprimați, excluși și chiar călcați în picioare de acesta, până când nu se vor mai putea ridica. Aceasta este ura cu care un antihrist îi tratează pe oamenii buni și pe cei care urmăresc adevărul. Se poate spune că aproximativ majoritatea celor pentru care un antihrist simte invidie și pe care îi suprimă sunt personaje pozitive și oameni buni. Cei mai mulți dintre ei sunt oameni pe care Dumnezeu îi va mântui, de care Dumnezeu Se poate folosi, pe care Dumnezeu îi va desăvârși. Nu sunt antihriștii adversarii lui Dumnezeu, folosind astfel de tactici de suprimare și excludere împotriva acelora pe care Dumnezeu îi va mântui, de care Se va folosi și pe care îi va desăvârși? Nu sunt ei

potrivnici față de Dumnezeu?” (Cuvântul, Vol. 4: Expunerea antihriștilor, „Punctul unsprezece”). Reflectând la cuvintele lui Dumnezeu, am realizat că a hărțui și a chinui pe cineva și a adera la principii sunt două chestiuni diferite. Trebuie să analizăm motivele implicite ale acțiunii noastre și, de asemenea, trebuie să analizăm dacă modul în care tratăm oamenii are o bază în cuvintele lui Dumnezeu. Dacă identificăm pe cineva ca fiind răufăcător sau antihrist, în baza principiilor adevărului, atunci a-l exclude înseamnă a scăpa biserica de o năpastă, în conformitate cu principiile. Nu înseamnă hărțuire. Dar când antihriștii și răufăcătorii reprimă și chinuie oamenii, asta provine în întregime din motivele lor rele. Sunt invidioși pe cei care urmăresc adevărul și care au un simț al dreptății. Îi urăsc pe cei care au discernământ despre ei și îndrăznesc să-i confrunte. Îi elimină pe contestatari pentru a-și proteja puterea și statutul. Se agață de cele mai mici probleme ale altora și fac din țânțar armăsar. Distorsionează adevărul și-i defăimează pe alții, făcând tot soiul de acuzații la adresa lor, ca aceștia să fie alungați. Motivele și intențiile lor sunt total opuse adevărului și lui Dumnezeu. Ei sunt condamnați și osândiți de Dumnezeu. O expuneam și o suspendam pe Lillian pe baza discernământului meu despre ea ca persoană rea, conform cuvintelor lui Dumnezeu. Nu era din cauza unei ranchiune personale și nu o hărțuiam și chinuiam. Vedeam lucrurile superficial și nu am înțeles ce însemna cu adevărat să hărțuiești și să chinui. Am crezut că a mă ocupa de o problemă legată de o persoană care îmi purta ranchiună echivala cu a o hărțui și a o chinui. Nu am analizat dacă era răufăcătoare și ce rol juca în biserică. Ca urmare, din perspectiva mea greșită, am fost paralizată. Ce nechibzuință! Ajungând să înțeleg toate astea, m-am simțit foarte ușurată.

După asta, mi-am făcut în mod intenționat datoria conform principiilor. În special în cazul lucrării de curățire, dacă s-a stabilit că un om era candidat pentru a fi îndepărtat sau exclus, fie că avea sau nu ceva împotriva

mea, aveam să tratez problema conform principiilor. Când am pus asta în practică, m-am simțit mult mai liniștită. Am experimentat personal faptul că, făcând o datorie, trebuie să lăsăm deoparte grijile pentru reputație și statut, să susținem principiile și să protejăm lucrarea bisericii. În acest fel, simțim liniște și bucurie.

71. Lipsa de cunoștințe nu este o scuză

de Susanna, Suedia

În mai 2021, am fost aleasă ca să slujesc drept conducător de biserică și am fost însărcinată în principal cu lucrarea noastră de producție video. Mi-am făcut oarecum griji în legătură cu îndeplinirea acestei datorii, spunându-mi: „Am mai avut tangențe cu producția video în trecut, dar abilitățile mele în acest domeniu sunt încă un pic lacunare. Voi fi cu adevărat în stare să supraveghez bine această lucrare? Dacă nu voi reuși și voi fi înlocuită, ce vor crede frații și surorile mele despre mine? De asemenea, persoanele pe care le supraveghez au mai multe cunoștințe tehnice decât mine. Dacă nu identific problemele din îndatoririle lor și nu pot oferi sugestii semnificative, vor crede cu siguranță că sunt amatoare și că nu sunt eficientă ca supraveghetor, nici potrivită drept conducător.” Gândul acesta m-a neliniștit puțin, dar știam că mai întâi trebuia să accept această nouă datorie și să mă supun rânduielilor bisericii.

Ca să ajung la zi cu lucrarea cât mai curând posibil, asistam la toate discuțiile pe care frații și surorile mele le purtau despre lucrare. La început, ascultam cu sârguință, dar treptat am început să-mi dau seama că nu înțelegeam multe dintre abilitățile profesionale folosite și că nu aveam niciun cuvânt de zis. Îmi făceam griji că, dacă frații și surorile mi-ar cere punctul de vedere și eu nu le-aș oferi sugestii semnificative, ar putea crede că îmi supraestimez propriile abilități și că nu sunt calificată să le verific lucrarea, când eu însămi nu o înțeleg deloc. Și-ar face ei o părere proastă despre mine? Pentru a-mi menține imaginea de conducător, în afară de împărtășirea înțelegerii mele a cuvintelor lui Dumnezeu, nu spuneam nimic pe parcursul discuțiilor noastre și al prezentării de ansamblu a lucrării în timpul adunărilor. Nu voiam să particip sau să fiu foarte atentă la discuțiile

referitoare la partea profesională a producției video. Am încetat să mai port chiar și cea mai mică povară și gândeam mereu: „Oricum, nu înțeleg partea tehnică, așa că mă voi rezuma la a rezolva orice probleme pe care le au legate de intrarea în viață. În ceea ce privește problemele tehnice, îi voi lăsa să se bazeze pe Dumnezeu, să se roage Lui și să discute între ei.” Îmi amintesc că, odată, o soră a trimis grupului un videoclip la care lucra, cerând sugestii. La momentul respectiv, am crezut că, din moment ce nu înțeleg partea tehnică a producției, nu aș fi în stare să găsesc nicio problemă în videoclip și, mai mult decât atât, m-aș face de râs dacă aș spune ceva greșit în fața tuturor, așa că nu am avut de gând să ofer vreo sugestie și nu am urmărit videoclipul cu prea multă atenție. Ulterior, un conducător de grup a găsit o problemă în videoclipul surorii și m-a întrebat dacă o observasem. Am simțit cum mă înroșesc pentru că nu vizionasem videoclipul cu atenție. Pentru a evita să fiu descoperită, am așteptat până la sfârșitul tuturor discuțiilor și făceam o prezentare generală, rezumam ce spuseseră toți ceilalți sau doar interveneam cu un scurt comentariu superficial, cum ar fi: „În mare măsură, sunt de acord cu tot ce s-a spus, nu mai am nimic de adăugat.” N-am spus aproape nimic de-a lungul întregii adunări și m-am simțit teribil de jenată și de supărată. Am simțit chiar că nu era nevoie de mine acolo. După aceea, am început să evit și mai mult aspectele tehnice ale lucrării și rareori verificam lucrarea conducătorului de grup. În timpul adunărilor, eram atentă doar la starea actuală a oamenilor, observând dacă purtau o povară în datoria lor sau doar făceau lucrurile mecanic. În ceea ce privește problemele și dificultățile legate de producția video, nu m-am deranjat să discut detaliile cu ei, gândindu-mă că liderul de grup se poate descurca, iar eu aș putea la fel de bine să las oamenii cu abilitățile tehnice necesare să rezolve problemele. Astfel, aș evita totodată să fiu dată în vileag ca inutilă, dacă nu aș fi în stare să le rezolv problemele.

Pentru a lăsa impresia că totuși puteam face o lucrare reală, ori de câte ori observam sau auzeam că cineva era într-o stare proastă sau devenise negativ, mă grăbeam să găsesc cuvinte ale lui Dumnezeu pentru a avea părtășie cu el ca să îi ofer un sprijin. Cu toate acestea, de îndată ce aducea în discuție dificultățile pe care le întâmpina în lucrarea sa, răspundeam doar superficial: „Când o să ne îndreptăm starea și o să ne bazăm pe Dumnezeu, El ne va conduce spre rezolvarea acestor probleme.” De fiecare dată când spuneam asta, starea acelei persoane se îmbunătățea temporar, dar de îndată ce întâlnea o altă problemă în datoria sa și problemele sale rămâneau nerezolvate, devenea din nou negativă. Pentru că nu am reușit să rezolv dificultăți reale și nu am verificat și supravegheat lucrarea, au apărut multe probleme în producția video, frații și surorile nu și-au îmbunătățit vizibil abilitățile tehnice, nu au înțeles principiile relevante pentru acea datorie, au repetat aceleași greșeli și, ca urmare, calitatea lucrării s-a diminuat. Deși conducătorul meu superior mi-a semnalat această problemă și a încercat să mă ajute, nu aveam nicio cunoștință reală despre mine. După un timp, am fost înlocuită pentru că nu reușisem să fac o lucrare reală în datoria mea.

M-am simțit groaznic după ce am fost înlocuită brusc și mă tot întrebam: „De ce am ajuns un conducător fals care nu a făcut o lucrare reală, cu toate că am fost destul de ocupată cu datoria mea zi de zi? Care a fost motivul eșecului meu?” În acea perioadă, am citit destul de multe adevăruri referitoare la discernerea conducătorilor falși și am văzut că aproape toate comportamentele conducătorilor falși care nu reușesc să facă o lucrare reală, pe care Dumnezeu le-a disecat, erau lucruri pe care eu însămi le făcusem. Era ca și cum Dumnezeu mă expunea chiar pe mine, mai ales prin următoarele fragmente: **„O caracteristică a conducătorilor falși este incapacitatea lor de a explica sau de a clarifica temeinic orice probleme implică adevărurile-principii. Dacă cineva caută răspunsuri**

de la ei, nu-i pot spune decât câteva vorbe goale și doctrine. Când se confruntă cu probleme care necesită o soluție, răspund adesea cu o afirmație precum: «Cu toții sunteți experți în a face această datorie. Dacă aveți probleme, ar trebui să le rezolvați singuri. Nu mă întrebați pe mine; nu sunt expert și nu înțeleg. Rezolvați-le singuri.» […] Conducătorii falși folosesc adesea motive și scuze precum: «Nu înțeleg, nu am învățat niciodată asta, nu sunt expert», ca să-i lase oamenii în pace și să le evite întrebările. S-ar putea să pară destul de smeriți; totuși, asta expune o problemă gravă a conducătorilor falși – nu înțeleg deloc problemele care presupun cunoștințe profesionale în anumite sarcini, se simt neputincioși și par extrem de stânjeniți și jenați. Ce fac atunci? Pot doar să adune mai multe fragmente din cuvintele lui Dumnezeu pentru a avea părtășie cu toți în timpul adunărilor, vorbind despre câteva doctrine pentru a-i sfătui pe oameni. Conducătorii cu puțină bunătate ar putea să-și arate grija față de oameni și să-i întrebe din când în când: «V-ați confruntat cu vreo dificultate în viețile voastre, în ultima vreme? Aveți suficiente haine? S-a purtat urât vreunul dintre voi?» Dacă toți spun că nu au aceste probleme, ei răspund: «Atunci nu e nicio problemă. Lucrați în continuare; eu am alte treburi de rezolvat» și pleacă în grabă, temându-se că cineva ar putea să aibă întrebări și să le ceară să le discute, punându-i într-o situație jenantă. Așa lucrează conducătorii falși – nu pot rezolva nicio problemă reală. Cum pot îndeplini eficient lucrarea bisericii? Drept urmare, acumularea de probleme nerezolvate împiedică în cele din urmă lucrarea bisericii. Aceasta este o caracteristică evidentă și o manifestare a modului în care lucrează conducătorii falși” [Cuvântul, Vol. 5: Responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor, „Responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor (2)”]. **„Desigur, faptul că sunt conducători nu înseamnă neapărat că trebuie să înțeleagă orice fel de**

profesie, dar ar trebui să aibă părtășie clar despre adevărurile-principii necesare pentru a rezolva probleme, indiferent de profesia cu care au legătură acele probleme. Atât timp cât oamenii înțeleg adevărurile-principii, problemele pot fi rezolvate corespunzător. Conducătorii falși folosesc fraza: «Sunt un necunoscător; nu înțeleg profesia aceasta» ca motiv pentru a evita să aibă părtășie despre adevărurile-principii pentru rezolvarea problemelor. Aceasta nu înseamnă că fac lucrare adevărată. Dacă falșii conducători folosesc mereu fraza: «Sunt un necunoscător; nu înțeleg profesia aceasta» ca motiv să evite rezolvarea problemelor, atunci nu sunt potriviți pentru lucrarea de conducere. Cel mai bun lucru pe care ar trebui să-l facă este să-și dea demisia și să lase pe altcineva să le ia locul. Au însă conducătorii falși acest fel de rațiune? Vor fi capabili să-și dea demisia? Nu. Ba chiar gândesc: «De ce spun că nu fac nicio lucrare? Organizez adunări în fiecare zi și sunt atât de ocupat, încât nici nu pot mânca la timp și dorm mai puțin. Cine spune că problemele nu sunt rezolvate? Țin adunări, am părtășie cu ei și le găsesc fragmente din cuvintele lui Dumnezeu.» […] Vezi tu, conducătorii falși nu pot lucra cu adevărat și, totuși, tot au o grămadă de scuze. Chiar sunt nerușinați și dezgustători! Calibrul lor este foarte slab, nu înțeleg nicio profesie și le lipsește înțelegerea adevărurilor-principii implicate în fiecare element al lucrării profesionale – la ce bun să-i avem drept conducători? Sunt pur și simplu proști și buni de nimic! Întrucât nu pot lucra cu adevărat, de ce mai slujesc drept conducători de biserică? Sunt pur și simplu lipsiți de rațiune. Întrucât nu sunt conștienți de sine, ar trebui să asculte reacțiile aleșilor lui Dumnezeu și să evalueze dacă îndeplinesc standardele pentru a fi conducători. Și, totuși, conducătorii falși nu se gândesc niciodată la aceste lucruri. Indiferent cât de mult a fost întârziată lucrarea bisericii

și cât de multe pierderi au fost provocate pătrunderii în viață a aleșilor lui Dumnezeu în timpul mulților ani în care au slujit drept conducători, lor nu le pasă. Acesta este chipul urât al conducătorilor întru totul falși" [Cuvântul, Vol. 5: Responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor, „Responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor (2)"]. Cuvintele lui Dumnezeu m-au durut profund. Comportamentele și caracteristicile conducătorilor falși pe care Dumnezeu le-a dat în vileag se potriveau perfect cu situația mea reală. Dumnezeu spune că falșii conducători își folosesc lipsa de cunoștințe tehnice drept scuză pentru a nu se implica efectiv în supravegherea și verificarea tuturor aspectelor lucrării și pentru a nu rezolva problemele și dificultățile reale ale fraților și surorilor. Ei se mulțumesc doar să spună cuvinte și doctrine și evită sau se eschivează de la abordarea problemelor specifice, reale. Exact așa am acționat eu. Încă de când am fost aleasă drept conducător, mi-am făcut griji că, în lipsa cunoștințelor tehnice de producție video, lacunele mele vor fi date în vileag atunci când voi supraveghea această lucrare. Mi-era teamă că frații și surorile mă vor citi cu adevărat și că mă voi face de râs în fața tuturor. Pentru a-mi păstra statutul și reputația, foloseam lipsa mea de cunoștințe tehnice ca pe o scuză pentru a nu participa la discuțiile de lucru. Rareori mă sinchiseam să mă interesez de problemele și dificultățile fraților și surorilor mele, temându-mă că nu voi fi în stare să le rezolv și că îmi voi pierde astfel reputația. Uneori, când îmi puneau întrebări, îi păcăleam doar cu niște cuvinte și doctrine. Nu cumva îi înșelam? Din exterior, părea că sunt destul de ocupată cu adunarea, părtășia și, aparent, cu rezolvarea problemelor oamenilor, făcând o lucrare reală; dar, de fapt, lucram doar la a-mi consolida reputația și vorbeam doar despre cuvinte și doctrine. Le prezentam oamenilor o fațadă și, în realitate, încercam să evit să mă ocup de problemele reale ale fraților și surorilor cu orice ocazie. Chiar dacă vedeam clar că frații și surorile erau împovărați de probleme

care le influențau starea și afectau rezultatele datoriei lor, nu mi-am asumat responsabilitatea de a le rezolva problemele. În schimb, m-am folosit de lipsa mea de cunoștințe tehnice ca de o scuză ca să amân problemele și să le dau uitării sau chiar să cedez responsabilitatea conducătorilor de grup și să îi las pe aceștia să rezolve problemele. Reflectând asupra comportamentului meu, mi-am dat seama că nu făceam deloc o lucrare reală. Acționam doar cu superficialitate, mă prefăceam și eram înșelătoare. Nu eram eu ceea ce Dumnezeu numește un conducător „prost", „bun de nimic"? Purtam titlul de conducător, dar nu aveam nici cea mai mică responsabilitate, acționam doar pentru a-mi păstra reputația și statutul, nu făceam deloc lucrarea reală care îmi revenea în calitate de conducător și nu mi-am îndeplinit niciuna dintre responsabilitățile pe care ar fi trebuit să le îndeplinesc, toate acestea afectând grav lucrarea de producție video. Am fost un conducător fals în toate privințele și nu am meritat niciun pic de încredere. După ce mi-am dat seama de toate acestea, am regretat amarnic și m-am rugat lui Dumnezeu cu pocăință: „O, Dumnezeule, știu că acțiunile mele Te-au rănit și Te-au dezgustat. Vreau să mă pocăiesc și Îți cer doar să mă călăuzești și să mă luminezi pentru a-mi cunoaște propria corupție și răzvrătire!"

Ulterior, am găsit un fragment din cuvintele lui Dumnezeu: „**Prețuirea antihriștilor față de reputația și statutul lor o depășește pe cea a oamenilor normali și este ceva din firea-esență a lor; nu e un interes temporar sau efectul tranzitoriu al împrejurimilor lor – e ceva înăuntrul vieții lor, în oasele lor și, astfel, este esența lor. Altfel spus, în tot ceea ce fac antihriștii, prima lor considerație este propria reputație și propriul statut, nimic altceva. Pentru antihriști, reputația și statutul sunt viața lor și scopul lor de-o viață. În tot ceea ce fac, prima lor considerație este: «Ce se va întâmpla cu statutul meu? Și cu reputația mea? Oare această acțiune îmi va da o reputație bună? Îmi va ridica**

statutul în mintea oamenilor?» Acesta e primul lucru la care se gândesc, ceea ce e o dovadă amplă că au firea și esența antihriștilor; altminteri, nu ar lua în considerare aceste probleme. Se poate spune că, pentru antihriști, reputația și statutul nu sunt vreo cerință suplimentară, cu atât mai puțin ceva neesențial de care s-ar putea lipsi. Ele fac parte din natura antihriștilor, sunt în oasele lor, în sângele lor, sunt înnăscute în ei. Antihriștilor nu le e indiferent dacă dețin reputație și statut; nu aceasta e atitudinea lor. Atunci, care e atitudinea lor? Reputația și statutul sunt strâns legate de viețile lor de zi cu zi, de starea lor de zi cu zi, de lucrurile pe care le urmăresc zilnic. Astfel, pentru antihriști, statutul și reputația sunt viața lor. Indiferent de modul în care trăiesc, indiferent de mediul în care trăiesc, indiferent de munca pe care o fac, indiferent de lucrurile pe care le urmăresc, care sunt obiectivele lor, care este direcția vieții lor, totul se învârte în jurul faptului de a avea o bună reputație și un statut înalt. Și acest scop nu se schimbă; ei nu pot lăsa niciodată deoparte asemenea lucruri. Aceasta e adevărata față a antihriștilor și esența lor" [Cuvântul, Vol. 4: Demascarea antihriștilor, „Punctul nouă (Partea a treia)"]. Dumnezeu a dezvăluit că antihriștii prețuiesc foarte mult reputația și statutul și le consideră indispensabile. Indiferent în ce situație se află sau ce se întâmplă să facă, premisa de la care pleacă și justificarea lor sunt întotdeauna centrate pe reputație și statut. Reflectând asupra mea, mi-am dat seama că nu mă deosebeam de ei. După ce am fost aleasă drept conducător, nu m-am gândit cât de importantă era lucrarea sau cum aș putea să țin cont de intențiile lui Dumnezeu și să îndeplinesc bine lucrarea, ci m-am gândit mai degrabă la reputația și la statutul meu. Mi-am făcut griji că ceilalți frați și surori vor observa că nu am înțeles partea tehnică a lucrării și că nu mi-am putut face treaba bine. Mă temeam chiar că voi fi dată în vileag și înlocuită. Cât timp am slujit

drept conducător, am lucrat constant pentru a-mi păstra reputația și statutul și, ca să-mi ascund propriile lacune, am evitat întotdeauna lucrarea tehnică și nu mă interesam de cum decurgea. Îmi făceam griji că oamenii vor descoperi care sunt abilitățile mele tehnice reale și vor crede că nu sunt capabilă să supraveghez lucrarea și că nu sunt potrivită drept conducător. Mai mult, pentru a ascunde faptul că nu făceam o lucrare reală și pentru a-mi menține statutul de conducător, îmi ocupam timpul organizând adunări, realizând lucrarea care îmi consolida reputația, vorbind despre doctrină, strigând sloganuri și acționând cu superficialitate. Am încercat să afișez că sunt ocupată și că îmi asum responsabilități pentru a-mi induce în eroare frații și surorile și a-i păcăli să creadă că săvârșesc o lucrare reală. M-am preocupat doar cu acest comportament fals, înșelător și, ca urmare, lucrarea de producție video a fost întârziată. Mi-am dat seama că am fost profund coruptă de Satana. Otrăvurile satanice precum „Oamenii au nevoie de mândrie, la fel cum un copac are nevoie de scoarță” și „Un om își lasă numele în urma oricărui loc unde stă, așa cum gâsca scoate țipete oriunde zboară” deveniseră propria mea fire. Trăiam ghidându-mă după astfel de otrăvuri și mă gândeam doar la reputația și la statutul meu în timp ce îmi făceam datoria. Nu-mi păsa câtuși de puțin de lucrarea bisericii sau de intrarea în viață a fraților și surorilor mele. Mă sustrăgeam chiar de la îndeplinirea îndatoririlor pe care știam că ar trebui să le fac. Cât de egoistă, josnică, șireată și înșelătoare am fost!

În calitate de conducător de biserică, chiar dacă nu aveam cunoștințele tehnice necesare pentru producția video, tot ar fi trebuit să lucrez împreună cu frații și surorile mele pentru a rezolva problemele reale cu care ne confruntam în lucrarea noastră. Aceasta era responsabilitatea mea și minimul pe care îl aveam de făcut ca parte a datoriei mele. Cu toate acestea, nu am ținut cont deloc de intențiile lui Dumnezeu și mi-a păsat doar să-mi

păstrez reputația și statutul. Întotdeauna mi-am folosit lipsa de cunoștințe ca pe o scuză ca să mă eschivez, să evit și să nu săvârșesc lucrarea reală, ceea ce a dus la o întârziere în rezolvarea problemelor fraților și surorilor mele, împiedicându-i să găsească o cale de practică și afectând negativ lucrarea de producție video. Acestea toate au fost fărădelegile mele. Mi-am dat seama că firea dreaptă a lui Dumnezeu este de neofensat; înlocuirea mea a fost întru totul consecința faptului că am urmărit să am reputație și statut și am mers pe calea unui antihrist. Dacă nu mă pocăiam și nu mă transformam, aș fi fost cu siguranță dată în vileag și eliminată.

Ulterior, am găsit acest fragment din cuvintele lui Dumnezeu: „**De fapt, în calitate de conducător, după ce termini rânduielile lucrării, trebuie să urmărești progresul unui proiect. Chiar dacă ești novice în aceste chestiuni – chiar dacă îți lipsește orice cunoștință despre ele – poți găsi o cale de a-ți face lucrarea. Poți găsi pe cineva care are cunoștințe, care înțelege lucrarea în cauză, pentru a verifica situația și a oferi sugestii. Din sugestiile lor poți identifica principiile potrivite și, astfel, vei putea urmări lucrarea. Indiferent dacă ești sau nu familiarizat cu felul de lucrare în cauză, dacă o înțelegi sau nu, trebuie cel puțin să o conduci, să o urmărești, să te interesezi continuu și să pui întrebări pentru a fi informat în legătură cu progresul ei. Trebuie să stăpânești astfel de chestiuni; aceasta este responsabilitatea ta, rolul pe care trebuie să-l joci. Să nu urmărești lucrarea, să nu mai faci nimic odată ce a fost repartizată – să te speli pe mâini de ea – sunt modul în care fac lucrurile conducătorii falși. Să nu urmărești lucrarea și să nu oferi îndrumare în privința ei, să nu te interesezi de problemele care apar sau să nu le rezolvi și să nu pricepi progresul sau eficiența lucrării – și acestea sunt manifestări ale conducătorilor falși**” [Cuvântul, Vol. 5: Responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor, „Responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor

(4)"]. Cuvintele lui Dumnezeu m-au ajutat să realizez că cineva nu trebuie să înțeleagă totul și să fie capabil să le îndeplinească pe toate pentru a fi conducător de biserică. Indiferent dacă lucrătorii și conducătorii au sau nu cunoștințe tehnice, ei trebuie totuși să participe activ la lucrare, să urmărească progresul, să supravegheze, să identifice problemele în timp util și să le rezolve. Aceasta este atitudinea pe care ar trebui să o aibă față de datoria lor, pe care Dumnezeu o cere de la conducători și lucrători. M-am gândit la anumiți conducători și lucrători din biserică, responsabili de lucrări care necesitau abilități tehnice; în ciuda faptului că aveau anumite lacune și neajunsuri, ei purtau o povară în lucrarea lor, erau capabili să supravegheze și să țină evidența progresului lucrărilor în timp util, puneau accentul pe îndrumarea fraților și surorilor spre îndeplinirea sarcinilor în conformitate cu principiile și lucrau împreună cu frații și surorile pentru a-și completa punctele lor forte și slabe. Treptat, ei începeau să învețe anumite abilități tehnice, precum și adevărurile-principii, iar rezultatele pe care le obțineau în lucrarea lor se îmbunătățeau constant. Acest lucru m-a făcut să-mi amintesc de povestea lui Noe. Când a început să construiască arca, Noe de fapt nu mai construise vreodată o arcă și nici măcar nu știa cum ar arăta o arcă. Cu toate acestea, el avea inima curată, a purtat o povară și a ținut cont de intențiile lui Dumnezeu. Când Dumnezeu i-a spus să facă ceva, el a acționat conform cerințelor Lui. În cele din urmă, arca a început treptat să prindă formă, iar Noe a îndeplinit cu succes sarcina încredințată de Dumnezeu. Cât despre mine, cum am procedat în ce privește datoria mea? Fiind conducător de biserică, nu am luat în considerare cum să țin cont de intențiile lui Dumnezeu, cum să împlinesc bine lucrarea bisericii și să-mi îndeplinesc datoria, ci am stat încremenită pe poziția mea de conducător și am căutat mereu modalități de a mă prezenta ca fiind mai bună și mai capabilă decât alții. Mi-era teamă că, dacă aș lua parte la lucrarea tehnică,

lacunele și neajunsurile mele ar fi dezvăluite iar frații și surorile m-ar privi de sus. Am folosit întotdeauna lipsa mea de cunoștințe în aspectele tehnice ale producției video ca o scuză pentru a nu participa. Ce ipocrită arogantă am fost! Abia atunci mi-am dat seama că, în calitate conducător, nu îți asumi un titlu sau un statut, ci o responsabilitate și o povară. Trebuia să mă confrunt cum se cuvine cu propriile mele lacune și neajunsuri și să scap de obsesia mea pentru titlul și statutul de conducător. Trebuia să țin cont de intențiile lui Dumnezeu, să-mi asum responsabilitatea pentru lucrarea bisericii, să colaborez cu frații și surorile mele pentru a ne completa punctele forte și punctele slabe și să duc la bun sfârșit lucrarea bisericii. Nu eram familiarizată cu anumite aspecte tehnice ale lucrării, dar puteam să găsesc frați și surori care le cunoșteau și să caut și să discut cu ei. Puteam să le cer să ofere mai multe sugestii și idei și să-i fac pe toți să lucreze împreună pentru a căuta căi de practică și pentru a ne rezolva problemele. Lucrând în acest fel, toate aspectele lucrării puteau decurge normal. Dacă totuși nu puteam să ne rezolvăm problemele după căutări și discuții, puteam cere ajutorul conducătorilor superiori, ceea ce ar fi asigurat identificarea și rezolvarea în timp util a oricăror probleme din lucrarea noastră și nu ar fi cauzat întârzieri în lucrarea bisericii. Asta ar fi trebuit să fac și eram perfect capabilă să o fac. Trebuia să am o atitudine responsabilă față de lucrarea bisericii și să fac tot ce îmi stătea în putință să realizez ceea eram în stare să fac. Numai astfel mi-aș fi îndeplinit datoria și responsabilitatea. Mi-am dat seama că, în trecut, am pus prea mult accent pe reputație și statut. Am folosit întotdeauna lipsa mea de cunoștințe tehnice drept scuză, am lucrat activ pentru a-mi păstra reputația și statutul și, în cele din urmă, am provocat întârzieri în lucrarea de producție video a bisericii.

Ulterior, am găsit acest fragment din cuvintele lui Dumnezeu: „**Pentru toți cei care îndeplinesc o datorie, indiferent cât de profundă sau**

superficială este înțelegerea lor despre adevăr, cel mai simplu mod de a practica intrarea în adevărul-realitate este să se gândească, în toate, la interesele casei lui Dumnezeu și să renunțe la propriile dorințe egoiste, la intențiile personale, la motive, mândrie și statut. Să pună interesele casei lui Dumnezeu pe primul loc – măcar atât ar trebui să facă un om. Dacă o persoană care îndeplinește o datorie nu poate face nici măcar atât, atunci cum se poate spune că își face datoria? Asta nu înseamnă a-ți îndeplini datoria. Ar trebui să te gândești mai întâi la interesele casei lui Dumnezeu, să fii atent la intențiile Sale și să ții seama de lucrarea bisericii. Pune aceste lucruri înainte de toate; abia după aceea poți să te gândești la stabilitatea statutului tău sau la cum te privesc alții. Nu simțiți că devine ceva mai ușor atunci când împărțiți asta în doi pași și faceți unele compromisuri? Dacă vei practica astfel o vreme, vei ajunge să simți că a-L mulțumi pe Dumnezeu nu este un lucru atât de dificil. Ba mai mult, ar trebui să poți să-ți îndeplinești responsabilitățile, să-ți onorezi obligațiile și datoria, să lași deoparte dorințele, intențiile și motivele tale egoiste, să dai dovadă de considerație față de intențiile lui Dumnezeu și să pui pe primul loc interesele casei lui Dumnezeu, lucrarea bisericii și datoria pe care ar trebui s-o îndeplinești. După ce vei fi experimentat aceste lucruri o vreme, vei simți că acesta este un mod bun de a te comporta. Înseamnă să trăiești deschis și onest, să nu fii o persoană meschină, josnică; înseamnă să trăiești cu dreptate și onoare, mai degrabă decât să fii josnic, meschin și să nu fii bun de nimic. Vei simți că așa ar trebui să acționeze o persoană. Și că aceasta este înfățișarea pe care ar trebui să o trăiască. Treptat, dorința ta de a-ți satisface propriile interese se va diminua" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Libertatea și eliberarea pot fi dobândite doar prin alungarea firii corupte"). Meditând asupra cuvintelor lui Dumnezeu, mi-am dat seama că,

indiferent de datoria pe care o îndeplinim, trebuie să ne îndreptăm întotdeauna intențiile, să lăsăm deoparte dorințele personale sau aspirațiile către reputație și statut și să ne străduim să menținem lucrarea bisericii. Nu trebuie să ne facem griji cu privire la ceea ce cred alții despre noi, ci trebuie să fim capabili să acceptăm scrutarea lui Dumnezeu și să ne îndeplinim responsabilitățile. Doar astfel putem trăi simplu și cinstit. M-am gândit că faptul că am fost aleasă conducător a fost doar o oportunitate pentru mine de a practica și nu însemna că eram pe deplin calificată pentru această poziție. Încă trebuia să caut continuu adevărul în procesul de a-mi face datoria și să lucrez împreună cu frații și surorile mele pentru a-mi face bine datoria. Cu toate acestea, am fost prea răzvrătită, m-am gândit doar la statutul și la reputația mea și nu am reușit să fac o lucrare reală Toate acestea au cauzat pierderi în lucrarea bisericii și au dus la înlocuirea mea. După ce am ajuns să înțeleg intențiile lui Dumnezeu, am hotărât ca pe viitor să acționez în datoria mea conform cuvintelor lui Dumnezeu, să nu mai țin cont de reputația și statutul meu și să-mi îndeplinesc datoria pentru a-L satisface pe Dumnezeu.

La scurt timp după aceea, biserica m-a însărcinat să-i ud pe nou-veniți și, după câteva luni, am fost promovată conducător de grup. Din nou, nu m-am putut abține să nu-mi fac griji: „Nu i-am udat pe nou-veniți de foarte mult timp, nu am experiență și capacitatea mea de a-i uda pe nou-veniți nu este mai bună decât a celorlalți frați și surori. Voi fi cu adevărat capabilă să slujesc drept un conducător de grup eficient? Dacă nu-mi fac treaba bine și nu pot recomanda căi reale de practică pentru frații și surorile mele, vor crede ei că nu sunt calificată pentru a sluji drept conducător de grup? Va crede conducătorul meu că îmi lipsesc calibrul și competența?” Mi-am dat seama că doream din nou să îmi păstrez reputația și statutul. M-am gândit la lecțiile pe care le-am învățat din eșecul meu anterior și m-am grăbit să vin

înaintea lui Dumnezeu în rugăciune. După ce am încheiat rugăciunea, am văzut acest fragment din cuvintele lui Dumnezeu: „**Trebuie să căutați adevărul pentru a rezolva orice problemă care se ivește, indiferent care e aceasta și, sub nicio formă, să nu vă deghizați sau să vă puneți o față falsă pentru alții. Neajunsurile voastre, deficiențele, defectele, firile voastre corupte – să fiți complet deschiși cu privire la ele și să aveți părtășie despre toate. Nu le țineți în voi. A învăța cum să te deschizi este primul pas spre intrarea în viață și e primul obstacol, care este cel mai dificil de depășit. Odată ce l-ai depășit, intrarea în adevăr e ușoară. Ce înseamnă a face acest pas? Înseamnă că tu îți deschizi inima și arăți tot ceea ce ai, bun sau rău, pozitiv sau negativ; te dezvălui pentru ca ceilalți și Dumnezeu să te vadă; fără a ascunde nimic de Dumnezeu, fără a tăinui nimic, fără a deghiza nimic, liber de înșelăciune și șiretlicuri și fiind, totodată, deschis și onest cu alți oameni. În acest fel, trăiești în lumină și nu numai că Dumnezeu te va examina, dar și alți oameni vor fi capabili să vadă că tu acționezi cu principiu și un anume grad de transparență. Nu trebuie să folosești nicio metodă ca să-ți protejezi reputația, imaginea și statutul, nici nu trebuie să-ți acoperi sau ascunzi greșelile. Nu trebuie să întreprinzi aceste eforturi inutile. Dacă poți să renunți la aceste lucruri, vei fi foarte relaxat, vei trăi fără constrângeri sau durere și vei trăi complet în lumină**” (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a). Citirea cuvintelor lui Dumnezeu m-a ajutat să dobândesc claritate și mi-a dat o cale de practică. Nu ar trebui să-mi deghizez și să-mi ascund lacunele și neajunsurile de dragul reputației și al statutului. Mai degrabă, ar trebui să am o atitudine adecvată în ce privește aceste lacune, să practic onestitatea, să realizez atât cât am înțeles și să-mi îndeplinesc datoria și responsabilitatea. După aceea, am urmărit activ progresul lucrării și, atunci când întâlneam probleme care

îmi depășeau cunoștințele sau pe care nu puteam să le rezolv singură, căutam alături de frații și surorile mele să rezolvăm problema împreună. De fiecare dată când frații și surorile se adunau pentru discuții, învățam cu sârguință de la ei și preluam căile utile de practică pe care le menționau. De asemenea, mă înarmam adesea cu adevărul viziunilor. După ce am practicat în acest fel o perioadă de timp, am ajuns treptat să înțeleg unele principii, randamentul meu în îndeplinirea datoriei s-a îmbunătățit progresiv și m-am simțit liniștită și în largul meu.

Meditând asupra acestei experiențe de a fi înlocuită, cuvintele lui Dumnezeu m-au luminat și m-au călăuzit, insuflându-mi cunoașterea adevărului privind lupta mea pentru reputație și statut și consecințele unor astfel de acțiuni. Cuvintele Sale au contribuit, de asemenea, la corectarea punctelor mele de vedere greșite. Toate acestea sunt iubirea și mântuirea lui Dumnezeu!

72. Calea spre Împărăția Cerurilor

de Marcelita, Filipine

În privința intrării în Împărăția Cerurilor, mulți oameni se gândesc: „Deoarece avem credință în Domnul și păcatele ne-au fost iertate, când Domnul va veni, El ne va răpi direct în Împărăția Sa.” Există, apoi, și unii care cred că doar cei sfinți Îl pot vedea pe Domnul, gândindu-se: „Tot nu putem să nu păcătuim în permanență. Nu am aruncat lanțurile păcatului, deci, oare chiar putem intra în Împărăția Cerurilor?” La această întrebare, unii pot spune: „În ciuda păcătoșeniei noastre, Domnul Isus e jertfa noastră veșnică de păcat, așa că El ne va ierta câtă vreme Îi vom mărturisi păcatele noastre. Atunci, El nu ne va considera păcătoși și vom putea intra în Împărăția Lui.” Eu, însă, nu gândesc așa, căci în Biblie se spune: „**Dacă noi păcătuim în mod intenţionat, după ce ni s-a făcut cunoscut adevărul, nu mai este nici o jertfă pentru păcat**” (Evrei 10:26). Asta dovedește că jertfa de păcat este limitată. Cei care știu adevărata cale și totuși păcătuiesc nu vor primi mântuirea lui Dumnezeu. Așadar, cum vom intra în Împărăția Cerurilor? Niciodată n-am putut pricepe asta. Abia când am citit cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic am găsit calea de purificare și de intrare în Împărăția lui Dumnezeu.

M-am născut într-o familie creștină și de la o vârstă fragedă am mers la slujbe cu părinții mei. De asemenea, am participat activ la activitățile bisericii. Ca adult, m-am sacrificat pentru Domnul cu și mai mult zel. Uneori însoțeam pastorul să țină întruniri de rugăciune în afara orașului. Cu tot entuziasmul meu, însă, nu aveam nicio satisfacție de pe urma slujbelor. Predicile pastorului erau întotdeauna despre aceleași lucruri vechi. Nu era nicio luminare nouă. Iar personal, adesea nu eram în stare să trăiesc după învățăturile Domnului. Mereu eram prinsă într-un ciclu al comiterii

păcatelor și mărturisirii lor. De pildă, când vedeam că mama le dădea cadouri sau bani fraților mei, dar mie rar îmi dădea ceva, deveneam invidioasă, nervoasă și mă plângeam de ea. În slujirea mea pentru biserică, ori de câte ori pastorul îmi dădea sarcini, mă gândeam că probabil mă favoriza și mă privea cu bunăvoință. Mă umpleam de mândrie și chiar mă uitam de sus la ceilalți conlucrători. Scripturile spun: „**Urmăriţi cu toţii pacea şi sfinţirea, fără de care nimeni nu-L va vedea pe Domnul!**” (Evrei 12:14). Dar eu tot eram plină de invidie, ură și condescendență. Nu puteam să mă înțeleg bine cu familia, cu atât mai puțin să-i iubesc pe alții ca pe mine însămi și să ajung la armonie cu toți oamenii. Domnul e sfânt; chiar putea cineva ca mine să primească lauda Sa și să intre în Împărăția Sa? Eram foarte confuză, așa că am căutat ajutor de la pastor și alți membri ai bisericii. Însă pastorul a zis doar atât: „În calitate de credincioși, păcatele noastre au fost iertate. Jertfa de păcat a Domnului Isus are efect pentru totdeauna. Așadar, în ciuda tuturor păcatelor noastre săvârșite în trecut și în viitor, cât timp ne vom ruga și ne vom mărturisi Domnului, El ne va ierta necondiționat. Apoi, Domnul ne va vedea ca fiind fără păcat și vom fi primiți în Împărăția Lui. Trebuie să avem credință în Domnul.” Totuși, faptul că am auzit cuvintele pastorului nu mi-a înlăturat starea de confuzie. Domnul ne iartă păcatele, dar de ce Biblia spune și asta: „**Dacă noi păcătuim în mod intenţionat, după ce ni s-a făcut cunoscut adevărul, nu mai este nici o jertfă pentru păcat**” (Evrei 10:26)? Asta dovedește că Domnul nu ne va ierta veșnic păcatele în mod necondiționat. Nu dobândisem niciun strop de claritate în privința asta și am putut doar să mă consolez gândindu-mă: iubirea Domnului e nemărginită și infinită, deci poate că pastorul are dreptate. Atâta vreme cât voi continua să mă rog si să mă mărturisesc, Domnul nu-mi va imputa acele păcate, iar când va veni, El mă va răpi în Împărăția Cerurilor. După aceea, doar am citit Biblia mai

departe și am participat la slujbe, sperând că voi intra în Împărăția Domnului când El va veni.

Mai târziu am întâlnit două surori pe internet. Am discutat adeseori, încurajându-ne și motivându-ne reciproc în credința noastră și împărtășindu-ne gândurile. Într-o zi, una din ele m-a întrebat: „Care e speranța ta cea mai mare în calitate de credincioasă?" Fără cea mai mică ezitare, am spus: „Să intru în Împărăția lui Dumnezeu, bineînțeles!" Atunci, ea a întrebat: „Deci știi ce fel de oameni pot intra în Împărăția lui Dumnezeu?" Când a spus asta, mi-am zis: „Exact în legătură cu lucrul acesta eram derutată. Pastorul și membrii bisericii spun toți că prin credința în Domnul și fiind botezați în numele Lui, păcatele ne sunt iertate și putem intra în Împărăția Cerurilor. Oare ea are altă părere, din moment ce pune întrebarea asta?" Apoi, ea a zis: „Obișnuiam să cred că, în credința noastră, cât timp acceptăm numele Domnului și ne rugăm și ne mărturisim în numele Său, atunci Domnul ne va ierta păcatele. Apoi, când va veni, El ne va răpi în Împărăția Cerurilor. Mai târziu, însă, mi-am dat seama că, deși păcatele noastre sunt iertate crezând în Domnul, mai suntem înclinați să păcătuim și să ne împotrivim Lui. De exemplu: Domnul ne cere să-i iubim pe alții ca pe noi înșine, să practicăm răbdarea și să fim sare și lumină pentru a-L slăvi pe El, însă noi mereu ne lăsăm prinși în certuri din cauza unor fleacuri meschine. În fața dezastrelor și a încercărilor, dăm vina pe Domnul și Îl trădăm. Muncim și ne sacrificăm doar pentru a primi binecuvântări și a intra în Împărăția Lui. Asta înseamnă să încerci să faci o tranzacție cu Domnul. A trăi în felul acesta nu e nici pe departe în acord cu voia Domnului. Scripturile afirmă clar: «**Așadar, voi veți fi sfinți, pentru că Eu sunt sfânt**» (Leviticul 11:45). «**Adevărat, adevărat vă spun că oricine săvârşeşte păcatul este sclav al păcatului. Şi sclavul nu rămâne veşnic în casă, însă fiul rămâne veşnic**» (Ioan 8:34-35). Dumnezeu este sfânt și

drept, iar Împărăția Cerurilor este sub cârmuirea Lui. Este un pământ sfânt. Dumnezeu nu va îngădui celor întinați să murdărească pământul Lui cel sfânt. Cei care păcătuiesc, se împotrivesc și se răzvrătesc mereu împotriva Domnului sunt încă sclavi ai păcatului și categoric nu pot intra în Împărăția lui Dumnezeu." După ce am ascultat părtășia surorii, am spus: „Ai dreptate. În credința noastră, deseori mințim, păcătuim și nu ne putem elibera de păcat. Eu am experimentat lucrul acesta foarte profund. Într-adevăr m-a derutat dintotdeauna. Chiar putem să intrăm așa în Împărăția lui Dumnezeu? Am căutat sfatul pastorului meu și al altor membri ai bisericii, dar n-am primit niciodată un răspuns satisfăcător. Prin părtășia ta, dobândesc, în sfârșit, puțină înțelegere. Cei care păcătuiesc mereu și nu au fost purificați nu pot intra în Împărăția lui Dumnezeu. Dar eu tot nu înțeleg: de ce mai păcătuim din moment ce, credincioși fiind, Domnul ne-a iertat?"

Ca răspuns la întrebarea mea, sora mi-a citit câteva fragmente din cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic. „**Căci în ciuda tuturor lucrurilor pentru care omul a fost răscumpărat și iertat de păcate, se poate considera doar că Dumnezeu nu-Și aduce aminte de fărădelegile omului și nu-l tratează potrivit cu acestea. Totuși, atunci când omul, care trăiește într-un trup material, nu a fost eliberat de păcat, el poate doar continua să păcătuiască, dezvăluindu-și, la nesfârșit, corupta fire satanică. Aceasta este viața pe care o duce omul, un ciclu fără sfârșit în care păcătuiește și este iertat. Majoritatea oamenilor păcătuiesc în timpul zilei doar pentru a mărturisi seara. Astfel, chiar dacă jertfa de păcat este întotdeauna eficientă pentru om, ea nu va putea să îl mântuiască pe om de păcat. Numai jumătate din lucrarea mântuirii a fost desăvârșită, pentru că omul are încă o fire coruptă. […] Omului nu îi este ușor să devină conștient de păcatele sale; el nu are nicio cale de a-și recunoaște propria natură adânc înrădăcinată și trebuie să se**

bazeze pe judecata prin cuvânt pentru a obține acest rezultat. Doar astfel, omul poate fi schimbat, în mod treptat, de aici înainte" [Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Taina întrupării (4)"]. **„Deși Isus a lucrat mult printre oameni, El a completat doar răscumpărarea întregii omeniri și a devenit jertfa pentru păcat a omului; El nu l-a scăpat pe om de toată firea lui stricată. Deplina mântuire a omului de influența Satanei nu necesita doar ca Isus să devină jertfa pentru păcat și să poarte păcatele omului, ci necesita și ca Dumnezeu să facă o lucrare și mai mare pentru a-l scăpa pe om cu totul de firea lui satanic de coruptă. Și astfel, acum că omul a fost iertat de păcatele lui, Dumnezeu S-a întors în trup pentru a-l conduce pe om în noua epocă și a început lucrarea de mustrare și judecată. Lucrarea aceasta l-a adus pe om într-un tărâm mai înalt. Toți cei care se supun stăpânirii Lui se vor bucura de un adevăr mai mare și vor primi binecuvântări mai mari. Ei vor trăi cu adevărat în lumină și vor dobândi adevărul, calea și viața**" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Prefață"). După ce a citit cuvântul lui Dumnezeu, ea a avut părtășie cu mine: „În timpul Epocii Harului, Domnul Isus a făcut numai lucrarea de răscumpărare, nu lucrarea de purificare și transformare a oamenilor. Cu toții știm că, spre sfârșitul Epocii Legii a Vechiului Testament, oamenii erau în pericol de a fi executați pentru nerespectarea legii. Apoi, Dumnezeu Însuși S-a întrupat si a fost răstignit ca jertfă de păcat pentru omenire, răscumpărând omul din păcatele sale. Cât timp oamenii se mărturiseau și se pocăiau înaintea Domnului, păcatele lor puteau fi iertate, iar ei se puteau bucura de harul, pacea și fericirea dăruite de Domnul din belșug. Această iertare a păcatelor se referă la faptul că nu mai ești omorât sub lege. Nu înseamnă că omul e liber de păcat. Cu atât mai puțin, nu înseamnă că omul nu va mai păcătui niciodată. Păcatele ne sunt iertate prin credința noastră, dar natura noastră păcătoasă e încă adânc

înrădăcinată în noi. Suntem plini de firi satanice precum aroganța, înșelăciunea și răul. De exemplu, ne împotrivim chiar și propriei conștiințe, mințind și înșelând pentru a ne proteja interesele personale. Dacă oamenii nu se poartă așa cum vrem, ne enervăm și îi certăm. Concurăm pentru statut și căutăm profitul, suntem invidioși și certăreți. În plus, urmăm tendințe lumești rele și savurăm bucuriile trupești. Și așa mai departe. Știm că a păcătui nu e conform cu voia Domnului și venim des înaintea Lui pentru a ne pocăi și mărturisi, dar apoi păcătuim mai departe. Toate acestea sunt rezultatul naturii noastre satanice. Dacă nu înlăturăm rădăcina naturii noastre păcătoase, atunci păcatele noastre vor fi ca buruienile tăiate din tulpină, care cresc iarăși din rădăcină. De aceea, în zilele de pe urmă, Dumnezeu înfăptuiește lucrarea judecății, înlăturând temeinic natura noastră păcătoasă, curățindu-ne și transformându-ne firile corupte, ca să nu mai păcătuim și să nu ne mai împotrivim lui Dumnezeu. Aceasta e singura cale de a fi demni de Împărăția Cerurilor."

După ce am ascultat părtășia surorii, am înțeles că iertarea păcatelor înseamnă doar că Domnul Isus ne-a iertat păcatele, nu că nu suntem păcătoși. Și nu înseamnă nici că Domnul ne va ierta păcatele nelimitat, așa cum pretinsese pastorul meu. Părtășia surorii a fost foarte practică și total în acord cu Biblia: „**Dacă noi păcătuim în mod intenţionat, după ce ni s-a făcut cunoscut adevărul, nu mai este nici o jertfă pentru păcat**" (Evrei 10:26). Ceea ce a spus pastorul mă lăsa atât de derutată. Domnul e sfânt. Ne va lua într-adevăr în Împărăția Lui chiar dacă păcătuim tot timpul? N-am putut să-mi dau seama, așa că m-am încrezut în ce a spus pastorul și am continuat să studiez Biblia rugându-mă, mărturisindu-mă și sperând că, atunci când Domnul va veni, nu Se va uita la păcatele noastre, ci ne va lua direct în Împărăția Sa. Amintindu-mi acum, chiar era o noțiune deplasată. Sora spusese că Domnul avea să înfăptuiască lucrarea judecății la

întoarcerea Sa pentru a-l purifica pe om, deci m-am grăbit s-o întreb cum anume va înfăptui Dumnezeu această lucrare. Ea a răspuns cu răbdare: „Biblia conține multe profeții despre lucrul acesta. De pildă: «**Mai am să vă spun multe lucruri, dar acum nu le puteţi purta. Însă când va veni El, Duhul adevărului, vă va călăuzi în tot adevărul**» (Ioan 16:12-13). «**Pe cel ce Mă respinge şi nu acceptă cuvintele Mele are cine să-l judece: cuvântul pe care l-am spus Eu, acela îl va judeca în ziua de pe urmă**» (Ioan 12:48). Versetele acestea arată că Dumnezeu va exprima adevărul pentru a judeca și purifica oamenii în zilele de pe urmă. Domnul Isus S-a întors acum ca Dumnezeu Atotputernic întrupat al zilelor de pe urmă. El exprimă adevărul și face lucrarea judecății începând de la casa lui Dumnezeu, pentru a îndepărta natura păcătoasă și firile satanice ale omului și pentru a elibera în cele din urmă oamenii de sub influența Satanei.” Apoi, ea mi-a arătat clipuri video cu lecturi din cuvintele lui Dumnezeu. Dumnezeu Atotputernic spune: „**Hristos al zilelor de pe urmă folosește o multitudine de adevăruri pentru a-i învăța pe oameni, pentru a demasca substanța omului și pentru a-i analiza cuvintele și faptele. Aceste cuvinte cuprind diferite adevăruri, precum datoria omului, cum ar trebui el să I se supună lui Dumnezeu, cum ar trebui să Îi fie credincios lui Dumnezeu, cum ar trebui să trăiască umanitatea normală, precum și înțelepciunea și firea lui Dumnezeu și așa mai departe. Aceste cuvinte sunt toate îndreptate către substanța omului și firea sa coruptă. În special, cele care dezvăluie cum Îl disprețuiesc oamenii pe Dumnezeu vizează modul în care oamenii sunt o întruchipare a Satanei și o forță inamică față de Dumnezeu. În realizarea lucrării Sale de judecată, Dumnezeu nu clarifică pur și simplu natura oamenilor în doar câteva cuvinte; El o demască, o emondează pe termen lung. Toate aceste diferite metode de demascare**

și emondare nu pot fi înlocuite prin cuvinte obișnuite, ci prin adevărul de care oamenii sunt complet lipsiți. Doar metodele de acest fel pot fi considerate judecată; doar prin acest tip de judecată oamenii pot să fie supuși și pe deplin convinși cu privire la Dumnezeu și, mai mult decât atât, să câștige adevărata cunoaștere a lui Dumnezeu. Ceea ce aduce cu sine lucrarea judecății este faptul că omul înțelege adevăratul chip al lui Dumnezeu și adevărul despre răzvrătirea proprie. Lucrarea judecății îi permite omului să înțeleagă mai bine intențiile lui Dumnezeu, scopul lucrării lui Dumnezeu și tainele de neînțeles pentru el. De asemenea, îi permite omului să își recunoască și să își cunoască esența coruptă și rădăcinile stricăciunii sale, precum și să descopere urâțenia omului. Aceste efecte sunt toate aduse de lucrarea judecății, deoarece esența acestei lucrări este de fapt lucrarea de dezvăluire a adevărului, căii și vieții lui Dumnezeu în fața tuturor celor care au credință în El. Această lucrare este lucrarea de judecată realizată de Dumnezeu" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Hristos înfăptuiește lucrarea judecății prin adevăr"). **„Cu ajutorul acestei lucrări de judecată și mustrare, omul va ajunge să cunoască pe deplin esența întinată și coruptă din propriul sine și va putea să se schimbe complet și să devină neprihănit. Doar în felul acesta poate deveni omul vrednic să se întoarcă înaintea tronului lui Dumnezeu. Întreaga lucrare făcută în această zi este astfel încât omul să poată fi curățat și schimbat; prin judecata și mustrarea prin cuvânt, precum și prin rafinare, omul poate să-și înlăture corupția și să fie făcut pur**" [Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Taina întrupării (4)"].

După clipurile video, sora a avut părtășie cu mine: „În zilele de pe urmă, Dumnezeu Atotputernic folosește în principal adevărul pentru a judeca și dezvălui natura satanică a omenirii corupte și diversele firi

satanice care I se opun și păcătuiesc împotriva Lui. În același timp, El clarifică toate adevărurile pe care ar trebui să le practicăm în credința noastră – de pildă, cum să clădim o relație normală cu Dumnezeu, cum să trăim umanitatea normală, cum să-L iubim pe Dumnezeu și să ne supunem Lui, cum să credem în Dumnezeu și să-L slujim în acord cu voia Lui și multe altele. Prin judecata și mustrarea cuvintelor lui Dumnezeu, putem vedea cât de profund am fost corupți de Satana și cum suntem plini de firi satanice precum aroganța, înșelăciunea și răul. Noi nu trăim nici cea mai vagă aparență de umanitate, ci suntem întruchipări ale Satanei și nedemni să trăim înaintea lui Dumnezeu. Totodată, putem să cunoaștem firea cea dreaptă a lui Dumnezeu, care nu tolerează jignire, putem să începem să ne urâm, să ne disprețuim pe noi înșine și să ne pocăim înaintea lui Dumnezeu. Apoi, firile noastre corupte pot fi transformate treptat și ne vom teme întrucâtva de Dumnezeu și ne vom supune Lui." După aceea, a continuat și mi-a împărtășit din experiența ei. A zis că înainte, în credința ei în Domnul, crezuse că, întrucât se sacrificase, renunțase la mult, trecuse prin greutăți și plătise un preț pentru Domnul, Îl iubea cel mai mult pe Domnul și era mai bună decât alți oameni. Obișnuia să folosească asta drept capital și să-i privească de sus pe alții, gândindu-se că era cea mai potrivită să fie încununată și răsplătită. După ce a primit lucrarea din zilele de pe urmă a lui Dumnezeu Atotputernic, a citit cuvintele lui Dumnezeu care judecă și demască oamenii. A văzut următorul fragment: „**Ar fi mai bine pentru voi să dedicați mai mult efort adevărului cunoașterii sinelui. De ce nu ați fost lăudați de Dumnezeu? De ce este firea voastră abominabilă pentru El? De ce discursul vostru Îi provoacă dezgust? De îndată ce ați dat dovadă de un pic de loialitate, vă cântați propriile laude și cereți recompensă pentru o contribuție mică; vă uitați de sus la alții când ați arătat un minimum de supunere și deveniți disprețuitori față de**

Dumnezeu după îndeplinirea unei sarcini minore. […] Să știți foarte bine că voi credeți în Dumnezeu și, cu toate acestea, să nu puteți fi compatibili cu Dumnezeu. Știind foarte bine că sunteți pe deplin nevrednici, insistați, totuși, în a vă lăuda. Nu simțiți că rațiunea vi s-a deteriorat până într-acolo încât nu mai aveți autocontrol?" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cei care sunt incompatibili cu Hristos sunt cu siguranță potrivnici lui Dumnezeu"). Fusese tulburată și rușinată după ce a citit asta. Își dăduse seama că atitudinea ei continuă de preamărire de sine și condescendență față de alții și convingerea ei că era demnă de a primi cununa erau în întregime din cauza naturii ei satanice arogante. A înțeles că sacrificiul ei nu a fost pentru a I se supune lui Dumnezeu, ci a fost făcut pentru a primi binecuvântări și a face o tranzacție cu Dumnezeu. A ajuns să-și înțeleagă firea satanică, arogantă, precum și impuritatea credinței ei. A văzut că era plină de firi satanice și că totuși se aștepta, în mod nerușinat și nerezonabil, să fie binecuvântată și să dobândească intrarea în Împărăția Cerurilor. A ajuns să se urască și să se disprețuiască și nu s-a mai considerat mai bună decât oricine altcineva. Nu a îndrăznit să se laude cu iubirea ei pentru Dumnezeu ori să ceară ca El să o răsplătească și să-i dea cununa. În schimb, a fost conștientă că ar trebui să accepte cu bună credință judecata și mustrarea cuvintelor lui Dumnezeu, să încerce să-și lepede firea coruptă și să facă tot posibilul pentru a-și îndeplini datoria ca făptură creată. După ce i-am ascultat părtășia, am înțeles mai bine cum Își înfăptuiește Dumnezeu lucrarea de judecată în zilele de pe urmă. Am considerat foarte practică și utilă pentru mine mărturia ei bazată pe experiență. M-am gândit cum și eu am fost exact la fel: pastorul mă favorizase și-mi încredințase niște sarcini, așa că mă crezusem a fi mai bună decât frații și surorile și îi privisem de sus. Acasă, întotdeauna mi se păruse că viețile tuturor ar trebui să se învârtă în jurul meu. Asta era propria mea fire arogantă. M-am gândit că aș putea fi

și eu purificată și transformată prin judecata și mustrarea lui Dumnezeu în zilele de pe urmă. Am discutat până târziu în seara aceea și am dobândit multă hrană și satisfacție spirituală.

Mai târziu, am citit pe larg din cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic și am descoperit că ele nu doar că dezvăluie adevărul din spatele corupției oamenilor și tainele lucrării lui Dumnezeu, ci și detaliază cum să te lepezi de firile corupte, cum să trăiești o viață cu sens și multe alte aspecte ale adevărului. Am înțeles: cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic sunt adevărul și sunt glasul lui Dumnezeu. Am devenit absolut sigură că Dumnezeu Atotputernic este Domnul Isus întors și am acceptat în mod oficial lucrarea din zilele de pe urmă a lui Dumnezeu Atotputernic. Îmi aduc aminte de anii aceia când credeam în Domnul în timp ce trăiam în păcat și eram neputincioasă să mă extrag din ghearele lui. Eram foarte confuză în legătură cu modul de a intra în Împărăția Cerurilor. Acum am găsit, în sfârșit, calea spre purificare și Împărăția Cerurilor! Slavă Ție, Dumnezeule Atotputernic!

76. O noapte de tortură brutală

de Gao Liang, China

Într-o noapte din aprilie 2006, m-am dus să răspândesc Evanghelia Împărăției lui Dumnezeu Atotputernic unui grup de creștini, dar ei nu au acceptat-o și chiar m-au bătut. În dimineața următoare, la ora 8, doi polițiști în civil au venit la locul meu de muncă și m-au forțat să-i duc acolo unde locuiam la acel moment. Mi-am dat seama că probabil creștinii mă denunțaseră. Eram neliniștit și înspăimântat – știam că, dacă poliția ar găsi cărțile conținând cuvintele lui Dumnezeu pe care le păstram în apartamentul meu, cu siguranță m-ar aresta. M-am rugat neîncetat lui Dumnezeu: „O, Dumnezeule, dacă într-adevăr mă arestează astăzi, va fi cu permisiunea Ta. Sunt gata să mă las în mâinile Tale. Te rog, protejează-mă, dă-mi putere și credință și îndrumă-mă să rămân ferm în mărturia mea.” După ce am ajuns acasă, au început să scotocească prin toate lucrurile mele personale fără să arate vreun act de identitate, găsind, în cele din urmă, o copie a cărții „**Cuvântul Se arată în trup**”, o carte a Evangheliei și un CD player. Apoi m-au dus la biroul județean de securitate publică.

Un ofițer m-a întrebat: „Ești credincios în Dumnezeu Atotputernic? Câte persoane ai convertit? Cine este conducătorul tău?” I-am răspuns: „Da, cred în Dumnezeu Atotputernic, dar practicăm credința și împărtășim Evanghelia din proprie inițiativă. Nu avem conducători.” Acest lucru l-a înfuriat atât de mult încât m-a lovit puternic în stomac, făcându-mă să mă dau înapoi cu câțiva pași. Știam că probabil nu puteam evita să fiu torturat și chinuit după ce am fost arestat – o astfel de zi vine cu siguranță pentru aceia dintre noi care trăim în China în calitate de credincioși și adepți ai lui Dumnezeu. Trebuia să mă bazez pe Dumnezeu pentru a trece peste această încercare – nu puteam să îngenunchez în fața Satanei. Ofițerul m-a

chestionat cu cruzime, spunând: „Când te-ai alăturat bisericii? Cine ți-a dat acele cărți? Unde locuiește acea persoană?” Când nu am răspuns, mi-a tras mâinile la spate și m-a încătușat de un scaun de metal. Chiar atunci, șeful Biroului de Securitate Publică, șeful Wang, a intrat și a strigat: „Ce naiba faci? Descătușează-l imediat!” Apoi, zâmbind, s-a apropiat de mine, m-a bătut pe umăr și, mimând un ton sincer, mi-a spus: „Bătrâne tovarăș, îmi doresc numai ce e mai bun pentru tine. Știu că munca nu a fost ușoară pentru tine. Dacă ne spui tot ce știi despre Biserica lui Dumnezeu Atotputernic, vei primi o recompensă de câteva mii de yuani.” Mi-am dat seama că acesta era complotul viclean al Satanei: ofițerul încerca să mă momească să dau informații despre biserică, să-L trădez pe Dumnezeu și să-mi vând frații și surorile oferindu-mi o recompensă bănească. M-am gândit în sinea mea: „Chiar dacă mi-ai oferi un munte de aur, tot n-aș ceda. Nu voi trăda niciodată interesele bisericii.” Văzând că nu eram convins, a adăugat: „Dacă doar îmi spui ceea ce știi, poți chiar să iei o parte din profiturile noastre de acum înainte.” Am simțit o reală repulsie față de el și, pur și simplu, am ignorat tot ce a spus. Când și-a dat seama că nu aveam să spun nimic, a devenit imediat sinistru. Încruntat și pe un ton sever, a spus: „Acesta nu știe ce este bine pentru el. Fă ce ai de făcut cu el” și apoi a ieșit val-vârtej din cameră. Unul dintre ofițeri m-a amenințat, spunând: „Dacă nu ne spui sincer ceea ce știi, lucrurile nu se vor termina bine pentru tine.” În timp ce spunea asta, m-a pălmuit puternic peste față, m-a lovit cu piciorul la pământ, apoi mi-a strâns brațele la spate și m-a încătușat pe scaunul de metal. M-am simțit puțin speriat când m-am gândit la ce tortură m-ar putea aștepta, așa că m-am rugat în tăcere lui Dumnezeu: „O, Dumnezeule, depinde în întregime de Tine dacă mor astăzi în mâinile polițiștilor. Te rog, umple-mă de credință și putere – ajută-mă să nu-mi vând frații și surorile și să nu Te trădez.” După ce mi-am încheiat rugăciunea, mi-am amintit brusc

de povestea lui Daniel. Daniel a fost aruncat în groapa cu lei, dar a avut credință și s-a rugat lui Dumnezeu și s-a bazat pe El, așa că Dumnezeu a închis fălcile leilor pentru a-i împiedica să-i facă rău. Știam că și eu, la rândul meu, ar trebui să am credință în Dumnezeu și să rămân ferm în mărturia mea pentru El, indiferent în ce fel m-ar chinui polițiștii.

După aceea, m-au interogat din nou cu aceleași întrebări, dar tot nu am vrut să răspund, așa că m-au târât într-o curte, mi-au pus cinci sau șase cărți conținând cuvintele lui Dumnezeu în față și mi-au atârnat la gât o pancartă pe care scria „membru al unei secte". Mi-au făcut o poză înainte de a-mi lua amprentele și de a mă duce într-o cameră de tortură ascunsă. De îndată ce am intrat în cameră, am simțit că-mi îngheață sângele – camera era plină cu diferite tipuri de dispozitive de tortură. Era un suport înalt din oțel sudat, un scaun tigru și cătușe pentru picioare, precum și peste zece cutii mari și mici pline cu tot felul de alte dispozitive de tortură. Pe perete atârnau bice din piele, tije de bachelită, cleme și multe alte instrumente de tortură mai mici pe care nu le mai văzusem înainte. Trebuie să fi fost peste o sută de dispozitive de tortură în acea cameră. Imediat am simțit că mi se ridică părul de pe ceafă, iar picioarele mi s-au înmuiat. M-am gândit în sinea mea: „Nu m-ar fi adus aici dacă nu plănuiau să mă tortureze. Cine știe dacă voi reuși să scap cu viață de aici. Poate dacă le-aș da doar câteva informații irelevante, mă vor lăsa să plec și nu va trebui să sufăr în acest loc. Dacă nu le spun nimic, cu siguranță mă vor supune unei torturi cumplite." Chiar atunci, mi-am amintit brusc povestea celor trei prieteni ai lui Daniel – aceștia au fost aruncați într-un cuptor de foc pentru că nu voiau să se încline în fața unui idol de aur, spunând că preferă să moară decât să-L trădeze pe Dumnezeu. Dumnezeu i-a ocrotit pe toți trei, fără ca vreunul să fi suferit cea mai mică arsură. Acest lucru mi-a amintit de suveranitatea atotputernică a lui Dumnezeu; credința în El mi-a fost reînnoită. Știam că soarta mea, fie că

este de a trăi sau de a muri, era toată în mâna lui Dumnezeu. Indiferent cum aveau să mă tortureze, trebuia să mă bazez pe Dumnezeu și să rămân ferm în mărturia mea pentru El. După aceea, doi ofițeri tineri au intrat și au ajustat suportul din oțel la înălțimea mea, atârnându-mi mâinile de bara orizontală, astfel încât vârful picioarelor mele doar să atingă solul. Un ofițer a mârâit feroce: „Am pierdut o zi întreagă încercând să te facem să vorbești, acum este timpul să te facem să suferi!" Mâinile și brațele îmi susțineau greutatea întregului corp. Îmi simțeam întregul corp incredibil de inconfortabil. După un timp, mâinile și brațele au început să mă doară din ce în ce mai tare, de parcă mi-ar fi fost rupte încet. Mă durea atât de tare încât am strigat de durere. Nu mâncasem o zi întreagă, mă simțeam amețit și-mi era greață. Era într-adevăr mai mult decât puteam să îndur. În mijlocul suferinței mele, mi-am amintit brusc cuvintele lui Dumnezeu: „**Poate că vă amintiți cu toții aceste cuvinte: «Căci necazul nostru ușor de purtat și temporar, lucrează în noi o greutate veșnică de slavă, dincolo de orice imaginație.» Cu toții ați auzit aceste cuvinte înainte, totuși niciunul dintre voi nu a înțeles adevărata lor însemnătate. Astăzi, sunteți profund conștienți de însemnătatea lor reală. Aceste cuvinte vor fi împlinite de Dumnezeu în timpul zilelor de pe urmă și vor fi împlinite în cei care au fost persecutați cu cruzime de marele balaur roșu în ținutul unde stă încolăcit. Marele balaur roșu Îl persecută pe Dumnezeu și este vrăjmașul lui Dumnezeu și deci, în acest ținut, cei care cred în Dumnezeu sunt astfel supuși umilinței și asupririi, și ca urmare, aceste cuvinte sunt împlinite în voi, acest grup de oameni**" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Este lucrarea lui Dumnezeu la fel de simplă cum și-o imaginează oamenii?"). Prin cuvintele lui Dumnezeu, mi-am dat seama că El Se folosea de marele balaur roșu pentru a-Și desăvârși aleșii. Eram torturat pentru a-mi desăvârși credința – această tortură avea o semnificație

specială – așa că trebuia să nu mai fiu atât de negativ și slab. M-am rugat atunci lui Dumnezeu, spunând: „O, Dumnezeule! Indiferent cum mă torturează sau cât de mult trebuie să îndur, nu-mi voi vinde niciodată frații și surorile și nici nu Te voi trăda!” După aceea, am fost lăsat să stau atârnat acolo în jur de două ore.

Puțin după ora 8 seara, patru tineri care purtau măști de schi au intrat în cameră și unul dintre ei m-a luat în râs cu răutate: „Ei bine, ce mai faci? Stai confortabil?” În timp ce spunea asta, a luat un bici de piele de pe perete și a început să mă lovească cu el peste brațe. La fiecare lovitură de bici, simțeam de parcă mi se smulgea cu forță carnea de pe oase – era insuportabil de dureros. M-a biciuit de cel puțin cincizeci sau șaizeci de ori, iar când a obosit, un alt tip a preluat sarcina. La momentul respectiv, eram puțin îngrijorat că, dacă mă biciuiau atât de tare, brațele mele aveau să fie schilodite, că nu voi putea duce o viață normală, așa că m-am rugat lui Dumnezeu: „O, Dumnezeule, pun totul în mâinile Tale. Fie că devin schilod sau nu, mă supun orchestrărilor și rânduielilor Tale.” Abia după ce au obosit de la toate biciuielile m-au lăsat jos de pe suport. Întregul corp îmi devenise lipsit de vlagă și am căzut imediat la podea. Însă nu au terminat cu mine încă – după aceea, m-au legat de scaunul tigru și au continuat să mă interogheze. Unul dintre ofițeri a mârâit: „Nu te baza pe faptul că ieși în viață de aici dacă nu ne spui adevărul! Doar povestește-ne sincer ceea ce știi și te vom lăsa să pleci. PCC se află într-o ostilitate mortală față de voi – vă tratează pe voi, credincioșii, ca pe dușmanii săi de moarte. Vrea să vă distrugă și să vă omoare pe toți. Aceasta este politica PCC-ului – poate lua viețile credincioșilor în Dumnezeu Atotputernic fără nicio teamă de consecințe!” Am răspuns ferm: „Nu știu nimic. Nu am nimic să vă spun.” Văzând că tot nu cooperam, m-au desfăcut de pe scaunul tigru și m-au pus să stau întins pe pământ. Apoi, fiecare a luat câte o tijă neagră de bachelită,

de 75 centimetri lungime, 9-10 centimetri lățime, plină cu bile de oțel și, stând de o parte și de alta a mea, au început să mă bată brutal cu tijele pe tot corpul. Corpul meu se cutremura la fiecare lovitură cu acele tije. Mă zvârcoleam de durere, țipând într-o nenorocire deplină. Aveam dificultăți de respirație; nu există cuvinte pentru a descrie cât de chinuitoare era acea durere. Cel mai mult m-au bătut peste fese – continuau la nesfârșit și simțeam că mă bat de-mi ies măruntaiele. Îndurând o durere insuportabilă, am strigat furios: „Încercați să mă omorâți în bătaie! Vreți să-mi luați viața! De ce nu mergeți să prindeți niște criminali și piromani adevărați? Ce legi am încălcat pentru a merita această cruzime? Sunteți măcar umani?" Unul dintre ofițeri s-a înfuriat și mai tare auzind asta și a început să mă bată atât de tare încât tija lui de bachelită s-a rupt în două, împrăștiind bilele de oțel pe podea. Toți ofițerii au izbucnit într-o cacofonie de râsete. Apoi, scrâșnind din dinți, un ofițer mi-a spus: „Nu ai încălcat nicio lege? PCC nu permite existența vreunei credințe religioase. Poporul chinez trebuie să creadă doar în Partidul Comunist. Sunteți dușmanii PCC-ului și acesta vă va distruge, vă va ucide și vă va eradica pe toți!" În timp ce spunea aceste lucruri, a luat două bice lungi dintr-una dintre cutii și a zis: „Tot nu ai de gând să ne spui ce vrem să auzim? Atunci, hai să încercăm o altă aromă – să vedem dacă îți place gustul acesteia!" Apoi mi-au ordonat să mă ridic, iar doi dintre ei au început să mă biciuie puternic cu o furie aprigă, provocându-mi dureri insuportabile. Când au devenit epuizați din cauza biciuirii, alți doi ofițeri le-au luat locul și au continuat bătaia, făcând schimb între ei de cel puțin patru ori, fiecare bătaie durând cel puțin 30 de minute. Până la finalul ei, am căzut, pur și simplu, paralizat la pământ, dar m-au tras imediat înapoi și au continuat să mă interogheze. Când nu am vrut să spun nimic, au continuat să mă biciuie și să-mi lovească picioarele. Mă simțeam de parcă mi-ar fi rupt picioarele și-mi curgea sânge din urechea stângă. Am început să mă

simt puțin slăbit și m-am gândit: „Dacă nu le spun nimic, vor continua să folosească toate tipurile de tehnici de tortură pentru a mă chinui. S-ar putea chiar să mă tortureze până la moarte. Însă dacă spun ceva, voi deveni o iudă, iar jurământul pe care l-am făcut înaintea lui Dumnezeu va deveni o înșelăciune. Acest lucru L-ar răni pe Dumnezeu și, mai rău, I-ar provoca o ură amară." Am întors lucrurile pe toate părțile în mintea mea – ar trebui să spun ceva sau nu? Chiar atunci, mi-a venit în gând răstignirea Domnului Isus și mi-am amintit cuvintele lui Dumnezeu: „**Pe drumul spre Ierusalim, Isus a fost în chinuri, ca și cum un cuțit I s-ar fi sucit în inimă, totuși, nu a avut nici cea mai mică intenție de a nu Se ține de cuvânt; a existat întotdeauna o forță puternică ce L-a mânat înainte spre locul unde avea să fie crucificat. În cele din urmă, a fost răstignit și a devenit asemenea trupului păcătos, ducând la bun sfârșit lucrarea de răscumpărare a omenirii. S-a eliberat de cătușele morții și ale Infernului. Înaintea Lui, moartea, Iadul și Gheena și-au pierdut puterea și au fost înfrânte de El**" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cum să slujim lui Dumnezeu în armonie cu intențiile Lui"). Pentru a răscumpăra întreaga omenire, Domnul Isus a fost dispus să fie răstignit, să fie umilit și chinuit și să-Și dea propria viață. Iubirea lui Dumnezeu pentru omenire este atât de măreață! Cu acest lucru în minte, m-am simțit profund încurajat și am făcut un jurământ în sinea mea: „Nu voi deveni o iudă și nu-L voi trăda pe Dumnezeu, chiar dacă asta înseamnă să fiu torturat până la moarte!" După aceea, au continuat să mă amenințe, spunând: „Dacă nu ne spui ce vrem să știm, te vom omorî în bătaie și te vom trimite la crematoriu, unde vei fi făcut scrum. Ori asta, ori îți vom trimite cadavrul la fabrica de cărămidă, unde vei fi măcinat până vei deveni o pastă și transformat în cărămizi." La momentul respectiv, mă simțeam speriat, dar știam că nu era de competența lor să spună dacă voi supraviețui sau nu bătăilor. Totul era în mâinile lui

Dumnezeu și eram dispus să mă supun orchestrărilor și rânduielilor Sale. Chiar atunci, mi-a trecut brusc prin minte că încă dețineam cărțile bisericii și niciunul dintre frații și surorile mele nu știa că fusesem arestat. Dacă polițiștii ar pune mâna pe acele cărți, ar fi o pierdere uriașă pentru biserică. Am început să intru în panică, așa că m-am rugat lui Dumnezeu: „Propria mea viață nu este importantă, dar, ca paznic al cărților bisericii, trebuie să mă asigur că acele cărți rămân în siguranță. Totuși, nu știu dacă voi scăpa cu viață de aici. Pun toate aceste griji în mâinile Tale și Îți cer să-mi deschizi o cale." După ce mi-am încheiat rugăciunea, s-a întâmplat ceva miraculos: nu am mai simțit nicio durere de la biciuire. Știam că Dumnezeu mă ajuta alinându-mi suferința și Îi eram incredibil de recunoscător. Când au văzut că stăteam acolo nemișcat și nu mai țipam, s-au oprit imediat din biciuit. Unul dintre ei mi-a strecurat un deget sub nas și apoi a spus nervos: „Este într-o stare gravă. Scoate-l de aici – vom fi trași la răspundere dacă moare pe tura noastră." Știam că Dumnezeu îmi deschisese o cale și veghea asupra mea, altfel cu siguranță aș fi murit acolo.

După aceea, doi ofițeri m-au târât afară și m-au aruncat pe un câmp, lăsându-mă acolo. Am stat întins pe pământ, nemișcat. Trebuie să fi fost în jur de ora două dimineața. În acel moment, aveam un singur gând în minte: trebuia să-i anunț pe frații și surorile mele că trebuie mutate cărțile înainte de răsăritul soarelui, pentru a nu ajunge în mâinile poliției. Am încercat să mă ridic, dar eram prea grav rănit. Mi-am folosit până la ultimul gram de energie pe care o aveam, dar pur și simplu nu m-am putut ridica în picioare. Mă simțeam teribil de îngrijorat și panicat, așa că m-am rugat în grabă lui Dumnezeu, cerându-I putere. După rugăciune, mi-am amintit un pasaj din cuvintele lui Dumnezeu: „**Nu te teme, Dumnezeul Atotputernic al oștirilor va fi cu siguranță lângă tine; El stă în spatele vostru și vă este scut**" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvântări ale lui Hristos la început",

Capitolul 26). Cuvintele lui Dumnezeu mi-au dat credință. După încă vreo 30 de minute, am încercat din nou să mă ridic, iar după vreo patru sau cinci încercări, m-am ridicat, în sfârșit. Soarele nu răsărise încă și era beznă pe drumuri. M-am târât, îndurând o durere sfâșietoare în timp ce mă îndreptam pas cu pas spre casa fratelui Cheng Yi. Când am ajuns, i-am spus imediat ce se întâmplase și l-am rugat să-i instruiască prompt pe frați și surori să mute cărțile conținând cuvintele lui Dumnezeu. După ce l-am informat, m-am întors șchiopătând spre apartamentul meu. Asta se întâmpla pe la 3 dimineața. Când am aprins lumina, am constatat că locul era complet distrus. Ce se întâmplase cu locuința mea? Pilotele, pernele, salteaua și hainele mele fuseseră toate aruncate pe podea. Întregul apartament fusese întors pe dos. Făcând un bilanț al rănilor mele, am văzut că fusesem mutilat grav: carnea de pe picioare mi se lipise de interiorul pantalonilor, iar aproximativ 10 centimetri din rect îmi ieșise în afară și părea să se necrozeze. Aveam dureri îngrozitoare, respirația îmi era greoaie și simțeam că sfârșitul îmi era într-adevăr aproape. Rănile mele erau extrem de grave – nu mă puteam mișca și nici măcar nu eram în stare să iau o înghițitură de apă. M-am gândit în sinea mea: „Pot supraviețui tuturor acestor răni? Chiar dacă o voi face, oare voi fi schilodit? Voi putea să mă descurc de unul singur pe viitor? Soția și copiii mei au fost cu toții înșelați de minciunile PCC-ului și se opun credinței mele. Dacă devin invalid, nu vor avea grijă de mine…” Cu cât mă gândeam mai mult, cu atât mă simțeam mai rău, așa că m-am rugat lui Dumnezeu. În timp ce mă rugam, mi-am amintit cuvintele lui Dumnezeu: „**Din tot ce are loc în univers, nu există nimic în care Eu să nu am ultimul cuvânt. Există ceva ce nu se află în mâinile Mele?**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvintele lui Dumnezeu către întregul univers”, Capitolul 1). Într-adevăr, soarta mea era în mâinile lui Dumnezeu. Numai Dumnezeu putea să decidă dacă voi trăi sau muri și dacă voi fi sau

nu invalid. Știam că ar trebui să mă predau lui Dumnezeu și să-L las să conducă rânduielile. Chiar dacă deveneam invalid, aveam să mă supun. Chiar dacă soția și copiii mei nu ar avea grijă de mine, știam că Dumnezeu este cu mine și că frații și surorile mele aveau să aibă grijă de mine, așa că aveam să supraviețuiesc totuși. Dându-mi seama de acest lucru, nu m-am simțit atât de chinuit și în agonie.

Fratele Yu Zhijian a ajuns la mine acasă la ora 4 în acea dimineață. Când a intrat, văzând că stăteam întins pe pat, incapabil să mă mișc, mi-a tras pătura de pe mine doar pentru a-mi găsi pantalonii acoperiți de pete de sânge, membrele inferioare brăzdate de tăieturi adânci și răni deschise, iar rectul și bucăți de carne lipite de pantalonii mei. Văzând aceasta, a izbucnit în lacrimi și mi-a adus un lighean cu apă caldă, plângând în timp ce venea. După ce mi-a tăiat pantalonii și mi-a aplicat o compresă caldă, a separat încet pantalonii de carnea mea, bucată cu bucată. Pielea de sub genunchi era un dezastru de răni deschise atât de adânc, încât osul era la vedere. Până în ziua de azi, tot nu mă pot încumeta să-mi amintesc acel calvar. Am avut răni foarte grave, dar nu am îndrăznit să merg la spital de teamă că poliția mă va găsi și mă va aresta odată ce mă înregistram folosind cartea de identitate. De asemenea, mi-aș fi putut pune în pericol frații și surorile. În acea perioadă, nu am putut să am deloc grijă de mine, iar Zhijian risca să fie arestat pentru că venea zilnic să mă îngrijească. Era nou în credință și-mi făceam griji că va deveni speriat și slab după ce a văzut în ce fel fusesem bătut. I-am spus: „Să trec prin acest calvar a fost un lucru bun pentru mine – mi-a permis să-l văd pe Satana așa cum este cu adevărat.” Spre surprinderea mea, Zhijian a spus: „Nu-ți face griji pentru mine. Acum am văzut cu ochii mei că PCC este un demon care se împotrivește lui Dumnezeu și tratează cu cruzime omenirea. Trebuie să mărturisim ferm pentru Dumnezeu.” Pe parcursul acelei săptămâni, mi-am curățat zilnic porțiunea din rect ieșită în

afară cu apă sărată și am luat, totodată, un leac din popor. În cele din urmă, în jurul celei de-a opta zi după arest, prolapsul s-a vindecat. După două săptămâni, am putut să merg din nou.

După aceea, polițiștii veneau să mă interogheze și să mă hărțuiască la fiecare 15 zile. De fiecare dată, mă chestionau cu întrebări despre biserică și mă întrebau dacă mai țineam legătura cu alți membri. M-au și amenințat, spunându-mi: „Dacă nu spui absolut tot, nu vom renunța niciodată la cazul tău!" M-am gândit în sinea mea: „Vă văd deja pe toți așa cum sunteți cu adevărat. Indiferent în ce fel mă constrângeți sau mă amenințați, nu voi ceda niciodată în fața voastră. Luați-vă gândul de la încercarea de a mă face să-L trădez pe Dumnezeu!" În cei doi ani scurți dintre arestarea din 2006 și 2008, polițiștii au venit să mă interogheze de cel puțin 25 de ori. Întrucât mă monitorizau încontinuu, n-am îndrăznit să mă întâlnesc cu frații și surorile de teamă să nu le creez necazuri, așa că am fost forțat să mă întorc la casa familiei mele de la țară.

Ulterior, rectul și spatele mi s-au vindecat complet, dar am continuat să experimentez efecte reziduale de la rănile suferite la picioare. Încă am multă durere și slăbiciune în piciorul drept și șchiopătez când e vreme înnorată sau ploioasă. Cele mai grave efecte reziduale au fost în privința pielii mele. Crustele de la toate tăieturile s-au desprins doar pentru a scoate la iveală pete negre, decolorate și tot corpul meu este acoperit de găuri inestetice, noduli dens concentrați, cu abcese albe mici care provoacă mâncărimi groaznice. Când fac duș sau mă încălzesc prea tare, senzația de mâncărime de la abcese este mai rea decât sarea pe o rană deschisă. Mă mănâncă atât de tare încât abia pot suporta – uneori trebuie să frec zonele afectate cu pietricele de pe malul râului sau să folosesc un cuțit pentru a scurge puroiul ca să simt o ușurare. Am fost afectat de această durere zi și noapte vreme de peste 15 ani. În acest timp, am mers să văd câțiva doctori

în medicină tradițională chineză la clinici private, cheltuind 10500 RMB pe facturi medicale fără nicio îmbunătățire. Îndurând un chin fizic incredibil și fiind incapabil să-mi contactez frații și surorile și să trăiesc o viață bisericească normală, am experimentat o agonie extrem de profundă și, de multe ori, mă rugam lui Dumnezeu cu lacrimi în ochi, cerându-I să stea lângă mine și să-mi dea credință și putere. Dacă nu aș fi avut protecția și îndrumarea lui Dumnezeu pe parcursul acelor zile negre, nu aș fi rezistat niciodată.

Au trecut 15 ani de când am fost arestat și, reflectând, îmi dau seama că, deși într-adevăr am suferit într-o anumită măsură, am ajuns și să-l văd pe marele balaur roșu așa cum este în realitate și să-i recunosc cu adevărat esența demonică. Îmi aduc aminte de cuvintele lui Dumnezeu care spun: „**Mii de ani de ură sunt concentrați în inimă, milenii de păcătuire sunt gravate în inimă – cum ar putea asta să nu inspire dezgust? Răzbună-L pe Dumnezeu, nimicește-I complet dușmanul, nu-i mai permite să alerge ca turbatul și nu-i mai permite să conducă precum un tiran! Acum este timpul: omul și-a adunat demult toată puterea, și-a dedicat toate eforturile și a plătit fiecare preț pentru aceasta, pentru a sfâșia chipul hidos al acestui diavol și pentru a permite oamenilor, care au fost orbiți și care au îndurat tot felul de suferințe și greutăți, să se ridice deasupra durerii și să se răzvrătească împotriva acestui diavol bătrân și malefic**” [Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Lucrarea și intrarea (8)”]. Meditând la cuvintele lui Dumnezeu, am văzut și mai clar cât de crud și sălbatic este PCC. Pretinde că respectă libertatea religioasă, dar, în secret, îi arestează și îi persecută fără motiv pe creștini, căutând să suprime în totalitate lucrarea lui Dumnezeu de mântuire a omenirii și să transforme China într-o țară atee. El reprezintă o cabală demonică care disprețuiește adevărul și I se împotrivește lui Dumnezeu. Am văzut cu adevărat fața urâtă

a PCC-ului și am ajuns să-l disprețuiesc și să mă lepăd de el întru totul. Prin această experiență, am ajuns, totodată, să recunosc modul în care Dumnezeu mă îngrijește și mă protejează mereu. De fiecare dată când aveam dureri sau mă simțeam slăbit, cuvintele lui Dumnezeu mă instruiau, mă îndrumau și îmi dădeau putere și credință. Am experimentat iubirea autentică a lui Dumnezeu pentru omenire și minunăția și atotputernicia Sa. Acest lucru mi-a întărit profund credința în Dumnezeu. Indiferent cât de anevoioasă ar fi calea de urmat sau cât de multe trebuie să îndure trupul meu, Îl voi urma pe Dumnezeu până la final!

77. Iubirea oarbă este un lucru groaznic

de Xiao Li, China

În 1998, eu și cele trei surori ale mele am acceptat toate lucrarea lui Dumnezeu Atotputernic din zilele de pe urmă. De multe ori, aveam părtășie despre cuvintele lui Dumnezeu, cântam imnuri și-L lăudam împreună pe Dumnezeu și, totodată, ne încurajam reciproc să căutăm adevărul cu seriozitate și să căutăm mântuirea. Mai târziu, am început toate să îndeplinim îndatoriri în biserică și, de câte ori ne întâlneam, discutam despre situațiile noastre actuale și despre ceea ce învățaserăm în îndatoririle noastre. Dar sora mea cea mai mică, Xiao Zhi, atunci când nu se plângea de dificultățile din datoria ei, vorbea mai ales despre probleme referitoare la alți oameni. Odată, Xiao Zhi a spus că întâmpinase o mulțime de probleme când a început să fie conducătoarea echipei de udare, însă conducătorul bisericii nu i-a oferit niciun ajutor. S-a plâns, de asemenea, că frații și surorile nu înțelegeau principiile din îndatoririle lor, că liderul nu reușea să aibă părtășie despre această problemă și să o rezolve și că acesta nu era capabil să facă lucrări practice. Cu toate acestea, îl cunoșteam pe conducătorul bisericii ei și, de fapt, era capabil să facă lucrări practice. Văzând că sora mea nu încerca să învețe din experiența ei, ci doar îi căuta nod în papură conducătorului ei, am crezut că pur și simplu nu avea experiență și că nu ajunsese încă să se cunoască, așa că am ajutat-o deseori și am avut părtășie despre cuvintele lui Dumnezeu cu ea. I-am spus că ar trebui să înceteze să se concentreze asupra altor oameni, să înceapă să se concentreze pe propria intrare în viață și să încerce să învețe din orice dificultăți pe care le întâmpina. Pe măsură ce a trecut timpul, nu am mai apucat să ne vedem atât de mult, pentru că amândouă eram destul de ocupate.

Într-o zi din august 2018, am văzut din întâmplare o scrisoare pe care un conducător i-o scrisese surorii Xiang Yuxun, cerându-i să ofere mai multe detalii pentru un dosar despre un răufăcător care urma să fie exclus. Spre surprinderea mea, răufăcătorul era sora mea cea mai mică, Xiao Zhi. La vremea aceea, nu mi-a venit să-mi cred ochilor. Niciodată, în cele mai îndrăznețe închipuiri ale mele, nu m-aș fi gândit că sora mea avea să fie exclusă. Am aruncat o privire mai atentă la evaluarea lui Yuxun și am văzut că, pe vremea când Xiao Zhi supraveghea lucrarea de udare, ea se folosise deseori de funcție, pentru a-i certa și a-i discredita pe ceilalți. Când o soră i-a adus în discuție neajunsurile, Xiao Zhi nu a reușit să accepte criticile și chiar a ridiculizat-o și a atacat-o pe acea soră. În cele din urmă, acea soră s-a simțit atât de constrânsă și de nefericită încât nu a mai vrut să-și facă datoria. Alți frați și surori se simțeau, de asemenea, mai mult sau mai puțin constrânși de Xiao Zhi și erau și ei descurajați. Când am văzut această informație, nu mi-a venit să cred că Xiao Zhi ar comite astfel de rele și chiar mi-am făcut anumite idei despre Yuxun, gândindu-mă: „Ai ceva împotriva surorii mele? E posibil să nu aibă o intrare grozavă în viață, dar nu este o răufăcătoare. Oare nu cumva exagerezi?” Cu cât mă gândeam mai mult la asta, cu atât eram mai supărată. În noaptea aceea, nu am putut să dorm. M-am gândit la felul în care sora mea își părăsise familia și slujba și cât de greu îi fusese să călătorească în toți acei ani, pentru a răspândi Evanghelia și a-și îndeplini datoria. Mi-am amintit cum, odată, un răufăcător a raportat-o în timp ce răspândea Evanghelia și a fost forțată să se ascundă pentru o noapte într-o casă dărăpănată, pentru a evita arestarea. În anii ei de răspândire a Evangheliei, fusese lovită și insultată de către oameni religioși, dormise în căpițe de fân și cotețe de porci și stătuse deseori nemâncată. Se poate să nu fi avut multe de arătat în toți anii ei de credință, dar trudise mult. Cum ar putea fi acum exclusă ca o răufăcătoare?

Cu toate acestea, am reflectat apoi asupra faptului că biserica acționează în conformitate cu principiul și că excluderea se bazează întotdeauna pe tiparul de comportament al unei persoane și pe esența naturii sale. Biserica nu acuză niciodată pe nedrept oamenii. Era oare Xiao Zhi o răufăcătoare, de fapt? M-am întristat doar gândindu-mă la acest lucru. Dacă avea să fie într-adevăr exclusă, nu ar fi mântuită și toate greutățile pe care le îndurase ar fi fost în zadar. M-am simțit îngrozitor ori de câte ori m-am gândit la asta în zilele care au urmat, de parcă o piatră îmi apăsa pe piept.

Doar câteva zile mai târziu, am primit o scrisoare de la o altă soră, Xiao Yue, în care scria că sora noastră cea mai mica nu era bine deloc și avea nevoie de o operație. Citind scrisoarea, m-am gândit: „Dacă Xiao Zhi poate să folosească această criză de boală pentru a reflecta asupra ei și a se pocăi înaintea lui Dumnezeu, poate e posibil să evite excluderea?” I-am scris imediat lui Xiao Zhi, folosind cuvintele lui Dumnezeu ca să-i spun despre firea cea dreaptă a lui Dumnezeu. I-am spus că trebuie să-și folosească boala ca pe o oportunitate de a reflecta asupra ei și de a se pocăi, mai degrabă decât să caute cauze externe. Dar problema cu Xiao Zhi nu era atât de simplă pe cât credeam. Două luni mai târziu, când am fost acasă, Xiao Yue mi-a spus despre comportamentul surorii noastre mai mici. Firea lui Xiao Zhi era deosebit de arogantă; după ce a preluat lucrarea de udare, ea insistase ca totul să fie făcut în felul ei. Când o soră cu care era parteneră nu a fost de acord cu ea în ceea ce privește lucrarea și nu a vrut să-i accepte părerile, ea devenise plină de resentimente și a recurs la atacarea și excluderea acelei surori. Ba chiar încercase să-i întoarcă pe ceilalți împotriva surorii, răspândind prejudecăți împotriva ei printre ceilalți și făcându-i să o critice. Ulterior, când acea soră a avut perioade mai dificile, Xiao Zhi nu numai că nu a reușit să o ajute, dar a băgat râcă între ea și ceilalți, spunând că sora nu-și putea îndeplini datoria și împiedicându-i pe

ceilalți să o ajute. Acest lucru a făcut-o pe soră să devină și mai abătută, până când nu și-a mai putut face datoria și a fost demisă. Când o altă soră a spus că se simțea constrânsă de Xiao Zhi, aceasta a fost profund indignată și a profitat de orice ocazie pentru a se răzbuna pe acea soră și a o ataca. De asemenea, o critica și o discredita pe sora aceea în fața altor frați și surori. Când, drept urmare, sora a devenit tulburată și negativă, Xiao Zhi a profitat de ocazie pentru a le spune conducătorului și celorlalți că sora pierduse lucrarea Duhului Sfânt și că nu era potrivită pentru datoria ei și a zis că o vrea demisă. Frații și surorile erau afectați negativ de atacul și pedeapsa constantă din partea lui Xiao Zhi, precum și de modul în care ea îi excludea și îi discredita și, drept urmare, nu reușeau să facă progrese în lucrarea lor. Lucrarea de udare a bisericii era grav perturbată. Conducătorul ei i-a semnalat problemele și a încercat să o ajute de mai multe ori, dar, pe lângă faptul că nu a acceptat criticile sale, ea i-a și ripostat încontinuu. Până când a fost demisă, nu a arătat nicio cunoaștere de sine și a rămas sfidătoare. Ba chiar s-a legat de neajunsurile conducătorului și l-a criticat pe la spate. Când Xiao Yue a încercat să-i semnaleze problemele, s-a plâns că aceasta nu o înțelegea și nu vorbea în numele ei. Ba chiar a susținut: „Nu se poate vorbi sincer în biserică. Am fost demisă, pur și simplu, pentru că am vorbit deschis despre ceea ce gândeam.” Am fost șocată când am auzit acest lucru. Nu mi-am dat seama că sora mea cea mică era atât de preocupată de statut, avea o natură atât de vicioasă și era capabilă să atace și să-i pedepsească pe cei care nu erau de acord cu ea. Aceasta nu era o corupție obișnuită, reprezenta o problemă cu natura ei! Mai târziu, când m-am întâlnit cu ea, am avut urgent părtășie cu ea și am sfătuit-o să reflecteze asupra faptelor ei rele. I-am spus că, dacă nu se pocăia, avea să fie exclusă și să-și piardă șansa la mântuire. Spre surprinderea mea, departe de a-mi accepta sfatul, ea a răspuns indignată: „Nu știi ce s-a întâmplat și nu vreau să spun mai multe

despre asta. Dacă mai spun ceva, veți zice cu toții că încerc să îmi caut o cale de scăpare prin ceartă.” Am fost șocată să o văd atât de înverșunată. Habar nu aveam că era atât de încăpățânată și nu accepta deloc adevărul. Oare era ea de nerăscumpărat? La gândul acesta, mi-a scăzut moralul. Mi-am amintit cum, atunci când ne întâlneam, ea îi critica mereu pe ceilalți, judeca și nu reflecta niciodată asupra ei. De asemenea, se lega întotdeauna de neajunsurile conducătorului. M-am gândit la cuvintele lui Dumnezeu, care spun: „**Cei care, în biserică, dau frâu liber cuvintelor lor veninoase și răutăcioase, care răspândesc zvonuri, instigă la lipsa de armonie și formează clici în rândul fraților și surorilor, ar fi trebuit să fie alungați din biserică. Dar, pentru că acum este o epocă diferită a lucrării lui Dumnezeu, acești oameni sunt îngrădiți, întrucât în mod hotărât urmează să fie eliminați. Toți cei care au fost corupți de Satana au firi corupte. Unii au doar o fire coruptă, în timp ce alții sunt diferiți: nu numai că au firi corupte satanice, dar natura lor este și extrem de malițioasă. Nu numai că vorbele și acțiunile lor le dezvăluie firile corupte satanice, dar, mai mult, acești oameni sunt adevărații diavoli Satane. Comportamentul lor tulbură și perturbă lucrarea lui Dumnezeu, perturbă intrarea în viață a fraților și surorilor și distruge viața normală a bisericii. Mai devreme sau mai târziu, acești lupi în haine de oi trebuie să fie curățiți; față de acești lachei ai Satanei ar trebui adoptată o atitudine necruțătoare, de respingere. Doar acest lucru înseamnă a sta de partea lui Dumnezeu, iar cei care nu reușesc să facă asta se tăvălesc în noroi cu Satana**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Un avertisment pentru cei care nu practică adevărul”). Prin cuvintele lui Dumnezeu, am aflat că purtarea surorii mele mai mici nu era doar manifestarea trecătoare a unei firi corupte, ci mai degrabă o reflectare a naturii ei profund vicioase. Îi pedepsea, îi hărțuia și se răzbuna pe alții și

excludea și ataca pe oricine nu era de acord cu ea sau îi afecta interesele. Ea denatura faptele pentru a-i judeca și condamna pe alții până când aceștia erau reduși la o stare de negativitate. Alții au tratat-o și au ajutat-o în privința comportamentului ei în mai multe rânduri, dar ea nu a recunoscut niciodată că era de vină și a ripostat mereu. Nu a avut nicio remușcare sau reflecție de sine și chiar l-a disprețuit și l-a atacat pe conducător. Xiao Yue și cu mine am avut părtășie și am asistat-o de mai multe ori, dar ea nu a acceptat ceea ce i-am spus noi și a devenit plină de resentimente și potrivnică față de noi, crezând că îi făceam zile fripte. După ce a fost demisă, nu a reușit să reflecteze asupra ei și a denaturat faptele, spunând că nu se poate vorbi sincer în biserică și că a fost demisă doar pentru că și-a spus părerea. Nu însemna aceasta răstălmăcirea adevărului și inducerea în eroare a celorlalți? Nu nega ea dreptatea lui Dumnezeu și faptul că adevărul domnește în casa lui Dumnezeu? În trecut, crezusem întotdeauna că îi lipsea intrarea în viață și comportamentele ei rele reprezentau, pur și simplu, manifestarea trecătoare a corupției, așa că am continuat să o ajut și să o susțin. Însă acum mi-am dat seama că aceasta nu era o chestiune de intrare inadecvată în viață sau de manifestare trecătoare a corupției. Ea disprețuia și ura adevărul, iar esența ei era aceea a unui răufăcător.

În trecut, am crezut că, din moment ce sora mea cea mică făcuse sacrificii, se cheltuise, suferise foarte mult în datoria ei și muncise din greu, deși fără să obțină ceva semnificativ, Dumnezeu ar ține seama de acestea chiar dacă ea nu căuta adevărul. Mai târziu, însă, citind cuvintele lui Dumnezeu, mi-am dat seama că această noțiune era absurdă. Cuvintele lui Dumnezeu spun: „**Eu decid destinația fiecărei persoane nu pe baza vârstei, a vechimii, a cantității de suferință, și cu atât mai puțin pe baza gradului în care provoacă milă, ci ținând cont de faptul că posedă sau nu adevărul. Nu există nicio altă alegere în afara acesteia. Voi trebuie**

să realizați că toți cei care nu urmează voia lui Dumnezeu vor fi pedepsiți. Este un adevăr care nu poate fi schimbat. Prin urmare, toți cei care sunt pedepsiți, sunt pedepsiți din cauza dreptății lui Dumnezeu și ca răsplată pentru numeroasele lor fapte rele" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Pregătește suficiente fapte bune pentru destinația ta"). Cuvintele lui Dumnezeu m-au învățat că El nu decide destinația fiecărei persoane în funcție de vechime, sau de cât de mult a suferit, sau s-a sacrificat și s-a cheltuit, ci mai degrabă în funcție de măsura în care a obținut o transformare a firii și a dobândit adevărul. Toți cei care acceptă adevărul, practică adevărul și, în cele din urmă, realizează transformarea firii pot dobândi mântuirea. Cât despre acei răufăcători, necredincioși și antihriști cărora le este silă de adevăr și îl disprețuiesc, indiferent cât de mult ar suferi, vor fi, în cele din urmă, alungați și nu vor reuși să obțină mântuirea, întrucât comit tot felul de rele și nu realizează nici cea mai mică transformare. M-am gândit la modul în care sora mea cea mai mică urmase credința de câțiva ani și, totuși, în ciuda faptului că aparent făcea sacrificii, se cheltuia și suferea pentru datoria ei, nu a căutat adevărul în niciun fel, nu a ajuns să se cunoască și nu a simțit nicio remușcare sau pocăință pentru că provocase atâta tulburare lucrării bisericii. Pentru faptul că se ajunsese la acest lucru, la excludere, ea era singura vinovată. Era dreptatea lui Dumnezeu. Crezusem mereu că abilitatea ei de a face sacrificii, de a se cheltui și de a suferi în datoria ei însemna că era o credincioasă adevărată, dar abia acum îmi dădeam seama că făcea totul pentru renume și statut, mai degrabă decât pentru a căuta adevărul și a obține transformarea firii. Indiferent cât timp și-ar fi păstrat credința sau ar fi suferit, ea nu acceptase deloc adevărul, nu se pocăise și nu se transformase cu adevărat și, inevitabil, avea să fie alungată, în cele din urmă. M-am gândit la felul în care Pavel a făcut sacrificii, s-a cheltuit și a muncit din greu în datoria lui, la

exterior, călătorind prin jumătate din Europa, răspândind Evanghelia, și cum, pentru că nu s-a ocupat de transformarea firii și nu a căutat să-și îndeplinească datoria de ființă creată – cheltuindu-se, în schimb, în căutarea unei cununi și a binecuvântărilor Împărăției cerești – el a rămas capabil să spună următoarele: „M-am luptat lupta cea bună, mi-am sfârşit alergarea, am păzit credinţa. De acum mă aşteaptă cununa dreptăţii” (2 Timotei 4:7-8). Pavel a cerut cu nerușinare o cunună de la Dumnezeu și nu a existat deloc sinceritate sau supunere față de Dumnezeu, în sacrificiile pe care le-a făcut – totul a fost tranzacțional, mânat de ambiție și dorință. El a mers pe calea împotrivirii față de Dumnezeu, ofensând, în cele din urmă, firea lui Dumnezeu și căzând în pedeapsa eternă. Mi-am dat seama că nu rezultă nimic din credință dacă persoana respectivă nu caută și nu acceptă adevărul și se concentrează, în schimb, pe sacrificiul și suferința exterioară. Se poate ajunge chiar și la pedeapsă, pentru că acea persoană este predispusă la a comite tot felul de rele în acest fel.

Ulterior, am găsit un pasaj din cuvintele lui Dumnezeu, care mi-a dat o cale de practicare. Cuvintele lui Dumnezeu spun: **„Cine este Satana, cine sunt demonii și cine sunt dușmanii lui Dumnezeu, dacă nu cei ce se împotrivesc și care nu cred în Dumnezeu? Nu sunt ei acei oameni care sunt răzvrătiți împotriva lui Dumnezeu? Nu sunt aceia care pretind că au credință și, totuși, sunt lipsiți de adevăr? Nu sunt ei aceia care doar caută să obțină binecuvântări, în timp ce nu sunt în stare să fie martori pentru Dumnezeu? Tu tot te amesteci cu acei demoni astăzi și îi tratezi cu conștiință și iubire, dar, în cazul acesta, nu ai intenții bune față de Satana? Nu complotezi cu demonii? Dacă oamenii au ajuns până în acest punct și sunt încă incapabili să distingă între bine și rău și continuă orbește să fie iubitori și miloși fără nicio dorință de a căuta intențiile lui Dumnezeu și fără a fi capabili în vreun fel de a considera**

intențiile lui Dumnezeu ca pe ale lor, atunci sfârșiturile lor vor fi cu atât mai jalnice. Cine nu crede în Dumnezeul întrupat este un dușman al lui Dumnezeu. Dacă tu poți să acorzi importanță conștiinței și iubirii față de un dușman, nu îți lipsește un simț al dreptății? Dacă tu ești compatibil cu aceia pe care Eu îi detest și îi dezaprob, și tot îi iubești sau ai sentimente personale față de ei, atunci nu ești tu răzvrătit? Nu te împotrivești intenționat lui Dumnezeu? Are o astfel de persoană adevărul? Dacă oamenii acordă importanță conștiinței față de dușmani, iubirii pentru demoni și îndurării față de Satana, atunci nu întrerup ei în mod intenționat lucrarea lui Dumnezeu?" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Dumnezeu și omul vor intra în odihnă împreună"). După ce am citit cuvintele lui Dumnezeu, m-am simțit profund vinovată. Dumnezeu ne cere să iubim ceea ce iubește El și să urâm ceea ce urăște El. Cei care nu acceptă și chiar disprețuiesc adevărul sunt răufăcători; sunt asemenea diavolului Satana și ar trebui să fie subiectul dezgustului nostru. Sora mea cea mai mică a făcut tot felul de rele, nu a reușit să se pocăiască și a fost dată în vileag drept o răufăcătoare, dar nu i-am deslușit adevărata esență conform cuvintelor lui Dumnezeu și am susținut încontinuu că era nedreptățită, întrucât suferise mult în datoria ei, făcuse multe sacrificii și muncise din greu, în ciuda faptului că avea puține realizări. Oare nu mă comportam eu frumos cu Satana și stăteam de partea lui, împotrivindu-mă lui Dumnezeu? Fusesem de mulți ani credincioasă, mâncasem și băusem multe dintre cuvintele lui Dumnezeu, dar nu eram în stare să privesc oamenii și situațiile în lumina cuvintelor Lui. În schimb, îmi lăsam sentimentele să-mi dicteze cuvintele, nu puteam să separ binele de rău și nu aveam nici cea mai mică înțelegere a principiilor. Eram încurcată și confuză, iar Dumnezeu mă disprețuia și mă detesta. După ce mi-am dat seama de acest lucru, am fost capabilă să renunț la o parte din atașamentul

meu emoțional față de sora mea cea mai mică și să privesc excluderea ei cu atitudinea potrivită.

Într-o zi, trei luni mai târziu, când am auzit-o din întâmplare pe sora care-mi era parteneră spunând că toate informațiile necesare excluderii surorii mele cele mai mici fuseseră puse în ordine, am simțit brusc o tristețe. „Acum, orice speranță de mântuire pentru ea este pierdută", m-am gândit. Cu cât mă gândeam mai mult la asta, cu atât îmi era mai milă de ea. Am avut chiar speranța că poate informațiile adunate pentru excludere aveau să fie insuficiente și ea ar putea continua să slujească în biserică. Dar apoi, mi-am dat seama că aveam atitudinea greșită. Știam clar că sora mea cea mai mică era o răufăcătoare în esență și nu va fi o destinatară a mântuirii din partea lui Dumnezeu, dar încă empatizam cu ea și-mi era milă de ea, sperând să o păstrez în biserică. Nu aveam eu simpatie pentru un diavol și nu mă poziționam împotriva lui Dumnezeu? Prin urmare, m-am rugat repede lui Dumnezeu, cerându-I să mă îndrume în biruirea constrângerilor cauzate de atașamentul meu emoțional. După rugăciune, m-am gândit la următoarele pasaje din cuvintele lui Dumnezeu: „**Toți trăiesc într-o stare de sentimente – și, astfel, Dumnezeu nu evită pe niciunul dintre ei și expune secretele ascunse în inimile întregii omeniri. De ce le este oamenilor atât de greu să se separe de sentimentele lor? Procedând astfel, depășesc ei standardele conștiinței? Poate conștiința să împlinească voia lui Dumnezeu? Pot sentimentele să-i ajute pe oameni să treacă peste nenorociri? În ochii lui Dumnezeu, sentimentele sunt dușmanul Său – nu s-a menționat clar acest lucru în cuvintele lui Dumnezeu?**" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Interpretări ale tainelor «cuvintelor lui Dumnezeu către întregul univers»", Capitolul 28). **„Nu le dau oamenilor ocazia de a-și exprima sentimentele, pentru că Eu nu am sentimente trupești și am ajuns să le detest pe ale oamenilor într-un grad extrem.**

Din cauza sentimentelor dintre oameni am fost aruncat la o parte și astfel am devenit un «altul» în ochii lor; din cauza sentimentelor dintre oameni am fost Eu uitat; din cauza sentimentelor omului el folosește ocazia de a-și recăpăta «conștiința»; din cauza sentimentelor omului, el este întotdeauna scârbit de mustrarea Mea; din cauza sentimentelor omului, el Îmi spune că sunt nedrept și injust și că sunt nepăsător față de sentimentele omului în gestionarea Mea. Am și Eu rude pe pământ?" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvintele lui Dumnezeu către întregul univers", Capitolul 28). Prin expunerea cuvintelor lui Dumnezeu, am învățat că emoțiile noastre reprezintă cel mai mare impediment în a practica adevărul. Suntem incapabili să privim oamenii și situațiile în lumina adevărului și principiilor atunci când trăim conform emoțiilor noastre. Când am aflat că sora mea cea mai mică urma să fie exclusă din biserică, am compătimit-o și mi-a fost milă de ea, sperând chiar că situația ei nu va îndeplini criteriile de excludere și că ar putea rămâne în biserică. Totul s-a datorat atașamentului meu emoțional excesiv față de ea. Întrucât am trăit conform otrăvurilor satanice precum „Omul nu este neînsuflețit; cum poate el să fie lipsit de emoții?" și „Sângele apă nu se face", am devenit incapabilă să discern binele de rău și să știu ce trebuie iubit și ce trebuie disprețuit. Când Yuxun a transmis informații despre sora mea cea mai mică, mi-am apărat sora de ceea ce credeam a fi o nedreptate, fără să înțeleg mai întâi datele situației. Am crezut că Yuxun exagerase în raportul ei și m-am plâns că nu o ajuta pe sora mea. De fapt, frații și surorile avuseseră părtășie cu ea și o ajutaseră de mai multe ori, dar ea nu le acceptase ajutorul și continuase să-i critice fără știrea lor. Denaturam cu adevărat situația și vorbeam în numele Satanei. Chiar dacă sora mea comisese atâtea rele, eu nu o uram și chiar îmi doream ca ea să rămână în biserică; mă lăsasem condusă de sentimente. Fiecare zi în care unui răufăcător ca ea i se permitea să

rămână în biserică avea să fie o nouă zi în care era comis un rău, provocând și mai mult rău fraților și surorilor și lucrării bisericii. Nu-i îngăduiam eu răutatea lui Xiao Zhi, dorind ca ea să rămână în biserică și permițându-i să continue să perturbe lucrarea bisericii? Jucasem un rol în faptele rele ale unei răufăcătoare! Atunci a fost momentul în care am înțeles, în cele din urmă, ce înseamnă, în cuvintele lui Dumnezeu, afirmația: „**În ochii lui Dumnezeu, sentimentele sunt dușmanul Său**.” Mi-am dat seama că dacă nu căutăm adevărul și lăsăm emoțiile să ne dicteze modul în care acționăm atunci când ne confruntăm cu probleme, suntem predispuși la a face rău și a ne împotrivi lui Dumnezeu în orice clipă.

Mai târziu, am văzut un pasaj din cuvintele lui Dumnezeu, care spune: „**Să iubească ce iubește Dumnezeu și să urască ce urăște El: acesta este principiul la care ar trebui să se adere. Dumnezeu îi iubește pe cei care urmăresc adevărul și care-I pot respecta voia; aceștia sunt oamenii pe care și noi ar trebui să-i iubim. Cei care nu pot urma voia lui Dumnezeu, cei care-L urăsc pe Dumnezeu și se răzvrătesc împotriva Lui – acești oameni sunt detestați de Dumnezeu și ar trebui să-i detestăm și noi. Asta le cere Dumnezeu oamenilor. Dacă părinții tăi nu cred în Dumnezeu, dacă știu prea bine că a crede în Dumnezeu reprezintă calea cea dreaptă și că aceasta poate conduce la mântuire, totuși rămân nereceptivi, atunci nu există nicio îndoială că sunt oameni scârbiți de adevăr și îl urăsc, că sunt oameni care se împotrivesc lui Dumnezeu și-L urăsc – iar Dumnezeu, în mod natural, îi detestă și îi urăște. Ai putea detesta asemenea părinți? Se împotrivesc lui Dumnezeu și Îl ocărăsc – caz în care cu siguranță sunt demoni și satane. Ai putea să-i urăști și să-i blestemi? Acestea sunt toate întrebări reale. Dacă părinții tăi te împiedică să crezi în Dumnezeu, cum ar trebui să-i tratezi? După cum cere Dumnezeu, ar trebui să iubești ce**

iubește Dumnezeu și să urăști ce urăște El. În timpul Epocii Harului, Domnul Isus a spus: «Cine este mama Mea și cine sunt frații Mei?» «Căci oricine respectă voia Tatălui Meu, Care este în ceruri, acela Îmi e frate, soră și mamă.» Aceste cuvinte existau deja în Epoca Harului, iar acum cuvintele lui Dumnezeu sunt și mai clare: «Să iubească ce iubește Dumnezeu și să urască ce urăște El.» Aceste cuvinte pun punctul pe i, însă oamenii sunt adeseori incapabili să le priceapă adevăratul sens" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Doar prin recunoașterea propriilor păreri nechibzuite se poate obține cu adevărat o transformare"). Prin cuvintele lui Dumnezeu, am simțit dreptatea Lui. Dumnezeu tratează oamenii conform principiilor și ne cere să facem la fel. Cei care caută adevărul, cred sincer în Dumnezeu și își îndeplinesc cu credință îndatoririle trebuie să fie iubiți de noi, la fel cum trebuie să-i respingem și să-i disprețuim pe cei care perturbă în mod constant biserica, pedepsind și atacând frații și surorile în timp ce urăsc adevărul și Îl urăsc pe Dumnezeu. Chiar dacă sunt rudele noastre, trebuie să-i privim în lumina cuvintelor lui Dumnezeu, iubind ceea ce iubește Dumnezeu și urând ceea ce urăște Dumnezeu. Însă am fost lipsită de adevăr. Am privit totul din perspectiva emoțiilor mele. Mi-au lipsit principiul și discernământul, arătând iubire și simpatie față de un demon răufăcător, care fusese în mod clar dat în vileag. Aceasta era iubire oarbă! Când mi-am dat seama de acest lucru, am lăudat dreptatea lui Dumnezeu și am văzut cu ochii mei că adevărul și dreptatea domnesc în casa lui Dumnezeu, astfel încât niciun răufăcător nu poate dobândi un loc în aceasta. Acum, cu ajutorul cuvintelor lui Dumnezeu, am putut să mă eliberez de lanțurile emoției și să dobândesc o oarecare înțelegere cu privire la propria persoană. Slavă Ție, Dumnezeule!

78. Cum mi-a dăunat propria viclenie

de Samantha, Japonia

Odată, când făceam un bilanț al lucrării noastre, un conducător de biserică a subliniat că lucrarea noastră evanghelică nu mersese prea bine în ultima vreme și mi-a cerut să explic motivul. Abia atunci mi-am dat seama că productivitatea noastră scăzuse. După întrunire, m-am grăbit să studiez problema și am aflat că productivitatea noastră scăzuse la jumătate față de luna precedentă. Asta mi-a provocat neliniște: „Dacă o vom ține tot așa, cu rezultate atât de slabe, oare voi fi demisă? Nu va fi destul-trebuie să investighez problema și să ne cresc iar productivitatea.” Așa că am vorbit cu fiecare frate și soră în parte, întrebându-i despre problemele și greutățile din datoria lor. În cadrul întrunirilor, am avut părtășie în mod special despre aceste aspecte și i-am pus pe cei care se descurcau bine să-și împărtășească experiențele. În următoarele câteva zile, am început chiar să ne descurcăm puțin mai bine și am putut, în sfârșit, să-mi liniștesc inima: „Dacă lucrurile continuă așa, ne vom descurca puțin mai bine decât luna trecută. Dacă țin pasul și nu fac nimic rău sau perturbator, voi putea să rămân în biserică și nu voi fi alungată.” După aceea, încordarea mi s-a mai diminuat. Pe măsură ce ne apropiam de finalul lunii, am observat că rezultatele lucrării noastre erau la fel ca în luna precedentă. Mi-am zis: „Dacă ne descurcăm bine luna asta, va trebui să ne descurcăm și mai bine în luna următoare, ca să pară că fac progrese. Asta presupune să depun și mai mult efort. Oare chiar am nevoie de presiune? Oricum ne-am descurcat bine luna asta-nu voi fi demisă sau alungată.” Când m-am gândit la situație din punctul ăsta de vedere, m-am relaxat total. În realizarea datoriei mele, am făcut lucrurile mecanic, am început să fiu mulțumită de mine și am încetat să mai urmăresc lucrarea noastră cu atenție. Când frații și surorile pomeneau

despre greutățile lor, nu am avut părtășie ca să le rezolv. Uneori, nu făceam nimic când aflam că unii dintre ei încălcaseră principiile în datoria lor. Le consideram probleme individuale și era în ordine, câtă vreme nu ne afectau eficiența generală. Uneori observam că frații și surorile erau leneși în datoria lor și le lipsea stringența. Știam că era o problemă care trebuia abordată, dar când mi-am amintit că obțineam rezultate mulțumitoare, m-am gândit că e normal să fie relaxați, așa că m-am făcut că nu văd. Când am trăit în acea stare, am simțit un adevărat întuneric spiritual. N-am dobândit nicio luminare sau iluminare din cuvintele lui Dumnezeu. Nici n-am găsit probleme în lucrarea mea-ba chiar mă apuca somnul și moțăiam când făceam bilanțul lucrării noastre. Am început să mă panichez doar când am văzut că productivitatea noastră continua să scadă-apoi m-am dus rapid să mă consult cu frații și surorile, ca să aflăm unde greșeam.

Apoi, am ascultat-o pe o soră vorbind în timpul unei întruniri: „Când unii oameni își dau seama că n-au obținut rezultate bune în datoria lor, se tem că vor fi demiși. Atunci încep să facă un efort. Dar odată ce obțin unele rezultate, devin lacomi după confort și renunță la povară. E un mod perfid de a-ți face datoria-e un comportament viclean.” Asta mi-a stârnit niște sentimente. N-am avut încotro și am reflectat asupra mea: când productivitatea noastră scădea, îmi adunam puterile, de teamă să nu fiu repartizată altundeva sau demisă. Voiam să obțin rezultate mai bune. Când obțineam rezultate mai bune sau la fel, râvneam la confort, iar în datorie mimam acțiunea și mă urneam greu. Consideram că e suficient să obțin lunar rezultate consecvente și să nu fiu demisă. Asta nu însemna că sunt vicleană și alunecoasă? Mi-am dat seama că de fiecare dată când mă confruntam cu o astfel de situație, scoteam la iveală același lucru și mă comportam la fel. În acel moment, mi-a fost puțin frică.

În timpul devoțiunilor mele am citit cuvintele lui Dumnezeu: „**În prezent, nu există multe oportunități de a îndeplini o datorie, așa că trebuie să te ții de ea atunci când poți. Exact atunci când te confrunți cu o datorie, tu trebuie să depui efort; atunci este momentul în care trebuie să te dăruiești, să te sacrifici pentru Dumnezeu și când ți se cere să plătești prețul. Nu ascunde nimic, nu unelti nimic, nu lăsa nicio marjă de libertate și nu-ți oferi o cale de scăpare. Dacă îți iei vreo libertate, ești calculat sau șiret și trădător, atunci sigur nu vei face o treabă de calitate. Să presupunem că spui: «Nimeni nu m-a văzut acționând cu viclenie. Ce grozav!» Ce fel de gândire este aceasta? Crezi că ai tras un văl de ceață peste ochii oamenilor și peste cei ai lui Dumnezeu? De fapt, cu toate acestea, știe sau nu Dumnezeu ce ai făcut? Știe. De fapt, oricine interacționează cu tine pentru o perioadă de timp va afla despre corupția și ticăloșia ta și, deși s-ar putea să nu spună direct acest lucru, va avea evaluările lui despre tine în inima lui. Au existat mulți oameni care au fost dezvăluiți și eliminați pentru că mulți alții au ajuns să-i înțeleagă. Odată ce toți le-au văzut esența, i-au expus pe acești oameni așa cum erau de fapt și i-au dat afară. Așadar, fie că urmăresc sau nu adevărul, oamenii ar trebui să-și îndeplinească bine datoria, făcând tot ce le stă în putință; ar trebui să-și folosească conștiința pentru a face lucruri practice. S-ar putea să ai defecte, dar dacă poți să fii eficient în îndeplinirea datoriei, nu vei fi eliminat. Dacă te gândești mereu că ești bine, că ești sigur că nu vei fi eliminat, dacă tot nu reflectezi sau nu încerci să te cunoști și îți ignori sarcinile proprii, dacă întotdeauna ești superficial, atunci, când aleșii lui Dumnezeu chiar își pierd îngăduința față de tine, te vor expune așa cum ești și, cel mai probabil, vei fi eliminat. Asta pentru că toată lumea te-a văzut așa cum ești de fapt, iar tu ți-ai pierdut demnitatea și integritatea. Dacă**

nimeni nu are încredere în tine, ar putea Dumnezeu să aibă încredere în tine? Dumnezeu scrutează inima cea mai lăuntrică a omului: El nu ar putea sub nicio formă să aibă încredere într-o astfel de persoană" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Pătrunderea în viață începe cu îndeplinirea datoriei"). Cuvintele lui Dumnezeu spun că oamenii ar trebui să pună suflet în datoria lor, asta e atitudinea pe care ar trebui s-o aibă, și să plătească un preț, să-și dea toată silința pentru datorie. Dacă pot obține rezultate bune plătind un preț puțin mai mare, dar se abțin, mulțumiți să realizeze doar puțin în datoria lor, atunci asta înseamnă că se joacă cu Dumnezeu și că sunt vicleni. Puteam să-mi văd comportamenul în datorie-mă mulțumeam cu realizări puține, cât să mă asigur că nu sunt demisă. N-am găsit căi să rezolv problemele și dificultățile fraților și surorilor. Când făceam bilanțul lucrării noastre, mimam că acționez, iar când îi vedeam pe unii dintre ei că încalcă principiile în datoria lor sau că sunt leneși, m-am gândit că nu e nicio problemă, câtă vreme nu ne afectează rezultatele în ansamblu. Am trecut asta cu vederea. Evident, dacă mă implicam în lucrare și plăteam un preț puțin mai mare, ne puteam îmbunătăți rezultatele, dar nu am vrut să mă obosesc sau să mă stresez, așa că m-am dedat la șiretlicuri. În datoria mea, nutream o iscusință meschină, unelteam și Îl înșelam pe Dumnezeu. Câtă șiretenie! Când împarte sarcini altora, fiecare vrea să găsească pe cineva care e cinstit și de încredere – genul de persoană pe care te poți baza și care te liniștește. Dar dacă dai o sarcină cuiva care nutrește iscusință meschină și umblă cu tertipuri, acesta nu numai că nu va duce sarcina la bun sfârșit, ci chiar ar putea s-o distrugă, dacă face o treabă de proastă calitate. O astfel de persoană nu are conștiință sau rațiune, nici măcar standarde comportamentale de bază. Nu e nici pe departe demnă de încredere sau de a i se încredința ceva. Am văzut că eu eram fix așa. Am acceptat o datorie, dar nu mi-am dat toată silința. M-am ținut de tertipuri cu

Dumnezeu și am fost vicleană. Părea că obțineam unele rezultate în datoria mea, iar ceilalți oameni nu observau nicio problemă, dar Dumnezeu le vede pe toate. Dacă persistam în neglijență timp îndelungat, în cele din urmă urma să fiu expusă și alungată. M-am gândit la cuvintele lui Dumnezeu. „**Odată, Domnul Isus a spus: «Căci celui ce are i se va da și va avea din abundență, dar de la cel ce nu are se va lua chiar și ce are»** (Matei 13:12). **Care este însemnătatea acestor cuvinte? Ele înseamnă că dacă nici măcar nu-ți îndeplinești datoria sau sarcina sau nu te dedici acesteia, Dumnezeu îți va lua ce ți-a aparținut cândva. Ce înseamnă «îți va lua»? Cum îi face asta pe oameni să se simtă? E posibil să eșuezi să realizezi ceea ce calibrul și darurile tale ți-ar fi putut permite, să nu simți nimic și să fii exact ca un non-credincios. Asta înseamnă să îți fie luat totul de către Dumnezeu. Dacă, în datoria ta, ești neglijent, nu plătești un preț și nu ești sincer, Dumnezeu îți va lua ceea ce a fost cândva al tău, îți va lua dreptul de a-ți îndeplini datoria, nu-ți va da acest drept**" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Doar fiind o persoană onestă poți trăi adevărata asemănare umană"). Dumnezeu este drept. Eram vicleană și neglijentă în datoria mea, nu făceam ce s-ar fi cuvenit, nici ceea ce eram în stare, așa că nu mai puteam identifica problemele evidente, mă apuca mereu somnul în datoria mea, iar productivitatea mea a scăzut. Prin asta, Dumnezeu Își dezvăluia firea în fața mea. Am venit înaintea lui Dumnezeu în rugăciune, gata să mă căiesc Lui, cerându-I să mă călăuzească pentru a mă cunoaște mai bine.

Apoi, la o întrunire, am citit un pasaj din cuvintele lui Dumnezeu care chiar a avut impact asupra mea. Cuvintele lui Dumnezeu spun: „**Dumnezeu îi iubește pe oamenii onești, dar îi urăște pe cei șireți. Dacă ești un trădător și încerci să înșeli, nu te va urî Dumnezeu? Oare casa lui Dumnezeu te va scoate, pur și simplu, din încurcătură? Mai devreme sau mai târziu, vei fi tras la răspundere. Lui Dumnezeu Îi plac oamenii**

onești și nu Îi plac trădătorii. Toți ar trebui să înțeleagă asta clar și să înceteze să fie confuzi și să facă lucruri nesăbuite. Ignoranța de moment este de înțeles, dar să refuzi complet să accepți adevărul este pură încăpățânare. Oamenii onești își pot asuma responsabilitatea. Ei nu țin seama de câștigurile și pierderile proprii, ci doar protejează lucrarea și interesele casei lui Dumnezeu. Au inimi bune și oneste, care sunt ca niște boluri cu apă limpede al căror fund îl vezi dintr-o privire. De asemenea, există transparență în purtările lor. O persoană înșelătoare joacă feste mereu, întotdeauna ascunde lucruri, se acoperă și își pune multe măști, astfel încât nimeni să nu o poată citi. Oamenii nu-ți pot vedea gândurile tainice, dar Dumnezeu îți vede și cele mai ascunse lucruri din inimă. Dacă Dumnezeu vede că nu ești o persoană onestă, că ești șiret, că nu accepți niciodată adevărul, că încerci mereu să-L înșeli și că nu-I dăruiești inima ta, El nu te va plăcea, te va urî și te va abandona. Aceia cei care prosperă printre necredincioși, care au darul vorbirii și minte ageră, ce fel de oameni sunt? Vă este clar? Care este esența lor? Putem spune că toți sunt extraordinar de înșelători și perfizi, sunt adevăratul diavol Satana. Oare ar putea Dumnezeu mântui o astfel de persoană? Dumnezeu nu urăște nimic mai mult decât diavolii – oamenii care sunt vicleni și meschini. Categoric, Dumnezeu nu va mântui astfel de oameni, așa că, orice ați face, nu fiți acest tip de persoană. […] Care este atitudinea lui Dumnezeu față de oamenii înșelători și perfizi? Îi detestă și îi respinge, îi marginalizează și nu le acordă nicio atenție, îi consideră din aceeași clasă cu animalele. În ochii lui Dumnezeu, astfel de oameni doar au înfățișare umană; în esența lor, sunt de o teapă cu Satana, sunt cadavre vii, iar Dumnezeu nu îi va mântui niciodată. Prin urmare, care este starea acestor oameni astăzi? În inimile lor este întuneric, le lipsește credința adevărată și nu

sunt niciodată luminați sau iluminați când li se întâmplă ceva; confruntați cu dezastre și necazuri, ei se roagă lui Dumnezeu, dar Dumnezeu este absent, nu au o încredere adevărată în inimile lor. De dragul de a fi binecuvântați, ei încearcă să arate că se descurcă bine, dar nu reușesc, întrucât sunt lipsiți de conștiință sau de rațiune; nu ar putea fi buni chiar dacă ar vrea, nu s-ar putea abține chiar dacă ar vrea să nu mai facă lucruri rele – ei trebuie să facă aceste lucruri. Ar putea fi ei capabili să se cunoască după ce sunt dați afară și alungați? Deși știu că au meritat acest lucru, gura lor nu îl va recunoaște și, deși par a fi capabili să îndeplinească o anumită datorie, totuși încearcă să joace feste și sunt aproape neproductivi. Așadar, ce spuneți: sunt acești oameni capabili să se pocăiască cu adevărat? În niciun caz. Întrucât nu au conștiință sau rațiune, ei nu iubesc adevărul. Dumnezeu nu mântuiește astfel de oameni ascunși și răi. Ce speranță au astfel de oameni de la credința în Dumnezeu? Credința lor este lipsită de însemnătate și ei nu vor câștiga nimic. Dacă, prin credința lor în Dumnezeu, oamenii nu caută adevărul, atunci nu contează de câți ani sunt credincioși; la final, nu vor câștiga nimic" [Cuvântul, Vol. 5: Responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor, „Responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor (8)"]. Faptul că am citit acele cuvinte – „**înșelători**", „**vicleni**", „**extraordinar de șireți**", „**Dumnezeu nu i-ar mântui niciodată**" și „**nu vor câștiga nimic**" – mi-a străpuns inima. Am simțit cum parcă Dumnezeu mă dădea în vileag și mă condamna. Crezusem mereu că nu trebuie să fii prea sincer, că trebuie să fii calculat și să ai așii în mânecă. Am trăit după filosofia satanică conform căreia trebuie să profiți, nu să se profite de tine, am cumpănit avantajele înainte să fac ceva și am așteptat randament maxim cu efort minim. Credeam că cine procedează așa e o persoană deșteaptă. Am continut să aplic acea filosofie de viață și după ce am dobândit credință.

Am crezut că nu puteam să fiu prea cinstită în datoria mea sau să-i aloc toată energia mea, căci ar fi o nesăbuință. Dacă s-ar fi dovedit că n-am fost binecuvântată, n-ar fi fost o pierdere imensă pentru mine? Nu puteam suporta să pierd. Era mai bine să mă sacrific puțin, dar să obțin binecuvântări mari, asta e calea inteligentă! Așa că depuneam efort în datorie doar când consideram că e necesar și cântăream mereu dacă e nevoie de efort. Eram foarte calculată. Când productivitatea era ridicată, savuram câteva zile de odihnă. Chiar și când vedeam probleme în lucrare, dacă asta nu ne afecta eficiența și nu urma să fiu demisă și alungată, nu simțeam că e o chestiune urgentă și îmi petreceam zilele fără rost. Dacă aveam rezultate slabe și urma să suport eu consecințele, munceam pe brânci, găseam cauzele și rezolvam problemele. Odată ce obțineam unele rezultate, mă linișteam și începeam să-mi savurez confortul și să mă mai odihnesc puțin. Ce vicleană eram! Asta însemna că-mi fac datoria sau că Îi sunt devotată lui Dumnezeu? M-am crezut ageră la minte, dar Dumnezeu vede tot. Dumnezeu categoric nu îi va mântui pe cei care sunt mereu vicleni în datoria lor. Lui Dumnezeu Îi plac oamenii onești – oamenii onești își deschid inimile către Dumnezeu. Își fac datoria din tot sufletul. Își îndeplinesc responsabilitățile, dau tot ce au, nu-și lasă o portiță de scăpare și nu se gândesc dacă vor fi binecuvântați. Dumnezeu va binecuvânta o astfel de persoană. Eu fusesem cea responsabilă de lucrarea evanghelică și fiindcă fusesem vicleană, neglijentă și nu mi-a păsat de progres, îi împiedicasem pe ceilalți să-și remedieze la timp stările negative și problemele și provocasem scăderea productivității lucrării noastre. Nu numai că le-a dăunat fraților și surorilor, ci a și împiedicat lucrarea evanghelică a bisericii. Am simțit foarte mult regret și mi-am făcut reproșuri, când m-am gândit la asta. M-am rugat lui Dumnezeu, eram gata să mă căiesc, și am jurat înaintea Lui că, de atunci

încolo, aveam să-mi investesc toată energia în datoria mea și să nu mai fiu vicleană și superficială.

Apoi am citit un pasaj din cuvintele lui Dumnezeu în devoțiunile mele, care m-a ajutat să înțeleg ce înseamnă să-ți faci datoria. Cuvintele lui Dumnezeu spun: „**Indiferent de datoria pe care o îndeplinește cineva, este cel mai potrivit lucru pe care l-ar putea face, cel mai frumos și mai just lucru în mijlocul omenirii. În calitate de ființe create, se cuvine ca oamenii să-și îndeplinească datoria și abia atunci pot primi aprobarea Creatorului. Ființele create trăiesc sub stăpânirea Creatorului și acceptă tot ceea ce este oferit de Dumnezeu și tot ceea ce vine de la Dumnezeu, așa că ar trebui să-și îndeplinească responsabilitățile și obligațiile. Acest lucru este absolut firesc și justificat și a fost predestinat de Dumnezeu. Din asta se poate vedea că, pentru oameni, îndeplinirea datoriei unei ființe create este mai justă, mai frumoasă și mai nobilă decât orice altceva făcut în timpul vieții pe pământ; nimic din omenire nu este mai semnificativ sau mai vrednic și nimic nu aduce un sens și o valoare mai mare vieții unei persoane create decât îndeplinirea datoriei de ființă creată. Pe pământ, doar grupul de oameni care îndeplinesc cu adevărat și sincer datoria unei ființe create sunt cei care I se supun Creatorului. Acest grup nu urmează tendințele lumești; ei se supun conducerii și îndrumării lui Dumnezeu, ascultă doar de cuvintele Creatorului, acceptă adevărurile exprimate de Creator și trăiesc după cuvintele Creatorului. Aceasta este cea mai adevărată, cea mai răsunătoare mărturie și este cea mai bună mărturie a credinței în Dumnezeu. Ca o ființă creată să poată îndeplini datoria unei creaturi a lui Dumnezeu, să-L poată mulțumi pe Creator, este cel mai frumos lucru din omenire și e ceva ce ar trebui să fie răspândit ca o poveste care să fie lăudată de toți oamenii. Orice lucru încredințează**

Creatorul ființelor create ar trebui să fie acceptat necondiționat de acestea; pentru omenire, aceasta este o chestiune care ține atât de fericire, cât și de privilegiu, iar pentru toți aceia care îndeplinesc datoria unei ființe create, nimic nu e mai frumos sau demn de comemorare – este ceva pozitiv. […] Un lucru atât de frumos și atât de măreț este strâmbat de teapa antihriștilor într-o tranzacție, în care ei solicită coroane și recompense din mâna lui Dumnezeu. O astfel de tranzacție transformă cel mai frumos și mai just lucru în cel mai urât și mai ticălos. Nu asta fac antihriștii? Judecând după aceasta, sunt antihriștii ticăloși? Sunt într-adevăr foarte ticăloși! Aceasta este o manifestare a ticăloșiei lor" [Cuvântul, Vol. 4: Expunerea antihriștilor, „Punctul nouă (Partea a șaptea)"]. Citirea cuvintelor revelatoare ale lui Dumnezeu a avut un impact major asupra mea. Dumnezeu dă în liniște tot ce are pentru a mântui omenirea coruptă, hrănindu-ne cu ce avem nevoie și dându-ne șansa să facem o datorie, astfel încât, pe parcurs, să putem urmări adevărul și să ne remediem firile corupte, să ne supunem lui Dumnezeu, să-I fim devotați și să dobândim mântuirea Sa. E responsabilitatea noastră să facem o datorie în biserică, obligația noastră, e Dumnezeu Care ne dă șansa să dobândim adevărul și să fim mântuiți. Aceasta e cea mai minunată, cea mai dreaptă sarcină pe care și-o poate asuma cineva. Dar antihriștii iau acest lucru minunat și drept și îl pervertesc într-o afacere, în ceva tranzacțional. Se agață de speranța că vor fi binecuvântați în credința lor și datoria lor. Nu au cum să aibă credință adevărată sau să sufere și să plătească un preț. Sunt necredincioși și oportuniști ca la carte. Privind la felul în care am acționat în datoria mea, nu eram oare la fel ca ei? Nu mă gândeam, în datoria mea, la voia lui Dumnezeu, nu mă implicam total niciodată. Voiam să primesc mult în schimbul a foarte puțin. Nu cumva îmi transformam datoria într-o tranzacție? Obișnuiam să cred mereu că, atâta vreme cât aveam succes în

datoria mea, câtă vreme puteam să stau în biserică și nu eram demisă, puteam fi mântuită. Dar în final am văzut că acelea erau noțiunile și închipuirile mele, care nu erau în conformitate cu cuvintele lui Dumnezeu. Dumnezeu nu a spus niciodată că dacă obții unele realizări în datoria ta, dacă nu faci rău și nu ești demis sau alungat înseamnă că vei fi mântuit. Dumnezeu stabilește dacă oamenii pot fi mântuiți în funcție de felul cum urmăresc aceștia adevărul, dacă pătrund în realitatea adevărului în datoria lor și dacă își remediază firile corupte. Nu există alte scurtături. Dumnezeu vrea ca oamenii să fie autentici. Dacă oamenii sunt mereu vicleni și neglijenți în datoria lor, chiar dacă poate realizează unele lucruri, Dumnezeu îi detestă. Vor ajunge să fie dați în vileag și alungați de Dumnezeu. M-am gândit la ceva ce a spus Domnul Isus: „**Dar fiindcă ești căldicel – nici în clocot, nici rece – o să te vărs din gura Mea!**” (Apocalipsa 3:16). Nu mă gândeam să fac progrese în datoria mea și doar mimam că acționez. Această atitudine, prin care nu eram nici în clocot, nici rece, nu însemna că eram căldicică? Nu avea să mă verse Dumnezeu din gura Lui? M-a înfricoșat să știu că firea lui Dumnezeu nu tolerează jignirea. Am spus o rugăciune: „Dumnezeule, vreau să mă căiesc. De acum înainte, îmi voi da toată silința în lucrarea mea. Te rog să mă disciplinezi dacă fac lucrurile de mântuială.”

Mai târziu, am mai citit un pasaj din cuvintele lui Dumnezeu, care mi-a oferit o cale de a practica. Dumnezeu Atotputernic spune: „**Când oamenii își realizează datoria, aceștia fac, de fapt, ceea ce se cuvine să facă. Dacă o faci înaintea lui Dumnezeu, dacă-ți realizezi datoria și te supui lui Dumnezeu cu o atitudine de onestitate și cu inimă, nu va fi cu mult mai corectă această atitudine? Așadar, cum ar trebui să aplici această atitudine vieții tale de zi cu zi? Trebuie să faci din a te «închina la Dumnezeu cu inima și cu onestitate» realitatea ta. Ori de câte ori vrei**

să fii delăsător și să execuți mecanic mișcările, ori de câte ori vrei să acționezi folosind tertipuri și să fii leneș și ori de câte ori ești neatent sau ai prefera să te distrezi, ar trebui să iei în considerare următoarele: «Comportându-mă astfel, sunt eu nedemn de încredere? Asta înseamnă să-mi pun inima în îndatorirea mea? Nu cumva sunt neloial procedând astfel? Nu cumva dezamăgesc însărcinarea pe care Dumnezeu mi-a încredințat-o?» Iată cum ar trebui să reflectezi asupra ta. Dacă ajungi să îți dai seama că ești mereu superficial în datoria ta, că ești neloial și că L-ai rănit pe Dumnezeu, ce ar trebui să faci? Ar trebui să spui: «Pe moment, am simțit că era ceva în neregulă aici, dar n-am tratat acest lucru ca pe o problemă; doar am trecut peste el cu nepăsare. Nu mi-am dat seama până acum că am fost cu adevărat superficial, că nu mi-am îndeplinit responsabilitatea. Chiar sunt lipsit de conștiință și rațiune!» Ai găsit problema și ai ajuns să te cunoști puțin – așa că acum trebuie să te întorci! Atitudinea ta față de îndeplinirea datoriei era greșită. Ai fost nepăsător cu ea, de parcă ar fi fost o slujbă în plus și nu ți-ai pus inima în asta. Dacă mai ești superficial în acest fel, trebuie să te rogi lui Dumnezeu și să-L lași să te disciplineze și să te mustre. Trebuie să ai o astfel de voință în realizarea datoriei tale. Numai atunci te poți pocăi cu adevărat. Poți să te schimbi numai atunci când conștiința ta este limpede și atitudinea ta față de realizarea datoriei tale este transformată. Iar pe măsură ce te pocăiești, trebuie, de asemenea, să reflectezi adesea dacă ți-ai pus cu adevărat toată inima, toată mintea și toată puterea în realizarea datoriei tale; apoi, folosind cuvintele lui Dumnezeu ca măsură și aplicându-le ție însuți, vei afla ce probleme se mai găsesc în realizarea datoriei tale. Rezolvând în mod constant problemele în acest fel, conform cuvântului lui Dumnezeu, nu faci o realitate din faptul de a-ți realiza datoria cu toată inima, cu toată

mintea și cu toată puterea ta? Să îți realizezi datoria în acest fel: nu ai făcut deja astfel cu toată inima, cu toată mintea și cu toată puterea ta?”
(Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Numai în citirea frecventă a cuvintelor lui Dumnezeu și în contemplarea adevărului există o cale de urmat”). Cuvintele lui Dumnezeu mi-au oferit o cale limpede de a practica. Trebuie să pun suflet și să fiu onestă în datorie, să fiu dispusă să plătesc un preț, să fiu grijulie și responsabilă și să-mi dedic toată energia ca să-mi fac bine datoria și să-L mulțumesc pe Dumnezeu. De asemenea, când vreau să fiu neglijentă și leneșă, trebuie să mă rog, să mă lepăd de trup și să cer ca Dumnezeu să mă disciplineze și să mă certe. Astfel, va fi puțin probabil să le urmez pe cele trupești.

După aceea, am urmat cuvintele lui Dumnezeu. Am analizat cum să-mi fac datoria bine și să fiu mai productivă. Știam că toți frații și surorile din echipă aveau propriile atuuri și slăbiciuni, așa că m-am gândit cum să rânduiesc lucrarea fiecăruia, punându-le în valoare atuurile, și i-am îndrumat și ajutat cu adevărat în domeniile în care aveau lipsuri. Totodată, înainte mă considerasem supraveghetoare – câtă vreme puteam gestiona lucrarea și ceilalți se descurcau bine în îndatoririle lor, însemna că mă descurcam bine și mă puteam bucura de ceva timp liber. Acum mi-am stabilit un obiectiv, să-mi fac datoria cât mai bine cu putință. Programul meu a devenit incredibil de încărcat în fiecare zi, mai aglomerat decât înainte, iar uneori eram foarte obosită, dar mă simțeam foarte liniștită, împăcată. Și, spre surprinderea mea, în luna următoare productivitatea noastră a crescut simțitor. Am fost încântată. Am văzut că Dumnezeu vrea ca noi să fim autentici. Când mi-am schimbat perspectiva și mi-am îndeplinit datoria din inimă, I-am putut vedea călăuzirea și am obținut rezultate în datorie. Slavă lui Dumnezeu!

79. Să înțelegem ce înseamnă să fii un om bun

de Vanessa, Myanmar

Din copilărie, părinții m-au învățat să fiu rezonabilă, amabilă cu alții, înțelegătoare față de dificultățile altora și să nu despic firul în patru pentru orice lucru mărunt. Spuneau că asta era ceea ce te făcea un om bun și că ți-ar câștiga respectul și stima altora. Și eu credeam că este bine să fii așa și deseori îmi reaminteam să fiu respectuoasă și amabilă. Nu intram niciodată în conflict cu familia mea sau ceilalți săteni și eram foarte preocupată să fac o impresie bună. Consătenii mei mă lăudau deseori, spunând că aveam o umanitate bună și că eram respectuoasă și nu mă certam cu nimeni când mă jignea. Acest tip de laudă mă făcea foarte fericită. Credeam că ar trebui, ca om, să fiu amiabilă în acest fel și înțelegătoare, chiar când cineva greșea. Eram sigură că acesta era standardul pentru a fi un om bun. Am continuat să procedez astfel și după ce am devenit credincioasă.

Apoi, în luna noiembrie 2021, am fost aleasă diacon de biserică și am început să răspândesc Evanghelia cu alți câțiva frați și surori. Unul dintre ei, Kevin, era un consătean de-al meu. Avea un oarecare calibru – raționamentul părtășiei lui era destul de clar când răspândea Evanghelia și era capabil să folosească exemple pentru a explica lucruri, ca să-i ajute să înțeleagă pe cei care investigau adevărata cale. Însă am descoperit că era destul de arogant și nu-i plăcea să accepte sugestiile altora. În plus, de multe ori nu urma principiile în datoria sa. În loc să-L preamărească pe Dumnezeu și să fie martor pentru El în lucrarea sa evanghelică, vorbea mult despre câți oameni convertise. De asemenea, spunea că tuturor fraților și surorilor le plăcea să-l asculte predicând și chiar îl adulau. Odată, cineva care căuta adevărata cale l-a lăudat că avea un calibru bun și predica bine. Observasem cum Kevin se preamărea pe sine, se dădea cam mare și, când împărtășea

Evanghelia, nu se concentra la a fi martor lucrării din zilele de pe urmă a lui Dumnezeu sau pe-ndepărtarea noțiunilor religioase ale oamenilor. Am vrut să-i menționez acest lucru lui Kevin, însă, după puțină chibzuință, am decis să mai aștept puțin. Voiam să știe că eram o persoană amabilă, rezonabilă, care nu atrăgea atenția asupra fiecărei mici probleme pe care o vedea. M-am gândit că ar trebui să-l încurajez și să-l ajut mai mult. Mai târziu, conducătoarea trimitea adesea grupului nostru principiile relevante pentru împărtășirea Evangheliei și, indirect, am avut puțină părtășie despre lucruri legate de comportamentul lui Kevin. Speram că va ajunge să-și vadă problemele prin acea părtășie. Dar vremea a trecut, iar el tot nu s-a schimbat. Am vrut să abordez din nou problemele lui, dar apoi m-am gândit că, fiind o persoană arogantă, era posibil să nu-mi accepte sfatul. Mă temeam că mă va crede nerezonabilă și lipsită de amabilitate și că-și va face o impresie proastă despre mine. Dacă ajungeam la un impas în relația noastră și nu puteam lucra bine împreună, imaginea mea de om bun s-ar fi năruit. La acest gând, pur și simplu mi-am înghițit cuvintele. M-am simțit cam prost atunci, așa că am venit înaintea lui Dumnezeu să mă rog, cerându-I tăria să practic adevărul. Apoi, eu, Kevin și alți câțiva frați și surori am mers toți într-un sat să împărtășim Evanghelia. Am observat cum Kevin încă se dădea mare în părtășia lui – spunând că nu-i păsa de bani și cum a plătit un preț pentru Dumnezeu. Nu se concentra să aibă părtășie despre adevăr. Pe drumul spre casă, mi-am făcut curaj și i-am spus: „Nu ai pătruns în principii în predica și mărturia ta pentru Dumnezeu. Trebuie să te concentrezi pe a avea părtășie despre adevăr cu potențialii destinatari ai Evangheliei, pe a-i aduce înaintea lui Dumnezeu. […]” Înainte să pot termina, mi-a răspuns: „Nu e nimic în neregulă cu părtășia mea. Analizezi lucrurile prea mult.” Mă temeam că îi răneam mândria dacă mai spuneam ceva, deteriorând astfel relația dintre noi. În plus, eram îngrijorată că mă va

lua în nume de rău, așa că nu am mai spus nimic. Simțeam că era suficient – să-l las să ajungă treptat să vadă el însuși acest lucru. Mai târziu, am aflat că, deși eram ocupați tot timpul, nu obțineam rezultate bune în lucrarea noastră evanghelică. Câțiva dintre oamenii din sat care investigaseră auziseră de mai multe ori părtășia lui Kevin, dar tot nu înțelegeau. În plus, erau afectați de zvonuri, aveau noțiuni și nu mai voiau să cerceteze lucrarea lui Dumnezeu. Apoi, erau alții care chiar îl admirau pe Kevin și voiau să asculte doar părtășia lui, mai degrabă decât pe a altcuiva. Când am văzut asta, m-am simțit foarte inconfortabil și destul de vinovată. Aceste probleme aveau o mare legătură cu Kevin însuși. Dacă i-aș fi adus în discuție mai devreme problemele, ar fi putut să le vadă și să se schimbe, iar lucrarea noastră evanghelică n-ar fi fost împiedicată. Însă, ulterior, când chiar am vrut să aduc subiectul în discuție, m-am îngrijorat din nou că asta ne va deteriora relația și m-am simțit foarte nesigură. M-am gândit că aș putea vorbi cu conducătoarea și să o rog să aibă părtășie cu el, iar atunci cooperarea în datorie nu ne-ar fi afectată, iar noi ne-am putea încă înțelege. Așa că am vorbit cu ea despre ceea ce se întâmpla cu Kevin. A găsit câteva cuvinte relevante ale lui Dumnezeu, ne-a pus să pătrundem împreună în ele și Kevin părea să se fi schimbat puțin. Așa că am abandonat subiectul.

Odată, am menționat problema altei surori, care mi-a indicat că întotdeauna îmi protejam relațiile cu alții și că acesta era un semn că eram cineva care îi mulțumește pe ceilalți. Credeam că n-aveam cum să fiu cineva care îi mulțumește pe ceilalți – oamenii care îi mulțumesc pe ceilalți sunt vicleni. Eu nu făcusem niciodată ceva viclean, deci cum aș fi putut fi așa? Atunci nu am vrut să-i accept reacția, dar știam și că aveam ceva de învățat din ceea ce spusese. M-am rugat lui Dumnezeu, cerându-I să mă îndrume să mă cunosc pe mine însămi. Mai târziu, am citit cuvintele lui Dumnezeu: „**Conduita oamenilor și metodele lor de a trata lumea**

trebuie să se bazeze pe cuvintele lui Dumnezeu; acesta este principiul cel mai de bază pentru conduita umană. Cum pot oamenii să practice adevărul dacă nu înțeleg principiile conduitei umane? Practicarea adevărului nu are legătură cu rostirea cuvintelor goale sau trâmbițarea sloganurilor. Mai degrabă, are legătură cu faptul că, indiferent ce întâmpină oamenii în viață, atât timp cât implică principiile conduitei umane, perspectivele lor asupra lucrurilor sau chestiunea îndeplinirii propriilor îndatoriri, se confruntă cu o alegere și ar trebui să caute adevărul, să caute o bază și principiile în cuvintele lui Dumnezeu și apoi să găsească o cale de practică. Cei care pot practica în acest fel sunt oameni care urmăresc adevărul. A fi capabil să urmărești adevărul în acest fel, indiferent cât de mari sunt dificultățile pe care le întâmpini, înseamnă să mergi pe calea lui Petru, pe calea căutării adevărului. De exemplu: ce principiu ar trebui urmat când e vorba să interacționezi cu alții? Poate că punctul tău de vedere inițial este acesta: «Armonia este o comoară, toleranța este excelență» și că ar trebui să rămâi în grațiile tuturor, să eviți să-i faci pe alții de râs și să nu ofensezi pe nimeni, obținând astfel relații bune cu ceilalți. Constrâns de acest punct de vedere, păstrezi tăcerea când îi vezi pe alții făcând lucruri rele sau încălcând principiile. Ai prefera ca lucrarea bisericii să fie prejudiciată decât să jignești pe cineva. Cauți să rămâi în grațiile tuturor, indiferent cine sunt. Te gândești doar la sentimentele umane și să nu te faci de râs când vorbești și te exprimi mereu în cuvinte care sună frumos, ca să-i mulțumești pe ceilalți. Chiar dacă descoperi că o persoană are probleme, alegi să le tolerezi și vorbești despre ele doar pe la spatele său, dar în față păstrezi pacea și îți menții relația. Ce crezi despre o astfel de conduită? Nu este aceea a unei persoane care caută să placă oamenilor? Nu e destul de șireată? Încalcă principiile conduitei

umane. Nu e josnic să te comporți în acest fel? Aceia care se comportă astfel nu sunt oameni buni, acesta nu e un fel nobil de a te comporta. Indiferent cât de mult ai suferit și indiferent câte prețuri ai plătit, dacă te comporți fără principii, atunci ai eșuat în această privință, iar conduita ta nu va fi recunoscută, ținută minte sau acceptată înaintea lui Dumnezeu" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Pentru a-ți îndeplini bine datoria, trebuie măcar să fii înzestrat cu o conștiință și cu rațiune"). Am reflectat asupra mea în lumina cuvintelor lui Dumnezeu. Simțisem că nu eram cineva care îi mulțumește pe ceilalți, dar cum mă purtam de fapt? În acea perioadă, văzusem cum Kevin se dădea adesea mare în lucrarea sa evanghelică. Ar fi trebuit să semnalez acea problemă pentru a-l ajuta să se cunoască și să-și facă datoria conform principiilor, însă eram îngrijorată că, dacă eram directă, avea să ne afecteze relația. Întotdeauna țineam cont de sentimentele lui și nu îndrăzneam să spun nimic prea direct. Chiar voiam să-l încurajez mai mult, să-i dau impresia că eram o persoană bună și să-l fac să aibă o părere bună despre mine. Dar, de fapt, știam că, atunci când cooperam cu frații și surorile la o datorie, dacă observăm probleme, trebuie să ni le semnalăm unul altuia, să ne compensăm reciproc punctele slabe și să susținem împreună lucrarea bisericii. Eu procedam incorect cu bunăvoință și nu practicam adevărul. Drept urmare, Kevin nu și-a recunoscut problemele. A continuat să se dea mare împărtășind Evanghelia și nu a fost deloc atent să aibă părtășie despre adevăr. Asta a însemnat că noțiunile religioase ale celor care investigau n-au fost înlăturate și unii oameni, când au fost tulburați, n-au mai participat la adunări. Am văzut efectul asupra lucrării noastre și m-am simțit destul de vinovată, însă m-am temut că, dacă eram directă, Kevin ar fi devenit părtinitor față de mine, iar asta ne-ar fi afectat relația. Așa că, vicleană, am făcut o conducătoare de biserică să aibă părtășie cu el, ca să nu fiu nevoită să-l jignesc. Am văzut că

am încercat să protejez relațiile cu alții și să mă dau bine pe lângă ei în datoria mea, că nu susțineam deloc interesele bisericii și nu aveam un simț al dreptății, că nu aveam nici pe departe principii. Nu eram deloc cineva care practica adevărul. Nu este acesta exact modul în care acționează cineva care îi mulțumește pe ceilalți? Apoi, am citit un pasaj din cuvintele lui Dumnezeu care expunea antihriștii. „**După toate aparențele, cuvintele antihriștilor par deosebit de amabile, cultivate și distinse. Indiferent cine încalcă principiile sau perturbă și tulbură lucrarea bisericii, antihriștii nu dau în vileag acești oameni și nici nu-i critică; se fac că nu văd, lăsând oamenii să creadă că sunt mărinimoși în toate privințele. Indiferent ce corupții dezvăluie oamenii și ce fapte rele fac, antihriștii sunt înțelegători și toleranți. Ei nu se enervează și nu se înfurie, nu se vor supăra și nu vor da vina pe oameni atunci când fac ceva greșit și dăunează intereselor casei lui Dumnezeu. Indiferent cine săvârșește răul și perturbă lucrarea bisericii, ei nu acordă atenție, de parcă acest lucru nu ar avea nimic de-a face cu ei și nu vor jigni niciodată oamenii din cauza asta. Ce îi preocupă cel mai mult pe antihriști? Câți oameni îi admiră și câți oameni îi văd când suferă și îi laudă pentru asta. Antihriștii cred că suferința nu trebuie să fie niciodată în zadar; indiferent de greutățile pe care le îndură, de prețul pe care îl plătesc, de faptele bune pe care le fac, de cât de grijulii, de atenți și de iubitori sunt față de ceilalți, toate acestea trebuie realizate în fața altora, ca să le vadă mai mulți oameni. Și care este scopul lor când acționează astfel? De a le intra în grații oamenilor, de a face mai mulți oameni să le aprobe, în inimile lor, acțiunile, conduita și caracterul, dându-le aprobarea lor. Există chiar și antihriști care încearcă să-și stabilească o imagine despre ei înșiși ca fiind «o persoană bună» prin acest comportament exterior bun, astfel încât mai mulți oameni să vină la ei**

în căutarea ajutorului” [Cuvântul, Vol. 4: Expunerea antihriștilor, „Punctul nouă (Partea a zecea)”]. M-am simțit atât de vinovată după ce am citit cuvintele lui Dumnezeu, de parcă El era chiar în fața mea, expunându-mi firea satanică. Am reflectat că întotdeauna încercam să fiu o persoană înțelegătoare, amabilă, deoarece simțeam că, procedând astfel, aș fi obținut respect și laude de la ceilalți – aș fi fost apreciată de oamenii din jurul meu. Așa mă purtam și când făceam o datorie cu alți frați și surori. La suprafață, nu expusesem problemele lui Kevin, de teamă să nu-l rănesc în mândria lui și să afectez parteneriatul nostru în curs de desfășurare. Dar, de fapt, tot ce făceam fusese pentru a-mi proteja numele și statutul. Folosisem o amabilitate superficială ca să mă deghizez și să dau bine, ca să obțin favoruri, pentru ca oamenii să creadă că eram iubitoare, răbdătoare și tolerantă – că eram o persoană bună, amabilă. Însă nu prea pusesem la suflet dacă lucrarea bisericii sau viețile fraților și surorilor erau afectate. Abia atunci am văzut cât de înșelătoare și vicleană eram. Părea că nu jigneam niciodată pe nimeni, că eram o persoană bună, dar, de fapt, la baza tuturor acțiunilor mele erau propriile motive josnice. Am văzut că aveam aceeași fire ca un antihrist, că sacrificam interesele bisericii ca să-mi susțin imaginea și statutul. Aș fi fost în mare pericol dacă aș fi rămas pe acea cale – m-aș fi distanțat tot mai mult de Dumnezeu și aș fi ajuns să fiu respinsă de El! Chiar m-am disprețuit când mi-am dat seama de asta și, în plus, am fost destul de afectată. Am spus o rugăciune: „Dumnezeule, întotdeauna mă prefac și vreau să dau bine, concentrându-mă pe crearea unei imagini pozitive. Nu vreau să rămân pe această cale. Vreau să mă căiesc și să mă lepăd de firea mea coruptă.”

După aceea, am citit mai mult din cuvintele lui Dumnezeu. „**Criteriul după care omul judecă alți oameni se bazează pe comportamentul lor; cei al căror comportament este bun sunt persoane drepte și cei al căror**

comportament este abominabil sunt răi. Criteriul după care Dumnezeu judecă oamenii se bazează pe capacitatea esenței lor de a se supune sau nu Lui; o persoană care se supune lui Dumnezeu este o persoană dreaptă, în vreme ce una care nu I se supune este un dușman și o persoană rea, indiferent dacă comportamentul acesteia este bun sau rău și indiferent dacă vorbele sale sunt corecte sau incorecte" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Dumnezeu și omul vor intra în odihnă împreună"). „**Poate că, în toți anii tăi de credință în Dumnezeu, nu ai blestemat niciodată pe nimeni sau nu ai săvârșit o faptă rea, totuși, în asocierea ta cu Hristos, nu poți spune adevărul, nu poți să acționezi onest sau să te supui cuvântului lui Hristos; în acest caz, Eu spun că ești cea mai sinistră și mai malițioasă persoană din lume. Poți să fii extrem de cordial și devotat rudelor tale, prietenilor tăi, soției tale (sau soțului tău), fiilor tăi și fiicelor tale și părinților tăi și să nu profiți niciodată de alții, dar, dacă ești incapabil de a fi compatibil cu Hristos, dacă ești incapabil de a interacționa în armonie cu El, atunci, chiar dacă cheltuiești tot ce ai pentru ajutorarea vecinilor tăi sau ai grijă cu meticulozitate de tatăl tău, de mama ta și de membrii familiei tale, aș spune că tot ești o persoană rea și, în plus, plină de trucuri viclene**" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cei care sunt incompatibili cu Hristos sunt cu siguranță potrivnici lui Dumnezeu"). Am putut vedea din cuvintele lui Dumnezeu că standardul oamenilor pentru a-i evalua pe alții se bazează pe cât de bine se comportă. Cei care se comportă bine sunt oameni buni, iar cei care se comportă rău sunt oameni răi. Însă standardul lui Dumnezeu se bazează pe faptul dacă ei Îi urmează calea, pe esența și pe atitudinea lor cu privire la supunerea față de Dumnezeu. Nu se bazează pe cât de plăcut le este comportamentul exterior. Mereu mă considerasem o persoană bună, pentru că nu mă certasem, nici nu intrasem în conflict cu nimeni, cu familia sau cu

oricine altcineva, de când eram copil. Chiar dacă cineva începea să se certe cu mine, rezolvam situația împăcându-l. Consătenii mei mă lăudau întotdeauna că eram un om bun; și eu credeam că a fi așa însemna că atinsesem standardul de om bun. Acum devenise evident pentru mine că, deși nu părea că fac rău, nu eram cinstită cu vorba sau fapta. Văzusem că îndeplinirea datoriei de către Kevin fără principiu și faptul că se dădea mare în permanență afectaseră eficacitatea lucrării noastre. Totuși, pentru a-mi proteja imaginea de om bun, nu-l expusesem sau nu-l ajutasem și nu susținusem interesele bisericii. Așa că, deși alții credeau că eram un om bun, înaintea lui Dumnezeu eram tot în contradicție cu El și cu adevărul și, în esență, făceam rău. Am văzut că a judeca dacă un om este bun sau rău în baza comportamentelor exterioare nu era standardul corect. Unii oameni par să facă multe lucruri bune, dar se opun lucrării și cuvintelor lui Dumnezeu și le condamnă din răsputeri. Ei sunt răufăcători. M-am gândit la o soră cu care lucram. Din câte mi-am putut da seama, nu-i păsa dacă vorbea cald sau amabil, dar avea un simț destul de pronunțat al dreptății. Spunea ceea ce trebuia spus când vedea că alții nu acționau conform adevărului. Îi ajuta pe frații și surorile ei să caute adevărul și să-și facă datoria conform principiului, aducându-le adevărate beneficii. Gândindu-mă la asta, m-am hotărât întrucâtva să nu-mi mai urmez perspectivele greșite încercând să par o persoană amabilă. Trebuia să acționez conform adevărului cuvintelor lui Dumnezeu și să urmăresc a fi cu adevărat un om bun.

Am citit un pasaj din cuvintele lui Dumnezeu care mi-a dat o cale de practică. Dumnezeu Atotputernic spune: „**Ceea ce oamenii ar trebui să tindă cel mai mult să realizeze este să facă din cuvintele lui Dumnezeu baza lor, iar din adevăr, criteriul lor; numai atunci vor putea să trăiască în lumină și să trăiască asemănarea unei persoane normale. Dacă îți dorești să trăiești în lumină, ar trebui să acționezi conform**

adevărului; ar trebui să fii o persoană sinceră care spune vorbe sincere și face lucruri cinstite. Este esențial să ai adevărurile-principii în comportamentul tău; odată ce oamenii pierd adevărurile-principii și se concentrează doar asupra comportamentului bun, acest lucru dă inevitabil naștere la falsitate și prefăcătorie. Dacă nu există niciun principiu în comportamentul oamenilor, atunci, oricât de bun este comportamentul lor, sunt niște ipocriți; s-ar putea să fie capabili să-i inducă în eroare pe ceilalți pentru un timp, dar nu vor fi niciodată de încredere. Numai atunci când oamenii acționează și se comportă conform cuvintelor lui Dumnezeu au o bază adevărată. Dacă nu se comportă conform cuvintelor lui Dumnezeu și se axează doar pe a pretinde că se comportă bine, pot, prin urmare, să devină oameni buni? Categoric nu. Doctrinele bune și comportamentul bun nu pot schimba firile corupte ale omului și nu pot schimba esența lui. Numai adevărul și cuvintele lui Dumnezeu pot schimba firile corupte, gândurile și opiniile oamenilor și pot deveni viața lor. […] Dumnezeu le cere oamenilor să spună adevărul, să spună ceea ce gândesc și nu să-i păcălească, să-i inducă în eroare, să-i ia în râs, să-i batjocorească, să-i ridiculizeze, să râdă de alții sau să-i constrângă, sau să le dea în vileag slăbiciunile, sau să-i rănească. Nu sunt acestea principiile discursului? Ce înseamnă a spune că o persoană nu ar trebui să dea în vileag slăbiciunile oamenilor? Înseamnă să nu arunci cu noroi în alți oameni. Nu te lega de greșelile sau neajunsurile lor din trecut pentru a-i judeca sau condamna. Acesta este minimul pe care ar trebui să-l faci. Din punct de vedere proactiv, cum se exprimă discursul constructiv? În principal încurajând, orientând, îndrumând, îndemnând, înțelegând și consolând. De asemenea, în unele cazuri speciale, devine necesar să dăm în vileag direct greșelile altor oameni și să-i emondăm, astfel încât

aceștia să dobândească cunoașterea adevărului și dorința de a se pocăi. Abia atunci se obține efectul cuvenit. Această cale de practicare este foarte benefică pentru oameni. Nu-i așa că le este de un real ajutor și că e constructivă pentru ei?" [Cuvântul, Vol. 6: Despre urmărirea adevărului I, „Ce înseamnă să urmărești adevărul (3)"]. În cuvintele lui Dumnezeu, am găsit principiul pentru comportamentul meu. Trebuie să fim oameni cinstiți conform cuvintelor Lui. Când vedem problemele altora, ar trebui să le semnalăm și să-i ajutăm – acest lucru le este de folos. Ar trebui să protejăm lucrarea bisericii și să fim edificatori pentru alții. Am vrut să pun adevărul în practică de îndată ce am înțeles această cale, să am o discuție sinceră cu Kevin și să-i menționez problemele. Scopul era ca el să-și poată rectifica atitudinea față de datorie și să-i permită să-și înțeleagă firea coruptă și abaterile din datoria lui – era ca să îl ajut. Așa că l-am căutat, pregătită să-i semnalez problemele sale. Chiar atunci, iar m-am simțit preocupată, îngrijorată de ce va crede despre mine. M-am rugat repede lui Dumnezeu, lepădându-mă de aceste motive incorecte pe care le nutream. M-am gândit că, recent, nu practicasem adevărul, ceea ce ne afecta lucrarea, și m-am simțit foarte vinovată. Știam că Dumnezeu îmi examinează fiecare gând și faptă și că trebuia să fiu o persoană cinstită. Nu-mi mai puteam proteja imaginea și întoarce spatele adevărului. Acest gând mi-a dat curajul să mă lepăd de firea mea coruptă și să discut cinstit cu Kevin despre problemele sale. Spre surpriza mea, m-a ascultat, a putut să le accepte. Mi-a spus: „Nu am înțeles pe deplin unele principii. Pe viitor, te rog să-mi spui despre orice probleme vezi. Ne putem ajuta unul pe celălalt și ne putem face datoria bine împreună." Am fost încântată să-l aud spunând asta și atât de recunoscătoare lui Dumnezeu. În plus, m-am simțit rușinată și am regretat că n-am pus încă adevărul în practică. Dacă i-aș fi semnalat problema înainte, am fi putut să ne îmbunătățim rezultatele mai curând și ar fi aflat mai devreme despre firea

lui coruptă. Am văzut că practicarea adevărului este de folos celorlalți, propriei persoane și datoriei cuiva.

Acum, când văd problemele fraților și surorilor, le semnalez activ, pentru că știu că asta înseamnă să practici adevărul și îi ajută. În plus, am văzut că a trăi conform cerințelor lui Dumnezeu și a acționa conform principiilor adevărului este singurul mod în care să practici adevărul și să fii un om bun.

80. Cum L-am întâmpinat pe Domnul

de Su Yang, China

Când eram mică, mă dureau atât de tare picioarele, încât nu puteam să umblu, așa că mama m-a adus înaintea Domnului Isus. Spre surprinderea mea, la mai puțin de o lună, picioarele mele s-au vindecat în mod miraculos. Pentru a răsplăti iubirea Domnului, am abandonat școala în 1997 și am început să mă sacrific cu entuziasm pentru Domnul. Curând, biserica m-a recunoscut drept o candidată importantă pentru instruire. Prezbiterul Qu mă lua frecvent cu el, ca să predic la diferite biserici. Pe atunci, pastorii și prezbiterii spuneau adesea că ziua Domnului era iminentă și că ar trebui să fim ca fecioarele înțelepte care au pregătit lămpile și au așteptat venirea Domnului. De asemenea, au spus: „În Biblie stă scris: «**Iată, El va veni pe nori și orice ochi Îl va vedea, chiar și cei care L-au străpuns. Toate neamurile pământului se vor jeli din pricina Lui**» (Apocalipsa 1:7). Când Domnul Se întoarce în zilele de pe urmă, El va veni pe nori cu mare slavă și ne va răpi în cer ca să-L întâlnim. Vom intra în Împărăția Cerurilor și ne vom bucura de binecuvântări veșnice. Necredincioșii se vor tângui și vor scrâșni din dinți, în timp ce vor pieri în dezastre.” Auzind predicile însuflețite ale prezbiterilor și pastorilor, mi-am închipuit imediat cum ne adunam cu toții bucuroși în jurul Domnului coborât pe pământ cu mare slavă, pe nori. Vă puteți închipui cât de entuziasmată am fost la gândul unei asemenea scene tulburătoare.

Apoi, într-o zi de la începutul lui 1999, prezbiterul Qu și parohul Hu i-au convocat pe conlucrători și au spus: „A apărut o nouă biserică numită «Fulgerul de la Răsărit», care pretinde că Domnul a devenit trup și S-a întors deja, exprimând cuvinte și îndeplinind lucrarea de judecată începând de la casa lui Dumnezeu. Dar cum se poate așa ceva? Scripturile spun clar

că Domnul va coborî pe nori, totuși, ei susțin că Domnul S-a întors întrupat. Acest lucru nu corespunde Bibliei, așa că nu ar trebui să le ascultați predicile sau să le citiți cărțile și cu atât mai puțin să-i găzduiți. Oricine îi va găzdui va fi exclus din biserică!" Când au spus asta, m-am gândit: „Prezbiterii cred de ani buni și cunosc bine Biblia, așa că sigur au dreptate. În plus, Scripturile spun clar că Domnul va coborî pe nori, deci cum se poate să fi venit întrupat? Încă am statură mică, așa că n-ar trebui să iau legătura cu Fulgerul de la Răsărit, altfel m-ar putea duce pe căi greșite." Însă, curând după aceea, mulți conlucrători și frați credincioși de-ai mei s-au convertit la Fulgerul de la Răsărit. Prezbiterul Hu a subliniat că ar trebui să rupem legăturile cu acești conlucrători și credincioși. Ne-a pus și să dăm de știre tuturor bisericilor că nu au voie să permită nimănui să se convertească la Fulgerul de la Răsărit. După aceea, am mers în toate locurile congregației aflate sub supravegherea mea și am izolat biserica. Am și subliniat de mai multe ori: „Când Domnul va veni, va fi pe nori, nu sub formă de trup. Orice mesaj că Domnul S-a întors întrupat este fals." Auzind asta, toți credincioșii au aprobat din cap și au spus că, dacă oricine altcineva venea să răspândească Evanghelia, aveau să-l alunge. Ca să-i împiedic pe frați și surori să audă predicile Fulgerului de la Răsărit, am muncit încontinuu ca să închid bisericile. Însă, în ciuda eforturilor mele, un flux constant de conlucrători și credincioși tot se converteau la Fulgerul de la Răsărit.

Într-o zi, când eram acasă la un conlucrător, mi-a spus cum conlucrătorul Li și alți credincioși cercetau Fulgerul de la Răsărit. Eu și alți câțiva conlucrători ne-am grăbit să-i oprim. Le-am zis: „Scripturile spun că Domnul va coborî pe nori și că toți vom fi martori ai coborârii Sale. Așa că nu-i putem crede pe cei de la Fulgerul de la Răsărit când spun că Domnul S-a întors întrupat." Spre surprinderea mea, de îndată ce am spus asta, unul

dintre ei a zis: „Predica lor e foarte pătrunzătoare și este în conformitate cu Biblia. De ce nu-i putem asculta? Cine poate pătrunde lucrarea lui Dumnezeu? Cred că ar trebui să continuăm să cercetăm.” Asta m-a neliniștit și mă pregăteam să-i conving să n-o facă, dar atunci, dintr-odată, am simțit că mă înec și am avut un acces de tuse. M-am înroșit la față și mi-au dat lacrimile – nu am putut scoate o vorbă. Toți cei de acolo mă priveau șocați. Conlucrătorii mei s-au grăbit să-mi dea un pahar de apă, dar am continuat să tușesc și după ce l-am băut. Eram foarte panicată și mă rugam încontinuu lui Dumnezeu, cerându-I să-mi oprească tusea. Văzând starea în care eram, un alt conlucrător a vorbit în locul meu, dar după doar câteva afirmații, a încheiat în grabă întâlnirea. A fost o scenă foarte stânjenitoare. După aceea, m-am întrebat: „Apăram calea Domnului și protejam turma, așadar, de ce am avut o criză de tuse în cel mai important moment? De ce nu a auzit Domnul rugăciunile mele? Era posibil să nu fie cuvintele mele în acord cu voia Lui?” Curând după aceea, m-am îmbolnăvit. Mă durea capul, mă simțeam amețită și aveam stomacul deranjat. Stând în pat, fără vlagă, L-am tot chemat pe Domnul. Însă oricum Îl imploram, starea mea pur și simplu nu se ameliora. Nu puteam să nu mă gândesc: „Oare nu Îi sunt suficient de devotată Domnului? Am făcut tot ce am putut să-I apăr turma, așadar, de ce m-am îmbolnăvit?” Mi-am frământat creierii după un răspuns, dar nu l-am găsit.

În toamna lui 1999, prezbiterul Hu a avut un accident de mașină când se întorcea de la izolarea unei biserici. A leșinat în accident și a suferit un traumatism cranian grav, apoi a fost în stare critică mai multe zile, înainte să fie stabilizat. Am fost șocată să aud asta: prezbiterul Hu lucrase mulți ani pentru Domnul, oricât de greu a fost, și călătorise departe și suferise ca să protejeze turma și să împiedice credincioșii să accepte Fulgerul de la Răsărit. De ce să i se întâmple așa ceva? Dar nu am chibzuit mult la asta și

apoi am renunțat la acest gând. Câteva luni mai târziu, într-o după-amiază, am aflat că alți credincioși cercetau Fulgerul de la Răsărit, așa că eu și două surori ne-am dus în grabă la ei cu bicicleta și le-am spus o mulțime de zvonuri și falsități, ca să-i amenințăm și să le stăm în cale. Asta i-a speriat și au spus că nu aveau să mai asculte predicile Fulgerului de la Răsărit. Abia după ce am auzit asta, m-am simțit puțin mai ușurată. Însă atunci, mergând cu bicicleta spre casă, mi-am pierdut echilibrul în timp ce coboram o pantă, am văzut negru și am căzut cu bicicleta, aterizând la doi metri distanță de ea. Am amețit imediat și m-a durut tot corpul. Îmi rupsesem o claviculă în timpul căzăturii, iar acest accident subit m-a uimit și m-a derutat. Oare Domnul Isus nu ne oferă pace și bucurie? De ce mi s-a întâmplat asta în timp ce apăram calea Domnului și Îi protejam turma? Oare acest Fulger de la Răsărit căruia mă împotrivesc putea fi într-adevăr întoarcerea Domnului? Dar Biblia spune clar că Domnul va coborî deasupra norilor, iar Fulgerul de la Răsărit susține că S-a întors întrupat. Nu poate fi adevărata cale! Oare Domnul mă încearcă fiindcă nu-I sunt îndeajuns de devotată? Sau L-am ofensat în vreun fel?" Eram dezorientată și nu puteam înțelege voia Domnului. După aceea, m-am simțit tot mai deprimată și secătuită pe dinăuntru. Când citeam Biblia, nu dobândeam nicio înțelegere și nu aveam nimic de spus în predici. Chiar și rugăciunile mele păreau seci și anoste. Am simțit că parcă Domnul nu mai era cu mine. Mulți dintre credincioșii noștri nu mai erau nici ei entuziaști în credința lor. În timpul congregațiilor, cei mai mulți oameni flecăreau sau ațipeau și mulți conlucrători și credincioși chiar părăsiseră biserica și se întorseseră în lumea laică. Cel mai tare m-au dezamăgit invidia și controversa dintre conlucrători. În timpul întâlnirilor, prezbiterii și conlucrătorii se luau la harță pentru cele mai mărunte lucruri și se despărțeau certați. Când am văzut toate astea, pur și simplu nu am putut să înțeleg cum de biserica devenise astfel. Am început

să-mi fie lehamite de congregații și chiar m-am gândit să mă întorc la viața laică.

Apoi, într-o zi din 2022, mama mi-a spus entuziasmată: „Mult așteptata întoarcere a Domnului Isus a sosit. El a devenit trup ca să exprime cuvinte și să înfăptuiască lucrarea de judecată.” Am fost șocată când am auzit asta. Nu asta predica Fulgerul de la Răsărit? Se convertise mama la Fulgerul de la Răsărit? Înainte să termine de vorbit, am întrebat-o: „Cine ți-a spus că Domnul Isus S-a întors? Ai uitat că Biblia spune clar că, atunci când Domnul va veni, va coborî deasupra norilor cu slavă, iar asta va zgudui cerurile și pământul? Spui că Domnul S-a întors, atunci de ce n-am văzut niciunul dintre aceste semne? Spui că Domnul a devenit trup ca să facă lucrarea de judecată, dar cum se poate așa ceva? Nu poți să crezi pur şi simplu orice auzi.” Văzând cât de încăpățânată eram, mama s-a dus în camera ei și s-a întors cu o carte legată elegant. A spus înflăcărată: „Dumnezeu Atotputernic este Domnul Isus întors. Acestea sunt noile cuvinte pe care le-a exprimat El. Citește-o și vei vedea!” Cartea era nou-nouță, iar titlul, „**Cuvântul Se arată în trup**”, era tipărit pe copertă cu litere mari, aurite. M-am gândit imediat la avertismentul clerului: „Să nu le citești cartea! Dacă o faci, s-ar putea să fii păcălită!” Așa că am spus: „Mamă, n-ar trebui să crezi lucrurile astea. N-ai citit prea mult din Biblie, dar eu o cunosc bine și am participat la multe întruniri deșteptătoare. Chiar crezi că știi mai bine decât mine? Dacă te abați de la credința ta, nu vor fi în van toți anii tăi în biserică?” Am tot încercat s-o conving pe mama să nu se alăture Fulgerului de la Răsărit. Însă, orice i-am spus, mama nu s-a lăsat înduplecată, nici nu s-a răzgândit deloc. Ba chiar mi-a spus serioasă: „Dumnezeu Atotputernic chiar este Domnul Isus după care am tânjit tot timpul. El e Duhul lui Dumnezeu devenit trup încă o dată, ca să vorbească și să lucreze. «**Cuvântul Se arată în trup**» reprezintă exact cuvintele pe

care Dumnezeu le-a vorbit El Însuși în zilele de pe urmă și dezvăluie toate tainele Bibliei. Nu ai citit niciodată cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic, așadar, de unde știi că nu sunt cuvintele Domnului întors? Biblia spune: «Credința vine prin auzire» (Romani 10:17). Tu ți-ai închis ochii și urechile, deci cum te aștepți să-L întâmpini pe Domnul? Gândește-te. Dacă Domnul chiar S-a întors și tu nu-L întâmpini, oare n-o să regreți pierderea acestei șanse?" După ce am auzit ce avea de spus, nu m-am putut gândi la un contraargument, așa că i-am răspuns îmbufnată: „Nu voi citi cartea asta. Eu citesc doar Biblia. Am beneficiat atât de mult de harul Domnului, nu pot fi nerecunoscătoare! Orice-ai spune, nu-L voi trăda pe Domnul!" Văzându-mi atitudinea, a oftat frustrată și s-a ridicat să pregătească cina. Curând, am auzit acorduri muzicale vagi venind dinspre bucătărie. Cântecul avea o muzicalitate frumoasă, dar când am ascultat cu atenție, am realizat că nu era un imn pe care-l învățasem. Știam că mama l-a pus ca să-l aud eu, așa că am plecat imediat. După aceea, mama a început să pună des imnuri acasă, iar noaptea o auzeam adesea rugându-se în lacrimi pentru mine. N-am putut să nu mă gândesc: „Mama este o persoană hotărâtă, probabil a căutat cu sârg despre întâmpinarea Domnului. Oare chiar putea să fie Fulgerul de la Răsărit întoarcerea Domnului Isus? Altfel, de ce ar fi mama atât de neliniștită și îngrijorată pentru mine în rugăciunile ei?" Dar apoi m-am gândit la ce au spus pastorii și prezbiterii și am decis să rămân pe calea Domnului și să nu mă las înduplecată. După aceea, m-am îndepărtat de mama.

Într-o zi, mama a pus din nou un imn în camera ei, în timp ce eu eram așezată pe canapeaua din sufragerie. Versurile imnului m-au captivat:

1 **De această dată, Dumnezeu S-a întrupat pentru a săvârși lucrarea pe care nu a terminat-o încă, pentru a judeca această epocă și a o duce la final, pentru a mântui omul din marea de suferință, pentru**

a cuceri pe deplin umanitatea și pentru a schimba firile vieții oamenilor. Multe sunt nopțile nedormite pe care le-a îndurat Dumnezeu pentru a-l elibera pe om de suferință și de forțele întunecate care sunt negre ca noaptea și de dragul lucrării omenirii. El S-a pogorât din cel mai înalt în cel mai jos loc pentru a trăi în acest iad omenesc și pentru a-Și petrece zilele cu omul. Dumnezeu nu S-a plâns niciodată de nedreptatea dintre ei și nici nu a cerut vreodată prea multe de la om; mai degrabă, Dumnezeu a îndurat cea mai mare rușine în timp ce-Și îndeplinea lucrarea. Pentru ca toată omenirea să se bucure în curând de odihnă, Dumnezeu a îndurat umilințe și nedreptăți ca să vină pe pământ și a intrat personal în bârlogul tigrului pentru a mântui omenirea.

2 **De atâtea ori a stat cu fața la stele, de atâtea ori a plecat în zori și S-a întors la apus; A îndurat o agonie extremă și a fost supus atacurilor și ruperii oamenilor. Dumnezeu a venit în acest ținut al mizeriei, îndurând în liniște și în obscuritate ravagiile și asuprirea din partea omului și, totuși, nu Și-a luat niciodată revanșa și nu le-a făcut oamenilor vreo cerere excesivă! El a îndeplinit toată lucrarea necesară omenirii: învățarea, luminarea și reproșul la adresa oamenilor, rafinarea lor folosindu-Și cuvintele, precum și reamintirea, îndemnul, mângâierea, judecarea și expunerea lor. Fiecare pas pe care El îl face este de dragul vieții oamenilor, este menit să-i curețe. În ciuda faptului că le-a luat perspectivele și soarta, tot ceea ce face Dumnezeu este de dragul umanității. Fiecare pas pe care-l face El este pentru supraviețuirea lor, pentru ca oamenii să aibă o destinație frumoasă pe pământ.**

– Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Lucrarea și intrarea”

Versurile acestui imn mi-au mers la inimă. N-am putut să nu mă gândesc cum Domnul Isus a devenit trup ca să răscumpere omenirea. A fost vânat și persecutat de guvernul roman, condamnat și abandonat de lumea religioasă, batjocorit și calomniat de lume și nu a avut niciodată un loc de odihnă sau un cămin al Lui. În ciuda acestor lucruri, El tot a exprimat adevăruri ca să aprovizioneze și să hrănească oamenii, i-a vindecat și le-a alungat demonii, iar în cele din urmă, a fost răstignit ca veșnică jertfă pentru păcatul omenirii, răscumpărând toată umanitatea din păcat. Când m-am gândit la iubirea Domnului Isus pentru omenire și am comparat-o cu versurile acestui imn care descria cum suferă Dumnezeu de dragul omului, inima mea indiferentă și împietrită a fost profund zguduită, iar eu am izbucnit în lacrimi. „Oare chiar putea să fie Dumnezeu Atotputernic Domnul Isus întors? Cine altcineva în afară de Dumnezeu ar putea exprima astfel de cuvinte? Cine altcineva ar putea plăti un asemenea preț pentru om?" După aceea, am auzit alt imn: „**Până la urmă, inocenții au devenit indiferenți; de ce trebuie să facă Dumnezeu mereu lucrurile dificile pentru ei? Omul slab este complet lipsit de perseverență; de ce ar trebui ca Dumnezeu să aibă mereu o asemenea furie neabătută față de el? Omul slab și lipsit de putere nu mai are nici cea mai mică vitalitate; de ce ar trebui ca Dumnezeu să-l dojenească mereu pentru răzvrătirea lui? Cine poate ține piept amenințărilor lui Dumnezeu în cer? Omul, până la urmă, este fragil și, în situații disperate, Dumnezeu Și-a împins furia adânc în inimă, astfel încât omul să poată reflecta încet asupra sieși**" [Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Lucrarea și intrarea (8)"]. Versurile m-au afectat profund. Ele vorbeau despre grija și atenția nemărginită a lui Dumnezeu pentru omenire, care se asemănau mult cu cele ale unei mame care își cheamă încontinuu copilul neascultător, chiar și după ce acesta i-a frânt inima, sperând că va ieși din ceața în care e învăluit și se

va întoarce lângă ea. Am simțit că aceste cuvinte erau glasul lui Dumnezeu. M-am gândit la toate dățile când mă certasem cu mama în acea perioadă: oricum a încercat să mă convingă, n-am vrut să ascult. Când mi-a pus să ascult lecturi ale cuvântului lui Dumnezeu și imnuri, chiar m-am împotrivit și am evitat să ascult, fără nici cea mai mică intenție de a cerceta noua Lui lucrare. Eram măcar o creștină? După aceea, nu m-am mai împotrivit așa când mama punea imnuri.

Într-o zi, am auzit acest imn: „**Întoarcerea lui Isus este o mare mântuire pentru cei care sunt capabili să accepte adevărul, dar pentru cei care nu pot să accepte adevărul, este un semn al condamnării. Ar trebui să vă alegeți calea proprie și să nu blasfemiați împotriva Duhului Sfânt și să respingeți adevărul. Nu ar trebui să fiți persoane ignorante sau arogante, ci cineva care se supune călăuzirii Duhului Sfânt, care tânjește după adevăr și îl caută; numai în acest fel veți beneficia**" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Când vei vedea trupul spiritual al lui Isus, Dumnezeu va fi făcut din nou cerul și pământul"). După ce l-am auzit, m-am îngrijorat brusc: „Dacă Dumnezeu Atotputernic chiar este Domnul Isus întors, oare nu voi fi condamnată fiindcă nu L-am acceptat? A-L ofensa pe Dumnezeu e o chestiune serioasă – e un păcat care nu va fi iertat pe lumea asta, nici pe cealaltă!" M-am gândit și cum a spus Domnul Isus: „**Ferice de cei flămânzi și însetați după dreptate, căci ei vor fi săturați!**" (Matei 5:6). Domnul Isus ne-a învățat că putem obține aprovizionarea îmbelșugată a lui Dumnezeu doar căutând și fiind însetați de adevăr. Dar dacă cercetam Fulgerul de la Răsărit și eram înșelată, oare n-ar fi fost în van toți anii mei de credință? Mă tot gândeam și răzgândeam și nu mă puteam hotărî ce să fac, așa că L-am chemat pe Domnul în rugăciune: „Oh, Doamne, sunt foarte derutată! Aceste cuvinte par a fi glasul Tău, dar mi-e teamă că s-ar putea să Te trădez dacă mă înșel. Doamne, nu sunt sigură că Dumnezeu Atotputernic

ești Tu, Cel întors. Dacă asta chiar e lucrarea Ta, Te rog să mă luminezi. Dacă nu este, ajută-mă să rămân neclintită împotriva acestui lucru!"

Câteva zile mai târziu, mama a scos iar „**Cuvântul Se arată în trup**" și mi-a spus: „Citește cum se cuvine cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic și vei ști că El este Domnul Isus întors. Dacă nu cercetezi, cum vei ști dacă El e Domnul întors? E ca un ospăț superb: dacă doar te uiți la el, fără să mănânci nimic, nu vei ști niciodată ce gust are mâncarea. Noi credem în Dumnezeul adevărat, așadar, de ce te temi? Sunt mama ta. Chiar crezi că ți-aș face rău?" Cuvintele mamei au fost destul de convingătoare. M-am gândit: „E adevărat, dintotdeauna am ascultat doar pastorii și prezbiterii și le-am repetat cuvintele papagalicește, nu am citit niciodată cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic, nici nu am ascultat predicile Fulgerului de la Răsărit. Deci cum să știu dacă Dumnezeu Atotputernic este Domnul Isus întors? Nu am confirmat, citind Biblia, că Domnul Isus a fost Răscumpărătorul?" La gândul ăsta, am luat cartea și am început să o răsfoiesc. Am văzut că Dumnezeu Atotputernic spune: „**Poate că, auzind calea adevărului și citind cuvântul vieții, crezi că numai unul din 10000 dintre aceste cuvinte se aliniază convingerilor tale și Bibliei, și atunci ar trebui să continui să cauți în cel de-al 10000-lea dintre aceste cuvinte. Încă te sfătuiesc să fii smerit, să nu fii prea încrezător și să nu te înalți pe tine însuți prea mult. Cu o părticică din inima ta cu frică de Dumnezeu, vei dobândi mai mare lumină. Dacă examinezi cu atenție și contempli în mod repetat aceste cuvinte, vei înțelege dacă ele reprezintă sau nu adevărul, și dacă sunt sau nu sunt viață**" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Când vei vedea trupul spiritual al lui Isus, Dumnezeu va fi făcut din nou cerul și pământul"). Citind acest îndemn serios, am început să mă simt neliniștită și speriată, gândindu-mă: „Oare chiar ar putea fi acestea cuvintele lui Dumnezeu? Altfel, de ce ar spune că acesta este cuvântul vieții și calea

adevărului? De ce le-ar cere oamenilor să continue să caute, chiar dacă numai o mică parte din el corespunde convingerilor lor și Bibliei?" Am decis să îl cercetez. Altfel, aș putea să-mi ratez șansa de a-L întâmpina pe Domnul, iar apoi ar fi prea târziu pentru regrete. Așadar, am continuat să citesc și am găsit acest pasaj: „**Speranța Mea este ca fiecare în parte dintre frații și surorile care caută arătarea lui Dumnezeu să nu repete tragedia istoriei. Voi nu trebuie să deveniți fariseii vremurilor moderne și să-L pironiți din nou pe Dumnezeu pe cruce. Voi ar trebui să vă gândiți bine la cum să întâmpinați întoarcerea lui Dumnezeu și să aveți clar în minte cum să fiți cineva care se supune adevărului. Aceasta este responsabilitatea tuturor celor care Îl așteaptă pe Isus să Se întoarcă deasupra unui nor. Noi ar trebui să ne frecăm ochii spirituali pentru a ne lămuri și să nu ne înnămolim în cuvinte pline de fantezie exagerată. Ar trebui să ne gândim la lucrarea realistică a lui Dumnezeu și ar trebui să ne uităm la aspectul practic al lui Dumnezeu. Să nu vă lăsați duși de val sau să vă pierdeți în reverii, tânjind mereu după ziua în care Domnul Isus, deasupra unui nor, Se pogoară deodată în mijlocul vostru și vă ia pe voi, care nu L-ați cunoscut sau văzut niciodată și care nu știți cum să Îi urmați voia. E mai bine să vă gândiți la lucruri mai practice!**" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Prefață"). Citirea acestui pasaj m-a cam derutat. În Biblie, se spune clar că Domnul Se va întoarce deasupra norilor, cu mare slavă, așadar, de ce spune acest pasaj: „**Noi ar trebui să ne frecăm ochii spirituali pentru a ne lămuri și să nu ne înnămolim în cuvinte pline de fantezie exagerată**" și „**Să nu vă lăsați duși de val sau să vă pierdeți în reverii, tânjind mereu după ziua în care Domnul Isus, deasupra unui nor, Se pogoară deodată în mijlocul vostru**"? Oare Domnul chiar nu Se va întoarce deasupra norilor? Ce anume se întâmpla? M-am gândit la asta din toate unghiurile, dar tot nu mi-am putut da seama.

Apoi m-am gândit cum credincioșii în Dumnezeu Atotputernic veneau des la noi, așa că puteam pur și simplu să-i întreb pe ei și să văd ce spun.

Într-o zi, a venit la noi sora Mu Yu de la Biserica lui Dumnezeu Atotputernic și i-am spus despre confuzia mea. A zâmbit și a răspuns: „E adevărat că Biblia menționează întoarcerea Domnului deasupra norilor, dar conține și alte profeții despre felul în care Domnul Se va întoarce. «**Căci așa cum iese fulgerul de la răsărit și se vede până la apus, tot așa va fi și venirea Fiului Omului**» (Matei 24:27). «**Căci așa cum iese fulgerul și luminează de la o margine a cerului la cealaltă, tot așa va fi și cu Fiul Omului (în ziua Sa)! Dar mai întâi trebuie să sufere multe și să fie respins de această generație**» (Luca 17:24-25). Și: «**Deci, fiți pregătiți și voi, pentru că Fiul Omului va veni în ceasul în care nu vă așteptați!**» (Luca 12:40). «**Dacă însă nu te trezești, voi veni ca un hoț și nu vei ști când voi veni la tine**» (Apocalipsa 3:3). «**Iată, Eu vin ca un hoț**» (Apocalipsa 16:15). «**La miezul nopții a răsunat un strigăt: „Iată mirele! Ieșiți-i în întâmpinare!**”» (Matei 25:6). De asemenea: «**Iată, Eu stau la ușă și bat! Dacă aude cineva glasul Meu și deschide ușa, voi intra la el și voi mânca cu el, și el cu Mine**» (Apocalipsa 3:20). În aceste versete, de ce Domnul tot subliniază «**venirea Fiului Omului**», «**Fiul Omului va veni**» și «**așa va fi și cu Fiul Omului (în ziua Sa)**»? La ce se referă «**Fiul Omului**»? Se referă la Duhul lui Dumnezeu care devine trup ca Fiul Omului. Duhul lui Dumnezeu singur nu poate fi numit Fiul Omului. În plus, Domnul menționează de nenumărate ori că Se va întoarce «**ca un hoț**» și spune «**la miezul nopții a răsunat un strigăt**». Asta sugerează că, atunci când Se va întoarce Domnul Isus, o va face în liniște, că va deveni trup ca Fiul Omului și va coborî în taină, fără ca nimeni să descopere ce s-a întâmplat. Întocmai ca atunci când Duhul lui Dumnezeu a devenit trup ca Domnul Isus, ca să Se arate și să lucreze. Domnul Isus arăta ca un om obișnuit și a călătorit peste

tot predicând, dar nimeni nu a recunoscut că El era Dumnezeu întrupat, că era manifestarea lui Hristos. Deci, putem fi pe deplin siguri că, atunci când Domnul Se va întoarce în zilele de pe urmă, va deveni trup ca Fiul Omului, ca să Se arate și să lucreze." Am fost șocată de vorbele lui Mu Yu. Pastorii și prezbiterii spuneau adesea că „**Fiul Omului**" se referea la Domnul Isus, nu la întoarcerea Domnului. M-am gândit în sinea mea: „Pastorii și prezbiterii cunosc bine Biblia, așa că nu se pot înșela. Probabil că Mu Yu nu cunoștea Biblia și a făcut o greșeală." Realizând asta, am spus repede: „Mu Yu, pastorii și prezbiterii ne-au spus: «**Fiul Omului**» se referă la Domnul Isus, nu la Domnul întors în trup." Ea a răspuns răbdătoare: „Soră, aceste versete spun toate clar că sunt profeții despre întoarcerea Domnului Isus. Oricărui om capabil să înțeleagă îi va fi clar. Cum se poate referi asta la Domnul Isus? Oare pastorii și prezbiterii nu interpretează greșit cuvintele Domnului? Uită-te și la Evanghelia lui Luca, 17:24-25: «**Căci așa cum iese fulgerul și luminează de la o margine a cerului la cealaltă, tot așa va fi și cu Fiul Omului (în ziua Sa)! Dar mai întâi trebuie să sufere multe și să fie respins de această generație**.» În aceste versete, Domnul profețește cum va fi situația la întoarcerea Lui. Dacă Domnul S-ar întoarce cu mare slavă, pe nori, atunci cu siguranță toată lumea ar fi înspăimântată și ar cădea la pământ. Cine ar îndrăzni atunci să I se împotrivească Domnului și să-L respingă? Atunci, cum s-ar împlini profeția: «**Dar mai întâi trebuie să sufere multe și să fie respins de această generație**»? Așadar, conform cuvintelor Domnului, nu există nicio îndoială că Se va întoarce întrupat ca Fiul Omului. Apariția și lucrarea din zilele de pe urmă ale lui Dumnezeu Atotputernic îndeplinesc pe deplin profețiile Domnului Isus."

După ce am auzit părtășia lui Mu Yu, mi-a fost foarte rușine. Părtășia ei era bazată pe dovezi și m-a convins pe deplin. Am realizat în sfârșit de ce, atunci când Domnul Isus a vorbit despre întoarcerea Sa, menționa mereu

„**venirea Fiului Omului**”, „**Fiul Omului va veni**” și „**așa va fi și cu Fiul Omului (în ziua Sa)**”. A subliniat în mod repetat „**Fiul Omului**” ca să ne spună că Se va întoarce în trup, arătându-Se și lucrând ca Fiul Omului. Am fost surprinsă că, deși cunoșteam bine Biblia și o explicam deseori altor oameni, tot nu văzusem niciodată că spunea atât de clar că El Se va întoarce ca Fiul Omului, ca să Se arate și să lucreze. Pur și simplu crezusem orbește ce mi-au spus pastorii și prezbiterii. Eram foarte confuză în credința mea, iar toți anii mei de studiu al Bibliei fuseseră în van. Nu înțelegeam deloc cuvintele Domnului și încă eram, orbește, arogantă și dădeam verdicte personale. Eram total lipsită de rațiune! M-am bucurat că fusesem capabilă să-mi liniștesc inima și să ascult părtășia lui Mu Yu. Dacă aș fi ascultat doar cuvintele pastorilor și prezbiterilor, încă m-aș uita și acum la nori, așteptându-L pe Domnul să coboare deasupra lor și, în cele din urmă, doar aș fi abandonată și alungată de Dumnezeu. Mu Yu și-a continuat părtășia, spunând: „Întoarcerea lui Dumnezeu în zilele de pe urmă se desfășoară în două etape. Mai întâi, El devine trup și sosește în taină, iar ulterior, va veni în nori şi se va arăta public. Apariția și lucrarea lui Dumnezeu Atotputernic întrupat se petrec chiar acum – sunt prima etapă a întoarcerii Lui, când El vine și lucrează în taină. El Își face lucrarea de judecată, exprimând adevărul, ca să poată purifica și mântui omenirea și să-i permită omului să se elibereze complet de păcat și să devină sfânt. Cei care cred cu adevărat în Dumnezeu și tânjesc după apariția Lui pot să recunoască glasul lui Dumnezeu în cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic, să se asigure că El e Domnul Isus întors și să se întoarcă la El. Toți sunt fecioare înțelepte care au fost aduse înaintea tronului lui Dumnezeu și acum primesc și experimentează judecata și purificarea cuvintelor lui Dumnezeu. Așadar, nu avem cum să-L vedem pe Domnul apărând public pe nori în perioada asta. Doar după ce Dumnezeu a făcut un grup de biruitori, se va termina lucrarea

Lui secretă în trup. Doar atunci va abate El dezastre asupra omenirii, îi va răsplăti pe cei buni și îi va pedepsi pe cei răi și va coborî în sfârșit pe nori, dezvăluindu-Se tuturor națiunilor și popoarelor. Atunci, cei care L-au condamnat în prealabil pe Dumnezeu Atotputernic și I s-au împotrivit vor fi copleșiți de regrete. Își vor bate pieptul cu pumnii, vor plânge și vor scrâșni din dinți în dezastre, când vor vedea că se împotriveau Domnului Isus întors. Asta împlinește pe deplin profeția din Apocalipsa: «**Iată, El va veni pe nori și orice ochi Îl va vedea, chiar și cei care L-au străpuns. Toate neamurile pământului se vor jeli din pricina Lui**» (Apocalipsa 1:7).”

După aceea, Mu Yu mi-a citit un pasaj din cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic. „**Multor oameni poate să nu le pese de ceea ce spun, dar Eu tot vreau să-i spun fiecărui așa-zis sfânt care Îl urmează pe Isus că, atunci când Îl veți vedea cu ochii voștri pe Isus coborând din ceruri pe un nor alb, aceasta va fi arătarea publică a Soarelui dreptății. Poate că acela va fi un moment de mare entuziasm pentru tine, și totuși, ar trebui să știi că timpul când asiști la coborârea lui Isus din cer este și timpul când tu cobori în iad pentru a fi pedepsit. Acela va fi momentul sfârșitului planului de gestionare (planului de mântuire) al lui Dumnezeu și va fi momentul când Dumnezeu îi răsplătește pe cei buni și îi pedepsește pe cei răi. Căci judecata lui Dumnezeu va fi încheiată înainte ca omul să vadă semne, atunci când nu există decât exprimarea adevărului. Cei care acceptă adevărul și nu caută semne, și astfel au fost purificați, se vor fi întors în fața tronului lui Dumnezeu și vor fi intrat în îmbrățișarea Creatorului. Numai cei care persistă în credința că «Isus care nu vine pe un nor alb este un hristos mincinos» vor fi supuși pedepsei eterne, pentru că ei cred doar în Isus care face semne, dar nu Îl recunosc pe Isus Cel care proclamă judecata aspră și care oferă adevărata cale și viața. Și astfel, se poate doar ca Isus să Se ocupe**

de ei atunci când Se reîntoarce, în mod deschis, pe un nor alb. Sunt prea încăpățânați, prea încrezători în ei înșiși, prea aroganți. Cum ar putea astfel de degenerați să fie răsplătiți de Isus? Întoarcerea lui Isus este o mare mântuire pentru cei care sunt capabili să accepte adevărul, dar pentru cei care nu pot să accepte adevărul, este un semn al condamnării. Ar trebui să vă alegeți calea proprie și să nu blasfemiați împotriva Duhului Sfânt și să respingeți adevărul. Nu ar trebui să fiți persoane ignorante sau arogante, ci cineva care se supune călăuzirii Duhului Sfânt, care tânjește după adevăr și îl caută; numai în acest fel veți beneficia" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Când vei vedea trupul spiritual al lui Isus, Dumnezeu va fi făcut din nou cerul și pământul"). După ce am auzit cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic, mi-am lăsat deoparte mândria și am văzut, în sfârșit, că nutream tot felul de noțiuni și închipuiri despre venirea Domnului. Nu era de mirare că așteptasem toți acești ani fără să-L văd pe Domnul coborând deasupra norilor. Urma să Se întoarcă întrupat și, în taină, să-Și exprime mai întâi cuvintele, ca să mântuiască omenirea și să facă un grup de biruitori înaintea începerii calamităților. Doar atunci va veni deasupra norilor și Se va arăta public. Dar eu fusesem înșelată de clerici, scoțând pasaje din context și agățându-mă de cuvintele din Biblie. Era să ratez șansa de a-L întâmpina pe Domnul și am fost foarte aproape de a fi abandonată de El. A fost cu adevărat periculos!

Mu Yu și-a continuat părtășia: „Știm cu toții că, acum 2000 de ani, toți israeliții Îl așteptau pe Mesia, dar când Domnul Isus a venit și a lucrat, fariseii s-au agățat de cuvintele Scripturii și au avut multe noțiuni privind venirea lui Mesia. Ei credeau că atunci când Dumnezeu va veni, Se va numi Mesia. Credeau că Se va naște într-o familie de aristocrați, că va avea statut și putere regală și îi va elibera de stăpânirea guvernului roman. Dar când Domnul Isus a venit, nu S-a numit Mesia. S-a născut într-o familie

obișnuită, într-o iesle și chiar a fost persecutat și hăituit. Așadar, L-au negat și L-au condamnat și, în cele din urmă, L-au pironit pe cruce. Comițând acest păcat odios, și-au atras blestemele și pedeapsa lui Dumnezeu, ceea ce a dus la subjugarea israeliților timp de 2000 de ani. Aceasta a fost o lecție cu adevărat sfâșietoare! Cauza eșecului lor este un lucru la care merită să reflectăm. Dacă nu înțelegem asta, vom fi înclinați să urmăm aceeași cale potrivnică lui Dumnezeu ca fariseii, când vine vorba de marea chestiune a așteptării întoarcerii Domnului.” Când Mu Yu a terminat, mi-a arătat alt pasaj din cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic: „**Doriți să cunoașteți motivul pentru care fariseii I se împotriveau lui Isus? Vreți să cunoașteți esența fariseilor? Ei erau plini de fantezii cu privire la Mesia. Mai mult decât atât, ei credeau numai că Mesia va veni și, cu toate acestea, nu au urmărit viața-adevăr. Și astfel, chiar și astăzi ei încă Îl mai așteaptă pe Mesia, pentru că nu au nicio cunoaștere despre calea vieții, și nu știu care este calea adevărului. Cum, spuneți voi, ar putea asemenea oameni nesăbuiți, încăpățânați și ignoranți să câștige binecuvântarea lui Dumnezeu? Cum ar putea ei să-L vadă pe Mesia? Ei I s-au împotrivit lui Isus pentru că nu cunoșteau direcția lucrării Duhului Sfânt, pentru că nu cunoșteau calea adevărului rostită de Isus și, mai mult decât atât, pentru că nu L-au înțeles pe Mesia. Și, din moment ce ei nu-L văzuseră niciodată pe Mesia și nu fuseseră niciodată în compania lui Mesia, ei au făcut greșeala de a se agăța de simplul nume al lui Mesia, în timp ce se opuneau esenței lui Mesia, prin orice mijloace posibile. Acești farisei, în esență, erau încăpățânați, aroganți și nu se supuneau adevărului. Principiul credinței lor în Dumnezeu era: indiferent cât de profundă e predicarea Ta, indiferent cât de înaltă e autoritatea Ta, Tu nu ești Hristos decât dacă ești numit Mesia. Nu este această credință absurdă și ridicolă?**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui

Dumnezeu, „Când vei vedea trupul spiritual al lui Isus, Dumnezeu va fi făcut din nou cerul și pământul”). Mu Yu a avut părtășie, spunând: „Dumnezeu Atotputernic a dezvăluit cauza împotrivirii fariseilor față de Domnul Isus. Fariseii erau încăpățânați și aroganți prin natura lor, le era lehamite de adevăr și-l urau. În plus, ei nu au înțeles lucrarea lui Dumnezeu și s-au agățat de cuvintele Scripturii, dând verdicte personale despre apariția și lucrarea lui Dumnezeu, conform noțiunilor și închipuirilor lor. Chiar și când Domnul Isus a exprimat multe adevăruri și a făcut multe semne și minuni, ei tot nu au căutat despre asta, nici nu au acceptat. S-au agățat cu încăpățânare de cuvintele Scripturii și au încercat să-L manipuleze pe Domnul la tot pasul, pentru a-L condamna și a I se împotrivi, răstignindu-L în cele din urmă. Așadar, când abordăm venirea Domnului în zilele de pe urmă, trebuie să învățăm din lecția brutală a eșecului fariseilor, să renunțăm la noțiunile și închipuirile noastre și să investigăm apariția și lucrarea lui Dumnezeu. Doar făcând asta putem spera să-L întâmpinăm pe Domnul. Pastorii și prezbiterii din lumea religioasă de azi sunt întocmai ca fariseii. Când aud oameni care sunt mărturie pentru venirea Domnului, ei nu caută și nu cercetează deloc și se agață cu încăpățânare de pasajul biblic despre venirea Domnului în nori. Ei spun: «Oricine pretinde că este Domnul Isus, dar nu vine deasupra norilor, e un hristos fals», împotrivindu-I-se fără motiv lui Dumnezeu Atotputernic şi condamnându-L și împiedicând credincioșii în mod activ să cerceteze adevărata cale. Dacă nu se căiesc niciodată, vor fi dezvăluiți de lucrarea din zilele de pe urmă a lui Dumnezeu drept falși credincioși și antihriști, iar odată ce se va termina lucrarea de mântuire a lui Dumnezeu, ei vor plânge și vor scrâșni din dinți, în timp ce vor pieri în calamitățile fără precedent.”

Când am auzit asta, m-am speriat şi am început să tremur. Mi-am comparat purtarea cu spusele ei: m-am agățat de cuvintele din Biblie când

era vorba de întâmpinarea Domnului şi am crezut, după noțiunile mele, că Domnul avea să vină pe nori. Când am auzit oameni spunând că Domnul Isus Se întorsese, nu numai că n-am cercetat asta, m-am și luat după pastori și prezbiteri, împotrivindu-mă orbește acestui lucru și condamnându-l, răspândind tot felul de zvonuri ca să-L ponegresc și calomniez pe Dumnezeu Atotputernic, înșelându-i pe credincioși și împiedicându-i să cerceteze adevărata cale. Nu era nicio diferență între purtarea mea și cea a fariseilor care s-au împotrivit Domnului Isus. Eram un fariseu al zilelor noastre, o piedică în calea credincioșilor care voiau să cerceteze adevărata cale. Dacă n-ar fi fost mila lui Dumnezeu sau părtășia despre adevăra pe care a avut-o Mu Yu cu mine și care mi-a permis să aud glasul lui Dumnezeu, atunci, un om atât de încăpățânat și de intransigent ca mine n-ar fi putut ajunge decât să fie abandonat, alungat, blestemat și pedepsit de Dumnezeu. Am vrut să-mi clarific confuziile, așa că am întrebat-o pe Mu Yu: „Întrucât Domnul a devenit mai întâi trup ca să-Și facă lucrarea în taină, cum putem fi siguri că Dumnezeu Atotputernic este Dumnezeul întrupat, Hristos al zilelor de pe urmă?” My Yu mi-a mai citit câteva pasaje din cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic. „**«Întruparea» este arătarea lui Dumnezeu în trup; Dumnezeu lucrează în rândul omenirii create în chipul trupului. Deci, pentru ca Dumnezeu să fie întrupat, trebuie să fie mai întâi trup, trup cu umanitate normală; aceasta este cea mai importantă condiție prealabilă. De fapt, implicația întrupării lui Dumnezeu este aceea că Dumnezeu trăiește și lucrează în trup, că Dumnezeu în esența Sa devine trup, devine om**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Esența trupului locuit de Dumnezeu”). **„Dumnezeul întrupat este numit Hristos, iar Hristos este trupul îmbrăcat de Duhul lui Dumnezeu. Acest trup este diferit de orice om care este făcut din carne. Această diferență se datorează faptului că Hristos este întruparea**

Duhului, în loc să fie impetuos. El are atât o umanitate normală, cât și o divinitate completă. Divinitatea Lui nu este deținută de niciun om. Umanitatea Sa normală susține toate activitățile Sale normale în trup, în timp ce divinitatea Sa săvârșește lucrarea lui Dumnezeu Însuși" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Esența lui Hristos este supunere față de voința Tatălui ceresc"). **„Cel care este Dumnezeu întrupat va avea esența lui Dumnezeu și Cel care este Dumnezeu întrupat va deține exprimarea lui Dumnezeu. De vreme ce Dumnezeu Se întrupează, El va da naștere lucrării pe care intenționează să o facă și, de vreme ce Dumnezeu Se întrupează, va exprima ceea ce este El și va putea să aducă adevărul omului, să îi dăruiască viață și să îi indice calea. Trupul care nu are esența lui Dumnezeu categoric nu este Dumnezeu întrupat; în privința aceasta nu există nicio îndoială. Dacă omul intenționează să cerceteze dacă este întruparea lui Dumnezeu, atunci el trebuie să coroboreze lucrul acesta după firea pe care o exprimă El și cuvintele pe care le spune. Adică, pentru a corobora faptul că este sau nu trupul întrupat al lui Dumnezeu și dacă este sau nu adevărata cale, cineva trebuie să discearnă pe baza esenței Lui. Și astfel, pentru a stabili dacă este trupul lui Dumnezeu întrupat, cheia stă în esența Lui (lucrarea Lui, cuvântările Lui, firea Lui și multe alte aspecte), mai degrabă decât în aspectul exterior. Dacă omul scrutează doar înfățișarea Lui exterioară și, ca urmare, nu ține seamă de esența Lui, aceasta arată că omul e incult și ignorant**" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Prefață"). După ce a terminat de citit, Mu Yu a avut părtășie: „Cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic ne spun clar că întruparea înseamnă că Duhul lui Dumnezeu e înveșmântat în trup ca să devină un om obișnuit, apărând în lume ca să exprime adevărul și să lucreze. Din exterior, Hristos arată ca un om normal, dar Duhul lui Dumnezeu e înlăuntrul Lui – El e întruchiparea Duhului lui

Dumnezeu. Deci, Hristos nu numai că are umanitate normală, dar are și divinitate deplină, ceea ce înseamnă că firea inerentă a lui Dumnezeu, ceea ce are El și ce este, autoritatea, atotputernicia și înțelepciunea Lui sunt toate realizate în trup. Hristos este Dumnezeu Însuși, Domnul creației. Așadar, Hristos poate să exprime adevărul și să dezvăluie taine oricând, să exprime firea lui Dumnezeu și tot ce este El și să îndeplinească lucrarea de a răscumpăra și de a mântui omenirea. Este exact cum Domnul Isus a fost întruparea lui Dumnezeu – El a fost Hristos. Deși, din exterior, El arăta ca un om normal și chiar trăia printre oamenii de pe Pământ, El era capabil oricând să exprime adevărul și să dezvăluie tainele Împărăției Cerurilor și a oferit omenirii calea căinței. Domnul Isus a iertat păcatele omului și a exprimat firea iubitoare și milostivă a lui Dumnezeu. A făcut și multe semne și minuni: a vindecat bolnavii, a alungat demoni, a înviat morții, a liniștit vânturile și mările, a hrănit 5000 de oameni cu cinci pâini și doi pești și altele. Cuvintele și lucrarea Domnului Isus au fost manifestarea deplină a autorității și puterii lui Dumnezeu. Toți am confirmat că Domnul Isus a fost Hristos și Dumnezeu întrupat, pe baza cuvintelor și lucrării Sale. Așadar, atunci când am stabilit dacă El a fost sau nu Dumnezeu întrupat, nu ar fi trebuit să ne ghidăm după înfățișarea Lui exterioară, după familia în care S-a născut, dacă a avut statut sau putere sau dacă a fost sprijinit sau respins de ceilalți, ci să vedem doar dacă putea să exprime adevărul și să facă lucrarea lui Dumnezeu. Este un lucru esențial. Atât timp cât a putut să exprime adevărul și să facă lucrarea de a mântui omenirea, atunci, oricât de simplu ar fi părut la exterior și oricât de condamnat și respins ar fi fost, El tot a fost, fără îndoială, Dumnezeu întrupat, El a fost Hristos. De când S-a arătat să-Și îndeplinească lucrarea, Dumnezeu Atotputernic a exprimat milioane de cuvinte și a dezvăluit tainele planului de gestionare al lui Dumnezeu. El a dezvăluit scopul planului de gestionare al lui Dumnezeu, adevărul din

spatele celor trei etape ale lucrării Sale, tainele întrupărilor și numelor lui Dumnezeu, adevărul ascuns al Bibliei, felul în care lucrarea de judecată din zilele de pe urmă a lui Dumnezeu purifică și mântuiește oamenii, finalul și destinația fiecărui fel de om, modul în care se realizează Împărăția lui Hristos pe Pământ și multe altele. Iar asta nu e tot, Dumnezeu Atotputernic judecă și expune și natura oamenilor, satanică și potrivnică lui Dumnezeu, și diverse firi corupte și le arată oamenilor calea de a se elibera de păcat și a fi mântuiți, printre multe alte lucruri. Adevărurile care au fost exprimate de Dumnezeu Atotputernic sunt foarte abundente – El a exprimat toate aspectele adevărului de care avem nevoie ca să dobândim mântuirea și niciuna dintre aceste taine sau niciunul dintre aceste adevăruri n-au mai fost auzite vreodată de om. Aleșii lui Dumnezeu experimentează chiar acum judecata și mustrarea cuvintelor Sale și au câștigat toți o anumită înțelegere reală a firilor lor corupte și cunoașterea firii drepte și mărețe a lui Dumnezeu. Ei sunt eliberați treptat de cătușele și constrângerile păcatului și și-au schimbat firile vieții în diverse măsuri. Doar prin citirea cuvintelor lui Dumnezeu Atotputernic și prin experimentarea personală a lucrării Sale în zilele de pe urmă, am ajuns cu toții să știm că Dumnezeu Atotputernic este Dumnezeu întrupat și Hristos al zilelor de pe urmă.”

Cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic și părtășia lui Mu Yu au fost luminătoare. Am văzut cum cheia de a stabili dacă Dumnezeu Atotputernic este Dumnezeu întrupat stă în capacitatea Lui de-a exprima adevăruri, de-a face lucrarea de mântuire și dacă poate exprima firea lui Dumnezeu și tot ce este El. S-a constatat că Dumnezeu Atotputernic chiar este Dumnezeu întrupat, Domnul Isus întors. Altfel, cine altcineva ar putea deschide sulul și cele șapte sigilii ca să dezvăluie toate aceste taine și adevăruri ascunse? Dacă nu Dumnezeu, cine ar putea mântui omenirea de cătușele păcatului?

Mu Yu a continuat, spunând: „În această apariție actuală, Dumnezeu Își exprimă cuvintele în primul rând pentru a-i identifica pe cei care tânjesc cu adevărat după venirea Lui și care Îi pot auzi glasul. Domnul Isus a spus: «**Oile Mele ascultă glasul Meu; Eu le cunosc, iar ele Mă urmează**» (Ioan 10:27). Toate oile lui Dumnezeu tânjesc după adevăr. Când aud pe cineva spunând că Domnul S-a întors, ei caută și cercetează adevărata cale. Când citesc cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic, ei recunosc glasul lui Dumnezeu, ei Îl acceptă și Îl urmează pe Dumnezeu Atotputernic și au o șansă la mântuire. Cei care nu sunt oile lui Dumnezeu nu pot să recunoască glasul lui Dumnezeu și chiar judecă și condamnă lucrarea din zilele de pe urmă a lui Dumnezeu. În final vor primi pedeapsa pe care o merită. Așadar, Dumnezeu Își folosește cuvintele ca să dezvăluie fiecare fel de om în zilele de pe urmă, clasificându-i după felul lor, iar apoi îi va răsplăti pe cei buni și îi va pedepsi pe cei răi. Prin asta se manifestă pe deplin firea dreaptă a lui Dumnezeu.” Auzind asta, mi-am plecat capul și am izbucnit în lacrimi. Știam că mă împotrivisem cu adevărat lui Dumnezeu. Mi-am amintit că, atunci când am auzit pentru prima dată oameni mărturisind că Domnul Se întorsese, eu nu căutasem, nici nu cercetasem, doar am ascultat orbește pastorii și prezbiterii, care răspândeau minciuni și intimidau credincioșii ca să-i împiedic să cerceteze adevărata cale. Drept urmare, am avut o criză de tuse care m-a făcut incapabilă să vorbesc, m-am îmbolnăvit și chiar mi-am rupt clavicula, iar prezbiterul Hu a avut un accident de mașină. Mi-am dat seama că acestea n-au fost simple accidente. Toate acestea au fost pedepse și răsplata pentru împotrivirea față de Dumnezeu! Dar eu fusesem atât de amorțită și n-am știut că trebuia să mă trezesc. Am continuat să condamn apariția și lucrarea lui Dumnezeu și să mă împotrivesc lor, crezând că apăram calea lui Dumnezeu și că protejam turma. Am fost atât de nepăsătoare! Nici în visele mele cele mai nebunești nu mi-am închipuit că

Fulgerul de la Răsărit – pe care îl calomniasem și căruia mă împotrivisem continuu – era, de fapt, Domnul Isus pe care Îl așteptasem de atâta vreme! Am fost nespus de devastată și plină de regrete. M-am urât fiindcă am fost atât de oarbă și de nesăbuită, fiindcă am crezut în Dumnezeu fără să-I recunosc lucrarea și i-am urmat pe prezbiteri, împotrivindu-mă lui Dumnezeu, condamnându-L și împiedicând credincioșii să cerceteze adevărata cale. Pe baza purtării mele, chiar meritam să fiu pedepsită de Dumnezeu. Dar Dumnezeu nu m-a tratat după fărădelegile mele, tot îmi dăduse oportunitatea să-I aud glasul. A folosit-o pe mama, care mi-a tot pus imnuri ale cuvintelor Lui, și părtășia lui Mu Yu despre adevăr avută cu mine, ca să-mi ajute inima amorțită și intransigentă să se trezească treptat și să capete înțelegere, astfel încât să accept apariția și lucrarea Lui. Slavă Ție, Dumnezeule Atotputernic, pentru mila și mântuirea Ta!

După aceea, am devorat înfometată cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic. Prin cuvintele Lui, am aflat semnificația numelui Său în fiecare epocă, adevărul ascuns al Bibliei, cum a corupt Satana omenirea și cum mântuiește Dumnezeu omenirea. Am aflat și că principala cauză a păcătuirii și împotrivirii omului față de Dumnezeu este natura noastră satanică și am aflat cum să caut să scap de corupție, să obțin mântuirea, printre multe alte lucruri. Am văzut cum cuvintele și lucrarea lui Dumnezeu Atotputernic împlinesc pe deplin ceea ce a spus Domnul Isus: „**Mai am să vă spun multe lucruri, dar acum nu le puteți purta. Însă când va veni El, Duhul adevărului, vă va călăuzi în tot adevărul. Căci El nu va vorbi de la Sine, ci va vorbi tot ceea ce va auzi și vă va anunța lucrurile ce urmează să vină**” (Ioan 16:12-13). Cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic mi-au îndepărtat în mare parte confuzia și noțiunile și m-am convins că ele erau cuvântările personale ale lui Dumnezeu. Dumnezeu Atotputernic era Domnul Isus pe care-L așteptasem de atâta vreme. Mă simțeam ca un copil

care își revedea în sfârșit mama de mult pierdută. Nu m-am putut abține să nu strâng la piept cartea cuvintelor lui Dumnezeu și am izbucnit în plâns. M-am urât fiindcă am fost atât de oarbă încât nu Îl recunoscusem pe Dumnezeu, fiindcă mă împotrivisem fără minte lucrării Lui din zilele de pe urmă și o condamnasem și fiindcă devenisem o piedică pentru credincioșii care cercetau adevărata cale și o persoană care nu asculta de Dumnezeu și lupta împotriva Lui. Realizând asta, am simțit un regret profund și am hotărât să încep să răspândesc Evanghelia cât de curând puteam, ca să-i aduc înaintea lui Dumnezeu pe cei pe care îi obstrucționasem și ca să mă revanșez pentru fărădelegile din trecut, pentru a alina inima lui Dumnezeu. După aceea, am intrat în rândurile celor care răspândeau Evanghelia. În timp ce o împărtășeam, predicam cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic, îi ajutam pe alții să audă glasul lui Dumnezeu și adesea le spuneam oamenilor cum obișnuiam să mă agăț de cuvintele Bibliei și să fac fapte rele, împotrivindu-mă lui Dumnezeu. Le-am spus să învețe din lecțiile eșecurilor mele anterioare. Văzând că tot mai mulți oameni acceptau lucrarea din zilele de pe urmă a lui Dumnezeu, m-am simțit fericită, echilibrată și împăcată.

Gândindu-mă în urmă la drumul parcurs, de la a-I fi ostilă lui Dumnezeu până la a fi cucerită de cuvintele Lui, pot să văd ce eforturi asidue a făcut Dumnezeu pentru mine. În ciuda răzvrătirii mele, Dumnezeu nu m-a abandonat și chiar mi-a permis să-I aud glasul și să-L întâmpin. Acestea au fost iubirea și mântuirea Lui măreață Dumnezeu pentru mine! Slavă Ție, Dumnezeule Atotputernic!

81. O experiență de neuitat de împărtășire a Evangheliei

de Kira, Italia

Experiența evanghelică cea care m-a marcat cel mai mult s-a petrecut în aprilie 2021, când am întâlnit pe internet un frate catolic pe nume Rafael. I-am mărturisit lucrarea lui Dumnezeu din zilele de pe urmă și, în timp ce aveam părtășie cu el, am constatat că avea un calibru bun și că înțelegea repede adevărul. După ce a citit cuvântul lui Dumnezeu Atotputernic, a simțit că era glasul lui Dumnezeu și prin urmare, a fost dispus să caute și să cerceteze adevărata cale și să participe activ la adunări. Dar, spre surprinderea mea, o soră mi-a trimis într-o zi un mesaj, spunând că Rafael se întâlnise cu fostul lor preot catolic și că nu mai venea la adunări. Auzind asta, m-am gândit că probabil i-au fost inoculate o mulțime de noțiuni și falsități. L-am contactat imediat și am aflat că fusese derutat de ceea ce-i spuseserăm noi, dar nu a spus ce anume îl deruta. La vremea respectivă, nu știam cum ar trebui să am părtășie cu el, mintea mea era blocată. Pur și simplu nu știam ce să fac. Am continuat să Îl chem pe Dumnezeu, cerându-I să-l îndrume dacă era oaia lui Dumnezeu și am spus că eram dispusă să fac tot ce pot în părtășia cu el.

Ulterior, eu și sora Anila l-am invitat pe Rafael să avem părtășie împreună. Când s-a alăturat întrunirii noastre, era foarte pornit, debitând necontenit doctrină religioasă, vorbind despre devotamentul său față de Domnul Isus și despre cât de fermă era credința sa. El considera că, din moment ce Domnul Isus Se întrupase ca bărbat și Îl numea pe Dumnezeu din ceruri „Tată”, iar cei din lumea religioasă sunt obișnuiți să-L numească pe Dumnezeu din ceruri „Dumnezeu Tatăl”, Domnul ar trebui să revină sub formă de bărbat. Ca Dumnezeu Atotputernic să Se arate și să lucreze sub

forma unei femei era inacceptabil pentru el. Ascultând intensitatea cuvintelor sale, nu eram sigură cum ar trebui să comunic cu el. M-am rugat lui Dumnezeu pentru călăuzire. După aceea, i-am spus lui Rafael: „Cred că a ta credință în Domnul Isus este cu adevărat fermă, dar hai să ne gândim puțin. Noi ne rugăm adesea Domnului Isus, dar oare Îl cunoaștem cu adevărat? Știm cu adevărat că Domnul Isus este întruparea lui Dumnezeu Însuși? Știm cu adevărat că El este adevărul, calea și viața? Îndrăznim să spunem că știm esența divină a Domnului Isus? Îndrăznim să garantăm că, atunci când Domnul Isus va reveni, vom ști că este El? De ce anume credem în El? Este din cauza familiei în care S-a născut sau a arătării Sale?" Rafael nu a răspuns. I-am citit apoi câteva pasaje din cuvântul lui Dumnezeu Atotputernic. **„Esența credinței oamenilor în Dumnezeu este credința în Duhul lui Dumnezeu și chiar și credința lor în Dumnezeu întrupat se datorează faptului că acest trup este întruchiparea Duhului lui Dumnezeu, ceea ce înseamnă că o astfel de credință este tot credință în Duh. Există diferențe între Duh și trup, dar pentru că acest trup vine de la Duh și este Cuvântul devenit trup, așadar, tot esența inerentă a lui Dumnezeu este cea în care crede omul**" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Doar cei care Îl cunosc pe Dumnezeu și lucrarea Sa Îl pot mulțumi"). **„Întrupare înseamnă că Duhul lui Dumnezeu devine un trup, adică, Dumnezeu devine trup; lucrarea pe care o face trupul este lucrarea Duhului, care este îndeplinită în trup, exprimată prin trup. Nimeni, cu excepția trupului lui Dumnezeu, nu poate îndeplini lucrarea de slujire a lui Dumnezeu întrupat; adică, numai trupul întrupat al lui Dumnezeu, această umanitate normală – și nimeni altcineva – nu poate exprima lucrarea divină**" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Esența trupului locuit de Dumnezeu"). După ce i-am citit cuvântul lui Dumnezeu, am avut părtășie: „Știm cu toții că Domnul Isus S-a născut în familia unui tâmplar. Avea o

înfățișare normală, nu se deosebea de un om obișnuit la exterior, dar El era trupul purtat de Duhul lui Dumnezeu, și era Însuși Dumnezeu întrupat. Nu pentru că a fost evreu credem în El, nici pentru că S-a născut din Maria, și cu atât mai puțin din cauza genului Său sau a înfățișării Sale. Credem în El pentru că El are esența Duhului lui Dumnezeu, pentru că El este adevărul, calea și viața. Numai El putea exprima adevărul și putea săvârși lucrarea divină. De asemenea, de ce credem acum în Dumnezeu Atotputernic? Credem pentru că Dumnezeu Atotputernic este Domnul Isus reîntors, El este Spiritul Domnului Isus înveșmântat din nou în trupul unei persoane obișnuite, care trăiește printre noi, exprimând adevăruri și făcând lucrarea de judecată și curățire din zilele de pe urmă. Dumnezeu Atotputernic și Domnul Isus au aceeași sursă și amândoi au esența Duhului lui Dumnezeu. Nu contează în ce familie s-a născut această întrupare a lui Dumnezeu, cum arată, ce gen are, niciunul dintre aceste lucruri nu poate schimba esența Sa. Dumnezeu Atotputernic a exprimat atât de multe adevăruri și face lucrarea de judecată în zilele de pe urmă. Asta dovedește că Dumnezeu Atotputernic este întruparea Duhului lui Dumnezeu și că El este Domnul Isus reîntors.”

Rafael a devenit treptat dispus să cerceteze adevărul. A spus că este de acord cu tot ceea ce spusesem, dar tot nu putea înțelege de ce Dumnezeu alesese să Se întrupeze de data aceasta sub forma unei femei. Văzând că se liniștise puțin, l-am întrebat: „Sunt forma sau genul pe care Dumnezeu alege să le ia pentru a lucra în trup lucruri pe care le putem decide noi? Atunci când mama ne dă naștere, nu-i putem alege înfățișarea, și indiferent cum arată, trebuie să o acceptăm. Acesta este raționamentul pe care ar trebui să-l aibă copiii. Nu ești de acord?” Rafael a aprobat din cap și a spus: „Bineînțeles, nu avem dreptul să alegem.” Am continuat: „De asemenea, este corpul în care Dumnezeu a ales acum să Se întrupeze, ca bărbat sau ca femeie, ceva ce putem decide noi? Să spui că accepți dacă Dumnezeu vine

ca bărbat, dar nu și dacă vine ca femeie, nu este irațional? Genul întrupării lui Dumnezeu este o chestiune care Îl privește și este alegerea Lui. Ca oameni, nu suntem în măsură să ne pronunțăm, nu-i așa? Dumnezeu este Domnul creației. Înțelepciunea lui Dumnezeu este mai presus de cer și gândurile Sale sunt mai presus de cele ale omului. Suntem doar niște oameni neînsemnați; cum putem înțelege înțelepciunea lui Dumnezeu în lucrarea Sa? Privind arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, n-avem niciun drept de a alege. Dumnezeu S-a întrupat, și cât timp exprimă adevăruri și face lucrarea lui Dumnezeu, indiferent de genul său, El este Dumnezeu Însuși, iar noi ar trebui să acceptăm și să ascultăm. Numai asta înseamnă să fii rațional și să fii inteligent.” Rafael asculta cu seriozitate și nu m-a contrazis.

Apoi i-am citit câteva pasaje din Biblie: „**La început era Cuvântul, și Cuvântul era cu Dumnezeu, și Cuvântul era Dumnezeu**” (Ioan 1:1). „Pământul era pustiu și gol; peste fața adâncului era întuneric, iar Duhul lui Dumnezeu plutea peste întinderea apelor” (Geneza 1:2). „Astfel, Dumnezeu l-a creat pe om după chipul Său, după chipul lui Dumnezeu l-a creat; bărbat și femeie i-a creat” (Geneza 1:27). „În ziua când Domnul, Dumnezeul vostru, v-a vorbit la Horeb, din mijlocul focului, nu aţi văzut nici o înfăţişare; de aceea vegheaţi cu luare-aminte asupra sufletelor voastre, ca nu cumva să vă pervertiţi şi să vă faceţi vreun chip cioplit, reprezentând un idol sau chipul unui bărbat sau al unei femei sau înfăţişarea unui animal de pe pământ sau a unei păsări care zboară prin aer sau chipul vreunei creaturi care mişună pe pământ sau al vreunui peşte care trăieşte în ape” (Deuteronom 4:15-18). Am avut părtășie: „Din aceste pasaje din Biblie, putem vedea că Dumnezeu este duh în esență, că El nu are o formă fixă, și că El nu le permite oamenilor să Îl sculpteze în vreo imagine la care să se închine. În Geneza este scris că la început, Dumnezeu a creat mai întâi bărbatul și apoi femeia după chipul Său. Așadar, ai spune că Dumnezeu este bărbat sau femeie? Ai putea spune

bărbat și totuși, Dumnezeu a creat și femeia după chipul Său. Ai putea spune femeie, și totuși, Dumnezeu a creat și bărbatul după chipul Său. Prin urmare, ce se întâmplă aici? Dumnezeu este un Dumnezeu drept și a creat bărbatul și femeia după chipul Său. Prima dată când S-a întrupat a fost ca bărbat, iar în zilele de pe urmă S-a întrupat ca femeie, ceea ce înseamnă că El tratează ambele genuri în mod egal. Dacă Dumnezeu S-ar fi întrupat ca bărbat în ambele rânduri, ar fi fost nedrept față de femei. A spune că Dumnezeu este fie bărbat, fie femeie, înseamnă a-L delimita pe Dumnezeu, ceea ce El urăște cel mai mult. De fiecare dată când Dumnezeu Se întrupează, o face pentru a mântui omenirea, iar a se întrupa înseamnă a lua forma unui om, fie bărbat, fie femeie. Totuși, indiferent de genul sub care Dumnezeu Se întrupează, esența Sa este veșnic neschimbată." Asta a părut să străbată până la Rafael și a fost într-adevăr de acord cu ce am spus. Apoi i-am trimis câteva pasaje din cuvântul lui Dumnezeu Atotputernic. „**Fiecare etapă a lucrării realizate de Dumnezeu își are propria sa semnificație practică. În acele vremuri, când a venit Isus, El a venit în trup de bărbat, dar când Dumnezeu vine de data aceasta, trupul Său este de femeie. De aici, poți vedea cum crearea bărbaților, cât și a femeilor, de către Dumnezeu poate fi de folos lucrării Sale, iar El nu face deosebire între genuri. Când Duhul Său vine, El poate lua orice trup dorește, iar acel trup Îl poate reprezenta; indiferent dacă este bărbat sau femeie, trupul Îl poate reprezenta pe Dumnezeu atâta vreme cât este trupul Său întrupat. Dacă Isus S-ar fi arătat ca femeie când a venit, cu alte cuvinte, dacă o fetiță și nu un băiat ar fi fost concepută de către Duhul Sfânt, acea etapă a lucrării ar fi fost realizată oricum. Dacă așa ar fi stat lucrurile, atunci etapa actuală a lucrării ar fi trebuit să fie realizată de un bărbat, dar lucrarea ar fi fost realizată oricum. Lucrarea realizată în fiecare etapă are propria însemnătate; nicio etapă a lucrării**

nu este repetată și nici nu intră în conflict cu cealaltă” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cele două întrupări încheie semnificația întrupării”). **„Dacă Dumnezeu ar veni în trup doar ca bărbat, oamenii L-ar defini ca bărbat, ca Dumnezeul bărbaților, și nu L-ar considera niciodată drept Dumnezeul femeilor. Oamenii ar considera atunci că Dumnezeu are același gen ca bărbații, că Dumnezeu este conducătorul bărbaților – dar ce s-ar întâmpla atunci cu femeile? Aceasta este o nedreptate; nu este tratament preferențial? Dacă lucrurile ar sta așa, atunci toți aceia pe care Dumnezeu i-a mântuit ar fi bărbați ca El, și nu ar fi mântuită nicio femeie. Când Dumnezeu a creat omenirea, El l-a creat pe Adam și a creat-o pe Eva. El nu l-a creat doar pe Adam, ci a făcut atât pe bărbat, cât și pe femeie după asemănarea Sa. Dumnezeu nu este doar Dumnezeul bărbaților – El este și Dumnezeul femeilor**” [Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Viziunea lucrării lui Dumnezeu (3)”]. **„Dumnezeu nu este doar Duhul Sfânt, Duhul, acel Duh multiplicat de șapte ori, sau Duhul atotcuprinzător, ci și un om – un om de rând, un om absolut obișnuit. El nu este numai bărbat, ci și femeie. Ei sunt asemănători prin faptul că ambii sunt născuți din oameni și diferiți în sensul că unul a fost conceput de Duhul Sfânt, iar celălalt s-a născut dintr-un om, deși provenit direct din Duh. Ei sunt asemănători prin faptul că amândoi, trupuri întrupate ale lui Dumnezeu, îndeplinesc lucrarea lui Dumnezeu Tatăl, dar și diferiți, în sensul că unul a făcut lucrarea de răscumpărare, iar celălalt face lucrarea de cucerire. Amândoi Îl reprezintă pe Dumnezeu Tatăl, dar unul este Răscumpărătorul, plin de iubire binevoitoare și milă, iar celălalt este Dumnezeul dreptății, plin de mânie și judecată. Unul este Conducătorul Suprem care a lansat lucrarea de răscumpărare, iar celălalt este Dumnezeul cel drept care săvârșește lucrarea de cucerire. Unul este Începutul, celălalt este**

Sfârșitul. Unul este trup neprihănit, iar celălalt este trup ce întregește răscumpărarea, continuă lucrarea și nu este niciodată păcătos. Ambii sunt același Duh, dar sălășluiesc în trupuri diferite și s-au născut în locuri diferite și sunt separați în timp de câteva mii de ani. Cu toate acestea, lucrarea lor este reciproc complementară, niciodată conflictuală și se poate vorbi despre ea în aceeași suflare. Ambii sunt oameni, dar unul a fost băiețel și celălalt a fost o fetiță" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Ce înțelegi despre Dumnezeu?"). După ce a citit cuvântul lui Dumnezeu, Anila a avut părtășie: „Lucrarea lui Dumnezeu este întotdeauna nouă și niciodată veche, iar El nu Își repetă niciodată lucrarea. Lucrarea lui Dumnezeu se reînnoiește mereu, se schimbă și se înalță constant. Dacă Dumnezeu ar face o lucrare repetitivă, atunci oamenii ar fi înclinați să-L delimiteze și nu am avea o înțelegere adevărată a Sa. Prima dată când Dumnezeu S-a întrupat, a fost bărbat, deci care ar fi consecințele reîntoarcerii Domnului în trup tot ca bărbat? Oamenii L-ar delimita pe Dumnezeu drept bărbat și ar crede că Dumnezeu recunoaște, favorizează doar bărbații. Ar crede că El nu iubește femeile și că le evită, și astfel, femeile ar fi discriminate pentru totdeauna. Este aceasta o înțelegere corectă? Este corect față de femei? Respectă asta voia lui Dumnezeu? Nu sunt aceste lucruri doar noțiuni și închipuiri umane? Dumnezeu este drept și tratează bărbații și femeile în mod egal. Dumnezeu S-a întrupat o dată ca bărbat și o dată ca femeie. Acest lucru este foarte semnificativ! Întruparea lui Dumnezeu ca femeie în zilele de pe urmă a răsturnat noțiunile tuturor, a răsturnat înțelegerea greșită a omului despre Dumnezeu, a rupt delimitările omului față de Dumnezeu, și le-a arătat oamenilor că El nu este doar Dumnezeul bărbaților, ci și al femeilor. Dumnezeu este Dumnezeul întregii umanități. Nimeni nu se poate folosi de noțiunile sale pentru a-L delimita pe Dumnezeu ca bărbat sau ca femeie."

După ce Anila a terminat, am continuat, adăugând: „De fapt, indiferent de forma pe care o ia Dumnezeu în întrupările Sale, esența Sa este neschimbătoare. Aceste forme sunt Duhul lui Dumnezeu devenit trup. Ele Îl reprezintă pe Dumnezeu Însuși și sunt capabile să îndeplinească o lucrare divină. În Epoca Harului, Dumnezeu a devenit trup și a fost răstignit ca jertfă pentru păcatele omenirii. Domnul Isus a fost bărbat și a putut fi răstignit pentru a răscumpăra omenirea. Dacă Dumnezeu S-ar fi întrupat ca femeie în acea primă dată, tot ar fi reușit să finalizeze lucrarea de răscumpărare și să exprime adevărul pentru a da omenirii calea către pocăință. Prin urmare, genul și înfățișarea întrupării lui Dumnezeu nu sunt importante, și dacă El arată sau nu măreție nu este important. Important este că El are esența lui Dumnezeu, exprimă adevărul și face lucrarea de mântuire a omenirii. Doar acestor lucruri ar trebui să le acordăm o atenție deosebită în timp ce investigăm adevărata cale.” I-am citit apoi un alt pasaj din cuvântul lui Dumnezeu. „**Cel care este Dumnezeu întrupat va avea esența lui Dumnezeu și Cel care este Dumnezeu întrupat va deține exprimarea lui Dumnezeu. De vreme ce Dumnezeu Se întrupează, El va da naștere lucrării pe care intenționează să o facă și, de vreme ce Dumnezeu Se întrupează, va exprima ceea ce este El și va putea să aducă adevărul omului, să îi dăruiască viață și să îi indice calea. Trupul care nu are esența lui Dumnezeu categoric nu este Dumnezeu întrupat; în privința aceasta nu există nicio îndoială. Dacă omul intenționează să cerceteze dacă este întruparea lui Dumnezeu, atunci el trebuie să coroboreze lucrul acesta după firea pe care o exprimă El și cuvintele pe care le spune. Adică, pentru a corobora faptul că este sau nu trupul întrupat al lui Dumnezeu și dacă este sau nu adevărata cale, cineva trebuie să discearnă pe baza esenței Lui. Și astfel, pentru a stabili dacă este trupul lui Dumnezeu întrupat, cheia stă în esența Lui (lucrarea**

Lui, cuvântările Lui, firea Lui și multe alte aspecte), mai degrabă decât în aspectul exterior. Dacă omul scrutează doar înfățișarea Lui exterioară și, ca urmare, nu ține seamă de esența Lui, aceasta arată că omul e incult și ignorant" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Prefață"). Am continuat părtășia: „Cuvântul lui Dumnezeu este foarte clar. Pentru a stabili dacă este vorba de întruparea lui Dumnezeu, principalul lucru pe care trebuie să-l cauți este dacă poate exprima adevărul și face lucrarea lui Dumnezeu. Dacă nu te concentrezi pe ascultarea vocii lui Dumnezeu în timp ce investighezi adevărata cale și, în schimb, judeci pe baza arătării și a genului unei întrupări, nu faci oare aceeași greșeală ca fariseii care I se împotrivesc Domnului Isus? Fariseii au văzut că originea Sa familială și arătarea Sa erau total neconforme cu noțiunile și cu iluziile lor despre Mesia, așa că L-au judecat și L-au condamnat cu ușurință pe Domnul Isus fără să cerceteze sau să studieze deloc cuvintele sau lucrarea Lui. În cele din urmă, au pus să-L răstignească pe Domnul Isus, ofensând firea lui Dumnezeu și astfel, au fost pedepsiți și damnați. Dacă oamenii nu citesc cuvântul lui Dumnezeu Atotputernic sau nu se concentrează pe ascultarea vocii lui Dumnezeu și Îl neagă și se împotrivesc lui Dumnezeu Atotputernic pentru că o întrupare feminină a lui Dumnezeu nu corespunde noțiunilor lor, nu este asta o nouă răstignire a lui Dumnezeu?"

După părtășia noastră cu Rafael, acesta a spus că va continua să caute adevărul, și când l-am invitat la o adunare în seara următoare, a acceptat cu plăcere. Dar, spre surprinderea mea, el nu a venit în seara următoare și nici nu a răspuns la telefon când l-am sunat. Am fost foarte îngrijorată. Așa că, în fiecare dimineață, când mă trezeam, îi trimiteam câteva ceva din cuvântul lui Dumnezeu, sperând că într-o zi va răspunde. Dar nu îmi citea niciodată mesajele, iar eu chiar îmi pierdeam speranța. Apoi, am pus alți frați și surori să încerce să-l contacteze, dar pur și simplu, nu puteam da de el. Am căzut

din nou într-o stare de deznădejde, închipuindu-mi că așa trebuia să fie. Exact când eram gata să renunț definitiv la el, am dat peste un articol despre experiența unei surori care a predicat Evanghelia unui italian. Întâmplător, îl cunoșteam pe acest frate căruia îi predicase, întrucât în momentul de față era partener cu mine în răspândirea Evangheliei. Acest frate avea o bună umanitate și o înțelegere pură a adevărului, așadar nu mă așteptasem niciodată ca el să fi avut atât de multe noțiuni în timp ce primea Evanghelia sau ca sora să nu reușească să-l contacteze timp de două luni. Cu toate acestea, sora nu a renunțat. Ea a continuat să aștepte și să găsească ocazii de a avea părtășie despre cuvântul lui Dumnezeu cu el, până când cuvântul lui Dumnezeu Atotputernic i-a lămurit în cele din urmă noțiunile, una câte una, iar el a acceptat lucrarea lui Dumnezeu din zilele de pe urmă. Experiența surorii m-a impresionat cu adevărat, însă m-a făcut și să mă simt rușinată. Dumnezeu a lucrat atât de mult, a plătit un preț mare și a rânduit multe persoane, evenimente și lucruri pentru toți cei care vin înaintea Sa. Dacă aș fi înțeles intențiile serioase ale lui Dumnezeu de a-l mântui pe om, atunci ar fi trebuit să țin cont de voia Lui. Dar la cea mai mică dificultate, eram gata să mă retrag și să renunț. Eram complet lipsită de perseverență. Unde erau loialitatea și mărturia mea? Apoi, am citit cuvântul lui Dumnezeu: „**În răspândirea Evangheliei, trebuie mai întâi să-ți îndeplinești responsabilitatea. Trebuie să-ți urmezi conștiința și rațiunea în a face tot ce poți și tot ce trebuie. Trebuie să oferi cu iubire soluții la orice noțiuni pe care le poate avea persoana care investighează calea adevărată sau la orice întrebări pe care le pune. Dacă într-adevăr nu poți oferi o soluție, poți găsi câteva pasaje relevante din cuvintele lui Dumnezeu pe care să le citești sau videoclipuri relevante despre mărturii ale unor experiențe sau câteva filme relevante de mărturie evanghelică pentru a le arăta. Este întru totul posibil ca acest lucru să**

fie eficient; cel puțin tu îți vei îndeplini responsabilitatea și nu te vei simți acuzat de conștiința ta. Dar dacă ești superficial și faci lucrurile de mântuială, ești susceptibil să întârzii lucrurile și nu va fi ușor să o câștigi pe acea persoană. În răspândirea Evangheliei, trebuie să ne îndeplinim responsabilitatea. Cum ar trebui înțeles cuvântul «responsabilitate»? Cum, mai exact, ar trebui pusă în practică și aplicată? Ei bine, trebuie să înțelegi că, după ce L-ai întâmpinat pe Domnul și ai experimentat lucrarea lui Dumnezeu în zilele de pe urmă, ai obligația de a fi martor pentru lucrarea Sa în fața celor însetați de apariția Lui. Prin urmare, cum să le răspândești Evanghelia? Fie online, fie în viața reală, ar trebui să o răspândești în orice mod care îi câștigă pe oameni și este eficient. Răspândirea Evangheliei nu este ceva ce faci când ai chef, ceva ce faci când ești într-o dispoziție bună și nu faci când nu ești într-o dispoziție bună. Nici nu este ceva făcut în funcție de preferințele tale, hotărând tu cine primește tratament preferențial, răspândind Evanghelia doar celor pe care îi placi și celor care nu îți sunt pe plac, nu. Evanghelia ar trebui să fie răspândită în conformitate cu cerințele lui Dumnezeu și cu principiile casei Sale. Ar trebui să îți îndeplinești responsabilitatea și datoria de ființă creată, făcând tot ceea ce ești capabil pentru a mărturisi despre adevărurile pe care le înțelegi, despre cuvintele lui Dumnezeu și despre lucrarea lui Dumnezeu celor care investighează calea cea adevărată. Acesta e modul în care îți îndeplinești responsabilitatea și datoria de ființă creată. Ce ar trebui să facă o persoană în timp ce răspândește Evanghelia? Ar trebui să își îndeplinească responsabilitatea, să facă tot ce poate și să fie dispusă să plătească orice preț” (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Răspândirea Evangheliei este datoria morală a tuturor credincioșilor”). **„Prin urmare, cum ar trebui să fie tratat cineva care investighează adevărata**

cale? Atât timp cât se conformează principiilor casei lui Dumnezeu pentru răspândirea Evangheliei, avem obligația să i-o predicăm; și chiar dacă atitudinea sa actuală este precară și de neacceptare, trebuie să practicăm răbdarea. Cât timp și în ce măsură trebuie să avem răbdare? Până când te respinge și nu te lasă să intri în casa lui și nicio discuție nu funcționează, nici să-l suni sau să pui pe altcineva să-l invite, și nu te recunoaște. În cazul acesta, nu există nicio modalitate de a-i răspândi Evanghelia. Atunci îți vei fi îndeplinit responsabilitatea. Aceasta este ceea ce înseamnă să-ți îndeplinești datoria. Totuși, atât timp cât există un strop de speranță, ar trebui să te gândești la toate modurile posibile și să faci tot ce poți pentru a-i citi cuvintele lui Dumnezeu și a-i mărturisi pentru lucrarea lui Dumnezeu. Să spunem, de exemplu, că ai fost în contact cu cineva vreme de doi sau trei ani. Ai încercat să-i împărtășești Evanghelia și să mărturisești pentru Dumnezeu de multe ori, dar el nu are nicio intenție de a accepta acest lucru. Cu toate acestea, înțelegerea lui este destul de bună și el chiar este un potențial destinatar al Evangheliei. Ce ar trebui să faci? În primul rând, categoric nu trebuie să renunți la el, ci ar trebui să menții interacțiuni normale cu el și să continui să-i citești cuvintele lui Dumnezeu și să mărturisești pentru lucrarea lui Dumnezeu. Nu renunța la el; ai răbdare până la final. Într-o oarecare zi neștiută, se va trezi și va simți că este timpul să investigheze adevărata cale. De aceea, practicarea răbdării și perseverarea până la capăt este un aspect foarte important al răspândirii Evangheliei. Și de ce să faci asta? Pentru că este datoria unei ființe create. Întrucât ești în contact cu el, ai obligația și responsabilitatea de a-i predica Evanghelia lui Dumnezeu. Există multe procese din momentul în care aude pentru prima dată cuvintele lui Dumnezeu și Evanghelia până când se întoarce, iar acest lucru

necesită timp. Această perioadă cere să ai răbdare și să aștepți, până când vine ziua aceea când el se întoarce și îl aduci înaintea lui Dumnezeu, înapoi în casa Sa. Aceasta este obligația ta. Ce este o obligație? Este o responsabilitate de la care nu te poți sustrage, de care ești legat printr-o datorie de onoare. Este exact ca modul în care o mamă își tratează propriul copil. Oricât de neascultător sau răutăcios ar fi copilul sau dacă este bolnav și nu vrea să mănânce, care este obligația mamei? Știind că acesta e copilul ei, ea îl adoră și îl iubește și are grijă de el cu atenție. Nu are nicio importanță dacă o recunoaște copilul ca fiind mama lui sau nu și nu contează cum o tratează – ea rămâne în aceeași măsură alături de el, protejându-l, fără să plece o clipă, așteptând mereu ca el să creadă că ea este mama sa și să se întoarcă în îmbrățișarea ei. În acest fel, ea veghează în mod constant asupra lui și are grijă de el. Asta înseamnă responsabilitatea; asta înseamnă să fii obligat printr-o datorie de onoare. Dacă cei implicați în răspândirea Evangheliei ar practica în acest fel, având acest tip de inimă iubitoare pentru oameni, atunci ar susține principiile răspândirii Evangheliei și ar fi pe deplin capabili să obțină rezultate" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Răspândirea Evangheliei este datoria morală a tuturor credincioșilor"). După ce am citit cuvântul lui Dumnezeu, m-am simțit rușinată. Dumnezeu a precizat foarte clar responsabilitățile pe care trebuie să le îndeplinească lucrătorii Evangheliei. Situația fiecărui potențial destinatar al Evangheliei este diferită și trebuie tratată diferit. Nu te poți baza pe noțiunile, închipuirile sau prejudecățile tale pentru a-l evita și delimita, cu atât mai puțin să renunți la el în mod pripit. Dacă, în conformitate cu principiile, hotărăști că cineva este un destinatar al Evangheliei potrivit, atunci trebuie să faci tot ce poți și să folosești orice mijloace ca să-i mărturisești lucrarea lui Dumnezeu din zilele de pe urmă și să-l călăuzești

către Dumnezeu. Acestea sunt principiile pe care trebuie să le ai în răspândirea Evangheliei. Cu toate acestea, după puțin timp în care nu am reușit să-l contactez pe fratele Rafael, eu mi-am epuizat răbdarea și compasiunea. Treceam printr-o perioadă grea și nu mai voiam să continui să încerc să am părtășie cu el. Simțeam că, dacă el ne ignora, nu răspundea la telefon și nu ne citea mesajele, eu nu mai puteam face nimic altceva. Avusesem părtășie despre ceea ce trebuia, era Rafael cel care nu accepta. Nu mai puteam face niciun efort, așa că efectiv l-am ignorat momentan. Cu toate acestea, mă simțeam neliniștită. Mă tot gândeam că acest frate avea o credință adevărată, și un calibru bun și capacitatea de a înțelege adevărul, dar fusese cuprins de noțiuni religioase din pricina perturbării și îndrumării greșite ale unui preot. Trebuia să-l ajut în acest moment critic, nu puteam să stau deoparte și să nu fac nimic. Trebuia să îndeplinesc responsabilitățile unui lucrător al Evangheliei. Așa că i-am trimis o lucrare de mărturie, în speranța că îl voi ajuta. Indiferent dacă a citit-o sau nu, trebuia să fac tot ce puteam.

Câteva zile mai târziu, mi-a trimis un mesaj în care îmi spunea: „M-am rugat în tot acest timp. Chiar dacă nu am spus nimic, știu că Dumnezeu ne cercetează inimile. Inima mea a cerut ca Dumnezeu Atotputernic să mă lumineze și să mă îndrume, ca nu cumva să greșesc și să-L ofensez pe Dumnezeu.” Am fost atât de mișcată. Apoi, în răspunsul său, am văzut că spunea: „Această lume este atât de coruptă și de rea. Este atât de greu pentru oameni să se apropie de Dumnezeu. Singurele arme împotriva răului sunt cuvântul lui Dumnezeu Atotputernic și Biblia.” El a recunoscut cuvântul lui Dumnezeu Atotputernic, iar acest lucru a dovedit că putea să înțeleagă vocea lui Dumnezeu și că exista o speranță de a-l recupera. Dar știam că trecea printr-o luptă interioară crâncenă și mă temeam că oricând putea înceta să-mi citească mesajele. Eram foarte agitată, așa că m-am

liniștit și m-am rugat lui Dumnezeu. Rugându-mă, mi-am amintit o frază din cuvântul lui Dumnezeu: „**Dumnezeu, în niciun caz, nu avea să abandoneze omenirea cu ușurință sau în ultimul moment posibil**.” Inspirată, m-am grăbit să citesc unele pasaje din cuvântul lui Dumnezeu: „**Următorul pasaj a fost consemnat în Cartea lui Iona 4:10-11: «Atunci Iahve a spus: „Ai avut milă de tărtăcuța pentru care nu ai lucrat și nici n-ai făcut-o să crească; cea care a ieșit într-o noapte și a pierit într-o noapte; și nu ar trebui să-Mi fie milă de Ninive, acel oraș mare, în care sunt mai mult de o sută douăzeci de mii de persoane care nu pot să-și deosebească mâna dreaptă de cea stângă; și, de asemenea, multe bovine?”» Acestea sunt chiar cuvintele lui Iahve Dumnezeu, consemnate după o conversație între Dumnezeu și Iona. Cu toate că acest dialog este scurt, debordează de grija Creatorului pentru om și de reticența Lui de a renunța la omenire**” (Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul II”). „**Deși lui Iona îi fusese încredințată proclamarea cuvintelor lui Iahve Dumnezeu către oamenii din Ninive, el nu a înțeles intențiile lui Iahve Dumnezeu, nici nu I-a înțeles grijile și așteptările cu privire la oamenii din oraș. Prin acest reproș, Dumnezeu dorea să îi spună că umanitatea era produsul propriilor Lui mâini și că depusese un efort asiduu pentru fiecare persoană în parte, că fiecare persoană ducea pe umeri așteptările lui Dumnezeu și fiecare se bucura de provizia vieții lui Dumnezeu; pentru fiecare persoană în parte, Dumnezeu plătise prețul unui efort considerabil. Acest reproș i-a mai spus lui Iona că lui Dumnezeu Îi era milă de umanitate, care era lucrarea mâinilor Sale, la fel de mult câtlui Iona însuși îi era milă de tărtăcuță. Dumnezeu, în niciun caz, nu avea să abandoneze omenirea cu ușurință sau în ultimul moment posibil, mai ales că erau atât de mulți copii și animale nevinovate în oraș**” (Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe

Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul II”). Citind cuvântul lui Dumnezeu, am fost emoționată, așa că i-am spus lui Rafael: „Frate, ești o persoană chibzuită care poate înțelege glasul lui Dumnezeu. Dumnezeu S-a întrupat în zilele de pe urmă și a exprimat milioane de cuvinte de adevăr ca să ne îndestuleze, să ne salveze din robia păcatului și să ne purifice pentru intrarea în Împărăția Sa. Sper că poți lua în considerare pe deplin această chestiune referitoare la destinele și finalurile noastre. Mă voi ruga pentru tine. Fie ca Dumnezeu să-ți deschidă inima și să-ți permită să te întorci în curând în casa Sa.” I-am trimis apoi lecturile a trei pasaje din cuvântul lui Dumnezeu. Printre acestea, era un pasaj din cuvântul lui Dumnezeu care l-a făcut să reflecteze și l-a adus la un punct de cotitură. Cuvintele lui Dumnezeu spun: „**Întoarcerea lui Isus este o mare mântuire pentru cei care sunt capabili să accepte adevărul, dar pentru cei care nu pot să accepte adevărul, este un semn al condamnării. Ar trebui să vă alegeți calea proprie și să nu blasfemiați împotriva Duhului Sfânt și să respingeți adevărul. Nu ar trebui să fiți persoane ignorante sau arogante, ci cineva care se supune călăuzirii Duhului Sfânt, care tânjește după adevăr și îl caută; numai în acest fel veți beneficia. Vă sfătuiesc să umblați cu grijă pe calea credinței în Dumnezeu. Nu trageți concluzii pripite; mai mult, nu fiți superficiali sau necugetați în credința voastră în Dumnezeu. Ar trebui să știți, cel puțin, că aceia care cred în Dumnezeu ar trebui să fie smeriți și să aibă inimi cu frică de Dumnezeu. Cei care au auzit adevărul și totuși strâmbă din nas, sunt nesăbuiți și ignoranți. Cei care au auzit adevărul și totuși trag concluzii pripite fără grijă sau îl condamnă, sunt plini de aroganță. Nimeni dintre cei care cred în Isus nu este în măsură să blesteme sau să-i condamne pe alții. Ar trebui să fiți toți persoane cu rațiune și care acceptă adevărul. Poate că, auzind calea adevărului și citind cuvântul vieții, crezi că numai unul din 10000**

dintre aceste cuvinte se aliniază convingerilor tale și Bibliei, și atunci ar trebui să continui să cauți în cel de-al 10000-lea dintre aceste cuvinte. Încă te sfătuiesc să fii smerit, să nu fii prea încrezător și să nu te înalți pe tine însuți prea mult. Cu o părticică din inima ta cu frică de Dumnezeu, vei dobândi mai mare lumină. Dacă examinezi cu atenție și contempli în mod repetat aceste cuvinte, vei înțelege dacă ele reprezintă sau nu adevărul, și dacă sunt sau nu sunt viață. Poate că, citind numai câteva propoziții, unii oameni vor condamna orbește aceste cuvinte, spunând: «Asta nu este nimic mai mult decât o luminare din partea Duhului Sfânt» sau: «Este un hristos fals venit să-i inducă în eroare pe oameni.» Cei care spun asemenea lucruri sunt orbiți de ignoranță! Înțelegi prea puține din lucrarea și înțelepciunea lui Dumnezeu, iar Eu te sfătuiesc să începi din nou, de la zero! Nu trebuie să condamnați orbește cuvintele exprimate de Dumnezeu din cauza arătării hristoșilor mincinoși în zilele de pe urmă și nu trebuie să fiți unii care blasfemiază împotriva Duhului Sfânt pentru că vă temeți să nu fiți induși în eroare. Nu ar fi acesta un mare păcat? Dacă, după multă examinare, tu totuși crezi că aceste cuvinte nu sunt adevărul, că nu sunt calea și că nu sunt exprimarea lui Dumnezeu, atunci vei fi în cele din urmă pedepsit și vei rămâne fără binecuvântări. Dacă nu poți accepta un asemenea adevăr spus atât de simplu și de clar, nu ești atunci nepotrivit pentru mântuirea de la Dumnezeu? Nu ești tu unul dintre aceia care nu sunt destul de binecuvântați să se reîntoarcă în fața Tronului lui Dumnezeu? Gândește-te la asta! Nu te pripi și nu fi impetuos, și nu trata credința în Dumnezeu ca pe un joc. Gândește-te de dragul destinației tale, de dragul perspectivelor tale, de dragul vieții tale și cu tine însuți, nu te juca. Poți accepta aceste cuvinte?” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Când vei vedea trupul spiritual al lui Isus, Dumnezeu va fi făcut din nou cerul și

pământul”). În ziua aceea, Rafael a citit acest pasaj din cuvântul lui Dumnezeu în acea zi și mi-a trimis un mesaj lung cu privire la sentimentele și înțelegerea sa despre acest pasaj. Puteam să văd că era confuz și îngrijorat că va lua calea greșită și că se temea că a crede în Dumnezeu Atotputernic însemna să urmeze o altă confesiune și să-L trădeze pe Domnul Isus. Am găsit un pasaj din cuvântul lui Dumnezeu pe care să i-l trimit și am avut părtășie cu el: „Biserica lui Dumnezeu Atotputernic nu aparține niciunui grup religios. Ea a fost creată datorită arătării și lucrării Domnului Isus revenit, nu pentru că cineva a fondat o nouă confesiune. Dumnezeu Atotputernic exprimă adevăruri pentru a face lucrarea de judecată, deschizând Epoca Împărăției și punând capăt Epocii Harului. În afară de Dumnezeu Însuși întrupat, nu există niciun lider, sau persoană importantă sau faimoasă în lume care să poată exprima adevăruri, să conducă sau să mântuiască omenirea. Deși lucrarea lui Dumnezeu Atotputernic este diferită de cea a Domnului Isus sau a lui Iahve, Ei sunt același Dumnezeu în esență. Iahve, Isus și Dumnezeu Atotputernic sunt doar nume folosite de Dumnezeu în epoci diferite. Dar nu contează cum se schimbă numele sau lucrarea lui Dumnezeu, esența Lui este neschimbată. Dumnezeu este veșnic Dumnezeu. Dumnezeu spune: «**Lucrarea pe care Isus a făcut-o a reprezentat numele lui Isus și a reprezentat Epoca Harului; cât despre lucrarea făcută de Iahve, aceasta L-a reprezentat pe Iahve și a reprezentat Epoca Legii. Lucrarea Lor a fost lucrarea unui singur Duh în două epoci diferite. […] Deși Ei erau cunoscuți sub două nume diferite, același Duh a fost acela care a îndeplinit ambele etape ale lucrării, iar lucrarea făcută a fost continuată. Întrucât numele era diferit, iar conținutul lucrării era diferit, epoca era diferită. Când a venit Iahve, aceea a fost epoca lui Iahve, iar când a venit Isus, aceea a fost epoca lui Isus. Și astfel, cu fiecare venire, Dumnezeu este cunoscut**

sub un nume, El reprezintă o epocă și El lansează o nouă cale; și cu fiecare nouă cale, El Își asumă un nou nume care arată că Dumnezeu este întotdeauna nou și niciodată vechi și că lucrarea Sa nu se oprește niciodată din a progresa. Istoria merge întotdeauna înainte, iar lucrarea lui Dumnezeu merge întotdeauna înainte. Pentru ca planul Său de gestionare de 6000 de ani să ajungă la sfârșit, trebuie să continue să înainteze. În fiecare zi, El trebuie să facă o nouă lucrare, în fiecare an, El trebuie să facă o nouă lucrare; El trebuie să lanseze noi căi, trebuie să lanseze noi epoci, să înceapă o lucrare nouă și mai măreață și, împreună cu acestea, să aducă noi nume și noi lucrări. […] De la lucrarea lui Iahve până la cea a lui Isus, și de la lucrarea lui Isus până la cea a etapei actuale, aceste trei etape acoperă într-un fir continuu întregul sortiment al gestionării lui Dumnezeu și sunt toate lucrarea unui singur Duh. De la crearea lumii, Dumnezeu a fost întotdeauna ocupat cu gestionarea omenirii. El este Începutul și Sfârșitul, El este Primul și Ultimul și El este Cel care începe o epocă și Cel care încheie epoca. Cele trei etape ale lucrării, în diferite epoci și în diferite locații, sunt fără îndoială lucrarea unui singur Duh. Toți aceia care separă aceste trei etape se află în opoziție față de Dumnezeu. Acum, se cuvine să înțelegi că toată lucrarea din prima etapă și până astăzi este lucrarea unui singur Dumnezeu, lucrarea unui singur Duh. În privința aceasta nu poate exista nicio îndoială» [Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Viziunea lucrării lui Dumnezeu (3)”]. Cuvântul lui Dumnezeu Atotputernic este foarte clar. Lucrarea lui Dumnezeu de mântuire a omenirii este împărțită în trei etape. Prima etapă a fost lucrarea din Epoca Legii, în care Iahve a emis legi pentru a-i conduce pe israeliți să trăiască pe pământ. A doua etapă a fost lucrarea de răscumpărare din Epoca Harului, și aceasta a fost prima dată când Dumnezeu S-a întrupat pentru a acționa ca jertfă

pentru păcatul omenirii. Cea de-a treia etapă a lucrării este lucrarea de judecată din zilele de pe urmă așa cum este profețit în Apocalipsa. Aceste trei etape ale lucrării reprezintă planul complet de gestionare al lui Dumnezeu pentru a mântui omenirea. Dumnezeu face o lucrare diferită în fiecare epocă, dar lucrarea din toate cele trei etape este făcută de un singur Dumnezeu. Voi da un exemplu simplu. Lucrarea de gestionare a lui Dumnezeu poate fi comparată cu construirea unei case. Epoca Legii reprezintă fundația casei, întrucât fără o fundație, casa nu poate fi construită deloc. Epoca Harului reprezintă structura casei, întrucât fără o structură, casa nu poate lua formă. Epoca Împărăției este ca acoperișul. Fără această etapă finală, casa rămâne incompletă și nu poate proteja de vânt sau de ploaie. Prin urmare, fiecare dintre aceste trei etape este indispensabilă. Credința noastră în Dumnezeu Atotputernic nu înseamnă că ne-am lepădat de Domnul Isus și cu atât mai puțin să credem într-un Dumnezeu diferit. Noi pur și simplu urmăm pașii Mielului. În prezent, există mai multe religii majore în lume, iar credincioșii în Dumnezeu s-au împărțit în peste două mii de confesiuni. Indiferent de fostele lor confesiuni, din ce în ce mai mulți frați și surori cu credință sinceră și sete de arătarea lui Dumnezeu au acceptat lucrarea lui Dumnezeu Atotputernic din zilele din urmă și au acceptat udarea și hrana cuvântului Său. Asta este limpede ca lumina zilei. De asemenea, asta împlinește profeția biblică: «Ca s-o ducă la îndeplinire la împlinirea vremurilor, şi anume să le aducă pe toate împreună, în Cristos: cele din cer şi cele de pe pământ» (Efeseni 1:10). «**Și, în zilele de pe urmă, se va întâmpla că muntele casei lui Iahve va fi stabilit în vârful munților și va fi înălțat deasupra dealurilor; iar toate popoarele vor merge la el**» (Isaia 2:2).” După ce a văzut ce am avut de spus, Rafael a trimis un emoticon de rugăciune și a spus: „Ai dreptate, Dumnezeu Atotputernic este adevăratul și unicul Dumnezeu, toți ar trebui să ne regăsim sub numele de

Dumnezeu Atotputernic. Dumnezeu Atotputernic mă cheamă. El îmi cunoaște inima, grijile și temerile.” I-am trimis apoi câteva filme evanghelice și ceva din cuvântul lui Dumnezeu. De asemenea, m-am rugat lui Dumnezeu, spunând că, indiferent dacă Rafael venea sau nu la adunări în cele din urmă, eu aveam să fac tot ce puteam și să învăț să aștept, să caut și să mă supun.

Patru zile mai târziu, am primit un mesaj neașteptat de la el întrebându-mă dacă poate continua să participe la adunări. De asemenea, a spus că pentru el cuvântul lui Dumnezeu Atotputernic era foarte prețios și că nu se putea lipsi de el. Din cuvântul lui Dumnezeu a înțeles multe dintre adevărurile și tainele Bibliei. Cuvântul lui Dumnezeu îl atrăsese. În acel moment, am fost mișcată până la lacrimi. Îi mulțumesc din suflet lui Dumnezeu! Mai târziu, a spus că a citit cuvintele lui Dumnezeu pe care i le trimisesem și că întrebările pe care le ridicau l-au făcut să se simtă foarte vinovat. A mai spus: „Nu pot să fiu neglijent în credința mea sau să o tratez ca pe un joc, așa că am decis să continui să investighez adevărata cale. Întoarcerea Domnului este foarte importantă pentru mine și nu vreau să pierd șansa de a-L întâmpina. Nu vreau ca în cele din urmă să-L ofensez sau să mă lepăd de El.” Am fost atât de entuziasmată! Am văzut autoritatea și puterea cuvântului lui Dumnezeu. Cuvântul lui Dumnezeu a fost cel care l-a făcut pe Rafael să se întoarcă și să decidă să accepte lucrarea lui Dumnezeu Atotputernic din zilele de pe urmă.

Această experiență m-a impresionat cu adevărat și m-a făcut să realizez că, indiferent ce fel de potențial destinatar al Evangheliei întâlnesc, atâta timp cât poate înțelege glasul lui Dumnezeu, ar trebui să-mi îndeplinesc datoria și obligația de a-l conduce în casa lui Dumnezeu. Numai dacă ne facem datoria în acest fel putem să nu lăsăm în urmă datorii și regrete. Slavă lui Dumnezeu!

82. Alegerea corectă

de Shunyi, China

M-am născut într-un sat izolat de munte, într-o familie de numeroase generații de fermieri. Când eram la școală, mama mă îndemna adeseori: „Familia noastră nu are nimic pe care să se bazeze. Dacă vrei să-ți schimbi soarta și să reușești în viață, te ai doar pe tine. Singura ta speranță e să fii bun la școală.” Am pus la suflet aceste cuvinte ale ei, sperând cu adevărat că într-o zi mă voi distinge și voi aduce onoare strămoșilor mei. Dar după ce am absolvit, nu doar că nu am putut găsi o slujbă stabilă, ci amândoi părinții mei s-au îmbolnăvit grav. Am cheltuit toate economiile familiei și apoi am împrumutat bani de la rude. Nu am putut să le dau banii înapoi la timp, așa că propria mea mătușă chiar m-a numit pe la spate un parazit. M-am dedicat câștigului de bani ca să nu continue să mă disprețuiască, dar situația precară a familiei noastre, cât și respingerea din partea rudelor m-au făcut să mă simt deprimat și am plâns mult pe ascuns. Chiar când mă simțeam mai abătut ca niciodată, un prieten mi-a împărtășit Evanghelia lui Dumnezeu Atotputernic din zilele de pe urmă. Citind cuvintele lui Dumnezeu și având adunări cu frații și surorile mele, am aflat că omul a fost creat de Dumnezeu și că destinele noastre sunt în mâinile Lui. Am aflat și că viața e atât de dureroasă pentru că oamenii au pierdut protecția lui Dumnezeu după ce au fost corupți de Satana. Acum, în zilele de pe urmă, Dumnezeu a devenit trup și exprimă adevărul pentru a mântui omenirea de corupția și răul Satanei. După ce am aflat despre voia lui Dumnezeu de a mântui omenirea, m-am implicat foarte mult la adunări și am citit cuvintele lui Dumnezeu cât de des am putut. Curând după aceea, am început să-mi fac datoria în biserică.

După câteva luni, văzând că eram entuziasmat și că îmi doream să urmăresc adevărul, frații și surorile mele au propus să mă pregătesc pentru a fi conducător de grup. Am colaborat cu Fratele Li Zheng și, împreună, am fost puși la conducerea câtorva grupuri de adunare. Pe atunci, aveam o slujbă, așa că Li Zheng mergea la adunările din timpul zilei, care erau ceva mai departe, iar eu mergeam la adunările de seară. În acest fel, totul se potrivea cu programul meu. Spre sfârșitul anului, nu aveam suficient personal care să se ocupe de treburile generale, așa că Li Zheng a fost desemnat pentru a face acea lucrare, iar eu am fost pus temporar responsabil de acele grupuri. Știam că trebuia să mă bazez pe Dumnezeu și să îmi fac partea mea, însă, în același timp, mă simțeam într-o poziție dificilă. Dacă mi-aș fi dedicat tot timpul și energia ca să-mi fac datoria, n-aș mai fi avut destul timp pentru munca mea. Compania îmi stabilise un obiectiv de vânzări de un milion de yuani pentru sfârșitul anului și, dacă-l depășeam, puteam primi un bonus mare de sfârșit de an. M-am gândit: „Dacă mi-aș îndeplini obiectivul, nu numai că aș putea să-mi plătesc datoriile, ci aș putea să economisesc niște bani, iar atunci prietenii și rudele nu m-ar mai privi de sus. Poate că ar trebui doar să obțin mai întâi acei bani și apoi să mă concentrez pe a-mi face datoria.” Supraveghetorul meu voia să lucrez peste program seara, ca să-mi ating obiectivul, așa că lucram seara o oră sau mai mult în plus și apoi îmi luam liber pentru adunări, dar curând supraveghetorul meu nu m-a mai lăsat să mă învoiesc și a vrut să lucrez și mai mult peste program. Acest lucru m-a făcut adeseori să întârzii la adunări. Frații și surorile mele mi-au amintit că trebuia să ajung mai devreme, iar eu doar dădeam din cap fără tragere de inimă. Curând după aceea, am încheiat o comandă mare de peste 500000 de yuani și am fost plătit peste 7000 de yuani luna aceea, ceea ce mi-a alimentat dorința de și mai mulți bani. Mă gândeam „Uau, banii aceștia au venit rapid! Mi-am

atins peste jumătate din obiectivul de sfârșit de an cu acea comandă. Dacă cinci din cei zece clienți ai mei ar aproba alte comenzi, aș putea face o grămadă de bani! Și apoi, dacă aș obține și mai mulți clienți importanți, mi-aș putea chiar cumpăra o casă și o mașină în câțiva ani. După aceea, m-aș putea întoarce acasă în toată această glorie și sătenii m-ar admira cu adevărat.” Așa că m-am aruncat cu capul înainte în visul meu de a face o mulțime de bani, adesea lucrând peste program până seara târziu. Câteodată, mă gândeam la frații și surorile mele care așteptau să mă prezint la adunare și mă simțeam puțin vinovat, dar era prea târziu atunci când terminam munca. Ajungeam acasă epuizat și mă duceam direct la culcare, fără a avea energia să citesc cuvintele lui Dumnezeu. În unele dimineți mă trezeam foarte târziu, așa că citeam puțin pe sărite cuvintele lui Dumnezeu și apoi mergeam la muncă. Nu știam ce să-I spun lui Dumnezeu atunci când mă rugam. Trăind în acea stare, am devenit tot mai neglijent cu datoria mea. Câțiva nou-veniți de care eram responsabil aveau nevoie urgentă de udare, însă eu doar îi rugam pe alți frați și surori să se ducă în locul meu la adunările nou-veniților. Însă toți aveau îndatoririle lor proprii și uneori nu o puteau prelua și pe a mea. Drept urmare, eficiența udării a fost afectată. Ulterior, frații și surorile mele au avut părtășie cu mine despre necesitatea de a-mi pune datoria pe primul loc și mi-au amintit că doar făcând totul mecanic la adunări și fiind iresponsabil în datoria mea, voi îngreuna progresul în viață al nou-veniților. M-a speriat să aud asta. Dacă noii credincioși nu erau udați la timp, puteau să fie derutați de zvonuri și să renunțe, iar atunci aș face rău. Știam că nu mai puteam continua așa, deci m-am rugat la Dumnezeu și am promis să mă căiesc și să mă schimb.

După aceea, m-am dus să verific cum mergeau grupurile mele. Am văzut că, deoarece nu făcusem lucrare practică, problemele și dificultățile nou-veniților nu fuseseră rezolvate la timp, lăsându-i într-o stare proastă.

Unii dintre ei nici nu veneau la adunări în mod regulat. M-am simțit incredibil de vinovat văzând cum stăteau lucrurile. Tot mai mulți credincioși noi acceptau lucrarea lui Dumnezeu din zilele de pe urmă și aveau nevoie urgentă de udare și sprijin. Pentru a-i ajuta să stabilească mai bine o temelie pe adevărata cale, am simțit că ar trebui să-mi dau demisia de la locul de muncă și să mă dedic cu normă întreagă datoriei mele, dar șeful meu îmi atribuise câteva proiecte bune, iar supraveghetorul a spus că avea să mă ajute să găsesc mai mulți clienți. Când le-am spus colegilor mei că mă gândeam să demisionez, au zis: „Ți-ai atins peste jumătate din obiectivul de vânzări, deci sigur îl vei depăși până la sfârșitul anului. Ar fi păcat să renunți acum." Auzindu-i spunând asta, și eu am simțit că ar fi păcat și am vrut să rezist până la sfârșitul anului, apoi să demisionez. Cu toate acestea, biserica avea încă personal insuficient, așa că să mă axez doar pe a face bani la locul meu de muncă, fără a pune suflet în lucrarea bisericii ar fi incredibil de egoist. Aceasta a fost o dilemă reală pentru mine. M-am rugat lui Dumnezeu, cerându-I să mă lumineze și să mă îndrume.

Apoi, într-o zi, când ascultam imnuri ale cuvintelor lui Dumnezeu „**Fiecare zi pe care o trăiești acum este extrem de importantă**", am auzit asta: „**Acum, fiecare zi pe care o trăiți este decisivă și de maximă importanță pentru soarta și destinația voastră, astfel că trebuie să apreciați tot ceea ce aveți astăzi și să prețuiți fiecare minut care trece. Trebuie să vă acordați cât mai mult timp posibil ca să vă oferiți cele mai mari câștiguri, astfel încât să nu fi trăit în zadar această viață**" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cui îi ești credincios?"). „**Timpul pierdut niciodată nu va reveni**": „**Treziți-vă, fraților! Treziți-vă, surorilor! Ziua Mea nu va fi amânată; timpul înseamnă viață, iar a profita de timp înseamnă a salva viața! Timpul nu este departe! Dacă nu reușiți să luați examenul de admitere la facultate, puteți să studiați**

și să-l dați de câte ori vreți. Totuși, ziua Mea nu va accepta să mai fie amânată. Țineți minte! Țineți minte! Vă îndemn cu aceste cuvinte bune. Sfârșitul lumii se desfășoară chiar în fața ochilor voștri, iar marile dezastre se apropie cu repeziciune. Viața voastră sau somnul vostru, mâncarea, băutura și hainele – care dintre aceste lucruri e mai important? A sosit timpul să cântăriți aceste lucruri" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvântări ale lui Hristos la început", Capitolul 30). Aceste imnuri ale cuvintelor lui Dumnezeu m-au impresionat. Lucrarea lui Dumnezeu din zilele de pe urmă este încheierea erei. Dumnezeu determină finalul tuturor persoanelor, separându-le după felul lor. În cele din urmă, toți vor fi fie mântuiți și păstrați, fie se vor cufunda în ruină. Acest lucru e determinat de cum urmărim adevărul acum. Acesta este momentul critic care ne decide finalul și soarta. Astăzi, suntem asediați de dezastre după dezastre – cutremure, inundații și secete au loc cu un ritm crescând. Nu știm când va lua sfârșit lucrarea lui Dumnezeu. Știam că, dacă nu îmi foloseam timpul pentru a urmări cum se cuvine adevărul, alergând în schimb după bani și o viață ușoară, ca necredincioșii, șansa mea de a obține adevărul și de a fi mântuit ar fi ruinată. M-am gândit la soția lui Lot. Îngerii i-au îndrumat familia afară din oraș și au spus să nu se uite înapoi, dar, din lăcomie pentru proprietatea și avuțiile sale, ea s-a uitat. Făcând asta, a fost transformată într-un stâlp de sare, un semn al rușinii. Am fost exact ca soția lui Lot. Am râvnit după avere și am urmat plăceri lumești, trudind la muncă și uitându-mă înapoi. Am fost atât de nechibzuit și orb! M-am gândit la cum pluteam în derivă prin lume înainte, cu datorii mari și nicio cale de scăpare. Mântuirea lui Dumnezeu a venit asupra mea și m-a scos din suferință, dându-mi șansa de a urmări adevărul și mântuirea. Savurasem iubirea lui Dumnezeu, dar nu avusesem dorința să o răsplătesc. Am fost nestatornic în datoria mea, iresponsabil față de ea. Am fost fără conștiință. Nu puteam

rămâne cu încăpățânare pe calea greșită. În schimb, trebuia să renunț la interesele mele personale, să urmăresc adevărul și să-mi fac datoria cum se cuvine.

După aceea, am început să mă întreb de ce n-am fost niciodată în stare să renunț la muncă și la bani – care a fost cauza principală? Apoi, într-o zi, am citit unele dintre cuvintele lui Dumnezeu. „**Satana folosește faima și câștigul pentru a controla gândurile omului, până când oamenii nu se pot gândi decât la faimă și câștig. Ei se luptă pentru faimă și câștig, suferă greutăți, îndură umilirea pentru faimă și câștig și sacrifică tot ceea ce au pentru faimă și câștig și vor judeca și hotărî orice de dragul faimei și al câștigului. În acest fel, Satana îi leagă pe oameni cu lanțuri invizibile, iar ei nu au nici puterea și nici curajul de a se debarasa de ele. Fără să știe, ei poartă aceste lanțuri și se târăsc mereu înainte, cu mare dificultate. De dragul acestei faime și a câștigului, omenirea se ferește de Dumnezeu și Îl trădează și devine din ce în ce mai nemernică. Așadar, în acest fel, o generație după alta este distrusă în mijlocul faimei și câștigului Satanei**” (Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul VI”). „**«Banii fac lumea să se învârtă» este o filosofie a Satanei. Predomină în întreaga omenire, în fiecare societate umană; ați putea spune că este o tendință. Asta deoarece a fost întipărită în inima fiecărei persoane care, la început, nu a acceptat această zicală, dar apoi a acceptat-o tacit când a venit în contact cu viața reală și a început să simtă că aceste cuvinte erau de fapt adevărul. Nu este acesta un proces prin care Satana îl corupe pe om? Poate oamenii nu înțeleg această zicală în aceeași măsură, dar fiecare o interpretează și o recunoaște la niveluri diferite, în baza lucrurilor care s-au întâmplat în jurul lor, și a experiențelor personale. Nu asta e situația? Indiferent cât de multă experiență are cineva cu această expresie, care este efectul**

negativ pe care îl poate avea asupra inimii cuiva? Ceva este dezvăluit prin firea umană a oamenilor din această lume, inclusiv a fiecăruia dintre voi. Ce anume este? Este divinizarea banilor. Este greu să scoți acest lucru din inima cuiva? Este foarte greu! Se pare că Satana l-a corupt profund pe om! Satana folosește banii pentru a-i ispiti pe oameni și îi corupe să divinizeze banii și să venereze lucrurile materiale. Și cum se manifestă în oameni această venerație a banilor? Credeți oare că nu ați putea supraviețui în această lume fără niciun ban, că până și o singură zi fără bani ar fi imposibilă? Statutul oamenilor se bazează pe cât de mulți bani au, ca și respectul pe care îl pretind. Spatele celor săraci este îndoit de rușine, în timp ce bogații se bucură de statutul lor înalt. Ei stau drepți și mândri, vorbind tare și trăind arogant. Ce le aduc oamenilor această zicală și această tendință? Oare nu este adevărat că mulți fac orice sacrificiu în goana după bani? Oare nu mulți își sacrifică demnitatea și integritatea căutând mai mulți bani? Oare nu mulți oameni pierd oportunitatea de a-și îndeplini datoria și de a-L urma pe Dumnezeu, de dragul banilor? Oare pierderea șansei de a dobândi adevărul și de a fi mântuiți nu este cea mai mare pierdere pentru oameni? Nu e Satana sinistru că folosește această metodă și această zicală pentru a-l corupe pe om într-o asemenea măsură? Nu este un tertip maliţios?" (Cuvântul, Vol. 2: Despre a-L cunoaște pe Dumnezeu, „Dumnezeu Însuși, Unicul V"). Cuvintele lui Dumnezeu mi-au dezvăluit rădăcina urmăririi banilor și a faimei. De când eram mic, am considerat filosofiile satanice precum: „Banii fac lumea să se învârtă" și „Să te distingi și să aduci onoare strămoșilor tăi" cuvinte după care să trăiesc. Am crezut că, având bani, oamenii pot vorbi cu încredere și demnitate, că pot să fie mândri, să aibă statut înalt și să fie respectați. Am crezut că era singura cale de a avea o viață valoroasă și onorabilă. În special când rudele

mele mi-au întors spatele, am lucrat mai mult peste program pentru a câștiga mai mulți bani, sperând ca într-o zi să fiu liber de privirea lor sufocantă. După ce mi-am dobândit credința, am știut că trebuia să particip la mai multe adunări și să-mi fac datoria pentru a înțelege adevărul și a progresa în viață, dar tot nu am putut renunța să urmăresc banii și statutul. Când a apărut un conflict între datoria și slujba mea, am pus câștigul banilor pe primul loc, tratându-mi datoria cu ușurință. Când slujba îmi mergea bine și câștigam mai mulți bani, acea dorință a devenit și mai puternică. M-am concentrat întru totul pe a avea mai mulți clienți și cât mai multe comenzi semnate pentru a primi un salariu mai mare, neglijând complet lucrarea bisericii. Asta însemna că unii nou-veniți nu au fost udați la timp și aproape că au renunțat, iar lucrarea de udare a fost întârziată în mod grav. Doar atunci am realizat că, trăind după aceste filosofii satanice, deveneam din ce în ce mai egoist și mai lacom – mă gândeam doar la propriile interese. Mă bucuram de udarea și susținerea cuvintelor lui Dumnezeu, dar nu Îl răsplăteam prin datoria mea. Eram total lipsit de rațiune sau conștiință! Satana se folosește de bani și statut pentru a ademeni și a corupe oamenii. Mi-a atras inima tot mai departe de Dumnezeu, până la a face lucrurile mecanic chiar și când mă rugam și citeam cuvintele lui Dumnezeu. Dacă aș continua așa, nu aș câștiga adevărul și mi-aș pierde șansa de a fi mântuit de Dumnezeu.

Am auzit mai târziu un alt imn al cuvintelor lui Dumnezeu: „**Pierde șansa și vei regreta pentru totdeauna**”. „**Ar trebui să fiți atenți la povara lui Dumnezeu aici și acum. Nu trebuie să așteptați ca firea dreaptă a lui Dumnezeu să fie revelată tuturor oamenilor înainte ca voi să deveniți atenți la povara lui Dumnezeu. Nu ar fi prea târziu atunci? Acum este momentul prielnic să fii desăvârșit de Dumnezeu. Dacă lași această șansă să îți scape printre degete, vei regreta tot restul vieții tale,**

așa cum Moise nu a putut să pătrundă în țara bună a Canaanului și a regretat acest lucru tot restul vieții sale, murind plin de remușcări. Când firea dreaptă a lui Dumnezeu se va fi revelat tuturor popoarelor, vei regreta nespus. Chiar dacă Dumnezeu nu te mustră, te vei mustra singur din cauza remușcărilor tale. Acum ai cea mai bună șansă să fii desăvârșit – acesta este momentul oportun. Dacă nu cauți cu multă stăruință desăvârșirea de la Dumnezeu, odată ce El Își va fi încheiat lucrarea, va fi prea târziu – vei fi ratat această șansă. Oricât de înalte îți sunt aspirațiile, dacă Dumnezeu nu Își mai înfăptuiește lucrarea, nu vei putea niciodată să fii desăvârșit, oricâte eforturi vei face" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Să luăm seama la voia lui Dumnezeu pentru a atinge desăvârșirea"). Prin cuvintele lui Dumnezeu, am simțit ce așteaptă El de la noi. Speră că vom putea să prețuim acest timp valoros, să urmărim adevărul, să ne facem datoria și să câștigăm mântuirea Lui. Aceasta este o ocazie unică în viață de a urmări să fim desăvârșiți de Dumnezeu și un moment crucial pentru a ne face datoria. Făcându-ne datoria, prin practicarea căutării adevărului pentru a rezolva diferite probleme, putem să aflăm mai multe adevăruri și să progresăm în viață mai repede. Dacă nu aș profita de această ocazie ca să mă pregătesc bine, ci, în schimb, aș continua să alerg după bani, nu aș rămâne cu nimic la încheierea lucrării lui Dumnezeu și, oricât aș regreta, ar fi total inutil. De fapt, ar trebui să ne mulțumim în viață cu mâncare și îmbrăcăminte. Dacă ne neglijăm datoria pentru a câștiga mulți bani, în final, asta va dăuna vieții noastre și vom rata șansa incredibilă de a obține adevărul și a fi desăvârșiți de către Dumnezeu. Ar fi ceva extrem de nechibzuit!

Mai târziu, am mai citit un pasaj al cuvintelor lui Dumnezeu: „**Ca persoane normale, care urmăresc iubirea față de Dumnezeu, pătrunderea în Împărăție pentru a deveni oameni ai lui Dumnezeu este**

viitorul vostru adevărat și o viață care este de cea mai mare valoare și semnificație; nimeni nu este mai binecuvântat decât voi. De ce spun asta? Pentru că cei care nu cred în Dumnezeu trăiesc pentru trup și trăiesc pentru Satana, dar astăzi voi trăiți pentru Dumnezeu și trăiți pentru a urma voia lui Dumnezeu. De aceea vă spun că viețile voastre au cea mai mare semnificație. Numai acest grup de oameni care a fost selectat de Dumnezeu poate duce o viață de maximă însemnătate: nimeni altcineva de pe pământ nu poate trăi o viață de o asemenea valoare și semnificație" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cunoaște cea mai recentă lucrare a lui Dumnezeu și urmează-I pașii"). A fost încurajator pentru mine să citesc aceste cuvinte de la Dumnezeu. A urmări adevărul și a ajunge să-L cunoaștem pe Dumnezeu este singura cale de a avea o viață cu adevărat însemnată. Înainte, trăisem mereu după filosofii satanice, crezând că, având bani și statut, toată lumea m-ar admira și asta ar da însemnătate vieții mele. Dar era întru totul greșit. Fără credință, fără a obține adevărul și viața, oamenii nu pot înțelege nimic cu adevărat. Nici măcar nu știu de unde au venit ei înșiși sau că Dumnezeu conduce sorțile omenirii. Ei doar trudesc pentru statut și bani, fără a se gândi să se întoarcă, indiferent cât suferă. Când dezastrele vin, oameni ca aceștia sunt sortiți pieirii – atunci banii lor vor fi inutili. E foarte trist să fie manipulați și răniți de Satana întreaga lor viață. Totuși, când avem credință și urmărim adevărul, este diferit. Poate că nu avem o satisfacție materială atât de mare, dar, învățând adevărurile, putem vedea lucrurile un pic mai lămurit și nu vom mai fi ispitiți și legați de bani. Putem obține pace și luminare. Iov a avut atâtea posesiuni familiale, dar nu asta l-a bucurat. S-a concentrat să înțeleagă domnia lui Dumnezeu în toate lucrurile și să se teamă de El și să se ferească de rău. Când încercările s-au abătut asupra lui, nu s-a plâns niciodată și a fost capabil să rămână ferm în mărturie. A obținut aprobarea lui Dumnezeu și, în final, Dumnezeu

i S-a arătat. Viața lui Iov a avut sens și valoare. Privind astfel lucrurile, mi-am scris demisia. Văzând că mă hotărâsem, șeful nu a încercat să mă facă să rămân. Demisia a decurs fără probleme. În momentul în care am ieșit din companie, m-am simțit relaxat și liber.

După aceea, m-am dedicat datoriei mele și am lucrat cu frații și surorile mele pentru a uda nou-veniții. Puțin mai târziu, noii credincioși veneau la adunări cu entuziasm și viața bisericii își relua cursul. Am avut un așa sentiment de pace! Slavă lui Dumnezeu!

83. Lecții învățate prin eșecuri și obstacole

de Joanne, Coreea de Sud

Cât am slujit drept conducătoare de biserică, Wang Hua mi-a supravegheat lucrarea. Vorbea adesea despre cum conducea lucrarea bisericii, spunându-mi că nu răspundea doar de lucrarea din biserica ei, ci și că verifica lucrarea altor câteva biserici și că superiorii o lăudau că e înțeleaptă, de un calibru bun și capabilă de muncă. Zicea că avea succes în lucrarea sa fiindcă, în principal, se concentra pe intrarea ei personală în viață. Mai zicea că, în anii de școală, îi plăcuse să scrie eseuri și că scrisese bine – asta însemna că rareori corespondența ei scrisă cu liderii și conlucrătorii trebuia corectată și că putea comunica limpede în scris chestiuni complicate. Spunea că Dumnezeu o înzestrase cu aceste abilități, iar acum le folosea. Am fost destul de invidioasă când mi-a povestit asta și am admirat calibrul ei bun, impresionanta performanță de lucru și faptul că ea căuta adevărul.

Însă după ce am lucrat cu ea două luni, am observat că adesea stătea acasă, în loc să participe la adunări. Am întrebat-o: „De ce nu vii la adunări?” Ea mi-a răspuns: „Mănânc și beau cuvintele lui Dumnezeu și mă înzestrez cu adevărul acasă, ca să pot să am mai bine părtășie cu alții despre cuvintele lui Dumnezeu și să le rezolv problemele.” M-am gândit: „Acum e timpul pentru răspândirea Evangheliei, iar lucrarea de evanghelizare e principala ta responsabilitate. Totuși, într-o perioadă atât de aglomerată, tu tot stai acasă. Oare nu eșuezi în lucrarea practică și te delectezi lacom cu avantajele statutului tău?” Apoi, însă, m-am gândit: „Are un calibru atât de bun și e conducătoare de atâta vreme. Până și conducătorii superiori vorbesc despre calibrul bun, înțelepciunea și capacitatea ei de muncă. Și ce dacă se delectează puțin cu avantajele statutului ei? Toți suntem corupți; e

perfect normal să dezvăluim asta din când în când. Ar trebui să încetez cu aceste presupuneri neîntemeiate.” Pur și simplu, am lăsat baltă chestiunea și nu m-am mai gândit la asta. În perioada aceea, eu și câțiva conlucrători organizam adunări cu fiecare grup ca să le oferim părtășie și să rezolvăm problemele și dificultățile din lucrarea de evanghelizare. Cu cât aveam mai multă părtășie, cu atât mai lucizi deveneam toți și găseam unele căi de practică. I-am spus lui Wang Hua despre rezultatele pe care le obținuserăm la adunări. Totuși, spre uimirea noastră, a părut neimpresionată – cu un zâmbet forțat, ea a zis: „Chiar nu ar trebui să vă concentrați să aveți părtășie despre lucrarea de evanghelizare și să rezolvați aceste detalii minore. Asta e lucrarea celor care răspândesc Evanghelia – e joacă de copil. La adunări, voi ar trebui să vă axați pe părtășia despre modul de căutare a adevărului și a intrării în viață. Apoi, succesul în lucrarea de evanghelizare va veni firesc.” Auzind ceea ce a spus, n-am îndrăznit să rămân la părerea mea. M-am simțit contrariată și nedumerită – dacă nu făceam cum spunea ea și o abatere afecta lucrarea de evanghelizare, frații și surorile ar fi zis că era vina mea. Perturbarea și îngreunarea lucrării de evanghelizare reprezintă o faptă rea. Să fiu înlocuită ar fi fost o pedeapsă ușoară; într-un caz mai grav, puteam fi exclusă. M-am gândit: „Dă-i pace, am să fac pur și simplu cum spune ea!”

În ziua următoare, în timpul unei adunări, ceilalți au ridicat niște probleme și dificultăți practice întâmpinate în cursul răspândirii Evangheliei. Totuși, de data asta, eu n-am ajutat la analizarea problemelor lor și la căutarea căilor de-a le rezolva în funcție de situațiile concrete cu care se confruntau. În schimb, am evitat pur și simplu aceste dificultăți și probleme și i-am întrebat ce învățaseră despre ei înșiși confruntându-se cu aceste chestiuni. De asemenea, le-am spus că doar concentrându-ne la propria intrare în viață putem să obținem rezultate în îndatoririle noastre.

Când au auzit asta, frații și surorile doar s-au uitat unii la alții, neajutorați. Nimeni n-a spus un cuvânt. Adunările au continuat așa în următoarele câteva zile. Cu cât am avut mai mult părtășie în acest fel, cu atât am obosit mai mult. Părtășia mea era monotonă și plictisitoare, nu aveam multe de zis și, în conducerea adunărilor, eram lipsită de direcție. Chiar mă simțeam groaznic. Se părea că adunările de acest fel erau neroditoare – nu le rezolvau problemele. Și conlucrătorii mei simțeau la fel. Am căutat-o pe Wang Hua ca s-avem părtășie cu ea și am întrebat-o dacă greșeam lucrând așa. Dar Wang Hua a insistat că nu eram nevoiți să rezolvăm problemele practice – câtă vreme aveam părtășie despre intrarea în viață, lucrarea de evanghelizare avea să fie eficientă. A mai zis și că noi eram lipsiți de experiență și înțelegere, concentrați doar pe lucrarea noastră și că nu reușeam să căutăm adevărul. După ce a zis asta, iar nu am știut cum să procedez. M-am gândit: „Ea are calibru bun, supraveghează multe proiecte diferite și conducătorii superiori o apreciază, deci ar trebui, pur și simplu, să fac așa cum spune ea! La urma urmei, eu am calibru slab, îmi lipsesc experiența și înțelegerea și îi sunt inferioară în toate privințele.” Așadar, în cele din urmă, am mers mai departe după ordinele ei.

În perioada aceea, alte biserici își îmbunătățeau rezultatele în răspândirea Evangheliei, iar numărul noilor lor credincioși creștea exponențial. Pe de altă parte, rezultatele bisericii noastre erau, de fapt, din ce în ce mai slabe. Mă simțeam absolut îngrozitor și habar nu aveam cum să procedez. Chiar atunci, s-a organizat o adunare cu conlucrătorii și, când conducătorii celorlalte biserici au auzit de ce biserica noastră nu obținuse rezultate bune în răspândirea Evangheliei, au criticat-o pe Wang Hua că se delecta cu avantajele funcției sale și nu făcea lucrare practică. Respingând acest lucru, a plâns și a încercat să se apere. A spus că nu era doar vina ei că rezultatele lucrării de evanghelizare fuseseră slabe, că și alți conlucrători

erau de vină. Am încercat să avem părtășie cu ea și am lăsat-o să reflecteze asupra sa, dar ea pur și simplu n-a vrut s-audă. A tot plâns și a făcut scandal, perturbând complet adunarea. Văzând ce se întâmplă, mi-am zis în sinea mea: „Am avut părtășie ca să rezolvăm problemele lucrării de evanghelizare, dar tu ne-ai tot împiedicat, zicând că trebuia să ne concentrăm pe intrarea în viață. Ai neglijat să rezolvi problemele și dificultățile practice din lucrarea de evanghelizare, pretinzând că ar trebui «să ne concentrăm pe intrarea în viață». Nu asta ai făcut? Faptele se văd limpede – în loc să recunoști ce ai făcut, ai încercat să paseze responsabilitatea. Nu cumva nu reușești să accepți adevărul?” Aveam de gând să informez superiorii despre situația ei și să-i las pe ei să-i judece dacă era o persoană corectă. Dar apoi mi-a trecut prin minte că poate, recent, fusese într-o stare proastă. În plus, emondarea și tratarea trebuie să fi fost un afront direct la demnitatea și statutul ei. De aceea reacționase atât de puternic. Dacă doar ar fi căzut într-o stare proastă și eu raportam situația ei superiorilor, oare n-ar fi crezut aceștia că eram lipsită de adevăr și discernământ și nu eram capabilă să tratez corect oamenii? Și dacă ar afla Wang Hua, nu ar crede, oare, că-i îngreunam intenționat situația? Oare m-ar izola și mi-ar face necazuri? Oare ar încerca să mă înlocuiască din cauza asta? M-am gândit că mai întâi ar trebui pur și simplu să am părtășie cu ea și să hotărăsc apoi ce e de făcut. Odată ce am fi avut părtășie și aș fi avut discernământ adecvat în privința ei, tot aș fi putut să o raportez, dacă ar fi fost necesar.

În cea de-a doua zi a adunării conlucrătorilor, s-a întâmplat s-o aud pe Wang Hua judecând o soră în fața alteia, provocând ceartă între cele două. I-am adus aminte: „Aceste două surori aveau deja niște neînțelegeri, iar dacă le vorbești așa nu faci decât să pui paie pe foc. Cum ar trebui să mai colaboreze după aceea?” N-a vrut să accepte ce i-am zis și s-a certat cu

mine: „Tot ce-am spus e adevărat, eu sunt o persoană directă, spun lucrurilor pe nume și zic ce gândesc.” Eu i-am zis: „Asta nu înseamnă să spui lucrurilor pe nume. Felul în care ai descris comportamentul acelei surori nu era faptic sau nepărtinitor – o judecai. Nu ai ținut cont de cum i-ai putea face rău surorii prin vorbele tale, și nici de efectul pe care l-ar putea avea asupra lucrării bisericii. Tot ce poate rezulta din asta este că relația lor se va strica și că nu vor putea să colaboreze cum se cuvine. Asta se numește a semăna discordie.” Spre uimirea mea, ea mi-a răspuns: „Eu nu sunt ca unii oameni care nu spun ce gândesc, care mereu sunt evazivi, nu sunt transparenți în acțiunile lor și sunt șmecheri și vicleni.” Auzind aluziile răuvoitoare și agresiunea din cuvintele ei, mi-am dat seama că problema sa era gravă și am vrut să o raportez conducerii, dar apoi m-am gândit: „Azi doar i-am dat niște sugestii și ea m-a atacat imediat. Dacă ar afla că i-am raportat problemele, oare s-ar înfuria și-ar căuta răzbunare? Deja a zis că mă crede șmecheră și vicleană – dacă ar spune că nu sunt potrivită să fiu conducătoare de biserică și ar pune să fiu înlocuită? Poliția PCC încă mă urmărește, deci nu mă pot întoarce acasă. Dacă sunt înlocuită și tot nu mă pot întoarce la adunările de acasă, unde altundeva pot să mă duc?” În noaptea aceea chiar m-am simțit groaznic. Gândurile mele au luat-o razna, iar eu n-am putut să închid un ochi toată noaptea. Până la urmă, am hotărât să nu o raportez. Apoi, dimineața următoare, m-am lovit la cap atât de tare de cadrul patului suprapus, că m-am simțit amețită și năucită. Am avut două cucuie mari care au trecut doar după câteva zile. Mi-am zis în sinea mea: „Oare mă disciplinează Dumnezeu?” Însă, la acea vreme, eram amorțită și nu am reflectat asupra mea. În acele câteva zile, am umblat ca o bezmetică și am simțit că pierdusem lucrarea Duhului Sfânt.

Spre surprinderea mea, imediat după adunarea conlucrătorilor, niște frați și surori trimiși de superiori au venit să investigheze situația lui Wang

Hua. Le-am spus tot ce știam. Frații și surorile m-au tratat sever: „Ai știut clar că era o problemă, așadar, de ce nu ai raportat ce ai văzut? Chiar dacă nu ai putut înțelege esența problemei, puteai, cel puțin, să fi raportat superiorilor ceea ce ai văzut, ce știai, și detaliile specifice ale comportamentului ei. Știai că ar trebui să raportezi problemele ei, dar, ca să te protejezi, nu ai practicat adevărul și nu ai protejat câtuși de puțin lucrarea bisericii. Ești cu adevărat egoistă și vrednică de dispreț!” M-am căit realmente și am avut remușcări după ce m-au tratat și m-au emondat astfel. M-am rugat lui Dumnezeu: „O, Dumnezeule! Știu că nu am protejat lucrarea bisericii, dar nu știu sursa problemei mele. Te rog, luminează-mă și călăuzește-mă să mă pot cunoaște. Sunt dispusă să mă căiesc.”

După aceea, am dat peste acest fragment din cuvintele lui Dumnezeu. **„În activitatea lor, conducătorii de biserică și lucrătorii trebuie să fie atenți la două principii: unul este să-și înfăptuiască lucrarea în deplină conformitate cu principiile stipulate de rânduielile de lucru, fără să încalce vreodată acele principii și fără să-și întemeieze munca pe orice și-ar putea închipui sau pe oricare dintre propriile idei. În tot ceea ce fac, ei ar trebui să dea dovadă de grijă pentru lucrarea bisericii și să pună întotdeauna pe primul loc interesele casei lui Dumnezeu. Încă un lucru – iar acesta este cel mai important – e că în toate lucrurile, ei trebuie să se concentreze pe a urmări călăuzirea Duhului Sfânt și a face totul conformându-se strict cuvintelor lui Dumnezeu. Dacă sunt încă în stare să se împotrivească călăuzirii Duhului Sfânt sau dacă se iau cu încăpățânare după propriile idei și fac lucrurile după propria închipuire, atunci acțiunile lor vor constitui o împotrivire cât se poate de gravă față de Dumnezeu. Să-și întoarcă spatele, de repetate ori, luminării și călăuzirii Duhului Sfânt nu va duce decât la un impas. Dacă pierd lucrarea Duhului Sfânt, atunci nu vor putea să lucreze; și,**

chiar dacă reușesc să lucreze cumva, nu vor realiza nimic” (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a). Cântărind cuvintele lui Dumnezeu, mi-am dat seama că, în lucrarea lor, Dumnezeu le cere conducătorilor și lucrătorilor să lucreze întocmai potrivit rânduielilor lucrării și să-și îndeplinească îndatoririle în conformitate cu principiile casei lui Dumnezeu. Dacă ei merg pe drumul lor, încălcând principiile, cât și călăuzirea Duhului Sfânt, și ținând cu încăpățânare la ideile personale în lucrarea lor, asta constituie o gravă împotrivire față de Dumnezeu. Abia atunci mi-am dat seama de ce pierdusem lucrarea Duhului Sfânt și mă cufundasem în întuneric. Văzusem că Wang Hua nu participa la adunări și nici nu avea părtășie despre lucrarea de evanghelizare. În plus, știusem că asta încălca rânduielile de lucru și că, a face cum zicea ea, în mod clar nu funcționa. Însă pentru că eu credeam că ea avea calibru bun și era o lucrătoare capabilă, am încălcat rânduielile de lucru alături de ea și, drept urmare, lucrarea de evanghelizare a avut mult de suferit. Am văzut că Wang Hua nu voia să reflecteze asupra ei, indiferent de câte ori greșea, că se răzbuna și îi ataca pe ceilalți și nu voia să accepte deloc adevărul. Însă pentru că-mi era teamă să nu o jignesc și să fiu înlocuită, nu am raportat problema ei. Am încălcat rânduielile de lucru și îndrumarea și iluminarea de la Duhul Sfânt, împotrivindu-mă cu încăpățânare lui Dumnezeu. Cum să nu mă deteste Dumnezeu? Nu dobândisem luminare din cuvintele lui Dumnezeu, nu aveam nimic de zis în părtășia mea, nu reușisem să găsesc o cale în îndatoririle mele și mă cufundasem în întuneric. Dumnezeu Își ascundea chipul de mine.

Cugetând la toate acestea, am dat peste acest fragment din cuvintele lui Dumnezeu: „**Când apare confuzia, ești cuprins de dificultate? Asta înseamnă că ești cuprins de dificultate și te confrunți cu o alegere. Și dacă nu poți să vezi care este sursa acestei probleme, nu va exista nicio**

modalitate de a rezolva problema. Când apar astfel de circumstanțe, conducătorii și lucrătorii ar trebui să facă un bilanț al situației generale și al opiniilor și atitudinilor majorității oamenilor, apoi să raporteze acest lucru celui de mai sus și să caute un răspuns, pentru a rezolva rapid problema. Întâmpini deseori confuzie? (Da.) **A te confrunta adesea cu confuzia este o problemă. Dacă se întâmplă ceva și nu știi care este modalitatea corectă de a gestiona acest lucru, iar cineva îți propune o soluție care pare rațională pentru tine, iar apoi altcineva îți propune o altă soluție pe care și tu o simți ca fiind rațională și nu poți să vezi care soluție este mai potrivită – dacă opiniile tuturor diferă și nimeni nu este capabil să înțeleagă care este rădăcina și esența problemei – atunci vor apărea stângăcii în rezolvarea problemei. Și astfel, dacă problema trebuie rezolvată, este crucial, foarte important, să găsim sursa și esența. Dacă liderii și lucrătorii nu pot face diferența, dacă sunt incapabili să înțeleagă esența problemei, dacă nu sunt capabili să tragă concluzia corectă, atunci ar trebui să raporteze prompt acest lucru celui de mai sus și să caute un răspuns; acest lucru este extrem de necesar, nu înseamnă a face din țânțar armăsar. Dacă problema nu poate fi rezolvată, atunci vor exista consecințe grave, care vor avea afecta lucrarea bisericii – acest lucru trebuie să îți fie clar**" [Cuvântul, Vol. 5: Responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor, „Responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor (7)"]. Citind cuvintele lui Dumnezeu mi-am dat seama că, atunci când întâmpinăm probleme în îndatoririle noastre, de pildă, conflicte între conlucrători pe care nu știm cum să le rezolvăm, sau dacă am observat o problemă cu o persoană, dar nu înțelegem pe deplin situația, ar trebui să raportăm asta superiorilor în timp util și să căutăm o rezolvare. Să raportezi probleme nu înseamnă că le găsești defecte oamenilor sau că-i pârăști și nu înseamnă că faci din țânțar armăsar; scopul e să rezolvi problemele pe care

oamenii nu pot să le priceapă singuri, astfel încât să previi întârzieri în lucrare și-n intrarea în viață a oamenilor. Cât despre mine, indiferent câte probleme întâmpinam sau cât de grave erau, preferam să întârzii lucrarea și să afectez intrarea în viață a fraților și a surorilor mele, decât să le raportez, dacă asta mi-ar fi amenințat interesele sau perspectivele. Când am văzut că Wang Hua se opunea rânduielilor lucrării și nu reușea să supravegheze evanghelizarea, deși nu pricepusem complet problema, am simțit că ceva nu era în regulă și că era deplasată. Atunci ar fi trebuit să raportez superiorilor prompt situația ei. Totuși, m-am îngrijorat că dacă nu-i urmam ordinele, aveam să fiu trasă la răspundere, așa că am făcut cum a spus ea. Când Wang Hua a făcut un scandal atât de absurd după ce a fost emondată și tratată, nu fusesem sigură dacă avea doar o stare proastă sau era o persoană care respingea și detesta adevărul din toată inima. Totuși, aș fi putut face o raportare la timp, lăsând superiorii să trimită pe cineva să investigheze și să discearnă lucrurile, și aș fi evitat întârzierea lucrării bisericii pentru că se folosise persoana greșită. Însă m-am îngrijorat că, dacă o raportam greșit, superiorii aveau să creadă că îi judecam greșit pe ceilalți. De asemenea, m-am temut că Wang Hua avea să mă persecute după aceea, așa că am tot amânat să raportez problema ei. Dacă aș fi fost o persoană responsabilă, care proteja lucrarea bisericii, atunci, indiferent că pricepeam sau nu esența chestiunii și înțelegeam sau nu adevărul, n-aș fi fost constrânsă de nimic. Aș fi găsit o cale de a proteja interesele bisericii. Numai că eu, ca să mă protejez, am asistat pasiv și m-am scuzat zicând că urma să raportez când aș fi avut discernământ așa cum se cuvine. Dar dacă așteptam până aveam discernământ așa cum se cuvine, oare nu avea să fie prea târziu? Oare atunci lucrarea de evanghelizare nu avea să fie și mai grav afectată? Atunci mi-am dat seama cât de important este să căutăm adevărul când întâmpinăm

dificultăți și suntem confuzi. A fi devotat apărării lucrării bisericii e cu adevărat important.

Pentru a mă proteja, am tot amânat raportarea problemelor lui Wang Hua, iar asta a afectat grav lucrarea de evanghelizare. Am regretat teribil. Mai târziu, am dat peste cuvintele lui Dumnezeu care îi dau în vileag pe antihriști. „**Cum se manifestă egoismul și abjecția antihriștilor? În tot ceea ce este în beneficiul statutului și reputației lui, depune eforturi ca să facă sau să spună orice este necesar și îndură de bunăvoie orice suferință. Dar când este vorba de lucrarea rânduită de casa lui Dumnezeu sau de lucrarea care este prielnică pentru progresul în viață al aleșilor lui Dumnezeu, o ignoră cu desăvârșire. Chiar și atunci când oamenii răi întrerup, tulbură și comit tot felul de rele, afectând grav prin asta lucrarea bisericii – rămâne impasiv și nepăsător, ca și cum acest lucru nu ar avea nimic de-a face cu el. Și dacă cineva descoperă și raportează faptele rele ale unei perosane rele, el spune că nu a văzut nimic și simulează ignoranța**” [Cuvântul, Vol. 4: Expunerea antihriștilor, „Anexa patru: Rezumând caracterul antihriștilor și firea-esență pe care o au (Partea întâi)”]. **„Unii oameni nu înțeleg multe adevăruri. Ei nu înțeleg principiile a nimic din ceea ce fac, iar atunci când întâmpină probleme, nu știu care este calea potrivită de a le gestiona. Cum ar trebui ei să practice în această situație? Cel mai coborât standard este de a acționa în funcție de conștiință – aceasta este baza. Cum ar trebui să acționezi în funcție de conștiință? Să acționezi cu sinceritate și să fii vrednic de bunătatea lui Dumnezeu, de faptul că Dumnezeu ți-a dat această viață și de această ocazie dată de Dumnezeu pentru a dobândi mântuirea. Este acesta efectul conștiinței tale? Odată ce ai îndeplinit aceste standarde minime, vei fi obținut protecția și nu vei mai comite greșeli grave. Apoi, nu vei face atât de ușor lucruri ca să te răzvrătești împotriva lui Dumnezeu**

sau ca să te eschivezi de la responsabilitățile tale și nici nu vei fi atât de predispus să acționezi într-o manieră superficială. De asemenea, nu vei fi atât de predispus să unelteşti pentru statutul, faima, câștigul și viitorul tău. Acesta este rolul pe care conștiința îl joacă. Conștiința și rațiunea ar trebui să fie amândouă componente ale umanității unei persoane. Acestea sunt ambele fundamentale și extrem de importante. Ce fel de persoană este aceea care nu are conștiință și nu are rațiunea umanității normale? În general, este o persoană lipsită de umanitate, una cu umanitate extrem de săracă. Discutând mai amănunțit, cum se manifestă o persoană cu umanitate pierdută? Încercați să analizați ce trăsături se regăsesc în astfel de oameni și ce manifestări specifice prezintă. (Ei sunt egoiști și josnici.) **Oamenii egoiști și josnici sunt superficiali în acțiunile lor și sunt rezervați față de orice lucru care nu îi privește personal. Ei nu iau în considerare interesele casei lui Dumnezeu și nici nu arată considerație pentru intențiile lui Dumnezeu. Nu-și asumă povara de a-și îndeplini îndatoririle sau de a mărturisi pentru Dumnezeu și nu au niciun simț al responsabilității. […] Există unii oameni care nu își asumă nicio responsabilitate, indiferent de datoria pe care o îndeplinesc. Nici nu raportează superiorilor lor cu promptitudine problemele pe care le descoperă. Când văd că oamenii produc tulburări și perturbări, închid ochii. Când văd oameni răi săvârșind rele, nu încearcă să-i oprească. Ei nu protejează interesele casei lui Dumnezeu și nu iau în considerare care le este datoria și responsabilitatea. Când își îndeplinesc datoria, oamenii ca aceștia nu fac nicio lucrare reală; sunt persoane care caută să facă pe plac oamenilor și sunt ahtiate după confort; vorbesc și acționează doar pentru vanitatea, imaginea, statutul și interesele personale și sunt dispuși să își dedice timpul și efortul doar lucrurilor care le aduc**

beneficii” (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Oferindu-ți inima lui Dumnezeu, poți obține adevărul”). Citind cuvintele lui Dumnezeu, mi-am dat seama că, în îndatoririle noastre, ne vom confrunta adesea cu probleme pe care nu le pricepem întru totul și pe care nu știm cum să le rezolvăm, însă cei care au umanitate protejează interesele bisericii cu gând curat. Cei fără conștiință și rațiune se gândesc doar la demnitatea, statutul și interesul lor propriu. Ei nu raportează problemele observate și sunt incredibil de egoiști și de vrednici de dispreț. Exact așa am fost eu. De dragul reputației, al statutului, al perspectivelor și destinației mele, amânasem să raportez că Wang Hua perturba lucrarea bisericii. Trăiam după otrăvuri satanice, precum „Oamenii raționali știu să se auto-protejeze, căutând doar să nu facă greșeli” și „Când știi că un lucru e greșit, e mai bine să spui mai puțin”. M-am temut că, dacă raportam problemele lui Wang Hua, aveam să fiu persecutată sau înlocuită, așa că am găsit scuze, ca de exemplu: „Oricum toți sunt corupți”, „Poate că e doar într-o stare proastă” și „Voi raporta problema de îndată ce o pricep mai bine”. E posibil ca aceste scuze să fi părut corecte, dar, în realitate, eu doar încercam să mă protejez și să mă eschivez de la responsabilitate. Mi-a păsat numai de reputația, statutul, perspectivele și destinația mea – nu luasem în considerare lucrarea bisericii și nici nu-i protejasem interesele. Fusesem egoistă, vrednică de dispreț și inumană. Chiar mușcam mâna care mă hrănea!

Mai apoi, am reflectat de ce tot amânam să raportez problemele lui Wang Hua și mi-am dat seama că unul dintre motive era că nu aveam discernământ în privința ei. Prin tălmăcirea cuvintelor lui Dumnezeu, am dobândit discernământ și înțelegere în ceea ce privește comportamentul lui Wang Hua. Dumnezeu spune: „**Metoda lor de a se preamări și a mărturisi despre ei înșiși este de a se da în spectacol și a-i desconsidera pe alții. De asemenea, se camuflează și se înfrumusețează, ascunzându-**

și punctele slabe, neajunsurile și lacunele în fața oamenilor, astfel încât ei să le vadă doar strălucirea. Nici nu îndrăznesc să le spună altor oameni când se simt negativi; le lipsește curajul să se deschidă și să aibă părtășie cu ei și, atunci când greșesc ceva, fac tot posibilul să ascundă și să țină secret acel lucru. Nu menționează niciodată răul pe care l-au făcut lucrării bisericii în cursul îndeplinirii datoriei lor. Cu toate acestea, atunci când au avut o contribuție minoră sau au obținut un mic succes, se grăbesc să se fălească. Abia așteaptă să anunțe întreaga lume cât de capabili sunt, cât de înalt este calibrul lor, cât de excepționali sunt și cât de mult mai buni sunt decât oamenii normali. Nu este acesta un mod de a se preamări și a mărturisi despre ei înșiși? Sunt preamărirea și mărturisirea despre sine lucruri pe care le face o persoană cu conștiință și rațiune? Nu. Așadar, atunci când oamenii fac acest lucru, ce fire este de obicei dezvăluită? Aroganța. Aceasta este una dintre firile principale dezvăluite, urmată de înșelăciune, care presupune a face tot posibilul pentru a-i determina pe ceilalți să-i stimeze. Cuvintele lor sunt întru totul ireproșabile și conțin în mod clar motivații și urzeli, se dau în spectacol, dar vor să ascundă acest fapt. Rezultatul spuselor lor este că oamenii sunt făcuți să simtă că ei sunt mai buni decât ceilalți, că nimeni nu este egalul lor, că toți ceilalți le sunt inferiori. Și acest rezultat nu este atins prin mijloace viclene? Ce fire se află în spatele acestor mijloace? Și există elemente ale răutății? (Există.) **Acesta este un tip de fire rea. Se poate vedea că aceste mijloace pe care le folosesc sunt direcționate de o fire înșelătoare – deci, de ce spun că este rea? Ce legătură are cu răutatea? Ce credeți: pot să fie deschiși cu privire la obiectivele pe care doresc să le atingă preamărindu-se și mărturisind despre ei înșiși? Nu pot, dar în adâncul inimii lor există întotdeauna o dorință, iar ceea ce spun și fac este în**

sprijinul acelei dorințe, și țelurile și motivațiile lor privind ceea ce spun și fac sunt păstrate secrete. Ei vor folosi, de exemplu, îndrumări greșite sau unele tactici dubioase pentru a atinge aceste obiective. Nu are un asemenea caracter ascuns o natură prefăcută? Poate o astfel de prefăcătorie să nu fie numită vicleană? (Da.) **Poate, într-adevăr, să fie numită rea și e mai adânc înrădăcinată decât înșelăciunea. Ei folosesc un anumit mod sau o anumită metodă pentru a-și atinge țelurile. Această fire este înșelătoria. Totuși, ambiția și dorința din adâncul inimii lor de a-și dori să aibă mereu oameni care să îi urmeze, care să îi admire și să îi venereze, îi îndeamnă deseori să se preamărească și să mărturisească pentru ei înșiși și să facă aceste lucruri fără scrupule și fără rușine. Ce este această fire? Asta se ridică până la nivelul de ticăloșie**" (Cuvântul, Vol. 4: Expunerea antihriștilor, „Punctul patru: Ei se înalță și mărturisesc despre ei înșiși"). Prin cuvintele lui Dumnezeu, am văzut că antihriștii au o fire arogantă și rea. Pentru a-și atinge țelul de a-i prinde în mreje pe oameni și a-i controla, ei folosesc tot felul de metode pentru a se ridica în slăvi și a-și fi mărturie, făcându-i pe oameni să-i admire și să-i venereze fără să-și dea seama și să creadă că nimeni altcineva nu se poate compara cu ei. Cuvintele lui Dumnezeu mi-au permis să încep să discern metodele și intențiile lui Wang Hua. Amintindu-mi acum interacțiunile cu ea, se făcea adesea cu modul în care conducea lucrarea și cu laudele primite de la superiori. Toate acestea i-au făcut pe ceilalți să creadă că ea acorda o mare importanță intrării în viață și că era o persoană care căuta adevărul. În plus, îi plăcea să se dea mare cu darurile și talentele ei, pretinzând că scria scrisori într-un limbaj elegant și cursiv, care rar trebuiau corectate. Asta îi făcea pe alții să simtă că erau inferiori ei în toate privințele și că nu se puteau compara cu ea. Wang Hua utiliza tot felul de metode pentru a se făli și a se lăuda, dar niciodată nu-și expunea propria corupție. Ba chiar dezmințea faptele și se

scotea basma curată, deghizându-se pe deplin, astfel încât nimeni să nu-i vadă slăbiciunile, neajunsurile ori intențiile viclene. De fapt, superiorii o dăduseră în vileag și o trataseră de multe ori fiindcă nu selecta sau folosea oamenii conform principiului și acționa necugetat în îndatoririle ei, dar ea niciodată nu a abordat acest subiect. Vorbea mereu numai despre cum o lăudau superiorii și aveau o părere bună despre ea și le arăta oamenilor numai aspectele ei cele mai plăcute. Deseori rămânea acasă în loc să facă lucrări practice. Pretindea că, astfel, se înzestra cu adevăr, ca să aibă părtășie mai bine despre cuvintele lui Dumnezeu și să rezolve problemele oamenilor, dar, de fapt, era clar că doar se delecta cu avantajele statutului ei. Nu rezolva nicio dificultate concretă existentă în lucrarea de evanghelizare – în schimb, răspândea sofismul potrivit căruia, rezolvând problemele lucrării de evanghelizare la adunări, oamenii acordau importanță doar lucrării, și nu intrării în viață. De asemenea, îi ataca și îi discredita mereu pe alții, caracterizând lucrarea practică a altora drept joacă de copil. Semănase discordie, subminându-i în secret pe ceilalți și distrusese relațiile dintre frați și surori, și totuși pretindea că era un om dintr-o bucată. Toate faptele și cuvintele lui Wang Hua erau incredibile de haine și viclene. Dacă Dumnezeu n-ar fi dat-o în vileag, ușor ai fi fost păcălit să o admiri și să o adori. Odată ce am înțeles toate acestea, mi-am venit în fire, în sfârșit, și-am început să discern esența de antihrist a lui Wang Hua.

Reflectând, mi-am dat seama că unul dintre motivele pentru care-mi lipsise discernământul în privința ei era că nu puteam să fac diferența dintre un exemplu izolat de corupție și o natură și o esență corupte. Apoi, am găsit niște cuvinte ale lui Dumnezeu: „**Toți cei care au fost corupți de Satana au firi corupte. Unii au doar o fire coruptă, în timp ce alții sunt diferiți: nu numai că au firi corupte satanice, dar natura lor este și extrem de malițioasă. Nu numai că vorbele și acțiunile lor le dezvăluie firile**

corupte satanice, dar, mai mult, acești oameni sunt adevărații diavoli Satane" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Un avertisment pentru cei care nu practică adevărul"). **„Cum îi caracterizează Dumnezeu pe antihriști? Ca fiind cei care urăsc adevărul și se opun lui Dumnezeu – ei sunt dușmanii lui Dumnezeu! Opunându-se adevărului, urându-L pe Dumnezeu și urând toate lucrurile pozitive – aceasta nu este slăbiciunea sau nesăbuința trecătoare întâlnită la oamenii obișnuiți și nici dezvăluirea unor gânduri și puncte de vedere incorecte care apar în urma unei înțelegeri denaturate de moment; nu aceasta este problema. Problema este că ei sunt antihriști, dușmanii lui Dumnezeu, care urăsc toate lucrurile pozitive și tot adevărul; sunt personaje care Îl urăsc pe Dumnezeu și I se opun Cum vede Dumnezeu astfel de personaje? Dumnezeu nu îi mântuiește! Acești oameni disprețuiesc și urăsc adevărul, ei au natura-esență a antihriștilor. Înțelegeți acest lucru? Aici sunt expuse ticăloșia, ferocitatea și ura față de adevăr. Sunt cele mai grave firi satanice dintre firile corupte, reprezentând cele mai tipice și importante caracteristici ale Satanei, nu doar firile corupte dezvăluite de omenirea coruptă obișnuită. Antihriștii sunt o forță potrivnică lui Dumnezeu. Ei pot tulbura și controla biserica și au capacitatea de a demonta și perturba lucrarea de gestionare a lui Dumnezeu. Acest lucru nu este ceva ce pot face oamenii obișnuiți cu firi corupte; numai antihriștii sunt capabili de astfel de acțiuni. Nu subestimați această chestiune**" (Cuvântul, Vol. 4: Expunerea antihriștilor, „Punctul șase"). Cuvintele lui Dumnezeu m-au ajutat să înțeleg că, în vreme ce toți care au fost corupți de Satana au o fire coruptă, unii au umanitate, conștiință și rațiune și pot accepta adevărul. Dacă există carențe sau abateri în datoria lor, iar ei sunt înștiințați de acestea, dați în vileag și tratați, la început s-ar putea să se simtă rușinați și potrivnici și să se apere. Totuși, după aceea, sunt în stare să reflecteze asupra lor și să ajungă

să-și disprețuiască natura coruptă și metodele greșite. Când înțeleg cum au întârziat și împiedicat lucrarea bisericii, le pare rău, se disprețuiesc, se pocăiesc și se schimbă. Totuși, sunt unii care nu au numai firea coruptă a Satanei, ci și o natură plină de răutate, nu pot să accepte adevărul câtuși de puțin și chiar îl disprețuiesc. Indiferent cât de mult rău fac sau cât de grav dăunează lucrării bisericii, ei nu suferă câtuși de puțin și nu reflectează deloc asupra lor. Ei nu simt niciun strop de vină. Oricât de mult sunt emondați și tratați ori dați în vileag, niciodată nu-și recunosc greșelile și nu acceptă faptele evidente când sunt dezvăluite. Disprețuiesc să fie emondați și tratați, judecați și mustrați. Date fiind atitudinile lor față de adevăr și față de lucrurile pozitive, în mod clar Îi sunt ostili lui Dumnezeu – sunt dușmanii Lui de moarte. Exact așa se purta Wang Hua. Nu făcea lucrare practică, era arogantă și își susținea propriile credințe, împiedicând lucrarea de evanghelizare. Când alți conducători au expus-o și au tratat-o, nu doar că n-a acceptat ce au zis, ci a făcut scandal și a încercat să paseze vina, perturbând întreaga adunare. Când am avertizat-o că-i judeca pe alții și semăna discordie între frați și surori, nu numai că n-a acceptat asta, ci s-a răzbunat, atacându-mă și condamnându-mă. Vorbea mereu despre concentrarea pe intrarea în viață, făcându-i pe oameni să creadă că ea chiar căuta adevărul. În realitate, totuși, era deosebit de dezgustată de cerințele lui Dumnezeu și se opunea acestora, cât și rânduielilor de lucru ale casei lui Dumnezeu. Nu se supunea deloc atunci când era dată în vileag, emondată și tratată – ba chiar se simțea ofensată și respinsă. Indiferent cât de multe greșeli făcea sau cât de mult dăuna lucrării bisericii, niciodată nu recunoștea, nu regreta și nu se simțea îndatorată și era complet lipsită de conștiință. Îi păsa doar de propriile interese – dacă spuneai ceva ce-i amenința statutul, se enerva și îți dădea replici nefondate. Nu accepta deloc adevărul sau lucrurile pozitive și trata orice om care încerca să aibă părtășie

cu ea sau să o corecteze ca pe un dușman. Ataca orice persoană care încerca s-o dea în vileag. Având în vedere că ura efectiv adevărul, îi disprețuia pe cei care practicau adevărul și-i ura pe cei care o expuneau pentru că aveau simțul dreptății, oare nu-L considera pe Dumnezeu dușmanul ei? E precis cum spun cuvintele lui Dumnezeu: „**Aceasta nu este slăbiciunea sau nesăbuința trecătoare întâlnită la oamenii obișnuiți și nici dezvăluirea unor gânduri și puncte de vedere incorecte care apar în urma unei înțelegeri denaturate de moment; nu aceasta este problema. Problema este că ei sunt antihriști, dușmanii lui Dumnezeu, care urăsc toate lucrurile pozitive și tot adevărul; sunt personaje care Îl urăsc pe Dumnezeu și I se opun Cum vede Dumnezeu astfel de personaje?**” (Cuvântul, Vol. 4: Expunerea antihriștilor, „Punctul șase”). După ce Wang Hua a fost înlocuită, nu a putut să accepte acest lucru și n-a recunoscut defel răul făcut. Încă a zis: „Eu fac lucrurile înaintea lui Dumnezeu și nu-mi pasă ce cred alții.” Chiar nu părea deloc să se pocăiască ori să reflecteze asupra ei. Natura ei era plină de răutate și detesta adevărul – nu era ea doar un antihrist tipic? Oamenii de felul acesta doar vor distruge și vor tulbura lucrarea bisericii.

Mai târziu, majoritatea fraților și surorilor au votat s-o excludă pe Wang Hua din biserică. După înlocuirea ei, am avut părtășie ca să rezolvăm problemele curente ale lucrării de evanghelizare pe baza rânduielilor lucrării, iar rezultatele lucrării s-au îmbunătățit vizibil. Atunci, m-am simțit și mai îndatorată și m-am disprețuit c-am fost atât de egoistă și vrednică de dispreț, păsându-mi doar de propria persoană, neprotejând lucrarea bisericii și tolerând faptele rele ale unui antihrist care perturbase și tulburase lucrarea de evanghelizare a bisericii. Mi-am jurat că, pe viitor, ori de câte ori voi observa pe cineva perturbând și tulburând lucrarea bisericii, eu voi practica adevărul și voi proteja lucrarea bisericii. Indiferent cât de înalt e statutul

celui în cauză, indiferent cât de mult a lucrat sau cât de convingător vorbește despre doctrine, câtă vreme a perturbat și tulburat lucrarea bisericii, eu voi susține principiile adevărului. Chiar dacă alții mă vor numi arogantă sau mă vor condamna ca răufăcătoare sau antihrist, eu voi proteja lucrarea bisericii. Chiar dacă nu voi pricepe prea bine situația, voi raporta cu fidelitate superiorilor ceea ce am văzut. M-am rugat lui Dumnezeu și am spus că, dacă nu apăram lucrarea bisericii când găseam o problemă, eram dispusă să fiu pedepsită și disciplinată de Dumnezeu.

Câteva luni mai târziu, niște oameni au raportat că o conducătoare pe nume Li Na din altă biserică nu făcea lucrare practică, nu reușise să înlocuiască falșii conducători și lucrători și chiar promovase răufăcători. Aceștia nu lucraseră conform principiului și, drept urmare, finanțele bisericii fuseseră afectate. Li Na era în mod deosebit înclinată să se laude și să-i discrediteze pe ceilalți, și toți frații și toate surorile o admirau și o venerau. Conlucrătorii ei avuseseră părtășie cu ei și-i semnalaseră problema aceasta de multe ori, dar ea nu voia să accepte ce spuneau ei. Pe deasupra, îi și judecat pe superiori, determinându-i pe partenerii și conlucrătorii ei să dezvolte prejudecăți față de aceștia. Când superiorii trimiteau pe cineva să ajute cu lucrarea, ea îi ostraciza. Nu doar că nu coopera, ci judeca și sabota lucrarea – spunea că persoana trimisă de conducători nu putea rezolva problemele. Consecința a fost că lucrarea nu se mai realiza. Auzind toatea acestea, mi-am dat seama că această persoană ar putea la fel de bine fi un antihrist, deci am discutat cu conlucrătorii mei despre înlocuirea ei rapidă. Când, însă, am aflat că Li Na era sora mai mică a partenerei mele, am ezitat. Dacă o înlocuiam pe Li Na, ce avea să creadă despre mine partenera mea? Oare avea să spună că-i purtam pică lui Li Na? M-am tot gândit la asta; m-am simțit din ce în ce mai contrariată și nu am știut ce să fac. Atunci mi-am dat seama că starea mea de spirit și intențiile mele erau incorecte – iarăși

încercam să-mi protejez interesele. Mi-am amintit cum, ultima dată, deoarece fusesem prea preocupată să mă protejez, nu dezvăluisem la timp antihristul și afectasem grav lucrarea bisericii – era o fărădelege pe care nu o puteam îndrepta niciodată. Nu puteam să-mi protejez iar interesele. Trebuia să practic adevărul și să protejez lucrarea bisericii. Indiferent ce credeau alții despre mine, împlinirea voii lui Dumnezeu era supremă. Deci, conlucrătorii mei și cu mine am demis-o pe Li Na potrivit principiului. Ulterior, investigațiile au dezvăluit că Li Na se ridicase în slăvi și se lăudase neîncetat pentru a-i înșela și ademeni pe alții, pentru a controla biserica și a-și întemeia o împărăție independentă. Ea era un antihrist. Majoritatea oamenilor din biserică au votat să fie exclusă. Am experimentat cum faptul de-a mă lepăda de trup, de-a practica adevărul și de-a acționa conform principiilor mi-a adus pace, mulțumire și bucurie. De asemenea, mi-am dat seama că doar practicând adevărul putem să fim martori și să-l facem de rușine pe Satana. Slavă lui Dumnezeu pentru călăuzirea Lui!

85. Numai fecioarele înțelepte Îl pot întâmpina pe Domnul

de Mingzhi, China

Domnul Isus a vorbit de două tipuri de oameni când Și-a profețit întoarcerea: fecioarele înțelepte și fecioarele nesăbuite. Toți cei care aud glasul Domnului și apoi acceptă și se supun sunt fecioare înțelepte. Toți cei care nu-I aud glasul sau care îl aud, dar nu cred, sau chiar Îl neagă sau Îl condamnă pe Domnul sunt fecioare nesăbuite. Fecioarele înțelepte sunt înțelepte pentru că ele caută glasul Domnului când aud de o mărturie pentru întoarcerea Lui și, auzindu-I glasul, Îl recunosc și Îl întâmpină pe Domnul. Dar fecioarele nesăbuite nu ascultă glasul Domnului. Pur și simplu au încredere în ceea ce le spun pastorii, prezbiterii și preoții și cred în propriile noțiuni. Se poate să-I audă glasul Domnului, dar nu îndrăznesc să-l accepte și, astfel, își ratează șansa de a-L întâmpina pe Domnul. Aici greșesc fecioarele nesăbuite. Am fost și eu exact ca o fecioară nesăbuită. Am crezut orbește ceea ce au spus preoții și episcopii despre falșii Hristoși din zilele de pe urmă și am crezut că ar fi mai bine să nu cercetez mărturiile care susțin că Domnul Isus Se întorsese și exprima adevărul pentru a înfăptui lucrarea de judecată din zilele de pe urmă. Așadar, era cât pe ce să pierd mântuirea Domnului din zilele de pe urmă!

Mi-am urmat familia în credința catolică din copilărie și-l auzeam mereu pe preot spunând la slujbă: „Timpul ca Domnul să Se întoarcă este aproape. Nu ascultați predicile nimănui altcuiva. Biblia spune: «**Atunci, dacă vă va spune cineva: uitați, aici este Hristos, sau acolo, să nu-L credeți. Căci vor apărea falși hristoși și falși profeți și vor face mari semne și minuni, în așa fel încât să-i înșele (dacă e posibil) chiar și pe cei aleși**» (Matei 24:23-24). Falșii Hristoși vor apărea în zilele de pe urmă. Ești

de statură mică și-ți lipsește discernământul, așa că ești ușor de indus în eroare. Credința în calea greșită ar fi o trădare față de Domnul! Trebuie să continuăm pe calea Domnului și să așteptăm ca El să vină și să ne ducă în Împărăția Lui. Nu putem să ascultăm, să citim sau să examinăm nicio altă învățătură, fără nicio excepție, în special cele care susțin că Domnul S-a întors deja." Credeam că preoții aveau dreptate. Eram imatur în viață și-mi lipsea discernământul, iar dacă eram condus pe căi greșite de un fals Hristos, anii mei de credință ar fi toți în zadar. Mi-am jurat că voi avea grijă și că nu voi asculta de nimeni care predică alte învățături.

Într-o zi din aprilie 2012, un enoriaș pe nume Mu Zheng a spus: „Domnul Isus S-a întors. El este Dumnezeu Atotputernic în trup. Înfăptuiește lucrare nouă, lucrarea de judecată începând de la casa lui Dumnezeu, cum a fost profețit în Biblie." Am fost surprins să aud asta și neîncrezător, așa că am întrebat: „De unde știi că Domnul S-a întors și înfăptuiește lucrare nouă? Cum poți fi sigur?" Răspunsul lui Mu Zheng a fost: „Domnul Isus a spus: «**Oile Mele îmi vor auzi glasul: iar Eu le cunosc, și ele Mă urmează**» (Ioan 10:27), «**Un strigăt s-a auzit la miezul nopții: iată, vine mirele, ieșiți să-L întâmpinați**» (Matei 25:6), «**Iată, stau la poartă și bat. Dacă vreun om va auzi glasul Meu și-Mi va deschide ușa, Eu voi intra la el și voi cina cu el, și el cu Mine**» (Apocalips 3:20). Domnul Isus ne-a spus că avea să Se întoarcă și să ne bată la ușă cu ale Sale cuvinte. Oile Sale Îi vor recunoaște glasul după cuvintele pe care le rostește. Ele vor întâmpina întoarcerea Domnului și vor participa la ospățul nunții Mielului. Acestea sunt fecioarele înțelepte. Gândește-te doar la momentul în care Domnul Isus S-a arătat și Și-a făcut lucrarea. Oameni precum Petru, Ioan și Filip I-au ascultat glasul și au știut că El era așteptatul Mesia. L-au urmat prompt pe Domnul Isus și I-au dobândit mântuirea. Am citit multe dintre cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic și m-am convins că acestea sunt

adevărul. Ele dețin autoritate și sunt glasul Domnului. De aceea sunt sigur că Dumnezeu Atotputernic este Domnul Isus întors. Dacă, în loc să ascultăm glasul Domnului, ne axăm orbește pe a fi vigilenți împotriva falșilor Hristoși, închizându-ne de teamă să nu fim induși în eroare, și dacă nu investigăm când auzim de o mărturie pentru întoarcerea Domnului, atunci suntem pasibili să-L alungăm pe Domnul și să-I ratăm mântuirea din zilele de pe urmă."

Părtășia lui Mu Zheng m-a luminat. Căutând să ascult glasul Domnului pentru a-L întâmpina este conform Bibliei și cuvintelor Lui. Dacă nu cercetam sau nu eram atent la glasul Domnului când cineva spunea că Domnul Isus Se întorsese, cum aveam să-L întâmpin eu? Nu auzisem niciodată pe nimeni să aibă părtășie despre cuvintele Domnului în acest fel și mi s-a părut luminător. Voiam să aflu mai mult, dar apoi mi-am amintit că preotul ne-a avertizat în repetate rânduri în legătură cu falșii Hristoși care înșală oamenii în zilele de pe urmă și ne-a spus să nu ne încredem sub nicio formă în învățăturile de la alte biserici. Am intrat imediat în alertă, amintindu-mi să nu ascult alte învățături la întâmplare și că anii mei de credință vor fi toți irosiți dacă o voi urma pe cea greșită. Așadar, am respins tot ce spusese Mu Zheng. Mi-a mai spus de câteva ori că ar trebui să citesc cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic, ca să văd dacă erau glasul lui Dumnezeu, dar am fost circumspect și am găsit mereu modalități de a refuza.

Două luni mai târziu, soția mea s-a întors într-o zi din orașul ei natal cu un exemplar al cărții „**Cuvântul Se arată în trup**". A spus că era „**ce spune bisericilor Duhul**" (Apocalips 2:7) și că Dumnezeu Atotputernic este Domnul Isus întors. Mi-a sugerat să o citesc. Îmi era teamă că fusese condusă pe căi greșite, așa că i-am spus că ar trebui să fie mai atentă la ce predici asculta, dar ea era hotărâtă să creadă în Dumnezeu Atotputernic. Îmi

era teamă că-L trădase pe Domnul și că nu puteam decât să postesc și să mă rog în lacrimi pentru ea. Câteva zile mai târziu, a venit și soacra mea să-mi predice întoarcerea Domnului. Mi-a zis: „Domnul a spus: «**Eu vin repede**» (Apocalips 22:7). Dacă decidem că toate veștile despre întoarcerea Domnului sunt false pentru că ne e teamă să nu fim induși în eroare de falși Hristoși și refuzăm cu totul să le ascultăm, să citim sau să le investigăm, n-am nega și condamna întoarcerea Domnului? N-ar fi oare ca și cum am renunța să mâncăm de teamă să nu ne înecăm? Dacă-L înlăturăm pe adevăratul Hristos va fi prea târziu pentru regrete. Cerându-ne să ne păzim de falși Hristoși, Domnul ne spune că Hristos va veni în zilele de pe urmă și că vor apărea și falși Hristoși dându-se drept El cu scopul de a înșela oamenii – asta înseamnă că trebuie să învățăm să-L distingem pe adevăratul Hristos de cei falși. Dacă nu putem face asta și doar respingem și refuzăm să ascultăm orice veste a venirii Domnului, atunci suntem pasibili să ne pierdem șansa de a-L întâmpina pe Domnul și vom fi abandonați de El.” Am fost emoționat de ce a spus soacra mea și m-am gândit: „Așa este. Am așteptat zi și noapte să-L întâmpin pe Domnul. Cum voi auzi vreodată glasul lui Dumnezeu și cum Îl voi întâmpina pe Domnul dacă refuz cu totul să ascult, să citesc sau să investighez vestea întoarcerii Lui? Se pare că nu este o soluție la această problemă să fim tot timpul precauți. Dacă Îl resping pe Domnul? Ar fi atât de nesăbuit!” După ce a plecat soacra mea, am văzut-o pe soția mea citind cu atenție „**Cuvântul Se arată în trup**”. N-am putut să nu mă gândesc cât de pustiită fusese biserica în ultimii câțiva ani și cum toți enoriașii deveniseră negativi, slabi și apatici față de credința lor în Dumnezeu. Trecuse mult timp de când n-o văzusem pe soția mea atât de plină de credință. Ar putea acele cuvinte să fie atât de puternice și de autoritare pe cât spun ei? Ar putea să fie ele glasul lui Dumnezeu? M-am gândit totodată cât de luminător fusese să-l ascult pe Mu Zheng. Dacă

Domnul chiar Se întorsese? Am decis că ar trebui să continui să investighez asta, ca să mă asigur că nu ratam șansa de a întâmpina întoarcerea Domnului. Astfel, m-am rugat la Dumnezeu să-mi dea discernământ, ca să-I aud glasul.

În acea seară, după cină, eu și soția mea am citit acest pasaj din cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic: „**«Credința în Dumnezeu» înseamnă a crede că există un Dumnezeu; acesta este cel mai simplu concept în ceea ce privește credința în Dumnezeu. În plus, a crede că există un Dumnezeu nu este același lucru cu a crede cu adevărat în Dumnezeu; mai degrabă este un fel de credință simplă cu puternice conotații religioase. Adevărata credință în Dumnezeu înseamnă următorul lucru: în baza credinței că Dumnezeu deține suveranitatea asupra tuturor lucrurilor, omul experimentează cuvintele și lucrarea Sa, își purifică firea coruptă, satisface intențiile lui Dumnezeu și ajunge să Îl cunoască pe Dumnezeu. Numai o astfel de călătorie se poate numi «credință în Dumnezeu»**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Prefață”). Cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic erau minunate. Am văzut că a avea credință nu este doar o chestiune de recitare a Scripturii în fiecare zi și de participare la adunări și la slujbă cu regularitate. Trebuie să ne concentrăm și la practicarea cuvintelor lui Dumnezeu, să ne debarasăm de firile noastre corupte și să avem cunoaștere adevărată despre Domnul. Numai acest fel de credință este în acord cu voia lui Dumnezeu. Cu cât mă gândeam mai mult la asta, cu atât simțeam că erau cu adevărat minunate cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic, că ele erau adevărul, și nu ceva ce ar putea fi rostit de om. Părea foarte probabil că erau cuvintele lui Dumnezeu. Când m-am gândit la asta, am devenit mai puțin precaut.

Câteva zile mai târziu, Mu Zheng a venit la magazinul nostru să mă vadă și i-am spus la ce mă gândisem în ultimele câteva zile. A spus: „Și eu

m-am simțit la fel. Mă temeam să nu fie indus în eroare de un fals Hristos, așa că l-am crezut orbește pe preot și nu am vrut să ascult pe nimeni care predica întoarcerea Domnului. Dar nu m-am gândit niciodată dacă spusele preotului erau în conformitate cu cele ale Domnului. Domnul ne-a spus că falși Hristoși vor veni să înșele oamenii în zilele de pe urmă, pentru că voia ca noi să învățăm cum să-i distingem. Dar preotul a prezentat greșit cuvintele Domnului Isus și ne-a spus să nu cercetăm, să nu citim sau să nu ascultăm nicio veste a întoarcerii Domnului. Nu ne împiedica prin asta Să-I întâmpinăm întoarcerea? Dacă preotul era într-adevăr îngrijorat că am putea fi înșelați, de ce nu ne-a învățat cum să facem diferența între adevăratul Hristos și cei falși? Dacă am putea face asta, n-am fi conduși pe căi greșite." Explicația lui Mu Zheng avea sens pentru mine. Dacă am fi pasivi și precauți cum voia preotul, asta ar contrazice total cuvintele Domnului. Era doar un mod ascuns de a ne împiedica să întâmpinăm întoarcerea Domnului. Știam că nu puteam să-l mai ascult pe preot orbește. Trebuia să fiu o fecioară înțeleaptă și să caut glasul Domnului și să-L întâmpin. L-am rugat cu nerăbdare pe Mu Zheng să-mi explice cum să disting adevăratul Hristos de cei falși. El a zis: „De fapt, Domnul Isus ne-a spus deja principiile după care să-i discernem în Matei 24:24. A spus că falșii Hristoși, precum și profeții falși vor afișa mari semne și minuni. Aceasta este principala manifestare a unui fals Hristos din zilele de pe urmă, care înșală oameni." Apoi, Mu Zheng mi-a citit un pasaj din cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic. **„Dacă, în prezent, ar fi să apară o persoană capabilă să arate semne și să facă minuni, să alunge demoni, să vindece bolnavii și să săvârșească multe miracole, iar dacă această persoană pretinde că este Isus care a venit atunci ar fi vorba despre un fals, produs de duhurile rele, care Îl imită pe Isus. Reține! Dumnezeu nu repetă aceeași lucrare. Etapa lucrării lui Isus a fost deja finalizată, iar**

Dumnezeu nu va relua niciodată acea etapă a lucrării. Lucrarea lui Dumnezeu este ireconciliabilă cu noțiunile omului; de exemplu, Vechiul Testament a prezis venirea unui Mesia, iar rezultatul acestei profeții a fost venirea lui Isus. Deoarece acest lucru s-a întâmplat deja, ar fi greșit pentru un alt Mesia să vină din nou. Isus a venit deja o dată și ar fi greșit dacă Isus ar urma să vină din nou de data aceasta. Există un singur nume pentru fiecare epocă, și fiecare nume conține o caracterizare a acelei epoci. În noțiunile omului, Dumnezeu trebuie să arate mereu semne și să facă minuni, trebuie să vindece bolnavii și să alunge mereu demoni, trebuie să fie mereu ca Isus. Însă, de data aceasta, Dumnezeu nu e deloc așa. Dacă, în timpul zilelor de pe urmă, Dumnezeu ar arăta semne, ar face minuni, ar alunga demoni și ar vindeca bolnavii – dacă ar face exact așa cum a făcut Isus – atunci Dumnezeu ar repeta aceeași lucrare, iar lucrarea lui Isus nu ar avea semnificație sau valoare. Astfel, Dumnezeu realizează o singură etapă a lucrării în fiecare epocă. Odată ce fiecare etapă a lucrării Sale a fost finalizată, este imitată la scurt timp de duhurile rele, iar după ce Satana începe să calce pe urmele Lui, Dumnezeu trece la o metodă diferită. Odată ce El a încheiat o etapă a lucrării Sale, aceasta este imitată de duhurile rele. Asta trebuie să vă fie clar" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cunoscând lucrarea lui Dumnezeu astăzi"). După ce a citit cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic, Mu Zheng a spus: „Dumnezeu e veșnic nou. El nu face aceeași lucrare de două ori. De fiecare dată când vine să-Și facă lucrarea, El începe o nouă epocă și o încheie pe cea veche, aducând o etapă mai nouă și mai elevată a lucrării Sale. Când Domnul Isus Și-a înfăptuit lucrarea, El nu a repetat lucrarea Epocii Legii. El Și-a bazat pe ea noua lucrare de răscumpărare a omenirii. A inițiat Epoca Harului și a finalizat Epoca Legii. Dacă Domnul S-ar întoarce în zilele de pe urmă ca să

repete lucrarea de răscumpărare, vindecând bolnavii, alungând demonii și arătând semne și minuni, atunci lucrarea lui Dumnezeu nu ar progresa. Dumnezeu Atotputernic a venit în zilele de pe urmă; El a inaugurat Epoca Împărăției și a încheiat Epoca Harului. El înfăptuiește lucrarea de judecată începând de la casa lui Dumnezeu pe temelia lucrării de răscumpărare. El exprimă adevărul pentru a judeca și curăți oamenii, ca ei să se poată elibera de robia și constrângerile păcatului, să fie purificați și să dobândească mântuirea. Însă falșii Hristoși sunt spirite rele și diavoli în esența lor. Indiferent ce semne sau minuni afișează sau cât de mult se autointitulează Dumnezeu, ei nu pot exprima adevărul sau rosti cuvintele lui Dumnezeu și, cu siguranță, nu pot să înceapă o nouă epocă și s-o încheie pe cea veche. Falșii Hristoși doar imită cuvintele și lucrarea veche a Domnului sau arată câteva semne și minuni simple și trâmbițează câteva sofisme și erezii înșelătoare, ca să-i înșele pe oamenii confuzi cărora le lipsește discernământul. Însă falșii Hristoși nu pot reproduce niciodată miracolele Domnului Isus, precum hrănirea celor cinci mii cu cinci pâini și doi pești, mustrarea vântului și a mării și învierea lui Lazăr.” Inima mea s-a luminat după ce am auzit părtășia lui Mu Zheng. M-am gândit: „N-am auzit niciodată o explicație atât de clară despre cum să-L disting pe adevăratul Hristos de cei falși. Cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic sunt adevărul și le dau oamenilor o cale de urmat. Acum văd că falșii Hristoși pot doar să copieze lucrarea pe care a făcut-o Domnul în trecut și să arate câteva semne și minuni pentru a-i înșela pe oameni. Numai Dumnezeu poate să înceapă o nouă epocă, s-o sfârșească pe cea veche și să exprime adevărul pentru a ne susține.”

Apoi, Mu Zheng a mai citit două pasaje din cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic. „**Dumnezeu care S-a întrupat se numește Hristos, iar astfel Hristosul care le poate da oamenilor adevărul se numește**

Dumnezeu. Nu există nimic exagerat în această privință, deoarece El are esența lui Dumnezeu și are firea lui Dumnezeu, și înțelepciune în lucrarea Lui, care sunt nerealizabile de către om. Aceia care se numesc hristoși pe ei înșiși și totuși nu pot săvârși lucrarea lui Dumnezeu, sunt escroci. Hristos nu este numai manifestarea lui Dumnezeu pe pământ, ci și trupul special asumat de Dumnezeu în timp ce Își săvârșește și completează lucrarea printre oameni. Acest trup nu poate fi înlocuit de orice om, ci este un trup care poate purta în mod adecvat lucrarea lui Dumnezeu pe pământ și poate exprima firea lui Dumnezeu și Îl reprezintă bine pe Dumnezeu, furnizându-i omului viață. Mai devreme sau mai târziu, cei care se dau drept Hristos vor cădea cu toții, pentru că, deși susțin că sunt hristos, ei nu dețin nimic din esența lui Hristos. Și astfel, spun că autenticitatea lui Hristos nu poate fi definită de om, ci i se răspunde și e decisă de Dumnezeu Însuși" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Doar Hristos din zilele de pe urmă îi poate oferi omului calea vieții veșnice"). **„Cel care este Dumnezeu întrupat va avea esența lui Dumnezeu și Cel care este Dumnezeu întrupat va deține exprimarea lui Dumnezeu. De vreme ce Dumnezeu Se întrupează, El va da naștere lucrării pe care intenționează să o facă și, de vreme ce Dumnezeu Se întrupează, va exprima ceea ce este El și va putea să aducă adevărul omului, să îi dăruiască viață și să îi indice calea. Trupul care nu are esența lui Dumnezeu categoric nu este Dumnezeu întrupat; în privința aceasta nu există nicio îndoială. Dacă omul intenționează să cerceteze dacă este întruparea lui Dumnezeu, atunci el trebuie să coroboreze lucrul acesta după firea pe care o exprimă El și cuvintele pe care le spune. Adică, pentru a corobora faptul că este sau nu trupul întrupat al lui Dumnezeu și dacă este sau nu adevărata cale, cineva trebuie să discearnă pe baza esenței Lui. Și astfel, pentru a stabili dacă este trupul**

lui Dumnezeu întrupat, cheia stă în esența Lui (lucrarea Lui, cuvântările Lui, firea Lui și multe alte aspecte), mai degrabă decât în aspectul exterior. Dacă omul scrutează doar înfățișarea Lui exterioară și, ca urmare, nu ține seamă de esența Lui, aceasta arată că omul e incult și ignorant" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Prefață"). După ce mi-a citit cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic, Mu Zheng a spus: „Hristos este Dumnezeu îmbrăcat în trup drept Fiul Omului, Care vine să Se arate și să lucreze printre oameni. Din exterior, El arată exact ca o persoană obișnuită, însă esența Lui este divină. De aceea El poate să exprime adevărul și să exprime firea lui Dumnezeu și să înfăptuiască lucrarea de răscumpărare și de mântuire a omenirii. Nicio ființă umană n-ar putea realiza asta. Cheia spre a discerne care este adevăratul Hristos este de a vedea dacă El poate să exprime adevărul și să înfăptuiască lucrarea de mântuire. Acesta este cel mai de bază, cel mai important principiu. Când Domnul Isus a apărut și Și-a înfăptuit lucrarea, arăta exact ca o persoană obișnuită. Dar El a dezvăluit tainele Împărăției Cerurilor și a dat omenirii calea pocăinței. I-a învățat pe oameni să-L iubească pe Domnul cu toată inima, sufletul și mintea. I-a învățat să-și iubească aproapele ca pe ei înșiși și să ierte oamenii de șaptezeci de ori câte șapte. El a exprimat firea iubitoare, milostivă a lui Dumnezeu și, în cele din urmă, a fost răstignit drept jertfă eternă de păcat, încheind astfel lucrarea de răscumpărare a omenirii. Din lucrarea și cuvintele Domnului Isus și firea pe care a exprimat-o, putem fi siguri că El era Hristos. Era Dumnezeu Însuși întrupat. Acum, Dumnezeu Atotputernic a venit în zilele de pe urmă și înfăptuiește lucrarea de judecată începând de la casa lui Dumnezeu. El exprimă toate adevărurile care pot să curățească și să mântuiască omenirea. Dumnezeu Atotputernic a dezvăluit tainele planului de gestionare al lui Dumnezeu pentru mântuirea omenirii, cum sunt oamenii corupți de Satana, cum ne

mântuiește Dumnezeu pas cu pas, taina întrupărilor lui Dumnezeu, semnificația lucrării Sale de judecată din zilele de pe urmă, cum hotărăște El destinația și finalul pentru diferite tipuri de oameni, cum este realizată Împărăția lui Hristos pe pământ și altele. Dumnezeu Atotputernic nu dezvăluie doar tainele din Biblie, ci, totodată, expune și judecă sursa principală a păcătuirii și împotrivirii noastre față de Dumnezeu, și anume, natura satanică a omenirii și diverse firi satanice. El dezvăluie firea dreaptă, sfântă a lui Dumnezeu, care nu va tolera nicio ofensă și ne arată calea de a alunga păcatul și de a fi purificați. Ne spune cum ar trebui să avem credință, cum să ne căim și să intrăm în Împărăția lui Dumnezeu, în ce fel ar trebui să ne supunem lui Dumnezeu și să-L iubim, ce înseamnă să-I facem voia și altele. Lucrarea din zilele de pe urmă a lui Dumnezeu Atotputernic a înfăptuit deja un grup de biruitori și tot mai mulți dintre aleșii lui Dumnezeu au adus mărturii despre înfrângerea Satanei. Evanghelia Împărăției lui Dumnezeu Atotputernic s-a răspândit pe teritoriul multor țări, de la Răsărit la Apus, îndeplinind întru totul profeția Domnului: «**Căci așa cum fulgerul se ivește de la răsărit şi face lumină până la apus, tot așa va fi și venirea Fiului Omului**» (Matei 24:27). Adevărurile pe care le exprimă Dumnezeu Atotputernic, lucrarea de judecată pe care o înfăptuiește și roadele lucrării Sale, toate dovedesc că El este Domnul Isus întors. El este Hristos al zilelor de pe urmă. Nimeni nu poate nega asta. Este exact cum spune Dumnezeu Atotputernic: «**Lasă lucrarea Sa să-I afirme identitatea și permite ca ceea ce El descoperă să-I ateste esența. Esența Sa nu este neîntemeiată; identitatea Sa nu a fost acaparată de mâna Sa; este determinată de lucrarea Sa și de esența Sa**» (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Esența lui Hristos este supunere față de voința Tatălui ceresc"). Falșii Hristoși nu au esență divină și nu pot exprima adevărul. Indiferent de modul în care ei pretind că sunt Dumnezeu, că sunt Hristos, totul este fals și de natură să înșele. A-i

urma este ca și cum te-ai atașa de o bandă de escroci și nu duce decât la ruinare. Indiferent cum s-ar da drept Hristos, pot să înșele oamenii doar pentru o vreme. Sigur vor fi expuși de fapte și, în cele din urmă, vor pieri înfrânți. Numai Hristos poate să exprime adevărul și să înfăptuiască lucrarea de mântuire a omenirii. De aceea, cheia spre discernerea adevăratului Hristos este de a vedea dacă El poate exprima adevărul și glasul lui Dumnezeu și dacă poate înfăptui lucrarea de curățire și mântuire a omului. Este crucial."

Am fost pe deplin luminat de părtășia lui Mu Zheng. Cheia spre a discerne care este adevăratul Hristos este de a vedea dacă El poate să exprime adevărul. Dacă e așa, atunci El este Hristos, Domnul întors. Oricine nu poate exprima adevărul, indiferent de modul în care susține el că este Hristos, rămâne un impostor, un fals Hristos și un înșelător. Am considerat că această metodă de discernământ era atât simplă, cât și practică. De-a dreptul minunată! Cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic sunt foarte clare cu privire la cum să-L deosebești pe adevăratul Hristos de falșii Hristoși. Acestea chiar sunt adevărul! M-am gândit la cât de nesăbuit și de ignorant fusesem, crezând orbește ce a spus preotul. De teamă să nu fiu indus în eroare de un fals Hristos, nu investigasem lucrarea din zilele de pe urmă a lui Dumnezeu Atotputernic. Nu încercasem să ascult glasul Domnului și, drept urmare, aproape era să-mi ratez șansa de a-L întâmpina pe Domnul. Dacă nu erau mila și îngăduința Domnului și dacă nu-mi bătea la ușă cu ajutorul celor dragi și al fratelui meu care mi-a împărtășit în repetate rânduri Evanghelia, aș fi așteptat în religie întreaga mea viață, fără să-I aud glasul lui Dumnezeu sau să întâmpin întoarcerea Domnului. Mulțumesc cu adevărat pentru mântuirea lui Dumnezeu Atotputernic!

87. Un partener nu este un rival

de Claire, Myanmar

La scurt timp după ce am acceptat lucrarea lui Dumnezeu din zilele de pe urmă, am început să ud nou-veniții. Pentru că eram entuziastă, întreprinzătoare, iar datoria mea a dat roade, eu am fost aleasă lider de grup. Ulterior, am devenit diacon evanghelic. Frații și surorile mele au spus că, deși eram tânără, eram foarte de încredere, purtam o povară în datoria mea și eram responsabilă. Asta chiar mi-a satisfăcut vanitatea. În octombrie 2020, am devenit conducătoare de biserică. Acest lucru m-a făcut să cred și mai mult că eram un om capabil, care urmărea adevărul.

După o vreme, o conducătoare superioară a rânduit ca sora Olivia să lucreze cu mine. Cât i-am prezentat situația bisericii, conducătoarea a vorbit despre niște probleme existente în biserică. Când a auzit, sora Olivia a spus: „Trebuie să găsim sursa problemei ca s-o rezolvăm rapid. Altfel, va îngreuna lucrarea bisericii.” Când am auzit-o spunând asta, mi-a fost rușine, fiindcă m-am temut că sora Olivia mă va desconsidera din cauza acelor probleme din lucrarea mea. În următoarele câteva zile, Olivia a aflat cum își îndeplineau frații și surorile îndatoririle în biserică. Apoi, mi-a spus de față cu mai mulți conlucrători și frați și surori: „Diaconul evanghelic și mai mulți lideri de grup pe care i-am cunoscut nu duc o povară. Când nou-veniții au noțiuni și dificultăți, liderii de grup nu știu cum să le rezolve și nu le explorează în mod activ, împotmolindu-se, în schimb, în greutăți. Astfel, nu pot uda bine nou-veniții.” Nu prea am fost de acord cu spusele ei deoarece eu mă axam pe instruirea câtorva lideri de grup. Auzind-o vorbind astfel despre ei, parcă niciunul nu lucra bine. Mi s-a părut că era prea exigentă. M-am gândit: „Abia ai ajuns și nu înțelegi detaliile situației și, totuși, ai început să cauți defecte. Vrei să arăți că duci o povară și poți găsi

probleme? Vrei să faci impresie doar pentru că ești nouă aici? Dacă tot cauți problemele lucrării mele, nu-mi vei distruge imaginea bună din ochii fraților și surorilor mele?" Mi-am stăpânit furia și am spus: „Ai dreptate în legătură cu aceste probleme. Totuși, atât liderii de grup, cât și diaconul evanghelic înfruntă greutăți practice, așa că uneori lucrarea de supraveghere nu e făcută bine și noi trebuie să dăm dovadă de înțelegere." După ce a auzit asta, a spus: „Aceste greutăți pot fi rezolvate prin părtășie despre adevăr. Dacă pot să accepte adevărul și să înțeleagă voia lui Dumnezeu, vor purta o povară și vor fi responsabili în datoria lor. Cheia este să avem părtășie despre adevăr ca să rezolvăm aceste probleme." Eu m-am înfuriat și mai mult, gândind: „Vrei să spui că nu sunt capabilă să rezolv aceste probleme având părtășie despre adevăr?" Părerea mea despre Olivia s-a schimbat complet. N-am mai considerat-o partenera mea și ajutorul meu, ci adversara mea. M-am gândit: „Dacă situația continuă, mai devreme sau mai târziu va prelua frâiele lucrării. Eu sunt conducătoarea, iar ea este aici doar să coopereze cu mine. Este mai pricepută decât mine în toate privințele și mă face de râs mereu. Cum să am demnitate în situația asta? Și ce vor crede frații și surorile despre mine?" După aceea, n-am mai vrut să lucrez și să vorbesc cu ea.

Odată, la o întrunire a conlucrătorilor, am citit cuvântul lui Dumnezeu care dezvăluia că falșii conducători nu fac lucrare practică. Olivia a reflectat și și-a împărtășit cunoașterea de sine, spunând că era în biserică de ceva timp, dar, întrucât nu făcuse vreo lucrare practică, dificultățile nou-veniților n-au putut fi rezolvate la timp. A spus că, din această cauză, trăiau constant cu dificultățile lor și nu știau cum să practice adevărul, lucru care le întârzia progresul în viață. Deși Olivia discuta despre cunoașterea de sine, mie mi se părea doar că mă expunea pentru că nu făceam nicio lucrare reală. Am început să presupun ce voia să spună: „Vorbești despre aceste probleme ca

să le spui tuturor, în mod voit, despre problemele din lucrarea mea, nu-i așa? Înainte, frații și surorile aveau o impresie bună despre mine, dar acum că m-ai expus așa, e ca și cum mi-ai strica deliberat imaginea, nu-i așa? Ce vor crede ei despre mine?" Pe atunci, eram foarte potrivnică și voiam să plec, dar am simțit că ar fi fost absurd, așa că m-am silit să rămân până la capăt. În seara aceea, Olivia a venit să vorbim despre cine purta o povară și putea fi cultivat pentru a deveni liderul unei echipe de udare. M-am simțit foarte potrivnică după ce m-a întrebat asta și m-am gândit: „A mai rămas vreun candidat potrivit? I-ai respins pe cei buni. Discuți deschis despre problemele din biserica noastră nu doar aici, dar chiar și de față cu frații și surorile de la alte biserici. Acum, celelalte biserici știu că eu nu fac lucrare practică. De ce nu ții cont de sentimentele mele înainte să vorbești? Cred că m-ai luat în vizor intenționat!" Am spus cu asprime: „De când ai venit, nimeni altcineva n-a mai purtat o povară!" Mi-a răspuns în șoaptă: „Adică n-ar trebui să fiu aici?" Mi-am dat seama că eram prea impulsivă și că nu ar fi trebuit să spun asta, așa că am răspuns imediat: „Nu." Niciuna n-am mai spus nimic o vreme înainte să ne continuăm discuția despre lucrare. Ulterior, când m-am gândit la ce i-am spus surorii, m-am simțit un pic vinovată. Faptul că Olivia descoperise problemele din lucrarea noastră arăta că putea să poartă o povară. Cum să-i vorbesc așa? Am vrut să-i cer scuze după acea discuție, dar de îndată ce m-am ocupat de lucrare, am uitat.

Mai târziu, când am văzut cum conducătoarea superioară o consulta pe Olivia în tot felul chestiuni, nu mi-a picat bine: „Și eu sunt conducătoare. Ce vor crede frații și surorile despre mine? Vor spune că sunt inutilă în calitate de conducătoare și că nu e nevoie de mine?" Am simțit că Olivia îmi fura lumina reflectoarelor și am fost invidioasă. M-am gândit: „Dacă n-ar fi venit aici, conducătoarea ar fi discutat lucrarea cu mine." M-am gândit și că Olivia domina acum toată lucrarea, că ea credea în Dumnezeu de mai

mult timp și înțelegea adevărul mai bine decât mine. În plus, semnalase problemele din lucrarea mea de față cu frații și surorile mele, așa că n-aveam idee ce credeau ei despre mine atunci. Când m-am gândit la aceste lucruri, am simțit că eram într-o criză. M-am temut că Olivia avea să-mi fure funcția. Cu cât mă gândeam mai mult, cu atât mai nemulțumită eram și voiam să mă răzbun: „Nu-ți pasă de sentimentele mele, așa că, de acum, îți voi face viața grea.” Îmi amintesc că, odată, discutam lucrarea și, după ce Olivia și-a spus părerea, mi-a cerut sfatul. Am ignorat-o și am găsit defecte în felul în care a rânduit lucrarea, spunând, pentru a-i face viața grea, că anumite lucruri nu aveau să meargă. Odată, discutam o sarcină de care era responsabilă Olivia. Pe atunci, înțelegeam limpede cum să rezolv problema, dar n-am vrut să ofer sugestii. Chiar m-am gândit: „E mai bine să dai greș. Astfel, toți vor ști că nu te poți ocupa de lucruri, iar conducătoarea va vedea că greșește vorbind mereu cu tine și nu cu mine.” După aceea, ea a oferit mai multe sugestii, iar eu le-am respins pe toate. Când am văzut că nu știa cum să rezolve situația și voia sfatul meu, m-am încântat în secret: „Nici măcar nu poți rândui lucrarea cum trebuie și tot ai neobrăzarea să mă arăți cu degetul.” Conducătoarea a văzut că nu mă comportam cum trebuia și mi-a amintit că trebuia să lucrez armonios cu Olivia, altfel, lucrarea bisericii avea să fie întârziată. După ce am auzit-o, în sinea mea, m-am simțit un pic vinovată. Când lucrarea stătea pe loc, nu am dus povara ca să rezolv problema. În schimb, am stat cu mâinile-n sân și m-am amuzat. Nu am apărat deloc lucrarea bisericii. După ce mi-am dat seama de asta, mi-am schimbat mentalitatea și am participat la discuție. Însă, din cauza întârzierii precedente, aranjamentele de lucru au fost duse la bun sfârșit foarte târziu.

Într-o seară, conducătoarea a venit să-mi semnaleze problemele. A spus: „Dorința ta de prestigiu și statut e prea puternică. Ai concurat cu Olivia pentru faimă. Când discuți lucrarea, nu-i accepți părerile. Le respingi

pe toate. Olivia se simte constrânsă și nu știe cum să coopereze cu tine. Trebuie să reflectezi asupra ta.” După ce am auzit-o, m-am întristat și m-am simțit nedreptățită: „De ce Olivia raporta problemele mele, fără știrea mea? Dacă ea chiar voia să mă ajute, putea să-mi spună în față. Acum conducătoarea îmi cunoaște problemele și s-ar putea să mă demită.” Imediat ce m-am gândit la asta, m-am destăinuit conducătoarei privind starea mea. Ba chiar m-am oferit să-mi asum responsabilitatea și să-mi dau demisia, ca să nu mai întârzii lucrarea bisericii. Când am vorbit despre demisie, inima mi s-a frânt. Simțeam că eram pe cale să-mi pierd datoria. Conducătoarea mi-a spus în părtășie: „Când avem probleme, nu le putem evita. Trebuie să căutăm adevăul și să reflectăm asupra noastră. Faptul că Olivia poate găsi probleme în lucrarea arată că duce o povară. Nu-i asta în interesul lucrării bisericii? De ce nu poți trata lucrurile corect? Ești invidioasă și te temi că te va depăși. Asta arată că dorința ta de statut e prea puternică.” După părtășia conducătoarei, mi-am dat seama că dorința mea de prestigiu și statut chiar era puternică. Trebuia să caut adevărul ca să-mi schimb starea. Nu mai puteam fi pasivă și potrivnică.

După aceea, am citit un pasaj din cuvintele lui Dumnezeu și am început să înțeleg firea coruptă pe care o dezvăluisem. Cuvintele lui Dumnezeu spun: „**Antihriștii cred că oricine îi expune le dă de furcă, pur și simplu, așa că ei concurează și se luptă cu oricine îi expune. Din cauza acestui fel de natură a antihriștilor, nu vor fi niciodată amabili cu cineva care îi emondează, nici nu vor tolera sau suporta pe cineva care face asta, cu atât mai puțin vor simți recunoștință sau vor lăuda pe cineva care procedează astfel. Dimpotrivă, dacă cineva îi emondează și îi face să-și piardă demnitatea și imaginea, vor nutri ură față de această persoană în inimile lor și vor vrea să găsească o oportunitate ca să se răzbune pe ea. Ce ură au pentru ceilalți! Asta este ceea ce gândesc și**

vor spune deschis, în fața celorlalți: «Azi, m-ai emondat. Ei bine, vrajba noastră este bătută în cuie. Fiecare merge pe drumul lui, dar jur că mă voi răzbuna! Dacă îți recunoști greșeala în fața mea, dacă-ți pleci capul înaintea mea sau îngenunchezi și mă implori, te voi ierta, altfel, nu voi trece niciodată cu vederea peste asta!» Orice spun sau fac antihriștii, ei nu consideră niciodată emondarea lor amabilă de către cineva sau ajutorul sincer al cuiva drept sosirea iubirii și a mântuirii lui Dumnezeu. În schimb, le văd ca pe un semn de umilință și ca pe momentul când au fost cel mai rușinați. Asta arată că antihriștii nu acceptă adevărul deloc, că firea lor este aceea că sunt scârbiți de adevăr și îl urăsc" [Cuvântul, Vol. 4: Expunerea antihriștilor, „Punctul nouă (Partea a opta)"]. Dumnezeu a arătat că, atunci când antihriștii sunt emondați și tratați, ei nu numai că nu acceptă acest fapt, dar încep și să urască persoana care a făcut-o și vor să se răzbune. Am văzut că antihriștii nu acceptă adevărul, sunt sătui de el și îl urăsc. Înainte, când vedeam cuvântul „răzbunare", consideram vicioasă această abordare. Nu credeam că eu dădeam dovadă de răutate și că eram în stare să fac asemenea lucruri. Doar antihriștii și răufăcătorii s-ar răzbuna pe oameni. M-am gândit la purtarea mea: nu era aceeași ca a antihriștilor? Când Olivia a semnalat problemele din lucrarea mea de față cu conlucrătorii mei, cu frații și surorile, am simțit că mi-a afectat imaginea, așa că am început să am prejudecăți față de ea și să-i fiu potrivnică. În timpul unei adunări, Olivia și-a dat seama că nu făcea lucrare practică după cuvintele lui Dumnezeu, iar eu am simțit că expunea voit problemele din lucrarea mea, discutând despre cunoașterea ei de sine, așa că am început să am și mai multe prejudecăți față de ea. Chiar am atacat-o, spunând că nimeni n-a mai purtat o povară de când a venit ea. Când am văzut conducătoarea discutând mereu lucrarea cu ea, am simțit că lumina reflectoarelor îmi fusese furată. Ca să mă răzbun, nu i-am dat sugestii când

discutam lucrarea, iar atunci când Olivia și-a exprimat gândurile și ideile, am găsit defecte și am contrazis-o, lucru care a făcut imposibil progresul lucrării. Mi-am văzut sora ca pe o rivală. Ca să-mi păstrez reputația și statutul, puteam chiar s-o atac și să mă răzbun pe ea. Nu dezvăluiam aceeași fire ca a unui antihrist? În plus, mă gândeam că a semnalat problemele reale din lucrarea mea. Dacă aș fi căutat adevărul ca să reflectez asupra mea și să-mi îndrept abaterile, atunci problemele ar fi putut fi rezolvate rapid. Asta ar fi fost în beneficiul lucrării noastre. Însă nu numai că n-am acceptat, dar am vrut și să mă răzbun pe sora mea. Chiar nu meritam să fiu numită credincioasă în Dumnezeu!

Ulterior, am mai citit două pasaje din cuvântul lui Dumnezeu, care m-au făcut să înțeleg esența și consecințele acestei purtări. Cuvintele lui Dumnezeu spun: „**Una dintre principalele tulpini din natura antihriștilor este răutatea. Ce înseamnă «răutate»? Înseamnă că ei au o atitudine deosebit de ticăloasă în ceea ce privește adevărul – nu numai că nu se supun acestuia și nu numai că refuză să-l accepte, ci chiar îi condamnă pe cei care îi emondează. Aceasta este firea cea rea a antihriștilor. Antihriștii cred că oricine acceptă să fie emondat este vulnerabil la intimidare și că oamenii care îi emodează mereu pe alții sunt cei care doresc să-i șicaneze și să-i intimideze mereu pe oameni. Prin urmare, un antihrist se va împotrivi oricărei persoane care îl emondează și îi va face zile fripte acelei persoane. Și în privința oricărei persoane care aduce în discuție deficiențele sau corupția unui antihrist sau are părtășie cu acesta despre adevăr și despre intențiile lui Dumnezeu sau îl face să se cunoască pe sine, el crede că acea persoană îi îngreunează lucrurile și o găsește dezagreabilă. Urăște acea persoană din adâncul inimii și se va răzbuna pe ea și îi va face lucrurile dificile. […] Ce fel de oameni au o fire atât de rea? Oamenii răi. Adevărul este**

că antihriștii sunt oameni răi. Prin urmare, doar oamenii răi și antihriștii au o fire atât de rea. Atunci când o persoană haină se confruntă cu orice fel de îndemn, acuzație, învățătură sau ajutor bine intenționat, atitudinea sa nu este aceea de a fi recunoscătoare sau de a accepta cu umilință, ci de a se înfuria de rușine și de a simți ostilitate și ură extreme și chiar să se răzbune" [Cuvântul, Vol. 4: Expunerea antihriștilor, „Punctul nouă (Partea a opta)"]. **„Antihriștii își consideră statutul și reputația ca fiind mai importante decât orice altceva. Acești oameni nu sunt doar înșelători, vicleni și ticăloși, ci și extrem de vicioși. Ce fac ei atunci când descoperă că statutul lor este în pericol sau când își pierd locul în inimile oamenilor, când pierd sprijinul și afecțiunea acestor oameni, când oamenii nu-i mai venerează, nu-i mai respectă și au căzut în josnicie? Se schimbă brusc. De îndată ce își pierd statutul, devin reticenți la a îndeplini orice datorie, tot ceea ce fac este superficial și nu au niciun interes de a face vreun lucru. Dar aceasta nu este cea mai gravă manifestare. Care este cea mai gravă manifestare? De îndată ce acești oameni își pierd statutul și nimeni nu îi respectă și nimeni nu este indus în eroare de ei, ies la suprafață ura, gelozia și răzbunarea. Nu numai că nu au inimi cu frică de Dumnezeu, dar sunt lipsiți și de orice fărâmă de supunere. În plus, în inima lor, sunt predispuși spre a urî casa lui Dumnezeu, biserica, conducătorii și lucrătorii; ei năzuiesc ca lucrarea bisericii să întâmpine probleme sau să se oprească; vor să râdă de biserică și de frați și de surori. De asemenea, ei urăsc pe oricine urmărește adevărul și se teme de Dumnezeu. Ei atacă și batjocoresc pe oricine este loial în datoria sa și este dispus să plătească un preț. Aceasta este firea antihriștilor – și nu este vicioasă? Aceștia sunt, în mod clar, oameni răi; antihriștii sunt, în esența lor, oameni răi**" [Cuvântul, Vol. 4: Expunerea antihriștilor, „Punctul nouă (Partea a doua)"]. M-a durut și mi-a fost frică

atunci când am citit cuvintele „**răutate**” și „**oameni răi**”. Nu m-am așteptat să mi se aplice mie. Imaginea mea fusese stricată fiindcă Olivia arătase problemele din lucrarea mea. Eu am atacat-o și m-am răzbunat pe ea, făcând-o de râs în mod voit când discutam lucrarea și găsind defecte în felul în care rânduia lucrarea. Nici măcar nu i-am explicat când știam cum să rezolv o problemă pe care o avea în lucrarea ei, fiindcă am vrut s-o fac de rușine și să râd de ea. Când am fost expusă și tratată de conducătoare, nu numai că n-am reflectat asupra mea, dar am și urât-o fiindcă mi-a raportat problemele. Am fost negativă și potrivnică, mi-am vărsat mânia pe datoria mea și chiar am vrut să demisionez și să nu-mi mai fac datoria. Am manifestat firea unui antihrist, una vicioasă! Credeam în „Nu vom ataca decât dacă suntem atacați; dacă suntem atacați cu siguranță vom contraataca” și „Dacă nu ești amabil, nu te aștepta să fiu corect.” Când o persoană îmi prejudicia interesele și imaginea, o uram, o atacam și mă răzbunam pe ea. Mi-am amintit că, înainte să cred în Dumnezeu, am avut un conflict cu o prietenă, iar ea m-a vorbit de rău altcuiva. M-am înfuriat și m-am gândit: „Dacă nu ești amabilă, nu te aștepta să fiu corectă.” I-am spus în taină celeilalte persoane: „Cum poți fi atât de proastă? De ce ești atât de amabilă cu ea? Nici nu știi că te vorbește de rău pe la spate!” Credeam că eram slabă dacă nu contraatacam după ce am fost hărțuită. Trăind după aceste filosofii, am devenit egoistă și vicioasă, mi-am denaturat gândirea și n-am mai discernut binele de rău. Recunoscând asta, m-am simțit groaznic. Dacă nu mă ocupam de răutatea mea, nu puteam decât să fac mai mult rău și aveam să fiu respinsă și alungată de Dumnezeu! M-am rugat lui Dumnezeu în tăcere: „Dumnezeule, prin judecata și revelația din cuvântul Tău, văd că am o umanitate slabă și că sunt foarte vicioasă. Vreau să mă pocăiesc și să practic adevărul ca să mă schimb. Te rog să mă îndrumi!”

Ulterior, am citit în cuvântul lui Dumnezeu: „**Când cineva petrece puțin timp monitorizându-te, observându-te sau îți pune întrebări amănunțite, încercând să aibă o discuție sinceră cu tine și să afle care a fost starea ta în acest răstimp și chiar, uneori, când atitudinea sa este puțin mai dură și te tratează și te emondează puțin, te disciplinează și îți aduce reproșuri, toate acestea sunt pentru că are o atitudine conștiincioasă și responsabilă față de lucrarea casei lui Dumnezeu. Nu ar trebui să ai gânduri sau sentimente negative față de acest lucru. Ce înseamnă dacă poți accepta supravegherea, observarea și examinarea din partea altor oameni? Înseamnă că, în inima ta, accepți cercetarea lui Dumnezeu. Dacă nu accepți supravegherea, observarea și examinarea ta de către oameni – dacă respingi toate acestea – ești capabil să accepți cercetarea lui Dumnezeu? Cercetarea lui Dumnezeu este mai detaliată, aprofundată și mai exactă decât întrebările oamenilor; ceea ce îți cere Dumnezeu este mai specific, exigent și amănunțit decât aceasta. Prin urmare, dacă nu poți accepta să fii monitorizat de aleșii lui Dumnezeu, oare nu sunt afirmațiile tale că poți accepta cercetarea din partea lui Dumnezeu niște cuvinte goale? Pentru ca tu să poți accepta cercetarea și examinarea lui Dumnezeu, trebuie să poți accepta mai întâi monitorizarea de către casa lui Dumnezeu, conducători și lucrători și de către frați și surori**” [Cuvântul, Vol. 5: Responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor, „Responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor (7)”]. „**Indiferent ce probleme ai sau ce corupție dezvălui, ar trebui să reflectezi mereu și să te cunoști pe tine însuți în lumina cuvintelor lui Dumnezeu sau să le ceri fraților și surorilor să-ți indice aceste lucruri. Cel mai important este să accepți scrutarea lui Dumnezeu, să vii înaintea Lui și să-I ceri să te lumineze și să te ilumineze. Indiferent ce metodă folosești, descoperirea timpurie a problemelor și apoi**

rezolvarea lor este efectul obținut reflectând asupra propriei persoane, iar acesta este cel mai bun lucru pe care îl poți face. Nu trebuie să aștepți ca Dumnezeu să te dezvăluie și să te elimine înainte de a simți remușcări, deoarece va fi prea târziu pentru regrete!" [Cuvântul, Vol. 4: Expunerea antihriștilor, „Punctul șapte: Ei sunt ticăloși, perfizi și înșelători (Partea întâi)"]. Abia după ce am citit cuvintele lui Dumnezeu, mi-am dat seama că frații și surorile mele mă supraveghează și mă îndrumă doar pentru că sunt serioși și responsabili cu privire la lucrare. Ar trebui să primesc asta de la Dumnezeu, să învăț să accept și să ascult. Doar asta înseamnă să accepți analiza minuțioasă a lui Dumnezeu și să ai o inimă care se teme de El. Când sora mi-a descoperit și arătat problemele, ea voia să mă ajute și să-mi facă un serviciu. Experiența mea de viață era prea superficială. Nou-veniții aveau probleme în îndatoririle lor, dar eu nu puteam avea părtășie despre adevăr ca să le rezolv și, de multe ori, doar rânduiam lucrarea ca să fie finalizată și atât, fără să mai verific sau să ofer ajutor. Lucrarea nu dăduse niciun rezultat. NNu înțelegeam principiile de gestionare a personalului și era greu să evit incapacitățile unor oameni. Olivia înțelegea adevărul și putea vedea lucrurile clar, așa că dacă am fi cooperat în lucrarea bisericii, asta n-ar fi fost de folos doar lucrării, ci și eu aș fi putut învăța de la sora mea și aș fi putut deveni mai pricepută. Abia atunci am înțeles de ce Dumnezeu ne cerea să cooperăm, nu să ne facem îndatoririle singuri. Asta fiindcă oamenii au firi corupte și multe defecte. Trebuie să ne supraveghem, să ne îndrumăm și să ne ajutăm reciproc. Este singura metodă de a evita greșelile. Gândindu-mă la asta, m-am simțit deosebit de vinovată. Nu mai puteam trăi pentru prestigiu și statut. Trebuia să renunț la mine, să accept supravegherea și îndrumarea celorlalți, să cooperez cu sora mea, să caut adevărul, să rezolv împreună cu ea problemele din lucrare și să-mi fac datoria cum trebuie.

După aceea, am fost trimisă să-mi fac datoria la altă biserică. Fiind separată de Olivia, am avut multe regrete. Așadar, m-am rugat în șoaptă lui Dumnezeu, spunând că din acel moment, voiam să-mi fac datoria cum trebuie și să mă concentrez pe îndreptarea firilor mele corupte. O dată, am rugat-o pe sora Esther, care era responsabilă de udare, să-mi explice cum se desfășurau întrunirile cu nou-veniții. Esther mi-a oferit niște sfaturi: „Mereu mergi la alte întruniri și rareori vii la cele cu nou-veniții și, din cauza asta, conducătoarea pare absentă. Niciunul dintre frați și surori nu te cunoaște. Nu îți este ușor să le verifici lucrările sau să găsești soluții pentru stările și dificultățile lor.” Am fost uluită când am auzit asta și am simțit că-mi ard obrajii. M-am gândit: „Cum poți spune că sunt o conducătoare absentă? Nu cumva vrei să spui că nu fac lucrare practică și sunt inutilă? Ești prea aspră! Nu-i ca și cum nu muncesc, verific alte lucrări. De vreme ce te ocupi de acest grup, tu ar trebui să răspunzi de el. Nu trebuie să le fac eu pe toate. Dacă aud conducătorii superiori ce ai zis, oare vor crede că nu fac lucrare practică? Nu merge așa. Trebuie să găsesc niște abateri în lucrarea ta despre care să vorbesc.” Când m-am gândit la asta, mi-am dat seama că starea mea era greșită. Sora mea îmi sublinia problemele din lucrare și, în loc să accept și să reflectez, am crezut că e prea aspră și am vrut să găsesc probleme în lucrarea ei ca s-o combat. Refuzam să accept adevărul și încercam iar să mă răzbun. M-am rugat imediat în tăcere lui Dumnezeu: „Dumnezeule, Esther mi-a atras atenția asupra unei probleme, dar eu m-am împotrivit în inima mea, lucru care nu e după voia Ta. Vreau să accept, să ascult și să reflectez asupra mea.” După ce m-am rugat, am cugetat și mi-am dat seama că aveam într-adevăr o problemă: depindeam foarte mult de Esther. Consideram că, de vreme ce ea se ocupa de toate, eu puteam să mă relaxez, așa că am ales o abordare distantă. În calitate de conducătoare de biserică, rareori ajungeam să cunosc adevăratele stări și dificultăți ale nou-veniților. Nu-mi

îndeplineam responsabilitățile. Asta chiar arăta că nu făceam lucrare practică. După aceea, i-am spus lui Esther: „Nu mi-am dat seama de această problemă până acum, dar vreau s-o remediez.” Ulterior, am luat legătura cu nou-veniții, am mers la întrunirile lor și le-am oferit părtășie ca să le îndrept stările. Când mi-am făcut datoria astfel, m-am simțit foarte liniștită.

Prin această experiență, mi-am dat seama că practicând după cuvântul lui Dumnezeu și învățând să accept supravegherea, îndrumarea, emondarea și tratarea din partea fraților și surorilor mele, chiar mă puteam schimba. Slavă lui Dumnezeu!

88. De ce mă tem că voi fi întrecută?

de Rena, Filipine

În iunie 2019, am acceptat noua lucrare a lui Dumnezeu și, după o vreme, am început udarea nou-veniților. Unii nou-veniți mi-au mulțumit mult după ce i-am ajutat, așa că am fost foarte mândră și am simțit că sunt potrivită pentru lucrarea de udare. Mai târziu, am preluat o altă nou-venită și, inițial, am udat-o și am sprijinit-o cu sârguință. Am descoperit că înțelegea bine cum stau lucrurile, că progresa foarte repede și că experiențele și înțelegerea despre care avea părtășie la întâlniri erau bune. Am simțit că avea să mă depășească rapid și că, atunci când urma să se întâmple asta, conducătoarea avea să îi ceară ei să ude pe toți ceilalți frați și surori și că nu va mai fi nevoie de mine. Când mi-a venit ideea asta, nu am mai vrut să o ud cum trebuie, așa că am discutat doar câteva lucruri externe cu ea. O dată, conducătoarea m-a întrebat despre ea, spunând: „Avem nevoie de mai mulți oameni care să se ocupe de udare acum; crezi că ea potrivită pentru cultivare?” Nu voiam ca ea să fie cultivată, pentru că avea un calibru foarte bun și mă temeam că urma să devină conducătoare de biserică pe viitor și să aibă o funcție mai înaltă decât a mea. Așa că i-am spus conducătoarei: „Îmi lipsește discernământul în privința asta. Poate reușiți să cercetați mai mult chestiunea.” Când am auzit cum conducătoarea s-a dus să-i vorbească, am fost foarte invidioasă și temătoare. Deseori m-am gândit în sinea mea: „Poate că va ajunge să fie cultivată și promovată și chiar să-mi ia locul.” Pe atunci, biserica era divizată, așa că eram în biserici diferite. Câteva luni mai târziu, am aflat că devenise conducătoare de biserică. Deși am felicitat-o și am spus că mă bucur pentru ea, în adâncul sufletului, o invidiam. M-am gândit: „De ce a devenit conducătoare atât de rapid, în timp ce eu încă mă ocup de udare?” Am fost foarte supărată și am

început să muncesc din greu pentru a-i uda pe nou-veniți, fiindcă voiam să demonstrez conducătoarei mele că și eu eram potrivită să fiu conducătoare de biserică.

Mai târziu, am fost și eu aleasă conducătoare de biserică, dar tot am fost invidioasă când am văzut că alții erau mai buni decât mine. Odată, discutam cu ceilalți conducători și diaconi despre cum să-i sprijinim și să-i ajutăm pe nou-veniți și diaconul evanghelic mi-a spus părerea sa despre această chestiune. Conducătoarei superioare i s-au părut bune ideile ei, ca și și liderilor de grup, așa că am încercat să sprijinim și să udăm nou-veniții conform sugestiilor ei. A fost foarte eficient și toți nou-veniții au fost într-adevăr dispuși să vină la adunări și să preia îndatoriri. Asta m-a făcut puțin invidioasă și m-am gândit: „Diaconul evanghelic este mai bun decât mine. Trebuie să mă perfecționez și să învăț mai mult." Mai târziu, am întrebat-o de câtă vreme își făcea datoria și am fost foarte șocată când mi-a spus că trecuseră doar șase luni. Mi-a fost foarte rușine – trecuseră doi ani de când acceptasem lucrarea lui Dumnezeu Atotputernic și eram credincioasă de mai mult timp decât toți din grup, dar tot eram ca o începătoare căreia îi lipseau ideile. Apoi, m-am comparat tot timpul cu ea. Când am văzut că era competentă în lucrarea ei, că avea întotdeauna metode bune și căi de a duce la îndeplinire diferite tipuri de lucrări bisericești și obținea rezultate, am invidiat-o și mai mult. M-am gândit: „Dacă ea continuă să obțină rezultate atât de grozave în lucrarea ei și va veni întotdeauna cu idei bune în timpul discuțiilor despre lucrare, conducătoarea superioară va vedea că este competentă și are un calibru bun și o va instrui să fie conducătoare de biserică. Nu va însemna asta că-mi va lua locul?" Odată, ea nu a venit la o adunare, pentru că era ocupată cu altă lucrare și m-a întrebat după aceea ce învățaserăm la adunare. Nu prea voiam să-i spun, așa că am spus că am uitat. Mai târziu, am observat cum conducătoarea superioară avea părtășie

adesea cu ea și rareori cu mine și asta m-a înfuriat foarte mult. M-am gândit: „Dacă nu vorbești cu mine, atunci nu-mi fac datoria!” La momentul respectiv, voiam să trec la o datorie unde puteam fi admirată de alții. M-am gândit că dacă aș putea predica eficient Evanghelia, frații și surorile m-ar putea privi cu respect, așa că am început să predic Evanghelia și am lăsat la o parte lucrarea de udare a nou-veniților. Conducătoarea superioară mi-a amintit că trebuie să înțeleg și să rezolv prompt dificultățile nou-veniților, iar eu i-am răspuns: „Bineînțeles, voi vorbi cu ei în curând.” Dar pe mine nu mă interesa decât să predic Evanghelia și nu i-am contactat deloc pe nou-veniți. Problemele lor nu au fost rezolvate la timp și ei au încetat să se adune ca de obicei. Nu după multă vreme, conducătoarea superioară mi-a trimis un mesaj ca să mă întrebe de ce nou-veniții nu se mai adunau și dacă întâmpinasem vreo dificultate, iar eu i-am spus despre starea mea. Conducătoarea a avut părtășie cu mine: „Tu ești conducătoarea bisericii și ești responsabilă de toată lucrarea bisericii, în special de udarea nou-veniților. Această lucrare este foarte importantă. Nu poți să faci lucrurile de mântuială sau să te împotmolești.” Am plâns după ce am auzit asta. M-am simțit foarte neîndreptățită pentru că nu observase deloc eforturile mele de a predica Evanghelia.

Ulterior, am început să reflectez la atitudinea pe care o avusesem față de datoria mea. În tot acest timp, îmi făcusem griji că nou-veniții aveau să fie mai buni decât mine și că nu voiam ca ei să mă întreacă. Pentru a-mi păstra statutul, nu îi udasem pe nou-veniți cum se cuvenea – mai ales pe aceia de calibru bun. În plus, nu îi încurajasem să-și facă îndatoririle. Nu-mi îndeplineam deloc responsabilitățile. M-am gândit la cuvintele lui Dumnezeu: „**Unii oameni se tem întotdeauna că alții sunt mai buni decât ei sau deasupra lor, că alți oameni vor fi recunoscuți, în timp ce ei sunt trecuți cu vederea, iar asta îi determină să-i atace și să-i excludă pe**

ceilalți. Nu este un caz de invidie față de persoanele talentate? Nu este un lucru egoist și detestabil? Ce tip de fire este aceasta? Este pizmă! Cei care se gândesc doar la propriile interese, care își satisfac doar propriile dorințe egoiste, fără să se gândească la alții sau să țină cont de interesele casei lui Dumnezeu au o fire rea, iar Dumnezeu nu are deloc dragoste pentru ei" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Libertatea și eliberarea pot fi dobândite doar prin alungarea firii corupte"). **„Momentan, vă îndepliniți cu toții îndatoririle cu normă întreagă. Nu sunteți constrânși sau legați de familie, căsătorie sau bogăție. Ați ieșit deja din aceste lucruri. Totuși, noțiunile, închipuirile, cunoașterea, intențiile și dorințele personale care vă umplu capul rămân pe deplin intacte. Așadar, când vine vorba de tot ceea ce implică reputația, statutul sau o oportunitate de a străluci – de exemplu, când auziți cum casa lui Dumnezeu plănuiește să educe diverse tipuri de indivizi talentați – inima fiecăruia dintre voi tresare de nerăbdare, fiecare dintre voi își dorește mereu să își facă un renume și să pășească în lumina reflectoarelor. Toți vreți să vă luptați pentru statut și reputație. Vă este rușine de acest lucru, dar v-ați simți prost dacă nu o faceți. Simțiți invidie, ură și vă plângeți oricând vedeți pe cineva remarcându-se și credeți că acest lucru este nedrept: «De ce nu pot să mă remarc? De ce alți oameni sunt mereu în lumina reflectoarelor? De ce mie nu-mi vine niciodată rândul?» Iar după aceea aveți resentimente, încercați să le reprimați, dar nu puteți. Vă rugați lui Dumnezeu și vă simțiți mai bine pentru o vreme, dar când întâlniți din nou acest gen de situație, tot nu o puteți depăși. Nu este aceasta o manifestare a unei staturi imature? Când oamenii sunt prinși în astfel de stări, nu cumva au căzut în capcana Satanei? Acestea sunt lanțurile naturii corupte a Satanei care îi încătușează pe oameni**" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă,

„Libertatea și eliberarea pot fi dobândite doar prin alungarea firii corupte”). Cuvântul lui Dumnezeu a dezvăluia cu precizie starea. Uram când alții erau mai buni decât mine sau mă depășeau. Când cunoșteam nou-veniți care înțelegeau bine lucrurile și aveau calibru bun, mă temeam că mă vor depăși și îmi vor lua locul, așa că nu voiam să îi ud cum se cuvine și nici ca lidera să îi cultive. Îndeosebi atunci când lucram cu diaconul evanghelic și vedeam că predica ei era eficientă, că făcea întotdeauna sugestii bune și conducătoarea superioară mergea întotdeauna la ea să discute despre lucrare, o invidiam, mă comparam în secret cu ea și voiam să o fac pe conducătoarea superioară să mă prețuiască prin predicarea Evangheliei. Mă gândeam doar la statutul meu și la părerea bună a altora despre mine. Nu-mi îndeplineam deloc responsabilitățile de conducătoare. Îmi era foarte rușine. Trebuia ca eu să-i ud cum se cuvine pe nou-veniți, astfel încât aceștia să pună rapid bazele adevăratei căi, însă nu luasem în considerare câtuși de puțin voia lui Dumnezeu. Mă gândisem doar la reputația și statutul meu și nu îi udasem și nu îi sprijinisem cu sârguință pe nou-veniți, ceea ce a făcut ca ei să nu participe la adunări în mod obișnuit. Făceam rău! Am început să reflectez asupra obiectivului pe care-l urmăream în datoria mea. Îmi făceam datoria pentru a-L mulțumi pe Dumnezeu sau pentru interesele mele? Dacă m-aș fi gândit la lucrarea bisericii și aș fi încercat să-L mulțumesc pe Dumnezeu, mi-aș fi dorit să instruiesc mai mulți oameni să-și facă îndatoririle. Însă nu făcusem asta. În schimb, invidiasem și reprimasem oameni talentați, sperând ca lidera să nu-i observe. Mi-am dat seama că îmi îndeplinisem datoria doar de dragul poziției și al intereselor mele. Am fost atât de egoistă!

Mai târziu, după ce o soră a aflat despre starea mea, mi-a trimis un fragment din cuvântul lui Dumnezeu. „**Unii oameni cred în Dumnezeu, dar nu urmăresc adevărul. Ei trăiesc mereu în funcție de trup, râvnind**

la plăcerile carnale, satisfăcându-și totdeauna propriile dorințe egoiste. Indiferent câți ani cred ei în Dumnezeu, nu vor intra niciodată în adevărul-realitate. Acesta este semnul cuiva care Îl face de rușine pe Dumnezeu. Spui: «Nu am făcut nimic pentru a mă împotrivi lui Dumnezeu. Cum L-am făcut de rușine?» Toate ideile și gândurile tale sunt ticăloase. Intențiile, scopurile și motivele din spatele a ceea ce faci și consecințele acțiunilor tale îl mulțumesc mereu pe Satana, devii bătaia lui de joc și îi permiți să te aibă la mână. Nu ai fost mărturia care ar trebui să fie un creștin. Ești al Satanei. Faci de rușine numele lui Dumnezeu în toate lucrurile și nu deții o mărturie adevărată. Își va aminti Dumnezeu lucrurile pe care le-ai făcut? În cele din urmă, ce concluzie va trage Dumnezeu despre toate acțiunile tale, despre comportamentul tău și îndatoririle pe care le-ai îndeplinit? Nu trebuie să existe o urmare, un soi de declarație? În Biblie, Domnul Isus spune: «Mulți Îmi vor zice în ziua aceea: „Doamne, Doamne, n-am profețit noi în numele Tău? N-am scos noi demoni în numele Tău? N-am făcut noi multe minuni în numele Tău?" Atunci le voi spune limpede: „Niciodată nu v-am cunoscut! Plecați de la Mine, voi, cei ce săvârșiți fărădelegea!"» (Matei 7:22-23). **De ce a spus Domnul Isus aceasta? De ce atât de mulți dintre cei care au predicat, au alungat demoni și au făcut multe minuni în numele Domnului au devenit răufăcători? S-a întâmplat pentru că ei nu au acceptat adevărurile exprimate de Domnul Isus, nu au respectat poruncile Lui și nu au avut iubire pentru adevăr în inimile lor. Au vrut doar să dea lucrarea pe care o îndepliniseră, greutățile pe care le înduraseră și sacrificiile pe care le făcuseră pentru Domnul la schimb pentru binecuvântările Împărăției Cerurilor. Prin asta, încercau să facă o înțelegere cu Dumnezeu și să-L folosească și să-L înșele, așa că Domnul Isus a fost scârbit de ei, i-a urât**

și i-a condamnat drept răufăcători. Astăzi, oamenii acceptă judecata și mustrarea cuvintelor lui Dumnezeu, dar unii încă urmăresc reputația și statutul și doresc întotdeauna să se distingă, vrând mereu să fie conducători și lucrători și să câștige reputație și statut. Deși toți spun că au credință în Dumnezeu, că Îl urmează și renunță și se sacrifică pentru Dumnezeu, ei își fac îndatoririle pentru a obține faimă, câștig și statut și au întotdeauna propriile lor planuri. Nu sunt supuși sau loiali față de Dumnezeu, pot să o ia razna făcând rău, fără să reflecteze deloc asupra lor și, astfel, devin răufăcători. Dumnezeu îi detestă pe acești oameni răi și Dumnezeu nu-i mântuiește" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Libertatea și eliberarea pot fi dobândite doar prin alungarea firii corupte"). Citirea acestui pasaj din cuvântul lui Dumnezeu m-a emoționat profund. Răufăcătorii despre care vorbește Dumnezeu nu sunt necredincioși. Ei sunt oameni care cred în Dumnezeu, Îl urmează, se sacrifică pentru El, care merg să predice Evanghelia și să lucreze în diverse locuri și îndură unele greutăți, dar își fac îndatoririle de dragul prestigiului și statutului, ca să fie admirați de alții sau să obțină o coroană. Nu sunt în stare să Îi fie loiali lui Dumnezeu și nu pot să practice adevărul și să I se supună, așa că Domnul Isus a spus: „**Plecați de la Mine, voi, cei ce săvârșiți fărădelegea!**" (Matei 7:23). M-am gândit la faptul că eu credeam în Dumnezeu de doi ani, renunțasem la studii pentru a-mi face datoria în biserică, suferisem și plătisem un preț și, totuși, nu intenționasem niciodată să-L mulțumesc pe Dumnezeu. Am vrut doar să fiu cea mai bună din biserică și să-i determin pe frații, surorile și conducătoarea mea să aibă o părere bună despre mine. De aceea am lucrat din răsputeri să ies în evidență. Tot ce făcusem era ca să-mi satisfac propriile dorințe și trăisem cu o fire satanică și coruptă. Niciunul dintre lucrurile pe care le făcusem nu era o faptă bună – erau fapte rele. Îmi făcusem datoria cu intenția și motivația greșită, care doar invocau

dezgustul și ura lui Dumnezeu. Dacă o mai țineam așa, aveam să fiu detestată și respinsă de Dumnezeu. Când mi-am dat seama de asta, m-am temut. Am vrut să mă pocăiesc și să nu mai fiu invidioasă pe frații și pe surorile mele, așa că m-am rugat lui Dumnezeu și I-am cerut să mă călăuzească.

Mai târziu, am găsit curajul de a mă destăinui conducătoarei în legătură cu corupția mea. În loc să mă dojenească, ea a avut părtășie cu mine despre experiența ei, pentru a mă ajuta. De asemenea, mi-a trimis și un fragment din cuvintele lui Dumnezeu: „**În calitate de conducător de biserică, nu trebuie doar să înveți să folosești adevărul pentru rezolvarea problemelor, trebuie, de asemenea, să înveți să descoperi și să cultivi oameni talentați, pe care categoric nu trebuie să-i invidiezi sau să-i suprimi. A practica în acest fel este în avantajul lucrării bisericii. Dacă poți cultiva câțiva urmăritori ai adevărului pentru a coopera cu tine și a face bine toată lucrarea și, în cele din urmă, toți aveți mărturii despre experiențe, atunci ești un conducător sau un lucrător calificat. Dacă ești capabil să te ocupi de toate conform principiilor, atunci te dedici cu loialitate. […] Dacă vei fi cu adevărat capabil să dai dovadă de considerație pentru intențiile lui Dumnezeu, vei putea să tratezi în mod corect alți oameni. Dacă recomanzi o persoană bună și îi permiți să se pregătească și să îndeplinească o datorie, adăugând astfel o altă persoană talentată casei lui Dumnezeu, nu-ți va ușura acest lucru munca? Nu vei da dovadă atunci de loialitate în datoria ta? Aceasta este o faptă bună înaintea lui Dumnezeu; reprezintă conștiința și rațiunea minimă pe care ar trebui să le aibă cei care slujesc drept conducători. Cei care sunt capabili să pună adevărul în practică pot accepta cercetarea lui Dumnezeu în lucrurile pe care le fac. Când accepți cercetarea lui Dumnezeu, inima ta va fi îndreptată.**

Dacă faci mereu lucrurile doar ca să le vadă ceilalți și vrei să câștigi mereu lauda și admirația celorlalți și nu accepți cercetarea lui Dumnezeu, atunci mai este Dumnezeu în inima ta? Astfel de oameni nu au inimi cu frică de Dumnezeu. Nu face mereu lucrurile de dragul tău și nu lua constant în considerare propriile interese; nu ține cont de interesele omului și nu te gândi la mândria, reputația și statutul tău. Mai întâi trebuie să te gândești la interesele casei lui Dumnezeu și să faci din ele prioritatea ta. S-ar cuveni să ții seama de intențiile lui Dumnezeu și să începi prin a contempla dacă au fost sau nu impurități în îndeplinirea datoriei tale, dacă ai fost loial, ți-ai îndeplinit responsabilitățile și dacă ai dat totul pentru asta, precum și dacă te-ai gândit sau nu din inimă la datoria ta și la lucrarea bisericii. Trebuie să te gândești la aceste lucruri. Dacă te gândești la ele frecvent și le înțelegi, îți va fi mai ușor să-ți îndeplinești bine datoria. Dacă ai un calibru slab, dacă experiența ta este superficială sau dacă nu ești competent în lucrarea ta profesională, pot exista unele greșeli sau lipsuri în lucrarea ta, iar tu s-ar putea să nu obții rezultate bune – dar vei fi făcut tot ce îți stă în putință. Nu îți satisfaci propriile dorințe egoiste sau preferințe. În schimb, acorzi mereu atenție lucrării bisericii și intereselor casei lui Dumnezeu. Deși s-ar putea să nu obții rezultate bune în datoria ta, inima ta se va fi îndreptat; dacă, în plus, poți să cauți adevărul ca să rezolvi problemele din datoria ta, vei fi la înălțimea standardului în îndeplinirea datoriei tale și, în același timp, vei putea să intri în adevărul-realitate. Asta este ceea ce înseamnă să ai mărturie” (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Libertatea și eliberarea pot fi dobândite doar prin alungarea firii corupte”). Cuvântul lui Dumnezeu enunță foarte clar principiile practicii. În calitate de conducător de biserică, trebuie să pui lucrarea bisericii pe primul loc. Când adopți atitudinea

potrivită, este mai ușor să-ți faci bine datoria. Am înțeles și că a avea credință în Dumnezeu înseamnă să ții cont de voia Sa în toate, să accepți atenta Lui cercetare și să nu iei în considerare ce cred alții. Dacă voiam să-L mulțumesc pe Dumnezeu și să devin o conducătoare competentă, trebuia să renunț la statutul, reputația și interesele mele. Trebuia să găsesc nou-veniți talentați care merită să fie cultivați și să-i ajut să-și facă îndatoririle și să pregătească fapte bune. Acela era singurul mod ca eu să-mi îndeplinesc datoria. Dumnezeu este drept cu toată lumea. El nu Se uită la calibrul sau la statutul nostru, ci Se uită dacă suntem sau nu în stare să urmărim și practicăm adevărul. Dacă îmi făceam datoria conform cerințelor lui Dumnezeu și principiilor adevărului și mă gândeam întotdeauna cum să-mi fac lucrarea într-un mod care să fie benefic lucrării bisericii, chiar dacă aveam un calibru puțin cam slab, Dumnezeu tot avea să mă lumineze și să mă îndrume să-mi îndeplinesc bine datoria. După ce am înțeles voia lui Dumnezeu, m-am rugat Lui pentru a mă pocăi și am spus că sunt dispusă să mă lepăd de trup, să practic adevărul și să-mi îndeplinesc datoria pentru a-L mulțumi.

După aceea, din ce în ce mai mulți nou-veniți au început să accepte lucrarea lui Dumnezeu din zilele de pe urmă și conducătoarea mi-a cerut să instruiesc mai mult personal de udare. Am început din nou să-mi fac griji că nou-veniții pe care îi cultivam îmi vor lua locul și că lidera nu mă va mai prețui. Apoi mi-am dat seama că nu ar mai trebui să mă gândesc la mândria și la statutul meu și că trebuia să țin cont de interesele lucrării bisericii. M-am rugat lui Dumnezeu și mi-am amintit câteva dintre cuvintele Sale: „**În calitate de conducător de biserică, nu trebuie doar să înveți să folosești adevărul pentru rezolvarea problemelor, trebuie, de asemenea, să înveți să descoperi și să cultivi oameni talentați, pe care categoric nu trebuie să-i invidiezi sau să-i suprimi. A practica în acest fel este în avantajul**

lucrării bisericii. Dacă poți cultiva câțiva urmăritori ai adevărului pentru a coopera cu tine și a face bine toată lucrarea și, în cele din urmă, toți aveți mărturii despre experiențe, atunci ești un conducător sau un lucrător calificat. Dacă ești capabil să te ocupi de toate conform principiilor, atunci te dedici cu loialitate" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Libertatea și eliberarea pot fi dobândite doar prin alungarea firii corupte"). În calitatea mea de conducătoare de biserică, era responsabilitatea mea să instruiesc nou-veniții să își îndeplinească datoriile și era responsabilitatea și obligația fiecărui credincios să îndeplinească o datorie. Din ce în ce mai mulți nou-veniți ajungeau să-L accepte pe Dumnezeu Atotputernic și, dacă nu cultivam pe nimeni ca să-i ude, atunci ei nu erau udați prompt, intrarea lor în viață avea de suferit și lucrarea bisericii avea să fie și ea afectată. Așadar, am ales patru nou-veniți care înțelegeau bine lucrurile, i-am instruit să fie lideri de grup și i-am lăsat să găzduiască pe rând adunările. De asemenea, le-am amintit frecvent și i-am ajutat să ude pe ceilalți nou-veniți. Cooperând astfel, nu doar că nou-veniții au fost repede udați, dar și eu am avut mai mult timp să mă concentrez asupra întregii lucrări a bisericii și eficiența lucrării noastre s-a îmbunătățit treptat. Am fost foarte mulțumită să-i văd pe nou-veniți progresând puțin câte puțin și începând să-și îndeplinească îndatoririle. M-am simțit ușurată și am înțeles puțin mai bine cuvintele lui Dumnezeu. E așa cum spun cuvintele lui Dumnezeu: „**Dacă recomanzi o persoană bună și îi permiți să se pregătească și să îndeplinească o datorie, adăugând astfel o altă persoană talentată casei lui Dumnezeu, nu-ți va ușura acest lucru munca? Nu vei da dovadă atunci de loialitate în datoria ta? Aceasta este o faptă bună înaintea lui Dumnezeu; reprezintă conștiința și rațiunea minimă pe care ar trebui să le aibă cei care slujesc drept conducători**" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Libertatea și eliberarea pot fi dobândite doar prin alungarea firii

corupte”). Faptul că am căpătat această înțelegere și că am o oarecare practică și intrare în datoria mea se datorează întru totul cuvintelor lui Dumnezeu. Slavă lui Dumnezeu!

89. Reflecțiile unui „lider bun”

de Rubylen, Filipine

Din copilărie, părinții m-au învățat să fiu prietenoasă cu oamenii, să fiu o persoană abordabilă și înțelegătoare. Dacă cei din jur aveau probleme sau defecte, nu eram capabilă să le expun în față și trebuia să mă gândesc la demnitatea lor. Datorită acestei educații, niciodată nu am avut conflicte sau certuri, iar cei din anturaj mă considerau un om bun și doreau să se asocieze cu mine. Și eu gândeam la fel, că era bine să te porți așa cu oamenii. Tot astfel am relaționat cu frații și surorile și după ce am crezut în Dumnezeu. Mai ales după ce am devenit lider de biserică, m-am gândit că trebuie să fiu prietenoasă cu alții și niciodată să nu-i acuz de greșeli cu ușurință. Astfel, buna relație dintre noi nu avea să fie stricată, iar ei aveau să dorească să relaționeze cu mine și să mă laude ca lider amabil și bun.

Mai târziu, am descoperit că un lider de grup, sora Joan, își făcea datoria fără nicio povară. I-am amintit de multe ori: „Ca lider de grup, ar trebui să înțelegi starea fraților și surorilor tale și să urmărești lucrarea grupului.” Dar ea tot n-a făcut-o, deci a trebuit să-i reamintesc și s-o întreb de ce. A zis că nu avea decât o oră de timp liber, însă ea o folosea pe Facebook și ca să vadă filme, deci nu se interesa de nimic. Când am auzit asta, m-am înfuriat și m-am gândit: „Ești atât de leneșă și nu duci nicio povară! Când frații și surorile tale nu participă la adunări, nu te gândești să-i susții!” Am vrut să o tratez pentru că-și făcea datoria superficial și era iresponsabilă, dar m-am gândit că, dacă aș trata-o, s-ar putea îndepărta de mine și ar spune că nu sunt un lider bun, abordabil. N-am vrut să stric relația noastră armonioasă, așa că, în loc să o tratez, am încurajat-o. Am zis: „Poți folosi ora aceasta de timp liber încercând să înțelegi starea fraților și surorilor, și atunci vei putea să-ți faci bine datoria.” A lucrat bine câteva

zile, dar mereu a reapărut aceeași problemă. Modul superficial în care își îndeplinea datoria a făcut ca tot mai mulți nou-veniți să participe neregulat la adunări, iar unii nou-veniți nici nu s-au mai deranjat să vină. Eram foarte furioasă! Această lideră de grup era atât de iresponsabilă! Chiar am vrut să o tratez, însă, gândindu-mă că se va îndepărta de mine, n-am zis nimic și a trebuit să ud și să susțin eu însămi acești nou-veniți. După ce am vorbit cu acești nou-veniți, am aflat că nu au venit la adunări fiindcă existau multe dificultăți care nu au fost rezolvate. Joan, însă, îmi spusese că ei nu au răspuns la mesaje. Văzând ce atitudine avea Joan față de datoria ei, chiar am vrut să o tratez. Am vrut s-o informez despre urmările grave ale iresponsabilității ei. Numai că am vrut și să fiu un lider bun, care e amabil și abordabil, așa că m-am răzgândit și i-am spus cuvinte de încurajare. Și astfel, ea nu s-a mai schimbat. La o adunare, Joan s-a plâns: „Sunt de mult timp în grup. De ce nu am fost promovată?” Auzind ce-a zis Joan, m-am gândit: „Ești atât de leneșă, îți faci datoria superficial și ești iresponsabilă. Cum să fii promovată?” Deși eram furioasă pe ea, am consolat-o, zicând: „Orice îndatorire ne-o îndeplinim pe baza rânduielilor suverane ale lui Dumnezeu. Chiar dacă îndatoririle noastre sunt diferite, toți udăm nou-veniții și experimentăm lucrarea lui Dumnezeu.” Am crezut că asta o va face să simtă că o înțeleg și țin la ea și că sunt un lider bun. Astfel, deși vedeam problemele altora, niciodată nu i-am expus ori tratat. În loc să fac asta, le-am spus lucruri drăguțe, ca să-i consolez și să-i încurajez. M-am gândit că astfel mi-aș putea păstra în inimile tuturor imaginea bună, de persoană abordabilă.

Altă dată, Edna, diacon de evanghelizare, și Anne, lider de grup, nu se înțelegeau bine. Edna mi-a spus, furioasă: „Anne e prea leneșă. Am întrebat-o de starea și dificultățile celor din grup și a răspuns foarte târziu. Dacă eu nu sunt la curent cu starea lor, ea nu-și face bine datoria.” Știam că

Edna avea o fire cam arogantă și că tonul îi era adesea de poruncă sau pretenție, lucru greu de acceptat pentru alții, iar Anne era preocupată de mândria ei. Probabil a auzit tonul Ednei și nu l-a putut accepta, așa că nu a vrut să răspundă. Voiam să-i semnalez Ednei lucrul acesta, dar nu voiam să se simtă jignită ori să simtă că nu o înțeleg, așa că i-am spus prietenește: „Poate Anne era ocupată și nu ți-a văzut mesajul." Apoi, m-am dus la Anne și Anne mi-a zis, nefericită: „Edna e prea arogantă, are pretenții în legătură cu modul în care îmi fac datoria. De aceea, nu vreau să-i răspund la mesaje." Am văzut că nu primea sfaturi de la alții și am vrut să-i amintesc despre asta, dar mi-am făcut griji că nu va dori să recunoască și că asta va distruge armonia dintre noi. Așa că i-am spus: „Poate ai înțeles-o greșit pe Edna. Ea vrea doar să-ți faci bine datoria." Le-am oferit numai cuvinte de consolare și îndemnuri și nu le-am atras atenția asupra problemelor lor. Niciuna dintre ele nu se înțelegea pe sine. Edna tot nu putea urmări lucrarea lui Anne, iar Anne simțea că era nedreptățită și că nu putea îndeplini această datorie. Știam că nu-mi îndeplineam responsabilitățile ca lider, adică ele nu-și dădeau seama de propriile probleme. Eu provocasem aceste urmări. M-am rugat lui Dumnezeu, cerându-I să mă lumineze ca să mă pot cunoaște.

În cuvântul lui Dumnezeu am citit: „**Practicarea adevărului nu are legătură cu rostirea cuvintelor goale sau trâmbițarea sloganurilor. Mai degrabă, are legătură cu faptul că, indiferent ce întâmpină oamenii în viață, atât timp cât implică principiile conduitei umane, perspectivele lor asupra lucrurilor sau chestiunea îndeplinirii propriilor îndatoriri, se confruntă cu o alegere și ar trebui să caute adevărul, să caute o bază și principiile în cuvintele lui Dumnezeu și apoi să găsească o cale de practică. Cei care pot practica în acest fel sunt oameni care urmăresc adevărul. A fi capabil să urmărești adevărul în acest fel, indiferent cât**

de mari sunt dificultățile pe care le întâmpini, înseamnă să mergi pe calea lui Petru, pe calea căutării adevărului. De exemplu: ce principiu ar trebui urmat când e vorba să interacționezi cu alții? Poate că punctul tău de vedere inițial este acesta: «Armonia este o comoară, toleranța este excelență» și că ar trebui să rămâi în grațiile tuturor, să eviți să-i faci pe alții de râs și să nu ofensezi pe nimeni, obținând astfel relații bune cu ceilalți. Constrâns de acest punct de vedere, păstrezi tăcerea când îi vezi pe alții făcând lucruri rele sau încălcând principiile. Ai prefera ca lucrarea bisericii să fie prejudiciată decât să jignești pe cineva. Cauți să rămâi în grațiile tuturor, indiferent cine sunt. Te gândești doar la sentimentele umane și să nu te faci de râs când vorbești și te exprimi mereu în cuvinte care sună frumos, ca să-i mulțumești pe ceilalți. Chiar dacă descoperi că o persoană are probleme, alegi să le tolerezi și vorbești despre ele doar pe la spatele său, dar în față păstrezi pacea și îți menții relația. Ce crezi despre o astfel de conduită? Nu este aceea a unei persoane care caută să placă oamenilor? Nu e destul de șireată? Încalcă principiile conduitei umane. Nu e josnic să te comporți în acest fel? Aceia care se comportă astfel nu sunt oameni buni, acesta nu e un fel nobil de a te comporta. Indiferent cât de mult ai suferit și indiferent câte prețuri ai plătit, dacă te comporți fără principii, atunci ai eșuat în această privință, iar conduita ta nu va fi recunoscută, ținută minte sau acceptată înaintea lui Dumnezeu” (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Pentru a-ți îndeplini bine datoria, trebuie măcar să fii înzestrat cu o conștiință și cu rațiune”). După ce am cugetat la cuvintele lui Dumnezeu, am înțeles: a practica adevărul înseamnă să acționezi după principiile adevărului orice ar fi și să nu te temi că ofensezi lumea. Dar în relația mea cu frații și surorile, mereu voiam ca alții să mă stimeze, să păstrez armonia cu ei, și urmăream să fiu o persoană

abordabilă și înțelegătoare, ca să fiu lăudată de frați și surori. În schimb, neglijam să practic adevărul. Când am văzut-o pe Joan fâcându-și datoria fără să ducă o povară, fiind leneșă și vicleană, am vrut să o tratez pentru că era iresponsabilă. Numai că, pentru a-mi păstra buna relație cu ea și ca s-o fac să mă considere un lider bun și abordabil, nu i-am expus problema. Ca urmare, din cauza iresponsabilității ei, unii nou-veniți nu și-au putut rezolva problemele, deci nu au venit la adunări. Iar în cazul cu Edna și Anne, am văzut că nu puteau coopera armonios și că nu se cunoșteau pe ele însele, dar, în loc să le semnalez problemele ori să le ajut să se cunoască, eu am reacționat ambiguu, încercând să reduc conflictele dintre ele spunându-le cuvinte de consolare și sfaturi. În consecință, Edna tot nu a reușit să urmărească situația, iar Anne nu și-a făcut bine datoria și voia să lase pe altcineva în locul ei. Am văzut că, pentru a-mi păstra imaginea de lider bun, amabil și abordabil, eu nu am apărat deloc interesele bisericii. Am preferat să las lucrarea să aibă de suferit, ca eu să-mi mențin relațiile cu oamenii. Am fost atât de egoistă și demnă de dispreț! Am fost lingușitoare și falsă. Modul în care am acționat și m-am comportat s-a bazat în totalitate pe firea mea coruptă. Eu nu practicam adevărul. Chiar dacă alții mă lăudau, Dumnezeu nu m-ar lăuda deloc. În plus, nu am expus ori semnalat problemele fraților și surorilor și nu am avut părtășie despre adevăr pentru a le rezolva, deci, ei nu și-au dat seama de firea lor coruptă sau nu și-au îndeplinit bine îndatoririle, ceea ce a afectat lucrarea de evanghelizare. Abia când am realizat asta, am înțeles că nu eram deloc un om bun, fiindcă nu-mi ajutam frații și surorile să avanseze în intrarea în viață. Dimpotrivă, i-am făcut pe toți să mă apere, să mă laude și să mă admire, ceea ce e dezgustător pentru Dumnezeu. Când mi-am dat seama de asta, am fost foarte tristă, așa că m-am rugat lui Dumnezeu, cerându-i călăuzire în înlăturarea firii mele corupte.

Ulterior, aflând de starea mea, o soră mi-a trimis un pasaj din cuvintele lui Dumnezeu: „**Esența din spatele comportamentului bun, precum a fi abordabil și amabil, poate fi descrisă într-un singur cuvânt: prefăcătorie. Un astfel de comportament bun nu se naște din cuvintele lui Dumnezeu și nici ca rezultat al practicării adevărului sau al purtării conform principiilor. Ce anume îl produce? Provine din motivele, uneltirile oamenilor, din prefăcătoria lor, jucarea unui rol, din faptul că sunt înșelători. Când oamenii aderă la aceste comportamente bune, scopul este să obțină lucrurile pe care și le doresc; în caz contrar, ei nu s-ar mâhni niciodată în acest fel și ar trăi contrar propriilor dorințe. Ce înseamnă a trăi contrar propriilor dorințe? Înseamnă că adevărata lor natură nu este pe atât de manierată, lipsită de viclenie, blândă, bună și virtuoasă pe cât își imaginează oamenii. Ei nu trăiesc după conștiință și rațiune; în schimb, trăiesc pentru a atinge un anumit scop sau cerință. Care este adevărata natură a omului? Adevărata sa natură este confuză și ignorantă. Fără legile și poruncile date de Dumnezeu, oamenii nu ar avea idee ce este păcatul. Nu așa era omenirea în trecut? Doar atunci când Dumnezeu a emis legile și poruncile, oamenii au avut un concept despre păcat. Însă tot nu aveau conceptul de bine și rău sau de lucruri pozitive și negative. Și, în acest caz, cum ar putea ei să fie conștienți de principiile corecte pentru a vorbi și a acționa? Ar putea să știe ce moduri de a acționa, ce comportamente bune ar trebui să se regăsească în umanitatea normală? Ar putea să știe ce produce un comportament cu adevărat bun, ce fel de cale ar trebui să urmeze pentru a trăi o asemănare umană? N-ar putea. Din cauza naturii satanice a oamenilor, din cauza instinctelor lor, ei n-ar putea decât să se prefacă și să pretindă că trăiesc decent și cu demnitate – ceea ce a dat naștere la înșelăciuni precum a fi bine educat și rațional, blând și**

rafinat, curtenitor, a respecta bătrânii și a avea grijă de tineri și a fi amabil și abordabil; astfel au apărut aceste trucuri și tehnici de înșelăciune. Și, odată ce au apărut, oamenii s-au agățat selectiv de una sau mai multe dintre aceste înșelăciuni. Unii au ales să fie amabili și abordabili, alții au ales să fie bine educați și raționali, blânzi și rafinați, unii au ales să fie curtenitori, să respecte bătrânii și să aibă grijă de tineri, alții au ales să fie toate aceste lucruri. Și totuși, Eu îi definesc pe oamenii cu astfel de comportamente bune printr-un singur termen. Care este acel termen? «Pietre netede.» Ce sunt pietrele netede? Sunt acele pietre netede din râuri care au fost erodate și lustruite, îndepărtând orice margini ascuțite, după ani lungi de trecere a apei. Și, deși s-ar putea să nu îi doară când calcă pe ele, oamenii pot aluneca pe ele dacă nu au grijă. Ca aspect și formă, aceste pietre sunt foarte frumoase, dar odată ce le-ai luat acasă, sunt destul de inutile. Nu te înduri să le arunci, dar nu are rost nici să le păstrezi – asta este ceea ce reprezintă o «piatră netedă». Pentru Mine, oamenii care au aceste comportamente aparent bune sunt lipsiți de entuziasm. Ei pretind că sunt buni la exterior, dar nu acceptă deloc adevărul, spun lucruri care sună frumos, dar nu fac nimic real. Nu sunt decât pietre netede" [Cuvântul, Vol. 6: Despre urmărirea adevărului I, „Ce înseamnă să urmărești adevărul (3)"]. Înainte, întotdeauna mi s-a părut că cei abordabili și amabili sunt oameni buni. Niciodată nu m-am gândit că în spatele unor astfel de fapte bune stau firi satanice corupte și scopuri și intenții personale. Din copilărie am urmărit să fiu o persoană abordabilă și amabilă, iar prietenii, frații și surorile mă lăudau toți că sunt grijulie și amabilă. În adâncul inimii mele, însă, nu făceam decât să-i determin pe ceilalți să mă admire și să mă laude. M-am folosit de aparența de a fi abordabilă și amabilă pentru a-mi orbi și amăgi frații și surorile. Am văzut că Dumnezeu caracterizează oamenii cu

astfel de purtare bună ca „pietre netede”. Aceste pietre arată bine la suprafață și nu te doare când calci pe ele, dar e foarte ușor să aluneci pe ele și să cazi. Sunt plăcute la privit, dar nu au niciun folos practic. Mi-am dat seama că aceasta eram eu, cineva care părea abordabil și amabil, însă nu oferea niciun ajutor practic fraților și surorilor. Inima mea era plină de amăgire și viclenie. Eram bună cu toți și nu ofensam pe nimeni. Eram doar o „piatră netedă”, o lingușitoare ce prefera calea de mijloc și o ipocrită vicleană. Este exact cum dezvăluie cuvântul lui Dumnezeu: „**Cei care merg pe calea de mijloc sunt cei mai perfizi oameni dintre toți. Nu jignesc pe nimeni, sunt fini și alunecoși, se pricep să intre în joc în toate situațiile și nimeni nu le poate vedea defectele. Sunt aidoma satanelor!**” (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Doar prin practicarea adevărului poți rupe cătușele unei firi corupte”). Înainte credeam că Dumnezeu și oamenii îi plac și îi aprobă pe cei care sunt abordabili. Acum, însă, mi-am dat seama că acțiunile mele nu au fost deloc în consens cu principiile adevărului și cu cuvântul lui Dumnezeu. Nu făceam decât să-mi arăt firea amăgitoare. Asemenea oameni nu au demnitate ori caracter, și Dumnezeu îi urăște. Am știut: dacă nu aveam să mă căiesc și să mă schimb, într-o zi Dumnezeu mă va da în vileag și mă va lepăda. Nu voiam să fiu o astfel de persoană. Așa că m-am rugat lui Dumnezeu, m-am căit, și I-am cerut lui Dumnezeu să mă ajute să-mi schimb firea, să-mi dea putere să practic adevărul și să mă ajute să am o inimă sinceră față de Dumnezeu, de frați și de surori.

Într-o zi, o soră mi-a trimis două pasaje din cuvintele lui Dumnezeu:

Care este standardul după care sunt judecate acțiunile și comportamentul unei persoane drept bune sau rele? Acesta e dacă acea persoană, în gândurile, dezvăluirile și acțiunile sale, deține sau nu mărturia punerii în practică a adevărului și a trăirii adevărului-

realitate. Dacă nu ai această realitate sau nu o trăiești, atunci, fără nicio îndoială, ești un răufăcător.

– Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Libertatea și eliberarea pot fi dobândite doar prin alungarea firii corupte”

Responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor:

1. Conduceți oamenii să mănânce și să bea din cuvintele lui Dumnezeu, să le înțeleagă și să pătrundă în realitatea cuvintelor lui Dumnezeu.

2. Familiarizați-vă cu stările fiecărui tip de persoană și rezolvați diferitele dificultăți legate de intrarea în viață pe care le întâmpină în viața lor.

3. Aveți părtășie despre principiile adevărului care ar trebui înțelese pentru a îndeplini fiecare datorie cum se cuvine.

4. Țineți-vă la curent cu circumstanțele supraveghetorilor diferitelor lucrări și ale personalului responsabil pentru diferite slujbe importante și repartizați-i din nou sau înlocuiți-i cu promptitudine dacă este necesar, astfel încât să preveniți sau să atenuați pierderile cauzate de angajarea unor persoane nepotrivite și garantați eficiența și progresul fără probleme al lucrării.

5. Mențineți un control și o înțelegere actualizate a stării și progresului fiecărui proiect al lucrării și fiți capabili să rezolvați cu promptitudine problemele, să corectați abaterile și să remediați omisiunile din lucrare, astfel încât aceasta să progreseze fără probleme.

[…]

– Cuvântul, Vol. 5: Responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor, „Responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor (1)”

După ce am citit cuvintele lui Dumnezeu, am înțeles: standardul lui Dumnezeu în evaluarea umanității noastre nu este câte fapte bune exterioare facem sau câți oameni ne admiră, ci dacă putem asculta de Dumnezeu și dacă gândurile și faptele noastre dovedesc practicarea adevărului. Doar astfel de oameni au o bună umanitate. Am văzut-o pe Joan făcându-și datoria superficial și fiind iresponsabilă. Le-am văzut și pe Edna și Anne trăind în firile lor corupte și ignorându-se una pe alta. Toate acestea au afectat lucrarea bisericii. Ca lider de biserică, ar fi trebuit să am părtășie, să expun și să analizez natura faptelor lor. În loc de asta, eu le-am spus cuvinte amabile și am încercat să fac pace. Deși vedeam că lucrarea bisericii suferă, a trebuit să-mi păstrez imaginea bună. Nu doar că nu am dovedit practicarea adevărului, ci am ratat îndeplinirea răspunderilor mele ca lider de biserică și nu am ajutat câtuși de puțin intrarea în viață a fraților și surorilor. Înainte credeam că, dacă puteam trăi în armonie cu frații și surorile și puteam să-i fac să mă considere abordabilă și amabilă, eram un lider bun. Acum, reflectând, acest mod de înțelegere e incorect. Un lider cu adevărat bun poate avea părtășie despre adevăr pentru a rezolva probleme, poate acționa conform principiilor, nu se teme că ofensează și este responsabil față de viețile fraților și surorilor. Confruntată cu problemele fraților și surorilor mele, în loc să le semnalez și să-i ajut să pătrundă în realitățile adevărului, m-am folosit de trucuri ca să-mi apăr propria imagine, ca să le ofer consolare și încurajare, și nu am rezolvat problemele reale. Nu-i așa că doar îmi păcăleam și îmi amăgeam frații și surorile? Am realizat că modul meu anterior de înțelegere a faptului de-a fi un lider bun a fost greșit și nu a fost deloc în consens cu cerințele lui Dumnezeu. Toate cuvintele și faptele mele ar trebui să se întemeieze pe principiile cuvântului lui Dumnezeu. Dacă nu practic adevărul, eu merg pe calea împotrivirii față de Dumnezeu. Dumnezeu dorește oameni care pot vorbi și acționa potrivit cuvintelor și

cerințelor Lui, nu care aderă la virtuți ale culturii tradiționale, nu care caută lauda, vorbesc și acționează necinstit și nu practică adevărul. Gândindu-mă la aceasta, am realizat că trebuia să-mi schimb modul de a relaționa cu alții. Ca lider de biserică, nu mai puteam să-mi fac datoria după propriile dorințe. Dimpotrivă, trebuia să acționez după voia lui Dumnezeu și să-mi ajut frații și surorile să rezolve dificultățile după cuvântul lui Dumnezeu, ca să-și poată îndeplini îndatoririle conform adevărului și principiilor. Aceasta era responsabilitatea mea. În cuvântul lui Dumnezeu am găsit o cale de a practica. Deci, m-am rugat lui Dumnezeu și I-am cerut să mă călăuzească în practicarea adevărului pentru îndepărtarea corupției mele.

Mai târziu, am citit cuvântul lui Dumnezeu. „**Ceea ce oamenii ar trebui să tindă cel mai mult să realizeze este să facă din cuvintele lui Dumnezeu baza lor, iar din adevăr, criteriul lor; numai atunci vor putea să trăiască în lumină și să trăiască asemănarea unei persoane normale. Dacă îți dorești să trăiești în lumină, ar trebui să acționezi conform adevărului; ar trebui să fii o persoană sinceră care spune vorbe sincere și face lucruri cinstite. Este esențial să ai adevărurile-principii în comportamentul tău; odată ce oamenii pierd adevărurile-principii și se concentrează doar asupra comportamentului bun, acest lucru dă inevitabil naștere la falsitate și prefăcătorie. Dacă nu există niciun principiu în comportamentul oamenilor, atunci, oricât de bun este comportamentul lor, sunt niște ipocriți; s-ar putea să fie capabili să-i inducă în eroare pe ceilalți pentru un timp, dar nu vor fi niciodată de încredere. Numai atunci când oamenii acționează și se comportă conform cuvintelor lui Dumnezeu au o bază adevărată. Dacă nu se comportă conform cuvintelor lui Dumnezeu și se axează doar pe a pretinde că se comportă bine, pot, prin urmare, să devină oameni buni? Categoric nu. Doctrinele bune și comportamentul bun nu pot schimba**

firile corupte ale omului și nu pot schimba esența lui. Numai adevărul și cuvintele lui Dumnezeu pot schimba firile corupte, gândurile și opiniile oamenilor și pot deveni viața lor. […] În unele cazuri speciale, devine necesar să dăm în vileag direct greșelile altor oameni și să-i emondăm, astfel încât aceștia să dobândească cunoașterea adevărului și dorința de a se pocăi. Abia atunci se obține efectul cuvenit. Această cale de practicare este foarte benefică pentru oameni. Nu-i așa că le este de un real ajutor și că e constructivă pentru ei?" [Cuvântul, Vol. 6: Despre urmărirea adevărului I, „Ce înseamnă să urmărești adevărul (3)"]. Cuvintele lui Dumnezeu mi-au arătat calea pentru a-mi schimba firea, adică să acționez după cuvintele lui Dumnezeu, să folosesc adevărul drept criteriu al meu, să nu mă ascund în spatele unor fapte bune la suprafață, să practic adevărul, să fiu o persoană onestă. Când văd întâmplându-se lucruri care contravin principiilor adevărului sau când văd frați și surori îndeplinindu-și îndatoririle înrădăcinați în firi corupte, trebuie să fiu onestă cu ei, să-i tratez potrivit principiilor și să avem părtășie, să le semnalez lucrurile ori să-i tratez, după cum e nevoie. Numai astfel frații și surorile pot să-și dea seama de abaterile lor în îndeplinirea îndatoririlor și pot redresa lucrurile în timp. Asta înseamnă să-mi ajut într-adevăr frații și surorile și să am relații cu ei pe baza cuvântului lui Dumnezeu. Asta înseamnă relații normale între oameni. După ce am înțeles cum să practic adevărul, mi-am zis: „Nu te teme să vorbești despre greșelile altora și nu spune întotdeauna lucruri bune! Dumnezeu îi urăște pe cei care se prefac și amăgesc. Cuvintele și faptele mele trebuie să fie în acord cu cuvintele lui Dumnezeu și principiile adevărului." Mai târziu, când am văzut-o pe Joan că iar este leneșă, am vrut să-i atrag atenția, dar când a sosit momentul să acționez, mi s-a părut foarte dificil. Încă eram îngrijorată că-mi voi pierde buna imagine în inima ei. M-am gândit la cuvântul lui Dumnezeu pe care-l citisem și am realizat că eu mă bazam în

continuare pe ideea de a fi abordabilă și amabilă în maniera de a mă comporta. M-am rugat lui Dumnezeu cerându-I să mă călăuzească în practicarea adevărului. Apoi, m-am dus la Joan și i-am spus: „Soră, nu știu dacă-ți dai seama, însă, din cauză că-ți faci datoria superficial și ești iresponsabilă, mulți nou-veniți nu vin la adunări. Modul acesta de a-ți face datoria provoacă prea multă întârziere în udarea nou-veniților…” După ce i-am semnalat problema ei, i-am și împărtășit experiența mea. Am crezut că se va înfuria și mă va ignora, dar ce s-a întâmplat m-a surprins. Nu doar că nu a fost furioasă, ci a reflectat la ea însăși și a spus: „Acesta e defectul meu și trebuie să mă schimb.” După aceea, sora Joan a început să-și facă datoria cu sinceritate și nou-veniții pe care îi uda ea au participat la adunări mai regulat. Relația dintre noi nu s-a rupt, ca urmare a călăuzirii și ajutorului pe care i le-am dat. A devenit mai bună! Ulterior, când am văzut iarăși corupția ei, i-am semnalat-o direct, iar ea a fost capabilă să accepte și să se cunoască. Acum, atitudinea ei față de datoria proprie s-a schimbat mult și mai târziu a fost promovată ca lider de biserică. Am semnalat și problemele Ednei și ale lui Anne. Edna și-a dat seama de aroganța ei și a spus că trebuie să schimbe modul în care discuta cu alții, iar Anne și-a recunoscut firea coruptă și a zis că vrea să se schimbe. Asta m-a făcut foarte fericită! Slavă lui Dumnezeu! Numai cuvântul lui Dumnezeu poate schimba oamenii!

Experimentarea acestor lucruri mi-a permis să văd că o persoană cu adevărat bună nu e cineva care se poartă la suprafață cum consideră lumea că e bine. Înseamnă să acționezi după cuvântul lui Dumnezeu, să practici adevărul și să fii o persoană onestă. Dumnezeu iubește o astfel de persoană. Am mai văzut că, dacă observ probleme la alții, trebuie să am părtășie și să-i ajut repede, să-i expun și să-i tratez când e nevoie. Numai astfel își pot da seama de corupția și defectele proprii și pot să caute adevărul și să-și îndeplinească îndatoririle conform principiilor. Acesta e cel mai bun mod de

a-i ajuta. Acum, nu mă mai tem să semnalez problemele fraților și surorilor. Indiferent ce cred ei despre mine, eu vreau să practic onestitatea, să respect principiile și să apăr lucrarea bisericii. Slavă lui Dumnezeu!

90. Poliția cere bani lichizi

de Gao Hui, China

Într-o zi din iulie 2009, sora Liu a venit în grabă acasă la mine, să-mi spună că liderul bisericii noastre fusese arestat și că poliția luase o parte din banii bisericii. Când am auzit asta, m-am îngrijorat foarte tare și mi-am zis: „Familia mea păstrează o parte din banii bisericii. Numele meu și al soțului meu apar pe chitanțe. Dacă acele chitanțe ajung pe mâna poliției, sigur ne vor aresta și banii vor fi confiscați.” Așadar, am dus repede banii bisericii altundeva.

După câteva zile, șeful securității publice a venit cu peste 20 de polițiști să ne percheziționeze casa. Unul dintre polițiști mi-a arătat o chitanță și m-a întrebat: „Tu ai scris-o? Dă-mi cei 250000 de yuan pe care-i păstrezi pentru biserică!” M-am speriat puțin, așa că în inima mea m-am rugat imediat lui Dumnezeu: „Dumnezeule, Te rog, dă-mi putere și credință. Nu vreau să predau ofrandele, nici să Te trădez.” Apoi, m-am gândit la cuvintele Lui: „**Din tot ce are loc în univers, nu există nimic în care Eu să nu am ultimul cuvânt. Există ceva ce nu se află în mâinile Mele?**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvintele lui Dumnezeu către întregul univers”, Capitolul 1). Mi-am zis: „Toate sunt în mâinile lui Dumnezeu, trebuie să mă bazez pe El ca să țin piept acestei încercări.” Apoi, polițistul a insistat: „Cine ți-a dat fondurile să le păstrezi? Dă-ne banii acum!” Am fost foarte supărată, m-am gândit: „Banii sunt ofrandele aleșilor lui Dumnezeu pentru El. Ce drept ai asupra lor? De ce-ar trebui să ți-i dau?” Un polițist a văzut că nu vorbim, atunci l-a apucat pe soțul meu de cap și l-a trântit de perete, întrebând din nou unde sunt banii. Am fost furioasă și supărată. Soțul meu avea probleme de sănătate, după un accident de mașină, și nu putea să facă față unui astfel de abuz. Șeful securității publice i-a spus

polițistului: „Ăsta nu e bine, ar putea leșina repede.” Nevrând să-și păteze mâinile cu o crimă, polițistul s-a oprit. Apoi, m-au dus pe mine într-o altă cameră, m-au încătușat de un scaun și m-au întrebat aspru: „Unde ai pus cei 250000? Dacă ne spui, nu te vom aresta și nu-ți vei păta reputația. Dar dacă nu ne spui, asta te așteaptă!” Fiindcă n-am răspuns, peste 10 polițiști au început să ne percheziționeze casa. Au răscolit în interior și afară, toate dulapurile și sub paturi, chiar și sub carcasa televizorului și a mașinii de spălat. Unii polițiști s-au târât pe jos, bătând în gresie, iar alții s-au împrăștiat și au bătut în pereți. Dacă li se părea că un loc suna a gol, îl spărgeau și verificau. Curând, am auzit pe cineva strigând încântat: „I-am găsit, i-am găsit!” Un polițist a venit repede cu punga plină de bani și au început să-i numere. Au găsit 121500. Le-am spus polițiștilor: „Sunt economiile familiei mele.” Dar polițiștii m-au ignorat. Fiindcă n-au găsit toată suma de 250000, și-au continuat căutările. Au răscolit toate ungherele. Au desfăcut cușca de câine și ne-au făcut țăndări masa de marmură. Chiar și hornul de pe acoperiș a fost distrus. Au scos toată pardoseala din mai multe camere și au săpat pământul de sub copacii din curte – doar ca să găsească banii. Priveam neputincioasă cum ne răvășesc toată casa. M-am înfuriat. PCC se dedă la cele mai josnice fapte în încercarea de a confisca banii bisericii. Niște demoni! Eram furioasă, dar și îngrijorată. După accidentul de mașină, soțul meu nu mai putuse să facă muncă manuală grea, iar eu am ajuns să întrețin toată familia. În acei ani, strânsesem mult cureaua și muncisem din greu ca să economisim. Ce puteam să facem acum, când poliția ni luase pe toți? Fiul nostru era acum adult și urma să se însoare. Nu mai aveam bani nici să-i facem nuntă. Chiar nu știam cum voi trece de acest impediment. Puteam doar să mă rog lui Dumnezeu și să-I cer îndrumare. După ce m-am rugat, m-am gândit cum Satana l-a ispitit pe Iov. Peste noapte, i-au fost furate toate animalele. Averea strânsă de mulți ani a

dispărut într-o clipită și i-au murit toți cei 10 copii. Întregul corp i-a fost acoperit cu bube, dar nu s-a plâns niciodată, ba chiar a spus: „Iahve a dat și Iahve a luat; binecuvântat să fie numele lui Iahve” (Iov 1:21). Iov a trecut printr-o încercare foarte grea, dar a mărturisit ferm și l-a umilit pe Satana. Percheziția sălbatică a polițiștilor și confiscarea banilor noștri erau ispita și atacul Satanei, dar și modul lui Dumnezeu de a ne testa. Trebuia să urmez exemplul lui Iov, să mă bazez pe Dumnezeu și să-mi folosesc credința ca să trec prin aceste împrejurări. Orice s-ar întâmpla, nu puteam să predau ofrandele și trebuia să mărturisesc ferm pentru Dumnezeu.

Poliția mi-a percheziționat casa până la ora 2-3 dimineața. Au scotocit timp de peste 7 ore, dar n-au mai găsit bani. Soțul meu fusese lovit și leșinase, iar eu am fost dusă la secția de poliție pentru interogatoriu. Erau deja 4 sau 5 polițiști în civil care mă așteptau în camera în care m-au dus. Erau fioroși, cu aspect neplăcut și se holbau la mine, rânjind sinistru. Eram speriată și îmi tremurau mâinile incontrolabil. M-am rugat repede lui Dumnezeu să-mi dea credință. Apoi, m-am gândit cum Daniel a fost închis și aruncat în groapa cu lei, dar, protejat de Dumnezeu, leii nu l-au mâncat. Totul e în mâinile lui Dumnezeu. Chiar dacă Satana e nemilos și rău, Dumnezeu îi pune limite. Fără permisiunea lui Dumnezeu, ei n-ar putea să-mi facă rău. Trebuia să mă bazez pe Dumnezeu și să mărturisesc ferm. Apoi, un comisar de la Biroul de Securitate Publică a intrat cu o hârtie în mână. Fără să-mi spună nici măcar ce scrie acolo, mi-a cerut s-o semnez. Am refuzat și atunci a luat un baston de plastic și a început să mă lovească peste mâini și gură. După doar câteva lovituri, mi s-au umflat mâinile și gura. Apoi, le-a spus celor doi polițiști de lângă mine: „N-o lăsați să doarmă. În două zile, va face o cădere nervoasă și atunci ne va spune tot.” Apoi, s-a întors către mine și m-a amenințat: „Dacă nu ne spui unde sunt banii, îți voi dărâma casa!” Acest lucru m-a îngrijorat foarte tare. Casa asta,

pentru care lucrasem din greu s-o aranjăm, poliția o distrusese în doar câteva ore. Acei polițiști erau cruzi și capabili de orice – dacă nu le spuneam unde sunt banii bisericii, oare chiar îmi dărâmau casa? M-ar tortura până la moarte? Mă tot gândeam și eram tot mai îngrozită. M-am rugat încontinuu lui Dumnezeu și mi-am amintit cuvintele Domnului Isus: „**Nu vă temeţi de cei ce omoară trupul, dar care nu pot omorî sufletul! Ci temeţi-vă mai degrabă de Cel Ce poate să distrugă şi sufletul, şi trupul, în Gheenă**” (Matei 10:28). Cuvintele lui Dumnezeu mi-au dat credință și curaj. Viața mea era în mâinile Lui. Oricât de crudă ar fi poliția, mi-ar putea distruge doar trupul și, fără permisiunea lui Dumnezeu, nu mi-ar putea face nimic. Dacă Dumnezeu îi permitea poliției să-mi ia viața și să-mi distrugă casa, eram dispusă să mă supun. Realizând asta, nu mi-a mai fost atât de frică. Apoi, m-au târât pe un scaun și m-au legat de el cu cătușe. În secunda în care mi se închideau ochii, mă loveau tare peste picioare. N-am dormit deloc în acea noapte.

A doua zi dimineața, mai mulți polițiști m-au interogat pe rând despre locul banilor bisericii. Exasperat, acel comisar m-a întrebat: „Ce s-a întâmplat cu banii pe care îi păstrai? Pe chitanță scrie 250000. De ce am găsit doar o parte din ei? Unde sunt restul banilor?” Mi-am plecat capul și n-am spus nimic. A continuat repede să mă preseze: „Ați cheltuit restul banilor? Spune-mi acum!” M-am gândit: „Noi n-am deturna niciodată ofrandele pentru Dumnezeu. Oamenii care fac asta sunt demoni și vor fi blestemați și pedepsiți în iad!” Comisarul a încercat apoi să mă convingă pe un ton mai blând să îi divulg locul banilor. A spus: „Ar trebui să ne spui odată. Imediat ce o faci, te poți întoarce la familia ta.” Apoi, a zis: „Am slujit în armată o vreme acolo unde locuiești tu, practic suntem concitadini. Spune-ne acum și nu vei mai avea nicio problemă.” M-am gândit că acești polițiști au tot felul de metode viclene. Nu puteam să mă las păcălită. Apoi,

alt polițist m-a întrebat: „Nu păstrai tu 250000? Au mai rămas doar 121500. De câți ani vei avea nevoie ca să ne returnezi restul? Dacă scrii o scrisoare de garanție, te lăsăm să pleci. Ce spui?” Auzind asta, m-am umplut de furie și ură. Acești polițiști furaseră toți banii noștri, dar încă mai voiau un angajament de plată? Era ridicol!

Cam pe la ora 1 dimineața, poliția m-a tot întrebat iar unde sunt banii bisericii: „Știi de unde provin acești bani? Sunt banii munciți ai poporului și ar trebui să fie returnați poporului.” Privindu-i fața urâtă, mi s-a făcut greață. Erau clar bani câștigați prin truda aleșilor lui Dumnezeu, care primiseră harul Lui și apoi îi oferiseră Lui. Era logic că aceste ofrande erau pentru El. Acești bani n-aveau nicio legătură cu „banii munciți ai poporului”. Nu era doar o minciună sfruntată? Această operațiune a celor din poliția PCC mi-a permis să le văd și mai clar fața malefică. M-au scârbit și i-am disprețuit. Am vrut să-i ignor și mai mult. Când au văzut că tot nu vorbesc, doi polițiști au început să-mi pălmuiască fața. Am pierdut șirul palmelor. M-au pălmuit până când au obosit și apoi m-au lovit cu un dosar de plastic. Amețeam, vedeam în ceață și-mi ardeau obrajii de durere. Apoi, m-au electrocutat, atingându-mi cătușele cu un baston electric. Electricitatea mi-a străbătut tot corpul și mi-a paralizat toți nervii. Aș fi preferat să mor. Dar ei tot nu s-au oprit. Mi-au lovit tibia cu bocancul și mi-au strivit picioarele cu călcâiele, a fost înfiorător de dureros. După bătaie și tortură, m-am simțit complet epuizată, mi se învârtea capul de parcă eram în pragul morții. M-am rugat neîncetat lui Dumnezeu, implorându-L să pot îndura suferința și să mărturisesc ferm. După ce m-am rugat, mi-am amintit un imn al lui Dumnezeu „**Cum să fii făcut desăvârșit**”: „**Când te confrunți cu suferința, trebuie să poți fi capabil să lași deoparte grija pentru trup și să nu te plângi de Dumnezeu. Când Dumnezeu Se ascunde de tine, trebuie să poți să ai credința de a-L urma, de a-ți**

păstra iubirea de dinainte fără să o lași să șovăie sau să se risipească. Indiferent ce face Dumnezeu, trebuie să te supui planului Său și să fii pregătit să-ți blestemi trupul, mai degrabă decât să te plângi de El. Când te confrunți cu încercări, trebuie să-L mulțumești pe Dumnezeu, deși s-ar putea să plângi amarnic sau să eziți să te desparți de vreun obiect îndrăgit. Doar aceasta este adevărata iubire și credință" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cei care urmează să fie desăvârșiți trebuie să se supună rafinării"). E adevărat. Trupul meu a suferit mult când am fost torturată, dar Dumnezeu a folosit această suferință pentru a-mi desăvârși credința. Oricât m-a torturat și agresat poliția, a trebuit să mă bazez pe Dumnezeu și să fiu martor. Apoi, un polițist mi-a ordonat să mă ridic, dar mâinile îmi erau încătușate de brațele scaunului și n-am putut. Doar m-am aplecat de mijloc, cu scaunul de peste 13 kg atârnându-mi de încheieturi. Apoi, polițistul a scuturat tare scaunul, făcând cătușele să mi se înfigă adânc în încheieturi. A fost foarte dureros. A zâmbit sinistru și a spus: „E numai vina ta. Nu ne poți învinui." Am închis ochii, încercând s-alung durerea. Auzindu-le râsul diabolic, am urât acea adunătură de demoni.

Până atunci, fusesem legată de acel scaun de o zi și o noapte. Îmi zvâcnea capul, amețeam și mă durea spatele. Urma să clachez, nu știam cât voi mai rezista. L-am chemat pe Dumnezeu în inima mea: „Dumnezeule! Nu știu cât mai pot rezista. Te rog, dă-mi credință și putere să mărturisesc ferm, indiferent de greutăți." Apoi, mi-am amintit un fragment din cuvintele Lui: „**Lucrarea Mea în mijlocul grupului de oameni din zilele de pe urmă este o acțiune fără precedent și, de aceea, toți oamenii trebuie să îndure ultima dificultate pentru Mine, astfel încât gloria Mea să umple întregul cosmos. Înțelegeți intenția Mea? Acesta este ultimul lucru pe care i-l cer omului, adică, sper ca toți oamenii să-Mi poată fi mărturie puternică și răsunătoare în fața marelui balaur roșu, să se poată da pe**

ei înșiși pentru Mine pentru o ultimă oară și să-Mi îndeplinească cerințele într-o ultimă dată. Puteți face voi cu adevărat acest lucru?” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvintele lui Dumnezeu către întregul univers”, Capitolul 34). Am simțit speranța și încurajarea lui Dumnezeu prin cuvintele Lui. Acum ar trebui să mărturisesc ferm înaintea Satanei. Ar trebui să-ndur suferința, să mărturisesc ferm și să-l umilesc pe Satana! Având îndrumarea lui Dumnezeu, L-am simțit mereu lângă mine, iar durerea s-a mai potolit. După o noapte de tortură și bătăi, trupul meu era vlăguit și vânăt. Fața îmi era plină de vânătăi, iar picioarele mi se umflaseră. Eram într-o stare foarte proastă. Polițistul din tura următoare n-a suportat să se uite, a spus: „Acești indivizi au întrecut măsura. Fermierii se zbat mult ca să trăiască, iar acum le-au fost furați mulți bani.”

În a treia zi, comisarul a venit din nou să mă interogheze despre credința mea și despre cei 250000 de yuan. Am spus: „Cei 250000 au fost deja duși. Voi ați confiscat banii familiei mele.” Comisarul s-a întors repede și i-a spus celui care scria raportul: „Nu nota asta.” Am întrebat: „De ce nu?” S-a înfuriat și a sărit din scaun, dând cu pumnul în masă și strigând: „Cine face interogatoriul aici? Care e numele persoanei care a luat banii? Unde s-a dus?” Văzând că nu răspund, a spus cu răutate: „Dacă nu-mi spui acum, voi avea grijă să-i las fără slujbe pe copiii tăi. Familia ta nu va trece peste asta!” Am fost foarte îngrijorată când am auzit asta. Copiii mei erau încă tineri – dacă PCC i-ar lăsa fără slujbe, cum s-ar descurca pe viitor? După rugăciune, m-am gândit la cuvintele lui Dumnezeu: „**Soarta omului este controlată de mâinile lui Dumnezeu. Ești incapabil de a te controla pe tine însuți: în ciuda faptului că omul întotdeauna se agită și își găsește ocupații în nume propriu, el rămâne incapabil de a se controla. Dacă ai putea să-ți cunoști propriile perspective, dacă ai putea să-ți controlezi propria soartă, ai mai fi o ființă creată?**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea

și lucrarea lui Dumnezeu, „Restaurarea vieții normale a omului și conducerea lui către o destinație minunată”). După ce-am meditat la cuvintele lui Dumnezeu, am fost mult mai fermă. Viitorul copiilor mei era în mâinile Lui. Marele balaur roșu n-avea ce face. Ar trebui să mă bazez pe Dumnezeu ca să mărturisesc ferm! Cât privește viitorul copiilor mei și soarta familiei mele, Dumnezeu le rânduise de mult. Eram dispusă să mă supun orchestrărilor și aranjamentelor Lui.

A doua zi l-au adus pe fiul meu la secție, cu șeful securității publice. Când fiul meu mi-a văzut fața vânătă și umflată, a început să plângă, spunând: „Mamă, nu-ți face griji. Nu vom face nunta acum și voi împrumuta cumva bani ca să te scot de aici.” Când l-am auzit, m-am cutremurat și m-am simțit îngrozitor. După aceea, comisarul i-a ordonat șefului securității publice: „Ajută-ne să rezolvăm și această problemă cu banii.” Apoi, a adăugat în mod ciudat: „Au neamuri? Vezi dacă pot împrumuta bani de la ele.” Șeful securității publice a-ncuviințat dând din cap și-a spus: „Voi vorbi cu sora și fratele ei și-l voi pune pe soțul ei să rezolve cumva.” Văzând cât sunt de lacomi, am răspuns furioasă: „Nu țin legătura cu fratele și sora mea. Nu îi contactați.” Un alt polițist a strigat: „Nu scrie 250000 pe chitanță? Am găsit doar 120000. Nu contează cum, o să ne aduci diferența.” Eram pusă la zid și n-aveam de ales, așa c-am spus: „Atunci, vindeți-mi casa.” Șeful securității publice m-a privit cu ură și-a spus: „Casa ta nu valorează mult. Chiar crezi că va acoperi diferența?” Când polițistul a auzit asta, i-a spus fiului meu să-mprumute bani. Fiul meu a fost nevoit s-accepte. A plecat plângând. Am fost foarte furioasă atunci – marele balaur roșu e foarte josnic. Pretind mereu că sunt pentru libertatea religioasă, dar, de fapt, ne suprimă, ne arestează și ne brutalizează. Folosesc orice mijloace ca să ne fure banii, prădează ofrandele, lăsându-i pe oameni faliți. Am văzut clar că marele balaur roșu e doar un demon potrivnic lui Dumnezeu, care brutalizează oamenii. Asta m-a făcut și mai tare să-L

urmez pe Dumnezeu. Am început să cânt un imn, în gând: „Prin încercări și greutăți, în sfârșit m-am trezit. Am văzut că Satana e josnic, crud și rău. Flăcări de furie s-au aprins în inima mea. Jur pe viața mea să mă lepăd de marele balaur roșu și să fiu martoră pentru Dumnezeu” (Urmați Mielul și cântați cântări noi). Oricât m-ar brutaliza Satana, voi mărturisi ferm și-l voi umili pe Satana.

În următoarele câteva zile, au folosit un alt fel de tortură. M-au legat de un scaun și nu m-au lăsat să dorm și să mănânc, tot punându-mi întrebări despre bani. Eram cu nervii la pământ toată ziua, zi de zi. În a opta zi, când comisarul tot n-a scos niciun cuvânt de la mine, l-a adus din nou pe fiul meu și i-a spus că nu mă lasă să plec până nu primește cei 130000. Îngrijorat, fiul meu a spus că nu a putut să-i strângă. Am izbucnit cu furie: „Suntem o familie simplă de fermieri, iar soțul meu e bolnav de mulți ani. De unde să scoatem atâția bani?” Dar el m-a ignorat pur și simplu. Privindu-l pe fiul meu, a spus: „Du-te și fă cumva rost de bani.”

În a zecea zi, și-au dat seama că nu vor scoate de la mine nimic de valoare, așa că m-au lăsat acasă. Când am plecat, m-au avertizat c-aș face bine să le dau diferența de bani cât mai repede. Au mai spus: „Cât despre persoana care ți-a încredințat banii, dacă o găsești, îți vom da înapoi banii tăi.” M-am gândit: „Ei știu că sunt banii familiei mele, nu ai bisericii, și vor doar să mă constrângă să-mi vând frații și surorile. Nu voi permite așa ceva!” Abia mai târziu am aflat că fiul meu dăduse poliției peste 80000 yuan ca să mă elibereze.

De la bun început, noi n-am fost înstăriți. Când poliția ne-a luat economiile, viața noastră a devenit și mai grea. Sufeream de tremor al mâinilor, iar după ce am fost torturată de poliție, s-a agravat. Nu puteam nici să gătesc, cu atât mai puțin să muncesc, iar pe soțul meu nu ne puteam

baza nici atât. Fără nicio sursă de venit, abia aveam bani să ne cumpărăm legume, paste și strictul necesar. Odată, am vrut să cumpăr hârtie igienică, dar aveam niciun bănuț. PCC ne luase toți banii și nu mai aveam cu ce să supraviețuim. Cum puteam să trăim așa? De câte ori mă gândeam la asta, eram foarte deprimată. Pe deasupra, poliția ne suna din când în când ca să ne someze. Ajunsesem stresată și deprimată de fiecare dată când auzeam telefonul. Colac peste pupăză, rudele și prietenii ne evitau ca pe ciumă, pentru că nu voiau să fie implicați. Iar oamenii din sat ne judecau mereu. Eram foarte îndurerată și deprimată. Nu mai puteam îndura, mergeam doar pe câmp și plângeam. Plângând, m-am rugat lui Dumnezeu, spunând: „Dumnezeule! Mă simt atât de slabă în această situație și nu știu cum să o depășesc. Te rog să mă-ndrumi, să-mi dai credință și putere." Apoi, m-am gândit la un fragment din cuvintele Lui: „**Acea cale pe care ne îndrumă Dumnezeu nu este dreaptă, ci un drum șerpuit, plin de gropi; în plus, Dumnezeu spune că, cu cât mai pietroasă este calea, cu atât mai mult ne poate aceasta dezvălui inimile iubitoare. Totuși, niciunul dintre noi nu poate deschide o asemenea cale. În experiența Mea, am mers pe multe căi stâncoase și nesigure și am îndurat mari suferințe; uneori, am fost atât de îndurerat încât am vrut să strig, dar am mers pe această cale până astăzi. Cred că aceasta este calea deschisă de Dumnezeu, deci suport chinul tuturor suferințelor și merg mai departe. Căci asta a poruncit Dumnezeu, deci cine poate scăpa? Nu cer să primesc vreo binecuvântare; nu cer decât să pot fi în stare să merg pe calea pe care s-ar cuveni să merg, potrivit intențiilor lui Dumnezeu. Nu caut să-i imit pe ceilalți, mergând pe calea pe care merg ei; nu caut decât să Îmi pot împlini devotamentul de a merge pe calea menită Mie până la sfârșit**" [Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Calea… (6)"]. Gândindu-mă la cuvintele lui Dumnezeu, lacrimile mi-au brăzdat obrazul. Mi-am dat seama

că urmându-L și crezând în El într-o țară condusă de PCC, ești sortit să-nduri nenoriciri și oprimare. Familia mea își pierduse economiile și greutățile noastre ajunseseră atât de mari pentru că PCC m-a arestat și persecutat. Dar Dumnezeu a permis asta, a fost o experiență de viață specială prin care mă îndruma. A folosit această situație dificilă ca să-mi testeze credința. Ar trebui să mă supun și să fiu martoră pentru El în această încercare.

În zilele următoare, eu și soțul meu ne-am încurajat mult, cântând des imnuri împreună. Iar mai târziu, frații și surorile de la biserică au început să ne-ajute. Unii ne-au dat bani, alții, lucruri necesare. Iar alții au avut cu noi părtășie despre adevăr, dându-ne ajutor și sprijinin… Iubirea lui Dumnezeu și cuvintele Lui ne-au îndrumat în acele zile extrem de negre.

92. Să te dezvolți prin eșecuri și greutăți

de Sheila, Filipine

Am acceptat lucrarea lui Dumnezeu Atotputernic din zilele de pe urmă în decembrie 2020. Am fost aleasă conducătoare de biserică după câteva luni. Biserica avea multe lucrări care trebuiau făcute și multe probleme care trebuiau rezolvate. M-am dedicat cu entuziasm acestei activități. După o vreme, m-am familiarizat cu lucrarea bisericii, dar încă mă confruntam cu multe probleme. Mulți nou-veniți nu veneau regulat la întâlniri. Unii erau afectați de zvonurile de pe internet, unii nu înțelegeau clar adevărurile viziunilor și aveau noțiuni religioase neînlăturate, iar alții nu puteau veni regulat la întâlniri fiind prea ocupați. Confruntată cu aceste probleme, am muncit din greu să am părtășie cu ei despre voia lui Dumnezeu și să-i ajut aă-și înlăture noțiunile, dar problemele lor au rămas nerezolvate. Eram descurajată. Mă întrebam mereu de ce toate eforturile mele încă nu dăduseră roade. De ce nu ne binecuvânta Dumnezeu biserica? Frații și surorile aveau atâtea probleme, iar părtășiile mele cu ei dăduseră greș una după alta. Poate că nu eram potrivită să fiu conducătoare? Nu m-am putut abține să nu-mi reproșez: eu eram cauza tuturor acestor probleme. Dacă-mi acceptam răspunderea și mă retrăgeam, altcineva putea fi lider și lucrarea ar avea mai mult succes. Eram abătută și am devenit pasivă în datorie, așteptând să fiu destituită. Chiar m-am gândit că Dumnezeu îmi pregătea aceste greutăți ca să mă dea în vileag, să mă facă să dau greș, și că, probabil, El mă abandonase deja. Acest gând m-a speriat. Oare Dumnezeu chiar mă abandonase? Mă rugam și căutam, dar tot nu înțelegeam voia lui Dumnezeu. Gândul că El mă abandonase tot reapărea din când în când. Mă simțeam mereu negativă, obosită și slăbită. Eram foarte speriată, și simțeam că nu mai avem lucrarea Duhului Sfânt.

În perioada aceea, biserica avea nevoie de câțiva lideri de grup, așa că supraveghetorul mi-a recomandat câțiva nou-veniți. I-am numit direct, fără a analiza prea mult lucrurile. La început toți au spus că vor să-și asume o datorie, dar când au început în mod oficial, unul a spus că trebuia să muncească și că nu-și putea face datoria, fiind ocupat, iar altul ar fi ajuns târziu la întâlniri din cauza problemelor familiale, deci nici el nu putea s-o facă. În final, am stabilit că nu erau potriviți să fie cultivați ca lideri de grup și tot ce puteam să fac era să aleg alții pentru sarcinile de lideri. Am muncit din greu să rezolv aceste dificultăți întâlnite în lucrare, dar, pentru o vreme, nu obțineam niciun rezultat. În acel moment, chiar nu eram capabilă să suport toate aceste eșecuri. Eram negativă și chiar mă temeam să înfrunt o nouă zi. Nu mai voiam să fac lucrarea bisericii, pentru că lucrasem mult, dar nu realizasem nimic. Am crezut că Dumnezeu voia să mă expună drept incompetentă prin această situație, dar nu voiam să mă las să cad într-o astfel de stare. Nu voiam să fiu expusă și alungată pentru că nu aveam rezultate în datorie.

O dată, în devoțiunile mele, am dat peste unul dintre articolele din „65. Principiile asumării responsabilității și demisiei”, din 170 de principii ale practicării adevărului: „Orice conducător sau lucrător fals care nu acceptă adevărul, care nu poate face lucrări practice și care, de ceva vreme, a fost lipsit de lucrarea Duhului Sfânt, trebuie să își asume responsabilitatea și să demisioneze.” Citind asta, m-am simțit și mai negativă. Ce trebuia să fac? Nu rezolvasem niciuna dintre problemele bisericii, așadar, eram un lider fals. Ar trebui să-mi recunosc răspunderea și să mă retrag, pentru a ceda locul de lider unei persoane competente? Făceam deja de trei luni lucrarea bisericii, dar încă nu rezolvasem problemele din biserică. În plus, într-un asemenea mediu încă nu înțelegeam voia lui Dumnezeu și nu făcusem niciun progres. Chiar Îl înțelegeam greșit pe Dumnezeu. Îmi făceam griji că

alții mă vor crede prea negativă și mă temeam că mă vor certa din cauză că m-am gândit să mă retrag.

O dată, la o întâlnire, am citit aceste cuvinte ale lui Dumnezeu: „**Ești o persoană obișnuită. Trebuie să treci prin multe eșecuri, multe perioade de nedumerire, multe erori de judecată și multe abateri. Acest lucru poate să-ți dezvăluie întru totul firea coruptă, slăbiciunile și neajunsurile, ignoranța și nesăbuința, permițându-ți să te reexaminezi și să te cunoști pe tine însuți și să cunoști atotputernicia, înțelepciunea deplină a lui Dumnezeu și firea Sa. Vei dobândi lucruri pozitive de la El și vei ajunge să înțelegi adevărul și să intri în realitate. Printre experiențele tale, vor fi multe care nu vor decurge așa cum îți dorești, în fața cărora te vei simți neputincios. Cu acestea, trebuie să cauți și să aștepți; trebuie să câștigi de la Dumnezeu răspunsul la fiecare problemă și să înțelegi din cuvintele Sale esența de fond a fiecărei probleme și esența fiecărui tip de persoană. Așa se comportă o persoană obișnuită, normală**” (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Prețuirea cuvintelor lui Dumnezeu este fundamentul credinței în Dumnezeu”). Dumnezeu e incredibil de înțelept. Am dobândit o nouă înțelegere despre felul în care lucrează Dumnezeu. Am aflat că toți trebuie să treacă prin eșecuri și greutăți în datorie, iar voia lui Dumnezeu era să mă facă să caut adevărul în toate astea, ca să-mi înlătur firea coruptă. Înfruntasem anumite dificultăți și avusesem câteva eșecuri, dar nu căutasem nici adevărul, nici voia lui Dumnezeu. M-am gândit doar să mă retrag, simțind că n-avusesem succes în datorie sau că nu-mi făcusem treaba de lider. Nici măcar nu am îndrăznit să le spun celorlalți despre situația mea reală. Eram foarte ignorantă. Nu înțelegeam voia lui Dumnezeu și nici de ce Dumnezeu ar permite să mi se întâmple așa ceva. Am înțeles din cuvintele lui Dumnezeu că eram doar o persoană de rând, așa că era firesc să întâlnesc dificultăți și eșecuri în

datorie. Era voia lui Dumnezeu în asta. Așadar, mi-am deschis sufletul în fața celorlalți despre starea mea recentă și le-am cerut ajutorul. Le-am spus și că mă gândisem să-mi recunosc răspunderea și să mă retrag. Ei nu m-au desconsiderat, ci m-au ajutat și m-au încurajat, având părtășie cu mine despre cuvintele lui Dumnezeu. Am fost foarte impresionată.

Ei mi-au citit din cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic. Dumnezeu spune: „**În timp ce experimentezi lucrarea lui Dumnezeu, indiferent de câte ori ai eșuat, ai căzut, ai fost emondat sau dezvăluit, acestea nu sunt lucruri rele. Indiferent de modul în care ai fost emondat sau dacă acest lucru este făcut de către conducători, lucrători, frații sau surorile tale, toate acestea sunt lucruri bune. Trebuie să îți amintești acest lucru: indiferent cât de mult suferi, de fapt, beneficiezi de pe urma acestui lucru. Oricine are experiență poate confirma asta. Indiferent de situație, a fi emondat sau dezvăluit este întotdeauna un lucru bun. Nu este o condamnare. Este mântuirea lui Dumnezeu și cea mai bună oportunitate ca să ajungi să te cunoști. Poate să-ți aducă o schimbare în bine în experiența ta de viață. Fără așa ceva, nu vei avea nici oportunitatea, nici condiția și nici contextul ca să poți dobândi o înțelegere a adevărului corupției tale. Dacă realmente înțelegi adevărul și ești capabil să descoperi lucrurile corupte ascunse în adâncul inimii tale, dacă le poți distinge clar, atunci este bine, acest lucru a rezolvat o problemă majoră a intrării în viață și este foarte benefic pentru schimbările firii. A deveni capabil să te cunoști cu adevărat pe tine însuți este cea mai bună oportunitate de a-ți drege căile și de a deveni o persoană nouă; este pentru tine cea mai bună ocazie să obții o nouă viață. Odată ce te cunoști cu adevărat pe tine însuți, vei putea vedea că, atunci când adevărul devine viața cuiva, este, cu adevărat, un lucru de mare preț, și vei fi însetat după adevăr, îl vei practica și vei pătrunde în**

realitate. Acesta este un lucru nespus de măreț! Dacă poți să profiți de această oportunitate, să reflectezi cu seriozitate asupra ta și să câștigi o cunoaștere autentică de sine ori de câte ori dai greș sau cazi, atunci, în mijlocul negativității și slăbiciunii, vei putea să te ridici înapoi pe picioare. Odată trecut de acest prag, vei putea să faci un pas mare înainte și să pătrunzi în adevărul-realitate" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Pentru a dobândi adevărul, trebuie să înveți de la oamenii, din evenimentele și lucrurile din apropiere"). **„Mântuirea omenirii de către Dumnezeu este o mântuire a celor care iubesc adevărul, o mântuire a părții din ei cu voință și hotărâre și a acelei părți din ei care tânjește după adevăr și echitate în inimile lor. Hotărârea unei persoane este partea din inima ei care tânjește după echitate, bunătate și adevăr și care are conștiință. Dumnezeu mântuiește această parte din oameni și, prin aceasta, El le schimbă firea stricată, astfel încât ei să poată să înțeleagă și să dobândească adevărul, astfel încât stricăciunea lor să poată fi curățită, iar firea vieții lor să poată fi transformată. Dacă nu ai aceste lucruri în tine, nu poți fi mântuit. […] De ce se spune că Petru este un fruct? Pentru că sunt lucruri de valoare în el, lucruri care merită desăvârșite. El a căutat adevărul în toate lucrurile, a avut hotărâre și a fost ferm în voința sa; a avut rațiune, a fost dispus să sufere greutăți și a iubit adevărul în inima lui; nu a renunțat la ceea ce s-a întâmplat și a fost capabil să învețe lecții din toate lucrurile. Toate acestea sunt puncte forte. Dacă nu ai niciunul dintre aceste puncte forte e de rău. Nu îți va fi ușor să dobândești adevărul și să fii mântuit. Dacă nu știi cum să experimentezi sau nu ai experiență, nu vei putea rezolva dificultățile altora. Întrucât ești incapabil să practici și să experimentezi cuvintele lui Dumnezeu, nu ai idee ce să faci când ți se întâmplă lucruri, te superi și izbucnești în plâns atunci când întâmpini probleme și devii negativ și**

fugi când suferi vreun eșec minor și ești incapabil să reacționezi în modul corect. Din cauza asta, îți este imposibil să dobândești intrarea în viață" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a). După ce a citit aceste cuvinte, o soră a avut părtășie cu mine: „Indiferent ce fel de dificultăți sau eșecuri întâlnim, ar trebui să ne rugăm și să căutăm voia lui Dumnezeu, nu să renunțăm la adevăr și la datoria noastră. Să renunți la datoria ta nu e calea spre rezolvarea problemelor. Doar prin dificultățile și obstacolele întâlnite în datorie corupția și neajunsurile noastre sunt dezvăluite, iar noi ne putem cunoaște cu adevărat. Fără acele experiențe, n-avem cum să ne vedem corupția și ceea ce ne lipsește. Atunci, cum ne-am putea schimba? Așadar, nu e rău să experimentăm eșecuri sau să dăm peste pietre de încercare. Atunci ar trebui să căutăm adevărul și să învățăm o lecție – nu trebuie să-L înțelegem greșit pe Dumnezeu. Dacă ne retragem și renunțăm la datorie când întâlnim dificultăți, cum vom experimenta lucrarea lui Dumnezeu și urmări mântuirea? Ce mărturie am avea? Dumnezeu nu cere multe de la noi. Confruntați cu probleme și greutăți, dacă avem voință și ne rugăm cu sinceritate și căutăm adevărul, atunci, Dumnezeu ne va călăuzi și ne va ajuta." Să citesc cuvintele lui Dumnezeu, iar apoi să ascult părtășia surorii a fost cu adevărat luminător pentru mine. Am înțeles că a experimenta eșecuri și obstacole e dragostea lui Dumnezeu și o șansă bună să caut adevărul și să învăț o lecție. Petru a a experimentat multe încercări, rafinări, dificultăți și eșecuri în viață. Uneori, a suferit slăbiciunea trupului, dar nu și-a pierdut niciodată credința în Dumnezeu. A continuat să urmărească adevărul, să caute voia lui Dumnezeu și să compenseze ceea ce îi lipsea. La final, a înțeles adevărul și L-a cunoscut pe Dumnezeu, a dobândit supunere și dragoste față de Dumnezeu. Ar trebui să fiu puternică și hotărâtă ca Petru, rugându-mă lui Dumnezeu și căutându-I

voia când trec prin dificultăți și eșecuri, reflectând asupra a ceea ce îmi lipsește, în loc să-L înțeleg greșit pe Dumnezeu și să dau vina pe El.

O dată, în devoțiunile mele, am citit un pasaj din cuvintele lui Dumnezeu, care m-a ajutat să-I înțeleg mai bine voia. Dumnezeu Atotputernic spune: „**Oamenii trebuie să învețe să țină cont de cuvintele lui Dumnezeu și să-I înțeleagă inima. Nu trebuie să-L înțeleagă greșit pe Dumnezeu. De fapt, în multe cazuri, îngrijorarea oamenilor izvorăște din interesul pentru propria persoană. Vorbind în termeni generali, este teama că nu vor avea niciun final. Se gândesc mereu: «Dacă Dumnezeu mă dă în vileag, mă elimină și mă respinge?» Aceasta este interpretarea ta greșită despre Dumnezeu; acestea sunt doar ipotezele tale părtinitoare. Trebuie să-ți dai seama care este intenția lui Dumnezeu. Când El îi dă pe oameni în vileag, nu o face pentru a-i elimina. Oamenii sunt demascați pentru a le dezvălui neajunsurile, greșelile și naturile-esențe personale, pentru a-i face să se cunoască pe ei înșiși și pentru a deveni capabili de o adevărată pocăință; din acest motiv, dezvăluirea oamenilor este pentru a le ajuta viețile să crească. Fără o înțelegere pură, oamenii pot să-L interpreteze greșit pe Dumnezeu și să devină negativi și slabi. Pot chiar să cedeze în fața disperării. De fapt, dezvăluirea de către Dumnezeu nu înseamnă neapărat că vei fi eliminat. Aceasta are loc pentru a te ajuta să ajungi să-ți cunoști corupția și pentru a te face să te pocăiești. Deseori, pentru că oamenii sunt răzvrătiți și nu caută să găsească rezolvarea în adevăr când dezvăluie corupție, Dumnezeu trebuie să exercite disciplină. Și astfel, uneori, El îi dezvăluie pe oameni, expunând urâțenia lor și cât de demni de milă sunt, determinându-i să se cunoască pe ei înșiși, ceea ce le ajută viața să crească. Expunerea oamenilor are două implicații diferite: pentru cei ticăloși, a fi dați în vileag înseamnă că sunt**

eliminați. Pentru cei care pot accepta adevărul, este o reamintire și un avertisment; ei sunt obligați să reflecteze asupra lor, să-și vadă adevărata stare și să nu mai fie îndărătnici și nesăbuiți, deoarece ar fi periculos să continue astfel. Expunerea oamenilor în acest mod este pentru a le aduce aminte ca, atunci când își realizează datoria, nu cumva să devină zăpăciți și nepăsători, să eșueze în a lua lucrurile în serios, să se mulțumească doar cu puține rezultate și să creadă că și-au îndeplinit datoria la un standard acceptabil când, de fapt, evaluați conform cerințelor lui Dumnezeu, ei nu au atins standardele, dar tot se complac și consideră că se descurcă bine. În astfel de împrejurări, Dumnezeu îi va disciplina, le va atrage atenția și le va reaminti oamenilor. Uneori, Dumnezeu le dezvăluie urâțenia – ceea ce, în mod evident, este pentru a le servi drept aducere aminte. În astfel de momente, ar trebui să reflectezi asupra ta: faptul că-ți realizezi datoria astfel este inadecvat, în tine este răzvrătire, sunt prea multe elemente negative, tot ce faci e superficial și, dacă tot nu te căiești, de drept, ar trebui să fii pedepsit. Ocazional, când Dumnezeu te disciplinează sau te dă în vileag, asta nu înseamnă în mod neapărat că vei fi eliminat. Această chestiune ar trebui abordată corect. Chiar dacă ești eliminat, ar trebui să accepți acest lucru și să te supui și să te grăbești să meditezi și să te pocăiești" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Doar prin practicarea adevărului și supunere față de Dumnezeu poți dobândi o schimbare a firii"). Cuvintele lui Dumnezeu mi-au arătat că scopul Lui când expune oamenii nu e să-i alunge, ci mai degrabă să-i facă să-și recunoască neajunsurile și corupția, astfel încât ei să poată urmări adevărul pentru a-și rezolva problemele și a progresa mai repede în viață. Nu m-am putut abține să nu reflectez asupra mea. Când m-am confruntat cu orice gen de dificultăți sau probleme, n-am cugetat sincer la voia lui Dumnezeu și n-am căutat-o. Nici n-am reflectat

asupra mea pentru a-mi vedea problemele. M-am gândit doar că El folosea aceste situații pentru a mă expune și alunga, că nu eram o lideră potrivită și c-ar trebui să-mi accept responsabilitatea și să mă retrag. Îl înțelegeam greșit pe Dumnezeu. Apoi, mi-am dat seama că atât de multe probleme și greutăți din lucrarea mea rămâneau nerezolvate, în principal fiindcă nu-mi făceam datoria din toată inima. Mereu am simțit că am atâtea de făcut, iar eu nu aveam nicio direcție și niciun țel când lucram. Făceam doar ce-mi trecea prin cap, fără să caut rezultate. Unii nou-veniți au fost înșelați de zvonuri, iar eu n-am căutat despre care aspect al adevărului să am părtășie cu ei pentru a le înlătura noțiunile, ca ei să poată discerne acele zvonuri și să rămână fermi pe adevărata cale. Când cultivam oameni, n-am căutat pricipiile corespunzătoare, nici n-am înțeles clar circumstanțele lor reale, ci am procedat orbește. Drept rezultat, nu am rezolvat nimic nici în acea privință. În udarea nou-veniților, nu m-am gândit la aspectele adevărului despre care să am părtășie pentru a le rezolva problemele, așa că nu am obținut rezultate reale nici acolo. Chiar dacă, în aparență, părea că lucram din greu, nu eram atentă și nu sintetizam problemele din lucrare la timp, ceea ce însemna că nu se realiza nimic. În plus, nu numai că n-am reușit să reflectez și să mă înțeleg, ci nici n-am căutat adevărurile pe care trebuia să le pătrund. Dimpotrivă, am presupus că Dumnezeu mă expunea intenționat, făcându-mă să dau prost. Eram mereu morocănoasă și nu voiam să dau de eșecuri și de greutăți, ci doar să-mi fie mereu ușor, să meargă totul ca pe roate. L-am înțeles greșit și L-am învinuit pe Dumnezeu la cea mai mică dificultate. Cum puteam să-I experimentez lucrarea și să-mi fac bine datoria? Eram atât de nerezonabilă. Nu așa ar trebui să se comporte o ființă creată. Realizând asta, am regretat enorm și m-am rugat lui Dumnezeu: „Dumnezeule, ai pregătit această situație ca să mă instruiești, să-mi permiți să cresc în viață, dar eu nu am înțeles voia Ta – Te-am înțeles greșit. Sunt

foarte răzvrătită. Te rog să mă luminezi, să mă îndrumi și să mă ajuți să-mi înțeleg firea coruptă."

Apoi, un pasaj din cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic m-a ajutat să mă înțeleg. Dumnezeu spune: „**Îmi găsesc plăcerea în aceia care nu îi suspectează pe alții și Îmi plac aceia care acceptă adevărul cu dragă inimă; față de aceste două tipuri de oameni Eu dau dovadă de mare grijă, căci în ochii Mei ei sunt oameni sinceri. Dacă ești înșelător, atunci vei fi precaut și bănuitor cu privire la toți oamenii și toate lucrurile și, astfel, credința ta în Mine se va clădi pe o temelie a suspiciunii. Nu aș putea recunoaște niciodată o astfel de credință. Din cauza lipsei credinței adevărate, ești și mai lipsit de dragostea adevărată. Iar dacă ești predispus să te îndoiești de Dumnezeu și să faci speculații cu privire la El după bunul tău plac, atunci ești, fără îndoială, cel mai înșelător dintre toți oamenii. Tu speculezi dacă Dumnezeu poate fi asemenea omului: păcătos de neiertat, cu un caracter meschin, lipsit de corectitudine și rațiune, fără simțul dreptății, predispus la tactici răutăcioase, trădătoare și viclene, încântat de rău și de întuneric și așa mai departe. Motivul pentru care oamenii au astfel de gânduri nu este acela că nu-L cunosc pe Dumnezeu câtuși de puțin? O astfel de credință este pur și simplu păcat! Sunt unii care chiar cred că aceia care sunt pe placul Meu sunt tocmai cei care lingușesc și lingăii și că aceia cărora le lipsesc asemenea abilități nu vor fi bineveniți în casa lui Dumnezeu și își vor pierde locul acolo. Sunt acestea singurele cunoștințe pe care le-ați acumulat de-a lungul anilor? Aceasta este ceea ce ați câștigat? Iar cunoașterea voastră despre Mine nu se oprește la aceste înțelegeri greșite; chiar mai rea este blasfemia voastră împotriva Duhului lui Dumnezeu și denigrarea cerului. De aceea spun că o astfel de credință ca a voastră vă va face doar să vă îndepărtați și mai mult**

de Mine și să-Mi fiți și mai potrivnici” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cum să Îl cunoașteți pe Dumnezeul de pe pământ”). În fața dezvăluirii cuvintelor lui Dumnezeu, mi-a fost foarte rușine de mine. M-am îndoit de El și L-am înțeles greșit, confruntată cu eșecuri și dificultăți, considerându-L rece și lipsit de inimă, la fel ca oamenii. M-am gândit că, atunci când vrea să folosească pe cineva, Dumnezeu îi va permite să se bucure de harul Său, dar, în caz contrar, l-ar alunga, l-ar da laoparte și l-ar ignora. M-am îndoit de Dumnezeu și L-am suspectat pe baza acestor feluri de gânduri. Am fost atât de vicleană! Nu eram credincioasă de mult timp, înțelegeam puține adevăruri și aveam multe defecte, dar biserica tot m-a cultivat ca lider, dându-mi șansa de a practica, astfel încât să pot învăța adevărul cât mai rapid posibil și să pătrund în realitatea lui. Când n-am fost suficient de atentă în datorie, ceea ce a dus la lipsa realizărilor, biserica tot nu m-a suspendat. Ceilalți tot m-au ajutat cu toții și m-au încurajat. Au avut părtășie cu mine despre cuvintele lui Dumnezeu, îndrumându-mă să înțeleg voia lui Dumnezeu și să-mi recunosc corupția și neajunsurile. Dar eu mă păzeam de Dumnezeu, mă îndoiam de El. Era asta o dovadă de credință adevărată în Dumnezeu? Fusesem atât de profund coruptă de Satana, mereu urmându-i minciunile, precum: „Nu avea încredere în nimeni, fiindcă până și urma ta te va părăsi în întuneric” și „Nu poți fi răutăcios, dar trebuie să fii precat.” Eu eram precaută cu toți, chiar și cu Dumnezeu. Asta mi-a arătat că firea mea vicleană era chiar foarte gravă și că doar de acolo proveneau suspiciunile mele și faptul că-L înțelegeam greșit pe Dumnezeu. În fața dificultăților, m-am îndoit de Dumnezeu și L-am înțeles greșit, dar El tot m-a luminat și călăuzit să înțeleg adevărul, făcându-mă să-mi văd propriile probleme. Am putut simți dragostea Lui și cât de reală era mântuirea Lui pentru mine. M-am rugat lui Dumnezeu, gata să mă căiesc și să nu mai trăiesc după firea mea vicleană, bănuindu-L și înțelegându-L greșit.

Mai târziu, am citit acest pasaj din cuvintele lui Dumnezeu: „**În ciuda faptului că acum poate îți faci datoria de bună voie, că poate renunți la lucruri și te jertfești de bună voie, dacă ai încă neînțelegeri, speculații, îndoieli sau nemulțumiri în privința lui Dumnezeu, ba chiar te răzvrătești împotriva Lui și Îi reziști, sau dacă folosești diferite metode și tehnici să I te opui și să Îi respingi suveranitatea asupra ta – dacă nu înlături aceste lucruri – atunci va fi aproape imposibil ca adevărul să fie stăpânul tău, iar viața ta va fi epuizantă. Oamenii se luptă și sunt chinuiți adesea de aceste stări negative, de parcă ar fi dat de bucluc, și sunt mereu preocupați de ideea de bine și rău. Cum pot ei descoperi și înțelege adevărul? Pentru a căuta adevărul, o persoană trebuie mai întâi să se supună. Apoi, după o perioadă de experimentare, va fi capabilă să dobândească o anume luminare, punct în care e ușor să înțeleagă adevărul. Dacă o persoană încearcă mereu să priceapă ce este bine și ce este rău și nu mai știe ce este adevărat și ce este fals, nu are cum să descopere sau să înțeleagă adevărul. Și ce va decurge de aici dacă ea nu poate înțelege niciodată adevărul? Neînțelegerea adevărului provoacă noțiuni și neînțelegeri despre Dumnezeu; când o persoană are neînțelegeri despre Dumnezeu, e posibil să se plângă în privința Lui. Când izbucnesc aceste nemulțumiri, ele devin opoziție; opoziția față de Dumnezeu e împotrivire față de El și este o fărădelege gravă. Dacă o persoană a comis multe fărădelegi, atunci a făcut multiple fapte rele și ar trebui pedepsită. Așa ceva decurge din a fi mereu incapabil să înțelegi adevărul**” (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Un om poate să-și rezolve noțiunile și neînțelegerile despre Dumnezeu numai urmărind adevărul”). Citirea acestor cuvinte mi-a provocat o teamă persistentă. Dacă aș fi continuat să trăiesc într-o stare de negativitate, fără să caut adevărul, fără să-mi deschid sufletul în fața fraților și surorilor, aș fi continuat să trăiesc

după firea mea vicleană, înțelegându-L greșit pe Dumnezeu. Apoi, L-aș fi putut învinui cu ușurință și m-aș fi putut împotrivi Lui, făcând o fărădelege. Aș fi putut chiar să fac rău și să-L combat. Asta ar fi foarte periculos! În perioada când Îl înțelegeam greșit pe Dumnezeu și mă îndoiam de El, starea mea negativă practic mă controla. Mă temeam mereu să nu fiu expusă și alungată. Nu mă simțeam deloc liberă – era foarte obositor. În datorie, mă străduiam doar să duc la bun sfârșit sarcinile. Imediat ce apărea o nouă problemă, nu mă puteam abține să nu-L înțeleg greșit pe Dumnezeu și voiam să mă retrag. Cuvintele Lui m-au îndrumat să-mi deschid sufletul față de ceilalți, să caut adevărul și să aflu despre firea mea coruptă. Altfel, aș fi continuat să-L percep greșit pe Dumnezeu și aș fi decis să renunț la datorie. Consecințele ar fi fost înspăimântătoare.

Am citit alt pasaj din cuvintele Lui, care mi-a dat o cale de practică dacă întâmpin probleme în lucrarea bisericii. Dumnezeu spune: „**Cu privire la problemele care apar în Biserică, nu fiți plini de atâtea presimțiri rele. Pe parcursul construirii Bisericii, greșelile sunt inevitabile, dar nu vă panicați când întâmpinați probleme; mai degrabă, fiți calmi și stăpâni pe voi. Nu v-am spus deja asta? Vino des înaintea mea și roagă-te, iar Eu îți voi arăta clar intențiile Mele**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvântări ale lui Hristos la început”, Capitolul 41). Am aflat din cuvintele lui Dumnezeu că e inevitabil să întâmpinăm diverse dificultăți când ducem la bun sfârșit lucrarea bisericii. E perfect normal și Dumnezeu permite ca acest lucru să se întâmple. Când întâmpinăm dificultăți, cât timp ne rugăm sincer și ne sprijinim pe Dumnezeu, El ne va călăuzi înainte. Unii noi credincioși care tocmai acceptaseră lucrarea lui Dumnezeu din zilele de pe urmă n-au înțeles pe deplin adevărurile viziunilor și încă puteau fi amăgiți de zvonuri. Trebuia să mă bazez mai mult pe Dumnezeu și să-I folosesc cuvintele pentru a demasca șiretlicurile Satanei și a-i ajuta pe noii

credincioși să pună o bază pe adevărata cale. După ce am înțeles voia lui Dumnezeu, când m-am întors la lucrarea bisericii, am sintetizat erorile și problemele existente în lucrarea noastră anterioară. Ca răspuns la problemele pe care le întâmpinau noii credincioși, m-am dotat cu adevăruri relevante, iar apoi am ajutat la rezolvarea lor prin părtășie. Cât despre cultivarea oamenilor, mai întâi am căutat principiile corespunzătoare și m-am rugat cu inima. La adunări, m-am axat pe observarea persoanelor care se potrivesc principiilor de cultivare. Selectarea oamenilor în acest fel a fost ceva mai precisă.

Uneori, mai întâmpin încă eșecuri și dificultăți în datorie, dar acum privesc aceste probleme dintr-o altă perspectivă. Mă întreb: Ce lecție vrea Dumnezeu să învăț din această situație? Mă rog în mod conștient, citesc cuvintele lui Dumnezeu și caut o cale de practică. Am învățat și cum să caut ajutor de la alți frați și surori. Dacă alții îmi semnalează probleme în lucrare, eu îmi pot vedea greșelile și neajunsurile. Nu mai cred că Dumnezeu încearcă să mă pună într-o lumină proastă. În schimb, simt că e o șansă bună de a reflecta asupra mea, de a mă înțelege și de a crește în viață. Odată, o soră mi-a spus, „Am observat că ai devenit mai răbdătoare cu udarea noilor credincioși, iar când întâmpini probleme cauți mai bine voia lui Dumnezeu.” Am fost atât de mișcată să aud asta. Chiar dacă a fost doar o mică schimbare din partea mea, am experimentat cu adevărat că dragostea și mântuirea lui Dumnezeu pentru umanitate sunt reale. Dumnezeu mă călăuzește mereu și sunt mai hotărâtă să-mi fac datoria și să-L mulțumesc.

93. De ce sunt atât de mare și de tare?

de Rui Zhi, Coreea de Sud

Răspundeam de lucrarea video a bisericii. După o perioadă de practică, am ajuns să înțeleg câteva principii și am devenit mai priceput. De asemenea, tind să descopăr probleme în lucrarea noastră și, la discuțiile de la lucru, propunerile mele erau adesea acceptate de ceilalți. După o vreme, am ajuns cam înfumurat. Credeam tot mai mult în mine, simțind că aveam calibru, o bună înțelegere a principiilor și o perspectivă cuprinzătoare asupra problemelor. Deși nu eram conducător de biserică și nu răspundeam de lucrări importante, îmi spuneam că nu era deloc rău să pot gestiona proiectele echipei noastre.

Am văzut că partenerul meu, fratele Justin, era cam pasiv în datorie de ceva vreme. Eu conduceam discuțiilor despre lucrări și învățarea în echipă și-l disprețuiam pentru că nu ducea o povară. În discuțiile ulterioare, nu luam în seamă propunerile fratelui Justin și îi respingeam adesea opiniile. Mă gândeam că, în parteneriatul nostru, alegeam cel mai adesea ideile mele, așa că mi-era totuna să mă descurc singur. După o vreme, am preluat o parte din lucrarea fratelui Justin. În discuțiile de lucru, când ceilalți nu-mi adoptau propunerile, subliniam în mod repetat că perspectiva mea era corectă și uneori invocam reguli și doctrine ca dovadă, de parcă erau principii, ca să-i fac să mă asculte. După aceea, nu eram chiar în apele mele, simțind că-i sileam pe ceilalți să mă asculte. Nu demonstram aroganță? Încercam uneori să accept propunerile altora, dar se dovedea că eu gândisem bine și-am devenit și mai încrezător. Uneori îmi dădeam seama că manifestam o fire arogantă, dar nu puneam la suflet. Simțeam că eram puțin arogant, dar că tot aveam dreptate. Intenționam ca lucrarea noastră să se facă bine, așa că nu părea o problemă prea mare. Pe atunci, nu îmi plăcea

nimic din ce făceau ceilalți. Simțeam că nu erau destul de pricepuți și nu luau în calcul imaginea de ansamblu. Când făceau propuneri, dacă nu se potriveau cu ideile mele, le respingeam fără a clipi și îi priveam în tăcere de sus. Odată, un videoclip realizat de o soră a fost editat de mai multe ori și tot nu a ieșit prea bine. N-am întrebat-o ce dificultăți avea, ci am început să o cert: „Nu ai fost atentă deloc? Nu vezi ce fac ceilalți, să înveți de la ei?” Uneori, când frații și surorile împărtășeau o idee de realizare a unui videoclip, o respingeam din scurt înainte să o înțeleg. Prin urmare, frații și surorile se temeau cu toții să lucreze cu mine și nici nu-mi trimiteau videoclipurile lor să le văd. Altă dată, o soră a găsit materiale pentru a organiza un studiu în echipă. Am aruncat o privire peste ele și, fără să mă consult cu nimeni, am discreditat complet materialele găsite de ea, spunând că nu au nicio valoare. De fapt, deși materialele de studiu găsite de ea nu erau desăvârșite, puteau fi totuși de ajutor pentru dezvoltarea aptitudinilor. O soră mi-a arătat mai târziu că era o formă de aroganță să acționez fără să discut cu alții. Pe atunci nu mă cunoșteam deloc și credeam că doar nu le cerusem părerea și că era de ajuns să o fac mai des pe viitor. Credeam chiar că eu mă ocupam și rezolvam majoritatea problemelor din lucrare și că eu aveam ultimul cuvânt în chestiuni majore sau minore, așa că, fără supravegherea mea, lucrarea echipei ar fi un dezastru. Deși aveam un partener, mă credeam supraveghetorul echipei, în teorie și în practică, și credeam că poate Dumnezeu rânduise să fiu acolo, să supervizez lucrarea echipei. Gândul acesta mă făcea să mă simt diferit de ceilalți, că eram la cârma proiectelor. Am devenit și mai arogant. Odată, eu și două surori am stabilit o întâlnire cu altă echipă ca să vorbim despre lucrare, dar a intervenit ceva în ultima clipă și n-am putut participa, așa că le-am trimis fără mine. Au intrat în panică auzind că nu puteam veni, spunând că nu-și puteau asuma răspunderea și că preferau să aștepte să-mi fac timp.

După aceea, o soră mi-a spus: „Tu ai ultimul cuvânt în echipă, în chestiuni majore sau minore. Când cineva întâmpină o problemă, nu caută adevărul, ci contează pe tine. Simt că nu se descurcă fără tine. Nu crezi c-ar trebui să reflectezi puțin asupra ta? E foarte periculos ce faci!" Am fost tulburat o vreme auzind-o spunând asta. Ceilalți simțeau că nu se descurcau fără mine și că totul trebuia să treacă prin mine. Nu-mi impuneam controlul asupra echipei? Așa procedează un antihrist. Dar intenția mea în toate acestea era să ne facem bine lucrarea. Dar cum de se ajunsese acolo? Nu știam cum să înțeleg asta. Simțindu-mă confuz și cam abătut, mi-am împărtășit starea lui Dumnezeu, cerându-I să mă îndrume. Am primit un pasaj din cuvintele Lui despre firile de antihrist, care se potriveau cu starea mea. Dumnezeu spune: „**Cel mai comun fenomen al controlului anticristului este acela că, în sfera lor de autoritate, doar ei au ultimul cuvânt. Dacă ei nu sunt prezenți, nimeni nu îndrăznește să ia decizii sau să rezolve o problemă. Fără ei, ceilalți devin ca niște copii rătăciți, care nu știu cum să se roage, să caute sau să discute între ei, comportându-se ca niște marionete sau oameni morți. […] Strategia anticristului este să pară mereu nou și unic și să facă afirmații grandioase. Nu contează cât de corecte sunt afirmațiile altcuiva, le va respinge. Chiar dacă sugestiile altor persoane sunt în concordanță cu propriile lor idei, dacă nu au fost propuse de ei primii, nu le vor recunoaște sau adopta niciodată. În schimb, vor face tot posibilul să le subestimeze, apoi să le nege și să le condamne, criticându-le insistent până când persoana care oferă sugestiile va simți că ideile sale au fost greșite și își va recunoaște propria greșeală. Abia atunci anticristul va renunța în cele din urmă. Anticriștilor le place să se afirme în timp ce îi denigrează pe ceilalți, urmărind să îi facă pe ceilalți să îi adore și să îi pună în centru. Ei își permit doar lor să strălucească, în timp ce ceilalți**

pot sta doar în fundal. Orice spun sau fac ei este corect, iar orice spun sau fac alții este greșit. Adesea prezintă puncte de vedere noi pentru a nega punctele de vedere și acțiunile altora, găsind defecte în sugestiile altora și perturbând și respingând propunerile altora. În acest fel, ceilalți trebuie să îi asculte și să acționeze conform planurilor lor. Ei folosesc aceste metode și strategii pentru a vă nega în mod persistent, pentru a vă ataca și pentru a vă face să vă simțiți incompetenți, făcându-vă astfel din ce în ce mai supuși față de ei, admirându-i mai mult și având o stimă mai mare pentru ei. În acest fel, deveniți complet controlați de ei. Acesta este procesul prin care antihristul supune și controlează oamenii" (Cuvântul, Vol. 4: Expunerea antihriștilor, „Punctul cinci: Ei îi induc în eroare, îi atrag de partea lor, îi amenință și îi controlează pe oameni"). Citind asta, m-am comparat cu cuvintele lui Dumnezeu. Răspunsesem mereu de lucrarea echipei, dar ceilalți tot nu-și puteau face datoria conform principiilor și mă consultau în tot ce făceau. Fără mine, nu îndrăzneau să ia nicio decizie definitivă sau să comunice cu alte echipe. Toți erau constrânși de mine. Le făceam rău. M-am întrebat ce făcusem și zisesem de se ajunsese la acest rezultat. Când discutam despre lucrare sau treceam idei în revistă, dacă cineva avea un punct de vedere diferit de al meu, găseam o sumedenie de motive să-l resping, fără a mă axa pe părtășia despre principiile adevărului. Nu-L lăudam, nici nu eram martor pentru Dumnezeu, ci îi sileam pe toți să mă asculte. Când ceva mi se părea corect, deveneam agresiv și tiranic. Eram disprețuitor când vedeam lipsuri în priceperea celorlalți, îi batjocoream și pe față, și voalat. Voiam să-i forțez să mă asculte și, dacă nu o făceau, subliniam că eram priceput și că înțelegeam principiile. Tot negându-i și devalorizându-i pe ceilalți și preamărindu-mă pe mine, frații și surorile simțeau cu toții că nu erau buni de nimic, că nu aveau o perspectivă completă ca a mea, așa că veneau să mă consulte în orice. Dacă mă gândesc

bine, planurile propuse de ei erau adesea bune. Poate că nu erau perfecte, dar i-aș fi putut ajuta să le amelioreze. Dar, în schimb, am accentuat că eu aveam dreptate și am respins ideile celorlalți, crezând că o fac de dragul lucrării noastre. Eram atât de arogant și mă cunoșteam atât de puțin!

Am mai citit în cuvintele Lui: „**Odată ce oamenii au devenit aroganți în natura și esența lor, pot adeseori să se răzvrătească împotriva lui Dumnezeu și să I se împotrivească, să nu ia aminte la cuvintele Lui, să genereze noțiuni despre El, să facă lucruri care-L trădează și care mărturisesc pentru ei înșiși și îi înalță pe ei. Spui că nu ești arogant, dar să presupunem că ți s-a dat o biserică și ți s-a permis să o conduci; să presupunem că Eu nu te-am emondat și că nimeni din familia lui Dumnezeu nu te-a criticat sau nu te-a ajutat: după ce ai condus-o o vreme, i-ai aduce pe oameni la picioarele tale și i-ai face să asculte de tine, chiar până în punctul în care te-ar admira și venera. Și de ce ai face asta? Acest lucru ar fi determinat de natura ta; nu ar fi altceva decât o dezvăluire naturală. Nu trebuie să afli asta de la ceilalți, și nici ca ei să te învețe acest lucru. Nu e nevoie ca ceilalți să te instruiască sau să te constrângă să faci asta; acest tip de situație se produce în mod firesc. Tot ceea ce faci are legătură cu a-i determina pe oameni să te înalțe, să te slăvească, să te venereze, să asculte de tine și să te asculte în toate lucrurile. A-ți permite să fii un lider în mod natural dă naștere acestei situații și nu poate fi schimbată. Și cum ia naștere această situație? Este determinată de natura arogantă a omului. Manifestarea aroganței este răzvrătire și împotrivire față de Dumnezeu. Când oamenii sunt aroganți, îngâmfați și neprihăniți de sine, tind să-și înființeze propriile împărății independente și să facă lucrurile în orice fel doresc. De asemenea, îi aduc pe ceilalți în propriile lor mâini și îi atrag în îmbrățișările lor. Faptul că oamenii sunt capabili**

să facă astfel de lucruri arogante dovedește, pur și simplu, că esența naturii lor arogante este cea a Satanei; este cea a arhanghelului. Când aroganța și îngâmfarea lor ating un anumit nivel, ei nu mai au un loc pentru Dumnezeu în inimile lor, iar Dumnezeu este dat deoparte. Atunci, ei își doresc să fie Dumnezeu, să-i facă pe oameni să asculte de ei și devin arhanghelul. Dacă deții o astfel de natură satanică arogantă, Dumnezeu nu va avea loc în inima ta. Chiar dacă tu crezi în Dumnezeu, El nu te va mai recunoaște, te va vedea ca pe o persoană rea și te va elimina" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „O natură arogantă stă la originea împotrivirii omului față de Dumnezeu"). Am învățat din cuvintele lui Dumnezeu că nu mă puteam coordona cu ceilalți, fiind controlat de natura mea arogantă. Am văzut că, având o natură arogantă și înfumurată, nu trebuia să fac ceva ieșit din comun, dar mi se întâmpla în mod firesc să-i fac pe toți să asculte de mine. Când lucram cu alți frați și surori în acea datorie, oricând făceam propuneri despre videoclipuri sau organizarea lucrării, credeam mereu că aveam cele mai bune idei. Când am observat că fratele Justin era cam pasiv în datorie, nu l-am ajutat prin părtășie, ci l-am disprețuit pentru că avea calibru slab și nicio povară. Preluam complet controlul, făceam totul singur, de parcă eram singurul în stare să fac treabă bună. Văzând domeniile în care alții aveau carențe, i-am certat că le lipseau calibrul și înțelegerea, de parcă înțelegeam cel mai precis și cunoșteam cel mai bine principiile. Mereu îi subestimam pe ceilalți și mă supraestimam, prezentându-mi gândurile și opiniile ca fiind adevărul. După o vreme, ceilalți au simțit că nu puteau face nimic singuri, că trebuia s-o fac eu, până la a-mi cere părerea și a conta pe mine pentru orice. Dacă nu eram acolo, nu îndrăzneau să meargă mai departe. Am citit în cuvintele lui Dumnezeu: „**Când aroganța și îngâmfarea lor ating un anumit nivel, ei nu mai au un loc pentru Dumnezeu în inimile lor, iar Dumnezeu este dat deoparte.**

Atunci, ei își doresc să fie Dumnezeu, să-i facă pe oameni să asculte de ei și devin arhanghelul” (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „O natură arogantă stă la originea împotrivirii omului față de Dumnezeu”). M-am simțit vinovat și rușinat de revelația cuvintelor lui Dumnezeu. Mi-am dat seama că aveam o problemă foarte gravă. M-am urcat pe un piedestal, crezând mereu c-aveam daruri și calibru, că nu eram un om de rând, ci că aveam în mod natural stofă de conducător, de cârmuitor, și că celorlalți le lipsea calibrul, așa că Dumnezeu a poruncit ca eu să-i conduc. Amintindu-mi aceste gânduri și idei, eram speriat și scârbit. Nu aveam pic de rușine! Colaboram ca să ne facem îndatoririle, acceptând conducerea lui Dumnezeu și supunându-ne principiilor adevărului, dar eu îi sileam să-mi accepte conducerea și să mi se supună mie. Mă înșelam amarnic. Devenisem atât de arogant, încât îmi pierdusem rațiunea. Dumnezeu spune în „**Cele zece decrete administrative care trebuie respectate de aleșii lui Dumnezeu în Epoca Împărăției**”: „**Omul nu ar trebui să se preamărească, nici să se înalțe pe sine. El ar trebui să se închine și să-L înalțe pe Dumnezeu**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu). În sinea mea, mereu mă credeam superior celorlalți din echipei și mă puneam mai presus de frați și surori. Mă aflam în locul greșit – mă urcam pe un piedestal. Acest gând chiar era alarmant și înfricoșător pentru mine. Am spus imediat o rugăciune. „Dumnezeule, sunt prea arogant și plin de sine. Ți-am jignit firea fără să fiu câtuși de puțin conștient. Aș vrea să mă căiesc, să am locul cuvenit și să-mi fac bine datoria.” Ulterior, supraveghetorul meu a avut părtășie cu mine. A zis că unii frați și surori îi spuseseră că se simțeau constrânși lucrând cu mine. Au spus că eram disprețuitor, că-i priveam de sus și le respingeam ideile, iar unii dintre ei chiar au zis: „Am mai văzut oameni aroganți, dar niciodată ca tine.” Cuvintele acestea mi-au mers la suflet. Nu-mi închipuisem că mă considerau un astfel de om, că îi țineam pe loc și că-i

rănisem atât de mult. Câteva zile, mi-am simțit inima ca străpunsă de un cuțit. Mai ales când discutam despre lucrare, nimeni altcineva nu cuteza să vorbească, iar atmosfera era foarte rece și mă simțeam și mai blamat. Știam că totul se datora limitelor pe care le impusesem asupra lor. În durere și suferință, m-am rugat înaintea lui Dumnezeu, să mă îndrume ca să reflectez sincer asupra mea și să pătrund.

În devoționalele mele, am citit un pasaj din cuvintele lui Dumnezeu, care m-a făcut să mă înțeleg mai bine. Cuvintele lui Dumnezeu spun: „**Unii conducători nu lucrează niciodată conform principiilor, ei fac legea singuri, în mod arbitrar și pripit. E posibil ca frații și surorile să semnaleze acest lucru și să spună: «Rareori te consulți cu cineva înainte de a lua măsuri. Nu știm care sunt judecățile și deciziile tale, decât după ce le-ai luat. De ce nu le discuți cu nimeni? De ce nu ne anunți dinainte când iei o decizie? Chiar dacă ceea ce faci este corect și calibrul tău este mai bun decât al nostru, tot trebuie să ne informezi mai întâi despre asta. Cel puțin, avem dreptul să știm ce se întâmplă. Acționând întotdeauna după propriile legi, mergi pe calea unui antihrist!» Și ce ar spune conducătorul ca răspuns la asta? «În casa mea, eu sunt șeful. Toate chestiunile, mari și mici, sunt decise de mine. Așa sunt obișnuit eu. Când cineva din familia mea extinsă are o problemă, vine la mine și îmi cere să decid ce să facă. Ei știu că mă pricep să rezolv probleme. De aceea, eu mă ocup de treburile familiei mele. Când m-am alăturat bisericii, m-am gândit că nu va mai trebui să-mi bat capul cu nimic, dar apoi am fost ales conducător. N-am ce să fac – m-am născut cu această soartă. Dumnezeu mi-a dat această abilitate. M-am născut ca să iau decizii și să hotărăsc pentru alți oameni.» Aluzia aici este că a fost destinat să aibă o funcție, iar ceilalți oameni s-au născut pentru a fi pedeștri și sclavi. El crede că ar trebui**

să aibă ultimul cuvânt și că alți oameni ar trebui să-l asculte. Chiar și atunci când frații și surorile văd problema acestui conducător și i-o semnalează, el nu o va accepta și nu va accepta nici să fie emondat. Se va război și se va împotrivi până când frații și surorile fac scandal pentru îndepărtarea sa. În tot acest timp, conducătorul se va gândi: «Cu un calibru ca al meu, sunt sortit să fiu la conducere oriunde mă duc. Date fiind calibrele voastre, întotdeauna veți fi sclavi și servitori. Este soarta voastră să primiți ordine de la alți oameni.» Ce fel de fire dezvăluie spunând deseori astfel de lucruri? În mod clar, este o fire coruptă, este aroganță, îngâmfare și egoism extrem, dar cu toate acestea, o expune și se grozăvește cu ea fără rușine, de parcă ar fi un atu și o calitate. Când o persoană dezvăluie o fire coruptă, ar trebui să reflecteze asupra sa, să-și cunoască firea coruptă, să se căiască și să se răzvrătească împotriva ei și ar trebui să urmărească adevărul până când poate să acționeze conform principiilor. Dar nu acesta este modul în care practică acest conducător. În schimb, rămâne incorigibil, limitându-se la propriile păreri și metode. Din aceste comportamente, puteți observa că nu acceptă deloc adevărul și nu este, în niciun caz, cineva care îl urmărește. Nu ascultă pe nimeni care îl expune și-l emondează, ci, în schimb, rămâne plin de autojustificări: «Hmm – pur și simplu, așa sunt eu! Se numește competență și talent – are vreunul dintre voi așa ceva? Sunt sortit să fiu la conducere. Oriunde mă duc, sunt conducător. Sunt obișnuit să am ultimul cuvânt și să iau decizii legate de orice, fără să mă consult cu alți oameni. Pur și simplu, aceasta sunt eu, este farmecul meu personal.» Nu reprezintă aceasta o nerușinare desfrânată? Nu admite că are o fire coruptă și, în mod clar, nu recunoaște cuvintele lui Dumnezeu care îl judecă și îl dezvăluie pe om. Dimpotrivă, el consideră ereziile și aberațiile proprii drept adevăr

și încearcă să-i facă pe toți ceilalți să le accepte și să le venereze. În adâncul său, crede că el ar trebui să conducă în casa lui Dumnezeu, nu adevărul, că el ar trebui să hotărască. Nu reprezintă aceasta o nerușinare peste măsură?" [Cuvântul, Vol. 6: Despre urmărirea adevărului I, „Ce înseamnă să urmărești adevărul (1)"]. Această revelație a cuvintelor lui Dumnezeu m-a rușinat. Eu mă purtam întocmai așa. Eram oarecum priceput, păream mai deștept și c-aveam calibru, de aceea credeam că ar trebui să am ultimul cuvânt. Consideram că ceilalți frați și surori nu puteau face nimic bine și n-am luat-o în serios nici când cineva mi-a arătat problema mea. Credeam că eram arogant doar pentru că aveam calibru și propunerile mele erau bune. Nu mă cunoșteam deloc pe mine însumi. De fapt, de multe ori nu vedeam bine problema și nu țineam cont de imaginea de ansamblu, ca atunci când am respins drept inutile materialele de studiu găsite de acea sora, iar ceilalți au considerat că aveau valoare de referință și că furnizau propuneri bune. Deși aveam idei corecte în anumite privințe, tot n-ar fi trebuit să-i forțez pe ceilalți să le accepte din aroganță. Trebuia să fi avut părtășie despre principii și înțelegerea și părerile mele. Dacă toți ar fi simțit că aveam dreptate, le-ar fi acceptat în mod firesc. În loc să fac asta, am fost arogant și încrezător, n-am văzut calitățile celorlalți și n-am reflectat asupra mea. Cântăream adesea în sinea mea în ce privințe luasem deciziile corecte și ce probleme descoperisem și rezolvasem în lucrarea noastră. Pe măsură ce cântăream aceste „realizări", mă credeam mai bun decât ceilalți. Aroganța îmi sporea și îi desconsideram tot mai mult pe oameni. Credeam că eram făcut să fiu supraveghetor, așa că eram înfumurat și voiam să am ultimul cuvânt în toate. Eram arogant și absurd și nu-mi schimbasem deloc firea satanică! Nici nu mă puteam înțelege bine cu ceilalți. Ce motiv aveam să fiu arogant? Eram atât de mulțumit de mine încât eram jalnic! Privind în urmă, am văzut cât de agresiv și de tiranic fusesem și eram plin de regrete.

Am citit mai târziu un alt pasaj. „**Ați spune că este dificil să-ți îndeplinești datoria în mod adecvat? De fapt, nu este; oamenii trebuie doar să fie capabili să adopte o atitudine umilă, să aibă un pic de rațiune și să adopte o poziție adecvată. Indiferent de cât de educat ești, ce premii ai câștigat sau ce ai dobândit și oricât de mare crezi că ar putea fi statutul și gradul tău, trebuie să renunți la toate aceste lucruri, trebuie să cobori de pe piedestal – toate acestea nu contează deloc. În casa lui Dumnezeu, oricât de mărețe ar fi aceste glorii, nu pot fi mai presus de adevăr, întrucât aceste lucruri superficiale nu sunt adevărul și nu îi pot lua locul. Trebuie să fii lămurit în legătură cu această chestiune. Dacă spui «Sunt foarte talentat, am o minte foarte ascuțită și reflexe rapide, învăț repede și am o memorie extrem de bună, deci sunt calificat să iau decizia finală», dacă folosești mereu aceste lucruri drept capital și le vezi drept prețioase și drept pozitive, atunci ai dat de necaz. Dacă inima ta e ocupată de aceste lucruri, dacă ele au prins rădăcină în inima ta, atunci îți va fi greu să accepți adevărul – iar consecințele acestui lucru sunt prea înfricoșătoare pentru a fi măcar concepute. Așadar, trebuie mai întâi să lași deoparte și să tăgăduiești acele lucruri pe care le iubești, care par drăguțe, pe care le prețuiești. Aceste lucruri nu sunt adevărul; mai degrabă, pot să te împiedice să intri în adevăr. Acum, cel mai presant lucru este că trebuie să cauți adevărul în îndeplinirea datoriei tale și să practici conform adevărului, astfel încât îndeplinirea datoriei tale să devină adecvată, întrucât îndeplinirea adecvată a datoriei reprezintă doar primul pas pe calea intrării în viață. Ce înseamnă «primul pas» aici? Înseamnă să începi o călătorie. În toate lucrurile, există ceva cu care să începi călătoria, un lucru care este elementar, fundamental, iar atingerea îndeplinirii adecvate a datoriei reprezintă o cale de intrare în viață. Dacă îndeplinirea datoriei**

tale doar pare potrivită în modul în care este realizată, dar nu este în conformitate cu adevărurile-principii, atunci nu îți îndeplinești datoria în mod adecvat. Prin urmare, cum trebuie să se lucreze la asta? Trebuie să lucrezi la adevărurile-principii și să le cauți; a fi înzestrat cu adevărurile-principii este crucial. Dacă doar îți îmbunătățești comportamentul și temperamentul, dar nu ești înzestrat cu adevărurile-realități, este inutil. S-ar putea să ai un oarecare dar sau o oarecare specialitate. Acesta este un lucru bun – dar numai dacă îl utilizezi în îndeplinirea datoriei tale folosești acest lucru cum se cuvine. A-ți îndeplini bine datoria nu necesită o îmbunătățire a umanității sau personalității tale și nici să-ți lași deoparte darul sau talentul. Nu asta se cere. Ceea ce este crucial este să înțelegi adevărul și să înveți să te supui lui Dumnezeu. Faptul că vei dezvălui o fire coruptă pe măsură ce îți îndeplinești datoria este aproape inevitabil. Ce ar trebui să faci în astfel de momente? Trebuie să cauți adevărul pentru a rezolva problema și să ajungi să acționezi în conformitate cu adevărurile-principii. Fă asta, și nu va fi o problemă pentru tine să-ți îndeplinești bine datoria. În orice domeniu ai avea un dar ori o specialitate sau oriunde ai putea avea anumite cunoștințe profesionale, cel mai potrivit este să folosești aceste lucruri în îndeplinirea unei îndatoriri – e singurul mod de a-ți îndeplini bine datoria. Un aspect este să te bazezi pe conștiință și rațiune pentru a-ți îndeplini datoria, iar celălalt este că trebuie să cauți adevărul pentru a-ți înlătura firea coruptă. Îndeplinindu-și datoria în acest mod, o persoană dobândește intrarea în viață și devine capabilă să-și îndeplinească datoria în mod adecvat” (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Ce înseamnă îndeplinirea adecvată a datoriei?”). Cugetând la cuvintele lui Dumnezeu, am învățat că El cântărește dacă cineva își face destul de bine datoria nu după câte pare să fi realizat și

după calitatea muncii sale, ci după calea pe care a ales-o pentru a-și face datoria, văzând dacă cercetează și practică adevărul. Am aflat că, pentru a îndrepta o fire arogantă și a-mi face destul de bine datoria, mai întâi trebuia să las deoparte darurile și punctele forte cu care mă mândream și să vin înaintea lui Dumnezeu, să caut adevărul. Dacă aș fi continuat să fac totul bazându-mă pe calibru și pe daruri, fără să caut adevărul sau să urmez principiile, oricâte aș fi realizat, n-ar fi fost pe placul lui Dumnezeu. Înainte, îi desconsideram pe ceilalți pentru că le lipseau priceperea și calibrul. Când îi vedeam făcând o mică greșeală sau ceva imperfect, eram plin de dispreț și îi mustram pe față și în sinea mea. Dar când videoclipurile mele s-au întors pentru mai multe editări și ceilalți mi-au oferit sfaturi, nimeni nu m-a privit de sus, ci mi-au spus cu răbdare ce trebuia îmbunătățit. În plus, nu acceptam mai niciodată sfaturile celor cu care lucram și, deși unii frați și surori nu erau înzestrați cu daruri mari sau calibru, respectau principiile în datoria lor, ascultau smeriți sfaturile altora și puteau coopera armonios. M-am simțit rușinat comparându-mă cu ei. Am înțeles câte carențe aveam în pătrunderea adevărului. După aceea, în datoria mea, când nu eram de acord cu ceilalți, am practicat să mă las deoparte și să caut principiile și adevărul, văzând-o ca pe o șansă de a practica adevărul.

O dată, discutam o producție video cu câteva surori și aveam idei divergente. Credeam că ideea mea era cea mai bună și mă întrebam ce aș putea spune ca să dovedesc că aveam dreptate, ca să le conving. Mi-am dat seama brusc că iar manifestam o fire arogantă, dorind să-mi impun punctul de vedere, respingând ideile altora. Am rostit repede o rugăciune, cerându-I lui Dumnezeu să mă îndrume să mă las deoparte și să ascult propunerile celorlalți. M-am gândit la ce aspus Dumnezeu: „**În biserică, este posibil ca luminarea și îndrumarea Duhului Sfânt să sosească asupra oricăruia dintre cei care înțeleg adevărul și au abilitate de înțelegere. Ar trebui să**

apuci luminarea și iluminarea Duhului Sfânt, urmând-o îndeaproape și cooperând strâns cu aceasta. Procedând astfel, vei merge pe cea mai corectă cale; este calea condusă de Duhul Sfânt. Acordă o atenție deosebită modului în care Duhul Sfânt lucrează în oameni și îi îndrumă pe cei asupra cărora lucrează. Ar trebui să ai deseori părtășie cu ceilalți, să faci sugestii și să-ți exprimi propriile opinii – acest lucru reprezintă datoria și libertatea ta. Însă, în cele din urmă, atunci când trebuie luată o decizie, dacă tu singur ești cel care dă verdictul final, punându-i pe toți să facă ceea ce spui și să urmeze voia ta, atunci încalci principiile. Ar trebui să faci alegerea corectă în funcție de ceea ce crede majoritatea și apoi să iei hotărârea. Dacă sugestiile majorității nu sunt în concordanță cu adevărurile-principii, ar trebui să te ții cu tărie de adevăr. Doar asta se conformează adevărurilor-principii" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a). Am înțeles din cuvintele lui Dumnezeu că era datoria mea să ofer idei și să realizez videoclipuri, dar că nu o singură persoană hotărăște cel mai bun plan. Frații și surorile trebuie să discute și să hotărască împreună, apoi să aleagă cea mai bună propunere. M-am simțit împăcat când am pus asta în practică. Când a fost făcut videoclipul, frații și surorile au ales versiunea mea, dar nu le-am privit de sus pe cele două surori din pricina asta. Am simțit că, procedând astfel, în sfârșit pusesem adevărul în practică, fără să trăiesc după firea mea arogantă. Atunci am experimentat și că Dumnezeu nu creează situații ca să vadă cine are dreptate și cine nu, ci după ce fire trăim. Dacă cineva are dreptate, dar se arată arogant, Dumnezeu detestă, urăște acest lucru.

După aceea, când am încercat serios să țin cont de ideile altora, mi-am dat seama că propunerile lor aveau multe aspecte care puteau fi folosite și că priveau lucrurile dintr-o perspectivă diferită. Înainte, crezusem că alții nu

vedeau imaginea de ansamblu pentru că priveam lucrurile doar din perspectiva mea și nu ascultam aproape niciodată ideile lor. Apoi mi-am dat seama că oricine are puncte forte și că am ce învăța de la ei. Nu voiam să continui să cred în mine însumi cu semeție, ci eram pregătit să lucrez bine cu ceilalți, să caut adevărul, să le ascult mai des propunerile și să colaborăm în datoria noastră.

94. Să te bazezi pe Dumnezeu este cea mai mare înțelepciune

de Ma Hong, China

În toamna anului 2011, am întâlnit o consăteancă, Fang Min. Avea o umanitate bună și era amabilă, credea în Domnul de peste 20 de ani, participa la adunări și citea Biblia. Era o credincioasă adevărată. Am vrut să-i predic Evanghelia lui Dumnezeu Atotputernic din zilele de pe urmă. Atunci, credeam în Dumnezeu de puțin timp și cunoșteam puțin din adevăr. I-am zis surorii Song Jiayin să-i aducă lui Fang Min mărturie despre lucrarea din zilele de pe urmă a lui Dumnezeu, iar Fang Min a decis să investigheze lucrarea. Atunci, am fost foarte fericită. Peste câteva zile, m-am dus s-o vizitez pe Fang Min; mi-a spus că nu mai vrea să investigheze. Fang Min a spus: „Citind cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic, le-am simțit bune. I-am dat și mamei vestea bună a întoarcerii Domnului. A zis că tu crezi în Fulgerul de la Răsărit, dar că eu n-ar trebui să cred. Predicatorii noștri spun adesea că lucrarea și cuvintele lui Dumnezeu sunt în Biblie și că nu există nimic din acestea în afara Bibliei. Predica Fulgerului de la Răsărit se abate de la Biblie, nu e întoarcerea Domnului.” Fang Min a fost amăgită de mama ei și-am spus: „Dacă noi credem că lucrările și cuvintele lui Dumnezeu sunt în Biblie și că ele nu apar în afara Bibliei, nu-L delimităm pe Dumnezeu la ce se află-n Scripturi? Oare Dumnezeu nu poate face o lucrare nouă în afara Bibliei și nu poate spune cuvinte noi? Dumnezeu este Creatorul, sursa vieții. El este atotputernic, înțelept și divers. Poate Biblia singură să-L reprezinte pe de-a-ntregul? Cum pot fi lucrarea și cuvintele lui Dumnezeu doar cele consemnate în Biblie? Lucrarea Lui e mereu nouă, niciodată veche. Fiecare etapă a lucrării Sale se construiește pe cea anterioară, în care El face o lucrare mai nouă, mai măreață. În Epoca Legii,

Dumnezeu a emis legi pentru a-i conduce pe oameni în viața de pe Pământ. În Epoca Harului, Dumnezeu n-a repetat lucrarea din Epoca Legii. Pe baza lucrării din Epoca Legii, a făcut lucrarea de răscumpărare. Noua lucrare e consemnată în Vechiul Testament? Nu. Cei care au respectat Vechiul Testament au respins lucrarea Domnului Isus și-au fost alungați de Dumnezeu. În zilele de pe urmă e la fel. Pe baza planului Său pentru mântuire, El face judecata în funcție de nevoile oamenilor, ca să înlăture complet păcatul oamenilor, să fie curățiți. Numai călcând pe urmele Mielului și acceptând noua lucrare a lui Dumnezeu putem obține mântuirea și intra-n Împărăția Lui. Mama ta nu a văzut noile cuvinte ale lui Dumnezeu, de aceea îți spunea acele lucruri. Ar trebui să investighezi mai întâi. Nu decide orbește. Dacă ratezi întoarcerea Domnului, nu vei mai avea șansa de a fi mântuită de Dumnezeu." Dar orice spuneam, ea nu voia să asculte. Am vrut să invit o altă soră la părtășie, dar Fang Min a vrut să se întâlnească doar cu mine. A mai spus că se-ntoarce în orașul natal, își cumpărase chiar și biletul de tren. Era atât de tulburată și de zguduită. Dacă se-ntorcea acolo, pastorul ei n-avea s-o tulbure și mai mult? Și eu eram îngrijorată, dar Fang Min decisese deja, n-aveam de ales. Știam că nu va asculta ce aveam de spus, așa că am plecat.

Ajunsă acasă, m-am gândit ce puține speranțe aveam să-i predic lui Fang Min odată ce pleca. Din prea puțină credință, mi s-a părut greu să predic Evanghelia. Mă simțeam tot mai prost. Tocmai atunci mi-am amintit de cuvântul lui Dumnezeu: „**În Epoca Harului, Isus a avut milă și har pentru oameni. Dacă o oaie dintr-o sută ar fi pierdută, El le-ar părăsi pe cele nouăzeci și nouă pentru a o căuta pe cea singură. Acest șir de cuvinte nu reprezintă un fel de acțiune mecanică și nici vreo reglementare; mai degrabă, arată intenția stringentă a lui Dumnezeu de a aduce oamenilor atât mântuirea, cât și dragostea Sa profundă**

pentru ei. Nu reprezintă un mod de a face lucrurile; este un tip de fire, un tip de mentalitate" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a). Cuvintele au fost emoționante. Chiar de se pierde o oaie dintr-o sută, Dumnezeu va renunța la nouăzeci și nouă ca s-o găsească. Am văzut că dorința lui Dumnezeu de a mântui oamenii este serioasă și sinceră. Dumnezeu nu vrea să piardă pe nimeni care crede cu adevărat în El, atât de mare e iubirea Lui pentru oameni. Când am contemplat cuvintele lui Dumnezeu, m-am rușinat. Pentru a mântui omenirea coruptă, Dumnezeu S-a întrupat pe pământ și a plătit un preț mare, totul în speranța că aceia care cred sincer în Dumnezeu vor veni în fața Lui și vor accepta mântuirea lui Dumnezeu. Dar când mi-a fost greu să predic, m-am retras pasivă. Nu mi-a păsat de voia lui Dumnezeu. Fang Min era amăgită, tulburată, avea noțiuni religioase, dar credea cu-adevărat în Dumnezeu. Trebuia să fac tot ce puteam s-o ajut să înțeleagă adevărul, să-și elimine noțiunile și să se întoarcă la Dumnezeu. Aceasta era datoria mea. Mi-am amintit de cuvintele lui Dumnezeu: „**Inima și duhul omului sunt ținute în mâna lui Dumnezeu, totul din viața lui este văzut de ochii lui Dumnezeu. Indiferent dacă crezi sau nu acest lucru, oricare și toate lucrurile, chiar dacă vii sau moarte, se vor muta, schimba, reînnoi și dispărea potrivit gândurilor lui Dumnezeu. Acesta este modul în care domnește Dumnezeu asupra tuturor lucrurilor**" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Dumnezeu este sursa vieții omului"). Cuvântul lui Dumnezeu mi-a dat încredere și putere. Toate se află în mâinile lui Dumnezeu, inclusiv gândurile și ideile oamenilor. În viziunea umană, Fang Min era acum tulburată, trebuia să se întoarcă în orașul său natal, iar speranța de a-i predica Evanghelia era mică, dar Dumnezeu este suveran peste toate. Dacă era oaia lui Dumnezeu, ea ar fi înțeles glasul lui Dumnezeu. Tot ce am putut face a fost să încerc să cooperez, iar până la rezolvarea situației, nu puteam

renunța. Odată ce am conștientizat acest lucru, m-am rugat lui Dumnezeu: „Dumnezeule! Fang Min a fost tulburată și acum nu îndrăznește să investigheze adevărata cale. O încredințez în mâinile Tale. Dacă ea este oaia Ta, doresc să fac tot ce pot pentru a-i predica Evanghelia.” După aceea, am aflat că Fang Min credea că trenul ei era la ora 21:10, dar de fapt a fost la ora 9:10 dimineața, așa că nu a putut să plece. Am văzut că inimile și spiritele oamenilor sunt în mâinile lui Dumnezeu, El orchestrează și rânduiește totul. I-am mulțumit lui Dumnezeu iar și iar în inima mea și-am fost mai încrezătoare să-i predic lui Fang Min Evanghelia.

După aceea, m-am dus s-o văd pe Fang Min. Încă se agăța de noțiunile ei și i-am citit din cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic. „**Întrucât căutăm urmele lui Dumnezeu, se cuvine să căutăm intențiile lui Dumnezeu, cuvintele și cuvântările Lui deoarece, oriunde există noi cuvinte rostite de Dumnezeu, acolo este și glasul Lui și, oriunde se află urmele lui Dumnezeu, acolo sunt și faptele Lui. Oriunde este exprimarea lui Dumnezeu, acolo Se arată El și, oriunde Se arată Dumnezeu, acolo există adevărul, calea și viața. În căutarea urmelor lui Dumnezeu, ați ignorat cuvintele «Dumnezeu este adevărul, calea și viața». Prin urmare, mulți oameni, chiar și atunci când primesc adevărul, nu cred că au găsit urmele lui Dumnezeu și cu atât mai puțin recunosc arătarea lui Dumnezeu. Ce greșeală gravă! Arătarea lui Dumnezeu nu poate fi împăciuită cu noțiunile omului și cu atât mai puțin poate Dumnezeu să Se arate la porunca omului. Dumnezeu Își face propriile alegeri și propriile planuri atunci când Își înfăptuiește lucrarea; mai mult, El are propriile Sale obiective și metode. Indiferent ce lucrare face, El nu are nevoie să discute despre aceasta cu oamenii sau să le ceară sfatul, cu atât mai puțin să anunțe fiecare persoană în parte despre lucrarea Lui. Aceasta este firea lui Dumnezeu și ar trebui să fie recunoscută de toată**

lumea. Dacă doriți să fiți martori ai arătării lui Dumnezeu, să urmați pașii Lui, atunci trebuie mai întâi să vă îndepărtați de propriile noțiuni. Nu trebuie să-I ceri lui Dumnezeu să facă tot felul de lucruri, cu atât mai puțin ar trebui să-L constrângi și să-L limitezi la propriile tale noțiuni. În schimb, ar trebui să vă întrebați cum se cuvine să căutați urmele lui Dumnezeu, cum se cuvine să acceptați arătarea Lui și cum se cuvine să vă supuneți noii lucrări a lui Dumnezeu: asta ar trebui să facă omul" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Anexă 1: Arătarea lui Dumnezeu a adus o nouă epocă"). Apoi am avut părtășie cu ea: „Ca să-ntâmpinăm întoarcerea Domnului, trebuie să renunțăm la noțiuni. Știi că gândurile lui Dumnezeu sunt dincolo de gândirea umană. Dumnezeu nu lucrează conform noțiunilor și imaginației umane. Crezi că toate cuvintele și lucrarea lui Dumnezeu se află în Biblie și că nu apar în afara ei, dar are acest lucru o bază în cuvântul lui Dumnezeu? Nu. Atunci nu se bazează pe noțiuni și închipuiri umane? Când Domnul Isus a venit să lucreze, fariseii nu s-au uitat la cât de mult adevăr a exprimat Domnul Isus. În schimb, ei s-au agățat de Vechiul Testament, crezând că lucrarea și cuvintele Domnului Isus erau dincolo de Biblie, așa că s-au folosit de scuza asta ca să-L condamne și, în cele din urmă, au comis păcatul atroce de a-L bate în cuie pe cruce. Trebuie să învățăm o lecție din eșecul fariseilor! Cuvintele și lucrarea lui Dumnezeu nu sunt niciodată constrânse de persoane sau lucruri, darămite de Biblie. Dumnezeu spune cuvinte noi și face lucrări noi în funcție de planul Său de gestionare și de necesitățile mântuirii omenirii. Așadar, pentru a determina dacă Dumnezeu Atotputernic este Domnul Isus cel întors, nu ne uităm dacă lucrarea și cuvintele Lui transcend Biblia. Trebuie să vedem în ce măsură cuvintele Lui reprezintă adevărul și dacă El poate face lucrarea de mântuire a omenirii, căci doar Dumnezeu e adevărul, calea și viața și doar El poate mântui omenirea. Ai citit cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic, recunoști

autoritatea și puterea cuvântului Lui. Mai mult, cuvintele lui Dumnezeu dezvăluie planul Său de gestionare pentru șase mii de ani, tainele Bibliei, cine poate intra în Împărăția Cerurilor și viitoarea destinație a omenirii. Nimeni nu cunoaște aceste taine ale adevărului și numai Dumnezeu le poate dezvălui…" Dar înainte să termin, Fang Min m-a întrerupt și nu m-a lăsat să continui. Mi-am spus: „Să fie din cauză că înțeleg prea puțin adevărul și că părtășia mea nu este clară?" Am vrut ca sora Li să-i comunice mai multe lui Fang Min după aceea, dar Fang Min nu m-a lăsat. Eram foarte îngrijorată. Credeam în Dumnezeu de puțin timp, dar Fang Min credea în Domnul de peste 20 de ani, iar eu n-o puteam ajuta. Confruntată cu aceste dificultăți, am vrut să mă retrag. Mi-am spus: „Dacă nu reușesc să-i predic, atunci mă voi opri. Este prea greu." Mă simțeam mai pesimistă, iar în drum spre casă, nu mai simțeam nicio motivație.

La o adunare, ceilalți au aflat despre starea mea și mi-au citit un pasaj din cuvântul lui Dumnezeu. **„La ce se referă acest cuvânt, «credință»? Credința este încrederea adevărată și inima sinceră pe care ar trebui să le aibă oamenii când nu pot să vadă sau să atingă ceva, când lucrarea lui Dumnezeu nu se aliniază noțiunilor umane, când este de neatins pentru oameni. Aceasta este credința despre care vorbesc. Oamenii au nevoie de credință în vremea greutăților și rafinării, iar credința este urmată de rafinare; rafinarea și credința nu pot fi separate. Indiferent cum lucrează Dumnezeu și indiferent de mediul tău, ești capabil să urmărești viața, să cauți adevărul și cunoașterea lucrării lui Dumnezeu, să-I înțelegi acțiunile și să acționezi potrivit adevărului. A proceda astfel înseamnă a avea credință adevărată și asta arată că nu ți-ai pierdut credința în Dumnezeu. Poți să ai credință adevărată în Dumnezeu doar dacă poți să stărui în căutarea adevărului prin rafinare, dacă poți să-L iubești cu adevărat pe Dumnezeu și să nu**

începi să ai îndoieli în ceea ce-L privește, dacă indiferent ce face El tu tot practici adevărul pentru a-L mulțumi și dacă poți să-I cauți în profunzime intențiile și să fii atent la acestea" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cei care urmează să fie desăvârșiți trebuie să se supună rafinării"). După ce a citit cuvintele lui Dumnezeu, o soră a avut părtășie: „Dacă suntem pasivi și ne retragem când e greu să predicăm, asta se întâmplă în principal pentru că nu înțelegem voia lui Dumnezeu. De fapt, Dumnezeu permite ca aceste dificultăți să vină la noi ca să ne desăvârșim credința și să învățăm să ne bazăm pe El și, în același timp, trecând prin aceste dificultăți, putem să ne dotăm cu adevărul și să învățăm să mărturisim lucrarea lui Dumnezeu." Prin părtășia ei despre cuvântul lui Dumnezeu, mi-am dat seama că în predicarea mea anevoioasă era bunăvoința lui Dumnezeu. El a vrut să se folosească de asta ca să-mi desăvârșească credința, să-nțeleg mai mult adevăr. Dar când am avut dificultăți, în loc să mă bazez pe Dumnezeu ca să înlătur noțiunile lui Fang Min și să o aduc în fața lui Dumnezeu, am vrut să mă retrag și să renunț. Nu am vrut să depun mai mult efort și nu am ținut cont deloc de voia lui Dumnezeu. Când faptele m-au dezvăluit, am văzut în cele din urmă că nu aveam deloc credință în Dumnezeu, iar statura mea era jalnic de mică. Mi-am amintit cuvântul lui Dumnezeu: „**Și, cu cât oamenii cooperează mai mult, cu cât mai mult caută să atingă standardele cerințelor lui Dumnezeu, cu atât e mai mare lucrarea Duhului Sfânt**" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cum să cunoști realitatea"). Așa-i, lucrează prin cooperarea oamenilor. Deși Fang Min credea în Domnul de peste 20 de ani și avea cunoștințe despre Biblie, eu aveam cuvântul lui Dumnezeu Atotputernic. Cuvântul lui Dumnezeu este adevărul și poate rezolva toate problemele oamenilor. Atâta timp cât mă bazam cu adevărat pe Dumnezeu și plăteam un preț, Dumnezeu avea s-o lumineze.

După aceea, am căutat împreună cu cei care înțelegeau adevărul despre noțiunile pe care le avea Fang Min, și m-au ajutat să găsesc pasaje conexe pentru ea. Apoi, m-am dus din nou acasă la Fang Min și i-am citit două pasaje din cuvântul lui Dumnezeu Atotputernic. **„Oare trebuie să i se aplice reglementări lucrării lui Dumnezeu? Și trebuie lucrarea lui Dumnezeu să corespundă cu prevestirea profeților? În definitiv, ce este mai măreț: Dumnezeu sau Biblia? De ce trebuie Dumnezeu să lucreze conform Bibliei? Oare să fie faptul că Dumnezeu nu are dreptul să depășească Biblia? Oare Dumnezeu nu poate să Se îndepărteze de Biblie și să facă alte lucrări? De ce Isus și discipolii Lui nu au respectat sabatul? Dacă Isus ar fi trebuit să practice având în vedere Sabatul și după poruncile din Vechiul Testament, de ce nu a ținut Sabatul după venirea Lui, ci a spălat picioare, a acoperit capete, a frânt pâine și a băut vin? Oare nu sunt toate acestea absente din poruncile Vechiului Testament? Dacă Isus a cinstit Vechiul Testament, de ce a încălcat El aceste reglementări? Ar trebui să știi ce a fost mai întâi, dacă a fost Dumnezeu sau Biblia! Dat fiind că era Domnul sabatului, nu putea El să fie și Domnul Bibliei?”** [Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Despre Biblie (1)”]. **„Dacă vrei să vezi lucrarea din Epoca Legii și să vezi cum au urmat israeliții calea lui Iahve, trebuie să citești Vechiul Testament; dacă vrei să înțelegi lucrarea din Epoca Harului, trebuie să citești Noul Testament. Dar cum vezi lucrarea zilelor de pe urmă? Trebuie să accepți să fii condus de Dumnezeu cel de astăzi și să intri în lucrarea de astăzi, fiindcă aceasta este noua lucrare și nimeni nu a consemnat-o anterior în Biblie. Astăzi, Dumnezeu a devenit trup și a selectat alți oameni aleși, în China. Dumnezeu lucrează în acești oameni, El Își continuă lucrarea pe pământ și Își continuă lucrarea din Epoca Harului. Lucrarea de astăzi este o cale pe care omul nu a umblat**

niciodată, o cale pe care nimeni nu a văzut-o vreodată. Este o lucrare nefăcută niciodată până acum – este cea mai recentă lucrare a lui Dumnezeu pe pământ. Prin urmare, lucrarea nefăcută niciodată până acum nu este istorie, pentru că prezentul este prezent, și nu a devenit încă trecut. Oamenii nu știu că Dumnezeu a făcut lucrări mai mari și mai noi pe pământ, în afara țării lui Israel, că acestea au depășit deja sfera Israelului și prezicerile profeților, că este vorba de o lucrare nouă și minunată în afara profețiilor, de o lucrare și mai nouă dincolo de Israel, o lucrare pe care oamenii nu pot nici să o perceapă, nici să și-o imagineze. Cum ar fi putut Biblia să conțină relatări explicite despre o astfel de lucrare? Cine ar fi putut să consemneze dinainte fiecare părticică a lucrării de astăzi, fără omisiuni? Cine ar fi putut să consemneze această lucrare mai grandioasă, mai înțeleaptă, care sfidează convențiile din acea carte veche și mucedă? Lucrarea de astăzi nu este istorie, prin urmare, dacă vrei să mergi pe noua cale de astăzi, atunci trebuie să te îndepărtezi de Biblie, trebuie să te plasezi dincolo de cărțile de profeții sau de istorie din Biblie. Numai atunci vei putea merge pe noua cale așa cum se cuvine și numai atunci vei putea intra în noua lume și în noua lucrare" [Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Despre Biblie (1)"]. Apoi am avut părtășie cu ea: „Fiindcă lucrarea și cuvintele Lui nu-s în Biblie, tu crezi că El nu e Domnul întors. Deci Îl limitezi pe Dumnezeu la ce e în Biblie, adică Îl delimitezi. Dumnezeu a fost primul sau Biblia? Exista oare Biblia atunci când Dumnezeu a creat cerul, Pământul și toate lucrurile? Avraam nu avea Biblia. El nu a crezut în Dumnezeu potrivit Bibliei. Putem spune că Avraam nu a crezut în Dumnezeu? Trebuie să înțelegem că Biblia este doar consemnarea istorică a lucrării lui Dumnezeu. Ea a fost creată după ce Dumnezeu Și-a terminat lucrarea și după compilarea și editarea ei de către autorii ulteriori. Când Domnul Isus a venit

să lucreze, nu exista Noul Testament. Oamenii citiseră doar Vechiul Testament. Abia după secole de la lucrarea Domnului Isus au luat naștere Vechiul și Noul Testament. Asta dovedește că lucrarea lui Dumnezeu a precedat Biblia. E un adevăr. Dumnezeu apare și lucrează în zilele de pe urmă, deci cum ar putea lucrarea și cuvintele Sale să fie consemnate în Biblie în avans? Dacă vrem să-L întâmpinăm pe Domnul, trebuie să mergem dincolo de Biblie și să căutăm și să investigăm lucrarea și cuvintele actuale ale lui Dumnezeu. Doar așa putem urma pașii lui Dumnezeu!" După părtășia cu Fang Min, ea a înțeles o parte din astea, dar, confuză încă, a spus: „E corect ce spune Dumnezeu Atotputernic. Este adevărat că mai întâi a fost lucrarea lui Dumnezeu, iar Biblia mai apoi și înțeleg că Dumnezeu este mai important decât Biblia. Dar citesc Biblia de zeci de ani și nu pot renunța, pur și simplu, la ea. Încă am nevoie să citesc Biblia." Apoi, Fang Min mi-a pus câteva întrebări noi. Auzindu-le, am fost puțin derutată la început. Nu știam despre ce aspecte ale adevărului să am părtășie. După ce m-am întors acasă, m-am rugat lui Dumnezeu, cerându-I să mă lumineze și să mă călăuzească. Apoi, am vrut să am părtășie din nou cu Fang Min. Într-o zi, m-am dus acasă la Fang Min și-am văzut deschise o Biblie și-o carte cu cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic. Mi-am dat seama că, deși Fang Min a spus că nu a acceptat-o, în sufletul ei, voia să investigheze lucrarea lui Dumnezeu Atotputernic și am întrezărit o speranță pentru ea.

Mai târziu, Fang Min s-a îmbolnăvit. Mi-am luat liber de la slujbă pentru a avea grijă de ea și pentru a-i citi cuvântul lui Dumnezeu. Șeful m-a certat fiindcă mi-am luat multe zile libere. La început, am reușit să suport. Am simțit că, deși am suferit puțin, atât timp cât Fang Min putea accepta adevărata cale, avea să fie bine. Dar după mai multe părtășii cu ea, Fang Min tot n-a fost de acord. În acel moment, am fost puțin descurajată. Simțeam că plătisem un preț mare, dar ea continua să mă refuze. Cât timp

trebuia să predic până când ea avea să accepte? Tot gândindu-mă, eram mai descurajată și voiam să renunț. După aceea, am citit în cuvântul lui Dumnezeu: „**Ești conștient de povara de pe umerii tăi, de însărcinarea și de responsabilitatea ta? Unde-ți este simțul misiunii istorice? Cum vei sluji drept un bun stăpân în epoca următoare? Ai un puternic simț al stăpânirii? Cum L-ai descrie pe stăpânul tuturor lucrurilor? Este cu adevărat stăpânul tuturor ființelor vii și al tuturor lucrurilor fizice din lume? Ce planuri ai pentru progresul următoarei etape a lucrării? Câți oameni așteaptă să le fii păstor? E sarcina ta una grea? Ei sunt săraci, vrednici de milă, orbi și năuciți, jelindu-se în întuneric: «Unde este calea?» Cât de mult tânjesc ei ca lumina, precum o stea căzătoare, să coboare deodată și să împrăștie forțele întunericului care i-au asuprit pe oameni de atât de mulți ani? Cine poate să știe cu câtă nerăbdare speră ei și cum tânjesc la asta zi și noapte? Acești oameni care suferă profund rămân închiși într-o temniță a întunericului, fără speranță de eliberare, chiar și în ziua în care trece lumina; când vor înceta să mai plângă? Înspăimântătoare e nenorocirea acestor spirite fragile cărora nu li s-a permis niciodată să se odihnească, iar legăturile nemiloase și istoria încremenită de multă vreme îi țin în această stare. Și cine a auzit sunetul plânsetului lor? Cine a văzut starea lor nefericită? Te-ai gândit vreodată cât de îndurerată și de îngrijorată este inima lui Dumnezeu? Cum poate El suporta să vadă omenirea nevinovată, pe care a creat-o cu mâinile Sale, suferind astfel de chinuri? La urma urmei, ființele umane sunt victimele care au fost otrăvite. Și, cu toate că omul a supraviețuit până în ziua de azi, cine ar fi știut că de multă vreme e otrăvit de cel rău? Ai uitat că ești una dintre victime? Din dragostea ta pentru Dumnezeu, nu ești dornic să lupți pentru a-i salva pe acești supraviețuitori? Nu ești dispus să-ți dedici toată energia ca să-L**

răsplătești pe Dumnezeu, care iubește omenirea ca pe trupul și sângele Său?” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cum ar trebui să te îngrijești de viitoarea ta misiune?”). Putem simți dorința urgentă a lui Dumnezeu din cuvintele Sale. Pentru cei care trăiesc sub stăpânirea Satanei și nu au venit în fața lui Dumnezeu, El Se simte îngrijorat și neliniștit, și speră ca oamenii să poată obține mântuirea în zilele de pe urmă. Pentru că acceptasem lucrarea lui Dumnezeu din zilele de pe urmă, știam că pe cei care nu veniseră înaintea lui Dumnezeu trebuia să-i aduc în casa lui Dumnezeu ca să accepte mântuirea Lui. Aceasta era responsabilitatea mea. În Epoca Harului, mulți oameni au fost martirizați pentru propovăduirea Evangheliei, iar în cele din urmă, Evanghelia s-a răspândit în fiecare colț al lumii și a fost cunoscută de toți. M-am gândit și la Noe care a construit arca pentru a îndeplini însărcinarea dată de Dumnezeu. Timp de 120 de ani, după greutăți, batjocură și calomnie în această perioadă, tot n-a renunțat. A-ndeplinit însărcinarea dată de Dumnezeu și-a obținut încuviințarea Lui. Noe a avut o credință extraordinară în Dumnezeu. Deși am avut unele dificultăți în predicarea Evangheliei și am îndurat unele suferințe, acestea au fost departe de prețul plătit de sfinții din toate timpurile. M-am gândit la momentul în care frații și surorile mele mi-au predicat Evanghelia. I-am refuzat și eu în mod repetat și de câteva ori n-am acceptat-o De ce nu puteam acum s-o tratez pe Fang Min cu tot atâta iubire ca și ei? Înrobită de noțiuni religioase, ne-nțelegând adevărul, normal că era reticentă. Nu puteam să renunț la ea doar pentru că era puțin mai dificil. Conștientizând asta, am simțit un regret profund și am făcut un legământ înaintea lui Dumnezeu: indiferent ce dificultăți aș întâmpina predicând Evanghelia, voi face tot posibilul să cooperez și să propovăduiesc Evanghelia. Aceasta era responsabilitatea și datoria mea.

Apoi, am continuat să am grijă de Fang Min și să îi citesc cuvintele lui Dumnezeu. Într-o zi mi-a spus: „Prin cuvintele lui Dumnezeu pe care mi le-ai citit în acest timp, înțeleg că oamenii nu ar trebui să-L delimiteze pe Dumnezeu la ceea ce se află în Biblie. Lucrarea Lui e mereu nouă, niciodată veche, iar Biblia conține lucrarea Lui din trecut. Dacă Dumnezeu S-ar întoarce și ar face lucrurile consemnate în Biblie, atunci lucrarea Lui s-ar repeta. Și astfel și-ar pierde sensul. Doar atunci când Dumnezeu face o nouă lucrare dincolo de Biblie, permițând oamenilor să treacă prin judecată și să fie curățiți pe baza acceptării lucrării Domnului Isus de răscumpărare, aceștia pot fi cu adevărat mântuiți. Dacă încă mă agăț de lucrarea anterioară a lui Dumnezeu, chiar citind Biblia, nu voi dobândi niciodată adevărul. Trebuie să calc pe urmele lui Dumnezeu și să accept mântuirea lui Dumnezeu din zilele de pe urmă.” Când am văzut că Fang Min se răzgândise în sfârșit, am fost foarte fericită. Și am văzut că oile lui Dumnezeu ascultă glasul lui Dumnezeu. Oricât de mult le tulbură Satana sau orice noțiuni au, în cele din urmă, ele vor accepta adevărul și vor veni în fața lui Dumnezeu. Apoi, Fang Min a început să citească proactiv cuvintele lui Dumnezeu și să participe la adunări, iar boala ei a început să se amelioreze treptat. Jiayin a avut părtășie despre cuvântul lui Dumnezeu ca să abordeze greutățile și ideile lui Fang Min, iar Fang Min a devenit sigură despre lucrarea lui Dumnezeu. Și mi-a mai spus: „Când mi-ai citit cuvântul lui Dumnezeu în trecut, deși aparent te-am ignorat, de fapt, ascultam o parte și simțeam că în cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic se află adevărul, dar mă temeam că aș putea greși, așa că n-am îndrăznit să le accept. Acum înțeleg și sunt dispusă să accept.” Văzând-o pe Fang Min convinsă de lucrarea lui Dumnezeu, am fost foarte fericită, dar și profund emoționată. Dumnezeu determină momentul în care fiecare persoană se întoarce în casa lui Dumnezeu, iar atâta timp cât ne bazăm cu adevărat pe Dumnezeu, putem

vedea faptele Sale. Mai târziu, Fang Min s-a oferit să propovăduiască Evanghelia prietenilor și cunoștințelor ei. După o perioadă de cooperare, paisprezece persoane au acceptat lucrarea din zilele de pe urmă a lui Dumnezeu Atotputernic.

Prin această experiență de predicare a Evangheliei, am văzut cu adevărat faptele lui Dumnezeu. În această perioadă, deși am întâmpinat multe dificultăți și uneori am fost slabă și m-am retras, am văzut cum Dumnezeu folosește acest lucru pentru a-mi desăvârși credința și iubirea și mă ajută să mă dotez cu mai mult adevăr. Am experimetnat cum a te baza pe Dumnezeu e cea mai mare înțelepciune. Acum, sunt și mai hotărâtă să predic Evanghelia.

95. În timpul persecuției, am văzut faptele lui Dumnezeu

By Li Chen, China

Într-o dimineață devreme din iulie 2018, eram împreună cu o soră acasă la gazda noastră și încheiam o discuție despre lucrare, pregătite să mergem la culcare când, deodată, am auzit bătăi în ușă și lătratul unui câine. Asta m-a neliniștit. Chiar atunci, șapte sau opt polițiști au dat buzna în dormitor și ne-au încătușat mâinile la spate. Fără să arate vreun document, au început să percheziționeze toată casa. În cele din urmă, au găsit peste 7000 de yuani numerar și o chitanță pentru 350000 din banii bisericii. Îmi era frică: întrucât găsiseră chitanța, polițiștii sigur aveau să întrebe unde erau banii. Nu știam cum aveau să mă tortureze sau dacă aveau să mă omoare în bătaie. M-am rugat repede, în sinea mea, cerându-I lui Dumnezeu să-mi dea putere și să mă apere, ca să nu devin o iudă și să-L trădez. Atunci mi-a venit în minte un imn, „Mărturia vieții”: „Într-o zi poate voi fi prins pentru că sunt martor lui Dumnezeu, știu prea bine c-această suferință este în numele dreptății. Chiar de viața mea se pierde-ntr-o clipă, tot voi fi mândru că Îl pot urma pe Hristos și că îi pot fi martor în această viață” (Urmați Mielul și cântați cântări noi). E adevărat. Să ai credință e un lucru drept, așa că orice tortură brutală aveam să îndur, aș fi suferit de dragul dreptății. Nu puteam fi timidă sau fricoasă – trebuia să depășesc acest moment bazându-mă pe Dumnezeu. Cu gândul la asta, treptat, m-am liniștit.

În după-amiaza aceea, polițiștii ne-au dus pe amândouă la un hotel, pentru interogatoriu. Un ofițer pe nume Liu a strigat: „Hai, spuneți adevărul despre aceste chestiuni religioase! Care-i treaba cu chitanța aceea de 350000 de yuani?” M-am gândit: „Banii aceia aparțin bisericii – n-au nicio

legătură cu ei. De ce le-aș spune ceva?" Așa că am tăcut. Apoi, ofițerul Liu m-a plesnit furios peste față, care a început să-mi ardă de durere. A apăsat cu putere pe punctele de presiune din jurul gâtului meu, dar am scrâșnit din dinți de durere și n-am spus o vorbă. Apoi, un polițist supraponderal a spus: „Poftim, te ajut eu să faci gimnastică!" M-a apucat de păr și m-a tras în sus și în jos, obligându-mă să fac genuflexiuni. După ce am făcut vreo cincizeci sau șaizeci, mă ustura scalpul, iar părul îmi era smuls în multe locuri. Apoi au adus un scaun și m-au pus să stau cu spatele rezemat de speteaza lui. Mi-au trecut brațele încătușate printr-un spațiu din spetează, astfel încât să fie lipite de șezutul scaunului. Stăteam pe jos, cu picioarele întinse drepte în fața mea. Au continuat să-mi ceară informații despre cei 350000 de yuani; când au văzut că n-aveam de gând să vorbesc, au continuat să mă chinuie. După o vreme, din cauza tensiunii, mă dureau teribil încheieturile umerilor și mă simțeam de parcă-mi rupseseră spatele. Încuietorile cătușelor îmi săpau adânc în carne. Tremurând toată de durere, asudând continuu, am simțit că nu mai puteam suporta. Am continuat să mă rog în sufletul meu, cerându-I lui Dumnezeu să-mi dea putere și să mă vegheze, ca să pot rămâne puternică. Tocmai atunci, m-am gândit la un fragment din cuvintele lui Dumnezeu: „**Când te confrunți cu suferința, trebuie să poți fi capabil să lași deoparte grija pentru trup și să nu te plângi de Dumnezeu. Când Dumnezeu Se ascunde de tine, trebuie să poți să ai credința de a-L urma, de a-ți păstra iubirea de dinainte fără să o lași să șovăie sau să se risipească. Indiferent ce face Dumnezeu, trebuie să te supui planului Său și să fii pregătit să-ți blestemi trupul, mai degrabă decât să te plângi de El. Când te confrunți cu încercări, trebuie să-L mulțumești pe Dumnezeu, deși s-ar putea să plângi amarnic sau să eziți să te desparți de vreun obiect îndrăgit. Doar aceasta este adevărata iubire și credință**" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cei care urmează să fie

desăvârșiți trebuie să se supună rafinării"). Din cuvintele lui Dumnezeu, mi-am dat seama că El îi permitea Satanei să mă persecute, ca să-mi desăvârșească iubirea și credința, să vadă dacă puteam să rămân fermă în mărturia mea și să-L mulțumesc pe Dumnezeu, de-a lungul suferinței mele. Satana mă chinuia fizic pentru a mă face să-L trădez pe Dumnezeu, iar eu nu puteam ceda. Odată ce am înțeles voia lui Dumnezeu, am câștigat forță interioară și, fără să-mi dau seama, am fost capabilă să suport durerea.

În ziua următoare, polițiștii au continuat să mă interogheze cu privire la banii bisericii. Tot nu am vrut să vorbesc, așa că unul dintre ei a scos un spray lacrimogen – un lichid care te face să-ți dea lacrimile. L-a agitat în fața mea, spunând: „Dacă îți pulverizăm ăsta în față, ochii și nasul o să-ți curgă continuu. Doare ca naiba! Îl vom folosi pe tine dacă tot nu vei vrea să vorbești!" Ofițerul Liu a spus, furios: „Dă-i cu apă cu ardei iuți! Asta o s-o învețe minte!" După aceea, au adus un scaun-tigru și m-au amenințat, spunând: „Te vom așeza pe ăsta dacă nu vorbești și te vom electrocuta până la moarte!" Asta chiar m-a speriat – dacă aveau să mă tortureze cu adevărat în felul acela, oare puteam să suport? Apoi mi-au venit în minte cuvintele lui Dumnezeu: „**Nu te teme, Dumnezeul Atotputernic al oștirilor va fi cu siguranță lângă tine; El stă în spatele vostru și vă este scut**" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvântări ale lui Hristos la început", Capitolul 26). Cuvintele lui Dumnezeu m-au ajutat să mă liniștesc. Era adevărat – nu treceam singură prin această opresiune și prin aceste greutăți. Dumnezeu era alături de mine, mă apăra. Oricum m-ar fi torturat polițiștii, Dumnezeu avea să mă îndrume și să mă ajute în acele vremuri dificile. Cu Dumnezeu alături, nu aveam de ce să mă tem. Văzând că tot nu voiam să vorbesc, polițiștii au luat spray-ul lacrimogen și o pungă de plastic și m-au târât la toaletă. Îmi puteam da seama că urmau să-mi pună punga de plastic pe cap, așa că înainte s-o poată face, am tras o gură mare de aer și l-am ținut în

piept. După aproximativ 40 de secunde, au scos punga și mi-au dat cu spray-ul în față. Întrucât încă îmi țineam respirația, nu m-am înecat din cauza spray-ului. În schimb, cei doi polițiști au fost afectați și au început să tușească. Așa că mi-au pus iar punga de plastic pe cap, de data asta, timp de aproximativ un minut. Când au pulverizat iarăși spray lacrimogen, a fost și mai mult decât prima dată. Cu toate astea, în mod incredibil, abia dacă am avut o senzație de usturime pe gât și pe față, niciun alt efect. Polițiștii nu au avut de ales și m-au dus înapoi în cameră. Eram foarte emoționată. Chiar văzusem lucrarea lui Dumnezeu și am simțit că El îmi era alături, ajutându-mă. După aceea, m-au pălmuit și mi-au apăsat punctele de presiune. Iarăși m-au pus să fac genuflexiuni trăgându-mă de păr și mi-au băgat cu forța brațele prin spătarul scaunului. M-au chinuit astfel la nesfârșit. Continuând să mă rog, am rămas puternică.

Până la prânz în ziua a patra, văzând că tot nu aveam să le spun nimic, ofițerul Liu m-a pișcat tare de bărbie, spunând cu răutate: „În cazuri ca al tău, nu avem un timp limită de interogatoriu. Guvernul național a decretat că oamenii ca voi fie vor fi uciși, închiși, fie forțați să se pocăiască. Avem destul timp. Dacă nu vorbești, chiar o să te învățăm minte în după-amiaza asta!” Inima a început să-mi bată cu putere, neștiind ce fel de tortură îmi pregătiseră atunci. Eram tot mai neliniștită. M-am rugat lui Dumnezeu, în tăcere și fără încetare, cerându-I să-mi dea credință și putere. Atunci mi-am amintit cuvintele Sale: „**Voi, cu siguranță, sub îndrumarea luminii Mele, veți străpunge încleștarea forțelor întunericului. Cu siguranță, în mijlocul întunericului, nu veți pierde îndrumarea luminii Mele. Voi sigur veți fi stăpânii întregii creații. Veți fi desigur învingători înaintea Satanei. Cu siguranță, la căderea împărăției marelui balaur roșu, vă veți ridica în mijlocul nenumăratelor mulțimi ca dovadă a biruinței Mele. Veți fi desigur hotărâți și de neclintit în ținutul Sinimului. Prin**

suferințele pe care le îndurați, veți moșteni binecuvântarea care vine de la Mine și, cu siguranță, Îmi veți emana slava în întregul univers" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvintele lui Dumnezeu către întregul univers", Capitolul 19). Cuvintele lui Dumnezeu mi-au dat putere. Dumnezeu va desăvârși un grup de biruitori, în toiul dezastrelor persecuției marelui balaur roșu, și oricâtă durere, oricâte greutăți vor îndura acești biruitori, ei vor putea să se supună lui Dumnezeu și să-I fie devotați, până la sfârșit. Oricât de brutal ar fi, și marele balaur roșu este în mâinile lui Dumnezeu; el doar face servicii astfel încât Dumnezeu să-Și desăvârșească aleșii. La orice tortură îngrozitoare m-ar fi supus polițiștii, trebuia doar să mă bazez cu adevărat pe Dumnezeu și să am încredere că avea să mă îndrume ca să birui persecuția Satanei. Mulțumită îndrumării cuvintelor lui Dumnezeu, n-am mai fost neliniștită sau înspăimântată.

În după-amiaza aceea, polițiștii și-au continuat tortura. Ofițerul Liu m-a pălmuit continuu, făcându-mi urechile să țiuie. M-a apucat de câteva fire de păr de la tâmple și le-a tras încoace și încolo, apoi a apăsat cu putere pe punctele de presiune din jurul gâtului, urechilor și claviculelor mele. Am asudat de durere. Alt polițist m-a luat de păr și m-a forțat să fac genuflexiuni. A făcut asta de 90 de ori, cel puțin. Nu mi-am închipuit niciodată că aș fi capabilă să îndur atât de mult, dar picioarele nici măcar nu mi-au amorțit. Ofițerul Liu a apăsat cu putere pe punctele de presiune din jurul gâtului meu și, deși la început m-a durut, după o vreme am putut să suport. Exasperat, a spus: „Ai o constituție robustă!" Când a spus asta, I-am tot mulțumit lui Dumnezeu. Nu era vorba că aveam o constituție robustă; asta era doar protecția lui Dumnezeu. După aceea, mi-au pus iar brațele pe șezutul scaunului. Nu știu cât timp a trecut, dar durerea din brațe a devenit insuportabilă și întregul trup îmi tremura continuu. Chiar atunci, ofițerul Liu și-a apăsat talpa pe fața mea, ca să nu mă pot mișca. Mi-a ridicat fața cu

piciorul, băgându-mi pantoful în gură, și a spus: „Dacă tot refuzi să vorbești, îmi voi scoate șosetele și ți le voi îndesa în gură! Iar picioarele îmi miros groaznic!” Rânjetul lui malefic m-a înfuriat. Eram o simplă credincioasă – nu făcusem nimic ilegal, dar această bandă de demoni mă torturau și se jucau cu mine. Îi uram cu toată ființa mea. M-am rugat lui Dumnezeu în tăcere și neîncetat, cerându-I să-mi dea putere și să vegheze asupra mea, ca să pot rămâne puternică. Treptat, durerea din brațe s-a diminuat și am putut sta liniștită pe podea. Eram incredibil de emoționată – experimentasem, încă o dată, mila lui Dumnezeu pentru mine. Îi eram atât de recunoscătoare lui Dumnezeu încât nu mi-am putut reține lacrimile. Ulterior, văzând că nu aveau să primească de la mine nicio informație despre bani, au încercat să mă forțeze să semnez o declarație de pocăință. Au spus că, dacă n-o semnam, aveam să fac pușcărie și m-au amenințat: „Grozăviile pe care le vei îndura în închisoare sunt destul de dure! Este de muncă zilnic, vei fi bătută și ocărâtă, iar mâncarea nu e adecvată pentru oameni. Atunci va fi prea târziu să regreți! Gândește-te bine! Încă ai timp să semnezi.” M-am gândit: „Credința mea nu încalcă nicio lege, așa că nu voi semna declarația. Să fac asta ar însemna să-L trădez și să-L fac de rușine pe Dumnezeu. Oricât de dure sunt lucrurile în închisoare, sunt gata să mă bazez pe Dumnezeu și să perseverez.” Așa că am răspuns: „Nu semnez.” Furioși, au spus: „Bine! Dacă vrei să suferi, dă-i drumul!” și au ieșit din încăpere.

La începutul lui august, am fost transferată la autoritățile locale de securitate publică din orașul meu natal. Polițiștii m-au dus direct la un hotel, pentru interogatoriu. Îmi amintesc că erau șase polițiști care s-au împărțit în perechi și m-au supravegheat cu rândul, asigurându-se că nu dorm. Numeau asta „a extenua un vultur” – a nu lăsa oamenii să doarmă pentru perioade lungi de timp, ca să le frângă spiritul și apoi să-i interogheze și să le ceară

să mărturisească, atunci când aceștia sunt într-o stare confuză. E o formă de tortură obișnuită folosită de polițiști. La început, au încercat mai ales să mă spele pe creier, vorbind despre ateism și evoluție și spunându-mi tot felul de erezii și aberații care Îl negau pe Dumnezeu și I se împotriveau. Uneori, îmi puneau filme în care Dumnezeu era blasfemiat, iar Biserica lui Dumnezeu Atotputernic era defăimată. Acestea îmi provocau greață. La început, m-am contrazis cu ei, dar ulterior mi-am dat seama că ei erau demoni potrivnici lui Dumnezeu, dușmani ai lui Dumnezeu, așa că oricâte aș fi spus, îmi răceam gura de pomană. De atunci, i-am ignorat. Unul dintre polițiști mi-a adus să citesc o blasfemie împotriva lui Dumnezeu. Când am refuzat, m-a lovit puternic și m-a amenințat cu un rânjet pervers: „Dacă nu citești asta, te vom dezbrăca în pielea goală și-ți vom lipi aceste blasfemii pe tot corpul.” Îi detestam profund pe acei demoni care foloseau o tactică atât de josnică și murdară în eforturile lor de a mă forța să-L trădez pe Dumnezeu. Am hotărât, jurând pe viața mea, că nu aveam să-L blasfemiez niciodată pe Dumnezeu. Mi-am ferit privirea și i-am ignorat. Cât timp am fost acolo, în clipa în care începeam să ațipesc, un polițist striga: „Nu dormi!” În acele momente, spuneam o rugăciune în sufletul meu, recitam în gând câteva cuvinte ale lui Dumnezeu sau cântam un imn în sinea mea și, fără să-mi dau seama, nici măcar nu mai simțeam că-mi era somn. Cu cât situația continua, cu atât mai plină de energie mă simțeam. Polițiștii, pe de altă parte, erau pe cale să clacheze; unii dintre ei chiar s-au îmbolnăvit. Așa am supraviețuit celor opt zile de „epuizare a vulturului”, bazându-mă pe cuvintele lui Dumnezeu. Asta m-a emoționat foarte mult. Singură, în niciun caz n-aș fi avut vreun strop de energie după ce n-am dormit atâtea zile. Știam că era în întregime lucrarea lui Dumnezeu și Îi eram foarte recunoscătoare pentru protecția Lui. Asta mi-a și întărit convingerea că puteam să rămân fermă în mărturia mea pentru Dumnezeu și în interogatoriile ulterioare. Văzând că

tot nu vorbeam, unul dintre ei m-a pălmuit furios, m-a târât jos de pe scaun, m-a apucat de păr și m-a izbit de podea și de perete. Apoi m-a apucat strâns și și-a apăsat tare talpa pe piciorul meu stâng ca să nu pot mișca, în vreme ce alt polițist m-a lovit cu piciorul în piciorul meu drept, forțându-mă să fac șpagatul, cu picioarele desfăcute forțat la aproximativ 120 de grade. Am urlat de durere. A trecut un minut întreg până m-au eliberat, iar unul dintre ei m-a amenințat: „Dacă nu vorbești, te vom dezbrăca în pielea goală, te vom spânzura și te vom snopi în bătaie! În China, credința în Dumnezeu e o crimă politică. În trecut, ai fi fost ucisă de plutonul de execuție, dar acum putem să te tratăm ca pe o fiară. Îți putem face ce vrem noi!” M-am înfuriat tare când a spus asta, dar m-am și îngrijorat mult. Nu știam cum urmau acești demoni să mă tortureze și umilească. Dacă mă dezbrăcau într-adevăr la pielea goală și mă spânzurau? În durerea mea, m-am rugat neîncetat lui Dumnezeu, cerându-I să-mi dea putere și să mă apere, ca să pot rămâne fermă. După ce m-am rugat, mi-am amintit un imn: – „Împărăţia”:

[…]

Dumnezeu e sprijinul meu, de ce m-aș teme? Viața mi-o pun zălog să lupt cu Satana până la sfârșit. Dumnezeu ne înalță, ar trebui să lăsăm totul în urmă și să luptăm să fim martori pentru Hristos. Dumnezeu va îndeplini voia Sa pe Pământ. Îmi voi pregăti iubirea și loialitatea și le voi dedica pe toate lui Dumnezeu. Voi întâmpina cu bucurie întoarcerea lui Dumnezeu când El va coborî în slavă și mă voi întâlni iar cu El când împărăția lui Hristos va fi înfăptuită.

[…]

Din nenorocire se nasc mulţi soldați buni, învingători. Suntem învingători cu Dumnezeu și devenim mărturia lui Dumnezeu. Priviți spre ziua în care Dumnezeu dobândește slava, ea vine cu o forță de neînvins.

Toate popoarele curg ca râurile spre acest munte, umblând în lumina lui Dumnezeu. Splendoarea fără de egal a împărăției trebuie să se manifeste în toată lumea.

[…]

– Urmați Mielul și cântați cântări noi

Acest imn chiar mi-a răscolit niște sentimente. Să experimentez o astfel de opresiune și astfel de greutăți în credința mea și să am șansa de a fi martoră pentru Dumnezeu înaintea Satanei era o onoare pentru mine. Mi-am amintit de vremea în care Domnul Isus lucra; apostolii și discipolii Lui au îndurat persecuția în eforturile lor de a-I răspândi Evanghelia. Unii au fost uciși cu pietre, altora le-au fost smulse membrele, dar toți au fost mărturii răsunătoare pentru Dumnezeu, triumfând asupra Satanei. În zilele de pe urmă, Dumnezeu S-a întrupat și a venit să lucreze, ca să mântuiască pe deplin omenirea de păcat și să ne ducă la o destinație frumoasă. Însă Partidul Comunist este un partid malefic, care se împotrivește lui Dumnezeu și Îl urăște. El nu le permite oamenilor să aibă credință în Dumnezeu și să-L venereze și suprimă și persecută nebunește creștinii. Așadar, mulți frați și surori au fost torturați fără milă după ce au fost arestați, însă, bazându-se pe Dumnezeu, au putut să fie mărturie frumoasă. Știam că trebuia să le urmez exemplul, că nu mă puteam teme de suferința fizică și de umilință, ci trebuia să rămân fermă și să aduc rușine asupra Satanei.

Câteva zile mai târziu, polițiștii și-au reluat interogatoriul, încercând să mă forțeze să le spun despre banii bisericii și să-mi vând frații și surorile. N-am vrut să le spun nimic, așa că m-au făcut să stau cu spatele lipit de perete și m-au forțat să fac șpagatul. Un polițist îmi ținea piciorul stâng lipit de perete și-mi imobiliza brațele, în vreme ce, din cealaltă parte, altul mă

lovea cu cruzime în piciorul drept, ca să-l ridice pe perete. Eram străfulgerată de dureri ascuțite în tot trupul. M-au torturat încontinuu de la 8 până la 11 seara. Nu-mi amintesc de câte ori mi-au făcut asta. În cele din urmă, mi-au ridicat piciorul drept pe perete la 180 de grade, iar eu m-am prăbușit la podea, secătuită de putere. Când a răsărit soarele, am văzut că aveam amândouă picioarele foarte umflate și vinete. Mai ales coapsa interioară dreaptă era complet vânătă și chiar și să mă ridic pentru a merge la toaletă era extrem de dificil. Cineva trebuia să mă ajute să mă așez pe vasul de toaletă. În ziua următoare, un polițist a spus, încercând să mă sperie: „Cu picioarele în halul ăsta, dacă vom continua să te torturăm, va fi de două ori mai rău decât ieri. De fiecare dată va durea mai mult. Mărturisește odată!" Văzând că nu le spuneam nimic, alt polițist mi-a despărțit picioarele cu cruzime și m-a forțat să fac șpagatul, iar eu am simțit o durere ascuțită exact când au trecut de 90 de grade. Am țipat, incapabilă să suport. A spus: „Numai atât și doare atât de tare? O să-ți vorbesc cinstit. Această tortură este folosită mai ales pentru femeile care sunt agenți speciali. Oare trupul tău va putea rezista? Gândește-te la asta!" Alt polițist supraponderal a spus: „În trecut, n-am interogat decât criminali. În cele din urmă, toți au mărturisit, plângând după mămicile și tăticii lor. Preferau să moară decât să îndure o astfel de suferință." M-am speriat auzind asta. Criminalii preferau moartea în locul acestei pedepse. Probabil că e o tortură îngrozitoare! Când m-am gândit la a fi torturată până în punctul în care aș prefera să mor, inima a început să-mi bată cu putere. În tăcere, mă rugam încontinuu lui Dumnezeu. Tocmai atunci, mi-am amintit un lucru spus de Domnul Isus: „**Nu vă temeţi de cei ce omoară trupul, dar care nu pot omorî sufletul! Ci temeţi-vă mai degrabă de Cel Ce poate să distrugă şi sufletul, şi trupul, în Gheenă**" (Matei 10:28). De asemenea, cuvintele lui Dumnezeu Atotputernic: „**Când oamenii sunt gata să-și sacrifice viețile,**

totul devine neînsemnat și nimeni nu-i poate învinge. Ce ar putea fi mai important decât viața? Astfel, Satana devine incapabil de a face mai mult în oameni, nu poate face nimic cu omul" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Interpretări ale tainelor «cuvintelor lui Dumnezeu către întregul univers»", Capitolul 36). Cuvintele lui Dumnezeu mi-au dat putere. Polițiștii mă puteau tortura brutal, dar nu puteau decât să-mi curme existența trupească. Nu se puteau atinge de sufletul meu. Dacă-L trădam pe Dumnezeu de teama greutăților fizice, aș fi dus o existență rușinoasă, ca o iudă, iar în cele din urmă, sufletul, duhul și trupul meu ar fi fost toate pedepsite. Satana se folosea de slăbiciunea mea trupească pentru a mă face să mă întorc împotriva lui Dumnezeu, iar eu nu mă puteam lăsa păcălită. Oricum m-ar fi torturat polițiștii, chiar dacă eram ucisă în bătaie, eram hotărâtă să rămân fermă în mărturia mea și să-l umilesc pe Satana.

În zilele în care au urmat, polițiștii au continuat să mă interogheze, amenințând că aveau să mă pună iar să fac șpagatul. Au spus că aveau să mă ducă într-o cameră de tortură, că vor folosi toate mijloacele crude de tortură și că n-aveau să se oprească până nu le dădeam informații despre biserică. Mi-am amintit de durerea de a face șpagatul. Era ca și cum picioarele îmi erau smulse cu forța. Nu voiam să mai îndur vreodată durerea aceea agonizantă. M-am gândit că preferam să mor decât să mai îndur acea tortură îngrozitoare. Am făcut greva foamei, refuzând mai multe mese la rând. Polițiștii au strigat la mine, furioși, spunând că aveau să mă hrănească forțat dacă refuzam să mănânc. Înfiorată, mi-dat seama în sfârșit că trebuia să caut voia lui Dumnezeu. Chiar atunci, m-am gândit la cuvintele lui Dumnezeu: „**Suferința unor oameni ajunge la extrem, iar gândurile lor se îndreaptă spre moarte. Aceasta nu este dragoste adevărată pentru Dumnezeu; astfel de oameni sunt lași, nu au perseverență, sunt slabi și neputincioși! […] Astfel, în timpul acestor zile de pe urmă, voi trebuie**

să fiți mărturie lui Dumnezeu. Indiferent cât de mare este suferința voastră, ar trebui să mergeți chiar până la capăt și, chiar și la ultima suflare, tot trebuie să fiți credincioși lui Dumnezeu și la mila lui Dumnezeu; numai asta înseamnă a-L iubi cu adevărat pe Dumnezeu și doar aceasta e mărturie puternică și răsunătoare" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Doar prin experimentarea încercărilor dureroase poți cunoaște frumusețea lui Dumnezeu"). Din cuvintele lui Dumnezeu, am văzut că era o lașitate să caut moartea din cauza fricii de suferință fizică. Nu numai că în felul acela nu aveam să-I aduc nicio slavă lui Dumnezeu, dar aș fi fost obiectul batjocurii Satanei. Dumnezeu spera ca eu să-I fiu martoră înaintea Satanei, să-I fiu devotată până la ultima suflare și să nu cedez niciodată Satanei. Asta era o puternică mărturie cu care să ripostez în fața Satanei. Odată ce am știut voia lui Dumnezeu, n-am mai refuzat mâncarea. Însă gândindu-mă la perspectiva de a suporta mai departe tortura polițiștilor, fără să știu când avea să se sfârșească, am simțit ceva slăbiciune în inima mea. Apoi mi-am amintit un imn: „**Imită-L pe Domnul Isus**": „**Pe drumul spre Ierusalim, Isus a fost în chinuri, ca și cum un cuțit I s-ar fi sucit în inimă, totuși, nu a avut nici cea mai mică intenție de a nu Se ține de cuvânt; a existat întotdeauna o forță puternică ce L-a mânat înainte spre locul unde avea să fie crucificat. În cele din urmă, a fost răstignit și a devenit asemenea trupului păcătos, ducând la bun sfârșit lucrarea de răscumpărare a omenirii. S-a eliberat de cătușele morții și ale Infernului. Înaintea Lui, moartea, Iadul și Gheena și-au pierdut puterea și au fost înfrânte de El**" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cum să slujim lui Dumnezeu în armonie cu intențiile Lui"). Cugetând la cuvintele lui Dumnezeu, m-am gândit la vremea în care Domnul Isus Și-a încheiat lucrarea de răscumpărare a omenirii. A fost biciuit de către soldații romani, a trebuit să poarte o cunună de spini și a fost dus, în agonie, la locul

răstignirii. În cele din urmă, Și-a vărsat și ultima picătură de sânge pe cruce, îndurând dureri de neînchipuit. Pentru a ne mântui, Dumnezeu a renunțat, fără să ezite, la propria viață. Iubirea lui Dumnezeu e măreață! Cât despre mine, când văzusem tortura îngrozitoare de care nu puteam scăpa, pur și simplu n-am mai vrut să sufăr. Mi-am pierdut hotărârea de a fi martoră pentru Dumnezeu. M-am simțit foarte rușinată. Dumnezeu a fost capabil să-Și sacrifice viața pentru noi, deci eu de ce nu mă puteam sacrifica pentru a-I răsplăti iubirea? Simțind iubirea lui Dumnezeu, am izbucnit în lacrimi. M-am rugat în gând: „Dumnezeule, oricât de mult va trebui să sufăr, vreau să rămân fermă în mărturia mea!”

În seara aceea, când m-am ridicat de pe podea, am simțit forță în tot trupul și aveam moralul mult mai ridicat. Unul dintre polițiști a continuat să mă interogheze, cerându-mi informații despre biserică. I-am spus hotărâtă: „Nu-ți voi zice nimic.” A plecat furios, trântind ușa. La scurt timp, polițiștii au adus un scaun de interogatoriu nou-nouț, m-au legat de el cu cătușe și au spus că ziua următoarea avea să fie groaznică pentru mine. Târziu în noaptea aceea, am observat că ambii polițiști care mă supravegheau adormiseră, așa că am decis să încerc și să văd dacă puteam să-mi scot cătușele. Surprinzător, erau destul de largi, iar mâinile mi-au ieșit imediat. M-am rugat în inima mea: „Dumnezeule, acesta ești Tu, Care-mi deschizi o cale de scăpare? N-am idee ce se află în afara acestei încăperi sau unde pot fugi. Mă las în mâinile Tale. Te rog să mă îndrumi!” După ce m-am rugat, m-am ridicat de pe scaunul de interogatoriu și m-am dus la ușă. Am deschis-o încet și am fugit spre ieșirea hotelului. Spre surprinderea mea, paznicii de la ușă dormeau și ei, cu capul pe masă, așa că am părăsit hotelul fără vreun incident și am fugit spre o alee. Picioarele îmi erau rănite grav, dar în clipa aceea, în mod incredibil, nu mă dureau deloc. Am fugit cât m-au ținut picioarele. Eram foarte neliniștită și mă temeam că polițiștii aveau

să mă prindă și să mă ducă înapoi. Nu știam unde să mă duc și nu îndrăzneam să mă duc la frații și surorile mele, de teamă să nu-i pun în pericol. Mi-am amintit de o casă cumpărată recent de familia mea, despre care polițiștii probabil nu știau încă. Am vrut să mă duc acolo și să mă ascund un timp, așa că am fugit repede acasă. Curând după ce am ajuns, s-a întors mama. Mi-a spus neliniștită: „Polițiștii umblă cu poza ta și întreabă de tine peste tot. Nu poți rămâne aici. Trebuie să pleci imediat.” Asta m-a îngrijorat, iar inima a început să-mi bată cu putere. Am îngenuncheat repede și m-am rugat: „Dumnezeule, nu știu unde să mă duc. Te rog să mă îndrumi! Nu știu dacă această evadare va avea succes, dar las totul în mâinile Tale și după cum ai rânduit. Dacă nu pot scăpa, sunt gata să-mi dau viața ca să rămân fermă în mărturia mea.” După ce m-am rugat, m-am calmat treptat. După aceea, tata m-a luat pe scuterul lui electric. Tocmai când ne apropiam de poarta din spate a complexului de apartamente, i-am văzut în apropiere pe polițiștii care mă interogaseră, ținând o poză cu mine și punându-le întrebări trecătorilor. Am simțit că mi se strânge inima și am început să transpir. În vreme ce ei nu erau atenți, am coborât de pe scuter și am dat buzna într-o clădire din apropiere, ca să mă ascund. Tata a mers mai departe, prefăcându-se calm. Mă rugam neîncetat lui Dumnezeu, cerându-I îndrumarea. Curând, tata s-a întors să mă ia, spunând că polițiștii plecaseră. Nimeni nu supraveghea poarta din spate a complexului, așa că am folosit ocazia ca să mă furișez afară. După câteva obstacole, cu ajutorul fraților și al surorilor, am putut să mă ascund în siguranță.

Ulterior, am auzit că, în aceeași zi, la scurt timp după ce plecasem de acasă de la părinții mei, mai multe mașini de poliție veniseră și încercuiseră complexul de apartamente. Își petrecuseră zile întregi căutând din ușă-n ușă. După ce au găsit-o, întorseseră casa părinților mei cu susul în jos și l-au dus pe tata la secția de poliție ca să-l întrebe unde eram. Nu numai asta, dar

au instalat o cameră HD pe clădirea din fața celei alor mei. Polițiștii au percheziționat meticulos și casa bunicii mele, căutându-mă. Când o vecină în vârstă i-a șoptit ceva unei persoane de lângă ea, polițiștii i-au ordonat să mă predea, iar apoi au dus-o la secția de poliție, unde au reținut-o peste noapte. După aceea, au reținut-o pe mătușa mea și au întrebat-o unde mă aflam. Toate rudele mele erau sub supravegherea poliției. M-am înfuriat când am auzit asta. Partidul Comunist chiar e dement. Credința mea nu încălca nicio lege, dar acesta nu se dădeau în lături de la nimic în încercarea sa de a mă prinde. Mi-am amintit aceste cuvinte ale lui Dumnezeu: **„Strămoși ai celor din antichitate? Lideri iubiți? Cu toții I se opun lui Dumnezeu! Amestecul lor a lăsat totul sub ceruri într-o stare de întuneric și haos! Libertate religioasă? Drepturile și interesele legitime ale cetățenilor? Toate sunt trucuri pentru acoperirea păcatului! […] Mii de ani de ură sunt concentrați în inimă, milenii de păcătuire sunt gravate în inimă – cum ar putea asta să nu inspire dezgust? Răzbună-L pe Dumnezeu, nimicește-I complet dușmanul, nu-i mai permite să alerge ca turbatul și nu-i mai permite să conducă precum un tiran! Acum este timpul: omul și-a adunat demult toată puterea, și-a dedicat toate eforturile și a plătit fiecare preț pentru aceasta, pentru a sfâșia chipul hidos al acestui diavol și pentru a permite oamenilor, care au fost orbiți și care au îndurat tot felul de suferințe și greutăți, să se ridice deasupra durerii și să se răzvrătească împotriva acestui diavol bătrân și malefic”** [Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Lucrarea și intrarea (8)”]. Dumnezeu S-a întrupat în zilele de pe urmă și exprimă adevăruri pentru a mântui omenirea. El ne-a adus Evanghelia ca să fim mântuiți și să intrăm în Împărăția cerurilor, dar Partidul Comunist nu le permite oamenilor să aibă credință și să-L urmeze pe Dumnezeu. Acesta arestează frenetic și persecută creștini, ne torturează cu cruzime, ne condamnă la închisoare și chiar ne

schingiuiește sau ne omoară. Partidul Comunist este un demon malefic din infern! Cu când întețește persecuția, cu atât mai clar îi văd esența demonică și cu atât mai mult îl urăsc și mă lepăd de el din inima mea. Jur pe viața mea să continui să-L urmez pe Dumnezeu!

Această experiență de a fi arestată și persecutată mi-a arătat stăpânirea atotputernică a lui Dumnezeu și minunatele Lui fapte. În toiul unei crize, Dumnezeu m-a vegheat ca să pot triumfa asupra brutalității Satanei. De asemenea, în mod repetat, cuvintele lui Dumnezeu au fost cele care mi-au dat putere și credință. Am experimentat cu adevărat puterea și autoritatea cuvintelor Lui și am simțit iubirea și protecția Lui pentru mine. Îi sunt recunoscătoare și Îl slăvesc din adâncul inimii mele!

96. Reflecții asupra nedemiterii prompte a unei false conducătoare

de Xiangran, Myanmar

În august 2021 am fost aleasă diacon pentru udare. Atunci, udam nou-veniți și răspândeam Evanghelia, totodată. Neavând experiență în evanghelizare, nu obțineam rezultate grozave în lucrarea aceasta. Într-o zi, conducătoarea a rânduit ca sora Janine să-mi fie parteneră în urmărirea evanghelizării. Sora Janine a înțeles repede problemele fiecăruia în lucrarea de evanghelizare, i-a adunat pe frați și surori pentru părtășie și evaluare și apoi a împărtășit câteva experiențe și abordări de succes. Treptat, au devenit mai entuziaști în lucrarea lor de evanghelizare și au stăpânit unele principii ale lucrării. Curând, peste 20 de oameni din satul nostru au acceptat lucrarea lui Dumnezeu Atotputernic din zilele de pe urmă și tot mai mulți o acceptau și în alte locuri. Peste puțin, am înființat o nouă biserică. M-am gândit: Janine credea de atât de mult timp, avea calibru foarte bun și era capabilă în munca ei. De când a venit ea, evanghelizarea se accelerase considerabil. O admiram cu adevărat. Mi se părea că era o lucrătoare capabilă și că urmărea adevărul. Avea o impresie bună despre mine. Zicea că eram responsabilă și-mi asumam o povară și îmi lăuda în fața celorlalți calibrul bun și capacitatea. Chiar am fost uimită s-o aud spunând asta. S-a dovedit că mă respecta foarte mult și părea că aveam un loc important în inima ei. M-am bucurat mult. Mai târziu, am fost aleasă conducătoare și am rămas parteneră cu Janine în datoria mea.

În iunie 2022 am devenit predicatoare, Janine a fost aleasă conducătoare și am devenit responsabilă de lucrarea ei. Dar lucrarea de evanghelizare a lui Janine nu progresa și nu știam de ce. Nu se axa pe cultivarea nou-veniților, nu se aduna cu lucrătorii din evanghelizare, nu

avea părtășie despre starea sau dificultățile altora și nu le rezolva. M-am îngrijorat mult văzând aceste probleme și i-am trimis un mesaj ca să aflu despre lucrarea ei. Deși l-a citit, nu a răspuns. Mi-am spus: „Ești conducătoare. Cum ești atât de iresponsabilă în privința lucrării bisericii?” Eram furioasă. Chiar am vrut s-o tratez și să-i expun problemele, dar m-am gândit ce bine colaborasem noi în trecut. Cum rămânea cu buna ei impresie despre mine și cu afirmația ei că eram o bună conducătoare? Dispărea buna ei impresie despre mine dacă o tratam? Mi s-a părut cel mai potrivit să tac, pentru a proteja relația noastră. La gândul ăsta, am ales să nu spun nimic. Doar i-am trimis să citească responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor și am informat-o despre aria răspunderilor ei și lucrarea pe care trebuia s-o facă, pentru a-i da un simț al poverii. Am considerat că-i clarificasem situația, că ar trebui să știe ce să facă mai departe și că lucrarea ei de evanghelizare ar trebui să progreseze, încet-încet. Cu toate astea, după un timp, lucrarea ei tot nu avea rezultate. Asta m-a supărat de-a binelea. Ea nu fusese așa înainte. Acum de ce era așa? Am vrut serios s-o emondez și s-o tratez, să-i semnalez că era iresponsabilă în datoria ei și nu făcea lucrare reală, ca să-și corecteze atitudinea în datoria ei. Apoi, însă, m-am gândit: „Ea mereu m-a considerat o bună conducătoare și deseori m-a lăudat ce multă povară iau pentru lucrarea bisericii și câtă răbdare și compasiune am. Dacă-i expun problema, buna ei impresie despre mine va dispărea.” La gândul acesta, i-am spus doar niște cuvinte de consolare și am încurajat-o să-și facă mai mult timp pentru adunări și să urmărească lucrarea bisericii. Când a auzit asta, Janine a zis că trebuia să-și îndrepte atitudinea față de datoria ei și a afirmat că voia să și-o facă bine pe viitor. Extrem de bucuroasă, m-am gândit: „De data asta, Janine sigur își va face bine datoria. Cu ea la conducerea lucrătorilor de la evanghelizare, rezultatele lor sigur vor fi mai bune.” Nu peste mult timp, sora parteneră mi-a spus: „În calitate

de conducătoare, Janine nu urmărește lucrarea și nu cultivă oamenii. E conducătoare numai cu numele și nu face lucrare reală. Este o falsă conducătoare. Propun să fie demisă și să fie ales alt conducător. Așa, lucrarea bisericii se poate restabili." O altă soră mi-a semnalat că faptul că Janine nu făcea lucrare reală întârziase deja lucrarea bisericii și că ar trebui demisă curând. Eu, însă, tot mai gândeam că Janine era capabilă și avea calibru bun, că doar trecea printr-o perioadă grea cu familia ei, care o oprima, și că, dacă-și îndrepta starea, lucrarea de evanghelizare avea să se-mbunătățească. Așa că am amânat demiterea ei. Ulterior, performanța lui Janine a continuat să scadă și alții tot raportau că ea era la fel ca înainte, că vorbea frumos, dar nu făcea nimic. Reacția fraților și surorilor m-a întristat mult și simțeam că n-o puteam înțelege clar pe Janine. M-am rugat lui Dumnezeu să mă îndrume să învăț discernământul.

Mai târziu, am citit cuvântul lui Dumnezeu: „**Cum poți judeca dacă un conducător își îndeplinește îndatoririle sau este un conducător fals? Cea mai elementară metodă este să vezi dacă este capabil să facă lucrare reală, dacă are sau nu acest calibru. În al doilea rând, vezi dacă face, de fapt, lucrare reală. Ignoră ce spune gura sa si ce fel de înțelegere a adevărului are; când face o lucrare superficială, nu te concentra asupra faptului că are sau nu calibru, este sau nu talentat și înzestrat, face această lucrare bine sau nu – aceste lucruri nu sunt importante. Crucial este dacă poate să îndeplinească cum se cuvine cea mai importantă lucrare a bisericii, dacă este capabil să rezolve probleme folosind adevărul, dacă poate să conducă oamenii în realitatea adevărului. Această lucrare este cea mai importantă și e esențială. Dacă este incapabil să facă această lucrare reală, atunci indiferent cât de bun este calibrul său, cât de talentat este, cât de capabil să îndure greutăți și să plătească un preț, el este, totuși, un**

conducător fals. Unii oameni spun: «Uită că n-a făcut nicio lucrare reală. Are calibru bun și este capabil. Instruiește-l pentru o vreme și cu siguranță va putea să facă lucrare reală. În plus, nu a făcut nimic greșit, nici nu a comis vreun rău, nici nu a provocat întreruperi și interferențe – cum poți spune că este un conducător fals?» Cum putem explica asta? Uită cât de talentat ești, cât de bun îți e calibrul sau cât de bine educat ești; ceea ce contează este dacă faci sau nu lucrare reală și dacă îți îndeplinești sau nu responsabilitățile de conducător. În timpul mandatului tău de conducător, ai participat la fiecare lucrare în parte din sfera responsabilității tale, câte probleme care au apărut în timpul lucrării ai rezolvat efectiv, câți oameni, datorită lucrării tale, conducerii tale, îndrumării tale, au ajuns să înțeleagă principiile adevărului, în ce măsură a avansat și a progresat lucrarea bisericii? Acestea sunt lucrurile care contează. Uită cât de multe mantra poți repeta, câte cuvinte și doctrine stăpânești, uită câte ore ai petrecut trudind în fiecare zi, cât de epuizat ești și uită cât timp ai petrecut pe drum, câte biserici ai vizitat, câte riscuri ți-ai asumat, cât de mult ai suferit – uită de toate acestea. Uită-te doar la cât de eficientă a fost lucrarea din sfera responsabilităților tale, dacă a obținut vreun rezultat, câte dintre rânduielile casei lui Dumnezeu și dintre țintele pe care ar trebui să le atingi ai reușit să împlinești, câte dintre ele ai dus la bun sfârșit, cât de bine le-ai dus la bun sfârșit, cât de bine au fost urmărite, câte probleme legate de omisiuni, abateri sau încălcări ale principiilor care au apărut în lucrare ai rezolvat, rectificat, compensat și câte probleme legate de resurse umane, administrație sau diverse sarcini de specialitate ai ajutat să fie rezolvate și dacă le-ai rezolvat conform principiului și cerințelor casei lui Dumnezeu și așa mai departe – acestea toate reprezintă standardele prin care se verifică dacă un conducător sau

lucrător își îndeplinește responsabilitățile” [Cuvântul, Vol. 5: Responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor, „Responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor (9)”]. Nu poți judeca dacă un conducător e competent sau e un conducător fals ascultând dacă vorbește bine, ori examinându-i calibrul, abilitățile sau numărul faptelor bune. Principalele lucruri de verificat sunt dacă face lucrare reală, dacă e responsabil și dacă poate îndeplini datoria de conducător. Janine avea ceva calibru și era o lucrătoare capabilă, dar doar spunea lucruri care sună bine, apoi nu acționa cu-adevărat și nu făcea lucrarea în sine. Nu făcea lucrarea pe care ar trebui s-o facă o conducătoare. Nu părea că făcea ceva incorect sau rău, dar, în calitate de conducătoare, doar expedia mesaje și recita sloganuri. Nu analiza cu adevărat lucrurile și nu urmărea lucrarea bisericii. Nu cultiva nou-veniții care tocmai își începeau îndatoririle. Când alții aveau probleme în evanghelizare, ea nu avea părtășie, nu rezolva lucrurile și adesea își neglija datoria. În toată perioada asta, am avertizat-o de multe ori să-și îndrepte atitudinea față de datoria ei și, deși a fost de acord să se schimbe, continua ca înainte și nu era de găsit. Lucrarea de evanghelizare s-a oprit și diverse proiecte nu dădeau rezultate. Nu reflecta asupra sa și se debarasa de frați și surori cu scuze de genul că nu avea timp de adunări după muncă, ori că familia o presa, îngreunându-i îndeplinirea datoriei. Din atitudinea ei față de datorie și diferitele ei comportări, era evident că era o conducătoare falsă, care nu făcea lucrare reală, așa cum dezvăluia cuvântul lui Dumnezeu, și că trebuia demisă curând. Eu, însă, nu vedeam lucrurile și nu discerneam oamenii pe baza cuvântului lui Dumnezeu. Vedeam numai mintea, calibrul și capacitățile lui Janine. Consideram că putea să facă lucrare, dar nu mă uitam să văd ce lucrare făcea de fapt sau ce rezultate avea. Continuam să-mi leg speranțele de ea. Speram că va face ca lucrarea bisericii să-și revină ca înainte, așa că îi tot dădeam noi șanse. Ce nesăbuită ignorantă eram! Sora-parteneră îmi dăduse

o opinie despre Janine și propusese să fie demisă. Eu, însă, mă agățam de părerile mele, vrând să-i dau șanse și s-o mai susțin, deci nu am demis-o prompt, afectând serios lucrarea bisericii. Am văzut că nu asiguram o bună supraveghere în datoria mea, afectând lucrarea bisericii. Nu era și acesta comportamentul unui conducător fals? M-am rugat lui Dumnezeu să mă îndrume să-mi cunosc stricăciunea.

Într-o zi, am citit cuvântul lui Dumnezeu. „**Atunci când un conducător de biserică îi vede pe frați și pe surori făcându-și îndatoririle în mod superficial, s-ar putea să nu-i dojenească, deși ar trebui. Atunci când vede clar că interesele casei lui Dumnezeu au de suferit, nu se preocupă de acest lucru și nu face nicio anchetă și nu îi ofensează câtuși de puțin pe ceilalți. De fapt, el nu prea dă dovadă de considerație față de slăbiciunile oamenilor; în schimb, intenția și scopul lui este de a câștiga inimile oamenilor. El este perfect conștient de acest lucru: «Atât timp cât fac acest lucru și nu ofensez pe nimeni, vor crede că sunt un conducător bun. Vor avea o părere bună, admirativă despre mine. Vor fi de acord cu mine și mă vor plăcea.» Lui nu-i pasă cât de afectate sunt interesele casei lui Dumnezeu sau cât de mari sunt pierderile provocate intrării în viață a aleșilor lui Dumnezeu, sau cât de mult este tulburată viața bisericească a acestora, ci doar persistă în filosofia lui satanică și nu ofensează pe nimeni. Nu există niciodată niciun reproș față de sine însuși în inima sa. Când vede pe cineva provocând perturbări și tulburări, cel mult ar putea să discute puțin cu acea persoană despre acest lucru, minimizând problema, iar apoi gata. Nu va avea părtășie despre adevăr, nu-i va arăta acelei persoane esența problemei și cu atât mai puțin va diseca starea sa și nu va avea niciodată părtășie despre intențiile lui Dumnezeu. Un fals conducător nu expune sau nu disecă niciodată greșelile pe care le fac oamenii în**

mod frecvent sau firile corupte pe care le dezvăluie deseori oamenii. El nu rezolvă nicio problemă reală ci, în schimb, îngăduie mereu practicile eronate și dezvăluirile de corupție ale oamenilor și, indiferent cât de negativi sau slabi sunt oamenii, nu ia acest lucru în serios. El doar predică unele cuvinte și doctrine și rostește câteva îndemnuri pentru a aborda situația într-o manieră superficială, încercând să mențină armonia. Drept urmare, aleșii lui Dumnezeu nu știu cum să reflecteze asupra lor înșiși și să se cunoască, nu există nicio rezolvare pentru nicio fire coruptă pe care o dezvăluie și trăiesc înconjurați de cuvinte și doctrine, noțiuni și închipuiri, fără nicio intrare în viață. Ba chiar cred în inimile lor: «Conducătorul nostru are chiar mai multă înțelegere pentru slăbiciunile noastre decât are Dumnezeu. Statura noastră este prea mică pentru a ne ridica la nivelul cerințelor lui Dumnezeu. Trebuie doar să îndeplinim cerințele conducătorului nostru; supunându-ne conducătorului nostru, ne supunem lui Dumnezeu. Dacă va veni o zi în care Cei de mai sus îl vor demite pe conducătorul nostru, ne vom face auziți; pentru a ne păstra conducătorul și pentru a opri demiterea lui, vom negocia cu aceștia și îi vom forța să fie de acord cu solicitările noastre. Astfel, îi vom face dreptate conducătorului nostru.» Când oamenii au astfel de gânduri în inimile lor, când au stabilit o astfel de relație cu liderul lor, iar acest tip de dependență, invidie și venerație față de el s-a ivit în inimile lor, ajung să aibă o încredere din ce în ce mai mare în acest conducător și vor mereu să asculte cuvintele acestuia, mai degrabă decât să caute adevărul în cuvintele lui Dumnezeu. Un astfel de conducător aproape că I-a luat locul lui Dumnezeu în inimile oamenilor. Dacă un conducător este dornic să mențină o astfel de relație cu aleșii lui Dumnezeu, dacă obține în inima sa un sentiment de satisfacție din aceasta și dacă el crede că aleșii lui

Dumnezeu ar trebui să-l trateze astfel, atunci nu există nicio diferență între acest conducător și Pavel, deja a pășit pe calea unui antihrist, iar aleșii lui Dumnezeu, au fost deja induși în eroare de acest antihrist și le lipsește complet discernământul" (Cuvântul, Vol. 4: Expunerea antihriștilor, „Punctul unu: Ei încearcă să tragă oamenii de partea lor"). Cuvântul lui Dumnezeu a dezvăluit intențiile josnice pe care le aveam în datoria mea. Am văzut că Janine nu făcea lucrare reală, dar n-am expus-o, n-am analizat problema ei, n-am demis-o prompt. Am tolerat-o doar și i-am dat șanse să se căiască. Asta nu fiindcă țineam cont de slăbiciunea ei ori că voiam s-o ajut. Adevăratele mele intenții erau să păstrez impresia lui Janine despre mine ca bună conducătoare și să câștig stima altora. Fusesem partenere în îndatoririle noastre și ea mereu avusese o bună impresie despre mine. Adeseori mă lăuda în fața celorlalți cât de responsabilă eram față de lucrarea bisericii și ce bună conducătoare eram. Dacă o expuneam, îi semnalam problemele și o tratam, relația noastră putea fi distrusă și buna ei impresie depre mine dispărea. Pentru a proteja impresia asta a lui Janine despre mine, c-aș fi o lideră bună, nu am expus problemele ei, nu am tratat-o, nu i-am analizat acțiunile sau purtarea – ceea ce ar fi făcut-o să-și conștientizeze problemele și i-ar fi permis să-și corecteze prompt obiceiurile. I-am oferit doar câteva cuvinte de mângâiere și sfaturi, am încurajat-o să meargă mai mult la adunări și să urmărească lucrarea, tratând situația superficial, în treacăt. Sora-parteneră mi-a cerut de mai multe ori s-o demit pe Janine, conform principiilor, dar m-am îngrijorat că aș jigni-o făcând asta și că n-ar mai avea o bună impresie despre mine, așa că am întârziat s-o demit. Dumnezeu dezvăluie că antihriștii lucrează și vorbesc de dragul renumelui și-al statutului lor, că, atunci când îi văd pe alții încălcând principiile în îndatoririle lor, ei nu-i critică sau tratează. Scopul lor e să-și păstreze un loc în inimile oamenilor, să câștige stima altora și să-i aducă pe oameni în fața

lor. Pentru a apăra impresia altora despre mine, am nesocotit lucrarea bisericii, iar când am descoperit că o conducătoare falsă nu face lucrare reală, n-am expus-o, n-am tratat-o sau înlocuit-o. Am făcut asta pentru a-mi păstra un loc în inimile oamenilor și pentru a-i face pe toți să creadă că aveam compasiune, răbdare și eram o bună conducătoare. Făcându-mi datoria astfel, nu-i ajutam, nu-i lămuream pe frați și surori, iar asta nu-i făcea să înțeleagă adevărul și nu-i aducea înaintea lui Dumnezeu. Mai curând îi aducea înaintea mea și-i făcea să mă admire și să mă venereze pe mine. Prin asta, induceam oamenii în eroare și-i câștigam de partea mea, mergând pe calea unui antihrist. M-am gândit la antihriștii excluși din biserică, dați în vileag și alungați unul câte unul. Dacă mergeam mai departe așa fără să mă căiesc ori să mă schimb, aveam să fiu exclusă și alungată exact ca ei. La gândul acesta, m-am rugat lui Dumnezeu să mă îndrume să reflectez la sursa eșecurilor mele.

Mai târziu, am citit un fragment din cuvântul lui Dumnezeu. „**Când ceva se abate asupra ta, trăiești după filosofiile pentru interacțiuni lumești și nu practici adevărul. Îți este întotdeauna teamă să nu-i jignești pe alții, dar nu și să-L ofensezi pe Dumnezeu și chiar vei sacrifica interesele casei lui Dumnezeu pentru a-ți proteja relațiile interpersonale. Care sunt consecințele atunci când acționezi în acest fel? Îți vei fi protejat relațiile interpersonale destul de bine, dar Îl vei fi ofensat pe Dumnezeu, iar El te va disprețui și te va respinge și va fi furios pe tine. Punându-le în balanță, care variantă este mai bună? Dacă nu poți să-ți dai seama, atunci ești complet încurcat; acest lucru demonstrează că nu ai nici cea mai mică înțelegere a adevărului. În cazul în care continui în acest fel fără să-ți dai vreodată seama de asta, pericolul este într-adevăr mare și, dacă ești incapabil să obții adevărul, în cele din urmă, tu vei fi cel care a avut de pierdut. Oare vei putea să**

cauți adevărul în viitor dacă nu cauți adevărul în această chestiune și eșuezi? Dacă tot nu vei putea, nu va mai fi o chestiune de a suferi o pierdere – în cele din urmă, vei fi eliminat. Dacă ai motivațiile și perspectiva unei «persoane care caută să facă pe plac oamenilor», atunci, în toate chestiunile, vei fi incapabil să practici adevărul și să respecți principiile și vei eșua și vei cădea mereu. Dacă nu te trezești și nu cauți niciodată adevărul, atunci ești un neîncrezător și nu vei dobândi niciodată adevărul și viața. Atunci, ce ar trebui să faci? Când te confrunți cu astfel de lucruri, trebuie să te rogi la Dumnezeu și să-L strigi, să implori mântuirea și să-I ceri să-ți dea mai multă credință și tărie și să-ți îngăduie să respecți principiile, să faci ceea ce ar trebui să faci, să rezolvi lucrurile conform principiilor, să rămâi ferm pe poziția pe care ar trebui să o ai, să aperi interesele casei lui Dumnezeu și să împiedici orice vătămare să vină asupra lucrării casei lui Dumnezeu. Dacă ești capabil să te răzvrătești împotriva propriilor interese, mândriei și punctului de vedere de «persoană care caută să facă pe plac oamenilor» și dacă faci ceea ce ar trebui să faci, dintr-o inimă onestă, neîmpărțită, atunci îl vei fi învins pe Satana și vei fi dobândit acest aspect al adevărului. Dacă insiști să trăiești mereu după filosofia Satanei, protejându-ți relațiile cu ceilalți și nepracticând niciodată adevărul, și fără să îndrăznești să respecți principiile, atunci vei putea să practici adevărul în alte chestiuni? Tot nu vei avea nici credință, nici putere. Dacă nu ești niciodată capabil să cauți sau să accepți adevărul, atunci, o astfel de credință în Dumnezeu îți va permite să dobândești adevărul? (Nu.) **Și dacă nu poți să dobândești adevărul, poți să fii mântuit? Nu poți. Dacă trăiești mereu după filosofia Satanei, complet lipsit de adevărul-realitate, atunci nu poți fi niciodată mântuit. Ar trebui să-ți fie clar că dobândirea adevărului este o condiție necesară**

pentru mântuire. Prin urmare, cum poți să dobândești adevărul? Dacă vei fi capabil să practici adevărul, dacă vei putea să trăiești după adevăr, iar adevărul va deveni baza vieții tale, atunci vei dobândi adevărul și vei avea viață și, astfel, vei fi unul dintre cei care sunt mântuiți" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a). Din cuvântul lui Dumnezeu am înțeles că motivul pentru care îmi apăram statutul, imaginea și relațiile și nesocoteam lucrarea bisericii a fost în principal faptul că eram prea influențată de filosofii lumești, de om preocupat să placă altora. Eram influențată de idei satanice, lumești, precum: „Păstrarea tăcerii asupra greșelilor prietenilor buni face o prietenie lungă și bună" și „Rămâi în relații bune cu cei pe care nu-i poți evita". Credeam că, pentru a-i face pe alții să te placă și să te admire, trebuie să fii blând și bun și să nu te răstești niciodată la oameni; că, atunci când vezi problemele altora, e-n regulă să le tratezi superficial; că nu ar trebui să fii prea sever sau să jignești pe cineva și, astfel, toți te vor plăcea. Trăisem după aceste idei de om preocupat să placă altora și, când am văzut că Janine nu face lucrare reală, nu am expus-o, tratat-o sau demis-o. Îmi protejasem statutul și imaginea, dar, fiindcă nu expusesem problemele lui Janine, nici n-o demisesem prompt, evanghelizarea fusese întârziată. Îmi pusesem reputația, statutul și relațiile înaintea datoriei mele și, ca să-mi protejez imaginea și statutul, lucrarea bisericii nu o protejasem deloc. Am fost cu adevărat egoistă și josnică. Faptul că trăiam după aceste idei de om preocupat să placă altora mă făcuse tot mai alunecoasă, perfidă și lipsită de umanitate. Cuvintele lui Dumnezeu spun: „**Cei care merg pe calea de mijloc sunt cei mai perfizi oameni dintre toți. Nu jignesc pe nimeni, sunt fini și alunecoși, se pricep să intre în joc în toate situațiile și nimeni nu le poate vedea defectele. Sunt aidoma satanelor!**" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Doar prin practicarea adevărului poți rupe cătușele

unei firi corupte"). Dumnezeu îi disprețuiește și-i detestă pe cei preocupați să placă altora. Nu poți să câștigi adevărul sau să fii mântuit bazându-te pe idei de om preocupat să placă altora. M-am cam speriat când mi-am dat seama de asta. Știam că săvârșisem fărădelege înaintea lui Dumnezeu și că, dacă nu-mi corectam starea asta și nu mă căiam cu adevărat, aveam să fiu abandonată și alungată de Dumnezeu. Cuvântul lui Dumnezeu mi-a indicat și o cale de practică, și anume: când vreau să-mi protejez renumele și statutul, ar trebui să mă rog mai mult lui Dumnezeu să-mi dea putere și apoi să acționez principial și să-nvăț să-mi fac datoria cu inimă cinstită. Lucrul acesta nu face bine doar intrării în viață a fraților și surorilor, ci și lucrării bisericii. M-am rugat lui Dumnezeu să practic adevărul, să acționez principial și să protejez interesele bisericii.

Apoi am citit cuvântul lui Dumnezeu. „**Țineți-vă la curent cu circumstanțele supraveghetorilor diferitelor lucrări și ale personalului responsabil pentru diferite slujbe importante și repartizați-i din nou sau înlocuiți-i cu promptitudine dacă este necesar, astfel încât să preveniți sau să atenuați pierderile cauzate de angajarea unor persoane nepotrivite și garantați eficiența și progresul fără probleme al lucrării**" [Cuvântul, Vol. 5: Responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor, „Responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor (1)"]. **„O parte din obligațiile conducătorilor și lucrătorilor este să știe ce se întâmplă cu oamenii care conduc diverse proiecte și cu cei responsabili de lucrări importante. Cine sunt, deci, acești angajați? De primă însemnătate sunt conducătorii de biserici, urmați de supraveghetorii de echipă și liderii de echipă. Oamenii care conduc diverse proiecte și cei responsabili de lucrări importante: nu este oare esențial și de mare importanță să înțelegi și să te asiguri dacă ei au realitatea adevărului, dacă sunt principiali în acțiunile lor și pot face bine lucrarea bisericii? Dacă liderii și lucrătorii dobândesc o înțelegere**

adecvată a situației principalilor supraveghetori responsabili de diferite proiecte și efectuează unele ajustări adecvate în ceea ce privește personalul este precum a sta de veghe pentru fiecare program de lucru. Este echivalentul îndeplinirii responsabilității și datoriei. Dacă acești angajați nu sunt dispuși în mod corect și apare o problemă, activitatea bisericii va fi foarte afectată. Dacă acești angajați au o umanitate bună, dețin o bază în credință, sunt responsabili în gestionarea lucrurilor și sunt capabili să caute adevărul pentru a rezolva probleme, atunci, punându-i responsabili de lucrare, lucrurile vor deveni mult mai ușoare. Ceea ce este important este ca lucrarea să poate progresa fără probleme. Dar dacă supraveghetorii echipelor nu sunt de încredere – au o umanitate scăzută și nu se comportă cum se cuvine și nu practică adevărul și, în plus, sunt predispuși să provoace tulburări – atunci acest lucru va avea un impact negativ asupra lucrării de care sunt responsabili și asupra intrării în viață a fraților și surorilor pe care îi conduc. Desigur, acel impact poate fi mare sau mic. Dacă supraveghetorii sunt doar neserioși sau își neglijează îndatoririle, acest lucru poate cauza întârzieri în lucrare; progresul va fi oarecum mai lent, iar lucrarea oarecum mai puțin eficientă. Cu toate acestea, dacă sunt antihriști, problema este gravă: nu e vorba doar de faptul că lucrarea este puțin ineficientă și ineficace – ei vor perturba și vor deteriora întreaga lucrare de care sunt responsabili. Așadar, a rămâne informat asupra stadiului oamenilor care răspund de diverse proiecte și al celor responsabili de lucrările importante și a face ajustări și demiteri în timp util când află că cineva nu face lucrări practice nu e o obligație de la care conducătorii și lucrătorii să se poată sustrage – este o lucrare foarte serioasă și importantă. În cazul în care conducătorii și lucrătorii se pot ține la curent cu personalitatea oamenilor care

răspund de diverse proiecte și a celor responsabili de lucrările importante și cu atitudinea lor față de propria datorie și adevăr, precum și cu stările și manifestările lor în fiecare perioadă și etapă și pot să corecteze acei oameni sau să se ocupe de ei neîntârziat, în funcție de circumstanțe, atunci lucrarea poate continua constant. Dimpotrivă, dacă acei oameni o iau razna și nu fac o lucrare reală în biserici, iar conducătorii și lucrătorii nu sunt prompți în a identifica acest lucru și a face ajustări, ci așteaptă până când se acumulează tot felul de probleme grave, ducând la pierderi substanțiale pentru lucrarea casei lui Dumnezeu, înainte de a încerca, neprotocolar, să se ocupe de acestea, să facă ajustări și să rectifice și să salveze situația, atunci acei conducători și lucrători sunt risipitori. Ei sunt conducători falși autentici, care trebuie înlocuiți și alungați" [Cuvântul, Vol. 5: Responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor, „Responsabilitățile conducătorilor și lucrătorilor (3)"]. Din cuvântul lui Dumnezeu am înțeles că un conducător e obligat să examineze prompt statutul supraveghetorului fiecărui proiect și al altor angajați importanți și să demită prompt ori să transfere orice persoană nepotrivită pe care o găsește, pentru a asigura dezvoltarea cu succes a proiectelor bisericii. Când descoperă că un supraveghetor, conducător sau lucrător nu face lucrare reală, afectând și întârziind lucrarea bisericii, trebuie să aibă prompt părtășie cu acesta și, dacă nu se schimbă și nici nu e bun pentru a oferi un serviciu, trebuie să fie transferat sau demis imediat. Asta e în beneficiul lucrării bisericii. Păstrează-i pe cei potriviți să fie folosiți și demite-i pe cei care nu sunt așa, oferă părtășie și ajutor celor care au nevoie, tratează-i pe cei care trebuie tratați și cultivă-i pe cei care urmează adevărul. Janine fusese tot timpul superficială, fără o povară și iresponsabilă în datoria ei. Conducătorii avuseseră părtășie cu ea de multe ori, dar nu s-a schimbat. Asta afecta grav lucrarea bisericii. Chiar era o conducătoare falsă, care nu

făcea lucrare reală și trebuia demisă imediat. În același timp, trebuia cultivată o persoană responsabilă, cu umanitate bună. Asta avea să facă bine lucrării bisericii și să permită ca evanghelizarea să evolueze lin. La gândul acesta, inima mi s-a limpezit, mi s-a înseninat deplin și i-am promis lui Dumnezeu așa: „Când mai întâlnesc genul acesta de problemă, voi practica potrivit principiilor și-mi voi îndeplini responsabilitățile.” L-am rugat pe Dumnezeu și să mă îndrume în practicarea adevărului.

Ulterior, am discutat cu Janine fiecare problemă a ei, dând-o în vileag ca lideră falsă care nu făcea lucrare reală. Am văzut că era furioasă și n-am îndrăznit să spun mai mult. M-am gândit: „Dacă-i expun și alte probleme, relația noastră va intra în impas și buna ei impresie despre mine va fi distrusă.” Atunci am realizat că recădeam în vechile obiceiuri, așa că m-am rugat lui Dumnezeu: „Dumnezeule, vreau să practic adevărul, să-mi fac datoria, să am părtășie despre ceea ce se cuvine să am și să nu-mi mai pese de imaginea altora despre mine. Dă-mi, Te rog, puterea de-a depăși constrângerile firii mele corupte.” După rugăciune, am avut părtășie mai departe cu Janine, prezentându-i problemele ei una câte una și dând în vileag lipsa ei de lucrare reală. Deși atunci nu i-a plăcut, în cele din urmă a spus că fără expunerea și criticile mele nu și-ar fi văzut problemele. A recunoscut ce adâncă-i era stricăciunea și a spus că vrea să se schimbe și că va accepta orice decizie a bisericii în privința ei. I-am mulțumit lui Dumnezeu, auzind-o că spune asta. Practicând după cuvintele lui Dumnezeu, relațiile mele nu s-au destrămat, așa cum mă așteptasem, și am avut o senzație minunată de pace și ușurare. După demiterea lui Janine, am ales un frate să supravegheze evanghelizarea. Și-a asumat serios datoria și i-a condus pe ceilalți în răspândirea Evangheliei. După un timp, evanghelizarea a început să se redreseze.

Experiența asta m-a făcut să-nțeleg că a te baza pe o fire satanică în îndeplinirea datoriei tale nu-ți va face rău doar ție, ci va afecta și lucrarea bisericii. Doar a-ți face datoria potrivit cuvântului lui Dumnezeu și principiilor adevărului e în acord cu voia Lui.

97. Cum mi-am schimbat comportamentul arogant

de Bernard, Camerun

Obișnuiam să mă consider o persoană foarte deșteaptă, una care putea face orice și tot, fără ajutorul altora. Atât la școală cât și acasă, puteam mereu să ofer răspunsul la o întrebare când frații mei nu îl știau, iar eu îi desconsideram din cauza asta. Frații mei mai mari spuneau că sunt arogant și îngâmfat și că ar trebui să țin mai mult cont de sentimentele celorlalți, dar eu consideram că spuneau asta doar din invidie, așa că nu am pus la inimă acuzațiile lor.

În 2019, am acceptat lucrarea lui Dumnezeu Atotputernic din zilele de pe urmă. Curând, am început să ud nou-veniți care tocmai acceptaseră lucrarea lui Dumnezeu. Dintre cele trei surori care lucrau cu mine, două acceptaseră lucrarea lui Dumnezeu doar de câteva luni. Cealaltă era sora Jonna, care mă ajuta cu lucrarea mea. La momentul acela, am fost ales lider de grup, lucru care pentru mine însemna că eram cel mai bun din grup. Cât am lucrat împreună, când ele întrebau „Poate fi făcută așa?" sau „Vrei să o facem în modul acela?", le întrerupeam adesea, spunând „Nu, nu se poate" sau „Nu, nu vreau." Consideram că lucrarea ar trebui făcută așa cum le instruiam eu. De exemplu, după fiecare adunare pentru nou-veniți, sora Jonna întreba: „Oare n-ar trebui să-i întrebăm pe nou-veniți dacă au înțeles totul?" Eu răspundeam: „Nu e nevoie. Deja i-am întrebat în timpul adunării. Ei înțeleg, așa că nu mai trebuie să-i întrebăm." Când sora Jonna zicea „Când ai părtășie despre adevărul lucrării lui Dumnezeu și ești martor pentru aceasta, ar trebui să vorbești mai detaliat. Asta-i va ajuta pe potențialii destinatari ai Evangheliei să-și dea seama repede că lucrarea lui Dumnezeu este reală", răspundeam fără să mă gândesc: „Deja am spus

totul. Nu e nevoie să repet.” Uneori, sora Jonna îmi spunea să mă interesez de situația nou-veniților, dar eu nu voiam s-o fac. Credeam că, în calitate de lider al grupului, eu ar trebui să-i zic ei ce să facă, și nu invers. Uneori, sora Jonna întreba dacă nou-veniții erau siguri în privința lucrării lui Dumnezeu. Văzând că se implica în mod constant în lucrarea mea, m-am enervat și i-am zis: „Nu tu ești liderul grupului, deci nu ai niciun drept să-mi spui cum să-mi fac treaba!” La vremea aceea, eram foarte arogant; nu doar că refuzam să cooperez armonios cu sora Jonna, dar nu cooperam nici cu celelalte două surori. Rareori le atribuiam vreo lucrare, în schimb, ocupându-mă singur de nou-veniți. Întrucât doar recent acceptaseră lucrarea lui Dumnezeu, credeam că erau multe adevăruri despre viziuni pe care surorile mele nu le înțelegeau, ceea ce le-ar fi împiedicat să-și facă bine treaba. Când găzduiam adunări cu ele, mereu vorbeam mult și nu le dădeam timp să aibă părtășie. Eram îngrijorat că nu vor avea părtășie bine și nou-veniții nu le vor înțelege. De fapt, nou-veniții puteau să le înțeleagă foarte bine pe cele două surori ale mele. Pur și simplu nu voiam ca ele să aibă părtășie, pentru că le desconsideram. Odată, ca să le ofer cât mai repede posibil nou-veniților o temelie pentru adevărata cale, am vrut să am părtășie despre mai multe aspecte ale adevărului, dar surorile mele au spus: „Nu poți face asta. Adunarea noastră ține doar o oră și jumătate. Dacă ai părtășie despre prea multe, nu va fi destul timp ca nou-veniții să înțeleagă totul pe deplin. Putem împărți părtășia în mai multe adunări.” La vremea aceea, eram reticent să le accept părerile și, în schimb, m-am străduit să le conving să mă asculte. În cele din urmă, nu au avut de ales decât să fie de acord cu mine. Mai târziu, udam peste douăzeci de nou-veniți. Aproape toți au venit la prima adunare, dar la următoarele câteva, am văzut că tot mai mulți nou-veniți erau absenți. În final, doar trei din cei peste douăzeci mai veneau în mod regulat la adunări. Lucrul acesta nu mi se mai întâmplase niciodată și

m-a făcut să fiu foarte confuz și negativ. Într-o zi, conducătorul m-a întrebat despre starea mea. Eu i-am zis: „Nu e bună. În ultima vreme, am rezultate foarte slabe în datoria mea. La fiecare adunare, am părtășie așa cum se cuvine cu nou-veniții, apoi îi întreb dacă au înțeles, iar ei mereu spun «Da, înțelegem», dar acum nu se mai întorc la adunări și nu înțeleg de ce." Conducătorul mi-a zis: „Trebuie să reflectezi asupra ta. Este posibil să faci ceva care-i determină pe acești nou-veniți să nu vrea să vină la adunări." Conducătorul a continuat: „Le-ai întrebat pe cele trei surori ale tale dacă au observat ceva în neregulă cu conținutul sau metodele tale de udare?" Am zis: „Nu, nu cred că mi-ar da sfaturi bune." Conducătorul mi-a răspuns: „Asta e problema. Ar trebui să le ceri părerile, în loc să te încrezi doar în tine." Când conducătorul a pus astfel problema, mi s-a părut corect. Nu mi-a trecut niciodată prin minte să le întreb pe surorile mele ce păreri au. Mereu am crezut că eram un lucrător mai bun decât ele și că ideile lor erau inutile.

Atunci, conducătorul mi-a trimis un fragment din cuvintele lui Dumnezeu. „**Când cooperați cu alții pentru a vă face îndatoririle, sunteți în stare să fiți deschiși la opinii diferite? Îi puteți lăsa pe alții să vorbească?** (Eu pot, puțin. Înainte, de multe ori nu ascultam sugestiile fraților și surorilor și insistam să procedez așa cum voiam. Doar mai târziu, când faptele au dovedit că nu aveam dreptate, am văzut că majoritatea sugestiilor lor fuseseră corecte, că moțiunea pe care toată lumea o discutase era, de fapt, potrivită, și că, bazându-mă pe părerile mele, nu reușeam să văd lucrurile clar și că aveam neajunsuri. După ce am avut această experiență, mi-am dat seama cât de importantă este cooperarea armonioasă.) **Și ce puteți vedea din asta? După ce ați avut această experiență, ați primit vreun beneficiu și ați înțeles adevărul? Credeți că cineva este perfect? Indiferent de cât de puternici sunt oamenii sau cât**

de capabili și talentați, tot nu sunt perfecți. Oamenii trebuie să recunoască asta, este o realitate și e și atitudinea pe care ar trebui s-o aibă ca să-și abordeze corect propriile merite și puncte tari sau neajunsuri; aceasta este rațiunea pe care ar trebui să o aibă oamenii. Cu o asemenea rațiune, poți să-ți tratezi așa cum trebuie propriile puncte tari și slăbiciuni, la fel de bine ca pe ale altora, iar acest lucru te va abilita să lucrezi în armonie alături de ei. Dacă ai înțeles acest aspect al adevărului și poți să pătrunzi în acest aspect al adevărului-realitate, atunci te poți înțelege armonios cu frații și surorile tale, bazându-te pe punctele lor tari pentru a compensa orice slăbiciuni ai. În acest fel, indiferent de datoria pe care o îndeplinești sau ce faci, vei deveni mereu din ce în ce mai bun și vei avea binecuvântarea lui Dumnezeu. Dacă întotdeauna crezi că ești destul de bun și că alții sunt mai puțin buni în comparație cu tine, dacă întotdeauna vrei să ai ultimul cuvânt, atunci acest lucru va fi problematic. Asta este o problemă care ține de fire. Nu sunt aroganți și neprihăniți de sine astfel de oameni?" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a). Cuvintele lui Dumnezeu mi-au arătat problema mea. Dumnezeu spune: „**Când cooperați cu alții pentru a vă face îndatoririle, sunteți în stare să fiți deschiși la opinii diferite? Îi puteți lăsa pe alții să vorbească?**" Citind întrebările lui Dumnezeu, am reflectat asupra modului în care cooperasem cu cele trei surori în acea perioadă. Am refuzat să accept orice sugestie din partea lor. Chiar dacă părerile lor erau bune sau corecte, eu tot nu am fost de acord, fiindcă nu voiam să creadă că eram mai prejos ca ele. Credeam că sunt cel mai bun și, prin urmare, singurul care putea da sfaturi bune. Eu eram liderul grupului, deci ele trebuiau să mă asculte, nu eu pe ele. Cuvintele lui Dumnezeu spun că toți avem neajunsuri și avem nevoie de ajutor de la ceilalți, dar eu am crezut mereu că eram cel mai bun și superior celorlalți.

Oare nu era aceasta aroganță și îngâmfare? Am văzut în cuvintele lui Dumnezeu că El detestă astfel de oameni.

Mai târziu, am mai citit un fragment din cuvintele lui Dumnezeu. **„Când întotdeauna trebuie refăcută lucrarea în timp ce oamenii își realizează datoria, cea mai mare problemă nu este o lipsă de cunoștințe specializate sau lipsa experienței, ci este din cauză că sunt prea neprihăniți de sine și aroganți, pentru că nu lucrează armonios, ci decid și acționează singuri – rezultatul fiind că fac o harababură în lucrare, nu se obține nimic și tot efortul este irosit. Iar cea mai gravă problemă în acest sens este reprezentată de firile corupte ale oamenilor. Când firile corupte ale oamenilor sunt prea grave, ei nu sunt oameni buni, sunt oameni răi. Firile oamenilor răi sunt mult mai severe decât firile corupte obișnuite. Oamenii răi sunt pasibili să comită fapte rele, sunt pasibili să perturbe și să tulbure lucrarea bisericii. Tot ceea ce sunt capabili să facă oamenii răi când realizează o datorie este să facă lucrurile rău și să strice treaba; munca lor face mai mult rău decât bine. Unii oameni nu sunt răi, dar își realizează datoria conform propriilor firi corupte – și, de asemenea, sunt incapabili să-și realizeze datoria în mod adecvat. Pe scurt, firile corupte sunt extrem de obstructive pentru oamenii care-și realizează datoria în mod adecvat. Care aspect al firilor corupte ale oamenilor ați spune că are cel mai mare impact asupra eficienței cu care își realizează datoria?** (Aroganța și neprihănirea de sine.) **Și care sunt principalele manifestări ale aroganței și neprihănirii de sine? A lua decizii de unul singur, a-și urma propria cale, a nu asculta sugestiile celorlalți, a nu se consulta cu alții, a nu coopera armonios și a încerca tot timpul să ai ultimul cuvânt asupra lucrurilor. Deși un număr considerabil de frați și surori pot coopera într-o datorie anume, fiecare făcându-și propria muncă, anumiți lideri**

de grup sau supraveghetori vor întotdeauna să aibă ultimul cuvânt; indiferent ce fac, ei nu cooperează niciodată armonios cu ceilalți și nu se implică în părtășie și fac lucrurile grabnic, fără să ajungă la un consens cu ceilalți. Îi fac pe toți să îi asculte doar pe ei și asta este problema" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Îndeplinirea adecvată a datoriei necesită o cooperare armonioasă"). Cuvintele lui Dumnezeu m-au emoționat profund. Înainte, nu înțelegeam de ce nu-mi puteam face eficient datoria. Numai după ce am citit cuvintele lui Dumnezeu am înțeles că din cauza firii mele arogante îmi era imposibil să cooperez cu alții. În perioada în care lucram cu cele trei surori, mereu aveam ultimul cuvânt. Era evident de fiecare dată când discutam conținutul unei viitoare adunări: toată lumea își spunea părerile și punctele de vedere, după care ar fi trebuit să decidem împreună tema principală a adunării, pentru a ne asigura că va fi eficientă. În schimb, luam singur deciziile, fără să le iau vreodată în considerare părerile, deoarece credeam că părerea mea era cea mai bună și nu trebuia să-i ascult pe ceilalți. Când cineva ridica o obiecție, găseam diferite motive s-o refuz. Eram prea arogant pentru a accepta sfatul altor persoane, așadar datoria mea era lipsită de îndrumarea lui Dumnezeu și, prin urmare, nu era eficientă. Pentru mine, eșecul acesta a fost o revelație.

Într-o zi, o soră mi-a trimis două fragmente din cuvintele lui Dumnezeu. Dumnezeu spune: „**Dacă în inima ta chiar înțelegi adevărul, atunci vei ști cum să practici adevărul și să I te supui lui Dumnezeu și vei porni în mod firesc pe calea urmăririi adevărului. Dacă este corectă calea pe care mergi și în conformitate cu intențiile lui Dumnezeu, atunci lucrarea Duhului Sfânt nu te va părăsi – caz în care vor fi din ce în ce mai puține șanse să-L trădezi pe Dumnezeu. Fără adevăr, e ușor să faci rău și o vei face în ciuda ta. De exemplu, dacă ai o fire arogantă și îngâmfată, atunci a ți se spune să nu te împotrivești lui Dumnezeu nu**

schimbă deloc situația, nu te poți abține, este dincolo de controlul tău. Nu ai face-o intenționat; ai face-o sub stăpânirea naturii tale arogante și vanitoase. Aroganța și vanitatea ta te-ar face să-L disprețuiești pe Dumnezeu și să-L vezi ca neavând nicio importanță; te-ar determina să te înalți pe tine însuți, să te expui în mod constant; te-ar face să-i disprețuiești pe alții, n-ar lăsa pe nimeni în inima ta decât pe tine însuți; ar fura locul lui Dumnezeu din inima ta și, în cele din urmă, te-ar face să stai în locul lui Dumnezeu și să ceri ca oamenii să ți se supună și te-ar face să-ți venerezi propriile gânduri, idei și noțiuni drept adevăr. Atât de mult rău este făcut de oameni sub dominația naturii lor arogante și îngâmfate! Pentru a rezolva problema facerii de rău, ei trebuie mai întâi să rezolve natura lor. Fără o schimbare a firii, nu ar fi posibil să se aducă o rezolvare fundamentală a acestei probleme" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Doar urmărind adevărul poate cineva să obțină o schimbare a firii"). **„Trebuie să ții minte: realizarea datoriei tale nu este o chestiune care ține de a se implica în propria întreprindere sau propria gestionare. Asta nu este activitatea ta personală, este lucrarea bisericii, iar tu doar contribui cu punctele tari pe care le ai. Ceea ce faci tu în lucrarea de gestionare a lui Dumnezeu este doar o mică parte a cooperării oamenilor. Rolul tău este doar un rol minor într-un colțișor. Aceasta este responsabilitatea pe care o ai. În inima ta, ar trebui să ai această rațiune. Și, astfel, indiferent câți oameni își realizează îndatoririle împreună sau ce dificultăți înfruntă, primul lucru pe care ar trebui să-l facă toată lumea este să se roage lui Dumnezeu și să aibă părtășie împreună, să caute adevărul și apoi să determine care sunt principiile de practică. Când își realizează îndatoririle în acest fel, vor avea o cale de practică. Unii oameni încearcă mereu să se dea mari și, când li se dă responsabilitate pentru**

un post, vor să aibă întotdeauna ultimul cuvânt. Ce tip de comportament este acesta? Asta înseamnă să nu recunoască decât propria lor lege. Ei plănuiesc singuri ce fac, fără a-i informa pe ceilalți, și nu-și discută opiniile cu nimeni; nici nu le împărtășesc cu altcineva, nici nu vorbesc deschis despre ele, ci le păstrează ascunse în inimile lor. Când vine vremea să acționeze, întotdeauna vor să-i facă pe ceilalți să se minuneze de isprăvile lor strălucite, să le facă tuturor o mare surpriză, astfel încât ceilalți să aibă o părere bună despre ei. Înseamnă asta că-și realizează datoria? Încearcă să se dea mari; și, când au statut și renume, vor începe să-și coordoneze propria operațiune. Nu sunt astfel de oameni posedați de ambiții nebunești? De ce nu ai spune nimănui ceea ce faci? De vreme ce această lucrare nu este doar a ta, de ce ai acționa fără să o discuți cu nimeni și ai lua decizii singur? De ce ai acționa în secret, operând într-o cutie neagră, astfel încât nimeni să nu știe despre asta? De ce ai încerca întotdeauna să-i faci pe oameni să te asculte doar pe tine? Evident, consideri această lucrare drept lucrarea ta personală. Tu ești șeful și toți ceilalți sunt lucrători – toți lucrează pentru tine. Când ai constant această mentalitate, nu este problematic acest lucru? Ceea ce dezvăluie acest tip de persoană nu este chiar firea Satanei? Când astfel de oameni realizează o datorie, mai devreme sau mai târziu vor fi eliminați" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Îndeplinirea adecvată a datoriei necesită o cooperare armonioasă"). Doar citind cuvintele lui Dumnezeu mi-am dat seama că aroganța devenise natura mea și ceea ce dezvăluiam în mod natural. În clipa în care am avut un oarecare statut în biserică, am vrut să-l folosesc ca ocazie să-mi etalez abilitățile. Voiam să demonstrez că eram cel mai bun și că a mă desemna lider de grup era alegerea corectă. În plus, voiam să le arăt partenerilor mei că eram mai bun decât ei și că nu aveam nevoie de sfatul sau ajutorul lor. Din cauza

aroganței mele, mereu am crezut că știu totul și că era inutil să ascult de oricine altcineva. Mi-am tratat gândurile ca fiind adevărul, i-am pus pe ceilalți să facă lucrurile așa cum le voiam eu făcute, n-am căutat adevărul și nu m-am bazat pe Dumnezeu în datoria mea. În schimb, m-am bazat pe propria experiență și inteligență ca să ud nou-veniții, forțându-i pe ceilalți să mă asculte. Trăiam captiv în firea mea arogantă, nu acceptam adevărul și îi făceam pe ceilalți să mă asculte. Nu e aceasta firea Satanei? Înainte să cred în Dumnezeu, eram deja o persoană foarte arogantă. Îi desconsideram pe cei inferiori mie, inclusiv pe frații mei. Îmi aduc aminte că, în copilărie, dacă nu luam cea mai mare notă din clasă la examene, tatăl meu mă certa tare: „Trebuie să iei cele mai mari note la examene, înaintea tuturor!” Și bunica mea obișnuia să-mi spună: „Trebuie să te străduiești să fii cel mai bun – este singura cale să fii respectat!” Din cauza asta, mereu am încercat să fiu deasupra tuturor și pe primul loc. Pentru mine, era singura metodă prin care puteam să le arăt celorlalți că eram cel mai bun. Credeam că dacă-i ascult pe alții, voi fi pus într-o lumină nefavorabilă, așa că nu voiam să le ascult sfatul. Doar din cuvântul lui Dumnezeu am înțeles că această concepție era complet greșită. Mă puneam mereu mai presus decât alții și refuzam să ascult de oricine altcineva, iar asta e firea Satanei. Dacă nu mă schimbam, nu doar că nu aveam să obțin rezultate bune în datoria mea, dar aveam să fac rău și să mă împotrivesc lui Dumnezeu. În cele din urmă, aveam să fiu alungat de Dumnezeu. Citind cuvântul lui Dumnezeu, am înțeles și că a-mi face datoria nu e un efort personal, ci este lucrarea bisericii și că ar trebui să fac această lucrare potrivit cerințelor lui Dumnezeu. Când întâmpin dificultăți, ar trebui să lucrez cu alții și ar trebui să căutăm adevărul împreună pentru a le depăși. Înainte de a lua o decizie, ar trebui, de asemenea, să cer sfatul partenerilor mei. Neluând în considerare părerile celorlalți și acționând mereu unilateral, întârziam

lucrarea bisericii. Astfel, în îndeplinirea datoriei mele, nu pregăteam fapte bune ci, în schimb, fapte rele. Dându-mi seama de asta, am vrut să-mi schimb atitudinea față de datoria mea și să pot să cooperez în armonie cu frații și surorile mele.

În timpul devoționalelor mele, am mai văzut un fragment din cuvântul lui Dumnezeu. „**Ce spuneți, este greu de cooperat cu alți oameni? De fapt, nu este. Ați putea spune chiar că este ușor. Dar de ce oamenii încă simt că este greu să facă asta? Pentru că au firi corupte. Pentru cei care dețin umanitate, conștiință și rațiune, cooperarea cu ceilalți este relativ ușoară și e posibil ca ei să simtă că este ceva care aduce bucurie. Întrucât nu este ușor pentru nimeni să realizeze lucruri pe cont propriu, indiferent de domeniul în care este implicat sau de ceea ce face, este întotdeauna bine să aibă pe cineva alături care să scoată în evidență lucrurile și să ofere asistență – mult mai ușor decât să le facă de unul singur. De asemenea, există limite cu privire la capacitățile calibrului oamenilor sau la ceea ce ei înșiși pot experimenta. Nimeni nu poate fi bun la toate, e imposibil ca o persoană să cunoască totul, să învețe totul, să îndeplinească totul – este imposibil și toată lumea ar trebui să aibă o astfel de rațiune. Astfel, indiferent de ceea ce faci, fie că este important sau nu, vei avea întotdeauna nevoie de cineva care să te ajute, să îți dea indicații, sfaturi sau care să facă lucruri cooperând cu tine. Aceasta e singura metodă prin care să te asiguri că vei face lucrurile mai corect, că vei face mai puține greșeli și că va fi mai puțin probabil să rătăcești – este un lucru bun**” [Cuvântul, Vol. 4: Expunerea antihriștilor, „Punctul opt: I-au pus pe alții să li se supună numai lor, nu adevărului sau lui Dumnezeu (Partea întâi)”]. După ce am cugetat la cuvântul lui Dumnezeu, am înțeles că doar cooperând cu ceilalți puteam cu adevărat să-mi îndeplinesc îndatoririle și să trăiesc umanitatea normală. Obișnuiam să cred că, deoarece unii dintre

partenerii mei acceptaseră lucrarea lui Dumnezeu doar de câteva luni și tocmai începuseră să-i ude pe nou-veniți, erau multe lucruri pe care nu le înțelegeau, în timp ce eu, pe de altă parte, credeam în Dumnezeu de trei ani și aveam mai multă experiență decât ei, deci nu le-am acceptat niciodată sugestiile sau părerile. Doar acum văd că acest punct de vedere era greșit. Deși credeam de mai mult timp în Dumnezeu și aveam mai multă experiență decât ei, asta nu însemna că eram mai bun decât ei la toate. Fără să cooperez cu frații și surorile mele, era imposibil să-mi îndeplinesc datoria bine. De exemplu, nu înțelegeam profund anumite adevăruri, ceea ce mă făcea să am părtășie greșit la unele adunări. Aveam nevoie de un partener care să mă ajute să elaborez pentru ca părtășia să fie mai clară. Uneori, nou-veniții nu puteau veni la adunări din cauza bolii sau a muncii, iar eu nu găseam niciun cuvânt de-al lui Dumnezeu care să se aplice situațiilor lor, așa că și eu aveam nevoie de ajutorul partenerilor mei. De fapt, toți au șansa de a fi luminați de Dumnezeu. Dumnezeu nu m-a luminat doar pe mine. Mă supraestimam și îi consideram pe ceilalți idioți. Asta a fost o greșeală și o neghiobie. Luminarea și îndrumarea lui Dumnezeu nu depind de câtă experiență de muncă avem, ci de capacitatea noastră de a căuta și accepta adevărul. De fapt, toți au punctele lor forte, exact ca sora Jonna, care ducea o povară în datoria ei și oferea des sugestii bune. Ar fi trebuit să cooperez cu sora mea și să învăț din punctele ei forte pentru a-mi compensa neajunsurile.

Mai târziu, am încercat să ascult părerile surorilor care-mi erau partenere în datoria mea. La finalul fiecărei adunări, când surorile mele îmi cereau să-i întreb pe nou-veniți, individual, dacă au înțeles conținutul adunării din acea zi, am făcut cum mi-au sugerat și nu m-am mai împotrivit ca odinioară. Când mi-au cerut să am părtășie cu nou-veniții mai detaliat, ca să încerc să le mai risipesc confuzia, am făcut și asta. Uneori, îmi dădeau și

idei bune pentru udarea nou-veniților și, după ce le acceptam, le puneam în aplicare. După ce am practicat în acest fel, am văzut mai mulți nou-veniți participând la adunări și asta m-a făcut foarte fericit. M-am gândit la cuvintele lui Dumnezeu: „**Duhul Sfânt nu numai că lucrează în anumiți oameni care sunt folosiți de Dumnezeu, dar, mai mult, El lucrează în biserică. El ar putea să lucreze în oricine. S-ar putea să lucreze în tine în prezent, iar tu vei experimenta această lucrare. În perioada următoare, s-ar putea să lucreze în altcineva, caz în care trebuie să te grăbești să urmezi; cu cât urmezi mai îndeaproape lumina prezentă, cu atât viața ta poate crește. Indiferent ce fel de persoană e cineva, dacă Duhul Sfânt lucrează în ea, atunci trebuie să urmezi. Primește experiențele sale prin prisma experiențelor tale și vei primi lucruri chiar mai mari. Făcând astfel vei progresa mai repede. Aceasta este calea desăvârșirii pentru om și mijlocul prin care viața crește**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cei care se supun lui Dumnezeu cu o inimă sinceră vor fi negreșit câștigați de Dumnezeu”). Cuvintele lui Dumnezeu m-au făcut să înțeleg și mai clar că nu pot fi arogant și îngâmfat și să insist pe metoda mea în timp ce-mi fac datoria. În schimb, trebuie să ascult mai mult de sfatul celorlalți. Asta fiindcă Duhul Sfânt îi luminează și îi ilumineză pe toți. Indiferent de cât timp crede o persoană în Dumnezeu sau dacă are statut, cât timp ceea ce spune e în armonie cu adevărul, ar trebui să acceptăm și să ne supunem. Dacă refuzăm să ascultăm, nu vom primi îndrumarea lui Dumnezeu în datoria noastră. Din această experiență, am învățat importanța cooperării armonioase cu frații și surorile mele și să nu insist asupra metodei mele în datoria mea.

98. Persecuția pe care am suferit-o pentru credință

de Zhao Ming'en, China

Era după ora 8 într-o seară din luna mai 2003 și abia mă întorsesem acasă după ce-mi făcusem datoria. Trei polițiști au dat buzna în casă, m-au prins de mâini și m-au încătușat. De frică, inima îmi bătea să-mi sară din piept. Unul dintre ei m-a percheziționat și mi-a confiscat pagerul. „Ce lege am încălcat?", am întrebat. „De ce mă arestați?" Mi-a răspuns cu o privire sumbră pe chip: „Statul nu permite credința ta în Dumnezeu Atotputernic. Este împotriva politicii Partidului Comunist. Asta înseamnă că ești arestată!" Fără alte explicații, m-au îmbrâncit în mașina lor. Înghesuită pe scaunul din spate, eram agitată și înspăimântată, habar n-având despre cruzimile care mă așteptau. Fiind mică de statură, eram îngrijorată că nu voi putea suporta tortura, că voi fi o iudă și îi voi trăda pe frați și surori. M-am rugat în tăcere, în mod repetat, lui Dumnezeu, cerându-I să mă vegheze, să-mi dea credință și tărie. Apoi, mi-am amintit ceva din cuvintele lui Dumnezeu: „**Știi că toate lucrurile din mediul ce te înconjoară sunt acolo cu permisiunea Mea, toate plănuite de Mine. Vezi cu claritate și mulțumește-Mi inima în mediul pe care ți l-am dat. Nu te teme, Dumnezeul Atotputernic al oștirilor va fi cu siguranță lângă tine; El stă în spatele vostru și vă este scut**" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvântări ale lui Hristos la început", Capitolul 26). Cuvintele lui Dumnezeu mi-au întărit credința și curajul. Arestarea mea se întâmplase cu permisiunea lui Dumnezeu, iar polițiștii erau în mâinile Lui. Cu Dumnezeu în spatele meu, nu exista nimic de care să mă tem. Gândind astfel, nu mi-a mai fost atât de frică și, în secret, m-am hotărât că, indiferent cum m-ar tortura polițiștii, nu îmi voi vinde niciodată frații și surorile și nu Îl voi trăda pe Dumnezeu.

Când am ajuns la secția de poliție, o polițistă m-a percheziționat până la piele și apoi m-a dus în altă cameră, încătușându-mă de o țeavă de încălzire aflată în spatele meu. La puțin timp după ora 11 seara, polițiștii au găsit în casa mea câteva cărți cuprinzând cuvintele lui Dumnezeu, alături de câteva pagere. Șeful Li al Brigăzii de Poliție Judiciară m-a întrebat, ținând pagerele: „Cine ți-a dat astea? Cu cine ai ținut legătura?" Când nu am răspuns, m-a pocnit cu brutalitate de câteva ori. Am văzut stele verzi și fața îmi ardea de durere. Apoi m-a călcat tare pe degetele mari de la picioare, ceea ce a durut de parcă erau înțepate cu un ac. Aveam dureri atât de mari încât tot corpul îmi era acoperit de transpirație. Înfuriată, i-am spus: „Sunt o credincioasă pe calea cea dreaptă în viață. Ce lege încalcă asta? Libertatea de credință nu este permisă prin lege în China? Ce drept aveți să mă arestați și să mă bateți?" Unul dintre ofițeri a spus: „Ești atât de naivă! Libertatea de credință este o fațadă pentru a-i mulțumi pe străini. Partidul Comunist este ateu, așa că țara vrea să vă suprime și să vă elimine pe voi, credincioșii! Dacă nu ne spui ce știi, vei fi moartă mâine. Poate că ai intrat aici pe propriile picioare, dar vei ieși cu picioarele înainte!" Spunând acestea, au plecat din cameră. Mă gândeam că, întrucât au găsit atât de multe lucruri la mine acasă, în niciun caz nu mă vor lăsa pur și simplu să plec. Habar n-aveam ce torturi îmi vor aplica dacă nu vorbeam. Chiar au spus că voi fi moartă – aveau de gând să mă omoare. Asta m-a îngrijorat cu adevărat, așa că am spus o rugăciune, cerându-I lui Dumnezeu credință și tărie. În dimineața următoare, au intrat patru ofițeri purtând un scaun metalic pentru interogatorii. Ofițerul Li a spus cu o expresie demonică pe chip: „Îți arăt eu ție ce pățești dacă nu vorbești! Astăzi o să faci cunoștință cu scaunul pentru interogatorii!" Apoi m-au trântit pe scaun și mi-au încătușat mâinile la spatele lui. Eram rezemată de scaun cu trupul înclinat spre spate, picioarele pe podea, iar cătușele mi se înfigeau dureros în încheieturi. În curând,

mâinile mi s-au umflat ca niște baloane. S-au învinețit și mi-au amorțit complet. Ziua s-a scurs. Trupul mi-a devenit rece ca gheața, iar mâinile mi s-au umflat din ce în ce mai mult. Deveneam tot mai îngrijorată și înspăimântată: dacă asta mai continua, îmi va schilodi mâinile? Și, dacă da, cum mă voi descurca după asta? Cu cât mă gândeam la asta mai mult, cu atât deveneam mai agitată. Habar n-aveam când urma să se încheie această nenorocire. M-am rugat: „O, Dumnezeule, sufăr foarte mult. Te rog, dă-mi tărie și îndrumare să rămân puternică." Și apoi, m-am gândit la ceva ce a spus Dumnezeu: „**În timp ce sunt supuși încercărilor, este normal ca oamenii să fie slabi, ca negativitatea să sălășluiască în ei sau să fie lipsiți de claritate în ceea ce privește intențiile lui Dumnezeu sau calea lor de practică. Dar, în orice caz, trebuie să ai încredere în lucrarea lui Dumnezeu și să nu-L tăgăduiești, întocmai ca Iov. […] Oamenii au nevoie de credință în vremea greutăților și rafinării, iar credința este urmată de rafinare; rafinarea și credința nu pot fi separate**" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cei care urmează să fie desăvârșiți trebuie să se supună rafinării"). Cuvintele lui Dumnezeu mi-au dat tărie – trecând prin această durere și tortură, trebuia să am credință în Dumnezeu. Polițiștii mă torturau, încercând să exploateze slăbiciunea propriului meu trup pentru a mă pune la pământ, pentru a mă face să-L trădez pe Dumnezeu. De asemenea, Dumnezeu folosea această situație pentru a-mi desăvârși credința și hotărârea de a suporta suferința. Absolut totul se află în mâinile lui Dumnezeu și sub domnia Sa, inclusiv faptul dacă mâinile îmi vor rămâne mutilate sau nu. Trebuia să am încredere în Dumnezeu și să mă bazez pe El pentru a rămâne fermă în mărturia mea pentru El. Acest gând m-a făcut să mă simt mai puternică și, înainte să-mi dau seama, durerea din mâini mi s-a atenuat. I-am mulțumit lui Dumnezeu din adâncul inimii!

Polițiștii au început să mă interogheze din nou în dimineața celei de-a treia zile. Unul dintre ei a arătat spre mine și a spus: „Să nu crezi că nu știm nimic. Îți supraveghem casa de peste două luni deja. Sunt ceva oameni care vin și pleacă!” Apoi a început să turuie ce haine purtau, cât de înalți erau și pe ce fel de biciclete veniseră oamenii care fuseseră la mine acasă. Eram năucită. Îmi ținuseră casa sub supraveghere o perioadă și oamenii pe care îi descriseseră erau cu toții conducători sau diaconi ai bisericii. Nu puteam să-i vând pe niciunul dintre frați și surori, însă polițiștii deja înțeleseseră bine situația și cu siguranță nu aveau să mă lase să plec dacă nu spuneam absolut nimic. Habar n-aveam ce torturi aveau pregătite pentru mine. Poate ar trebui să vorbesc doar puțin? Fusesem deja în custodia lor trei zile, așa că surorile mele trebuie să fi aflat acest lucru și să se fi ascuns. M-am gândit că polițiștii nu vor putea să le găsească, așa că am spus: „Vizitatoarele erau surorile mele.” Apoi, ofițerul a întrebat: „Sunt credincioase?” Fără să mă gândesc prea mult, am spus: „Nu sunt credincioase adevărate.” Imediat după ce am spus asta, polițiștii au plecat să le prindă pe surorile mele. M-am simțit atât de vinovată. Cum de am putut să recunosc că erau credincioase? Faptul că mi-am vândut propriile surori ca eu să sufăr mai puțin nu mă făcea o iudă? Dacă ele erau arestate și apoi erau implicați alți frați și surori, nu ar provoca asta daune mai mari lucrării bisericii? Și chiar dacă nu erau arestate de data asta, era imposibil ca poliția să le lase să scape ușor. Cu siguranță aveau să trăiască o viață de fugar. Cu cât mă gândeam mai mult la asta, cu atât mai rău mă simțeam, dar apoi mi-am adus aminte de aceste cuvinte de la Dumnezeu: „**Față de cei care nu Mi-au arătat niciun strop de credință în vremuri de necaz nu voi mai fi milostiv, pentru că îndurarea Mea se întinde doar până aici. În plus, nu am nicio slăbiciune pentru cineva care M-a trădat odată, cu atât mai puțin Îmi place să Mă asociez cu cei care vând interesele prietenilor lor. Aceasta**

este firea Mea, indiferent de cine ar putea fi persoana. Trebuie să vă spun: oricine Îmi va frânge inima, nu va primi de la Mine îndurare a doua oară, și oricine Mi-a fost credincios va rămâne în inima Mea pentru totdeauna" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Pregătește suficiente fapte bune pentru destinația ta"). Cuvintele de judecată ale lui Dumnezeu m-au făcut să mă simt și mai rău. Firea dreaptă a lui Dumnezeu nu tolerează nicio ofensă. Dumnezeu îi urăște și îi detestă pe cei care-L trădează. Eu îmi vândusem două surori de-ale mele, comportându-mă ca o iudă nerușinată și pierzându-mi mărturia. M-am urât pentru că eram atât de egoistă și rea, atât de lipsită de umanitate. M-am rugat și m-am pocăit lui Dumnezeu în inima mea și am jurat că nu voi mai vinde alți frați și surori, indiferent cât mă interogau și mă torturau polițiștii. În seara aceea, ofițerul Li mi-a adus peste 13 fotografii pentru a mă pune să identific persoanele din ele. Am spus că nu recunosc pe nimeni. Apoi a scos fotografia altei surori și a spus: „Pe ea o cunoști, nu-i așa? Ea a spus că te cunoaște." Mă gândeam că nu puteam spune că o cunoșteam, chiar dacă ea a spus că mă cunoștea pe mine. Deja le spusesem despre două surori de-ale mele, așa că nu mai puteam vinde pe nimeni altcineva, să fie torturați ca mine. Am spus cu fermitate: „Nu o cunosc." Ofițerul Li a răcnit: „Dacă nu vorbești, nu-ți va fi ușor mâine!"

În după-amiaza celei de-a patra zile, un ofițer a intrat cărând patru stinghii, fiecare groasă de vreo 3 centimetri și lungă de vreo 30 de centimetri, apoi a închis grilajele de la ferestre să nu pot vedea nimic în cameră. Inima-mi bătea să-mi spargă pieptul, pulsul îmi accelerase și mi se înmuiaseră picioarele. Nu știam ce mijloace aveau să folosească pentru a mă tortura sau dacă le voi putea suporta. L-am strigat în mod repetat pe Dumnezeu în inima mea, cerându-I să mă protejeze, ca să pot rămâne puternică. Puțin mai târziu, au intrat șase ofițeri, m-au eliberat din scaunul pentru interogatorii și mi-au încătușat mâinile la spate. Doi dintre ei s-au

urcat în picioare pe o masă și m-au ridicat de cătușe răcnind: „Vorbește! Cine este conducătorul tău?” Picioarele nu-mi atingeau podeaua, iar capul îmi era aplecat în jos; trupul îmi era suspendat în aer și scrâșneam din dinți de durere. Văzând că nu spun nimic, doi dintre ofițeri au început să-mi tragă stinghiile în sus și în jos peste coaste, iar alți doi foloseau stinghiile pentru a mă lovi peste brațe și picioare. Mă simțeam de parcă îmi era smulsă carnea de pe piept și de parcă picioarele îmi erau smulse din trup. Transpiram de durere. În timp ce făceau asta, mi-au spus: „Te vom bate mai tare dacă nu vorbești!” Am continuat să scrâșnesc din dinți și nu am scos un cuvânt. Doi ofițeri au luat un obiect dur și mi l-au băgat sub unghiile de la picioare, o adevărată agonie, și, în același timp, mi-au pus mâinile sub o lumină puternică, făcându-mă să le simt de parcă îmi erau în flăcări. Simțind că nu mai pot rezista fizic, L-am strigat pe Dumnezeu în mod repetat, cerându-I să-mi dea putere. Când m-au smucit din nou în sus de cătușe, mi-am auzit brațele trosnind și am țipat de durere; abia atunci m-au lăsat la pământ. Mă ținuseră suspendată timp de peste o oră. După ce m-au lăsat jos, nu îmi simțeam picioarele deloc. Îmi era imposibil să stau în picioare. Brațele și picioarele îmi erau negre și vinete și-mi ardeau de durere. Și carnea din jurul coastelor părea să-mi fie cuprinsă de flăcări, iar durerea era atroce. M-am prăbușit la pământ incapabilă să mă mișc, simțindu-mă lipsită de putere și de parcă eram complet dezmembrată. Era o agonie. Faptul că nu știam cum mă vor tortura polițiștii în continuare sau dacă voi putea să suport tortura mă făcea să mă simt jalnic și lipsită de putere. Voiam să mă sinucid mușcându-mi limba ca măcar să nu-i vând pe frați și surori. Mi-am mușcat-o foarte puternic, dar era atât de dureros încât nu am putut suporta să merg până la capăt. Apoi m-am gândit că poate pot să-mi smulg omușorul ca să nu pot vorbi. Le-am spus că am nevoie să merg la baie. La baie, ofițerul care mă supraveghea a auzit sunetele pe care le scoteam când mă trăgeam

de limbă și icneam și mi-a spus: „Nici să nu te gândești la asta!”, apoi m-a dus înapoi și m-a încătușat din nou de scaunul pentru interogatorii. Abia atunci mi-am dat seama că aproape făcusem ceva foarte nesăbuit și m-am gândit la ceva ce a spus Dumnezeu: „**În timpul acestor zile de pe urmă, voi trebuie să fiți mărturie lui Dumnezeu. Indiferent cât de mare este suferința voastră, ar trebui să mergeți chiar până la capăt și, chiar și la ultima suflare, tot trebuie să fiți credincioși lui Dumnezeu și la mila lui Dumnezeu; numai asta înseamnă a-L iubi cu adevărat pe Dumnezeu și doar aceasta e mărturie puternică și răsunătoare**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Doar prin experimentarea încercărilor dureroase poți cunoaște frumusețea lui Dumnezeu”). „**Nu fi descurajat, nu fi slab, iar Eu îți voi lămuri lucrurile. Drumul spre Împărăție nu este atât de neted; nimic nu e atât de simplu! Vrei ca binecuvântările să vină ușor, nu-i așa? Astăzi, toți vor avea încercări amare de înfruntat. Fără astfel de încercări, inima iubitoare pe care o aveți pentru Mine nu se va întări și nu veți avea iubire adevărată față de Mine. Chiar dacă aceste încercări constau numai în circumstanțe minore, fiecare trebuie să treacă prin ele; doar că dificultatea încercărilor va fi diferită de la persoană la persoană**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvântări ale lui Hristos la început”, Capitolul 41). Am înțeles din cuvintele lui Dumnezeu că, atunci când ne confruntăm cu cruzimea diavolilor, voia lui Dumnezeu este de a ne desăvârși credința și devotamentul și de a ne face să vedem clar că marele balaur roșu lucrează împotriva lui Dumnezeu și îi brutalizează pe oameni, astfel încât să-l urâm și să-l respingem din adâncul inimilor noastre și să rămânem fermi în mărturia noastră pentru Dumnezeu înaintea Satanei. Însă credința mea în Dumnezeu era prea mică și, după ce am suferit puțină tortură, am vrut să scap de ea prin moarte. Ce fel de mărturie era aceasta? Gândindu-mă astfel, nu m-am mai simțit la fel de jalnic și am avut mai multă credință. Indiferent

cum mă torturau, chiar și până la ultima mea suflare, voiam să mă bazez pe Dumnezeu, să rămân fermă în mărturia mea pentru El și să-l fac de rușine pe Satana. Nu aveam să-mi vând niciodată frații și surorile sau să-L trădez pe Dumnezeu. După ce am luat acea hotărâre, polițiștii nu m-au mai interogat. Prin această experiență, am văzut domnia și atotputernicia lui Dumnezeu și am văzut că marele balaur roșu este doar un pion în mâinile Lui. Este un instrument pe care Dumnezeu îl folosește pentru a-Și desăvârși aleșii. Am văzut, de asemenea, că Dumnezeu a fost lângă mine pe tot parcursul acestui chin. A fost întotdeauna cu mine, îndrumându-mă și ajutându-mă prin cuvintele Sale, dându-mi credință și tărie. Am putut simți dragostea și protecția lui Dumnezeu și I-am mulțumit din inimă.

Partidul Comunist m-a condamnat la trei ani de reeducare prin muncă pentru „perturbarea ordinii sociale". Trebuia să muncesc din greu între 12 și 14 ore în fiecare zi în lagărul de muncă și trebuia să muncesc chiar mai mult dacă nu-mi terminam sarcinile. Am fost repartizată să lucrez într-o fabrică de pesticide. Pentru că nu puteam suporta mirosul pesticidelor, aveam dureri de cap, îmi era greață în fiecare zi și nu puteam mânca sau dormi bine. Am depus o cerere să fiu transferată în altă fabrică, dar poliția nu a vrut să-mi dea aprobarea. Mă simțeam jalnic pe atunci și, când mă gândeam că trebuie să petrec trei ani acolo, peste o mie de zile și nopți, pur și simplu nu știam cum aveam să trec peste asta. Ori de câte ori eram în drum spre muncă și vedeam oamenii afară, liberi și liniștiți, în timp ce eu eram precum o pasăre în colivie, mă simțeam extrem de nefericită și voiam să plâng. O altă soră care muncea în aceeași fabrică a avut părtășie cu mine și am cântat împreună, în șoaptă, un imn al cuvintelor lui Dumnezeu „**Cântecul biruitorilor**": „**Ați acceptat vreodată binecuvântările care v-au fost date? Ați căutat vreodată făgăduințele care au fost făcute pentru voi? Voi, cu siguranță, sub îndrumarea luminii Mele, veți străpunge**

încleștarea forțelor întunericului. Cu siguranță, în mijlocul întunericului, nu veți pierde îndrumarea luminii Mele. Voi sigur veți fi stăpânii întregii creații. Veți fi desigur învingători înaintea Satanei. Cu siguranță, la căderea împărăției marelui balaur roșu, vă veți ridica în mijlocul nenumăratelor mulțimi ca dovadă a biruinței Mele. Veți fi desigur hotărâți și de neclintit în ținutul Sinimului. Prin suferințele pe care le îndurați, veți moșteni binecuvântarea care vine de la Mine și, cu siguranță, Îmi veți emana slava în întregul univers" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cuvintele lui Dumnezeu către întregul univers", Capitolul 19). A fost încurajator pentru mine să cântăm acest imn. Această persecuție mi-a dat șansa să fiu martoră pentru Dumnezeu – asta a fost o onoare pentru mine. Partidul Comunist a vrut să-mi distrugă atât trupul, cât și mintea, ca să-L trădez pe Dumnezeu pentru că nu puteam îndura suferința. Nu puteam să mă las păcălită de trucul acestuia. Indiferent cât de îngrozitor sau dificil era, trebuia să mă bazez pe Dumnezeu, să rămân fermă și să-l fac de rușine pe Satana. De atunci înainte, seara, sora aceea și cu mine fredonam împreună, în secret, imnuri ale cuvintelor lui Dumnezeu și aveam părtășie despre cuvintele lui Dumnezeu ori de câte ori aveam ocazia. Treptat, nu m-am mai simțit atât de nefericită.

Mai târziu, soțul meu a venit să mă viziteze și mi-am dat seama că sănătatea îi era precară când am văzut că nu-și putea mișca în voie picioarele. După arestarea mea, soțul meu nu a reușit să mănânce și să doarmă, temându-se că voi fi torturată, și a ajuns să dezvolte o boală cerebrovasculară. Când s-a dus la doctor, i s-a spus că avusese atrofie cerebrală, ceea ce l-a lăsat parțial paralizat. Asta mi-a rupt sufletul și am urât din toată inima Partidul Comunist, haita aceea de demoni. Dacă ei nu ar fi arestat și nu ar fi persecutat credincioșii, eu n-aș fi fost arestată niciodată și soțul meu nu s-ar fi îmbolnăvit. La scurt timp după aceea, cumnatul meu

a venit să mă viziteze și mi-a spus că starea soțului meu se înrăutățise și era afectat de incontinență. Acest lucru era foarte supărător și mă gândeam doar când voi ieși din închisoare ca să mă pot întoarce acasă și să am grijă de el. Apoi, spre sfârșitul anului 2004, am primit o scrisoare din partea familiei în care îmi spuneau că starea i se înrăutățise și mai mult și murise. La auzul acestor lucruri, m-am simțit de parcă picase cerul pe mine. Eram în agonie. Stâlpul familiei noastre dispăruse. Fiul nostru încă era la universitate și nu știam cum îi mergea. Din cauza persecuției de către Partidul Comunist, familia noastră perfectă a fost distrusă și soțul meu era mort. Mă simțeam foarte slăbită și, înainte să-mi dau seama, am simțit nemulțumirile crescând înlăuntrul meu. De ce se abăteau întotdeauna dezastrele asupra mea? De ce nu mă proteja Dumnezeu? În durerea mea, mi-am adus aminte de aceste cuvinte de la Dumnezeu: „**Dacă te dedai slăbiciunilor trupului și spui că Dumnezeu merge prea departe, atunci vei simți întotdeauna durerea și vei fi mereu deprimat și nelămurit în legătură cu toată lucrarea lui Dumnezeu și ți se va părea că Dumnezeu nu are nicio simpatie față de slăbiciunea omului și nu cunoaște dificultățile omului. Și, astfel, te veți simți mereu mizerabil și singur, ca și cum ai fi suferit o mare nedreptate, iar în acest moment vei începe să te plângi**” (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Numai iubirea față de Dumnezeu este credința adevărată în Dumnezeu”). Cuvintele lui Dumnezeu mi-au dezvăluit starea. Când soțul meu s-a stins, nu am căutat voia lui Dumnezeu, ci m-am îngrijit de nevoile trupului. Am simțit că, fără soțul meu, nu avea cine să aibă grijă de copilul nostru și L-am învinovățit pe Dumnezeu. Chiar nu aveam conștiință! Era clar că persecuția Partidului Comunist îmi destrămase familia și-mi omorâse soțul, dar eu Îl învinovățisem pe Dumnezeu pentru totul. Aveam o viziune complet greșită asupra lucrurilor – eram oarbă în fața rațiunii. În acel moment am văzut că aveam într-adevăr o statură mică și că nu aveam o

credință sinceră în Dumnezeu sau o supunere adevărată față de El. Am spus o rugăciune în inima mea: „Dumnezeule, fiind expusă astfel, pot vedea cât sunt de nesupusă. Nu mă gândesc niciodată decât la propriul trup și nu-Ți înțeleg deloc inima. Dumnezeule, Te rog, îndrumă-mă să mă supun prin această situație și să-Ți cunosc voia." Atunci mi-au venit în minte aceste cuvinte ale lui Dumnezeu: „**Tu ești o ființă creată – ar trebui, desigur, să-L slăvești pe Dumnezeu și să urmărești o viață plină de sens. Dacă nu-L slăvești pe Dumnezeu, ci trăiești în trupul tău murdar, atunci nu ești doar o bestie cu chip de om? Deoarece ești o ființă omenească, ar trebui să te sacrifici pentru Dumnezeu și să înduri toate suferințele! Ar trebui să accepți cu bucurie și cu încredere mica suferință la care ești supus astăzi și să trăiești o viață plină de sens, ca Iov și Petru. […] Sunteți oameni care urmăriți calea cea dreaptă, aceia care își doresc o îmbunătățire. Sunteți oameni care vă ridicați în națiunea marelui balaur roșu, cei pe care Dumnezeu îi numește drepți. Nu este aceasta viața cea mai plină de sens?**" [Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Practica (2)"]. Chibzuind la cuvintele lui Dumnezeu, am înțeles că arestarea pentru credința mea și suferința în acel fel au reprezentat persecuția pentru dreptate și că exista înțeles în suferința aceea. Prin aceste greutăți, mi-am văzut propria răzvrătire și corupție, precum și adevărata mea statură. Am câștigat discernământ cu privire la esența demonică a marelui balaur roșu – modul în care Îl urăște și I se împotrivește lui Dumnezeu. Aceasta a fost dragostea lui Dumnezeu pentru mine. M-am gândit la Iov, care a trecut prin încercări de asemenea magnitudine – turme cât umpleau coastele dealurilor și toate bunurile familiei sale au fost furate, copiii lui au murit și trupul i-a fost acoperit de bube. Cu toate acestea, el nu L-a învinovățit pe Dumnezeu și nu a spus nimic păcătos. Ce a spus în final a fost: „Iahve a dat și Iahve a luat; binecuvântat să fie numele lui Iahve" (Iov 1:21). Iov a dat o mărturie

răsunătoare pentru Dumnezeu. Am fost cu adevărat mișcată și m-am hotărât să urmez exemplul lui Iov, să rămân fermă în mărturia mea pentru Dumnezeu oricât de mult aș suferi. Dându-mi seama de acest lucru, am venit înaintea lui Dumnezeu și am spus o rugăciune de supunere, pregătită să las totul legat de familia mea în mâinile Sale și să mă supun domniei și aranjamentelor Sale.

Am fost eliberată spre sfârșitul lunii decembrie 2005. Fiul meu încă era la universitate și eram foarte strâmtorați, așa că mi-am găsit un serviciu. Dar, după o lună și ceva, șeful mi-a spus: „Polițiștii au venit și au vorbit cu mine; mi-au spus că ești credincioasă. Mi-au zis că trebuie să te concediez.” M-am înfuriat atât de mult să aud acest lucru. Fusesem eliberată din închisoare, dar Partidul Comunist tot nu mă lăsa în pace – în continuare mă lipsea de dreptul meu la supraviețuire. Era cu adevărat demn de dispreț și malefic! Fiul meu ar fi trebuit să poată absolvi în 2006, dar pentru că eu fusesem condamnată la muncă silnică din cauza credinței mele, școala refuzase să-i emită o diplomă, pe motiv că picase la un examen, deși doar la o diferență de câteva puncte. Așa că a trebuit să repete un an de școală. Însă, în anul următor, iar au refuzat să-i emită o diplomă, oferind aceeași scuză. Văzând că alți colegi picaseră la două sau trei examene, dar tot absolviseră, și-a întrebat profesorul despre acest lucru, iar acesta i-a spus: „Nu știi că mama ta este credincioasă?” Abia atunci ne-am dat seama că școala căuta scuze să nu-i emită o diplomă din cauza credinței mele. În sfârșit, i-au dat doar un certificat de prezență. Fără o diplomă, îi era greu să-și găsească un serviciu și se simțea foarte deprimat. Voia doar să stea acasă tot timpul și nici măcar nu voia să vorbească. Am fost foarte supărată văzându-l atât de nefericit. După toți anii lui de studiu, era implicat pentru că eu fusesem la închisoare și, în cele din urmă, a fost privat de diploma lui și îi era greu să găsească un serviciu. Am simțit puțină slăbiciune lăuntrică.

Fiul meu era și el credincios, așa că ne-am rugat și am citit cuvintele lui Dumnezeu împreună și am văzut acest pasaj: „**Se cer de la noi credință și dragoste extreme în această etapă a lucrării. S-ar putea să ne împiedicăm din cea mai mică neatenție, căci această etapă a lucrării e diferită de toate cele de dinainte: ceea ce desăvârșește Dumnezeu e credința omului, care este atât invizibilă, cât și intangibilă. Ceea ce face Dumnezeu este să convertească cuvintele la credință, la dragoste și la viață. Oamenii trebuie să ajungă într-un punct în care vor fi îndurat sute de rafinări și în care au o credință mai mare decât cea a lui Iov. Ei trebuie să îndure suferințe incredibile și tot felul de torturi fără a-L părăsi vreodată pe Dumnezeu. Când sunt se supun până la moarte și au credință mare în Dumnezeu, atunci această etapă a lucrării lui Dumnezeu este completă**” [Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Calea… (8)”]. Pentru că fusesem arestată și persecutată de Partidul Comunist, soțul meu murise, iar fiul meu nu putea găsi de lucru. Partidul ne eliminase sursa de venit și voia să folosească această situație pentru a mă face să-L învinovățesc și să-L trădez pe Dumnezeu. Însă Dumnezeu folosea această situație pentru a-mi desăvârși credința. Dacă încă puteam să-L urmez și să ascult de Dumnezeu trecând prin atâta durere, aceasta ar arăta că aveam credință adevărată. Partidul Comunist voia să ne lase fără un mod de a trăi, însă, bazându-ne pe Dumnezeu în viață și mergând înainte cu susținerea și îndrumarea Lui, tot ne-am putut descurca. După aceea, fiul meu și cu mine citeam și aveam părtășie deseori împreună despre cuvintele lui Dumnezeu, iar el a putut să iasă treptat din starea sa de suferință. A spus că vedea clar că toate aceste nenorociri erau provocate de Partidul Comunist; că Partidul este cel care devastează vieți, în timp ce Dumnezeu aduce milă și mântuire; și că doar Dumnezeu ne poate aduce lumină, iar a-L urma pe Dumnezeu este calea corectă în viață. A spus că voia să creadă în Dumnezeu și să-L

urmeze sincer. Apoi ne-am apucat amândoi de cules plante sălbatice și ciuperci pentru a le vinde la piață, ca să putem participa la adunări și să putem face o datorie mai ușor. În acel fel, fără prea mult efort, puteam avea suficienți bani ca să ne descurcăm.

După ce am experimentat arestul și persecuția Partidului Comunist, i-am văzut în întregime esența demonică – modul în care Îl urăște și I se opune lui Dumnezeu. Acesta pretinde că garantează libertatea de religie, însă desfășoară în secret arestări în masă ale creștinilor, torturându-i și condamnându-i la închisoare, oprimându-i și persecutându-i totodată pe membrii familiilor lor, distrugând nenumărate familii creștine. Am ajuns să-l urăsc și să mă lepăd de el din inimă – și știam că îi eram ireconciliabil potrivnică. De asemenea, am avut personal experiența dragostei lui Dumnezeu și a autorității cuvintelor Lui. Când am fost arestată și condamnată la închisoare, când soțul meu a murit, când fiul meu nu și-a putut obține diploma universitară și când trăiam în sărăcie fără vreo cale de scăpare, cuvintele lui Dumnezeu au fost cele care mi-au dat credință și tărie și m-au condus pentru a birui slăbiciunea trupului. Fără grija și protecția lui Dumnezeu, n-aș fi ajuns niciodată până în ziua de astăzi. Sunt cu adevărat recunoscătoare pentru dragostea și mântuirea lui Dumnezeu. Indiferent cu ce fel de oprimare și greutăți mă voi confrunta pe viitor, Îl voi urma pe Dumnezeu până la capăt.

99. Zilele pe care le-am petrecut într-un ospiciu

de Zhang Mingxia, China

În august 2011, o colegă mi-a predicat Evanghelia lui Dumnezeu din zilele de pe urmă. La acea vreme, fusesem expusă la substanțe chimice timp îndelungat, din cauza slujbei mele, și suferam de anemie aplastică. Așadar, îmi luam deseori concediu ca să mă odihnesc și aveam mult timp liber. Prin rugăciune și citind cuvintele lui Dumnezeu, am ajuns să înțeleg că pământul, cerul și toate lucrurile au fost create de Dumnezeu, precum și faptul că oamenii au venit de la Dumnezeu, așa că ar trebui să credem în El și să I ne închinăm. Am aflat și că, în zilele de pe urmă, Dumnezeu vine întrupat și exprimă cuvinte pentru a mântui pe deplin omenirea de păcat, iar oamenii pot fi mântuiți doar acceptând lucrarea lui Dumnezeu din zilele de pe urmă. După aceea, am mers adesea la întruniri și am citit cuvintele lui Dumnezeu. În mod neașteptat, boala mea a început treptat să se amelioreze. După ce a văzut acest rezultat, familia mea mi-a susținut credința în Dumnezeu.

În decembrie 2012, PCC a început o nouă rundă de suprimare și persecuție a Bisericii lui Dumnezeu Atotputernic. La acea vreme, mulți frați și surori au fost arestați. Într-o zi, fratele meu mai mare, care era director adjunct la Biroul de Conservare a Apei, m-a chemat la el acasă. Mi-a spus: „Guvernul înăbușă Biserica lui Dumnezeu Atotputernic. Odată ce află că o persoană crede în Dumnezeu Atotputernic sau că membrii familiei sale cred, este demisă imediat din funcția publică. Apoi, nici persoanei în cauză, nici membrilor familiei sale nu li se mai permite să se alăture partidului, iar copiilor lor nu li se va da voie să se înroleze în armată sau să meargă la facultate. De acum încolo, trebuie să nu mai crezi în Dumnezeu. Acum, dacă ești arestată, copiii tăi nu vor putea să dea examenul de admitere la

facultate sau să se înroleze în armată, pentru că nu vor trece de verificarea trecutului politic. Trebuie să te gândești la viitorul copiilor tăi! În plus, eu și cumnata ta lucrăm amândoi la guvern și avem funcții importante. Dacă ești prinsă, vom fi afectați. Dacă se întâmplă asta, cine îi va asigura fiului tău un loc de muncă în viitor?" Cumnata și nepotul meu mi-au cerut și ei să încetez. M-a întristat foarte tare, deoarece fratele meu mai mare fusese foarte bun cu mine de când eram mică și deseori a avut grijă de nevoile familiei. I-a găsit un loc de muncă fiicei mele. Îi fusesem întotdeauna foarte recunoscătoare. Dacă avea să-și piardă slujba din cauza credinței mele în Dumnezeu, cum aș mai putea da ochii cu el? Și dacă întreaga familie ar fi implicată, m-ar urî din cauza asta. Cu acest gând în minte, m-am simțit puțin supărată, așa că a trebuit să le promit că nu voi merge la întruniri și nici nu voi predica Evanghelia. Dar fratele meu mai mare tot era îngrijorat și, înainte să plec, i-a cerut clar soțului meu să mă supravegheze mai îndeaproape.

După aceea, soțul meu venea des să mă vadă la atelier, de teamă că aș merge la întruniri și nu mă lăsa să citesc cuvântul lui Dumnezeu acasă. Trebuia să o fac în secret, de teamă că soțul meu ar putea afla. M-am gândit la trecut, când membrii familiei mele nu m-au împiedicat să cred în Dumnezeu și să merg la întruniri. Acum, fiindcă le era teamă de puterea PCC, s-au unit ca să mă persecute și nu puteam să particip la întruniri sau să citesc cuvântul lui Dumnezeu ca de obicei. Am simțit că a crede în Dumnezeu în China era un lucru foarte dificil. Ulterior, am citit aceste cuvinte de la Dumnezeu: „**Deoarece a demarat într-un ținut care se împotrivește lui Dumnezeu, toată lucrarea lui Dumnezeu întâmpină piedici enorme, iar îndeplinirea multora dintre cuvintele Lui ia mult timp; așadar, oamenii sunt rafinați ca rezultat al cuvintelor lui Dumnezeu, ceea ce este și o parte a suferinței. Este enorm de dificil**

pentru Dumnezeu să Își îndeplinească lucrarea în țara marelui balaur roșu – dar tocmai prin această dificultate Dumnezeu face o etapă a lucrării Sale, făcând ca înțelepciunea și faptele Lui minunate să se manifeste și folosind această oportunitate pentru a face complet acest grup de oameni. Tocmai prin suferința oamenilor, prin calibrul lor și prin toate firile satanice ale oamenilor din acest ținut murdar, Dumnezeu Își face lucrarea de purificare și cucerire, astfel încât, din asta, El să poată obține slavă și să îi poată câștiga pe cei care vor fi martori pentru faptele Lui. Aceasta este întreaga însemnătate a tuturor sacrificiilor pe care le-a făcut Dumnezeu pentru grupul acesta de oameni" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Este lucrarea lui Dumnezeu la fel de simplă cum și-o imaginează oamenii?"). **„Nu există printre voi nicio persoană care să fie protejată de lege – în schimb, sunteți sancționați de lege. Și mai problematic este faptul că oamenii nu vă înțeleg: fie că e vorba de rudele voastre, de părinți, de prieteni sau colegi, niciunul nu vă înțelege. Când sunteți abandonați de Dumnezeu, vă e imposibil să continuați să trăiți pe pământ, dar chiar și așa, oamenii nu pot suporta să fie departe de Dumnezeu, ceea ce este semnificația cuceririi oamenilor și este slava lui Dumnezeu**" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Este lucrarea lui Dumnezeu la fel de simplă cum și-o imaginează oamenii?"). Cuvintele lui Dumnezeu mi-au atins o coardă sensibilă. În China, această țară atee, deoarece credem în Dumnezeu și urmăm calea cea dreaptă în viață, nu doar că nu suntem protejați de lege, ci suntem și condamnați și arestați și sunt implicate până și rudele noastre. Am văzut atunci că PCC este diavolul care Îl urăște pe Dumnezeu. Dacă cineva crede în Dumnezeu și Îl urmează în China, e sigur că va fi persecutat, însă Dumnezeu desăvârșește credința oamenilor tocmai prin această suferință. Odată ce-am înțeles voia lui Dumnezeu, m-am simțit mai puțin nefericită și am fost

dispusă să mă bazez pe El pentru a experimenta acest mediu. Două luni mai târziu, supravegherea soțului meu a devenit mai puțin strictă și am reînceput să particip la întruniri în secret.

În decembrie 2015, i-am predicat Evanghelia unei prietene. Familia ei a aflat despre asta și a amenințat că mă raportează. Fratelui meu mai mare îi era teamă că arestarea mea i-ar afecta cariera, așa că, împreună cu familia mea, m-a trimis la un ospiciu, după Festivalul Primăverii. În acea zi, fiul meu, fiica mea, fratele meu și sora mea au fost cu toții prezenți. Fiica mea suferea de depresie și a folosit drept scuză insomnia ei recentă pentru a intra să-și ia câteva medicamente când am trecut pe lângă ospiciu. Nu m-am așteptat ca, atunci când s-a întors, să vină cu două infirmiere care aveau în mâini funii ca să mă lege. În cele din urmă, mi-am dat seama că aveau de gând să mă trimită la ospiciu, dar era prea târziu să fug. Familia mea m-a împins și m-a târât cu forța în spital. M-am zbătut cu disperare și am spus că nu eram bolnavă, dar nimeni nu mi-a acordat atenție. Când mi-am văzut membrii familiei atât de nemiloși, m-am gândit: „Indiferent cum mă persecutați, nu voi renunța niciodată să cred în Dumnezeu.” Două infirmiere m-au împins pe pat când nu am fost atentă și mi-au făcut o injecție cu forța. După injecție, m-am simțit amețită și prea obosită ca să mă opun. Apoi, mi-au făcut o așa-numită consultație. Asistenta a spus că aveam tensiunea prea mare și că ar trebui să fiu internată peste noapte, pentru a fi ținută sub observație. În acea noapte, stăteam întinsă pe patul de spital, gândindu-mă în urmă la ce s-a întâmplat în acea zi, și am simțit o răbufnire de tristețe. Nu mă așteptam ca familia mea să mă trimită la un ospiciu, doar pentru a-și proteja interesele și a nu fi implicați din cauza mea. A fost crunt. Cum puteau acești oameni să fie familia mea? Erau doar o haită de diavoli! A doua zi, am văzut certificatul medical, pe care scria: „Mai multe tulburări mintale cauzate de credințele în secte; predispusă la episoade maniacale

spontane când ia legătura cu credincioși în Dumnezeu.” Am auzit de la doctor și că trebuia să fiu internată, deoarece tratarea afecțiunii mele necesita timp. Fiica mea mi-a spus: „Unchiul meu i-a explicat deja directorului spitalului. Ar trebui să rămâi aici câteva zile și să judeci clar lucrurile. Te vom lua de-aici când ne vei spune că nu mai crezi în Dumnezeu.” Am fost furioasă: deoarece cred în Dumnezeu, sunt catalogată drept bolnavă psihic, fără niciun motiv aparent. Era numai vina PCC! Dacă nu ar fi fost PCC care îi aresta și persecuta pe cei care cred în Dumnezeu, născocind minciuni ca să-i înșele pe oameni și implicându-le familiile, n-aș fi fost trimisă la un ospiciu. În acel moment, mi-am amintit cuvintele lui Dumnezeu: „**Diavolul leagă strâns tot trupul omului, îi voalează amândoi ochii și îi sigilează buzele. Regele diavolilor a fost turbat vreme de câteva mii de ani, chiar până astăzi, când încă mai veghează atent asupra orașului fantomelor, ca și cum ar fi un palat inexpugnabil al demonilor; această haită de câini de pază, între timp, se holbează cu ochi dușmănoși, temându-se profund că Dumnezeu îi va lua prin surprindere și îi va șterge de pe fața pământului, lăsându-i fără un loc al păcii și fericirii. Cum ar putea oamenii dintr-un asemenea oraș al fantomelor să-L fi văzut vreodată pe Dumnezeu? S-au bucurat ei vreodată de afecțiunea și frumusețea lui Dumnezeu? Ce apreciere au ei față de chestiunile lumii omenești? Câți dintre ei pot înțelege intențiile înflăcărate ale lui Dumnezeu?**” [Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Lucrarea și intrarea (8)”]. Cuvântul lui Dumnezeu era perfect adevărat. Cine e născut în țara marelui balaur roșu nu are nicio libertate. PCC suprimă și persecută cu frenezie creștinii și chiar și ospiciile au devenit locuri în care îi torturează. Eram perfect întreagă la minte și, totuși, fusesem închisă într-un ospiciu pentru a mă forța să-L trădez pe Dumnezeu. Uram PCC, creierul din spatele tuturor lucrurilor. Cu cât mă persecuta mai mult, cu atât mai mult

îmi permitea să-i văd clar esența demonică, aceea de ostilitate față de Dumnezeu, și îmi întărea și încrederea de a-L urma pe Dumnezeu.

Ulterior, doctorul i-a spus familie mele: „Nu vă faceți griji. Lăsați-o aici câteva luni și va promite să nu creadă în Dumnezeu când va ieși.” Familia mea a crezut că era adevărat, așa că au făcut actele ca să mă interneze. După ce am fost internată, exact ca restul pacienților, primeam trei injecții pe zi și trebuia să iau pastile la fiecare dintre cele trei mese, sub supravegherea infirmierelor. La început, am refuzat injecțiile și medicamentele, iar infirmiera m-a amenințat: „Dacă nu cooperezi, te vom lega și te vom forța să le iei!” Am văzut personal cum au fost legați de paturi și torturați pacienții care refuzau tratamentul. După ce am fost martoră la chinul crunt al pacienților, am simțit că n-aveam de ales decât să ascult.

Într-o zi, la prânz, nu am mers să mănânc. Am stat pe scaunul meu și am plâns în tăcere, gândindu-mă în sinea mea: „Nu sunt bolnavă, dar sunt închisă aici și nici nu am pe nimeni cu care să vorbesc. Nu pot să citesc cuvântul lui Dumnezeu, nu pot să-mi îndeplinesc datoria și trebuie să iau injecții și medicamente zilnic. Când se va sfârși asta?…” Cu cât mă gândeam mai mult la asta, cu atât mai tristă deveneam. Văzând că nu merg să mănânc, infirmiera m-a amenințat: „Dacă nu mănânci, te vom lega cu funii, exact ca pe pacientul de adineauri. Te vom lega de pat, îți vom pune un cateter în nas și vom turna mâncarea în el!” M-am gândit la imaginea deplorabilă a pacientului pe care tocmai îl văzusem, care striga de durere, și mi-a fost foarte frică, așa că n-am avut de ales decât să merg să-mi iau prânzul. În timpul spitalizării mele, vedeam zilnic cum pacienții care nu voiau tratamentul erau abuzați și strigau de durere, ceea ce era înfricoșător de privit. Simțeam de parcă eram într-un bârlog cu demoni și eram foarte agitată în fiecare zi. Sunt foarte îngrijorată că aș putea într-adevăr să devin

bolnavă psihic, petrecându-mi toată ziua cu acești oameni bolnavi mintal și din cauza doctorilor care mă forțează să iau medicamente și-mi fac injecții. Dacă voi deveni bolnavă psihic, nu voi mai fi în stare să cred în Dumnezeu, așadar, care era rostul vieții mele? În durerea și neajutorarea mea, m-am rugat lui Dumnezeu ca să-I cer să mă conducă pe drumul care mă așteaptă. După ce m-am rugat, mi-am amintit cuvântul lui Dumnezeu: **„La ce se referă acest cuvânt, «credință»? Credința este încrederea adevărată și inima sinceră pe care ar trebui să le aibă oamenii când nu pot să vadă sau să atingă ceva, când lucrarea lui Dumnezeu nu se aliniază noțiunilor umane, când este de neatins pentru oameni. Aceasta este credința despre care vorbesc. Oamenii au nevoie de credință în vremea greutăților și rafinării, iar credința este urmată de rafinare; rafinarea și credința nu pot fi separate. Indiferent cum lucrează Dumnezeu și indiferent de mediul tău, ești capabil să urmărești viața, să cauți adevărul și cunoașterea lucrării lui Dumnezeu, să-I înțelegi acțiunile și să acționezi potrivit adevărului. A proceda astfel înseamnă a avea credință adevărată și asta arată că nu ți-ai pierdut credința în Dumnezeu”** (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Cei care urmează să fie desăvârșiți trebuie să se supună rafinării”). Cuvintele lui Dumnezeu m-au făcut să înțeleg că acest mediu era un test pentru mine, pentru a vedea dacă am credință autentică. M-am gândit la Daniel când a fost aruncat în groapa cu lei. Dumnezeu a fost cu el și le-a închis gura leilor, așadar Daniel nu a fost rănit deloc. Am văzut că Daniel a avut credință în Dumnezeu, a mărturisit ferm pentru El și a văzut faptele lui Dumnezeu, așa că nu ar mai trebui să trăiesc cu frică și lașitate. Ar trebui să mă bazez pe credința mea în Dumnezeu ca să mărturisesc ferm pentru El. Când am realizat asta, am simțit mai puțină durere în inimă.

Odată, după ora 2 dimineața, dormeam, când cineva m-a mângâiat de două ori. M-am ridicat brusc și am tresărit la vederea unei persoane care stătea lângă patul meu. Pacienta bolnavă mintal doar mi-a râs și a bolborosit tâmpenii. Am alungat-o, dar nu a vrut să plece și a continuat să râdă. În acel moment, și ceilalți pacienți din salon s-au trezit și, în cele din urmă, a venit infirmiera și a dus-o afară. Majoritatea acestor oameni bolnavi psihic erau posedați de spirite rele, iar eu trebuia să stau cu ei în fiecare zi. Dacă aș continua așa, mai devreme sau mai târziu, chinul m-ar înnebuni și pe mine. Cu cât mă gândeam mai mult la asta, cu atât mai dureros devenea. În acele zile, n-am mai cântat cântece și n-am mai contemplat cuvântul lui Dumnezeu. Eram foarte deprimată și mă gândeam că ar fi minunat dacă ar putea cineva să aibă părtășie cu mine. M-am rugat lui Dumnezeu și I-am spus despre greutățile și durerea mea. Într-o dimineață, după trei sau patru zile, în timp ce mă uitam la televizor împreună cu ceilalți pacienți, pe hol, am văzut o femeie cam de 30 de ani, pe care mi se părea că o cunoșteam de undeva. Îmi părea cunoscută. După ce am vorbit cu ea, am aflat că și ea credea în Dumnezeu Atotputernic. Ca mine, a fost trimisă cu forța la ospiciu, pentru că familia ei a ascultat de zvonurile PCC. După ce m-am întâlnit cu o soră acolo, am fost foarte fericită că în sfârșit aveam un tovarăș cu care să vorbesc. Dumnezeu a aranjat ca eu să mă întâlnesc cu o soră acolo, să avem părtășie și să ne încurajăm una pe cealaltă, așa că I-am fost foarte recunoscătoare lui Dumnezeu.

Ospiciul era păzit 24 de ore pe zi de personalul medical, așa că a trebuit să găsim în secret ocazii pentru a avea părtășie despre cuvintele lui Dumnezeu, a discuta despre experiențele și cunoștințele noastre și a ne ajuta și sprijini una pe cealaltă. Odată, în holul cu activități pentru pacienți, i-am șoptit: „Mă tem că dacă voi sta prea mult aici, voi deveni și eu bolnavă psihic, așa că vreau cu adevărat să plec, dar nu pot și este foarte dureros.”

Mi-a răspuns, șoptindu-mi un pasaj din cuvântul lui Dumnezeu: „**Inima și duhul omului sunt ținute în mâna lui Dumnezeu, totul din viața lui este văzut de ochii lui Dumnezeu. Indiferent dacă crezi sau nu acest lucru, oricare și toate lucrurile, chiar dacă vii sau moarte, se vor muta, schimba, reînnoi și dispărea potrivit gândurilor lui Dumnezeu. Acesta este modul în care domnește Dumnezeu asupra tuturor lucrurilor**" (Cuvântul, Vol. 1: Arătarea și lucrarea lui Dumnezeu, „Dumnezeu este sursa vieții omului"). Mi-a povestit și despre experiența ei din ospiciu și mi-a spus că Dumnezeu controlează totul, așa că n-ar trebui să-mi fie frică și ar trebui să mă bazez mai mult pe El. Am realizat că totul era în mâinile lui Dumnezeu și că, fără permisiunea Lui, Satana nu-mi putea face nimic. Prin îndrumarea cuvântului lui Dumnezeu, nu mi-a mai fost atât de frică.

Apoi, eu și sora mea am notat cuvintele lui Dumnezeu și imnurile pe care ni le-am amintit și ni le-am transmis reciproc ca mijloc de încurajare. Odată, sora mea mi-a dat un bilet cu un imn. Versurile spuneau: „**Îmi voi da iubirea și loialitatea lui Dumnezeu și voi duce la capăt misiunea de a-L slăvi. Sunt hotărât să fiu un martor neclintit pentru Dumnezeu și să nu cedez Satanei niciodată. O, pot să am capul spart și să-mi curgă sângele, dar ardoarea oamenilor lui Dumnezeu nu se poate pierde. Însărcinarea dată de Dumnezeu îmi e în inimă, sunt hotărât să-l umilesc pe diavolul Satana. Durerea și greutățile sunt predestinate de Dumnezeu, dar voi îndura umilința pentru a-I fi credincios. Nu-L voi mai face pe Dumnezeu să verse lacrimi sau să se îngrijoreze**" (Urmați Mielul și cântați cântări noi, Îmi doresc să văd ziua de slavă a lui Dumnezeu). Aceste versuri m-au inspirat și am simțit că inima mea a devenit mai puternică. Indiferent cum mă trata Satana, nu-L voi trăda niciodată pe Dumnezeu. Trebuia să mărturisesc ferm și să-l umilesc pe Satana.

În principiu, doctorița-șefă vorbea cu mine o dată pe săptămână și de fiecare dată mă convingea să renunț la credința mea în Dumnezeu. Știam că urma PCC și lucra pentru el, așa că am ignorat-o. După aceea, a venit să vorbească iar cu mine și m-a întrebat ce părere am despre spitalizarea mea. M-am gândit: „Știți cu toții că nu sunt bolnavă, însă deoarece cred în Dumnezeu, mă tratați de parcă aș fi bolnavă psihic și mă țineți închisă aici. Mă forțați să iau medicamente și injecții în fiecare zi. Voi, în calitate de doctori, mă chinuiți fără pic de conștiință și acum mă întrebați ce părere am?" Am întrebat-o pe un ton acuzator: „Nu sunt bolnavă, de ce insistați să spuneți că sunt și mă tratați ca pe o pacientă bolnavă mintal?" Mi-a aruncat o privire, apoi a spus cu răutate: „Îți voi spune clar, nu contează consultațiile pe care ți le-am făcut. Ceea ce contează este că ești anormală din cauza credinței tale în Dumnezeu. Starea ta este mult mai gravă decât a acelor oameni bolnavi mintal. Și, pentru informarea ta, nu ești nici prima, nici ultima credincioasă în Dumnezeu Atotputernic pe care am avut-o aici. Dacă stărui să crezi, vei fi închisă mai mulți ani. Eu am ultimul cuvânt aici. Dacă ești bolnavă sau nu depinde de decizia mea!" Am fost foarte furioasă când am auzit asta. Spitalele trebuiau să fie un loc pentru salvarea muribunzilor și îngrijirea bolnavilor, dar acum deveniseră un loc în care PCC torturează creștini. Credem în Dumnezeu și mergem pe calea cea dreaptă în viață, dar PCC folosește tot felul de mijloace demne de dispreț pentru a le face rău oamenilor care cred în Dumnezeu. Sunt diavoli până în adâncul inimii, un partid politic al răului absolut! Din cauza credinței mele în Dumnezeu, am fost persecutată de PCC, respinsă de familia mea și torturată de doctori cu medicamente. Am văzut limpede că PCC nu este altceva decât demonii veniți pe pământ. Sunt Satane care I se împotrivesc lui Dumnezeu și le fac rău oamenilor. Ulterior, eu și sora mea am predicat Evanghelia credincioșilor în Domnul pe care i-am întâlnit în spital. Unii au

fost trimiși la spital pentru tratament din cauza insomniei, iar alții au fost aduși aici cu forța de guvern, din cauza credinței lor în Domnul. În cele din urmă, câțiva dintre ei au acceptat lucrarea lui Dumnezeu Atotputernic din zilele de pe urmă.

Din cauza injecțiilor și a medicamentelor pe care doctorii mi le-au dat cu forța în fiecare zi, sănătatea mea era tot mai șubredă. Mă simțeam amețită și obosită și voiam să dorm tot timpul, îmi simțeam umerii grei și abia aveam putere să-mi ridic brațele. Le-am cerut doctorilor să-mi oprească medicația, dar nu m-au ascultat. Ulterior, starea mea s-a tot înrăutățit. Mă durea capul tot timpul și simțeam că eram în transă zilnic. Eram mereu nervoasă, tulburată și foarte irascibilă; îmi tremurau mâinile și nu puteam ține lucruri cu bețișoare. Deseori, aveam coșmaruri, iar memoria mea se deteriora și ea. Adesea, puneam undeva lucruri și uitam imediat unde le-am pus și nu-mi puteam păstra șirul gândirii. Ulterior, căutam lucruri pe care încă le aveam în mâini și eram foarte nervoasă zilnic. Obișnuiam să fiu nervoasă doar câteva minute, dar mai târziu, aceste perioade au crescut de la 10 minute la o jumătate de oră. Era foarte neplăcut și nu-mi puteam controla mintea. Simțeam că am un handicap mintal și voiam să plâng tot timpul. M-am rugat în tăcere lui Dumnezeu, în inima mea, cerându-I să mă mântuiască de cruzimea Satanei. După mai bine de 40 de zile în spital, fiica mea a venit să mă vadă. În acea zi, stăteam pe hol, cu capul plecat. Când am auzit-o pe fiica mea strigându-mă, mi-am ridicat capul și m-am uitat la ea câteva secunde uluită, apoi m-am ridicat încet, am mers spre ea, am tras-o de brațe și am strigat: „Du-mă acasă, du-mă acasă…” După o clipă, am început să râd din nou. Fiica mea a fost surprinsă și a spus: „De ce te schimbi așa? Chiar ești bolnavă?” Fiica mea m-a dus acasă la fratele meu mai mare. El a certat-o: „De ce ai adus-o înapoi pe mama ta?” Apoi m-a întrebat dacă mai credeam în Dumnezeu. În

acel moment, aveam conștiința puțin mai clară și am spus cu fermitate: „Da! Cred în Dumnezeu, caut adevărul și încerc să fiu o persoană bună și să urmez calea cea dreaptă. De ce nu ar trebui să cred?” Cumnata mea a spus: „Se pare că nu ai stat destul de mult timp acolo. E timpul să o trimitem înapoi.” Am spus furioasă: „M-ați supus deja acelui tratament barbar și încă vreți să mă întorc acolo. Sunteți prea crunți! Dacă faceți asta, veți fi pedepsiți, mai devreme sau mai târziu!” Când m-au auzit spunând asta, n-au mai zis nimic, iar fratele meu mai mare i-a cerut reticent fiicei mele să-mi facă procedurile de externare.

După ce am fost externată, aveam dureri de cap tot timpul și eram în transă zilnic. Adesea cădeam întâmplător într-o stare de confuzie. Când luminile erau stinse noaptea, îmi era foarte frică, pentru că simțeam că m-am întors la ospiciu și deseori aveam coșmaruri. Conform soțului meu, uneori plângeam și râdeam la întâmplare și deseori îmi pierdeam cumpătul cu el. Eram foarte îngrozită și m-am gândit: „Chiar sunt bolnavă psihic? Dacă sunt, cum voi crede în Dumnezeu pe viitor?” Am îngenunchiat în fața patului și m-am rugat lui Dumnezeu cu lacrimi în ochi: „Dumnezeule, ceea ce am devenit azi este numai din cauza marelui balaur roșu. Îl urăsc! Dumnezeule, Te rog, protejează-mă, Te rog, mântuiește-mă…” După ce m-am rugat, m-am simțit puțin mai calmă. Două săptămâni mai târziu, starea mea s-a îmbunătățit semnificativ și am putut să-mi controlez conștient emoțiile. După trei luni, starea mea psihică își revenise practic la normal, iar bunăstarea mea mintală s-a îmbunătățit mult, dar încă aveam memoria foarte slabă. După o jumătate de an, am început să particip la întruniri și să-mi îndeplinesc datoria din nou.

Cele 45 de zile petrecute în ospiciu mi-au deteriorat mult mintea și trupul. Prin această tortură, am văzut clar esența demonică a PCC, aceea de a urî adevărul și de a fi ostil față de Dumnezeu. Am urât cu desăvârșire

PCC, diavolul, și l-am respins și scos din inima mea. În același timp, am văzut și esența familiei mele. Doar pentru că aveam credință în Dumnezeu și le era frică să nu fie implicați și să nu le fie afectate statutul și viitorul, ei au urmat PCC și au apelat la mijloace viclene ca să mă forțeze să renunț la credința mea în Dumnezeu. Ba chiar m-au trimis la un ospiciu. Nu le-a păsat dacă trăiam sau muream. Cum aș putea să numesc asta familie? Era diavolul! După ce am experimentat acest mediu, chiar am simțit iubirea și mântuirea lui Dumnezeu pentru mine. La ospiciu, când îmi era frică, sufeream și eram neajutorată, Dumnezeu Și-a folosit cuvintele în repetate rânduri ca să mă lumineze, să mă îndrume și să-mi dea încredere și putere și a rânduit ca o soră să mă ajute și sprijine. Fără protecția lui Dumnezeu, acei demoni ar fi făcut din mine o nebună de legat și insensibilă. Am văzut aranjamentele suverane, atotputernicia și înțelepciunea lui Dumnezeu. De asemenea, am simțit cu adevărat că numai Dumnezeu este sprijinul meu tot timpul și că numai El îi poate mântui pe oameni și am dobândit mai multă credință în El. Slavă Ție, Dumnezeule!

100. Agonia de a mă preface

de Muchen, China

Într-o zi, în 2018, conducătoarea mea a aranjat să sprijin o biserică recent înființată. Când am primit această veste, am fost atât surprinsă, cât și neliniștită. Se părea că părerea conducătoarei mele despre mine era foarte bună; dar cum m-ar privi frații și surorile mele dacă n-aș putea face deloc lucrare practică? Oare ar crede că nu eram o conducătoare atât de bună? Dacă s-ar întâmpla așa ceva, ce demnitate mi-ar rămâne? Imediat ce m-am gândit la aceste lucruri, am devenit agitată și îmi era greu să mă simt în largul meu în timp ce-mi îndeplineam îndatoririle. O săptămână mai târziu, cu inima plină de incertitudine, am plecat la noua biserică. La început, când frații și surorile puneau întrebări, am reușit să le lămuresc, combinând în părtășie cuvintele și principiile lui Dumnezeu cu experiența proprie. Dar, mai târziu, s-au confruntat cu unele probleme pe care nu le puteam înțelege pe deplin și nici nu știam cum să le rezolv, așa că am început să devin agitată.

Îmi amintesc că, la o anumită adunare, frații și surorile aduseseră în discuție unele întrebări și dificultăți cu care se confruntau în lucrarea lor, iar eu pur și simplu nu-mi dădeam seama despre care aspect al adevărului ar trebui să am părtășie ca să rezolv aceste probleme. Mă temeam că aveau să mă desconsidere și eram cu nervii la pământ. Îmi storceam creierii, încercând să mă gândesc la pasaje din cuvintele lui Dumnezeu sau la principii despre care să am părtășie cât mai rapid posibil, dar cu cât deveneam mai agitată, cu atât mai tare mi se golea mintea. Văzând că frații și surorile stăteau și așteptau în tăcere răspunsul meu, m-am panicat și mai tare, gândindu-mă: „Dacă nu le pot rezolva problemele, nu înseamnă asta că nu înțeleg adevărul și că nu sunt capabilă să realizez lucrarea practică? Ce

vor crede frații și surorile despre mine? Ar fi atât de stânjenitor!” În cele din urmă, mi-am luat inima în dinți și am selectat pentru părtășie un pasaj din cuvintele lui Dumnezeu. În realitate, îmi era clar ca lumina zilei că recitam doar cunoștințe doctrinare și că asta nu avea să le rezolve problemele. Dar, văzând că frații și surorile mele ascultau și aprobau din cap și că n-au mai făcut alte comentarii, nu m-am mai gândit la asta. Altă dată, o soră m-a întrebat despre fiica ei, care era atât de ocupată cu munca, încât nu putea să participe în mod obișnuit la întruniri. Sora își făcea griji că, întrucât fiica ei nu căuta adevărul, avea să-și piardă șansa de a dobândi mântuirea, așa că îi amintea deseori fiicei ei să citească cuvintele lui Dumnezeu și să participe la mai multe adunări. Dar, în același timp, se temea că fiica ei s-ar supăra dacă ar fi presată prea mult. Această problemă chiar o frământa pe soră și nu știa cum ar trebui să procedeze. La acel moment, nu eram sigură cum ar trebui să am părtășie cu sora pentru a-i rezolva problema. Mi-am spus în sinea mea: „N-ar exista nicio justificare dacă n-aș putea avea nicio părtășie pentru această soră în fața tuturor. Este prima mea participare la acest grup de adunare. Dacă nu pot rezolva niciuna dintre problemele lor, nu mă vor desconsidera frații și surorile și vor spune că sunt incapabilă să rezolv probleme prin părtășia despre adevăr? Orice ar fi, trebuie să salvez cumva această situație.” Prin urmare, am avut părtășie, spunând: „În privința acestei probleme, trebuie să căutăm adevărul și să discernem voia lui Dumnezeu. Dumnezeu îi mântuiește pe cei care au credință adevărată în El și care iubesc adevărul. El nu ne obligă niciodată să venim la adunări sau să ne îndeplinim îndatoririle, prin urmare, dacă fiica ta nu caută adevărul, nu o poți forța să facă asta. Ar trebui să te supui rânduielilor lui Dumnezeu și să te abții să te porți condusă de emoțiile tale.” Sora n-a spus nimic după ce mi-am terminat părtășia, dar tot avea fruntea încruntată. Văzând că problema sorei nu fusese rezolvată, conducătoarea, sora Wang, a oferit

propria părtășie: „Ar trebui să-ți ajuți în continuare fiica și să ai părtășie cu dragoste. În timp, va deveni clar dacă fiica ta este o căutătoare a adevărului. Dacă este o adevărată credincioasă în Dumnezeu, chiar dacă are la început dorințe lumești și nu caută adevărul, trebuie să fii răbdătoare, îngăduitoare și să o sprijini cu dragoste. Apoi, odată ce începe să înțeleagă o parte din adevăr, va începe în mod natural să-i acorde mai multă importanță. Dacă nu iubește adevărul și are credință doar cu numele în Dumnezeu, cu scopul de a primi binecuvântări, atunci niciun ajutor sau nicio rugăciune nu-i va fi de vreun folos, pentru că Dumnezeu nu-i mântuiește pe necredincioși. Așadar, hai să o ajutăm și să o susținem mai întâi cu dragoste și, apoi, odată ce știm sigur ce fel de persoană este, putem hotărî cum să o tratăm în conformitate cu principiul.” Sora a aprobat în permanență din cap și am căpătat și eu o înțelegere mai clară asupra problemei. Părtășia sorei Wang a trasat o cale clară de practicare. Dar eu nu eram dispusă să recunosc nimic din asta cu voce tare; credeam că, dacă aș face o astfel de recunoaștere, frații și surorile ar fi și mai capabili să discearnă că am avut părtășie doar despre cunoștințe doctrinare, iar eu aș fi rușinată complet. Din acel moment, m-am simțit tot mai frământată, îngrozită că nu voi putea rezolva problemele ridicate de frații și surorile mele. Uneori, când întâmpinam dificultăți, voiam să am părtășie cu frații și surorile mele, ca să le aud ideile și opiniile. Dar apoi îmi aminteam că eram acolo pentru a-i uda și susține și, dacă aș inversa rolurile și aș merge la ei pentru ajutor, vor avea cu siguranță o părere mai proastă despre mine. Întorceam lucrurile pe toate părțile în mintea mea și, chiar când eram pe punctul de a spune ceva, mă răzgândeam și rămâneam tăcută. Erau momente când mă scuzam și mergeam la baie sau când inventam o scuză ca să mă ocup de altceva atunci când apărea o problemă dificilă și îi rugam pe frați și surori să discute mai întâi între ei. Când mă întorceam, ei ar fi ajuns deja la câteva soluții posibile, așa încât nimeni nu-mi putea vedea

adevărata față. De fiecare dată când făceam așa ceva, mă certam aspru, știind că nu aveam o înțelegere fermă asupra problemei și, dacă doar aș fi sinceră în părtășie și aș căuta ajutor de la frații și surorile mele, atunci aș dobândi o înțelegere mai profundă. În astfel de momente, hotăram mereu să nu evit situații de genul acesta pe viitor, dar ori de câte ori apărea vreo dificultate, voiam în mod instinctiv să-mi protejez statutul și demnitatea. Fie orbecăiam într-o discuție, citând câteva cunoștințe doctrinare, fie evitam pur și simplu toată situația. În acea perioadă, starea mea s-a înrăutățit treptat – nu aveam nicio intuiție când aveam părtășie în timpul adunărilor, îmi simțeam mintea încețoșată când încercam să mă ocup de probleme și devenea tot mai anevoios să-mi îndeplinesc îndatoririle. Mă simțeam atât de împovărată și eram în agonie din cauză că trebuia în permanență să creez aparențe false și să mă prefac. Chiar m-am gândit că această datorie era poate prea mult pentru mine și că mi-ar fi mai bine să mă întorc la datoria mea anterioară. Mi-am dat seama că eram într-o stare proastă, așa că m-am rugat lui Dumnezeu: „Bunule Dumnezeu! Mi-am considerat lucrarea atât de dificilă în ultima vreme și îmi lipsește claritatea în gândire. Mi se pare că m-ai abandonat, dar nu știu unde am greșit. O, Dumnezeule, aș vrea să mă îndrumi ca să mă înțeleg mai bine.”

După aceea, am dat peste acest pasaj din cuvintele lui Dumnezeu: „**Toți oamenii corupți suferă din cauza unei probleme comune: atunci când nu au statut, nu își dau aere când interacționează sau vorbesc cu cineva și nici nu adoptă un anumit stil sau ton în vorbirea lor; sunt pur și simplu obișnuiți și normali și nu au nevoie să pară altfel decât sunt. Ei nu simt nicio presiune psihologică și pot avea părtășie deschisă și din inimă. Sunt abordabili și este ușor de interacționat cu ei; ceilalți simt că aceștia sunt oameni foarte buni. De îndată ce dobândesc statut, devin tari și puternici, îi ignoră pe oamenii obișnuiți, nimeni nu-i poate**

aborda; simt că au un soi de noblețe, că ei și oamenii obișnuiți sunt din altă croială. Ei se uită de sus la oamenii de rând, își dau aere când vorbesc și încetează să aibă părtășie cu ceilalți în mod deschis. De ce nu mai au părtășie în mod deschis? Ei simt că acum au statut și sunt lideri. Cred că liderii trebuie să aibă o anumită imagine, să fie puțin mai semeți decât oamenii obișnuiți, au o statură mai înaltă și sunt mai capabili să-și asume responsabilități; ei cred că, în comparație cu oamenii obișnuiți, liderii trebuie să aibă mai multă răbdare, să fie capabili să sufere și să se sacrifice mai mult și să poată rezista oricărei ispite din partea Satanei. Chiar dacă părinții sau alți membri ai familiei lor mor, ei simt că trebuie să aibă autocontrolul de a nu plânge sau că trebuie să plângă cel mult în secret, departe de privirile celorlalți, astfel încât nimeni să nu le poată vedea neajunsurile, defectele sau slăbiciunile. Chiar consideră că liderii nu pot lăsa pe nimeni să afle dacă au devenit negativi; în schimb, trebuie să ascundă toate aceste lucruri. Ei cred că așa ar trebui să acționeze cineva cu statut. Când se reprimă la acest nivel, n-a devenit statutul Dumnezeul lor, Domnul lor? Și așa stând lucrurile, mai dețin ei o umanitate normală? Când au aceste idei – când se pun între aceste limite și pun în scenă acest gen de teatru – n-au devenit ei îndrăgostiți de statut?" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Cum să înlături tentațiile și robia statutului"). Prin revelația cuvintelor lui Dumnezeu, mi-am dat seama că motivul pentru care îmi găseam lucrarea atât de istovitoare și epuizantă era că devenisem prea obsedată de reputație și statut. Înainte să vin la acea biserică, mă simțisem atât de liberă și de neîngrădită la adunări cu frații și surorile mele – nu exista nicio presiune și, dacă nu înțelegeam ceva, aduceam subiectul în discuție pentru părtășie. Dar, de când venisem să susțin acea biserică, mă urcasem singură pe un piedestal, crezând că trebuia

să fiu mai bună și mai pricepută decât oamenii de acolo, pentru că venisem să-i sprijin. Credeam că, doar rezolvând fiecare problemă ridicată de frații și surorile mele, mă voi purta în concordanță cu statutul meu. Pentru a câștiga admirația și acceptarea de către frații și surorile mele, m-am prefăcut și am creat aparențe false. Deși era clar că nu aveam o înțelegere fermă asupra problemelor, nu eram dispusă să mă destăinui și să caut, ci insistam în schimb să orbecăi cu prelegeri despre cunoștințe doctrinare, amăgindu-i pe frații și surorile mele și, uneori, chiar găsind scuze ca să evit complet situația. Nu luam deloc în considerare dacă problemele fraților și ale surorilor mele se rezolvaseră sau nu și nici măcar nu eram în stare să spun ceva simplu, precum: „Nu înțeleg această problemă.” Abia atunci mi-am dat seama că acordasem prea multă importanță statutului și că tot ce făceam era ca să-mi protejez acel statut. Dumnezeu mă preamărise ca să merg acolo și să lucrez împreună cu frații și surorile mele la rezolvarea problemelor și chestiunilor cu care se confrunta biserica respectivă, dar eu n-am analizat deloc cum să-mi îndeplinesc datoria și să realizez cât mai bine lucrarea practică, ci m-am gândit doar ce părere vor avea despre mine frații și surorile și cum să-mi protejez cât mai bine statutul și demnitatea. Ba chiar găseam moduri de a-i amăgi, ca să-mi păstrez demnitatea și statutul. Neglijându-mi îndatoririle, nu-mi provocam doar mie suferință, ci le făceam rău și fraților și surorilor mele și întârziam lucrarea bisericii. Din cauza asta, Dumnezeu m-a considerat cu siguranță detestabilă și demnă de dispreț. Căzusem în întuneric – aceasta era firea dreaptă a lui Dumnezeu care acționa asupra mea și aveam nevoie să reflectez cum se cuvine asupra propriei persoane și să mă căiesc în fața lui Dumnezeu.

În ziua următoare, m-am destăinuit fraților și surorilor despre starea mea recentă și, în plus, am adus în discuție câteva întrebări cu care aveam probleme în părtășie. Având părtășie împreună și cu îndrumarea lui

Dumnezeu, am căpătat în cele din urmă o înțelegere mai bună asupra acestor probleme și am găsit o cale de practicare. După aceea, deoarece tot mă prefăceam instinctiv când întâmpinam dificultăți sau nu puteam înțelege anumite probleme, nedorind să-mi expun slăbiciunea în fața fraților și surorilor mele, m-am rugat lui Dumnezeu, cerând îndrumare. Atunci, am dat peste un pasaj din cuvintele lui Dumnezeu, care mi-a oferit o cale de practicare. Dumnezeu Atotputernic spune: „**Pentru a te elibera de controlul statutului asupra ta, ce trebuie să faci mai întâi? Trebuie mai întâi să-l elimini din intențiile tale, din gândurile tale și din inima ta. Cum se realizează lucrul acesta? Înainte, când erai fără statut, obișnuiai să-i ignori pe cei care nu te atrăgeau. Acum, că ai statut, dacă vezi pe cineva care este neatrăgător sau care are probleme, te simți responsabil să-l ajuți, așa că petreci mai mult timp având părtășie cu el, încercând să rezolvi o parte din problemele practice pe care le are. Și care e sentimentul din inima ta când faci astfel de lucruri? Este un sentiment de bucurie și pace. Tot astfel, și tu ar trebui să te încrezi în oameni și să te deschizi mai des față de ei când te afli în dificultate ori ai parte de eșecuri, având părtășie despre problemele și slăbiciunile tale, despre cum te-ai răzvrătit împotriva lui Dumnezeu și cum ai ieșit la liman din asta și ai fost capabil să satisfaci intențiile lui Dumnezeu. Și care este efectul faptului de a te încrede în ei în felul acesta? Este, fără-ndoială, pozitiv. Nimeni nu te va desconsidera – și se prea poate ca ei să invidieze capacitatea ta de a trece prin aceste experiențe. Unii cred întotdeauna că atunci când oamenii au statut, ar trebui să se poarte mai mult ca niște oficiali și să vorbească într-un anumit fel pentru a fi luați în serios și respectați. Este corect acest mod de gândire? Dacă ești capabil să-ți dai seama că modul acesta de gândire este greșit, atunci ar trebui să te rogi lui Dumnezeu și să te răzvrătești împotriva lucrurilor**

trupești. Nu-ți da aere și nu umbla pe calea ipocriziei. De îndată ce ai un asemenea gând, ar trebui să-i acorzi atenție căutând adevărul. Dacă nu cauți adevărul, acest gând, acest punct de vedere va lua formă și se va înrădăcina în inima ta. Ca urmare, va ajunge să te domine, iar tu te vei preface și-ți vei meșteșugi imaginea într-atât încât nimeni nu va putea să te vadă dincolo de ea ori să-ți priceapă gândurile. Le vei vorbi altora ca printr-o mască ce-ți ascunde de ei inima adevărată. Trebuie să înveți să-i lași pe alții să-ți vadă inima și să înveți să-ți deschizi inima față de alții și să devii apropiat de ei. Trebuie să te răzvrătești împotriva dorințelor trupului și să te porți în acord cu cerințele lui Dumnezeu. Astfel, inima ta va cunoaște pacea și fericirea" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Cum să înlături tentațiile și robia statutului")**.** Cuvintele lui Dumnezeu m-au ajutat să realizez că, pentru a scăpa din lanțurile reputației și statutului, trebuia să învăț să renunț la dorința din inima mea de a avea statut. De fapt, indiferent ce datorie îndeplineam sau cât statut aveam, eram în continuare profund coruptă de Satana și aveam multe neajunsuri și deficiențe. Era complet normal – nu e ca și cum devenind conducător și având statut, cineva devine brusc mai bun decât toți ceilalți, capătă statură, înțelege adevărul și poate pricepe și rezolva fiecare problemă. Trebuia să am o concepție adecvată despre mine însămi. Mai târziu, oricând doream să-mi protejez statutul și să-mi ascund neajunsurile, făceam exact opusul: vorbeam sincer și mă destăinuiam în fața tuturor, fără prefăcătorie, lăsându-i pe frații și surorile mele să-mi vadă adevărata statură. Când dădeam de o problemă pe care nu o puteam rezolva, recunoșteam în mod realist că nu am înțeles-o și căutam adevărul împreună cu frații și surorile mele, completându-ne reciproc punctele forte și slăbiciunile. Practicând în acest mod, m-am simțit mult mai liberă și mai relaxată, iar datoria mea nu mi s-a mai părut atât de istovitoare.

Cu toate acestea, mai erau momente când nu reușeam să pun adevărul în practică. Odată, sora Wang, conducătoarea, a ajuns la o adunare înaintea mea. M-am gândit în sinea mea: „Sora Wang e deja la curent cu neajunsurile și deficiențele mele din ultima mea părtășie, când am discutat doar cunoștințe doctrinare. Dacă iarăși nu reușesc să rezolv problemele fraților și surorilor, atunci va avea cu siguranță o părere și mai proastă despre mine. Cum o să-mi mai arăt fața atunci?” Am devenit puțin neliniștită după ce m-am gândit la asta și am simțit că va fi multă presiune asupra mea să conduc adunarea cu ea. I-am spus sorei Wang: „Dacă ai alte îndatoriri de care să te ocupi, poți să pleci, mă pot ocupa eu de această adunare.” Sora Wang a plecat fără să răspundă. Spre surpriza mea, câteva zile mai târziu, sora Wang mi-a spus: „În acea zi, intenționasem inițial să discut despre câteva probleme și abateri din lucrare la sfârșitul adunării, dar imediat ce am ajuns la locul de adunare, ai spus că nu era nevoie de mine acolo. M-am gândit la asta și am decis că ar trebui să-ți atrag atenția asupra unor probleme pe care le ai. Va fi ceva benefic pentru tine și pentru lucrarea casei lui Dumnezeu.” Sora Wang mi-a spus că îmi protejam statutul și demnitatea în tot ce făceam, ascunzându-mi mereu neajunsurile și prefăcându-mă, și că nu reușeam să mă implic în nicio cooperare adevărată cu frații și surorile mele. Mi-ar fi greu să dobândesc lucrarea Duhului Sfânt și să obțin vreun rezultat în lucrarea mea, ținând cont că-mi fixasem intenții greșite în timp ce-mi îndeplineam îndatoririle. Comentariile sorei Wang m-au făcut să mă înroșesc, jenată. Îmi era rușine și mă simțeam cu adevărat groaznic. Avea dreptate în ceea ce spusese: slujba mea era să sprijin biserica, dar, întrucât mă temeam să nu fiu dată în vileag și făcută de ocară, am găsit o scuză ca să o trimit de acolo atunci când dorise să lucreze cu mine la identificarea și rezolvarea problemelor cât mai rapid posibil. Ea era mai familiarizată cu lucrarea bisericii, deci cum aș fi putut să obțin rezultate

bune fără să cooperez cu ea la îndeplinirea îndatoririlor noastre? Sora Wang nu doar realizase că eram lipsită de realitatea adevărului și incapabilă să rezolv probleme, ci descoperise și cât de obsedată eram de statut și reputație. La acel moment, m-am simțit complet umilită. În toiul suferinței mele, am venit înaintea lui Dumnezeu în rugăciune: „Bunule Dumnezeu! Astăzi ai pus la cale această situație pentru mine, aranjând ca sora Wang să-mi arate problemele și deficiențele. Trebuie să învăț din această situație, prin urmare, Te implor să mă îndrumi ca să dobândesc o mai bună înțelegere a mea, astfel încât să-mi pot rectifica firea coruptă și să cunosc o transformare adevărată.” După rugăciune, am dat peste un pasaj din cuvintele lui Dumnezeu, care mi-a expus starea de la acel moment. Dumnezeu Atotputernic spune: „**Oamenii înșiși sunt ființe create. Pot ființele create să dobândească omnipotență? Pot ele să dobândească desăvârșirea și să fie fără cusur? Pot ele să dobândească excelența în toate, să ajungă să înțeleagă toate lucrurile, să vadă totul așa cum este de fapt și să fie capabile de orice? Nu pot. Însă, în oameni, sunt firi corupte și o slăbiciune fatală: de îndată ce deprind o meserie sau o profesie, oamenii au sentimentul că sunt capabili, că au poziție și valoare personală, că sunt profesioniști. Oricât de obișnuiți sunt, toți vor să pară altfel, niște indivizi faimoși sau excepționali, să devină niște mici celebrități și să-i facă pe oameni să creadă că ei sunt perfecți și fără niciun defect; în ochii celorlalți, își doresc să devină cunoscuți, puternici, sau niște figuri mărețe, și vor să devină grandioși, capabili de orice, fără să existe niciun lucru pe care ei să nu-l poată face. Ei simt că, dacă ar căuta ajutorul altora, ar părea incapabili, slabi și inferiori și că oamenii i-ar privi de sus. Din acest motiv, ei doresc întotdeauna să păstreze aparențele. […] Ce fel de fire este aceasta? Aroganța unor astfel de oameni nu cunoaște limite, și-au pierdut complet rațiunea. Ei**

nu își doresc să fie ca toți ceilalți, nu vor să fie oameni obișnuiți, oameni normali, ci supraoameni, indivizi de excepție sau mari șefi. Aceasta este o problemă atât de uriașă! În ceea ce privește slăbiciunile, neajunsurile, ignoranța, nesăbuința și lipsa de înțelegere în cadrul umanității normale, ei le vor împacheta pe toate și nu-i vor lăsa pe alții să vadă aceste lucruri, iar apoi vor continua să se deghizeze. […] Nu știu cine sunt ei înșiși și nici cum să trăiască umanitatea normală. Ei nu au acționat nici măcar o dată ca niște ființe umane practice. Dacă îți petreci zilele cu capul în nori, lucrând de mântuială, nefăcând nimic cu picioarele pe pământ, trăind mereu după propria-ți imaginație, atunci e de rău. Drumul în viață pe care îl alegi nu este corect. Dacă procedezi așa, atunci, oricum crezi în Dumnezeu, nu vei pricepe adevărul și nici nu vei putea să-l dobândești. Ca să fiu sincer cu tine, nu poți să dobândești adevărul pentru că punctul tău de plecare este greșit" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Cele cinci condiții care trebuie îndeplinite pentru a porni pe calea cea dreaptă a credinței în Dumnezeu"). Revelația cuvintelor lui Dumnezeu m-a ajutat să realizez că motivul pentru care mă prefăcusem dintotdeauna din instinct pentru a câștiga admirația celorlalți era faptul că eram controlată de firea mea arogantă. Eram doar un obiect al creației, prin urmare, nu era posibil să înțeleg totul și să-mi fie limpede orice problemă. Era perfect normal să întâlnesc probleme și dificultăți pe parcursul îndeplinirii datoriei mele. Cu toate acestea, imediat ce am dobândit un anumit statut, m-am considerat „extraordinară" și nu am reușit să-mi recunosc sinele adevărat și să-mi confrunt neajunsurile. Încercam mereu să devin o persoană măreață, importantă, un model de perfecțiune și, de aceea, m-am prefăcut și am creat aparențe false la fiecare pas, ca să-mi protejez imaginea și statutul în ochii fraților și surorilor mele. Eram coruptă și profund influențată de maxime satanice precum: „Un om își lasă numele în

urmă oriunde stă, așa cum gâsca scoate țipete oriunde zboară” și „Așa cum un copac trăiește pentru scoarța lui, un om trăiește pentru demnitatea și prestigiul său”. Indiferent cu ce grup de persoane mă asociam, voiam mereu să las cea mai bună impresie și să câștig admirația și lauda tuturor, crezând că doar astfel aș trăi cu demnitate și renume. Apoi, când deficiențele și neajunsurile mele au fost expuse în fața tuturor, am suferit mult și am găsit moduri de a ascunde și masca acele neajunsuri. Această situație din urmă a fost un exemplu perfect: deoarece mă îngrijorasem că sora Wang s-ar putea prinde de șarada mea, iar imaginea pe care o cultivasem despre mine în ochii ei s-ar pierde, am trimis-o intenționat de acolo, ca să ascund faptul că nu înțelegeam adevărul. În încercarea mea de a-mi proteja statutul și demnitatea, nu m-am gândit absolut deloc la lucrarea bisericii și nici la propria datorie. Fusesem atât de egoistă și de josnică! Mi-am dat seama că încă erau atât de multe probleme practice de rezolvat în biserică și, dacă nu cooperam cu sora Wang, atunci problemele nu aveau să fie rezolvate. Asta ar întârzia lucrarea întregii biserici și ar afecta viețile fraților și surorilor noastre. Sacrificam interesele bisericii, ca să-mi păstrez imaginea – oare nu făceam rău? Dumnezeu ne-a creat ca să trăim ca niște oameni normali, venerându-L, supunându-ne Lui, ocupându-ne în mod practic de treburile noastre și îndeplinindu-ne îndatoririle în conformitate cu cererile Sale. Însă eu, în aroganța mea nestăpânită, devenisem lipsită de raționalitatea pe care ar trebui să o aibă orice om normal, încercând mereu să proiectez o imagine perfectă despre mine, pentru a câștiga admirația celorlalți și a ocupa locul lui Dumnezeu în inimile fraților și surorilor mele. M-am luptat cu nerușinare împotriva lui Dumnezeu pentru statut și I-am ofensat firea. Arhanghelul s-a luptat cu Dumnezeu pentru statut și I-a ofensat firea, după care a fost alungat din rai. Nepurtându-mă cum se cuvinte și căutând mereu să câștig admirația și lauda altora, nu mă purtam întocmai precum

arhanghelul? Mergeam pe calea împotrivirii față de Dumnezeu și, dacă nu mă căiam, urma să fiu în cele din urmă aruncată în iad, ca să-mi primesc pedeapsa. Când mi-am dat seama de toate acestea, am fost dezgustată și rușinată de mine însămi și m-am rugat lui Dumnezeu, fiind dispusă să mă căiesc și să-mi îndeplinesc datoria în mod onest și practic, ca o ființă creată.

După ce am realizat aceste lucruri, am căutat o cale de practicare pentru a-mi rezolva problemele. Am găsit două pasaje din cuvintele lui Dumnezeu, care spun următoarele: „**În prezența lui Dumnezeu, indiferent cum te deghizezi, cum te ascunzi sau ce născocești pentru tine însuți, Dumnezeu are o înțelegere clară a tuturor gândurilor tale cele mai adevărate și a lucrurilor ascunse în părțile tale cele mai profunde, cele mai lăuntrice; nu există vreo persoană ale cărei lucruri ascunse, lăuntrice, să poată scăpa de controlul lui Dumnezeu**” (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, „Șase indicatori ai progresului în viață”). **„Trebuie să căutați adevărul pentru a rezolva orice problemă care se ivește, indiferent care e aceasta și, sub nicio formă, să nu vă deghizați sau să vă puneți o față falsă pentru alții. Neajunsurile voastre, deficiențele, defectele, firile voastre corupte – să fiți complet deschiși cu privire la ele și să aveți părtășie despre toate. Nu le țineți în voi. A învăța cum să te deschizi este primul pas spre intrarea în viață și e primul obstacol, care este cel mai dificil de depășit. Odată ce l-ai depășit, intrarea în adevăr e ușoară. Ce înseamnă a face acest pas? Înseamnă că tu îți deschizi inima și arăți tot ceea ce ai, bun sau rău, pozitiv sau negativ; te dezvălui pentru ca ceilalți și Dumnezeu să te vadă; fără a ascunde nimic de Dumnezeu, fără a tăinui nimic, fără a deghiza nimic, liber de înșelăciune și șiretlicuri și fiind, totodată, deschis și onest cu alți oameni. În acest fel, trăiești în lumină și nu numai că Dumnezeu te va examina, dar și alți oameni vor fi capabili să vadă că tu acționezi cu**

principiu și un anume grad de transparență. Nu trebuie să folosești nicio metodă ca să-ți protejezi reputația, imaginea și statutul, nici nu trebuie să-ți acoperi sau ascunzi greșelile. Nu trebuie să întreprinzi aceste eforturi inutile. Dacă poți să renunți la aceste lucruri, vei fi foarte relaxat, vei trăi fără constrângeri sau durere și vei trăi complet în lumină" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a). Dumnezeu cercetează inima și mintea omului – cât despre sinele meu adevărat, mizeria și stricăciunea mea, intențiile și impuritățile mele, Dumnezeu cunoștea fiecare aspect al acestor lucruri. Indiferent cum mă prefăceam și cream o fațadă falsă, firea mea coruptă rămânea, statura mea era neschimbată, iar eu tot nu înțelegeam adevărul și nu aveam realitatea adevărului. De fapt, nu doar Dumnezeu detectase încercarea mea de a mă deghiza, dar și orice soră sau frate care înțelegea adevărul ar fi putut vedea dincolo de șarada mea. Efortul meu de a mă deghiza într-o persoană perfectă era, pur și simplu, o formă de autoiluzionare și de autoamăgire. Abia atunci mi-am dat seama, în sfârșit, că a crea aparențe false și a mă preface de dragul statutului și demnității erau încercări lipsite de sens și, cu cât mă ascundeam mai mult, cu atât eram mai expusă. Acesta era un mod ridicol de a trăi. După ce am realizat toate aceste lucruri, am acceptat în mod conștient scrutarea lui Dumnezeu și, când aveam tendința de a-mi proteja statutul și demnitatea, mă destăinuiam și practicam în mod activ adevărul.

Cu o zi înainte să părăsesc acea biserică, am vrut să o întreb pe sora Wang dacă mai avea probleme sau dificultăți de discutat, dar m-am și temut să nu mă fac de râs în fața ei dacă nu aș putea să o ajut să-și rezolve problemele. Mi-am spus în sinea mea: „Oricum o să plec de aici mâine; o să practic adevărul data viitoare." Chiar atunci, mi-a venit în minte un pasaj al cuvintelor lui Dumnezeu: „**Dacă, atunci când unele dificultăți deosebite**

se abat asupra ta sau te confrunți cu anumite contexte, atitudinea ta este de a le evita sau de a fugi de ele mereu, de a încerca cu disperare să le respingi și să scapi de ele – dacă nu vrei să te lași la mila orchestrărilor lui Dumnezeu, nu ești dispus să te supui lor și rânduielilor Sale și nu vrei să permiți adevărului să domine, dacă-ți dorești să iei mereu decizii și să controlezi totul în legătură cu tine, în funcție de firea ta satanică, atunci consecințele vor fi că, mai devreme sau mai târziu, Dumnezeu te va pune, cu siguranță, deoparte sau te va preda Satanei. Dacă oamenii înțeleg această chestiune, trebuie să se întoarcă rapid și să își urmeze drumul în viață în conformitate cu drumul corect pe care îl cere Dumnezeu. Aceasta este calea corectă, iar atunci când ea este justă, înseamnă că direcția este, de asemenea, corectă" (Cuvântul, Vol. 3: Discursurile lui Hristos al zilelor de pe urmă, Partea a III-a). Cuvintele lui Dumnezeu m-au ajutat să realizez că, deși părea lipsit de importanță să o întreb pe sora mea dacă avea probleme sau dificultăți, era totuși o șansă de a renunța la dorința mea de statut și demnitate și de a practica adevărul. Dacă aș continua să mă prefac și să arăt o față falsă ca să-i înșel pe ceilalți și să-mi protejez statutul și demnitatea, atunci n-aș putea niciodată să mă eliberez din lanțurile și constrângerile firii mele corupte. Nu mai puteam să cedez în fața dorințelor mele – trebuia să practic adevărul și să trăiesc o asemănare a umanității, ca să-l rușinez pe Satana. Prin urmare, înainte de a pleca, am întrebat-o în mod proactiv pe sora mea dacă avea probleme sau dificultăți. Când aș simți că îi înțeleg situația, aș avea părtășie cu ea, și când nu aș avea un răspuns, aș spune: „Nu știu cum să rezolv această problemă, hai să căutăm un răspuns împreună." După ce am practicat astfel, m-am simțit foarte în largul meu și împăcată și am știut că asta era binecuvântarea lui Dumnezeu.

Dacă n-aș fi mers la biserica aceea pentru a-mi îndeplini îndatoririle, ceea ce a dus la expunerea mea prin această situație practică, n-aș fi realizat niciodată că aveam o astfel de obsesie pentru statut și că protejarea statutului și demnității sale este o cale de împotrivire față de Dumnezeu. Judecata și mustrarea lui Dumnezeu m-au ajutat să mă eliberez din lanțurile statutului și demnității și să mă opresc din a mă preface. Slavă lui Dumnezeu Atotputernic pentru mântuirea mea!

Biserica lui
Dumnezeu Atotputernic

Site-ul Evangheliei
https://ro.kingdomsalvation.org

Site-ul nostru

Descarcă aplicația

YouTube: https://l.kingdomsalvation.org/ro/video

Facebook: https://l.kingdomsalvation.org/ro/facebook

Email: contact.ro@kingdomsalvation.org